

Josip Pečarić: KARDINAL FRANJO KUHARIĆ

JOSIP PEČARIĆ

**KARDINAL
FRANJO KUHARIĆ**

ZAGREB, 2024.

© Josip Pečarić, 2024,

Urednica:
Anđela Hodžić

KAZALO

UVOD	13
OTVOREN PUT ZA POSTUPAK PROGLAŠENJA KUHARIĆA BLAŽENIM; GALLAGHER POZVAO NA ZAŠTITU ŽIVOTA	14
KUHARIĆ ĆE SUTRA BITI BLAŽENI I SVETI, A NEMA NI ULICU U ZAGREBU!	31
ZAGREBAČKI NADBISKUP FRANJO KUHARIĆ JE JEDINI DOBIO VELERED PREDSEDNIKA RH FRANJE TUĐMANA. ZAŠTO?	33
BEZ DA IKOME IŠTA SUGERIRAM, OVO JE MOJ IZBOR NA IZBORIMA: TAKVIH LJUDI JE IZUZETNO MALO	36
 „RAZGOVARAJTE S VELIKIMA S POLAZIŠTA PRINCIPA, NIKADA NA KOLJENIMA“	
UVOD	42
PRILOZI: PAVKOVIĆ: JESMO LI SE DOVOLJNO ODUŽILI OMILJENOM KARDINALU?	43
11. OŽUJKA – 21. OBLJETNICA SMRTI SLUGE BOŽJEGA KARDINALA FRANJE KUHARIĆA	46
ZADNJI DANI OMILJENOG KARDINALA: U 4,20 SATI POPIO JE KAVU, ČAŠU VODE I PREMINUO U NADBISKUPSKOM DVORU	48
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	56
SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI	56
PISMA PREDSEDNICI VLADE RH	67
LOGIKA I SUD U HAAGU	71
PORUKA KARDINALA KUHARIĆA –PRINCIPI SU ORUŽJE!	76
HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU	81
ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI	90
IZLAGANJE PROF. DR. MIROSLAVA TUĐMANA NA PREDSTAVLANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	98
UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU“: OPET NAPAD „S DESNA“?	103
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	107
JESMO LI BALKANSKO PLEME?	107
JOSIPOVIĆEV RASIZAM	113
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. ...	118
NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!	118
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	123

PISMA BEZ ODGOVORA?	123
PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA	
ZNANOST, ZAGREB, 2017.	130
PISMO PREDSEDNICI	130
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE,	
ZAGREB, 2017.	134
ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU	134
VELIKOSRPSKI FAŠIZAM	137
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	140
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK,	
19. TRAVNJA 2016.	140
O USTAŠAMA I SRPSKIM SLUGAMA	145
ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA	149
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	154
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>GENERAL PRALJAK IV</i>	154
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	157
NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!	157
ZDRAVKA BOŽIKOV, PREDSTAVLJANJE KNJIGE „MOJIH 100 KNJIGA“	
AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	160
PROF. DR, SC. MIROSLAV TUĐMAN, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM,	
2021.	164
MATE KOVAČEVIĆ, PEČARIĆEV POUZDANI VODIČ U HRVATSKU ZBILJU	164
PROF. DR, SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021.	168
ZAHVALA NIKOLI ŠTEDULU I NE SAMO NJEMU	168
ZAHVALA PREDSEDNIKU RH	172
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	175
'OKLOPNO PRAVOSLAVLJE'	175
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS?	
ZAGREB, 2023.	179
PISMO PREDSEDNIKU DRŽAVE O GENERALU PRALJKU	179
DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM.	184
ZAVRŠNI TEKST: THOMPSON I DALIĆ ZA PONOSNU HRVATSKU	184
PRILOZI: HODAK: JEFTINA PROPAGANDA JUGO-NOSTALGIČARA	
OPET MARŠIRA NA ČELU KOLONE	186
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA	
THOMPSONA	191
ZLATKO DALIĆ ODBIO GLASOVATI: RAZOČARAN SAM ODNOSOM	
FIFE PREMA HRVATSKOJ, GDJE SU NAŠI NOGOMETAŠI?	195
PROGOVORIO O PONUDAMA/IZBORNICIMA DALIĆ OTVORIO DUŠU:	
“SAHRANIO SAM OCA I SJEAO NA KLUPU. POTOP, NAVIJAČI ZVIJŽDE....	197
SLOBINA HRVATSKA	199
PRILOZI: HODAK: ‘POBIJEDI LI U UKRAJINI PUTIN SLIJEDI NAM NOVA	
SRPSKA INVAZIJA’	201
VJEKOSLAV KRSNIK, ZAGREB JE VIŠE GLAVNI GRAD NEPOSTOJEĆE	
JUGOSLAVIJE NEGO REPUBLIKE HRVATSKE	205
DAN ŽENA UZ LEPU BRENU I JUGOSLAVENSKO ZASTAVE!	207
KAKAV TO MORAŠ BITI ČOVJEK DA SE DIVIŠ NEKOMU TKO JEPJEVAO	
KOLJAČIMA TVOGA NARODA U VOJNOJ ODORI TIH KOLJAČA?	209
'RAT JE GOTOV'	211
HOMILIJA BISKUPA KOŠIĆA	212

'RAT JE GOTOV'	216
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001.	218
RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY ODGOVARA NA PITANJA	218
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	223
O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI	223
DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA	227
PRILOG: CARLA DEL PONTE - UČENICA DR. MILANA BULAJIĆA	234
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	240
„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA ...” .	240
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	257
KREŠIMIR MACAN I BISKUP KOŠIĆ ILIKREŠIMIR MACAN I „ČETVORORED“	257
KARDINAL KUHARIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	265
SRPSKI MIT O JASENOVCU / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, HRVATSKI POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998.	265
DR. MILAN BULAJIĆ - ČUVAR VELIKOSRPSKE “ <i>POGIBELJOMANIJE</i> ” .	265
BROJ ŽRTAVA USTAŠKOG GENOCIDA”	278
“DR MILAN BULAJIĆ: JASENOVAC - SISTEM USTAŠKIH LOGORA SMRTI: ŠTA SE DOGODILO?”	295
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	301
GOVOR DR. PEČARIĆA NA KOMEMORACIJI U ADELAIDEU	301
TUĐMANOV GROB NOVI JE OLTAR DOMOVINE	304
FRANJO MAJSTORE!	308
U HAAG S NJIM!	310
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	313
CRNOGORCI SE DIČE HRVATSKOM KULTUROM	313
PUT U AUSTRALIJU: GOSTOVANJA NA HRVATSKIM RADIJIMA	318
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	326
DETUĐMANIZACIJA I HDZ	326
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE»	333
HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003.	336
JUGONOSTALGIČARI PIŠU HRVATSKU POVIJEST	336
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.	339
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE CRVENI"	339
PRIZNAJEM, HRVAT SAM!ZAGREB, 2005.	345
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>SUBJEKT SLOBODE</i>	345
IZ GOSTOVANJA NA FORUMU	349
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.	351
ŠNAJDER UBER ALES	351
MLADI, NE DAJTE DA VAM ODUZMU SLOBODU!	354

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	357
IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU	357
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	363
DAMIR BOROVČAK, TREBA LI RAZBITI JOŠ JEDNU PLOČU U VUKOVARU?	363
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	364
NAJVEĆA SRPSKA RATNA POBJEDA (I.)	364
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	369
BISKUP KOŠIĆ 'MOŽDA SU MILANOVIĆ I JOSIPOVIĆ KRENULI PUTEM OBRAĆENJA, ALI NEKA MI NE DOLAZE NA BOŽIĆNU MISU'	369
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	376
VELEIZDAJNICI U JASENOVCU	376
AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ, JOSIP BROZ NIJE BIO ANTIFAŠIST NI TIJEKOM RATA	384
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	391
AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU...(O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE)	391
POSEBNI SAVJETNIK PREDSEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V.	402
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	434
OTVORENO PISMO MONS. IVANU MIKLENIĆU	434
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	437
NEMAMO TUĐMANIZAM VEĆ AGRESIVNI JUGOSRPSKI FAŠIZAM	437
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	444
IPAK BI PUPOVAC TREBAO BITI PREDSEDNIK RH	444
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	448
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, V.	448
PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.	451
KOME U HAZU-U SMETA PREZIME PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN? .	451
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	454
NADBISKUP PULJIĆ POTIČE NA MOLITVU ZA HAŠKU ŠESTORKU, NJIHOVE OBITELJI I SVE RANJENE, NESTALE I PONIŽENE U BIH I SVIJETU	454
JURE BOGDAN, VOJNI ORDINARIJ. HOMILIJA NA SV. MISI ZADUŠNICI ZA POK. SLOBODANA PRALJKA, UMIROVLJENOG GENERALA HRVATSKE VOJSKE, ZAGREB, PONEDEJELJAK, 11. PROSINCA 2017., 15.00 SATI, CRKVA SVETA MATI SLOBODE, ...	456
GOJKO BORIĆ, KAD O „NAŠIM“ RATOVIMA DIVANI INOZEMSTVO JAO SI GA ISTINI	459
VALENTINA KRČMAR, ŽRTVA GENERALA PRALJKA	464

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	466
JURE BURIĆ, SVE SE SLOŽILO	466
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ,	
DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA	
JASENOVAC, ZAGREB 2018.	468
ZLATKO PINTER, HRVATI SE VIŠE NE MIRE S NAMETANJEM	
KOLEKTIVNE KRIVNJE	468
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S	
PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	471
BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ, MARKO LJUBIĆ: „RASUDBE	
HRVATSKE DRŽAVNOSTI“ – HKV, Zg 2018. – predstavljanje 18.IV.2018. ...	471
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	475
KOMENTAR ĐURA VIDMAROVIĆA	475
VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM,	
2020.	477
DRAGI PRIJATELJI	477
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	481
DR. JURE BURIĆ, JESTE LI PRI PAMETI	481
KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, ZAGREB, 2020.	483
UVODNI TEKST: KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, NEZAVISNA	
KANDIDATKINJA DOMOVINSKOGA POKRETA MIROSLAVA ŠKORE	
U 9. IZBORNOJ JEDINICI	483
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	489
HRVOJE HITREC, JASENOVAC JE HRANA SUVREMENOGA	
SVETOSAVLJA	489
MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	493
‘MOLIM VAS, NE OGLUŠUJTE SE’	493
ANKICA TUĐMAN, ZAGREB, 2021.	495
VLADO KOŠIĆ: DVA FRANJE, DVA DIVA	495
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	501
IVAN TOLJ, GENERAL RAHIM ADEMI, SAMO ISTINA	501
DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	506
ZVONIMIR HODAK, I ZATO DANAS IMAMO ALANFORDOVSKI	
SPEKTAKL IZMEĐU PREMIJERA I PREDSEDNIKA DRŽAVE	506
SRAMOTNO! ZAR NAM STRANCI MORAJU BRANITI ISTINU O BL.	
KARDINALU ALOJZIJU STEPINCU? ŠTO RADI VRH KATOLIČKE	
CRKVE? ŠTO RADE HRVATSKI AKADEMICI? ŠTO RADE HRVATSKI	
POVJESNIČARI?	512
LILI BENČIK: KATOLIČKA CRKVA U HRVATSKOJ NAPUSTILA	
HRVATSKI NAROD	512
ZALJEV HRVATSKIH SVETACA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	519
MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ	519
TOMO VUKŠIĆ, RIMSKI PAPE I CRKVA U HRVATSKOM NARODU	524
U ZNAKU SV. LEOPOLDA BOGDANA MANDIĆA	535
ŽELJKO OLUJIĆ, ZAGREB, 2022.	554
GLASNOGOVORNIK INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100	554
VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	560
HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO	560
GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	577

MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA ODGOVORNOST NA HTV-U 577	
STEPINAC: "PRAVI MUŽEVI NE SAGIBLJU KOLJENA PRED LAŽNIM	
DUHOM VREMENA." II.	580
UMIROVLJENOM VOJNOM BISKUPU MONS. JEZERINCU	
DODIJELJENA VELIKA ZLATNA PLAKETA	586
INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	593
TUĐMAN 100, 2.	593
„ODLIČJE“	599
“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	605
OTVORENO PISMO BISKUPA ZAGREBAČKE CRKVE NEPOKRAJINE	
PATRIJARHU SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE GOSPODINU PORFIRIJU	
O NEISTINAMA GLEDE DJECE U RATNIM PRIHVATILIŠTIMA	
JASTREBARSKOM I SISKU	605
PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2022.	611
STEPINAC I KOMUNIZAM	611
AKADEMIK KUZMA KOVAČIĆ, ZAGREB, 2022.	618
RAZGOVOR ZA „7 DNEVNO“	618
LEGENDARNI KUZMA KOVAČIĆ: DIZAJNI EURA SU RUŽNI,	
SRAMOTA JE DA IMAMO ISTOG TESLU KAO SRBI	625
O PITANJU PAMĆENJA U SUVREMENOJ HRVATSKOJ UMJETNOSTI	634
MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, DRAGOVOLJAC.COM,	
2023.	639
ODGOVOR PROF. DR. SCI. DANILU A. ĐUROVIĆU	639
ĐILDO I TEA U KNJIGAMA MLAĐEG BRATA, ZAGREB, 2023.	643
POLEMIKA" SA SRPSKIM PRIJATELJIMA IZ BOKE	643
HANNAH ARENDT U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM.	661
UVODNI TEKST: HANNAH ARENDT I MLADEN IVEZIĆ O RASNIM	
ZAKONIMA U NDH	661
BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ – DRUGA KNJIGA,	
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	666
GOVOR O. DALIBORA RENIĆA, PROVINCIJALA HRVATSKE	
POKRAJINE DRUŽBE ISUSOVE, NA SPROVODU MONS. VALENTINA	
POZAIĆA	666
PROFESOR EMERITUS BORAS, A NE TUĐMAN / SRAMOTA	
SVEUČILIŠTA U ZAGREBU, ZAGREB, 2023.	669
ZNANSTVENICI TUĐMAN I VUKELIĆ I 'ZNANSTVENICI' U SENATU	669
TOMISLAV DRŽIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	677
JOŠ O ZAUSTAVLJANJU 'ZELENE PUPAVKE' U RH	677
HRVATSKI VELIKANI DALIĆ, MODRIĆ I LOVREN, ZAGREB, 2023. ..	680
ZAKLJUČNI TEKST: NISU 'POVRATNIK' I ČETNIK DANE RANG	
MODRIĆA I LOVRENA, ALI IPAK... ..	680
A. KAČUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ,	
ZAGREB, 2023.	685
BISKUP MILE BOGOVIĆ UZ DAN POBJEDE I DOMOVINSKE	
ZAHVALNOSTI TE DAN BRANITELJA 2012.	685
PROPOVIJED GOSPIČKO-SENJSKOG BISKUPA MILE BOGOVIĆA,	
MACELJ, 7. LIPNJA 2015.	689
PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!,	
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	695

HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU	695
LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	706
SLUGE SVJETSKIH MOĆNIKA I STEPINAC (POLEMIKA O OLIVERU)	706
VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA DRAGOVOLJAC.COM, 2023. ...	714
REAGIRANJA SLUGA SVJETSKIH MOĆNIKA	714
CRKVA ZANIJEMILA KNINSKI ŽUPNIK OČITAO 'LEKCIJU': 'NIJE LIJEPO OVO ŠTO SE DOGAĐA, MOLIM DA SE PREKINE OVAKVA PRAKSA'	716
HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE	719
VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA	825
BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ / ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE 2., ZAGREB, 2024.	731
MONS. VLADO KOŠIĆ, GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE "JUNAČKA I SVETA HRVATSKA. PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG RATA"	731
ĐURO VIDMAROVIĆ, PORUKE, UPOZORENJA, MOLITVE	734
SANJA I TERESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	749
UZ OSNIVANJE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN"	749
JUBILEJI BISKUPA KOŠIĆA, ZAGREB, 2024.	760
IVAN TOLJ, "DAJ DA SAMO TEBE U SVIM LJUDIMA LJUBIGOSPODINE, TI ZNAŠ. TI SVE ZNAŠ. AMEN."	760
PREČ. JANKO LULIĆ, KANCELAR, GOVOR NA PREDSTAVLJANJU ZBORNIKA "CARITAS OMNIA SPERAT"	769
 AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	 772

UVOD

Pišući knjige o izuzetnim Hrvatima koje sam često spominjao u svojim knjigama jasno je bilo da je kardinal Kuharić jedan od njih. Ali kako je njegova uloga u stvaranje hrvatske države tako velika odlučio sam se samo izdvojiti samo njegove riječi izgovorene u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. i o tome napraviti knjigu.

Tada je naš kardinal i nadbiskup rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

Tako je nastala knjiga:

J. Pečarić, „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima“, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ponos.pdf>

Sada je ona dana kao prvo poglavlje ove knjige.

Drugo poglavlje je Dodatak objavljen u mojoj knjizi o jubilejima biskupa dr. sc.. Vlada Košića. Naime u svojoj homiliji u Krašiću on je spomenuo riječi našeg kardinala koje su me podsjetile na slične moje tvrdnje australskim Hrvatima devedesetih godina prošlog stoljeća.

Treće poglavlje knjige su tekstovi u mojim knjigama u kojima se spominje kardinal Kuharić, a koji nisu dani u prva dva poglavlja knjige.

Uz ovaj Uvod idu i nedavni tekstovi Mladena Pavkovića i Zvonimira Hodaka koji pokazuju da mnogi autori i dan danas spominju našeg velikog nadbiskupa, što je i logično znajući koliko je on zaslužan što 'imamo svoju Hrvatsku'- A to zapravo i pokazuje ova knjiga.

Akademik Josip Pečarić

OTVOREN PUT ZA POSTUPAK PROGLAŠENJA KUHARIĆA BLAŽENIM; GALLAGHER POZVAO NA ZAŠTITU ŽIVOTA

31. svibnja 2024.

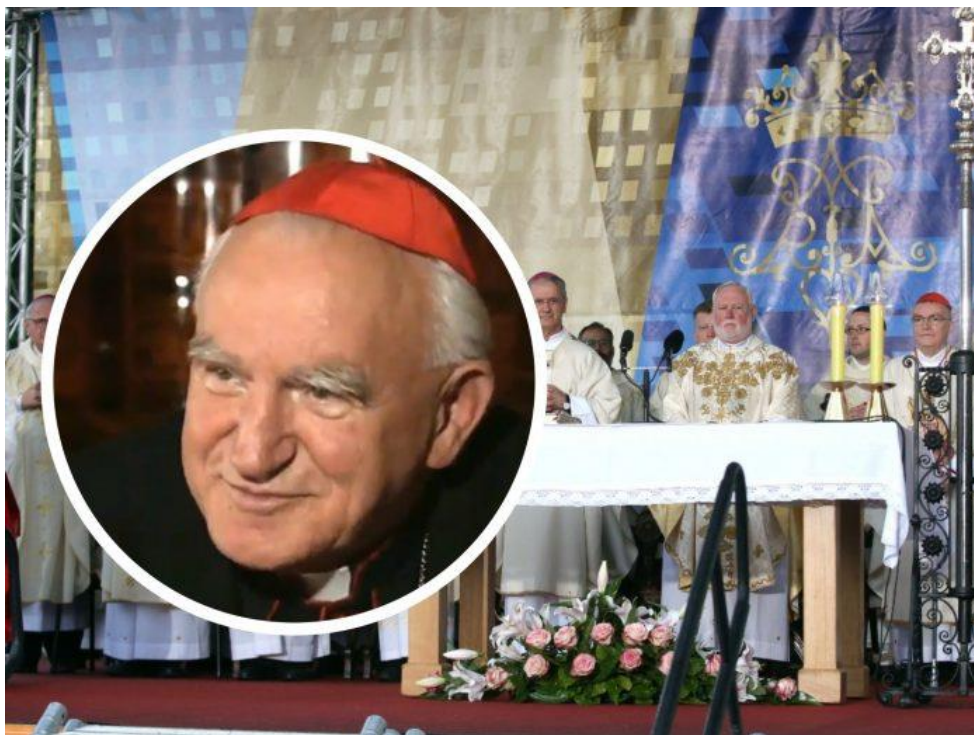

Foto: Montaža Narod.hr / FaH / snimka zaslona

Tijekom svečane mise u povodu **blagdana Majke Božje od Kamenitih vrata u Zagrebu**, koju je predvodio **šef vatikanske diplomacije Paul Richard Gallagher**, objavljeno je kako **nema prepreka za postupak proglašenja blaženim kardinala Franje Kuharića**.

Dikasterij za kauze svetaca javio je “nakon poduzetih izvida s obzirom na Svetu Stolicu nema nikakvih prepreka za pokretanje kauze za beatifikaciju i kanonizaciju Sluge Božjega kardinala Franje Kuharića”, rekao je **zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša**.

Nadbiskup Paul Richard Gallagher, tajnik Svete Stolice za odnose s državama i međunarodnim organizacijama, predvodio je svečano euharistijsko slavlje svetkovine Majke Božje od Kamenitih vrata, zaštitnice grada Zagreba, izvijestio je Tiskovni ured Zagrebačke nadbiskupije.

Nadbiskup Gallagher pozvao na zaštitu života

Nadbiskup Gallagher, predvodeći misu na svetkovinu Majke Božje od Kamenitih vrata, **pozvao je na zaštitu života**, posebice u njegovim najkrhkim razdobljima.

>Tajnik Svete Stolice za odnose s državama Gallagher u Zagrebu

Nadbiskup Gallagher misno slavlje predvodio je na trgu ispred zagrebačke katedrale u zajedništvu sa zagrebačkim nadbiskupom i metropolitom **Draženom Kutlešom**, zagrebačkim nadbiskupom u miru **kardinalom Josipom Bozanićem**, apostolskim nuncijem u RH **mons. Giorgiom Linguom**, i brojnim biskupima iz Hrvatske i BiH.

U homiliji je mons. Gallagher istaknuo: „**Iz pepela požara, iz razaranja ovoga grada**, pojavio se sačuvan lik Marije, Majke Božje od Kamenitih vrata, slika koja je – kao očuvana milosrđem nebeskoga Oca – u trpljenjem pogođenima i dezorijentiranim građanima, zajedno s divljenjem, pobudila, upalila i nadu. U današnjemu svijetu ne nedostaje prizora tragičnih razaranja. Mnoga od njih uzrokovana su prirodnim pojavama, ali mnoga, nažalost, i onom ljudskom besmislenošću koju **papa Franjo** već poduže definira ‘trećim svjetskim ratom u komadićima’ koji se pretvara u ‘istinski i pravi globalni sukob’. Evo zašto je dobro da zajedno budemo zagledani u ovu sliku; da kleknemo pred nju, sigurni da majka ne napušta svoju djecu, nikada, a kamoli u času kušnje”.

Gallagher se u propovijedi osvrnuo na susret Marije i njezine rođakinje Elizabete, “dviju žena koje su neočekivano primile veliki dar majčinstva”.

U nekim kulturama djeca se ne doživljavaju uvijek kao dar

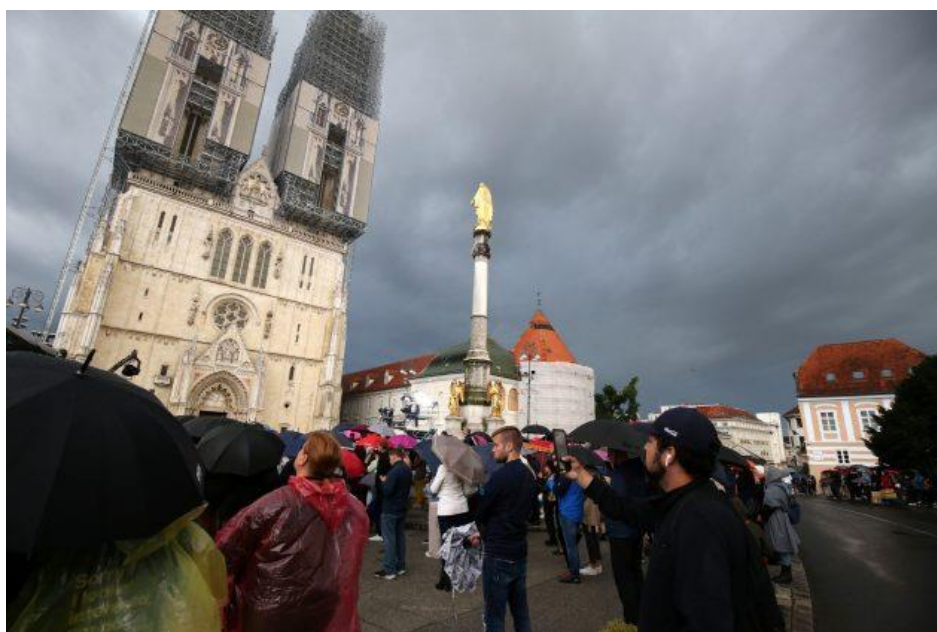

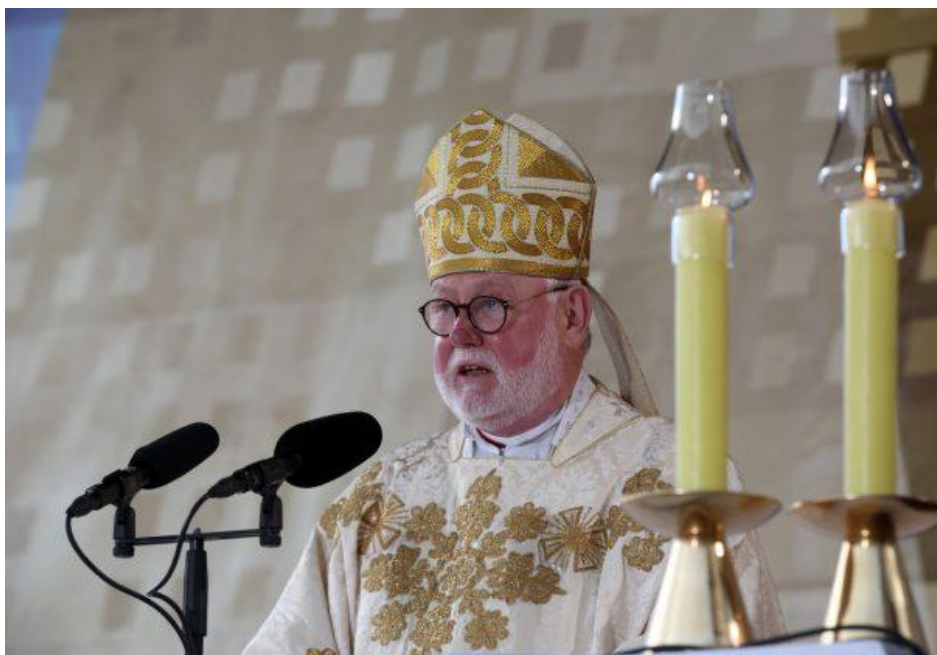

“Neočekivano majčinstvo koje je **skromna djevojka iz Nazareta** dočekala s radošću, unatoč tomu što je to posvema promijenilo njene planove”, rekao je mons. Gallagher te nadodao da se u nekim “kultutama djeca ne doživljavaju uvijek kao dar i smatrana su teretom ili zaprjekom za vlastito ostvarivanje”, rekao je propovjednik. Nadbiskup Gallagher se pritom osvrnuo na potrebu **promicanja života**. Posebice je naglasio potrebu zaštite života i to u njegovim najkrhkim razdobljima.

„Pa ipak, za nas vjernike koji otajstvo života gledamo prepoznajući u njemu dar Stvoritelja, obrana i promicanje života, u svim okolnostima, pripadaju neodgodivom zalaganju vjere i ljubavi. Ne smijemo zaboraviti da se, kako je rekao papa Franjo, **stupanj napretka neke civilizacije mjeri upravo njenom sposobnošću čuvanja života, posebice u njegovim najkrhijim razdobljima**, naglasio je mons. Gallagher. Istaknuo je da **Marija i Elizabeta** svojim primjerom pokazuju kako slaviti Boga. „Davanje slave koje spontano izvire iz njihova susreta i koje Marija izražava hvalospjevom ‘Veliča’ (Magnificat) ne temelji se na činjenici da su one doživjele riješenost svojih poteškoća. To nije iskazivanje slave zbog toga što je sve ispunjeno u skladu s njihovim željama ili zbog toga što je iščekivani Mesija došao i jer je izraelski narod konačno oslobođen. Ne, njihova očekivanja, koja su ujedno i očekivanja svega naroda, još nisu ispunjena”, rekao je mons. Gallagher.

Ublažiti žrtve i spriječiti nove tragedije

“Kao što je sačuvao lik Majke Božje od Kamenitih vrata, Gospodin tako uvijek spašava dobro; spašava **maleno stado koje ponekad postaje veliko**, poput vojske onih koji izlažu opasnosti svoje živote da bi ublažili bol žrtava ili spriječili nove tragedije”.

„Neka nam Majka Božja od Kamenitih vrata udijeli tu strpljivost, dok molimo za milost da vidimo skriveno Božje djelo i u današnjemu svijetu. Kao što se Ona očitovala kao znak nade tijekom jedne tragedije, neka i nas učini svjedocima uskrsnuća, unatoč svemu, da svojim životom dajemo slavu Bogu, kako bismo od sada, u svijetu obavijenom tolikom tamom, bili svjetionici i graditelji mira”, rekao je nadbiskup Gallagher.

Propovijed je zaključio molitvom koju je Ivan Pavao II. uputio Zaštitnici prije trideset godina, prigodom svoga prvog pohoda Hrvatskoj. Pomoćni zagrebački biskup Mijo Gorski izrekao je homiliju nadbiskupa Gallagera na hrvatskom jeziku.

Nadbiskup Kutleša: Nema prepreka za pokretanje postupka beatifikacije Kuharića

Nadbiskup Kutleša, pozdravljajući mons. Gallagera, naglasio je: „Danas, na proslavi svetkovine Majke Božje od Kamenitih vrata, čijoj je zaštiti prije trideset tri godine kardinal Franjo Kuharić povjerio grad Zagreb, imam čast i zadovoljstvo priopćiti vam radosnu vijest. Nakon što smo zatražili od Dikasterija za kauze svetaca informacije o tome postoji li bilo kakva prepreka od strane Svete Stolice za proces beatifikacije i kanonizacije kardinala Franje Kuharića, spomenuti Dikasterij nam je ovih dana odgovorio da nakon poduzetih izvida s obzirom na Svetu Stolicu **nema nikakvih prepreka za pokretanje kauze za beatifikaciju i kanonizaciju Sluge Božjega kardinala Franje Kuharića**”.

Slavlju je nazočio predsjednik Vlade Republike Hrvatske **Andrej Plenković**, ministar vanjskih i europskih poslova **Gordan Grlić Radman** te predstavnici državnih i lokalnih vlasti.

<https://narod.hr/hrvatska/otvoren-put-za-postupak-proglasenja-kuharica-blazenim-gallagher-pozvao-na-zastitu-zivota>

Mladen Pavković

03 Lipanj 2024

KUHARIĆ ĆE SUTRA BITI BLAŽENI I SVETI, A NEMA NI ULICU U ZAGREBU!

Nadbiskup zagrebački Dražen Kutleša priopćio je radosnu vijest iz Svete Stolice: „Nakon što smo zatražili od Dikasterija za kauze svetaca informacije o tome postoji li prepreka od strane Svete Stolice za proces beatifikacije i kanonizacije kardinala Franje Kuharića, spomenuti Dikasterij nam je ovih dana odgovorio da nakon poduzetih izvida s obzirom na Svetu Stolicu nema nikakvih prepreka za pokretanje kauze za beatifikaciju i kanonizaciju Sluge Božjega kardinala Franje Kuharića“, kazao je Kutleša. Ova vijest iznimno nas je obradovala. Ali, koliko smo sretni zbog toga, i više smo nego žalosni što pojedini i dalje veliki ljudi, baš poput zagrebačkog nadbiskupa i kardinala Franje Kuharića (1919.-2002.) i Svetog Oca pape Ivana Pavla II (1920.-2005.) u Zagrebu, glavnom gradu Hrvatske, i danas su gotovo bez značajnijeg spomena, iako su među najzaslužnijima za stvaranje slobodne, samostalne i nezavisne hrvatske države. Dosad su s nekoliko strana upućene zamolbe i apeli da se po ovim velikanima u središtu glavnog grada nazove neki trg ili ulica, ali na sve to odgovor je – marginaliziranje i šutnja.

U Zagrebu se nije jedna ulica ili trg ne zove ni po bl. zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu!

Osim što se po njima ne zovu ulice i trgovi, u glavnom gradu, nema ni njihovih spomenika ni biste.

Istina, kardinalu Franji Kuhariću, uz 10. obljetnicu smrti, svojedobno je otkriven spomenik u predvorju župne crkve Sv. Ivana evanđelista u Utrinama, u Novom Zagrebu, ali ni toga ne bi bilo da nije financiran od nekoliko plemenitih privatnih donatora! Kuharić je zaslužio više priznanja i nagrada nego, primjerice, Ivan Goran Kovačić, August Cesarac, Vladimir Nazor i niz drugih njima sličnih komunista i partizana, po kojima se nazivaju i pojedine najznačajnije hrvatske nagrade, ali i kulturne ustanove. Čak i škole! Nu, ako je suditi po ovom nesvakidašnjem činu, onda se stječe dojam da Hrvatska još uvijek ne prepoznaje ili ne priznaje svoje velikane, ili pak da jednim dijelom još „živi“ u propaloj Jugoslaviji.

Bivša predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović, početkom 2020. godine, posmrtno je dodijelila nadbiskupu zagrebačkom, Franji Kuhariću, odličje koje „ne postoje“, koje je sama izmislila, što je skandal nad skandalima. Naime, ovo odličje, koje je umjesto članova obitelji, tada preuzeo zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, nazvano je „Velered predsjednika Republike Franje Tuđmana s lentom i Danica“. Prigodom svečanog uručjenja naglasila je kako će se ono dodjeljivati zaslužnima svake godine, ali dodijeljeno je jednom i -nikada više! Iz Ureda predsjednika Republike svojedobno su nam odgovorili da se ovo odličje ne dodjeljuje, jer bivša predsjednica u službenim dokumentima o ovom činu nije ostavila nikakvog traga!?

Nakon II. svjetskog rata nije se moglo dogoditi da se zadrži neka ulica ili trg po imenu nekoga tko nije bio za „Tita i partiju“, a danas je normalno da oni koji su bili prvi kad

je trebalo, koji su stvorili Hrvatsku koračaju po ulicama i trgovima koji se nazivaju po istaknutim komunistima i neprijateljima Hrvatske i hrvatstva.

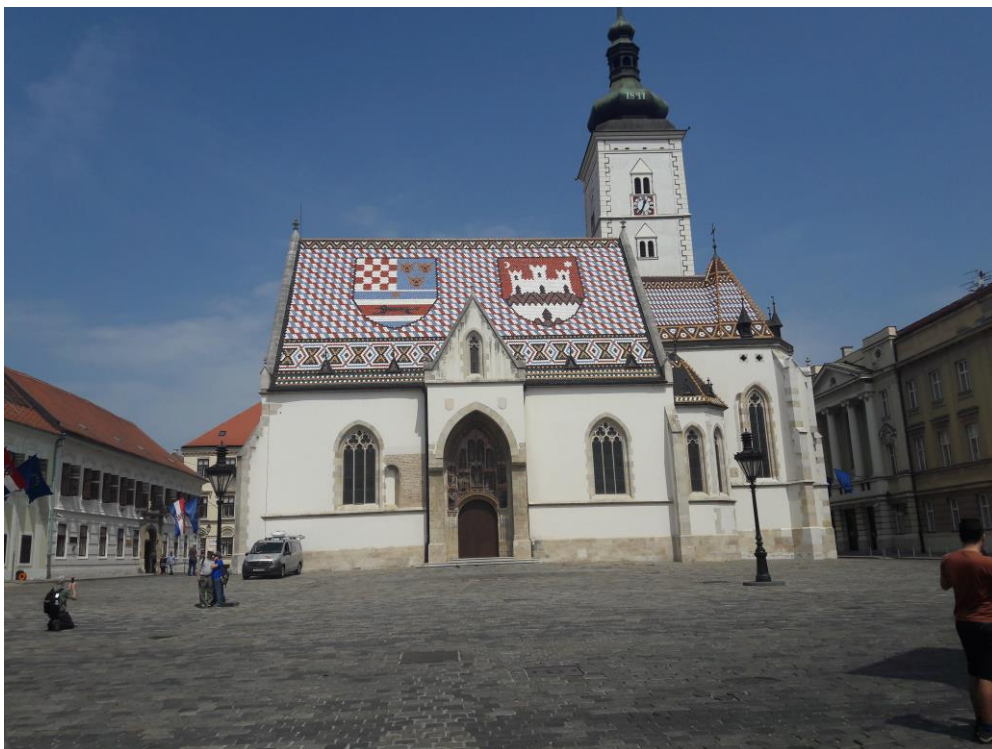
Gdje toga ima? Kakva smo to država, kad ne možemo ni nakon njezine uspostave ulice i trgove nazvati po svojim najistaknutijim junacima? Istina, u Zagrebu i dalje postoji Trg dr. Franje Tuđmana. Nalazi se na periferiji grada, a po njemu uglavnom šeću psi i mačke, ili bolje rečeno to je jedno od većih rugla ovoga grada. Zbog čega, hrvatski branitelji nisu u odborima za imenovanje ulica, trgova, pa i škola i kulturnih ustanova, već smo, nažalost, i taj segment prepustili onima koji nas i time vraćaju u daleku prošlost, za koju smo mislili da je iza nas?

Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata⁹¹. (UHBDR⁹¹.)

Kuharić će sutra biti blaženi i sveti, a nema ni ulicu u Zagrebu! (hia.com.hr)
<https://bezcenzure.hr/toptema/sramota-kuharic-ce-sutra-biti-blazeni-i-sveti-a-nema-ni-ulicu-u-zagrebu/>

ZAGREBAČKI NADBISKUP FRANJO KUHARIĆ JE JEDINI DOBIO VELERED PREDSEDNIKA RH FRANJE TUĐMANA. ZAŠTO?

11 ožujka, 2024

Mladen Pavković

U želji da zahvali nadbiskupu zagrebačkom, kardinalu Franji Kuhariću (Gornji Pribić, 15. 4. 1919. – Zagreb, 11. 3. 2002.) bivša predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović je izmislila novo, visoko državno odlikovanje, koje je Kuhariću posthumno dodijeljeno 2019. – Velered predsjednika Republike Franje Tuđmana s lentom i Danicom!

Ovo odlikovanje dodijelilo se kao „izraz najvišeg priznanja RH za izniman doprinos u promicanju hrvatskih državnih i nacionalnih interesa u zemlji i inozemstvu, posebice za promicanje državljanjskog jedinstva i nacionalnog zajedništva, državotvornosti i duhovnih vrednota hrvatskog naroda“, a posthumno je, kao što rekosmo, „dodijeljeno crkvenom pastiru i moralnom autoritetu hrvatskog naroda – Franji Kuhariću

Mnogi su iskreno zahvaljivali bivšoj predsjednici RH što se i nakon smrti (nikad nije kasno) sjetila čovjeka koji je već odavno trebao biti proglašen blaženim, pa i svetim. – „Zacijelo nema Hrvata koji bi više zavrijedio biti prvi odlikovan ovim veleredom od kardinala Franje Kuharića, crkvenog pastira i moralnog autoriteta hrvatskoga naroda, kojemu se navršila 100. obljetnica rođenja“, stajalo je tada u priopćenju. „Ovim

odlikovanjem iskazujemo jedinstvenu zahvalnost čovjeku koji nas je iznimno mnogo zadužio kroz godine svoje svećeničke, a posebno nadbiskupske službe u Crkvi zagrebačkoj, ali i cijeloj Crkvi u Hrvata. Uvijek promicavši nacionalno zajedništvo i državljansko jedinstvo, tijekom Domovinskog rata, u opravdanoj obrani Domovine, svojim je moralnim i duhovnim autoritetom zagovarao mirotvorstvo i pozivao hrvatski narod na pridržavanje kršćanskih moralnih načela“, ocijenila je prigodom dodjele bivša predsjednica RH.

Međutim, kakve li sramote! Nakon toga i sama Kolinda Grabar – Kitarović je „zaboravila“ na ovo državno odlikovanje, jer je (čujte sad ovo!) uručeno jednom i nikada više!

Zbog čega se i u Uredu predsjednika RH Zorana Milanovića „zaboravilo“ na ovo odličje? – pitali smo.

Obavijestili su nas da tamo nema nikakvog (!?) službenog, pisanog traga o ovom odličju, što će reći da je bivša predsjednica sve to učinila „na svoju ruku“, odnosno da je neke stvari poput ove uradila po sistemu. „ako ja ne budem predsjednica onda se više ni ovo odličje ne će uručivati!“

Sramotno, ali je tako.

A velike su zasluge Franje Kuharića, jednog od Junaka stvaranja slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, koji je umro 11. ožujka 2002.

Još na desetogodišnjicu njegove smrti, iz Zagrebačke nadbiskupije su najavili da će se pokrenuti postupak da ga se proglasi blaženikom Rimokatoličke crkve!

I to je nažalost „zapelo“ kad je Kuharić u pitanju!.

A, dovoljno je reći da je ovaj hrvatski velikan, u svojem nadbiskupovanju doživio uspostavu neovisne i međunarodno priznate države Hrvatske, postao je prvi predsjednik prve Hrvatske biskupske konferencije i pripala mu je čast da kao prvi hrvatski crkveni dostojanstvenik ugosti jednog rimskog prvosvećenika papu Ivana Pavla II, na hrvatskom tlu, prigodom prvog papinog službenog dolaska u Hrvatsku.

Zagrebački nadbiskup, kardinal Kuharić, bio je jedan od najpopularnijih i najobljubljenijih osoba koja je ikada obnašala službu zagrebačkoga nadbiskupa i koja je, zahvaljujući posebnim povijesnim okolnostima u razdoblju vladavine bezbožnog komunizma, prerasla u moralnu veličinu, postavši savjest hrvatskoga naroda i njegov vjerski i nacionalni putokaz.

Uvijek je ustajao i ustrajao u obrani vjere, prava pojedinaca inzistirajući na pravедnosti i temeljnim načelima u doba komunizma, ali i u hrvatskom obrambenom Domovinskom ratu. Bio je prvi kad je trebalo i zbog toga je zaslužio i visoka državna odličje. Ali.. ne znamo koji puta pitamo: Gdje je gospodo i gospode, drugovi i drugarice, u Zagrebu muzej kardinala Kuharića, te koja se u glavnom gradu ulica ili trg naziva njegovim imenom? Ne, toga nema!

Kuharićeve stvari čuvaju se u obiteljskoj kući u Gornjem Pribiću. Ono što je još žalosnije je činjenica da malo gdje u Hrvatskoj postoji trg ili ulica nazvana njegovim imenom. Ni nakon 100-te obljetnice rođenja Grad Zagreb mu se, pa sve do danas, i na taj način nije odužio.

Ulica, trg, park i neka značajnija kulturna ustanova u Zagrebu ne nosi ime ni po bl. kardinalu Alojziju Stepincu!?

Dosad su s nekoliko strana upućene zamolbe i apeli da se po ovim velikanima, pa i po papi Ivanu Pavlu II. u središtu glavnog grada nazove neki trg ili ulica, ali na sve to odgovor je – marginaliziranje i šutnja.

A Kuharić je zaslužio veća i značajnija priznanja od recimo Ivana Gorana Kovačića, Augusta Cesarca, Vladimira Nazora, Miroslava Krleže i niz drugih njima sličnih komunista i partizana, po kojima se nazivaju i neke najznačajnije hrvatske nagrade, ali i kulturne ustanove. Čak i škole!

Ako je suditi po ovom nesvakidašnjem činu, onda se stječe dojam da Hrvatska ne priznaje većinu svojih velikana, ili pak da još „živi“ u bivšoj, propaloj Jugoslaviji, s crvenom petokrakom u srcu!

Nakon II. svjetskog rata nije se moglo dogoditi da se zadrži neka ulica ili trg po imenu nekoga tko nije bio za „Tita i partiju“, a danas je normalno da oni koji su bili prvi kad je trebalo, koji su stvorili Hrvatsku koračaju po ulicama i trgovima koji se nazivaju po istaknutim komunistima i neprijateljima Hrvatske i hrvatsva, čijom je zaslugom na kraju krajeva tekla i hrvatska krv.

Kakva smo to država, kad ne možemo ni nakon njezine uspostave ulice i trgove nazvati po svojim, hrvatskim junacima, poput zagrebačkog nadbiskupa Franje Kuharića (svaka čast iznimkama)?

A to će se i dalje događati, sve dok hrvatski branitelji i stvaratelji hrvatske države neće biti „glavni“ u odborima za imenovanje ulica, trgova, pa i škola i kulturnih ustanova, od općina gradova do županija.

Žalosno je i jadno da smo i taj segment prepustili onima koji nas i time vraćaju u daleku prošlost, za koju smo i više nego vjerovali da je iza nas!

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91. (UHBDR91.)

<https://bezcenzure.hr/toptema/zagrebacki-nadbiskup-franjo-kuharic-je-jedini-dobio-velered-predsjednika-rh-franje-tudmana-zasto/>

LIJEVOM NAŠOM

BEZ DA IKOME IŠTA SUGERIRAM, OVO JE MOJ IZBOR NA IZBORIMA: TAKVIH LJUDI JE IZUZETNO MALO

Zvonimir Hodak

Da smo devedesetih umjesto pape Ivana Pavla drugog imali papu Franju, slušali njegove ideje da se odrekemo svojih ambicija i priznamo svoje greške, izvjesimo bijelu zastavu i priznamo Knin kao glavni grad SAO Krajine, slabo bi nam se pisalo.

18.03.2024.

Foto: HINA

Njegov intervju na švicarskoj TV RSI u kojem sugerira Kijevu da se "ne srami pregovarati s Rusijom" i da bude "spreman za podizanje bijele zastave", shvaćen je kao poziv na kapitulaciju. Da je Ivan Pavao II. devedesetih poslao takve poruke Hrvatskoj u kojoj je više od 80 posto katolika odjek bi bio k'o eksplozija atomske bombe u Hirošimi. Danas bi imali jedne izbore u Hrvatskoj, a druge u SAO Krajini. Možda i treće u SAO Paolu u Brazilu.

Naš dobri papa Franjo koji uopće ne shvaća europski politički mentalitet, nedavno se susreo s pripadnicima "ruske katoličke mladeži" upozorivši ih "da su oni pripadnici velike Rusije, velikih ruskih svetaca, vladara Petra velikog i Katarine II.". Ne znam je li pred njima osudio ukrajinsku agresiju na mirnu i samoupravnu Rusiju.

Za sada nemamo povratne reakcije na "Papinu diplomaciju" od strane ljudi koji su bili na bojištu u istočnoj Ukrajini i vidjeli sva razaranja od strane nasljednika Petra velikog i Katarine II.

Usprkos Papinoj "diplomatskoj ofenzivi" šef ukrajinske diplomacije **Dmitro Kuleba** pozvao je dobrog papu Franju "nakon dvije godine rata u apostolski posjet njegovoj domovini". Uglavnom opći je utisak da si je ovom izjavom o Ukrajini i ratu s Rusijom Papa uspješno zabio autogol. Papa uvijek treba pozvati na mir i primirje, ali mora i jasno izreći tko je agresor i uvijek biti na strani dobra. Pokojni kardinal **Franjo Kuharić** odlučio se i opredijelio jasno i od početka do kraja za istinu i stao na stranu onih koji brane svoju domovinu.

FOTO: EPA/Ettore Ferrari

Papin autogol

Uglavnom u Moskvi su oduševljeno pozdravili mirovnu inicijativu pape Franje. Ako bismo povukli neku paralelu između Papinih postupaka oko kanonizacije kardinala **Stepinca** i zadnje izjave o bijeloj zastavi u Ukrajini onda je dosta razvidno da je ovom Papi toliko stalo do uspostave "dobrih" odnosa s pravoslavnim crkvama da mu se u tom nastojanju potpuno zamagljuje pogled na istinu, odnosno stvarnost u kojoj djeluje. U Kijevu valjda postavljaju jedno krajnje logično pitanje Papi: ako je papi Franji toliko stalo do mira zašto Putinu nije sugerirao da se povuče iz istočne Ukrajine. Baš me zanima kako će papa Franjo naći izlaz u ovoj bezizlaznoj situaciji koju je sam zakuhao. "Oprosti mi pape", kako je pjevao nezaboravni Oliver.

*Pitanje oko ishoda rata u Ukrajini: "Ide li zadnji vlak uvijek u samo jednom smjeru?"
Loš čovjek spreman je spaliti svoju državu samo da bi vladao zgarištem.*

Valja citirati već "čuvenog" bosanskog heretika, franjevca **Dragu Božića**: "Unatoč svemu što Crkva pokušava, kult Stepinca nije zaživio u hrvatskom narodu. Možda bi se i nad tim trebalo zamisliti". Doista, nema zdravih, ima samo još ne pregledanih ..." Haj'mo, sad malo na Dinamo. Ovo sada je najlošije izdanje Dinama u zadnjih dvadeset godina. Trener je slika i prilika momčadi. Međutim zanimljive su reakcije nakon "pet komada" koje je Dinamo pokupio u svoj gol na zadnjoj utakmici s PAOK-om. Kod mnogih je nastala prava euforija. Priča o tobožnjoj podršci našim klubovima kad igraju sa strancima je obična laž.

Izgubljeni u svemiru

Povici i izjave kao "'Di vam je Mamić da uđe u suce", "sramotite 'rvacku", "hvala POAK-u", "udbaški klub na koljenima," ... Orjuna i hrvatski poltroni se naslađuju. Dinamu ne bi pomogla ni ogromna crvena zvijezda na prsima, ni **Tito Kirigin** da je živ. **Arsen Wenger** bio je dugogodišnji trener Arsenala. Uspjelo mu je nešto što ga je pretvorilo u legendu. Naime, osvojio je jednom prvenstvo Engleske s Arsenalom - i to bez poraza! Jednom je iznio zanimljiv pogled na mjesta u momčadi: "Krivo se misli da su glavni igrači 'desetke', **Maradona**, **Messi**... Ne, glavni igrači su dva srednja obrambena igrača: petica i šestica. Oni moraju znati najviše. Oni su ti koji moraju svojim znanjem "izvesti" momčad iz svog kaznenog prostora, bez nabijanja lopte u protivničku polovicu igrališta".

Dva Francuza **Theophile** i **Bernauer** su bez konkurencije tehnički najlošiji igrači posrnulog Dinama. Svaku drugu loptu nemilosrdno nabijaju iz svoje polovine pa im te lopte protivnici odmah vraćaju natrag. Rade upravo obratno od onog što savjetuje legendarni menadžer Arsenala. Samo usput napominjem da su lopte bile dobro napumpane.... Na ovom prvenstvu smo mi Dinamovci "lost in space". Neka slave Hajduk ili Rijeka... Mi smo na godišnjem s parolom "Bolje umrijeti od litre nego od kapi..."

Evo jedna realistična izjava: Moja žena je moja snaga. Sve ostale žene su moja slabost... Još je realističnija: "Uvozimo banane, a majmune sami uzgajamo".

Mislim da nam se vraćaju "dobra" stara vremena. Devedesete su primjer. Sve što je lijevo, tobože napredno, progresivno i jugo-nostalgično udružuje se. Cilj je srušiti "stranku opasnih namjera". Predsjednik države na čelu kolone, na čelu stranke "znanih namjera". Drugovi, non pasaran!

Jedan od najnovijih nastupa predsjednika; u kojem nikoga nije štedio

Ponekad je dobro kad nevrjeme dođe na vrijeme. To je izvršno skužio odlični novinar Večernjaka **Davor Ivanković**. Sjajna kolumna: "Mome dragom Narodu" ili kako Zoran Milanović kopira diktaturu kralja **Aleksandra**. Davor nije više baš u "cvijetu mladosti" pa još pamti historijsku poruku našeg "voljenog" kralja: "Nastupio je čas kad između Naroda i Kralja ne može i ne smije više biti posrednika". Popularni kralj odmah potom je uveo šestojanuarsku diktaturu što je narod oduševilo... Naročito zbog načina na koji se kralj obratio narodu: "Mome dragom narodu". Njegov "dragi narod" odužio mu se tako što mu je 9. listopada 1934. u Marseilleu organizirao "svečani atentat" na trgu Berzamski... Sad sam debelo zalutao u daleku prošlost. A prošlost ionako treba prepustiti objektivnim "istoričarima" tipa **Mrvoja Klasića**, **Dragana Markovine**, **Tvrtka Jakovine**...

Međutim, ovih se dana Hrvatekima obratio jedan drugi suveren. Nije kralj, ali tko zna... I on misli da je od naroda dobio mandat da bude ni više ni manje nego narodni "konjušar". Zoki kuži historiju. Zna da je grčki Heraklo dobio od Euristeja mandat da očisti famozne Augijeve štale. Štale su bile pune smeća k'o da ih je održavao **Tomislav Tomašević**. Za kompletno čišćenje naš je Heraklo dobio samo jedan dan. Vraćam se u idiličnu ondašnjost. Onom ranije spomenutom šestojanuarskom diktaturom kralj Aleksandar je potezom pera ukinuo Kraljevinu Srba, Hrvata i Slavenaca i (što je naročito važno) "rodio" Jugoslaviju. Sad nama Zoki nudi tu kraljevsku nadu. U samo jedan dan (izbora) spašavanje naroda, rijeku pravde, dostojanstvo napaćenom narodu i (najvažnije) barem jedno prvenstvo Hajduku. Sjajni kolumnist Davor Ivanković čitavu tu genijalnu ideju i parabolu Aleksandra i Milanovića ironično naziva "slalom kroz Ustav, zakon i institucije". Tu je najvažnije da se ustavni "sudije" ne drže zakona k'o pijani plota". Uostalom, ma što oni kazali, Milanović je u nedjelju ionako već izjavio da ga Ustavni sud neće spriječiti da kao predsjednik države postane i premijer s SDP-om pod mišicom, a **Grbinom** pod petama.

FOTO: Vjeran Žganec Rogulja/PIXSELL

Netko mi je poslao kolor fotografiju meča za "prvaka svijeta" u jako teškoj kategoriji. Na slici je Milanović predstavljen kao "šaka s Pantovčaka" i Plenković kao "šora iz Dvora".

Zanimljivo je kako su ljevičarski mediji do jučer uzdizali u nebo tek sklepanu jedanaesteročlanu koaliciju kao sjajan potez oporbe koji sigurno ruši HDZ i AP-a s vlasti. Međutim, onog trenutka kad se umiješao Milanović sa svojom neustavnom inicijativom, odjednom sad svi ti isti mediji likuju jer je navodno ipak cijela ta koalicija bila sama po sebi drek na šibici, a sad će ju Milanović ojačati i donijeti im "pobjedu".

Ha, ha, ha! Što se babi htilo, to se babi snilo! Sad je koalicija Grbina, **Beljaka** i ostalih minornih političkih likova i karikatura na čelu s Radničkom frontom pala u treći plan. Predsjednik države vodi njihovo izborno kolo. Gotovo svi naši ustavnopravni stručnjaci su zgroženi ovim Milanovićevim potezom. On je jedino logičan i ustavan lijevoj koaliciji na čelu s Grb(in)om. Badava su stručnjaci štrebali i predavali ustavno pravo. Tko im je kriv što nisu u Ustavu regulirali i mogućnost ovakvog suludog ponašanja predsjednika države. Sad im se to vraća kao "jedan narod, jedna država". Augijeve štale ni pok. **Milan Bandić** ne bi tako očistio kao što Milanović i SDP sad žele očistiti Hrvatsku od demokracije. Grabež za golom vlašću uz floskulu o tzv. "Vladi nacionalnog spasa" samo je još jedna laž i prevara koja se pokušava podmetnuti biračima. Oni oprezni se okreću oko sebe i šaptom se pitaju: "Može li on to? Ne bi li morao prvo dati ostavku i spustiti se s Pantovčaka na Iblerov trg pa se onda kandidirati?" Ma, dajte najte! Veliki vođe kao **Hitler, Staljin, Mao** i **Tito** tako dobro osjećaju bilo naroda da se ne moraju držati zakona k'o pijani ploti.

U predizborno vrijeme moraš biti makro sam sebi.

Dolaskom Zokija na čelo piramide vlasti (ako, što je još ipak neizvjesno), doći će do eksplozije revolucionarnih zakona pa će se onda svi malo zamisliti. Jedna stara kaže: kad se pametni penje prema vrhu uvijek mora razmišljati kako će sići. Za tu poslovicu najveći dio naših dosadašnjih političara očito nikada nije čuo, a kamoli ju shvatio. Dobro, možda sam malo previše pesimističan. Na kraju svog odličnog komentara u nedjeljnom Večernjem Davor Ivanković zaključuje kako Milanović doduše sada još ne obećava diktaturu, ali nije je obećavao ni Kralj Aleksandar "svom dragom narodu".....

Po uzoru na američku letjelicu BEAGLE 2, koja se treba spustiti na Mars kako bi utvrdila imali tamo gore mogućnosti za život, srpska svemirska sonda mogla bi se prizemljiti u Hrvatskoj da utvrdi ima li tu mogućnosti suživota.

Priča mi prijatelj koji je poslovno bio u Beogradu kako elitni beogradski hotel s pet zvjezdica ima poderane plahte, nema grijanja, posluga je neuredna i lijena, sanitarije su zaštopane.... Pitam ga zašto? Sve je to posljedica bjesomučnog američkog "bombardovanja"!!!

Vlada prije izbora najavljuje povratak obaveznog studiranja prije diplomiranja.

Njega se ne smiju odreći

One koji čitaju moju kolumnu, a tih je iznenađujuće puno, zanima za koju opciju sam se opredijelio. Bez sugeriranja bilo kome, to je za mene Domovinski pokret, ali uz jedan važan uvjet: ako se pri vrhu jedne od njihovih lista nađe ime dr. prof. **Josipa Jurčevića**. Jura je ne samo moj dobar dugogodišnji prijatelj, nego i vrstan povjesničar i publicist. Napisao je desetke relevantnih knjiga o zločinima od 1945. do danas kao i o mnogim povijesnim događajima i razdobljima najnovije hrvatske povijesti. Čovjek je čista suprotnost našim istoričarima tipa Markovine, Jakovine itd. Na žalost, takvih povjesničara kao što je Jura kod nas je izuzetno malo. Vrhunski je intelektualac, skroman, pošten, otac sedmero djece i svjestan domoljub, istaknuti član Domovinskog pokreta.

Ako takvu osobu Domovinski pokret ne stavi negdje u vrh neke od svojih lista, onda ne zna prepoznati prave ljude za politiku koju propagira pa se za njega onda ni ne

isplati glasovati jer je fake. Ovo je minimum što mogu učiniti za mog Juru jer zaslužuje puno više priznanja negoli ga je do sada dobio u politici...

Šalje mi netko razmišljanja dr. Hermana Vukušića: "Svi smo mi potomci Adama i Eve, a ne Adama i Steve". Doktor je psihič i autor razarajuće psihijatrijske bombe koja glasi: "Nema zdravih, ima samo još nepregledanih!"

HDZ bi mogao pokrenuti i proceduru za opoziv predsjednika Milanovića

Predsjednik Srbije **Aleksandar Vučić** pun je optimizma pa izjavljuje: "Srbija razvija novo oružje. Naša vojska mora biti snažnija od svih u okruženju". Poruka iz Hrvatske bi im mogla glasiti: "Bolje vam je da razvijate nove psihijatrijske bolnice!"

<https://direktno.hr/kolumne/bez-da-ikome-ista-sugeriram-ovo-je-moj-izbor-na-izborima-takvih-ljudi-je-izuzetno-malo-340905/>

„RAZGOVARAJTE S VELIKIMA S POLAZIŠTA PRINCIPA, NIKADA NA KOLJENIMA“

UVOD

Dana 11. OŽUJKA bila je 21. obljetnica smrti sluge božjega kardinala Franje Kuharića. Neki portali su obilježili taj dan prigodnim tekstovima. U prilogu dajem tri takva teksta u kojima ugledni hrvatski kolumnisti pišu o našem kardinalu.

Kada se pišu takvi tekstovi obično autori izdvoje ono najvažnije što oni misle o onima o kojima pišu. Meni je zanimljivo da malo tko spominje njegove riječi izgovorene u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

A one su tako važne u državi koju su nam stvorili Hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman i hrvatski branitelji, a današnji političari rade suprotno od onoga što im je savjetovao naš veliki kardinal Franjo Kuharić.

Šteta je što mnogo više naših kolumnista i ostalih domoljubnih Hrvata stalno ne podsjećaju na ove riječi kardinala Kuharića.

Zašto to ne rade?

Ili im ja pridajem važnost koje one to ne zaslužuju ili je u pravu bio prof. Zdravko Tomac kada je zadnji put predstavljao neku moju knjigu i rekao da ja uvijek kažem ono što mislim dok „mi drugi kalkuliramo“.

A ako je ovo drugo po srijedi onda nije ni čudo što nam je država ovakva kakva jest. Država kojom vladaju oni koji razgovaraju s činovnicima iz svijeta klečeći na koljenima.

Država koju slobodno možemo nazvati Slobinom Hrvatskom.

Država u kojoj zbog toga ima sve manje i manje Hrvata.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI**PAVKOVIĆ: JESMO LI SE DOVOLJNO ODUŽILI
OMILJENOM KARDINALU?**

11/03/2023

Mladen Pavković

„Ako protivnik sruši moju kuću, ja ću njegovu čuvati. Ako ubije moga oca, ja ću štiti život njegova oca, ako sruši moju crkvu, ja njegovu neću ni dirnuti. To sam navijestio i to naviještam stalno. Jedno je zakonita samoobrana u granici etičkih principa i međunarodnih konvencija, a drugo je na zlo uzvrćati zlom: što ti meni više, ja tebi više“ – tako je među ostalim u vrijeme hrvatskog obrambenog Domovinskoga rata govorio jedan od najomiljenijih hrvatskih uzoritih kardinala Franjo Kuharić, koji je umro 11. ožujka 2002. u Zagrebu, a isti dan deset godina kasnije, pokrenut je postupak za njegovom beatifikacijom.

Franjo Kuharić je bio kardinal više od 20 godina. Imenovao ga je kardinalom papa bl. Ivan Pavao 2. veljače 1983. Kao kardinalu dodijeljena mu je naslovna, titularna, crkva S. Girolamo del Croati tj. crkva sv. Jeronima u Rimu, u sastavu poznatog Papinskog hrvatskog zavoda svetog Jeronima. Istu naslovnu crkvu ima danas i kardinal Josip Bozanić.

Ovaj veliki čovjek je u svojem četvrtstoljetnom nadbiskupovanju doživio uspostavu neovisne i međunarodno priznate države Hrvatske, te postao prvi predsjednik prve Hrvatske biskupske konferencije.

Pripala mu je čast da kao prvi hrvatski crkveni dostojanstvenik ugosti jednog rimskog prvosvećenika papu Ivana Pavla II., koji je na svečanom euharistijskom slavlju u Svetišu Majke Božje Bistričke blaženom proglasio njegovog zareditelja i svjedoka vjere kardinala Alojzija Stepinca.

Također se i ovog puta važno podsjetiti da je ovaj omiljeni kardinal uvijek ustrajao u obrani vjere, prava pojedinaca, inzistirajući na pravednosti i temeljnim načelima u doba komunizma, ali i hrvatskog obrambenog Domovinskoga rata.

Ali, i ovo je prigoda da se upitamo – Tko sve nema trg ili ulicu u Gradu Zagrebu? Evo, sada „mladi SKOJ-evci“ predlažu da neke ulice ili trgovi u glavnom gradu nose ime i po nekim komunističkim i partizanskim zločincima. Međutim, zaslužni pojedinci, poput zagrebačkog nadbiskupa i kardinala Franje Kuharića (1919.-2002.) i Svetog Oca pape Ivana Pavla II (1920.-2005.) u glavnom gradu ostali su do današnjih dana bez ikakvih spomena, iako su među najzaslužnijima za stvaranje slobodne, samostalne i nezavisne hrvatske države.

Dosad su s nekoliko strana upućene zamolbe i apeli da se po ovim velikanima u središtu grada nazove neki trg ili ulica, ali na sve to odgovor je – marginaliziranje i šutnja.

Osim što se po njima ne zovu ulice i trgovi, u Zagrebu nema ni njihovih spomenika ni biste.

Nisu zaslužili?

Zaslužili su više nego Ivan Goran Kovačić, August Cesarac, Vladimir Nazor, Krleža i niz drugih njima sličnih komunista i partizana, po kojima se nazivaju i neke najznačajnije hrvatske nagrade, ali i kulturne ustanove. Čak i škole!

Ako je suditi po ovom nesvakidašnjem činu, onda se stječe dojam da Hrvatska ne priznaje svoje velikane, ili pak da još „živi“ u bivšoj, propaloj Jugoslaviji.

Nakon II. svjetskog rata nije se moglo dogoditi da se zadrži neka ulica ili trg po imenu nekoga tko nije bio za „Tita i partiju“, a danas je normalno da oni koji su bili prvi kad je trebalo, koji su stvorili Hrvatsku, koračaju po ulicama i trgovima koji se nazivaju po istaknutim komunistima i neprijateljima Hrvatske i hrvatstva. Gdje toga ima?

U glavnom gradu, ulicu ili trg nema ni bl. Alojzije Stepinac, koji će danas-sutra biti proglašen i svetim!

Pa, kakva smo to država, kad ne možemo ni nakon njezine uspostave ulice i trgove nazvati po svojim junacima?

U Zagrebu i dalje postoji Trg dr. Franje Tuđmana. Nalazi se na periferiji grada, a po njemu uglavnom šecu psi i mačke, ili bolje rečeno – to je jedno od većih rugla ovoga grada.

Da nije bilo bivšeg gradonačelnika Grada Zagreba Milana Bandića, utemeljitelj hrvatske države dr. Franjo Tuđman ne bi imao ni svoj spomenik!

Zbog čega, hrvatski branitelji nisu u odborima za imenovanje ulica, trgova, pa i škola i kulturnih ustanova, već smo i taj segment prepustili onima koji nas i time vraćaju u daleku prošlost, za koju smo mislili da je iza nas?

Evo, obljetnica je smrti jednog od najvećih Hrvata, a tek tu i tamo je to objavio neki portal!

Mladen Pavković

<https://kamenjar.com/pavkovic-jesmo-li-se-dovoljno-oduzili-omiljenom-kardinalu/>

11. OŽUJKA – 21. OBLJETNICA SMRTI SLUGE BOŽJEGA KARDINALA FRANJE KUHARIĆA

11. ožujka 2023.

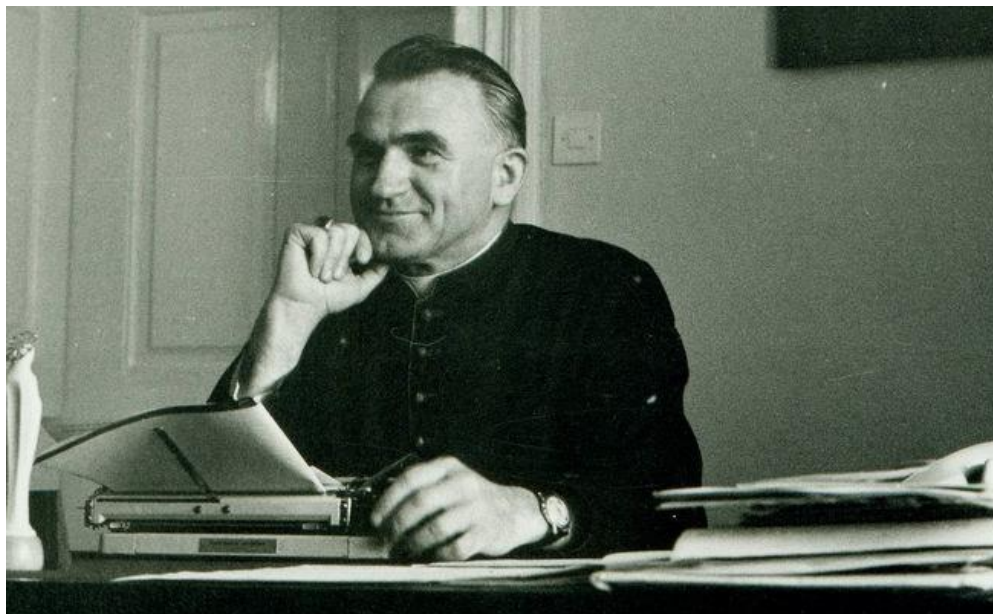

Foto: Zagrebačka nadbiskupija

Na današnji dan 11. ožujka 2002. umro je znameniti hrvatski kardinal Franjo Kuharić. U trenutku smrti bio je u 82. godini života (rođen je 1919. godine u Gornjem Pribiću u poznatoj „Dolini Kardinala”).

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Kardinal Franjo Kuharić otišao je kao zagrebački nadbiskup u mirovinu 1997. godine, premda je uvjete za umirovljenje stekao već 1994. navršivši 75 godina starosti.

Papa Ivan Pavao II. ostavio je kardinala Kuharića na mjestu aktivnog nadbiskupa Zagrebačke biskupije još tri godine. Kardinal Kuharić dobio je titulu zagrebačkog nadbiskupa u miru (emeritus) i proživio u mirovini još gotovo 5 godina.

Rođen u mnogobrojnoj hrvatskoj katoličkoj obitelji, Franjo Kuharić je zajedno sa svojim sumještatinom Alojzijem Stepincem trajno obilježio povijest hrvatskog naroda i Crkve u Hrvata u za njega vrlo teškom 20. stoljeću. Svim srcem i dušom uvijek je pristajao uz Evanđelje i nikada nije odustajao od evanđeoskih načela, čak i u najtežim trenucima po sebe i svoj hrvatski narod.

Franjo Kuharić – dva puta izbjegao atentat

Na njega je dva puta organiziran atentat od strane komunističkih vlasti: 1947. godine u Rakovom Potoku (koji je dobio ime „mali Staljingrad“, kako je pokojnik znao reći u šali) i 1948. godine u Jakovlju u Hrvatskom Zagorju. **Zbog toga je godinama spavao izvan župnog dvora kod pobožnih obitelji toga kraja u privatnim kućama, dok ga pod zaštitu nije uzela obitelj Razum kod kojih se trajno nastanio.**

Bio je i kamenovan zajedno s vjernicima na jednom hodočašću u Mariju Bistricu.

Napadi i ubijanja svećenika i vjernika bile su svakodnevna pojava još godinama nakon završetka Drugog svjetskog rata. Bilo je to po uzoru kako su to činili boljševici nakon Oktobarske revolucije kada su smaknuli preko 40 000 pravoslavnih svećenika i monaha te spalili i uništili gotovo sve samostane i crkve u Rusiji. **Sličnim boljševičkim metodama jugoslavenski (hrvatski) komunisti ubili su gotovo 800 svećenika, redovnika i redovnica.**

Uopće, masovno ubijanje svećenika, časnih sestara i vjernika bio je „specijalitet“ gotovo svih revolucija od Francuske, preko Meksičke i Španjolske, a osobito uspješno provedenih komunističkih revolucija u zemljama poput Jugoslavije (Hrvatske i Slovenije).

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Franjo Kuharić – omiljeni kardinal Hrvata

Srećom, dva atentata na pokojnog kardinala Franju nisu uspjela. Providnost i život doveli su ga do mjesta biskupa 1964., a zagrebačkim nadbiskupom postaje 1970. **Kardinalom je proglašen 1983. i za vrijeme komunističke vlasti bio je moralni autoritet hrvatskog naroda i katolika Jugoslavije uopće.**

U vrijeme Domovinskog rata isticao se pozivima na praštanje neprijatelju u skladu sa Kristovim naukom pa je iz tog vremena zapamćena njegova izjava:

„Ako netko sruši tvoju kuću, ti njegovu čuvaj. Ako ti netko ubije oca, ti nemoj njegovog.”

Te riječi su u to teško vrijeme ogorčile mnoge koji su stradali od nemilosrdnog neprijatelja, ali pokojni kardinal nije ni u najtežim trenucima nikada odustajao od evanđeoskih načela i principa koje je još kao dječak dobio u pobožnoj obitelji krašićkog kraja.

Godine 2012. pokrenut je postupak za Kuharićevo proglašenje blaženim, a pokojni kardinal automatski dobiva naslov sluga Božji (lat. Servus Dei).

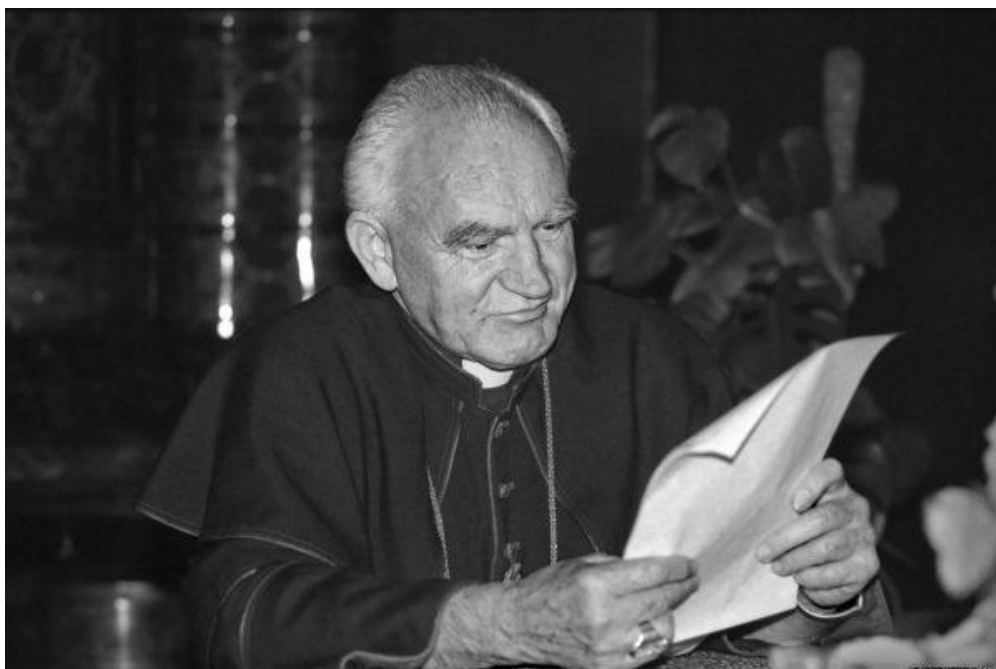
Dvojica velikana iz „Doline Kardinala“, blaženi Alojzije Stepinac i sluga Božji Franjo Kuharić, rođeni su blizu jedan drugog. Ukopani su još bliže, jedan pored drugog, u zagrebačkoj Katedrali koju Hrvati pohode časteći i moleći za zagovor na grobovima velikana teškog hrvatskog 20. stoljeća.

Mrtvi na Zemlji, i kao žive duše u Bogu, oni stoje kao vječni spomen na protekla bremenita vremena i snaga hrvatskog naroda za buduća vremena koja su pred nama.

Iz oporuke kardinala Kuharića

„Kao zagrebački nadbiskup i metropolita, molim svoju veliku duhovnu obitelj – Zagrebačku nadbiskupiju i cijelu Crkvu u hrvatskom narodu da čuva i živi cjelovitu katoličku vjeru, vjeru u osobnom, obiteljskom i narodnom životu. **Istina će vas osloboditi! Božje zapovjedi su temelj života svakog čovjeka, obitelji i naroda.**”

<https://narod.hr/kultura/11-ozujka-21-obljentnica-smrti-sluge-bozjega-kardinala-franje-kuharica>

ZADNJI DANI OMILJENOG KARDINALA: U 4,20 SATI POPIO JE KAVU, ČAŠU VODE I PREMINUO U NADBISKUPSKOM DVORU

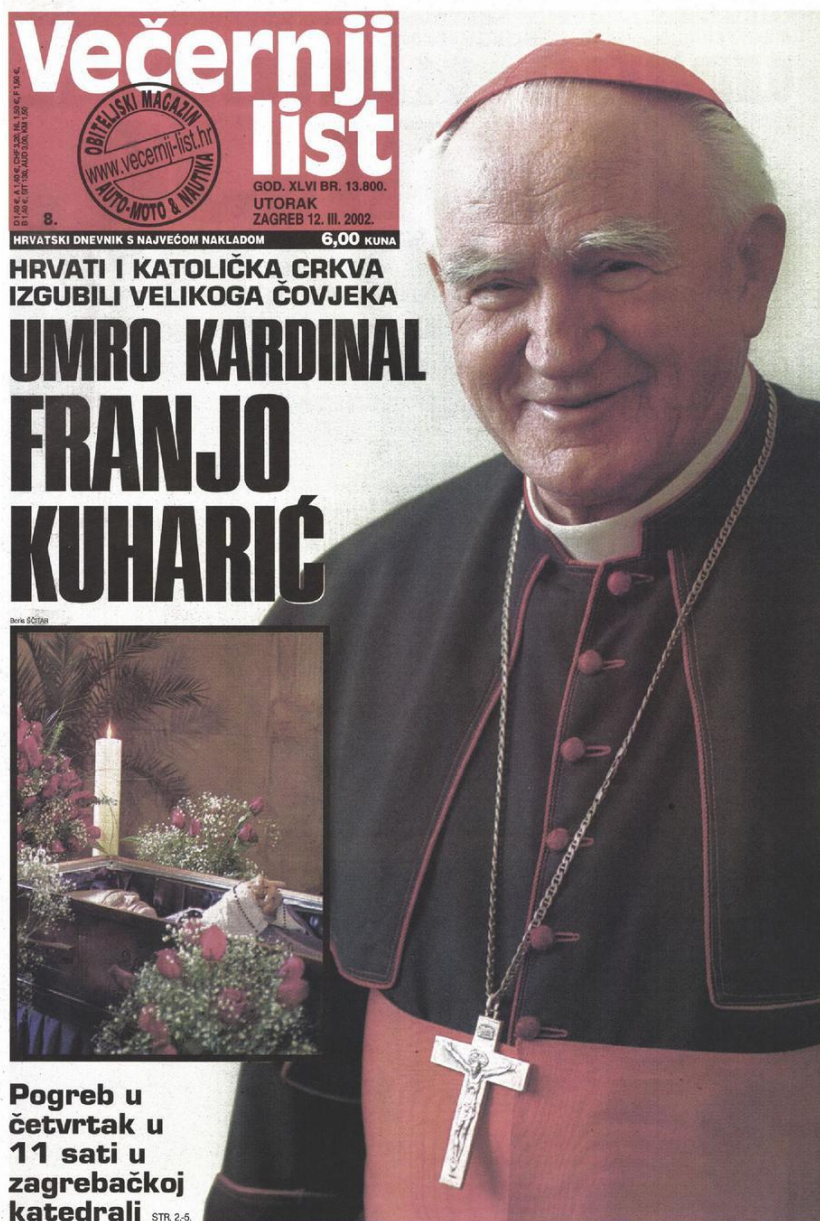
11. Ožujka 2023.

U umirovljeničkim danima nije mirovao. Sređivao je svoju osobnu dokumentaciju, čitao i posjećivao župe i svećenike. U Nadbiskupskom dvoru na Kaptolu primao je posjete, a redovito je bio i dalje pozivan na svečanosti i prijeme, kako crkvene tako i društvene i političke. Kardinal Franjo Kuharić umro je 11. ožujka 2002., no svoju oporuku sastavio je 20 godina ranije, 1982. godine

Predavši nadbiskupsku katedru svojem nasljedniku mons. Josipu Bozaniću, kardinal **Franjo Kuharić** počeo je mirno živjeti svoje umirovljeničke dane. Iselio je iz ureda i dijela Nadbiskupskog dvora u kojemu je dotad živio i prepustio taj prostor mons. Bozaniću, dotadašnjem biskupu krčkom te se smjestio u skromniji prostor, također u Nadbiskupskom dvoru na zagrebačkom Kaptolu. S njim je ostala i njegova vjerna tajnica, **časna sestra Alix**, dok je dugogodišnji tajnik mons. Ivan Godina otišao na službu generalnog vikara u Varaždinsku biskupiju.

Premda je u travnju 1994. navršio dob od 75 godina i uvjete za umirovljenje, papa Ivan Pavao II. nije kardinala Kuharića odmah poslao u mirovinu. Isprva se nagađalo da je jedan od razloga bio upravo dolazak sv. Ivana Pavla II. te 1994. prvi put u Hrvatsku, no budući da se Kuharićeva nasljednika tražilo naredne tri godine, očigledno to **nije bio povod**. Ali, ta se tema redovito tih godina pojavljivala u javnosti, pa su neki uoči njegova 75. rođendana dana ,iz njegove propovijedi na jednoj misi u Zagrebačkoj

katedrali, protumačili da će se to dogoditi uskoro i prognoziralo se tko bi ga mogao naslijediti.

Večernji list
OBITELJSKI MAGAZIN
www.vecernji-list.hr
GOD. XLVI BR. 13.800.
UTORAK
ZAGREB 12. III. 2002.
8.
HRVATSKI DNEVNIK S NAJVEĆOM NAKLADOM
6,00 KUNA

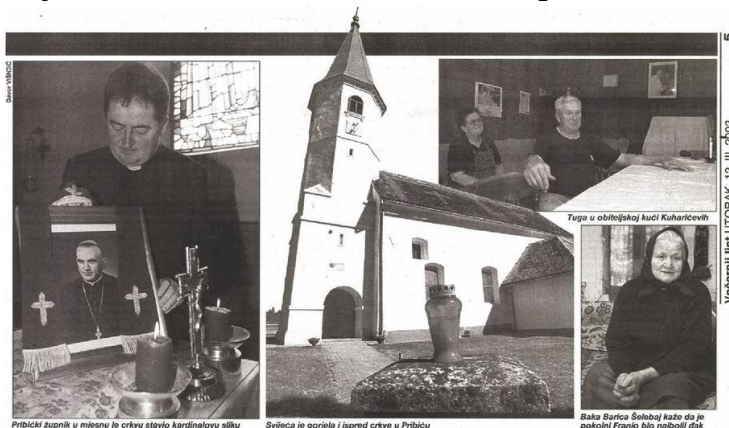
**HRVATI I KATOLIČKA CRKVA
 IZGUBILI VELIKOGA ČOVJEKA**

**UMRO KARDINAL
 FRANJO
 KUHARIĆ**

**Pogreb u
 četvrtak u
 11 sati u
 zagrebačkoj
 katedrali** STR. 2-5.

„To je sasvim jednostavna stvar i ne treba oko toga dramatizirati. Ne znam kako je na temelju moga govora u katedrali, kada sam citirao oporuku kardinala Stepinca, novinarima nadošla ta asocijacija?! Zakon je jasan. Crkveni zakonik, naime, kaže da se biskupi, kada navršše dob od 75 godina, umoljavaju da se stave papi na raspolaganje. Ja samo izvješćujem Svetoga oca da toga dana navršavam 75 godina, po određenom

kanonu i stavljam mu se na **raspolaganje**. To znači da on može odmah donijeti odluku da se provede proces za nasljednika i da se mene umirovi, a može to i odgoditi. No to je pitanje procjene. Sigurno je da se sa 75 godina već teže nosi teret odgovornosti. Kažem, ja ću sve proslijediti Svetom ocu, a on onda kako bude. Ali mislim da se u mirovinu ne ide baš na rođendan“, rekao je tada kardinal Kuharić, koji je svoju službu nastavio obavljati s istom revnošću i elanom naredne tri godine.

Prihodi župnik u mjesnu je crkvu stasio kardinalovu sliku

Svjeta je gorjela i ispred crkve u Pribiću

Tuga u obiteljskoj kući Kuharićevih

Baka Barica Šelobaj kaže da je pokojni Franjo bio najbolji dak

U PRIBIĆU, RODNOM MJESTU POKOJNOG KARDINALA, JUČER SU MINOGI UPALILI SVIJEĆE

DOLINA KARDINALA OSTALA BEZ SVOGA FRANJE

Mjestima Pribića, rodnoeg mjesta kardinala Kuharića, iznenadila je smrt njihova dragog Franje. Je li, kako govori, još prije nekoliko tjedana u njihovoj crkvi služio misu. Od ranoga jutra na prozorna branjula kuća u Dolini kardinala bilo su upaljene svijeće, a mnogi su nastupili župnikovečnog Stjepana Dijanovića radi dogovora o odlasku na pokop. Za odlazak na posljednji ispraćaj kardinala Kuharića već se organizirao prijevoz autobusa i ručni na kci ču se ispitljivi njegova rodnoeg mjesta od njega nadostojenosti oporiti.

Kod Franje sam bio prošloga ponedjeljka, prije hodočašća u Rim. Blagoslovi me i zamolio da se pomolim i za njega, no nisam mogao ni slutiti da će to biti naš posljednji susret - kazao je velečasni S. Dijanović. On je bio kardinalom Kuharićem poznaje od 1989. godine, kad je postao župnikom u Pribiću. U toj rodni kraj kardinal je, govori S. Dijanović, došao nekoliko puta godišnje, a najradije S. Kolozova, za blagdan zaštitnika mjesta sv. Štefana. Toga bi se dana, kaže župnik, u brojni članovi Doline kardinala, u Pribiću okupili sve roditelji Franje Kuharića. A to je za njega, naglašava S. Dijanović, bilo posebno veselje.

- Franjo je uvijek imao razumijevanje

za svakoga, nikada mu nije bio problem dati dobar savjet ili bilo kakvu drugu pomoć. Osobito se brinuo o siromašnima i uvijek je sebi određivao dane kad im je pomagao - pripovijedao je velečasni Dijanović dok je u svojoj pričački crkvi pred fotografijom pokojnoga kardinala stajao.

Da je bio topla osoba i uvijek gan

uostanuća s drugima, sažu se svi mještani Pribića, u kojim su Kuharić dobro znani. Školuje kolegego primoluoga kardinala, 81-godišnja Barica Šelobaj, kaže da je ta obitelj uvijek bila vjerna, a od svih se najviše isticao Franjo.

- U rodnom nas je bio čak 62 i Franjo je od malih nogu bio drukčiji od ostalih djece. Dok smo mi slušali

svetac od Alojzija Stepića - rekao je generalni vikar Zagrebačke nadbiskupije Vladimir Stanković u povodu smrti kardinala Kuharića.

- Opremanje se od ovdje koji je stajao u Crkvi u Hrvatu i u cijelom hrvatskom narodu - ističe i je u povodu smrti kardinala Kuharića nije manji

moći zagrebački biskup Josip Stjepanović. Odbora za pokop kardinala Kuharića.

- Cijela je generacija nas svjedocih ka koje je on zaredio i koje je on slao

u posetu Zagrebačke nadbiskupije, poučavajući nas nadevane osobnim primjerom prave svetenika - postojao je Marij.

istite i kako je i Kuharić bio jako vezan uz svoju majku, koja je u njemu i usadila ljubav prema vjeri. Njegova je majka, pripovijedala Pribićan. Često molila da joj jedno od njezinih djece ode u službu Boga, a želja joj je ispunjena najprije Franjo. U njegovoj rodnoj kući sada ču nekak. Josip Stanković, koji je također pogodio smrt nadbiskupa.

- Posljednji je put ovdje bio 13. ožujka, na dan obitelji Kuharić. Na taj dan uvečer Franjo obo, te je on svakog godine služio misu u našoj crkvi. Tada bi se okupila cijela obitelj i Franjo je bio jako sretan - rekao je Josip Kuharić. Njegov je stric, kako kaže bio jednostavan i pristupačan čovjek i najviše ga je veselio kad bi njemu održao u polje. Posljedni je veliki dječak koji bi mu, govore Kuharić, održao misu u kiti. Bez obzira na sve što je postojalo, Franjo se nije želio ističati, ali njegovi najbliži naglašavaju da će mu u spavanju ostati po njima da animo rođeni za zemlju, nego za nebo.

Silvana Lauš-Mrvoj

KARDINALOVA SMRT IZNEKODILA JE NJEGOVE NAJBЛИŽE SURADNIKE

POHODE U VJERNICIMA PLANIRAO DO POSLEDNJEG TRENUTKA

Kardinalova smrt sve nas je iznenadila, podijelio je susret u jednoj radijskoj emisiji nagr. Vladimir Stanković, generalni vikar Zagrebačke nadbiskupije, dugogodišnji vrlo blizak Kuharićev suradnik, s kojim je bare razgovarao nesmetano prije svoje smrti nije odavio znakove slabosti ni traga bolesti prethodila je pogledu, nekoliko dana prije smrti bio je u redoviti nadnom sastanku s nadbiskupom Bozanićem i drugim biskupima, na kojemu se planiralo skoro dvije godine evitih potvrda po župama.

Kardinal je pritom vrlo rado prebivao nekoliko pohoda po hrvatskim sveti-

ma, čak je, prema kazivanju sudionika sastanka, odavna više živio i elatu nego prošle godine. Ipak, znalo se da mu je posljednja dana laka nesvjesti varirao. Soga se i u neči neposredni prije smrti kardinal budio i oko dva sata sam sebi mjerio tlak, a veću četiri sata pozvao je u svoju sobu jednoga bliskog suradnika i se sa njima dobro. Odmah je pozvao kardinalov osobni liječnik, dr. Bruckan. No u 8 sata i 20 minuta mogao se samo ustajati smrti. Kažu da je prije smrti, jednostavno zaspa. Ubrzo su u sobu stigli nadbiskup Josip Bozanić i nagr. Stanković, a čame sestre već su pokojnoga kardinala odijevale u sveteničku rubu. U. R.č.)

ANITA GRGURAŠ, službenica, Karlovač - Sveke časti kardinalu Franjo Kuhariću ne mogu što je ustao je bio iznimno čovjek. Jedni je pro-

stom to što se Crkva neprestano gura u državne poslove. Nam, u Hrvatskoj bi, kao u ostalim zemljama, trebalo posve odvojiti ta dva segmenta. (6, 6)

MIRJANA MOROVIĆ, dipl. ekonomist, Rijeka - Kako sam pristala njegova obratnica u javnosti, mislio je ostavio pozitivan učinak, pronosio vjerno

KLAUDIO PALJAR, inženjer organizacije, Pula - Zastupao je pridržavati konsolidaciju hrvatske crkve u dopunjujući s Franjom Todoranom. Zasluzan je i za uspostavljanje bogih

odnosa između građana, države i Crkve, ipak, zamjeram mu, kaže odnosi a političkim. (6, 6)

IVAN ZELIC, sveučilišni profesor, Split - Kardinal Franjo Kuharić, znak je hrvatske u dogradnji posljednjih godina. Ne- ališio je misao i konstitutio

dogradnja Stepića i drugih svetenika Hrvata. Svojom djelom stajao je neke vjernošću u Hrvatsko, ne samo na planu vjere, nego i na nacionalnog, političkog, hrvatskog identiteta. (6, 6)

GABRIJELA BILJEVIĆ, novinar, Dubrovnik - Franjo Kuharić svojim je radom i djelovanjem zasigurno oblikovao Crkvu i Hrvatu u najtežim razdobljima njihove povijesti. De- brojao je ga kao posebno

namig ga tome bio i u vrijeme u našem gradu. Bio je u Hrvatskoj, ali u Hrvatu. Tada nam je puno značio njegov prijelaz. (6, 6)

VLADIMIR STENIOL, gradonačelnik Vukovara - S kardinalom Kuharićem susreo sam se dva puta. Osim što je u njegovu njegov blag, umjeren glasi i re-

čuvani govor. U vrijeme sva- raga naše države bio je naš najbliži katolički veleposlanik i davao je neustavnu potporu mladim Hrvatskoj i izostu borcu Franjo Todoranu. Vekstun je pri tome nezavisni i samostalni Hrvatskoj i u tome je neizmjeriva zaloga kardinala Franje Kuharića.

ZLATKO CVRKOVIĆ, odvjetnik, Vinkovci - Kardinal Franjo Kuharić održao je Katoličku Crkvu u vjernošću nadbiskupom Crkvi

opremanje i u svojim vremenima stvaranja naše države. Specijem se da je postojao Vukovci u vrijeme naježih okolnosti. Oni koji su se u vrijeme razgradnje razorenu Hrvatskoj u Hrvatskoj i u Hrvatu. Tada nam je puno značio njegov prijelaz. (6, 6)

Dragocjeno svjedočanstvo je njegovog bliskog suradnika, ondašnjeg ekonoma Zagrebačke nadbiskupije mons. Jurja Jerneića, koji je te noć ispovjedio i dao popudbinu kardinalu Kuhariću.

“Mnogo puta sam pomislio na onu prvu večeru po mom dolasku na Kaptol. Ja mu nisam mogao u lice reći da sam došao da mu budem potpora. Jer, ako nadbiskup s tajnikom bilo kuda ode nema muške osobe u kući, i nije dobro starcu maknuti svaki oslonac, a to mu nisam mogao u lice reći. Ja sam bio ekonom **nadbiskupskog dvora**, i kao ekonomu, svaka potreba kuće je bila moja briga. Ali ono što sam na prvom susretu sa nadbiskupom Bozanićem čuo bilo je da ću se pobrinuti i za kardinala Kuharića. Nije se tih dana ništa osjećalo, nit se je tužio posebno. On je imao svoj ritam života, nikad zakasnio, uvijek obučen u reverendi. I došlo je to jutro. Ja sam u susjednoj prostoriji kraj postelje imao telefon. Inače ga koji put nisam čuo, ali tada, to je bilo četiri sata i koja minuta, ujutro. Pozvonio je i ja sam na drugo ili treće zvonjenje već bio kod **telefona**“, posvjedočio je mons. Jerneić prije dvije godine Hrvatskom katolikom radiju.

Kardinal Kuharić pozvao ga je k sebi, on se brzo obukao i došao u **njegovu sobu**. „Čuj, varira mi tlak. Zvao sam doktora Beusa pa mi je rekao da popijem malo kave, nezgodno mi je buditi časne. Je l' bi ti mogao skuhati kavu? Bez šećera!“ Rekao sam mu: ‘Uzoriti, nema problema, bez šećera’ i otišao sam u kuhinju. Kavu znam skuhati. Donio sam mu šalicu. Rekao mu je doktor, šalicu – ne više. I dva decilitra vode nek’ popije. I sad kao da želi da mu potvrdim da je to čaša od deci i pol, pa onda će dvije čaše popiti, ne pune, tako da budu dva deci, da bude točno jer želi poslušnuti liječnika. I ja sam sad bio uz njega. Popio je on tu kavu, popio je vodu i malo se mrštio – gledao je lijevo, desno. I kaže on meni: ‘Ajde uzmi stolu pa ćeš me **ispovijediti** i pomazati.’“, ispričao je mons. Jerneić, dodavši da su mu se od te molbe „noge ukočile“.

Pitam se pa tko sam ja da **ispovijedam jednog kardinala**. Ali s druge strane svećeniku je to dužnost. Ja sam to prihvatio, malo s tremom, i točno po redu: najprije ispovijed, sveta pričest, jer pokraj njegove sobe je bila njegova kapela, i pričestio sam ga. ‘Tu su ti sveta ulja. Daj ti meni bolesničko pomazanje!’ Ni jednom misli nisam pomislio da bi se nešto moglo dogoditi. Ima malo problem s tlakom i to je ta želja ispovjediti se, pričestiti i primiti bolesničko pomazanje. Pa dobro, to može svaki bolesnik. I on se još jedanput javio doktoru Beusu. Doktor mu je rekao da će doći k njemu. To je sad moglo biti četiri sata i dvadeset i neka minuta. Rekao je doktoru da će se on pospremiti u postelju, a ja idem u dvorište otvoriti kolna, ulazna vrata da kad dr. Beus dođe može ući u dvorište. Usput budim i časne sestre, jer ne mogu dolje ostaviti kuću otvorenu. I spustim se, otključam, časne dobijem na noge. Jedna od časnih sestara će biti dolje uz ulazna vrata u Dvor. I sad se ja mogu vratiti kardinalu u sobu reći da mi očekujemo liječnika, da je sve pripremljeno. Kad ono, ja uđem u njegovu spavaću sobu, on se zavukao u postelju i čujem samo zadnje uzdahe. I ja zovem: ‘Uzoriti, uzoriti!’ Ništa više. Onda sam išao probuditi nadbiskupa Bozanića. Bili smo tako iznenađeni“, prisjeća se te noći mons. Jerneić.

U međuvremenu je na Kaptol stigao i dr. Beus. Zna točno kako stvar ide, kako zori i mora dozorjeti. Ništa nije krivo krenulo, rekao bih ni sat u postelji zbog bolesti, starosti, slabosti. S nogu, pri punoj svijesti, pripremljen sto i više posto jer je na sve mislio i oporukom. Uredio kome, kada, kako, zašto. Opomenuo nas je svojim **mislima**

iz oporuke, mnoge od nas. A ja se osjećam onako nekako povlašten da sam imao prilike zadnji biti s njim, zadnji ga vidjeti, čuti, zadnji s njim razgovarati – svjedoči o tim posljednjim trenucima života kardinala Kuharića mons. Juraj Jerneić. Kardinal Franjo Kuharić umro je 11. ožujka 2002., no svoju oporuku sastavio je 20 godina ranije, 1982. godine.

U uvodu oporuke kardinal Kuharić spomenuo se i zahvalio svima koji su obilježili njegov **ovozemaljski put**. Započinje zahvalom Trojedinom Bogu na daru života – na stvaranju, otkupljenju Kristovim Križem te posvećenju Duhom Svetim po svetim sakramentima za baštinu vječnoga života. Kardinal Kuharić zahvalio je za milost vjere te izriče svoju odanost, vjernost i ljubav Svetom Ocu, Kristovom Namjesniku na zemlji i nasljedniku svetoga Petra. Spomenuo se svojih roditelja, svećenika, učitelja i svih koji su ga odgajali u svetoj vjeri riječju i primjerom te je zahvalio svojoj braći, sestrama i prijateljima koji su molili za njega te ga okruživali ljubavlju, pažnjom i dobročinstvima. Na vjernoj i odanoj suradnji i službi zahvaljuje svim biskupima, svećenicima, redovnicama i zaposlenicima ustanova Zagrebačke nadbiskupije, a dobročiniteljima na svakom duhovnom i materijalnom dobročinstvu. „Neka budu svi, svi zapisani u Božjoj Knjizi Života!“, navodi kardinal Kuharić, a svu je svoju imovinu (knjige, gotovinu, odijela, prsni križ, prsten i ostalo) ostavio Zagrebačkoj nadbiskupiji. Naložio je da, ako se nađe što gotovine, njome pokriju pogrebni troškovi, a ostatak neka se razdjeli svećenicima na siromašnim župama za svete mise za njegovu dušu i duše u čistilištu kojih se nitko ne spominje. Sve slike i predmeti koje je dobio na dar ostaju Nadbiskupiji, a preostale sitnice neka se podijeli njegovim nećacima i nećakinjama kao draga uspomena.

„Na smrt gledam vjernički i to kao kršćanin, **katolički vjernik**. Znam, a to mi jamči Isus Krist, da čovjek nije samo tijelo koje se raspada u prah ili pepeo. Znam da u čovjeku postoji besmrtna duhovna jezgra, srž, možemo to tako kazati, u kojoj je središte i sjedište naše svijesti, razumnosti, slobode i savjesti. Toga nema nijedno drugo živo biće na svijetu. Iz Božje riječi znam da je smisao čovjekovog postojanja vječnost, a ne vrijeme. Ako je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku, onda mu je ponudio i vječni život u svojoj ljubavi. To je najviši poziv čovjek i to bi imala biti najviša radost čovjeka, a u ovom životu, na proputovanju kroz vrijeme to bi imala biti čvrsta nada u svim situacijama života. Iz riječi Božje znam i to da je čitav čovjek pozvan u vječni život, i zato nam Isus Krist uskrsnuli objavljuje i naše buduće uskrsnuće. Prema tome, smrt je najprije prijelaz duše u vječnu svijest postojanja, a na dan sveopćeg uskrsnuća Bog će joj pridružiti uskrsnulo tijelo da čitav čovjek živi onu vječnu egzistenciju koju je odabrao. Ovisi o tome da li smo otišli s ovoga svijeta pomireni s Bogom, u ljubavi s njim i s ljudima, ili smo ga odbacili ili svjesno svojim grijehom i ustrajnošću u ne pomirenju. To je potresno u smrti. Vječno živjeti u Bogu ili bez i protiv Boga; to je nebo ili pakao“, rekao je u jednom razgovoru.

Otišao je tiho i skromno, kao što je i živio, ostavivši golemu **duhovnu baštinu** iza sebe. Ta skromnost došla je i do izražaja u njegovoj oporuci u kojoj piše:

2

FRANJO KUHARIĆ (1919. - 2002.)

HRVATI I KATOLIČKA CRKVA IZGUBILI VELIKOG ČOVJEKA

IMRO KARDINAL
FRANJO
KUHARIĆ

Informativna katolička agencija jučer ujutro izvijestila je da je 11. ožujka, u 4.20 sati, u Nadbiskupskom dvorcu u Zagrebu, u 83. godini, okrijepljen svetim sakramentima, preminuo uzoriti gospodin kardinal Franjo Kuharić, umirovljeni zagrebački nadbiskup i metropolit. Ta se vijest munjevito proširila Hrvatskom i svijetom, jer je uzoriti čovjek koji je svojim radom i životom zadužio Katoličku crkvu, ali i hrvatski narod te Republiku Hrvatsku. Sa svih strana odmah su uslijedile poruke sućuti njegovu nasljedniku na stolici zagrebačkih nadbiskupa Josipu Bozaniću.

Pogreb kardinala Kuharića bit će u četvrtak, 14. ožujka, u 11 sati, u Zagrebačkoj katedrali. Bit će pokopan u katedralnoj kripti iza glavnog oltara, u kojoj se pokapaju zagrebački nadbiskupi, pokraj svog prethodnika kardinala Franje Šepera te Šeperova prethodnika blaženog kardinala Alojzija Stepinca. Zagrebački nadbiskup Josip Bozanić odredio je jučer da se u svim župnim i samostanskim crkvama Zagrebačke nadbiskupije zvoni u povodu vijesti o smrti kardinala Kuharića, kao i na dan pokopa, 14. ožujka u 11 sati, po mjesnim običajima za pokojnike. Nadbiskup je odredio i

da se slave mise zadušnice za preminuloga kardinala, osmi dan nakon smrti, 18. ožujka, u svim župnim crkvama. Također je odredio da svi svećenici Zagrebačke nadbiskupije za dušu pokojnika kardinala i nadbiskupa u miru prikažu po tri svete mise.

Zagrebački nadbiskup izvijestio je o kardinalovoj smrti predsjednike biskupskih konferencija Europe i kardinala koji su s pokojnim Kuharićem promaknuti u Kardinalski zbor 1983. O kardinalovoj smrti obaviješteni su i dekani Zagrebačke nadbiskupije i glavni centri hrvatske inozemne pastve.

Zvonimir Despot

FRANJU KUHARIĆA NAJVIŠE JE ZANIMALA SUDBINA HRVATSKOG NARODA

KARDINAL U KOJEG SU SE NAJČEŠĆE ZAKLINJALI

Svaki je zagrebački nadbiskup, koji je u pravu imenovan i kardinalom, inače drudeći ju povijesnu ulogu. Tako je nadbiskup Alojzije Stepinac imao iznimno tešku i nezahvalnu zadaću da se iselodobno sučeli s dva totalitarna režima, ustaškim i komunističkim koji su, svaki na svoj način, učinili prilično zla hrvatskom narodu. Stepinac je, unatoč stalnim prijetnjama vrha NDH i izravnoj represiji Titova režima, ostao neupitnom moralnom vertikalom i simbolom duhovnog otpora poniženog hrvatstva.

Negov nasljednik, nadbiskup Franjo Šeper, djelovao je u okolnostima izvanrednog puštanja pritiska komunističkih vlasti, ali i nadanje dubokoga međusobnog nepovjerenja. Zato je glavnu svog rada usmjerio na ekumenizam, nastavljujući tamo gdje se stoljeće prije zaustavio veliki dakovački biskup Josip Juriš Strossmayer. Šeper je smirivanju dotad latentnog prokulturološkog raspoloženja pridonio i tinitingim angažmanom 1966. za uspostavu diplomatskih odnosa između SFRJ i Svete Stolicе i potpisivanjem Protokola o modalitetima međusobne suradnje, ishodjenje takvog akta od jednog ateističkog režima bilo je veliki korak naprijed za Katoličku crkvu u Hrvatu.

-Šaljem vas u kravnu kupelj-

U tim okolnostima Zagrebački nadbiskup 1970. preuzima Franjo Kuharić, dotadašnji rezični pomoćni biskup i apostolski administrator. Njega je, za razliku od Šepera, ponajviše zanimalo pastoralni rad i briga za sudbinu hrvatskog naroda. Kuharić je bio uvjeren da Hrvate treba ujedinjavati bez obzira na ideološka i politička uvjerenja, kako bi unutar jugoslavenske države mogli jasno izraziti svoje nacionalne interese, koji su često bili i podudarni onima krćivima. U tome je Kuharić bio preteča političarima koji dolaze na javnu scenu 1989-1991. dakle u razdoblju urušavanja jugoslavenske federacije.

Komunistički je režim desetljećima bio otvorena smetnja takvim prohrvatskim inicijativama, jer se na podjela građana na one koji su uz njega ili Crkvu i gradopolitički monopol. Novi je zagrebački nadbiskup, poučen i naglim slomom Hrvatskog proljeća, vidio da u okolnostima povratka ščvrste ruke i u boljševičkom razdoblju izasle komunističke garniture. Katolička crkva ostaje jedno od rijetkih uporišta slobodarske i državotvorne ideje. Zato se može ustvrditi da je u Kuharićovo vrijeme hrvatsko bilo gotovo identitarno s Crkvom.

Zbog tog prividnog neskladu nacionalnog djelovanja s univerzalnom misliom katoličanstva, zagrebačkog je nadbiskupa via-

● Poučen i naglim slomom Hrvatskog proljeća, Kuharić je vidio da u okolnostima povratka »čvrste ruke« Katolička crkva ostaje jedno od rijetkih uporišta slobodarske i državotvorne ideje

Franjo Tuđman i kardinal Kuharić

st često kritizirala, što je prelazilo i u vulgarne etiketiranje. Katkad su kritike dolazile i od nekih izozemnih crkvenih krugova, koji nisu mogli razumjeti okolnosti u kojima su djelovali hrvatski vjernici. Kuharić je, međutim, ustrajao u tome, ne želeći se udaljavati od matice hrvatskoga naroda, tako da se i crkveni izvori slažu da je upravo on bio nadbiskup kojemu su vjernici, ali i ostali građani, u Hrvatskoj i dijaspori najviše klicali i u kojega su se najčešće zaklinjali.

Zato je Kuharić bio toliko uporan u negiranju komunističke ideologije? Odgovor treba tražiti u ranim godinama njegove svećeničke karijere. Možda je dovoljna veći i sama činjenica da ga je u srpnju 1945. osobno zaredio karizmatski nadbiskup Stepinac, poslavši njegovu generaciju po župama s nimalo optimističnom porukom: »Šaljem vas u kravnu kupelj».

Skrivanje po kućama vjernika

Tada su, naime, bila učestala uniženja i likvidacije svećenika po terenu, koja su se opravdavala tvrdnjama o njihovoj povezanosti s ustašama, križarima i ostalom skot-

trarevolucijom. I Kuharić je upravo župama u kojima je njegove svećeničke kolege spojio mreže. U ova je nevratila, ali bezuspješno, i na njega pripreman atentat, tako da sve završilo na batinanju. No, često iz opreza nije mogao boraviti u svom župnom dvoru, nego je noćivao po kućama svojih vjernika, lako su se političke prilike pedesetih godina počele ponešto smirivati, odnos Crkve i države opterećivao je internacija nadbiskupa Stepinca u Kralu, koji mu je u tim olovim vremenima, kako je kasnije govorio, bio strajno nadahnuće i snažno utičište.

Postavši zagrebačkim nadbiskupom, Kuharić je vidio da je ključ otpora režimu uporno njegovanje uspomena na Stepinca. Zato je 10. veljače, svake godine od 1970. do napuštanja aktivne službe, držao propovijedi u povodu godišnjice Stepinčeve smrti, koje su u pravilu nosile i neku aktualnu političku poruku. Te su se poruke zapisivale i prenosele među vjernicima i političkim nezadovoljnicima.

Drugi oblik djelovanja koji je Kuharić vjerojatno koristio bili su njegovi iznimno česti pa-

storalni posjeti. Još su važnija bila njegova putovanja po inozemstvu jer je posjećivao Hrvate na svim kontinentima. Povodi su uglavnom bile svečanosti podjeljivanja svete potvrde, razne objelone i marijanske dočeka, a već 1970. Kuharić je obišao sve hrvatske župe u SAD-u i Kanadi. Što je ponovio još nekoliko puta.

Mnogo se u javnosti kalkuliralo o tome da je upravo kardinal Kuharić, kao autoritet Katoličke crkve, 1990. bio presudan za davanje bračnog povjerenja dr. Franju Tuđmanu. To je pojednostavnjena prosudba, jer je tu prije bila riječ o podudaranju interesa na rušenje dotadašnje vlasti, kao i konzervativnom shvaćanju društvene zbilje, negoli o posebnoj ideološkoj srodnosti. Ne smije se, unatoč tome, zanemariti činjenica da je Kaptol davao potporu onoj političkoj snazi koja je predstavljala najveću garanciju predika s komunizmom i jugoslovenstvom, a to je u danim okolnostima bio HDZ. Ipak, odnosi između Kuharića i Tuđmana nikad nisu prešli razinu međusobnog uvažavanja, a u posljednjem razdoblju njihova susvožat polako su zapadali i u krizu jer država nije bila spremna riješiti nagomilane probleme denacionalizacije, a i dugo je pripremala potpisivanje međustranovnog ugovora s Vatikanom. Na posljediku, Kuharić je otvoreno osuđivao srpsku agresiju na Hrvatsku, ali je držao da se u interesu vjernika mora očuvati i dijalog i suradnja između Katoličke i Pravoslavne crkve, pa je osobno inicirao i susrete s partijarhom Pavlom i još nekoliko-nim episkopima.

Papin posjet - nagrada za 75. rođendan

Zagrebački je nadbiskup uložio mnogo truda i u međunarodno priznanje Hrvatske, u čemu je imao prilično uspjeha. Ložiranje je urodilo ranom odlukom vatikanske diplomacije da prizna službeni Zagreb, ali i daljnji nastojanja Svete Stolicе da to što nije učinio i zemlje tadašnje Europske zajednice.

Kuharić je imao tu sreću da prilikom posjeta Zagrebu 1994. bude domaćin papi Ivanu Pavlu II., kojega je smatrao najmilij prijateljem Hrvata među Petrovim nasljednicima. Bila je to svojevrsna nagrada za njegov 75. rođendan, nakon kojega po pravilima Svete Stolicе počinje i proces izbora novog nadbiskupa. Povukavši se, Kuharić je i u svojim povremenim propovijedima ostao vjeren misli da katolički humanizam zapravo i najbolje odlikuje ideal hrvatskosti kojem vjernici trebaju uvijek težiti.

Željko Kruselić

“Obredi moga pokopa neka budu prožeti vjerom u život vječni, u **uskrснуće tijela**. Uvijek sam čvrsto i radosno vjerovao u tu Božju istinu o čovjeku. To je najsvetija, najpotresnija i najsudbonosnija istina o postojanju čovjeka. Posljednje stvari stoje pred svakim čovjekom kao konačna stvarnost, pred kojom stoji naš posljednji izbor: prihvatiti zauvijek Božju ljubavi ili je zauvijek odbaciti. Uvijek sam o toj istini rado razmišljao; rado sam je propovijedao. U tome je sav smisao i bit našega postojanja. Zato je smrt sveti trenutak rađanja za vječnost. Kad budete čitali ovu oporuku, ja ću već proći kroz iskustvo toga otajstvenoga prijelaza i susreta s Božanskim Suceм. Kakva spoznaja! Nova i vječna! Ljudima na Zemlji nepriopćiva! Istina je **otkrivena**! Prijatelji, samo to je važno. Kao zagrebački nadbiskup i metropolita, molim svoju veliku duhovnu obitelj – Zagrebačku nadbiskupiju i cijelu Crkvu u hrvatskom narodu da čuva i živi cjelovitu katoličku vjeru, vjeru u osobnom, obiteljskom i narodnom životu. Istina će vas osloboditi! Božje zapovjedi su temelj života svakog čovjeka, obitelji i naroda.”

Na kraju oporuke kardinal je zapisao sljedeće: „O kad bi moja **posljednja molitva** bila: »Moj Isuse, milosrđe! Bože, milostiv budi meni grešniku!« (Lk 18,13). »Gospodine Isuse, primi duh moj!« (Dj 7,60). Isuse i Marijo! »Klanjam ti se smjerno, tajni Bože naš, što pod prilikama tim se sakrivaš... Daj, da otkrito (ti) lice ugledam i u slavi tvojoj blažen uživam!«... Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike sada i na času smrti naše! Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom sada i uvijek! Amen! Amen! Braćo i sestre, prijatelji! Svima nam bio radostan susret s Bogom našim u nebeskoj Crkvi! Tako neka bude! Tako neka bude!“

Oporuka kardinala Kuharića imala je i dva dodatka. Prvog je kardinal Kuharić sastavio u ožujku 1998., a drugi je dodatak napisao svega četiri mjeseca prije smrti. U njemu navodi kako je sve medalje, kao i svoj osobni kalež, dao za gradnju crkve bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu. Na kraju je zapisao: „Gospodine, **primi moj duh**! Božje milosrđe je moja Nada!“ Na sprovodu kardinala Kuharića na prostoru oko Zagrebačke katedrale okupilo se oko 40.000 vjernika. Sprovodne obrede predvodio je slovački kardinal Josef Tomko kao osobni izaslanik pape Ivana Pavla II., a kardinal Kuharić pokopan je u kripti iza glavnog oltara Zagrebačke katedrale.

– Premda u trenucima oproštaja sa zemaljskim životom drage osobe **naviru sjećanja** koja pokrenu osjećaj tuge ili pak rečenice ostave nedorečenima i neizgovorenima, danas je pred našom Prvostolnicom ispisano više od sjećanja, ne dopuštajući tuži da prevlada nad vjerničkim osjećajem nade, a otvarajući prostore zajedništva s Bogom. Danas je Katedrala premalena, a mi, okupljeni na ovoj vjerničkoj zahvali za život našega kardinala, potvrđujemo kako smo ga rado slušali kad nas je pozivao da budemo dionicima euharistijskog zajedništva i rasta Crkve, ali isto tako potvrđujemo da želimo biti dionici i njegove vjere, koja prolazi kroz vrata smrti i dodiruje obzorja vječnoga života s Bogom. Shvaćamo da kardinal i sve što je njegova osoba i služba značila za hrvatske vjernike, za Katoličku crkvu i za ljude koje je susretao ne može stati u ovaj lijes; da ne može stati u crkvu omeđenu zidovima; da ne može stati na ovaj trg, niti to može posjedovati zemlja. Kako li je samo dirljivo vidjeti vjernike oko svoga pastira koji ne prestaje biti privlačna točka i sigurnost hodočašća na zemlji. Mi smo danas ono što njega raduje, za što je molio, za što se žrtvovao i trpio, za što je kucalo velikodušno srce vjernika, svećenika, **biskupa i domoljuba** – rekao je mons. Bozanić, koji je u ožujku 2012., na desetu obljetnicu smrti kardinala Franje Kuharića, najavio pokretanje

postupka za beatifikaciju kardinala Franje Kuharića, čovjeka kojega su još za života mnogi držali svetim.

Darko Pavičić/VL/

[https://www.vecernji.hr/Hrvatsko nebo](https://www.vecernji.hr/Hrvatsko-nebo)

<https://hrvatskonebo.org/2023/03/11/zadnji-dani-omiljenog-kardinala-u-420-sati-popio-je-kavu-casu-vode-i-preminuo-u-nadbiskupskom-dvoru/>

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim.

kardinal Franjo Kuharić

Možemo ići u Europsku Uniju pod jednim uvjetom: neka nam se ispričaju zato što su – oni, Europska Unija! – sudjelovali u nacističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

akademik Josip Pečarić

Josip Pečarić RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA

Josip Pečarić

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA

SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI

1. Uvod

„Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okolice vidimo da veličina naroda nije u njegovoj brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere. Kad je agresor počeo uništavati što nam je najmilije, ljude, crkve, spomenike, škole, poduzeća, razbuktao je što je živjelo duboko u našem srcu, a to su vjera, hrabrost, želja za slobodom. Jer čovjek je za slobodu stvoren“, poručio je biskup Jezerinac, istaknuvši da se u prigodi te obljetnice „sjećamo svih hrabrih ljudi koji su se agresoru oduprli s krunicom u ruci i iznjedrili velikog generala koji nepravедno leži u zatvoru u Hagu.“

Čini mi se da je naš biskup rekao sve o čemu vam trebam govoriti. Iznova nas je podsjetio kako su najveće hrvatske vrijednosti naši ljudi. Spomenuo je i velikog generala Gotovinu, koji nepravедno leži u Haagu. Tamo je nepravедno kao jedan od simbola haaškog napada na hrvatske vrijednosti.

Spomenuo je i hrvatske vrjednote: vjeru, hrabrost, želju za slobodom. Zašto hrvatske, možete me upitati. Pa, mi smo u Domovinskom ratu pokazali da smo skoro svi bili

spremni dati svoje živote za slobodu svoga naroda. Tko se time može danas pohvaliti? Sve se vrijeme borimo da očuvamo vrijednote koje bi trebale biti univerzalne – ali više nisu.

Ili jednostavno, hrvatske su zbog riječi bivšega francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu.¹ Rekao je *da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*

U knjizi „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?” dao sam i druge slične izjave. Naravno, moram ponovno naglasiti kako nas je papa Ivan Pavao II proglasio 'narodom nade'. Za svoj stoti posjet izabrao je Hrvatsku i prva poruka – ona u Dubrovniku – bila mu je o vrijednosti slobode.

Uostalom, hrvatskim vrijednotama posvećena je moja knjiga tiskana 2007. godine. Kao i biskupu Jezerincu, obrana naših vrijednota osnovna je zadaća mnogobrojnim državotvornim Hrvatima.

Davno sam rekao kako su nam najbolji ljudi u Haagu. Vidim da se to danas često provlači kroz tekstove u hrvatskim tjednicima. Za tu tvrdnju dobio sam veliko priznanje još 2003. godine kada ju je prenio velikosrpski *Feral Tribune* u rubrici *Greates Shits*.² Državotvornim Hrvatima najveća je pohvala bila kada bi dijelove nekoga njihova teksta tiskali u toj rubrici, zar ne?

2. Otac hrvatske države i hrvatske vrijednote

U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.

Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglasio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:

„Ova presuda je gnjusna, nepravedna i opasna.“

I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.

Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa.

¹ *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.

² 26. srpnja 2003. godine

Osvrnimo se ovdje samo na presude Dariju Kordiću. U prvostupanjskoj presudi bio je naveden niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen. Za to mu je određena kazna od 25 godina! Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su prihvatili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pameti) i presudili: Opet 25 godina! Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je! I to izniman! Kordić i sam svjedoči da se nije sudilo njemu nego Tuđmanu i još jednom velikom Hrvatu – Gojku Šušku. Njegova supruga Venera kaže (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.):

... da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao: „da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji“.

Još tada je jedan drugi nehrvat Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH rekao³:

Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje 'ad hoc' suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinacije tužiteljstva u Haagu.

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haaškog suda i to najviše upravo haaškog tužiteljstva!⁴

Zato ću vas vratiti u vrijeme kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države. Bio sam u Australiji. Iako nisam bio član HDZ-a govorio sam na njihovoj komemoraciji.

Evo što sam tada rekao:⁵

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro

³ *Večernji list*, 10. travnja 2004.

⁴ Charles R. Shrader, *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni / Vojna povijest 1992.–1994.*, Zagreb, 2004.

⁵ "Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999. Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, Hrvatski vjesnik, 24. prosinca 1999. Govor je pročitao i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu. Tiskan je u više mojih knjiga.

je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane stoljećima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile, nego i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3–4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i iznimne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj – neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu – hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavljao i uspješno ih onemogućivao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije Bljesak i Oluja uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska Unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva – NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu – Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni „krivac“ što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njezin predsjednik postali su svjetionici malobrojnima narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnima narodima. Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi je važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., iznimno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne – ljudima prirodnije – vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim i

pozvao – mimo protokola – predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita to proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog tog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali, nego su vjerovali u „crne priče“, priče kojima i jest bio cilj slabljene hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovno kulminirali u želji velikih sila da se smijeni „neposlušna“ hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacijski stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura barem u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku – napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s iznimnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo Predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti othrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele provesti svoje interese, a na štetu hrvatskih? On je to uspijevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatskim narodom, pred svakim od nas ponaosob, to je velika ali i izazovna zadaća. Ako nam je predsjednik Tuđman svjetionik i misao vodilja, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali – služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti – drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke – Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

(...)

Kao da sam ovaj tekst pisao danas, a ne prije 12 godina, zar, ne?

Upitao sam se tada i: „Zašto si nas tako prerano napustio?“ Kao da sam predosjetio da oni koje je ostavio nisu dorasli nastaviti njegovu politiku.

U nizu tekstova ukazao sam na činjenicu da je tadašnja oporba, i tada i do dana današnjega, provodila velikosrpsku politiku. Ali ne ćemo danas previše o njima. Danas govorimo o hrvatskim vrijednostima i onima u svijetu koji rade protiv nas, a ne o onima

koji rade protiv interesa vlastita naroda, a koje je kineski ratnik i filozof Sun Tzu nazvao „najnižim i najodvratnijim ljudima“.

EU i Sud u Haagu

Zašto bi u kontekstu današnjeg predavanja uopće trebalo govoriti o odnosu EU-a i Suda u Haagu? Pa zar nije baš EU uvjetovao Hrvatskoj da za pristupanje toj zajednici vrhovni autoritet jest taj Sud i poštovanje njegovih odluka. Drugim riječima, vrjednote koje njeguje taj „Sud“ zapravo su one koje poštuju i u EU-u.

Još 1996. godine u tekstu *Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava*?⁶ ukazao sam na činjenicu kako njima uopće nisu važni ljudi. Pričati o ljudskim pravima, a ne voditi računa o ljudima, pokazuje da su im „ljudska prava“ samo instrument u ostvarivanju prljavih ciljeva. Sud u Haagu to je najbolje pokazao. General Praljak je sucima tog „suda“ to i rekao:

„Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.“

Ono što je američki povjesničar pokazao proučavajući suđenje Dariju Kordiću još je jednostavnije pokazati na suđenju generalima Gotovini i Markaču.

Sjajni hrvatski novinar i publicist Mate Kovačević još nas je 2008. godine upozoravao kako se na tom „Sudu“ koriste krivotvorinama, koje su raskrinkali odvjetnici generala Gotovine⁷

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor, koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadu na Knin. Suočen s dokazima, zaključio je na kraju kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru jug, Andnes Dreyer, ustrajavao je kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske, general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu. Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza.

Koliko je tim ljudima laž nešto najnormalnije, čega se uopće ne stide, ponajbolje pokazuje Kanadanin Leslie kojega spominje Kovačević. Naime, Ivan Šarac koji je u Kući slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, u razgovoru za Hrvatski list kaže⁸:

Kada sam došao u Knin drugog dana „Oluje“ u vojnu bazu, Leslie je bio unutra, u vojnoj bazi, nije uopće izlazio u grad Knin. Iz vojne baze izašao je tek kad smo mi došli, došao je do žice. Pitao sam ga je li uopće i gdje bio. Odgovorio je da nije. Moj

⁶ *Domu i Svijetu (Večernji list – inozemno izdanje)*, 22. srpnja 1996.

⁷ *Hrvatski list*, 22. svibnja 2008.

⁸ *Hrvatski list*, 25. kolovoza 2011.

kolega Sadler pitao ga je zatim, zašto onda daje izjave i intervjuje pune dezinformacija o stanju u Kninu, primjerice za kanadski radio, ako nigdje nije bio i nije izlazio iz vojne baze te kako mu je bilo moguće odrediti jačinu topničkih udara hrvatskih snaga. Leslie u toj vojnoj bazi, naime, nije mogao vidjeti ni pod kojim kutom dolaze topnički udari, od kuda uopće dolaze. On je samo nagađao, šutio je i govorio da je takva izvješća dobio od svojih ljudi, izvora, ali ne otkrivajući koji su to izvori. Kad budem pisao knjigu, o tomu ću opširno pisati, kao što ću pisati i o operaciji u Medačkom džepu u sklopu koje su Kanađani izmislili nekakvu svoju bitku s hrvatskim snagama.

Nikomu od svjetskih moćnika ni tada niti u mnogobrojnim sličnim slučajevima nisu zasmetale laži koje su servirane u tom „sudu“. Nisu im smetale takve „vrjednote“. Nisu ni trebale, jer pripadaju njihovom svjetonazoru, zar ne?

Međutim, na suđenju generalima Gotovini i Markaču krajnji nemoral svijeta kome Hrvatska navodno teži razobličen je do kraja.

Već drugoga dana „Oluje“, legitimne akcije oslobađanja svoga okupiranog područja, Hrvatska je optužena i kažnjena zbog „prekomjernog granatiranja Knina“, a predsjednik Tuđman im je zbog toga bio ratni zločinac. Iz presude generalima razvidno je:

„...jedan posto granata palo je više od 400 m dalje od vojnih ciljeva, a pet posto dalje od 200 m, a zna se da se vojni ciljevi moraju graditi na udaljenosti od 600 m od civilnih objekata.“

Vidjeli smo kako su pokušali lažima dokazati da je bilo žrtava u tom „prekomjernom“ granatiranju. A istina je da nema dokaza o bilo kojoj civilnoj žrtvi ili ranjenoj osobi u tom granatiranju.

Ponavljam, predsjednik Tuđman im je zbog toga odmah bio ratni zločinac!

Generali su osuđeni jer su zbog ovog iznimno preciznog učinka hrvatskog topništva navodno Srbi napustili okupirana hrvatska područja. Iako mi ne mislimo tako loše o Srbima, očito suci u Haagu govore o nevjerojatnom kukavičluku te srpske vojske. Očito su bili povedeni onime što je o tome rekao Slobodan Milošević tjedan dana nakon „Oluje“ (dokument koji još uvijek nije dostavljen obrani):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

(I Milošević nam govori o hrvatskim vrjednotama – zapravo isto ono o čemu nam govori biskup Jezerinac, zar ne?)

Odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:•spravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.

•Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.

•Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).

•Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi zaključili:

•Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

U svojoj replici tužiteljima Gotovini odvjetnici navode i da na Brijunima nije donesena „formalna odluka“ da se protjeraju Srbi. Međunarodni promatrači UNMO i UNCIVPOL – kao i istražitelji iz SAD-a – zaključili su kako nije bilo nediskriminatornog napada na civile.

Međutim, samooptužujuća za suce i međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na osnovu rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega očito nije bilo. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobađanje okupiranih područja.

Najstrašnija je činjenica da je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u navodno od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugoj od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac u „Hrvatskom listu“ kaže i sljedeće:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, onima kojima je Haag mjerilo primanja Hrvatske u EU i „dostizanja“ njihovih vrijednota ne znači ništa ni takav rasizam kad nekomu genocid proporcija jednakih onomu u Drugome svjetskom ratu nije vrijedan ni spomena. I rasizam i genocid su dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! Da, kako onda uvjeriti hrvatski narod da s takvima želimo živjeti zajedno. Da takvima želimo prepustiti upravljanje našom državom. Da takvima trebamo prepustiti naše živote.

A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: *Poslije takvog genocida moći će se proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.*

To je onemogućila Hrvatska, oslobodila je svoja okupirana područja, što joj je bilo zabranjeno, spriječila je genocid proporcionalan onom u Drugom svjetskom ratu u Bihaću. Zato je Hrvatska kažnjena.

Da, to je Europa kojoj navodno težimo. To je Europa u kojoj, kako je rekao francuski vojni biskup, nema onih vrijednosti koje mi Hrvati imamo. To je Europa koja je uspjela i svakim danom uspijeva sve više i više u Hrvatskoj zatrti naše vrijednosti. Na rukovođeće položaje u vlasti i u oporbi dovedeni su uglavnom oni ljudi koji njeguju njihove, a ne hrvatske vrijednosti.

Razumljivo je da mnogi katolički biskupi, pa i Sveti Otac, žele Europsku Uniju u kojoj su dominantne hrvatske vrijednote, jer se doista radi i o – nekad – općepriznatim vrijednotama.

Ali, tu se zaboravlja na činjenicu da ovo nije Tuđmanova Hrvatska, kada smo doista mogli biti „narod nade“. Danas, kada svuda imamo raspoređene one, kako ih je nazvao kineski filozof, najniže i najodvratnije ljude, teško je da Hrvatska može išta promijeniti u takvoj Europi.

Zato ponavljam ono što sam zahtijevao još 2002. godine na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku:

„Hrvatska mora zatražiti od EU-a da ispuni samo jedan uvjet da bi mu se priključila: **Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!**“ Vidimo da ta agresija traje i danas, kao i njihovo sudjelovanje u njoj.

Čitam ovih dana kako Anthony Coughlan, ravnatelj Nacionalne platforme za istraživanje i informiranje Europske Unije iz Irske, te viši predavač profesor emeritus na Fakultetu društvene politike Trinity Collega u Dublinu tvrdi:

U velikoj smo zabludi što smo u Europskoj Uniji. Pristupili smo prije 40 godina u tu europsku zajednicu i jednako smo u zabludi što ostajemo u njoj. Trenutačno smo u jako lošoj ekonomskoj situaciji. Stopa nezaposlenosti je 15 %, Irskom upravlja Europska središnja banka, Europska komisija i Međunarodni monetarni fond (IMF). Oni svakodnevno donose detaljne odluke i upute koje utječu na apsolutno sve što se tiče Irske, a istu praksu provode i za Grčku, Portugal, Italiju i Španjolsku. Izgubili smo i posljednje trunke demokracije i samostalnosti koju smo imali. Također, bili smo i dovoljno glupi da prijedemo na valutu euro, što znači da svoje valute nemamo, što nadalje znači da se o kreditnom i deviznom tečaju odlučuje u Bruxellesu i Frankfurtu. Tako da nemamo kontrolu nad našim irskim pitanjima.

Ali to su materijalni razlozi, koji su meni – a trebali bi biti i svima nama – u drugom planu. Prvenstvo dajmo etičkim razlozima. Ne može nam materijalno blagostanje biti važnije od činjenice da su najmoćniji ljudi u EU-u željeli genocid razmjernom onom u Drugom svjetskom ratu (čak su i Amerikanci bili šokirani tom spoznajom). I ne samo to, nego su i drastično kaznili one koji su spasili toliko ljudi od takvog genocida (oni, a ne „Sud“ u Haagu, jer to je politički sud, što će reći da samo provode političku volju svjetskih moćnika).

Bez hrvatskih haaških optuženika i osuđenika na slobodi, bez suđenja u Hrvatskoj po lažnim optužnicama iz Haaga, Hrvatska ne bi smjela pripadati tako nemoralnom svijetu!

Ako prihvate i ispričaju nam se, onda bi pokazali želju za povratak onih općeljudskih vrijednosti koje su izgubili. Možemo li uopće povjerovati da su oni spremni za to? Teško!

Dakle, postavljanje takvog uvjeta nije samo reći NE EU. To znači NE jer su preko „Suda“ u Haagu, i ne samo njega, pokazali da su ispod svake etičke razine da bi mi bili zajedno s njima. To jednostavno znači NE nemoralu i ostvarivanju interesa s pomoću rasizma i genocida.

Čak bi i hrvatska Vlada – i pored svega što su dosada učinili – mogla postaviti takav uvjet. Jednostavno mogu reći kako su pokazali da oni mogu učiniti sve što je od njih traženo, dakle i ono najteže, a sada postavljaju i oni EU-u samo taj mali/veliki uvjet: traženje isprike. Da, gospodo iz EU-a, pokažite da su i vama, kao i nama, važni ljudi! Time bi jasno stavili do znanja da žele raditi ono što su propustili do sada: držati se pravila našega kardinala Franje Kuharića koji je na susretu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

Velika šansa je propuštena u trenutcima kada su stigle optužnice i kada je biskup Jezerinac upozorio da bi Hrvatska „jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta“.

Ali tada je na vlasti bio Račan i njegovi koalicijski partneri. Teško je povjerovati da su oni to mogli i željeli napraviti. Zato i nisu. Sanader je i doveden na vlast da završi njegov posao. To je učinio. Želio je i više od onoga što mu je namijenjeno. Želio je biti Predsjednik države, a to su gazde namijenili zaslužnijem – Josipoviću. Čovjeku koji je najzaslužniji što su Gotovina i Markač osuđeni u Haagu! Zato Sanader i jest tamo gdje jest. Nije razumio da je HDZ na vlasti jer im je trebao da detudmanizira HDZ i uhiti Gotovinu. To je obavio i HDZ im više ne treba. Jesu li svjesni toga u HDZ-u? Teško. Inače bi uradili upravo ovo što im sugeriram!

Hrvatski ljudi

Kada već Pravilo našega kardinala ne provode oni koji bi to trebali – hrvatski političari – i oni na vlasti i oni u oporbi, ostaje da to rade naši ljudi. Mislim da je izvrstan primjer naše nedavno Pismo VS-u UN-a. Slobodno se može reći da je poteklo iz naroda. Potpisalo ga je 17 akademika, 2 biskupa i 1 nadbiskup u miru, a supotpisalo ga je skoro 2300 naših ljudi, među njima i oko 250 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika. To govori da doista ima mnogo ljudi kojima su svete hrvatske vrijednote i kojima je itekako važno da naš narod očuva svoj ponos i dostojanstvo.

Slično je bilo i s Prosvjedom Hrvatskom saboru. U samo dva dana imali smo skoro 1000 potpisnika! I dok smo s prvim pismom malo iznenadili, pa nam je čak odgovorila i predsjednica Vlade i po neki dnevni list, s drugim su već bili spremni: apsolutni muk. Naravno, podršku uvijek imamo kod hrvatskih portala. Evo kako sam to komentirao: Ako mislite da nismo dobili odgovore na naša pisma moram vam reći da baš nisam uvjeren u to. Podsjetit ću vas da smo napisali:

„Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!“

Ako ste slušali izvješća iz Beograda, morali ste primijetiti da nam je odgovoreno. Pa glavna poruka Predsjednika Srbije, a to je odmah prihvatio i Predsjednik Hrvatske, bila je o ratnim zločinima na svim stranama. A i u Saboru ne žele donijeti nikakav zakon koji naznačuje samu mogućnost odgovornosti agresora i nastavka njihove agresije. Da, „popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma“, ostvaruje se.

Zaključak

Zato što zadaću koju nam je u nasljeđe ostavio Otac hrvatske države Franjo Tuđman ne ostvaruju hrvatske vlasti, ostaje njegovu narodu da ju izvrši i sačuva naše dostojanstvo, čast i ponos. Da sačuva hrvatske vrijednosti. Da sačuva našu državu!

Predavanje na tribini Hrvatskoga katoličkog društva prosvjetnih djelatnika, 19. listopada 2011.

PISMA PREDSEDNICI VLADE RH

Poštovana predsjednice Vlade RH,
šaljem Vam pismo hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a. Pismo je supotpisalo više od 2200 Hrvata iz niza zemalja. Tražimo od Vas da Pismo preko Hrvatskog veleposlanstva u UN-u dostavite Glavnom tajniku i Vijeću sigurnosti UN-a.

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu” američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom „Oluja” i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjern onome iz Drugog svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujući je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari ni vi na vlasti ni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemlja uz takav „gromoglasan muk” dopustila da budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili toliko veliki broj ljudi. Pismo je, uz veliko odobravanje nazočnih, pročitano na nedavnom prosvjednom skupu u Haagu i na hrvatskom i na engleskom. Zapaženo je i više transparenata koji su govorili o Bihaću!

Naravno, Pismo je poslano i izravno članicama Vijeća sigurnosti i veleposlanstvima u Hrvatskoj. Međutim, držimo da Hrvatska vlada treba predstavljati i nas, pa samim tim u naše ime službeno i predati ovo pismo.

Molim Vas da me obavijestite što ste učinili, kao i o mogućim reagiranjima iz UN-a, kako bih mogao o tome obavijestiti sve potpisnike i supotpisnike.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Poštovana predsjednice Vlade RH,

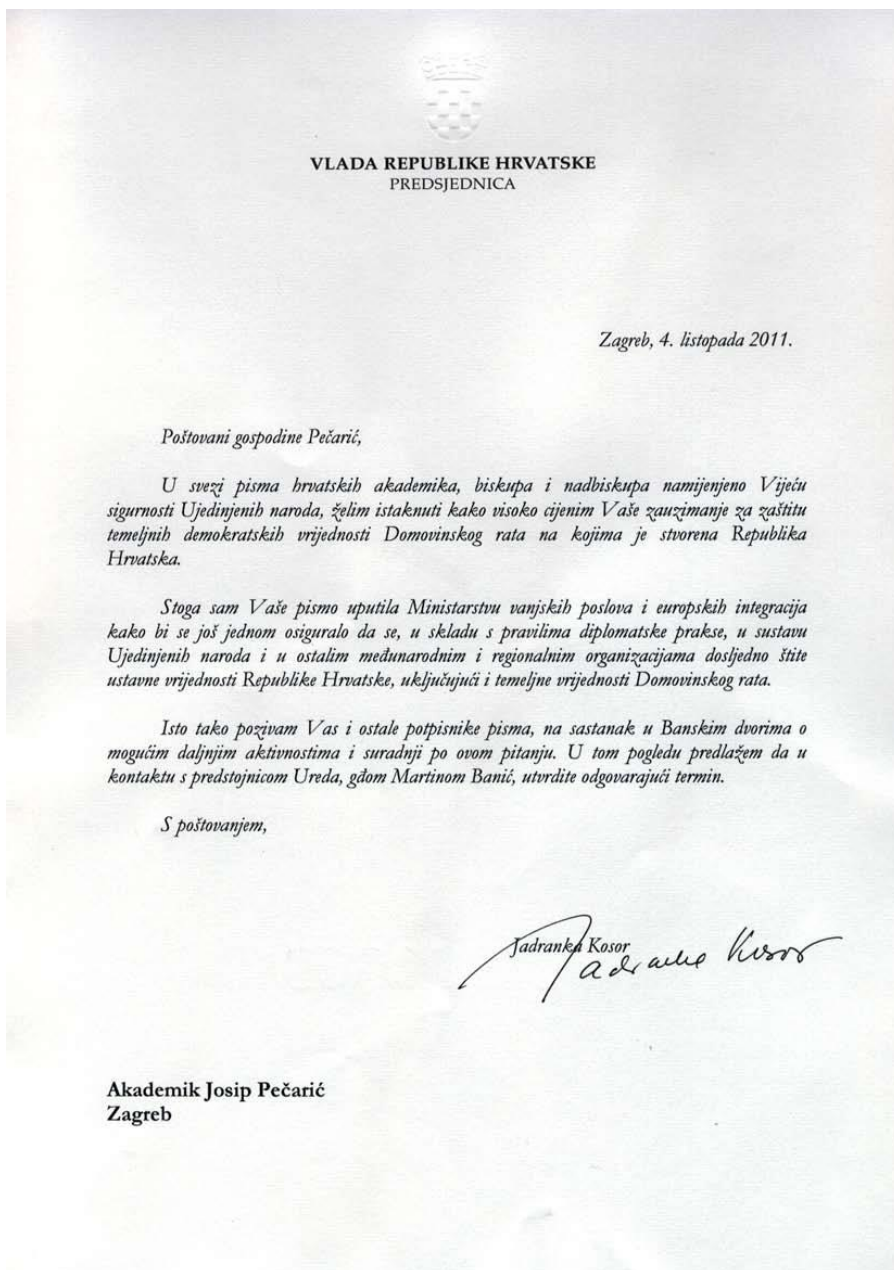
zahvaljujem Vam na Vašem pismu od 4. listopada 2011.

Moram priznati da ste me ugodno iznenadili, bez obzira što će mnogi od potpisnika Pisma VS-u UN-a povjerovati da je razlog za Vaš ovakav odgovor skori izbori.

Međutim, činjenica je da ste nas pozvali na razgovor i daljnju suradnju iako sam u pismu Vama napisao:

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu” američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom „Oluja” i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjern onome iz Drugog svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju

ga političari ni vi na vlasti ni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemlja uz takav „gromoglasan muk” dopustila da budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili toliko veliki broj ljudi.

Za razliku od Vas, „hrvatske” televizije su se potrudile potvrditi ove moje tvrdnje, pa nijednoj od njih nije bila neka vijest pismo koje je VS-u UN-a uputilo 20 biskupa, nadbiskupa i akademika i supotpisalo još više od 2200 Hrvata diljem svijeta (recimo samo da je tu bilo više od 200 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika). Nesposobnost ili antihrvatstvo? Prosudite sami.

Ili su se samo uplašili zato što „velikima” spominjemo njihov rasizam? Slično Vašim ministrima. Naime, pismo je posljedica moje knjige „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.” Šaljem Vam tu knjigu u prilogu i vidjet ćete kako uopće nisu reagirali na moja pisma iako ih je jedan od recenzenata prof. dr. sc. Miroslav Tuđman upozorio:

Onemogućavanje da se ova knjiga objavi imalo bi za posljedicu davati javni prostor samo onoj strani koja falsificira istinu, koja nije ni sposobna ni voljna slušati dokaze i protuargumente. U konačnici to znači odreći se načela istine, samostalnosti i slobode. Uvjeran sam, da su oni postupili tada kao Vi danas, da su tada shvatili o čemu im govori profesor Tuđman, Vi biste danas imali mnogo manje poteškoća i sa svojim „partnerima”, i s medijima i s pritiscima iz svijeta.

Ne čudi, također, što im je profesor Tuđman posebno izvukao iz moga teksta i pravilo našega kardinala Franje Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.)

Vaše pismo daje nade da će se Vaša Vlada (i stranka) ubuduće ponašati po ovom pravilu, pa je očito da ne bi smjeli odbiti doći na razgovor s Vama. Naravno, ovo pišem u svoje osobno ime, jer još nisam stupio u kontakt s ostalim potpisnicima, ali vjerujem da će me podržati u tome.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

U Zagrebu 5. listopada 2011.

P.S. Nadam se da će Vaše Ministarstvo biti brzo kao Vi i da će me uskoro obavijestiti što su učinili s našim Pismom u UN-u.

Poštovana predsjednice Hrvatske vlade!

Hrvatski književnik Hrvoje Hitrec piše u članku „Tako je bilo u Haagu” (Portal HKV-a, 8. listopada 2011.):

U svezi s generalima i prosvjedima još nešto: na peticiju za oslobođanje generala potpisao se niz intelektualaca, među njima i nekoliko crkvenih veledostojnika. No, kažu mi ljudi, a kažem i ja, da takvo internetsko potpisivanje ne uzima u obzir cijeli

jedan naraštaj nesklon međumrežju i računalima uopće, te vele ti preskočeni da bi se i oni rado (i te kako rado) potpisali ali nisu znali gdje ni kako, i tako... A i oni nešto vičniji ne surfaju po Internetu jer imaju druge navike. U zaključku: ako mene nema na tom popisu onda je to obična blasfemija. Hoću na popis! Dodajte me kako znate.

G. Hitrec je za mene preveliko ime hrvatske književnosti da bih se mogao oglušiti ona ovakav zahtjev. Da je u pravu potvrdilo mi je i to što mi se kao supotpisnik javio npr. i prof. dr. Adalbert Rebić, nekoliko uglednih Hrvata iz Mađarske itd.

Nadam se da Ministarstvo još nije poslalo veleposlanstvu u UN-u naše Pismo. Zato Vam ponovno šaljem Pismo s novim supotpisnicima, kojih je sada blizu 2300, s molbom da ga u tom obliku pošaljete glavnom tajniku i VS-u UN-a. Zapravo, vjerujem da će te nas s takvom vijesti obradovati tijekom našega skorog susreta (dogovoren je za ovaj tjedan).

Mislim da je važno upoznati Vas kako stranci znaju reagirati na naš tekst. Tako mi izvrsni mađarski matematičar Ferenc Moric (čovjek koji je pozivan na brojna sveučilišta diljem svijeta, glavni je urednik jednoga rusko-mađarskog časopisa i autor brojnih znanstvenih radova) piše:

Dear Josip,

Thank you for the copy of the letter sent to the UN. It reveals shocking facts. You are absolutely right. I sincerely wish that the whole world will get acquainted with the naked truth.

Best regards,

Ferenc

I to pismo pokazuje, što je sigurno i Vama jasno, zašto mediji uopće nisu reagirali na Vaše pismo nama. Dapače, imamo ponovno javljanje propalog REKOM-a (financiranog izvana s 2.460.066,46 € za razdoblje od 15. 12. 2008. do 31. 07. 2011. godine) s otvorenim pismom predsjednicima država nastalih raspadom njihove neprežaljene države.

Zapravo, to i ne čudi kada znamo da im je osnovna strategija svih ovih godina izjednačivanje agresora i žrtve. Počeli su pričom o građanskom ratu, a to su postigli kroz izjednačivanja ratnog zločina koji vrše agresori i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. Jasno je da takvo izjednačivanje služi agresoru, pa otud njihov strah da će Vaša podrška nama srušiti sve ono što su godinama gradili i hrvatski jugonostalgici i oni iz EU-a kojima služe.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

LOGIKA I SUD U HAAGU

Nedavno sam razgovarao s bivšim dekanom moga fakulteta, članom Akademije tehničkih znanosti Hrvatske. S ponosom mi je rekao da mu je general Slobodan Praljak bio profesor u srednjoj školi. Poznato je da je naš slavni general završio tri fakulteta, a jedan od njih bio je elektrotehnički. A ako nemaš izvrsnu moć logičnog rasuđivanja, nemaš nikakve šanse ni upisati taj fakultet. S druge strane, za Sud u Haagu može se slobodno reći:

„Tko ulazi ovdje, neka logiku ostavi ispred vrata.“

Zato i ne čudi sto je upravo naš general nešto slično rekao Tužiteljstvu (17.6.2009.):

Ja ne mogu shvatiti logiku. Ne radi se o tome, nego to više nije ni logika. Časno tužiteljstvo, ovo nije logika, elementarna. Najobičnija logika. Vi se ponašate kao bogovi. Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se radi o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.

Naravno, govoreći o optužnici, Praljak nije propustio reći sucima:

To je u nebo vapijuća nelogičnost, to je do nebeskog krika neshvatljivo... I tvrdim Vam časni suče Trechsel i ostali časni suci, da je ovo situacija, da se ovako nešto događa Francuzima, 50 milijuna Francuza bi se s grohotom smijalo na ovakvu optužnicu, da ga naoružavate (muslimanski narod i Armija BiH, op. a.), naftom i svime, i izbjeglice i ranjenike, i da je to onda udruženi zločinački pothvat, u moju glavu to ne može stati, toga nema u povijesti. Ali evo, mi smo mali narod i slab sam pa se onda može izvoditi i nevjerojatne alogične akrobacije! (3. 6. 2009.)

Nisam časni suče Antonetti do kraja nikad pročitao optužnicu, na očaj moje odvjetnice Pinter, iz jednostavnog razloga što ja i cijela ova priča s tom optužnicom nema nikakve veze. I meni se od treće ili četvrto ili sedme stranice okrene stomak i glava, i digne mi se tlak do granica kada riskiram svoje zdravlje. Ja u cijelosti odbacujem optužnicu. To sam rekao i to ponavljam. Ona s realitetom nema nikakve veze.(15. 6. 2009.)

Kada je odlazio u Haag, rekao mi je:

„Po toj optužnici mi smo veći zločinci od Hitlera!“

Prava meta je dr. Franjo Tuđman

Zapravo, svjetskim moćnicima to i jesmo. Hitler je bio vođa velike zemlje pa je po njima i imao nekakvo pravo. Ali, kako smo se samo mi usudili stvoriti državu protiv njihove volje!

Zato je u njihovim očima krivnja Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana golema. Kako je nedavno zamijetio zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch, zapravo se u Haagu sudi samo njemu. Najistaknutiji među nama samo su izabrani da ta osuda za tako teški zločin bude što veća. Da, koliki su već osuđeni i u Hrvatskoj i u Haagu! A koliki tek trebaju biti i tamo i doma! Hrvatske vlasti su pokajnički priznale krivnju, ali ima mnogo onih koji ne priznaju. Zato su među tim neposlušnima izabrani oni preko kojih se, kako reče Willsch, sudi mrtvom Tuđmanu. Hrvati slijede svoje vođe, pa se velikim dijelom i ponašaju pokajnički, a ne bi bilo zgodno da se to promijeni. Dva dana poslije presude hrvatskim generalima medijima

je bilo dopušteno govoriti istinu i bilo je dovoljno da se vidi zašto je Ivan Pavao II. govorio o Hrvatima kao o „narodu nade”.

Čini se da je pismo koje planiramo poslati Vijeću sigurnosti UN-a dobar pokazatelj hoće li se ta dva dana pretvoriti u nešto više. Ili će ostati samo na onome sto je željela hrvatska vlast – zaplašiti one u EU-u i natjerati ih da dobiju ono sto su doista i dobili – pristup u EU prije nego što su to željeli Englezi i Nizozemci.

Zapravo su pokazali koliko sam bio u pravu prije desetak godina kada sam tvrdio da mi trebamo tražiti samo jedno – da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Ponosnu Hrvatsku oni bi molili da uđe u EU!

Pismo VS-u napisano je „povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011.”, a potpisalo ga je dvanaest akademika i dva biskupa. Do sada ima preko 660 supotpisnika (više od stotinu sveučilišnih nastavnika i znanstvenika i niz drugih poznatih i manje poznatih Hrvata).

Zanimljivost ovog pisma jest što je sada više napada s „desna”. Povodom pisama o Thompsonu bio je samo jedan.

Zanimljive su pozicije s kojih se napada. O jednom poznatom publicistu, čiji je napad s pozicije onih kojima je Tuđman „oteo” njihovu fotelju, napisao sam članak „Hrvatske budale ili hrvatske sluge?”, HR Svijet, 5. 7. 2011.

Nevjerojatno je što sve takvi mogu napisati. Na primjer:

„A Međunarodni krivični sud u Den Haagu (mi Hrvati smo od OUN tražili njegovo ustanovljenje) već je osudio titovce, a kad bude izrečena i presuda čelnicima 'Herceg-Bosne' to će biti još jasnije - Den Haag obračunava s Titovim kadrovicima kako bi pročistio maglu oko obnove hrvatske državne nezavisnosti.“

Drugi drži da moram komunicirati s njim, ali se ne želi predstaviti. Jasno je da čovjek odmah pomisli da se radi o nekom našem „bratu”. Kada sam dobio njegovu e-poštu započeo sam odgovor:

„Ja sam Josip Pečarić. A Vi?”

Čovjek se ponovno javi na portal i kaže da je napisao:

„Zovem se tako i tako i srdačno Vas pozdravljam.“

Ovo „tako i tako“ znači da se potpisao adresom e-pošte!

Možda ja ne znam da danas često djeci daju imena koje su istodobno i adrese e-pošte. Ili vrijedi ono Matoševo „Lažu Srbi. To je njima od Boga!”.

Njegova je pozicija nešto kao: Kako se (mi) Hrvati usuđujemo optužiti gazde za bilo što, a pogotovu za rasizam. Naravno, ne kaže tako, nego „to nije pametno“. Mo’š mislit’. Takva su i obrazloženja:

„Po svjetskomu javnom tisku svugdje nalazim uporabu pojma 'rasizam' skoro isključivo po njegovu biološkom sadržaju, premda je u XIX stoljeću taj pojam dobivao različite primjene. Iznenadilo me je da se tamo (u Hrvatskoj) danas pojam rasizma tako naširoko i nespecifično rabi i – prihvaća(!)”

Čovjek je očito pogriješio adresu. Valjda me je zamijenio s Puhovskim, Goldsteinima i sličnima. Znamo da je, zahvaljujući njima, u Hrvatskoj mnogo toga obrnuto. Čudi me da nije tako i u Srbiji.

Najdraži mi je moj „prijatelj” i „istomišljenik”. Čovjek koji prvo potpiše pismo o rasističkim presudama, a onda kaže da je to glupo i opasno. O tome sam pisao u tekstu *Opet napad s „desna”*, HR Svijet, četvrtak, 23. lipnja 2011.

Moram priznati da me kod Srba s kojima sam znao polemizirati fascinira kako njima ne smeta kada ih upozoriš na kakvu njihovu nepodopštinu. Dapače, poslije toga nastave još žešće. Ako ih upozoriš na njihove laži nastave još žešće s njima. Slično je i s „istomišljenikom”.

Dva puta ga zamolim da mi više ne šalje svoje tekstove, ali oni i dalje stižu. Svojedobno sam jednom Srbinu zbog toga napisao „Priču o magarcu”. Zbilja bi od mene bilo nepristojno da „istomišljenika” isto zamolim i treći put. Valjda čovjek mora (ima potrebu) i dalje se posipati pepelom po glavi. Kada sam to vidio, skinuo sam njegov potpis s našega Pisma VS-u. Žao mi je čovjeka.

Zanimljivo je i to što su spomenuti Srbin i moj „istomišljenik” jednako dogurali u svojim znanstvenim karijerama. Logika im obojici nije baš jača strana, a ni lagati im nije mrsko.

Vrijedno je napomenuti da je taj „istomišljenik” jedini nematematičar koji je javno govorio o mome radu. Sada se i zbog toga mora posipati pepelom. Žalosno je gledati koliko glupo to radi.

Najprije spominje *enormne hvalidbe* u prvom pismu povodom knjige „Rasizam suda u Haagu”. A ja tamo u „Bilješci o autoru” dajem samo kratak zapis o mom radu iz knjige koju je objavio HAZU. Čak se ne spominje ni međunarodna konferencija meni u čast povodom moga 60. rođendana (nekih 130 sudionika iz 27 zemalja a radovi tiskani u tri sveska u dvama časopisima). Naravno da sam mu se narugao tvrdnjom da je u pravu jer doista se može reći da se radi o *enormnoj hvalidbi* kad si mogu dopustiti takvo što ne staviti u bilješki o sebi.

Vjerojatno mu je netko objasnio što to znači pa će se „ispraviti”:

S tim u svezi, gore spomenuti genijalac (Josip Pečarić) supriređitelj je knjige *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, gdje se – neki izračunaše – naspram 20 % štiva posvećeno obrani Thompsonova lika i djela, 80 % (samo)pohvalnica knjiži na račun „genijalna matematičara”.

U knjizi je dan niz tekstova mnogih hrvatskih intelektualaca. I sada „istomišljenik” tvrdi da je 80 posto knjige posvećeno meni, a ne Thompsonu.

Pretpostavimo da „istomišljenik” zna brojiti stranice – ipak je dogurao do određene razine u sveučilišnoj karijeri – pa zna da u knjizi moj tekst nije dominantan. Vjerojatno misli da toliko intelektualaca u knjizi o Thompsonu pišu o meni.

Prosperov Novak, Radman i Đikić

Je li to najveća moguća pohvala koju mi je netko dao? Vjerovali ili ne – nije! Mnogo veću pohvalu dobio sam od Slobodana Prosperova Novaka. Kaže mi akademik Paar da je, ne tako davno, u Nedjeljnom Vjesniku, povodom neizbora Radmana i Đikica, Prosperov izjavio nešto kao:

„Kada bi se danas neki novi Ruđer Bošković želio vratiti u Hrvatsku opet bi se u HAZU-u našli neki Paar i Pečarić koji bi to spriječili.”

Kolega Paar to komentira:

„Evo vidiš koliko smo moćni i utjecajni!”

Zapravo, već sam imao prigodu polemizirati s Prosperovim. Njegova je razina stvarno blizu razini našega „istomišljenika”. On i ne razumije da su izbori Radmana i Đikića neusporedivi.

Prvo, Đikić nije ni predložen Skupštini Akademije za izbor za dopisnog člana. To je trebao učiniti III. razred, gdje su razmatrali takav prijedlog – ali ga nisu predložili. Radman je izabran za dopisnog člana još 1992. godine.

Drugo, Prosperov sam konstatira da se oni, navodno, žele vratiti. Dakle, Radman je izabran na mjesto koje pripada hrvatskim znanstvenicima koji rade vani.

Treće, Radmana je III. razred predlagao za mjesto koje pripada onima koji rade u domovini, a Đikića nije za ono mjesto na koje ga se može predložiti kao Hrvata koji radi izvan Hrvatske.

I četvrto, najvažnije – nisu ga izabrali, a onda se doznalo o svađi između Radmana i Đikića. Predložili ga na jednoj sjednici, a kada su doznali za razlaz s Radmanom, na drugoj ga nisu izabrali. A Prosperov veleumno zaključuje da su za to krivi Paar i Pečarić koji nisu ni glasovali, jer i nisu u tom Razredu. Da umreš od smijeha!

Vratimo se knjizi o Thompsonu. „Istomišljenik“ samo hoće reći kako je on pametan, a oni koji su to tiskali glupi. Kao što su glupi i potpisnici Pisma VS-u. On je „progledao“ prije svih tih biskupa, profesora i akademika.

Zamijetio sam kod naših jugoslava da kopiraju napade jedan od drugog. Obično ne pročitaju što sam odgovorio pa im se narugam na isti način. I „istomišljenik“ kopira napade na mene od naših *jugoslava*. Na žalost, nije na njihovoj razini pa nije shvatio da oni govore samo o tekstu koji sam ja napisao, a ne kao on, o cijeloj knjizi.

I za razliku od njega oni razumiju, a prave se ludi, zašto sam ja dao tekstove s promocija moje knjige „Zločinački sud u Haagu“ na kojima je Thompson bio počasni gost, a predstavljači – hrvatski uglednici – govorili su o njemu. Dakle, dok se Thompsonu negdje u Hrvatskoj zabranjuje pjevati o hrvatskim vrjednotama, ovdje je počasni gost! Naravno da je „istomišljeniku“ teško razumjeti da je i sama priča o Haagu (koji je u naslovu knjige koja je predstavljena) itekako povezana s onim što se događa Thompsonu.

Zapravo, jugoslavima je u knjizi vjerojatno najviše zasmetao intervju sa mnom povodom spomenute međunarodne konferencije meni u čast. Činjenica je da sam jedan od najproduktivnijih svjetskih matematičara, a u tom intervjuu sam činjenicu što je ta konferencija prešućena u medijima usporedio s napadima na Thompsona.

Moram zahvaliti „istomišljeniku“ jer me njegov „napad“ podsjetio na jedan događaj u svezi s tim intervjuom. U to vrijeme su se našli na kavi Thompson, naš veliki redatelj Jakov Sedlar i poznati hrvatski domoljub iz Kanade Anton Kikaš. Kikaš se povodom tog intervjuu pošto-poto htio čuti sa mnom pa su dobar dio večeri potrošili tražeći broj moga telefona. Naravno, hrvatskom domoljebu najviše se svidio dio teksta o Thompsonu pa sam mu obećao da će taj intervju ući u knjigu o Thompsonu. Obećanje sam izvršio, a to je očito jako pogodilo i neistomišljenike i „istomišljenike“!

HAZU i SANU

Karakteristika ovih napada jest napad na HAZU i na TUĐMANIZAM! Na HAZU se napada ili općenito ili na one akademike za koje se zna da su tuđmanisti. Mogu zamisliti kako ih je pogodila činjenica da je na predstavljanju knjige „Rasizam Suda u Haagu“ bio i predsjednik Akademije.

Tako naš inteligentni „istomišljenik“ dokazuje svoju tvrdnju da je (J)HAZU talac SANU-a u riječima akademika Dubravka Jelčića da „... do danas HAZU ustraje u svojoj odluci, da neće obnoviti svoju suradnju sa SANU dok se ona javnom izjavom ne odrekne svoga Memoranduma“.

Da, ti užasni tuđmanisti i dalje su protiv Memoranduma SANU-a. A naš vrli predsjednik Josipović pokazao je kako je to dobra stvar i ne treba biti protiv nje. Čudi me kako Josipović nije „istomišljenika” pozvao za savjetnika. Tako bi uz jednoga (veliko)Srbina imao i jednog („veliko”) Hrvata.

Zapravo, meni je od ovih napada mnogo zanimljivija raščlamba same priče oko Pisma. Vodio sam niz ovakvih sakupljanja potpisa. Zato usporedba i jest zanimljiva. Sada se može uočiti da niz grupacija među državotvornim Hrvatima nije supotpisao ovo pismo. Naravno, strah kod Hrvata, na koji računa anonimni oponent, tu svakako igra ulogu. Međutim, vjerojatno se ne radi samo o tome. Činjenica je da su među potpisnicima i oni koji su na prošlim predsjedničkim izborima predložili kandidata koji je najpogodnija osoba da okupi sve državotvorne Hrvate. Vlast je tada jasno pokazala da se jedino boji toga kandidata. Zato me ne bi iznenadilo da, slično onom oponentu kome je Franjo Tuđman oteo fotelju, i sada ima onih koji to isto zamjeraju i nama.

Bilo kako bilo, ipak sve više Hrvata pokazuje da, kao i general Praljak, treba reći tom svijetu ono što mu se već davno trebalo reći. Sve više Hrvata razumije riječi kardinala Kuharića koje je u recenziji moje knjige posebno istaknuo prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima." (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

Iako profesor Tuđman kaže kako *snaga i logika* mojih *teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala*, jasno je da je to bilo ponašanje predsjednika Tuđmana onda i da je to ponašanje kojega se tuđmanisti drže i uvijek će ga se držati. Zato imamo stalne napade na njih!

A da se naši političari drže naputka kardinala Kuharića, onda bi i u Haagu bila važna i logika. Tada Praljka i ostalih Hrvata tamo ne bi ni bilo!

Portal HKV-a, 12. srpnja 2011. Zagreb, 10. listopada 2011.

PORUKA KARDINALA KUHARIĆA –PRINCIPI SU ORUŽJE!

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim.“⁹

A teško da je ikada neka država, ne tako velika kao što je Hrvatska, napravila nešto tako veliko kao što je to napravila Hrvatska s Olujom!

Pismo VS-u UN-a

Uloga našega pisma VS-u UN-a jest ponovno upozoriti da je cijeli Domovinski rat veličanstven, a posebno Oluja. Zato je pismo 16 akademika i 3 biskupa/nadbiskupa supotpisao tako veliki broj naših ljudi (preko 1750 ljudi, od toga skoro 200 sveučilišnih profesora i znanstvenika). U Pismu kažemo i sljedeće:

„Zatočili ste ih (naše generale, J. P.) i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.“

Na to nas podsjeća i Ivan Šarac, upisan u Kuću slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, kada kaže o glavnom postignuću Oluje:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Zaborav

Nije trebalo previše vremena da se na kardinalovu poruku zaboravi, pa tako ni ovo veličanstveno ostvarenje hrvatske države i Hrvatske vojske – spašavanje toliko velikog broja ljudi – danas uopće nitko ne spominje, ili ga rasistički marginalizira.

Na to nas iznova podsjeća najnovija priča o bivšem ministru pravosuđa, a danas pomoćniku glavnog tajnika UN-a Ivanu Šimonoviću. Milan Ivkošić u tekstu „Lakoća izdaje ili kako je Šimonović došao na vrh svijet“ kaže:

I za Račana, i za Sanadera, i za Jadranku Kosor, i za Mladena Bajića, i za Ivana Šimonovića Gotovina je sa svojim vojničkim sposobnostima, ljudskom čašću i moralnošću bio neko nestvarno, fiktivno biće iz priče, iz bajke, neka nadzemaljska plemenitost na koju će zvjerski nasrnuti sa svojim zemaljskim karijerističkim apetitima koje su im otvarali Haag, Europska Unija, Amerika... Ničim se stranim gazdama ne iskazuje pokornost, odanost i puzavost kao gaženjem najsvetijega u svojoj domovini. Ivan Šimonović svojom se ambicioznošću kojom je po svjetskim

⁹ Jedino Hrvatska na portalu HKV-a podsjeća i na sljedeće dvije poruke našega kardinala:

"Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstupiti; ima granica na kojima se mora stati i ima položaja sa kojih se ne smije uzmaknuti!"

"Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja ne ću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, To je Evanđelje zalag pobjede."

institucijama znao utirati put popeo takoreći do vrha svijeta, ali nema toga vrha svijeta koji će isprati prljavštinu izdaje.

I najnovija otkrića o odnosu hrvatskih dužnosnika prema Gotovini pokazuju da su od početka 2000. sve hrvatske vlasti svoju politiku gradile na žrtvovanju Hrvatske Haagu, Bruxellesu, Londonu, Washingtonu... Konkretnije rečeno, žrtvovanju stranim profiterima i ucjenjivačima koji su joj kao mamac podmetnuli Europsku Uniju koja će joj s jedne strane biti ideal, a s druge je strane porobiti! U takvom stanju Gotovina nije za vlast bio nevolja nego prilika za izdaju i nagradu koja je slijedi!

Najbolji ljudi su u Haagu

Da, žrtvovali su Hrvatsku, umjesto da moćnike upozore da je njihovo ponašanje čisti rasizam. Spašavanje 100 000 ljudi jest nešto veličanstveno. U svjetskoj povijesti po prvi put netko tko učini tako nešto veličanstveno biva osuđen od organizacije svjetskih naroda!

Davno sam već rekao (što je svojevremeno prepoznao i *Feral Tribune* u rubrici *Greates Shits*, 26. srpnja 2003.; naravno Jugoslavenima je loše sve ono što je hrvatsko) kako su nam najbolji ljudi u Haagu. Zapravo, Ivkošić opisujući Gotovinu opisuje sve te naše najbolje ljude i u Haagu i u Hrvatskoj. Opisuje sve one koji slijede poruku našega kardinala.

Ivkošić imenuje i neke od onih koji to ne rade. Možda će nekome zasmetati što ne spominje one najznačajnije u žrtvovanju Hrvatske – dva predsjednika RH. Doista, da je Mesić zaslužio osudu zbog veleizdaje, to je već svima jasno. Josipović je trenutačni predsjednik, pa je u boljoj poziciji. Ali nema dvojbe da će, kad tad, ljudi shvatiti kolika je njegova uloga u svemu tome. Dapače, možemo slobodno njemu pripisati autorstvo presuda hrvatskih generala, jer ih je on prvi i priopćio javnosti. Sjetimo se da je jedan dan poslije suđenja kazao kako je zločina bilo i kako za to netko mora odgovarati. U cijelom nizu tekstova ukazao sam da je u donošenju takve presude velika zasluga „hrvatskih“ ljevičara (Mesić je o tome lagao u Haagu, a Josipović je čak napisao i knjigu!) u negiranju razlike između ratnog zločina (zločina agresije) i zločina u ratu, tj. zločina u obrani.

Srbi: „Kad se komunisti vrate, radit ćemo po starom“

Ali, od „hrvatskih“ ljevičara takvo žrtvovanje Hrvatske bilo je očekivano. To su znali mnogi. Tako sam u „Spremnosti“ od 27. travnja 1999. objavio razgovor dva Srbina koje je moja supruga čula sjedeći u autobusu u Adelaideu:

„Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom.“

To sam još tada komentirao: „Pametniji Srbin od mnogih u Hrvatskoj!“

Istina, uvijek je šok kada čuješ istinu o „našim“ ljevičarima. Meni se duboko urezala u pamćenje tvrdnja Mate Meštrovića kada je poslije Oluje iz oporbe prešao u HDZ (Tuđmanov, naravno) uz tvrdnju da je bio šokiran kada je vidio da se čelnici oporbe ne raduju Oluji.

I znamo, komunisti su ubrzo došli na vlast. Uz detuđmanizirani HDZ sve se odvija tako kako je Srbin predvidio. Istina nismo se doslovno vratili u Jugoslaviju, ali kao da jesmo. Pa zar predsjednik Josipović ne gleda u srbijanskog predsjednika kao u Boga? Zapravo, svaka raščlamba Josipovićeve djelovanja pokazat će da se radi o predsjedniku koji je u zadnjih 20 godina najviše učinio za srpski narod! Mnogo više

od svih srpskih predsjednika zajedno! Istina, imao je ogromnu pomoć u tome od strane „hrvatskih“ ljevičara, bilo političara, bilo znanstvenika, bilo novinara...

To je tim značajnije što svi znamo za rezultat Oluje:

1) Hrvatska vojska je, parafrizirajmo Slobodana Miloševića, od te srpske vojske napravila „zečeve“ i oslobodila okupirana područja!

2) Hrvatska vojska je, kako konstatira i Šarac, spriječila srpski genocid nad pučanstvom Bihaća: „genocid takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.“

Kada se danas javljaju Srbi, očito nesretni i zbog svoje vojske zečeva i zbog toga što nisu mogli napraviti željeni genocid, hrvatski političari bi im to izravno trebali i reći. Ali, prije toga su to trebali, slijedeći poruku našega kardinala, govoriti i svjetskim moćnicima. A znamo, umjesto toga oni su pomagali svjetskim moćnicima u konstruiranju lažnih optužnica protiv hrvatskih generala, nadmećući se u tome tko je bolji sluga. Zato je ostalo da se kardinalove poruke drže državotvorni intelektualci.

Zapravo, o samom početku takvog djelovanja „hrvatskih“ ljevičara na Portalu *HRSvijet* od 26. kolovoza 2011. piše naš vrsni kolumnist Damir Pešorda (jedan od onih koji se ponašaju po poruci našega kardinala):

Sve je počelo smišljenom antihercegovačkom kampanjom još početkom ratnih devedesetih. Ta kampanja bila je logična akcija kosovsko-udbaških struktura koje su u turbulentnim tranzicijskim vremenima tražile najprihvatljiviji model za vlastito preživljavanje i preživljavanje jugoslavenske ideje. Hercegovci, koji su zbog povijesnog iskustva bili najgorljiviji protivnici Jugoslavije, jednostavno su se nametali kao prvi cilj u psihološko-propagandnom ratu. "Posao" ocrnjivanja te skupine temeljito je odraden. U suvremenom političkom životu u Hrvatskoj nema nijedne važnije osobe porijeklom iz Hercegovine. Josipović je Zagrepčanin dalmatinskih i inih korijena, Jadranka Kosor je iz zapadne Slavonije, Luka Bebić je Metkovac, Zoran Milanović vuče sinjsko podrijetlo, Rohatinski nije Hercegovac, a, bogme, nisu ni Vlado Šeks, Branko Hrvatin, Đuro Sessa, Tomislav Karamarko, Stipe Mesić, ministar Jandroković, Vesna Pusić, Milorad Pupovac ili Josip Frišić. Milan Bandić, doduše, jest, ali smišljeno je ostavljen kao opominjući primjer! Nakon omraze Hercegovaca i dijaspore općenito, krenulo se u razvijanje animoziteta prema pokrajinama. Prokazani su Dalmatinci kao lijeni, zatucani i konzervativni, Slavonci i Ličani isto tako. Samo je sjeverozapadnoj Hrvatskoj i Istri tepano kao urbaniziranim, radišnim i naprednim sredinama. Zbrkani ideolog urbanog rasizma Denis Kuljiš čak je povukao granicu između "više" i "niže" Hrvatske. To što se granica uglavnom poklapala sa Šešeljevom nikome, izgleda, nije bilo sumnjivo. Osim, naravno, "zatucanim desničarima", ali njih se ne računa! Unatoč svemu, ideolozima tog tipa nikako nije uspijevalo poljuljati integralno hrvatstvo Hercegovaca, Dalmatinaca, Slavonaca i Ličana, a ni zabiti klin između hrvatskog naroda i Katoličke crkve. Neki događaji u posljednje vrijeme pokazuju ipak da bi u narednom periodu mogli biti uspješniji. Za prvo se pobrinuo Zagreb kao političko središte koje ignorira potrebe dijaspore i pokrajina, a za drugo, na žalost, sama Crkva svojim čudnovatim i nedosljednim ponašanjem u slučaju "samostana Dajla".

I dok „hrvatski“ ljevičari ne pokazuju, niti se od njih može očekivati i trunke grižnje savjesti, dotle, najnovija epizoda sa Šimonovićem pokazuje kako je teško prodanim „desničarima“. (*Hrvatski list*, 8. rujna 2011.)

Gospodine Šimonoviću, možete li pogledati u oči cijeloj naciji?

Bivši ministar pravosuđa, a danas pomoćnik glavnog tajnika UN-a, Ivan Šimonović izjavio je 2009. godine američkom veleposlaniku Foleyju da su Vladini dužnosnici spremni otići u Haški sud i optužiti generala Antu Gotovinu za krađu tzv. topničkih dnevnika. Samo je potreban takav smještaj u sudnici da ne gledaju Gotovinu u oči jer je on, kazao je Šimonović, nacionalni junak. Gospodine Šimonoviću, možete li s Vaše današnje pozicije na kojoj ste plaćeni više od 20 tisuća dolara mjesečno u New Yorku, pogledati u oči ne samo generalu Gotovini nego i cijelom hrvatskom narodu zbog takve zamisli protiv generala Ante Gotovine koji nevin leži u haškoj tamnici?

Sve dok su na vlasti ovi koji su žrtvovali, bolje reći prodali, Hrvatsku ne će narod tako lako ni spoznati što su oni učinili. U tome im itekako pomažu mediji. Tako Ivan Miklenić u Glasu Koncila (Podjele nisu slučajne, 10. rujna 2011.) piše o stvaranju podjela u hrvatskom društvu, dakle ono isto o čemu govori Pešorda, a kaže i kako je ponašanje medija na liniji onoga što govori srbijanski predsjednik (koji je u petak 2. rujna za TV Novu doslovno rekao: „Ne volim kad ljudi vole ratne zločince“, aludirajući na hrvatske generale Gotovinu i Markača). Razumljivo je da je Tadiću spašavanje 100 000 muslimana od srpskog genocida ratni zločin, ali da je to isto tako nekim medijima, teško je razumljivo. Ali to može biti samo prvi dojam. Zato je i tim medijima spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin zbog jednostavnog razloga što se lako može ustanoviti (novine nisu nestale, TV emisije su sačuvane) koliko su i oni sudjelovali u svemu tome!

Zapravo, pozicija koju sada obnaša Šimonović jest plaća za ono što je učinio. Vjerojatno je mnogo veća nagrada dvojici predsjednika. Zar nisu postali predsjednici zbog tih zasluga? Sanader je isto tako postao predsjednik Vlade. Zato je i tvrdio da nema toga što ne će učiniti za svjetske moćnike. Ali, već sam više puta rekao:

„Jednom sluga, uvijek sluga! Jednom izdajica, uvijek izdajica!“

Josipovićeve „zasluge“

Najvjerojatnije je Sanader danas u zatvoru jer je zaboravio ova jednostavna pravila. Zar netko vjeruje da su ga smijenili zbog lopovluka, oni koji su bili spremni žrtvovati 100 000 muslimana iz Bihaća? I to poslije genocida u Srebrenici! Čini mi se da Sanader nije bio svjestan zasluga Josipovića u presudama hrvatskim generalima, a precijenio je svoje zaslugе. On je generale trebao uhititi i tu je bio kraj njegove uloge. Poželio je mjesto predsjednika, a svjetski moćnici su za to predvidjeli Josipovića. Onoga koji je najzaslužniji za ovakve presude hrvatskim generalima! Bez kojega, vjerojatno, one ne bi bile moguće.

Zato samo ponovimo Ivkošićeve riječi:

„Nema toga vrha svijeta koji će isprati prljavštinu izdaje.“

To je ono što u konačnici čeka sve one koji su izdali svoj narod. Toga se oni najviše boje. Mesić je dva mandata potrošio da poništi svoju izdaju, a onda je pobjegao u Kinu kada su izricane presude u Haagu. Na njihovu veliku žalost prljavština izdaje tako je velika da mora izbiti na površinu.

Kad-tad!

Ali, trebamo stalno isticati činjenicu kako je i ova priča sa Šimonovićem samo novi dokaz o zločinačkom karakteru „Suda“ u Haagu. To je priča o tome kako taj „sud“ stvara lažne dokaze kako bi optužio Hrvatsku samo zato što postoji! To je priča koja

osuđuje svjetske moćnike koji se služe svakojakim prljavštinama da bi optužili Hrvatsku – Samo zato što postoji!

Da su hrvatske vlasti od 2000. slijedile poruku našega kardinala, to im ne bi bilo tako lako ostvariti.

Portal HKV-a, 16. rujna 2011.

HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU

Akademike Pečariću, nedavno ste se vratili iz Pakistana gdje ste godinu dana zajedno sa znanstvenicima iz Pakistana i iz drugih dijelova svijeta surađivali na znanstvenoistraživačkim projektima. Možete li čitateljima Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća opisati ovu suradnju?

Vjerojatno imate dojam da sam bio tamo godinu dana zato što me nije bilo u javnosti nešto više od godinu dana. Već nekoliko godina odlazim u centar za razvoj matematike u Pakistanu (obično po šest tjedana po semestru). To je Abdus Salam School of mathematical science u Lahoreu (ASSMS). To je jedinstvena škola u svijetu, a i dobila je svjetsko priznanje kao jedna od najistaknutijih znanstvenih ustanova u toj regiji. Vjerojatno Vam je poznato da obično iz manjih zemalja šalju svoje talentirane matematičare (i ne samo njih) u velike zemlje da bi doktorirali. Oni ponajbolji obično i ostanu u tim zemljama. U ASSMS-u rade suprotno – oni upisuju na doktorske studije ponajbolje mlade matematičare (na natječaj se javi njih dvjestotinjak, a prime ih dvadesetak), a dovode iz svijeta priznate stručnjake. Tako osiguravaju da im ponajbolji mladi matematičari i ostanu doma. To je tamo državna politika. Kod nas nije. Naravno, u Hrvatskoj sam učinio koliko sam mogao, kao slobodan strijelac, da nam što manje mladih matematičara odlazi vani, a i da oni koji ne mogu ili nisu mogli otići mogu doktorati. Zapravo, cijelo svoje znanstveno djelovanje podredio sam tom cilju. Tako je do sada iz „moje” znanstvene škole doktoriralo njih 27, a do kraja godine očekujem da će ih biti 32. U Hrvatskoj ih ni u jednoj drugoj matematičkoj oblasti nije doktoriralo više. Iz znanstvene škole velikoga hrvatskog matematičara i domoljuba Zvonimira Janka (Heidelberg) doktoriralo je njih 16.

Kod drugih naših profesora još manje. Naravno, da bi to postigao morao sam raditi i na drugim stvarima. Uz pomoć profesora Nevena Elezovića i izdavačke kuće „Element” osnovao sam 4 znanstvena časopisa koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. I moja grupa u ASSMS-u je najveća. Do sada ih je doktoriralo 4, a još 8 radi na svojim doktoratima. Surađujem i s ostalim kolegama tamo. Počeo sam suradnju s dva tamošnja profesora (Rumunji i Gruzijci), ali i s nekim drugim kolegama iz svijeta koji rade u istim područjima matematike. Posebno mi je bila draga suradnja s mojim doktorandom iz Pakistana i kolegicom iz Izraela, zato što Pakistan i Izrael nemaju nikakve međusobne odnose. Naravno, sve to je bilo moguće zato što sam jedan od 5 najproduktivnijih svjetskih matematičara s oko 800 znanstvenih radova, te više priručnika i 15 monografija o nejednakostima (7 na engleskom su izdale poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog mog doprinosa matematici međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mi je jedan svezak. Organizirana je i međunarodna konferencija u Trogiru 2008. u čast moga 60. rođendana na kojoj je sudjelovalo 130 matematičara iz cijeloga svijeta, a njihovi radovi su objavljeni u 3 sveska dva naša časopisa. Ta konferencija je nastavila svoj život kao svjetska konferencija i druga je održana upravo u Lahoreu, a treća se treba održati u Južnoj Koreji.

Pakistan je država smještena u južnoj Aziji, a graniči ne samo s Indijom i Kinom, nego i s Afganistanom i Iranom, dakle zemljama koje se u našim medijima označavaju kao opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Kakav je Vaš dojam o ovom dijelu svijeta? Je li slika koju potenciraju naši mediji realna?

Prije svega bih rekao da je slika koju stvaraju mediji u Hrvatskoj i svijetu u službi svjetskih moćnika. Ravnatelj ASSMS-a mi je jednom rekao da kada vani čita što pišu o Pakistanu ni on ne bi došao. Na prošlogodišnjoj konferenciji tamo, mnogi su pozvani predavači u strahu odbili doći. Znam se našaliti kako je doista nevjerojatno kako se polovici od njih baš tada „razboljela majka”. Hrvatska grupa je bila brojna. Bojali su se doći, a onda bili oduševljeni. Jedna kolegica mi je poslije konferencije napisala: „Profesore, kad god ja ne želim negdje otići, opet me natjerajte da odem!” Profesor Ivan Perić je bio tamo nekoliko puta. Često razgovaramo o Pakistancima. Različita civilizacija, ali ljudi s kojima komuniciramo izgledaju zadovoljniji, topliji od nas. Je li to ta „opasnost po zapadne demokratske vrijednosti”?

Zapravo i ne znam što znači „biti opasan po zapadne demokratske vrijednosti”. Je li to nešto dobro ili loše? Ivan Miklenić u Glasu Koncila, a prenosi i Vaš Portal¹⁰, upozorava na paralelu Bleiburga i Haaga pa kaže:

Zastrašujuće posljedice što velika međunarodna sila nije poštivala međunarodno pravo prema hrvatskim vojnicima i civilima, a koji su imali povjerenje i nadu u nju smatrajući je pravnom, demokratskom i humanom, još uvijek ostaju kao izazov za poštenu i vjerodostojnu ispriku. No umjesto te civilizacijske geste, po općem uvjerenju u Hrvatskoj, baš ta velika međunarodna sila dala je svoj veliki doprinos baš za takvu hašku presudu, te je time i nehotice otkrila da su njezini politički interesi daleko važniji od života mnogih ljudi, od istine, pravde i poštivanja dostojanstva hrvatskoga naroda.

A upravo sam i sam u nedavnom izlaganju na Tribini HIP-a (što je također prenio Vaš Portal¹¹) spomenuo svoj tekst iz 1996. godine u kome sam govorio kako su naše vrijednosti mnogo iznad tih zapadnih demokratskih vrijednosti. Kao i Miklenić sada i ja sam još tada upozoravao na činjenicu da njima nisu važni ljudi. Nije im ni važna sloboda drugih, nego samo njihova i onih kojima je oni dozvole. Zato smo našem dragom Papi, sada već blaženiku, Ivanu Pavlu II. i bili „narod nade”: bili smo narod koji je izborio svoju slobodu unatoč onima koje krase „zapadne demokratskih vrijednosti”. Zato je za svoj stoti posjet izabrao „narod nade”, a prva poruka mu je bila u Dubrovnika ona o slobodi!

A o slobodi svoga naroda pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva i o drugim hrvatskim i općeljudskim vrijednostima: obitelji, braniteljima, svom narodu, Bogu. Ali te vrijednote su opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Thompsonu su zabranili ulazak u EU! Obrazloženje je ispod svake civilizacijske razine, kao i presude našim

¹⁰ Ivan Miklenić pohvalio, ali i kritizirao Hebranga i Karamarku u Bleiburgu, Portal HKV-a, 22. svibnja 2011.

¹¹ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

generalima u Haagu. Moj govor o tome ispred Veleposlanstva Švicarske također ste objavili na Vašem Portalu¹².

Kako se u Pakistanu doživljava nagli gospodarski uspon susjedne Indije i Kine, a kako vojni uspon Irana, kojega neki danas drže za najmoćniju državu Bliskoga istoka?

Zapravo, mislim da se sve te zemlje od Maroka do Indonezije u velikoj mjeri okreću razvoju znanosti. U mojim časopisima posljednjih godina imamo veliki broj radova poslanih iz tih zemalja. A i sam nastanak ASSMS-a svjedoči tome. Zato u Lahoreu ne razgovaram o tome. U ASSMS-u se na sve moguće načine pokušavaju prilagoditi nama. A ako ne razgovaramo o matematici, teme su nam obično one općeljudske. Ako nisam zadovoljan nečim što se ne uklapa u moj pogled na svijet uvijek se trude postupiti po mojim uvjerenjima. Ali i pouče me ponešto. Kada sam, razočaran, pričao kako moj narod na izborima bira one koji služe svjetskim moćnicima, ravnatelj ASSMS-a profesor Alla Ditta Raza Choudary mi je pričao kako su mnogi i kod njih (a Pakistan je zemlja od 160 milijuna ljudi) vjerovali da Pakistanci ne mogu sami voditi svoju zemlju, nego to moraju raditi Englezi. Moji studenti mi kažu da je slična situacija onoj u Hrvatskoj i kod njih. Što i jest logično. Kada smo svjetskim moćnicima važni mi (a ima nas manje nego u pola Lahorea), kako ne će biti tako velika zemlja! Pri tome treba naglasiti da profesor Choudary itekako vodi računa o našoj sigurnosti, tako da mi znamo da kada nas pozove sigurno nam se ne može dogoditi ništa loše.

Povod za naš razgovor, međutim, prije svega je predstavljanje Vaše nove knjige „Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?“, za koju su predgovor napisali prof. dr. sc. Miroslav Tuđman i akademik Dubravko Jelčić. Kako je knjiga sadržajno koncipirana?

Zapravo, ideju za nastanak ove knjige dao je moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, kada smo doznali kakve su haaške presude popisao sam sve svoje tekstove o tom „sudu“ (otud podnaslov knjige). Mate je inzistirao na knjizi sa svim tim tekstovima.

U prvom poglavlju su dana moja pisma ministarstvima znanosti, kulture i vanjskih poslova, s molbom za financiranje. Uz njih sam priložio i spomenute recenzije iz kojih izdvajam:

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

U svim Pečarićevim radovima poruka je jasna, argumentacija logički neoboriva, matematički precizna. Kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika njegovih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

Akademik Dubravko Jelčić:

¹² Govor akademika Josipa Pečarića s prosvjdnog skupa u petak u Zagrebu, Portal HKV-a, 12. listopada 2009. Zanimljivo je da se u tijeku akcije sakupljana potpisa Pismu VS-u UN-a pojavio i napad na knjigu o Thompsonu.

Vještina njegova pera i čvrsta, doista matematička logika daje uvjerljivost njegovim spisima i jamči vrijednost (i ove) njegove knjige. Anegdoticnost, kojoj autor također nerijetko pribjegava, povećava zanimljivost njegova pisanja (ustvari: pripovijedanja). Ali valja odmah upozoriti na specifičnost Pečarićeva stila i bitnu odliku njegove kritičnosti: ona se afirmira podrugljivošću, a ona ostvaruje ironijom i sarkazmom, što njegovim spisima pribavlja literarnu dimenziju. Time je čitateljima zajamčena draž čitanja.

Trebam li reći da mi iz ministarstava uopće nisu odgovorili? Ni službenici, a kamoli ministri kojima sam pisma uputio. Znali smo da i ne će. Pa neposredno prije tih presuda potihlo su donijeli zakon u Saboru da će sa suđenjima nastaviti u Hrvatskoj. Potom u knjizi slijede poglavlja: *Umjesto Predgovora, 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?, Rugajmo se rasistima! i Umjesto zaključka.*

U kojem se oblicima manifestira rasizam Haaškoga suda? U knjizi pišete da je na Haaškomo sudu nekome dovoljno dokazati da je Hrvat, e da bi bio osuđen kao zločinac.

Zapravo rasizam tog suda sadržan je već u naslovu moje knjige *Priznajem, Hrvat sam!* To se doista i dogodilo u predmetu Kordić. U prvostupanjskoj presudi bilo je navedeno niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen na 25 godina!

Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su uvažili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pameti) i presudili opet 25 godina!

Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je. I to izniman! Pa je i kazna jednog rasističkog suda tome i primjerena, zar ne?

Vjerojatno se scenarij trebao ponoviti i na suđenju generalima Gotovini i Markaču. Međutim, u mnogim našim tekstovima obarali smo sve što su oni stavljali u svojim optužnicama. Na kraju im je odvjetnički tim zagorčao posao. Oborili su im svaku smislenu optužbu već u prvostupanjskoj presudi, što odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić u svom nedavnom obraćanju hrvatskoj javnosti zapravo i konstatira. Sudu su ostale samo one besmislene, pa su kao i u slučaju Kordić presudili na osnovu njih. Dokazali su im, zapravo samo da su Hrvati. I to ne baš bilo kakvi.¹³

A cijeli postupak oko suđenja generalima Gotovini i Markaču prepun je rasističkog ponašanja tužitelja i sudaca u Haagu. To i navodim na početku knjige:

Rasizam:

U presudi hrvatskim generalima tvrdi se da nije važan kontekst u kojemu su se navodni ratni zločini dogodili. Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić kaže da je u pravu kod bilo kojeg prekršaja, a kamoli zločina, važan kontekst u kome se on odigrao.

Kontekst nije važan u odnosima viših i nižih bića (više i niže rase). Dakle, Hrvatima kao ljudima niže vrste, nije moglo pasti na pamet – svetiti se. To je djelo njihovih vođa. Oni su to isplanirali pa su i odgovorni za to. Zato sam rekao:

¹³ Josip Pečarić: Kazne jednoga rasističkog suda – Priznajem, Hrvat sam!, Portal HKV-a, 24. svibnja 2011.

„A onda nam ti jaki (preko Haaga, a i izravno) poručuju:

DA, TO PRAVO IMAJU SVI NARODI, ALI VI HRVATI NISTE UČINILI TO ZATO, NEGO ZATO DA BI ISTJERALI SRBE. JER VI STE GENOCIDAN NAROD! Ako to nije rasizam, priznajem, ja doista ne znam što je rasizam. ”

Sjetimo se da od prvog dana Oluje imamo tvrdnju o tzv. prekomjernom granatiranju Knina i optužbu da je predsjednik Tuđman zločinac. Prekomjerno granatiranje u kome je stradao JEDAN civil! Svima nam je pred očima razrušeni Vukovar i brojni pobijeni njegovi građani. To nije bilo prekomjerno granatiranje. Razrušen je grad u kome su živjela bića niže vrste i pobijeni su brojni pripadnici bića niže vrste. Ali u prekomjernom granatiranju Knina ubijen je jedan čovjek. Za to je sigurno odgovorna Vlada (...)

A kad strada jedan čovjek itekako je važno naći topničke dnevnike. Treba cijelom svijetu pokazati koliko je golem zločinački pothvat učinila vlada nižih bića kada je stradao jedan civil (...)

Gotovina je spasio 150 000 muslimana iz Bihaća od sudbine koje su doživjeli u Srebrenici. Ali to su Muslimani, kao i Hrvati, bića niže vrste. Kako se Gotovina usudio spašavati bića niže vrste, umjesto da spašava dvjestotinjak bića više vrste. Umjesto da se proglasi pobjeda bića više vrste, pobijeno je njih nekoliko stotina (...)

Jedna od tvrdnji koju je moguće pronaći u knjizi jest i ona da Haaški sud preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu. U kojem smislu?

Izmišljeni brojevi žrtava logora u Jasenovcu bili su osnova u rasističkoj tezi o genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju sprječavanja svake pomisli o stvaranju hrvatske države. A državu smo stvorili i normalno je „glavni zločinac” Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Cijeli sud u Haagu podređen je suđenju tome „zločincu”. To sjajno opisuje u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19. svibnja 2011. kršćansko-demokratski zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch. Već sam naslov njegova teksta puno govori: *Mrtvačka sinoda u Haagu*¹⁴:

Godine 897. u Rimu se dogodio jedan znameniti spektakl. Tada svježe izabrani papa Stjepan VI., suočen sa sumnjama u zakonitost svog imenovanja, svom je prethodniku Formozu, devet mjeseci nakon njegove smrti, upriličio crkvenopravni sudski proces. Tijelo pape Formoza tada je izvučeno iz groba, navučena mu je papinska odora te je postavljeno na tron. Ishod presude mrtvačke sinode znao se već od samog početka. Ona je Stjepanu bila potrebna da bi si osigurao vlastiti legitimitet.

Slična farsa dogodila se je na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog je dana sudsko vijeće proglasilo krivim pokojnog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za progon pobunjenog srpskog stanovništva prilikom ponovnog preuzimanja hrvatskih

¹⁴ Klaus-Peter Willsch: Presuda je skandalozna, nepravedna i opasna, Portal HKV-a, 23. svibnja 2011.

područja koja su bila pod srpskom okupacijom. Time ga je sud stavio u isti koš s drugim mrtvacom: Slobodanom Miloševićem.

Ta je presuda skandalozna, nepravedna i opasna.

Skandalozna, jer sud time naknadno pruža moralnu nadogradnju politici ekvidistancije prema agresoru i žrtvi koju su u najboljem slučaju provodili „posebni prijatelji“ Hrvatske. S obzirom da Haškom sudu, za razliku od rimske kurije iz 9. stoljeća, nije dopušteno suditi mrtvacima, on je u zatvor poslao hrvatske vojne zapovjednike Antu Gotovinu i Mladena Markača: na 24, odnosno 18 godina...

Međutim, postavlja se logično pitanje: Zar je „zločin stvaranja hrvatske države“ doista tako veliki da su svjetski moćnici dopustili da se oni kao naredbodavci, a ne suci u Haagu, pokažu cijelom svijetu kao nasljednici pape Stjepana VI.? Otkud takva slijepa mržnja prema Tuđmanu?

Odgovor je jednostavno naći u nedavno objavljenim transkriptima sa sjednice Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja. Slobodan Milošević tada kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?

Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. Da smo istog tog dana napravili idiotsku glupost da im pomognemo, ko bi to stigao do Knina do večeri da im pomogne?! Pa, tamo ne bi moglo da se stigne od njihovih kolona kojima su zakrčili sve putove u bežaniji zajedno sa stanovništvom. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Dakle, kada im je već Tuđman stvorio državu, željeli su stvaranjem države u državi tzv. RSK onemogućiti njezino postojanje. Predstavnici UNPROFOR-a su zapravo štitili tu njihovu „državu“, a ne nesrpsko pučanstvo u njoj. I onda je Tuđman ponizio svjetske moćnike. Za 12 sati njihova „država“ je praktično nestala, a vojsku te „države“ Tuđman je pretvorio u čopor zečeva.

Zato mu je Haag presudio s 24 (Gotovina) plus 18 (Markač) godina. Zapravo mrtvi Tuđman je za sada osuđen na 42 godine zatvora za „zločin“ stvaranja hrvatske države i poniženje koje je naneo svjetskim moćnicima (to je valjda pravnički – za njihove duševne boli). Ali, ako se tome dodaju presude koje su već dosuđene hrvatskim braniteljima u Hrvatskoj i na koje se Hrvatski sabor najnovijim zakonom i obvezao, to će biti mnogo, mnogo više.

A dodajmo tome i „zločin“ koji je napravio Tuđman u BiH. Sjetimo se želja i postignutih rezultata svjetskih moćnika u susjednoj državi:

Dopustili su pokolj u Srebrenici, u njihovoj navodno zaštićenoj zoni.

Osudili su Darija Kordića bez ikakvih dokaza, zato što je spriječio isti takav pokolj u drugoj njihovoj zaštićenoj zoni.

Sada su osudili Gotovinu i Markača zato što je zapravo Tuđman spriječio još veći pokolj koji su trebali u Bihaću izvršiti njihovi saveznici Srbi.

Kako su svjetski moćnici planirali da nakon pokolja u Bihaću proglase Srbe kao pobjednike u ratu, jasno je da je i to veliki razlog da sude mrtvom Tuđmanu, kao što je i papa Stjepan VI. sudio svom prethodniku.

Sjetimo se samo Kordićevih 25 godina, a tko zna koliko će dobiti šestorka iz BiH na čelu s iznimnim generalom Slobodanom Praljkom. Kako i za njih možemo reći kao i za Gotovinu i Markača: preko njih sude mrtvom Tuđmanu. Možemo konstatirati da će „Sud” u Haagu osuditi mrtvog Tuđmana na stotine i stotine godina!

Haaški sud označili ste i kao „lokomotivu prema Zapadnom Balkanu“. Smatrate li da se iza sve agresivnije nametanog koncepta „Zapadni Balkan“ odnosno „Jugosfera“ – unatoč konstantnome paljetkovanju o ulasku u EU – zapravo skrivaju pokušaji obnove Jugoslavije, na koje je još pokojni predsjednik Franjo Tuđman upozoravao prije svoje smrti?

Da, upravo tako. Očito je i kroz to da svjetski moćnici žele vratiti na staro, koliko je god moguće. Jer ipak, rat se dogodio, Hrvatska je pobijedila u ratu, a i „zečevi” su bježali, zar ne? Jasno je da je cilj ostvariti formulu $6 - 1 + 1$ (Jugoslavija – Slovenija + Albanija). Zapravo, tu poništavaju Tuđmanovu pobjedu i žele napraviti nešto gore od bivše Jugoslavije. Tamo su sve hranili Slovenija i Hrvatska, a sada bi to radila samo Hrvatska. Na kraju krajeva i mi smo sudjelovali u Tuđmanovu „zločinu” pa trebamo biti kažnjeni!

Iako se politika Velike Britanije opravdano drži glavnim krivcem za sramotne haaške presude, mišljenja sam da one ne bi bile moguće bez izdajničke asistencije dijelova hrvatske političke nomenklature. Vaše mišljenje?

Ne samo njih! Ne zaboravimo i ulogu glavnih medija. Zapravo se sve odigralo po poznatim scenariju kako zavladata raznim zemljama. To je izvrsno opisao Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. U spomenutom članku s Okruglog stola HIP-a¹⁵ posebno sam upozorio na uloge dva predsjednika RH. Kako je izdajnička Mesićeva uloga poznata posebno sam upozorio na Josipovićevu ulogu. Ponovit ću:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.*

¹⁵ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 18. svibnja 2011. Izlaganje je dano i u ovoj knjizi.

3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj, drže tog naputka!*

Kineski ratnik-filozof Sun Tzu za ljude koji provode tuđe interese na račun interesa svoga naroda kaže da su najniži i najodvratniji. Zato mi dopustite da se takvima narugam onako kako sam to učinio u spomenutom članku:

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Na desnoj strani političkoga spektra unazad nekoliko mjeseci događaju se znatna politička preslagivanja. Osnovano je nekoliko političkih stranaka ili pokreta kao što su „Hrast“, „Akcija za bolju Hrvatsku“, „Volim Hrvatsku, ne u EU“ itd. Tu je još i pravaški dio spektra, koji je razbijen na nekoliko stranaka. Što je u ovakvim okolnostima potrebno učiniti kako bi se hrvatskim biračima ponudila jedna prepoznatljiva i koherentna nova opcija?

Zapravo ja i nisam najpogodnija osoba da „pametuje“ o tome. Vjerojatno Vam je poznato da sam stajao iza mnogih akcija koje su pokretane među hrvatskim intelektualcima. Kada smo izašli s otvorenim pismima za zaštitu Marka Perkovića Thompsona mediji su vjerovali da smo kadri načiniti ovo što je sadržano u Vašem pitanju. Rukovodeći se „Načelom sv. Franje“ nagovorili smo profesora Miroslava Tuđmana da bude kandidat. Vjerovali smo da to što iza tog prijedloga stoje hrvatski akademici kao što su Aralica, Barišić, Jelčić (pa i ja, ali i ne samo ja) i mnogu drugi hrvatski intelektualci, na kraju i Hrvatsko kulturno vijeće predstavlja dovoljnu garanciju da nam državotvorni Hrvati vjeruju. Objašnjavao sam kako nam mediji ne će biti skloni i da nam mogu pomoći samo dvije stvari: bez obzira što je Tuđman najbolji kandidat ipak je on Tuđman – i to mora probiti tu blokadu. Ali to nije dovoljno ako ne budemo jedinstveni. Naravno, pokazalo se da smo bili oholi i da se baš ne drži do naših mišljenja. Kako sam jednom rekao: Svi su za jedinstvo pod jednim malim uvjetom – da baš on bude glavni. Kada danas vidimo koliko „lidera“ imamo, zar nije bolje da ja šutim? Tada sam bio ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol.

Koji su Vaši daljnji projekti i što bi čitateljima poručili za kraj?

Zapravo je sve vezano za Haag. Pa će i moja poruka biti u svezi s tim:

Znam da je veoma teško i našim osuđenim braniteljima i njihovim obiteljima. Ali oni nose samo Tuđmanov „križ”. Oni su izabrani da zamjenjuju u tim osudama najvećeg čovjeka u hrvatskoj povijesti. Veličina njegove, a time i njihove, osude samo govori koliko je veličanstveno djelo koje je on, a s njime i oni, napravio. Svi mi bili bi ponosni da smo na njihovom mjestu!

Portal HKV-a, 26. svibnja 2011.

ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI

Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Osnivač je seminara „Nejednakosti i primjene“ na Matematičkom odjelu PMF-a, koji je do sada dao 33 doktora matematičkih znanosti. Boravio je više godina kao gostujući profesor u Australiji i Pakistanu, gdje je također bio voditelj novih doktoranada. Osnivač je i glavni urednik četiriju međunarodnih matematičkih časopisa, koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a druga dva su jedini hrvatski matematički časopisi i na CC i SCIE listi. U literaturi je Pečarićevo ime vezano uz niz nejednakosti (jednakosti) i neke postupke. Na primjer, o Mond-Pečarićevoj metodi objavljena je monografija, a u monografiji P. S. Bullena o sredinama najcitiraniji je autor (citira se 105 njegovih radova i 7 monografija). Objavio je preko 800 znanstvenih radova (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj radova prešao broj 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 su na engleskom jeziku izdale poznate svjetske izdavačke kuće). Zbog njegovih doprinosa matematici međunarodni časopis *Banach J. Math. Anal.* (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Poštovani akademike Pečariću, posljednja inicijativa koju ste pokrenuli jest pismo UN-u za obranu istine o hrvatskome obrambenom ratu, koje je potpisalo više akademika, biskupa i hrvatskih intelektualaca. Molimo obrazložite sadržaj i svrhu tog pisma.

Poznato Vam je da sam često, sam ili s drugim hrvatskim akademikima i intelektualcima, organizirao potpisivanje otvorenih pisama. Obično bih poslije toga ta pisma uvrstio u neku svoju knjigu. Ovog puta bilo je drugačije. Moja knjiga „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud“ izazvala je reagiranja čitatelja na hrvatskim portalima. Jedno takvo reagiranje na Portalu HKV-a dovelo je do nastajanja Pisma VS-u UN-a. Zato je Pismo i napisano, kako na završetku i piše: „*Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.*”

Sadržaj je teško obrazložiti – Pismo jednostavno treba pročitati. Ono je najmanje molba VS-u UN-a. Prije bi se reklo da je ono optužba. Sama činjenica da se govori o rasističkoj presudi njihova Suda, jer Sud u Haagu je osnovao UN, snažna je optužba. A da se radi o strašnoj istini o UN-u, govori činjenice da takva optužba jednostavno proizlazi iz same presude. Naime, odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:

– Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.

– Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.

– Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).

– Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi suci zaključili:

– Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

Međutim, samooptužujući za suce i optužujući za međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na temelju rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega nije bilo, što je također očito iz same presude. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobođanje okupiranih područja. Takvo optuživanje, odmah nam je i bilo jasno i o tome sam pisao u svojim knjigama, zapravo je bio nastavak priče o genocidnosti hrvatskog naroda. Priče koje jest rasistička sama po sebi.

Međutim, najstrašnija je činjenica što je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u, navodno, od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugoj od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac, koji je 90-ih godina bio vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, koji je inače u Kući slavnih američkih obavještajaca, u razgovoru za Hrvatski list kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Sudu u Haagu je „Oluja” zločin zato što je Gotovina spasio 100 000 muslimana, umjesto da ih ostavi da se izvrši novi genocid nad muslimanima u BiH, a spasi nekoliko desetaka Srba. Pa takav odnos ni Hitler, čini mi se, nije zagovarao.

Dakle, oni koji upravljaju „Sudom” u Haagu, jer znamo da se radi o političkom sudu, zapravo samo provode interese svjetskih moćnika, pri čemu su i rasizam i genocid dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje tih njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: poslije takvog genocida moći se proglasiti Srbe pobjednicima u ratu. Svrha pisma sadržana je u Vašem pitanju: istina o Domovinskom ratu. Iznimno dostignuće jednoga malobrojnog naroda. Skoro svi smo mi bili spremni dati živote za slobodu svoga naroda, i danas se malo naroda može ponositi takvim nečim. Zapravo smo pokazali malobrojnima narodima da mogu sami odlučivati o svojoj sudbini pa i ostvariti slobodu i kada im svjetski moćnici to ne daju. Zato je osnovna ideja da se Pismo distribuira po svijetu, da se pokuša objaviti gdje god je to moguće.

Osobno sam ga poslao članicama (sadašnjim i budućim) VS-a UN-a, kao i veleposlanicima raznih država u Hrvatskoj. Njihova bi obveza trebala biti da o tome izvijeste svoje vlade. Dakle, „život” Pisma tek je počeo.

Čini se da je pismo oživotvorilo pravilo našega velikog kardinala Franje Kuharića: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakimima.”

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

Koliko je točno akademika, biskupa i intelektualaca potpisalo pismo, je li pismo bilo na svjetskim jezicima i kakve su bile reakcije hrvatskih državnih institucija i vlasti?

Među potpisnici pisma su 17 akademika (16 redovitih članova i jedan dopisni član HAZU-a), jedan umirovljeni nadbiskup i dva biskupa. Supotpisalo ga je oko 2300 Hrvata diljem svijeta, a među njima veliki broj intelektualaca. Prebrojio sam samo oko 230 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika, a bilo je i više stotina drugih intelektualaca. Ima ljudi koji bi očekivali više potpisnika. Ljudi su me s nevjericom pitali kako ovaj ili onaj biskup ili akademik nije potpisnik. Sjetimo se samo kako je reagirala gđa *Stella Hubmayer* iz Argentine:

„Hvala vam što ste napisali tako uzbudljivu izjavu koja održava osjećaje svih Hrvata koji vole Hrvatsku Domovinu! Čitala sam ju i samo su mi suze tekle!”

Ako se sjetimo dobro nam poznate hrvatske šutnje, zapravo je ovo pismo učinilo jako puno na prevladavanju toga nesretnog hrvatskog sindroma. Zbog jednostavnog razloga što je toliko mnogo nas potpisalo i supotpisalo pismo u kojem se govori o rasizmu svjetskih moćnika.

Pismo sam poslao samo predsjednici Vlade RH. U popratnom pismu sam joj napisao:

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu” američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom „Oluja” i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjeran onome iz Drugoga svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari, ni vi na vlasti niti oni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemlja uz takav „gromoglasan muk” dopustila da budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili tako veliki broj ljudi.

Ugodno me je iznenadilo što smo dobili odgovor s pozivom na suradnju.

Susreli smo se s ministrom Jandrokovićem, a i on je potvrdio želju predsjednice Vlade za takvim susretom.

Predsjedniku države pismo nisam poslao zbog jednostavnog razloga što mislim da je on stvarni autor presuda našim generalima, tj. bez njega takve presude ne bi bile moguće. Naime, Josipović je od 1993. godine član Komisije za ratne zločine.

Predsjednik Komisije dr. Milan Vuković je odmah i upozorio hrvatsku javnost kako po međunarodnom pravu treba razlikovati ratni zločin koji vrše agresori od zločina u ratu koji mogu učiniti i oni koji se brane kao prekoračenje nužne obrane.

Odmah je bio napadnut od projugoslavenskih/prosrpskih medija u Hrvatskoj, a Stjepan Mesić je u Haagu lažno svjedočio, tvrdeći kao i ti mediji, da je Vuković rekao kako Hrvati ne mogu u ratu napraviti zločin. Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo vrlo važno to izjednačivanje ratnih zločina i zločina u ratu, da bi uopće mogli suditi Hrvatima zato što su unatoč njihovu protivljenju stvorili državu. Prvo su pokušali pričama o građanskom ratu, a cilj su postigli ovim izjednačivanjem. To je realizirao upravo Josipović jer je on autor *Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak*. Time je napisana i optužnica generalima. Josipović je još više osnažio svoj „ugled” u očima svjetskih moćnika kada je kao stručnjak za pitanje ratnih zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu takve poglede na kraju elaborirao u knjizi *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007*.

Zapravo, dojam je da je pokraj dr. Vukovića naučio što je važno za Hrvatsku u međunarodnom pravu i onda sakrio od hrvatske javnosti sve ono što ukazuje na razliku između ratnog zločina koji vrše agresori i zločina u ratu koji mogu učiniti oni koji se brane. On u svojoj knjizi uopće ne spominje međunarodne zakone koji govore o tome, a kada neki i spomene onda dijelove koji mu ne odgovaraju prešuti. Recimo, zamislite knjigu o ratnim zločinima, koju je napisao netko iz zemlje žrtve agresije, u kojoj se ne spominje odredba članka 3. stavak 1., II. Protokola Ženevskih konvencija od 12. kolovoza 1949. koja kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo veoma važno da takav Josipović postane predsjednik Hrvatske. I doista, na završetku suđenja, kada je postalo jasno da je obrana pobila sve laži i konstrukcije Tužiteljstva, Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Sud u Haagu je zapravo donio presudu po tom napatku. Konstatirano je kako su branitelji pobili sve njihove laži i konstrukcije protivne i međunarodnom pravu i pravdi i presudili nevinima. Ako predsjedniku Hrvatske ništa ne znači što su ti branitelji najzaslužniji što je obranjena njegova država i što je spašeno stotinjak tisuća muslimana u Bihaću, poslije pokolja i genocida u Srebrenici, zašto bi to bilo važno sucima u Haagu? Zna li Vi za koju Josipovićevu izjavu u kojoj pravi razliku između ratnih zločinaca s agresorske strane i „ratnih zločinaca” sa strane branitelja? Vjerujem da je među svjetskim moćnicima postojala „uzbuna” kada je postalo jasno da se Ivo Sanader želi kandidirati za Predsjednika RH. Koliko god je netko njihov sluga, ipak je bio u Tuđmanovom HDZ-u pa ne znaju može li se takvome vjerovati. Zato je, vjerujem, Sanader natjeran dati ostavku. S predsjednikom iz projugoslavenski orijentiranih Hrvata (u mojoj pitalici definiranih kao „pokvareni četnici”) koji je doista najzaslužniji za poništavanje za Srbiju štetnih učinaka njezine agresije na susjedne države, u prvom redu na Hrvatsku i BiH, a sada je u tijeku velika kampanja da se dovede ista takva vlast, koja će jamčiti nastavak suđenja po

montiranim haaškim optužnicama u četiri suda u samoj Hrvatskoj. General Brodarac je samo prva žrtva toga scenarija.

Zbog svega toga bilo mi je besmisleno poslati Pismo takvom Predsjedniku RH, a ako se HDZ vrati na Tuđmanovu politiku ponosa i dostojanstva, od toga može biti samo koristi, zar ne?

Kakve su bile reakcije tiskanih i elektroničkih medija? Tko je pismo objavio, komentirao? Je li bilo interesa za razgovor s Vama i dodatnog zanimanja medija za obrazloženje detalja toga pisma?

Hrvatski portali i hrvatski radijski programi u inozemstvu objavili su i pismo i niz tekstova u svezi s pismom, a bili su i vrlo aktivni u sakupljanju potpisa naših ljudi.

HINA je objavila vijest o pismu, ali ga je prenio samo *Vjesnik*. *Hrvatski list* je dao širu inačicu Hinine vijesti, a u *Hrvatskom slovu* je samo u jednom tekstu spomenuto postojanje Pisma. O njemu je bilo spomena u HRT-ovu teletekstu, ali u vijestima na svim televizijama ni riječi. Naravno, to se moglo i pretpostaviti jer je očito da su mediji dio kampanje za stvaranje Crvene Hrvatske, koja treba ostvariti ono o čemu sam govorio, a i mnogo više. Zapravo, svi mi u Hrvatskoj, plaćajući pristojbu za HTV, plaćamo izravno kampanju tzv. Kukuriku koalicije. Plaćamo kampanju onih koji su sve vrijeme sudjelovali u optuživanju Hrvatske i provođenju velikosrpske politike. Ne treba biti posebno inteligentan pa shvatiti da izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu, koje je dovelo da se prvi put u povijesti na nekom međunarodnom sudu izjednače žrtva i agresor, odgovara agresoru!

Zapravo, svi mediji, zajedno s „hrvatskim” ljevičarima sudjeluju u provođenju velikosrpskog Memoranduma 2. To je i konstatirano u našem *Prosvjedu zbog napada na pravni suverenitet Republike Hrvatske* upućenom Hrvatskom saboru:

... temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljjanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Zato je donošenje Zakona o ništetnosti toliko razbjesnilo i Josipovića i one iz Kukuriku koalicije. Josipović želi pomoći „ratnim zločincima” iz Hrvatske, kao da nisu postali ratni zločinci zahvaljujući najviše njemu i ostatku Kukuriku koalicije. Zapravo, taj zakon je prvi korak koji samo pokazuje na mogućnost povratka HDZ-a u borbu za interese Hrvatske, i zbog toga takav napad. Kao što znate, Josipović prvo prijeti Saboru da će ih tužiti Ustavnom sudu, a potom je „spreman preuzeti inicijativu za sklapanje međudržavnog sporazuma između Hrvatske i Srbije koji, kako zbog onemogućavanja daljnjih neosnovanih progona hrvatskih branitelja, tako i zbog nastavka suradnje na procesuiranju ratnih zločina smatra kvalitetnijim i za hrvatske interese boljim rješenjem od zakona o ništetnosti.“ Sada je to KVALITETNIJE. Smiješna promjena u dan-dva. Ili on doista misli da Ustavni sud treba odlučivati što je kvalitetnije: zakon koji je donijelo tijelo zaduženo za takvo što ili ono sto o tome misli Predsjednik? Zanimljivo je da svaki njegov prijedlog sadrži jednakost objiju strana – agresora i žrtve.

Naravno, u našem je Prosvjedu rečeno i zahtijevano mnogo više. Za samo dva dana sakupljeno je oko tisuću potpisa (više od 150 sveučilišnih nastavnika, znanstvenika i drugih hrvatskih uglednika). Već je ta činjenica vijest sama po sebi, ali o tom

Prosvjedu, osim HINE i hrvatskih portala, ni rijeci u hrvatskim medijima. I to pokazuje koliko su duboko u funkciji provođenja velikosrpskog Memoranduma 2.

Takvo reagiranje pokazuju kako su mnogi u Hrvatskoj svjesni pogibelji koja nam prijete od provoditelja velikosrpskog Memoranduma 2. Čini se da su najmanje toga svjesni tzv. državotvorni političari. Ili nisu nikada čuli priču o kralju Solomonu: kada su dvije žene tvrdile kako je dijete njihovo, Solomon je naredio da se dijete raspolovi. Prava majka je stala tvrditi kako dijete pripada onoj drugoj. Važniji joj je bio život njezina djeteta.

Da državotvorni lideri doista misle da je Hrvatska u opasnosti, nudili bi vodstvo svakomu – samo da zajedno nastupe i spasu Hrvatsku. To ne rade. Predsjednik Tuđman je „stvarao Hrvatsku s ljudima s kojima ni kavu ne bi popio“. Naši lideri ne mogu zajedno.

Što mislite zašto hrvatske vlasti ignoriraju mišljenje hrvatskih akademika i svoje šire inteligencije? Zašto to u konačnici čine i urednici najutjecajnijih hrvatskih glasila?

Vjerujem da su Vaši čitatelji već iz prethodnih mojih odgovora zaključili što mislim i o njima i o političarima koji su a takvim pozicijama. Zapravo, najdraže mi je navesti što je o takvima napisao kineski filozof Sun Tzu u knjizi *Umijeće ratovanja* (djelo od prije dobrih dvije tisuće godina):

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu ni u obećanjima jer to donosi visoke kamate.

Nedavno je bila obljetnica Vašega znanstvenog rada, okupili su se svjetski poznati matematičari i sve je ostalo u potpunoj medijskoj blokadi i tajnosti za hrvatsku javnost?

Ta međunarodna konferencija meni u čast, povodom moga 60. rođendana bila je 2008. godine u Trogiru. Bilo je nazočno oko 130 matematičara iz 27 zemalja. S te konferencije je u dva naša časopisa (oba na spomenutim svjetskim listama) objavljeno stotinjak radova, uglavnom s posvetom meni.

Činjenica da su to mediji prešutjeli vjerojatno i jest razlog što je to Vama „nedavno“. Takvo ponašanje medija očito je kontraproduktivno.

Nedavno, kada je drugi moj časopis uvršten i na CC i na SCIE listu, i to retroaktivno od 2009. godine, HINA je dala vijest o tome i navedeno je da sam ja sâm stvorio više časopisa koji su na tim listama nego što je uspjelo matematičarima iz svih drugih zemalja nastalih raspadom bivše države. Međutim, to nije bila nikakva vijest za naše medije (osim za *Hrvatski list*).

Što se to u stvari događa, zašto neki hrvatski znanstvenici imaju medijsku pozornost, a drugi nemaju? Zar je moguće da urednicima u medijima diktira neka siva eminencija koja određuje podobnost akademika?

Ili se radi o tome, ili urednici znaju sami o kome se ne smije pisati u javnosti, tj. koje Hrvate treba sustavno prešućivati. To su ponajbolje shvatili poslije velikoga napada na akademika Ivana Aralicu, kada je to rezultiralo da se njegova „Ambra” rasproda u 5-6 izdanja iste godine kada je i tiskana. Urednicima je sigurno poznato da sam pomogao u zaustavljanju planiranog progona našega velikog književnika svojim pismom – odgovorom na napad nekih akademika unutar HAZU-a, kao i da sam bio inicijator, sam ili s nekim hrvatskim academicima, biskupima i intelektualcima, u nizu otvorenih pisama: sjetimo se samo onih o Glavašu, Thompsonu, Apela za obnovu političkih procesa itd. Naravno, ako na vlast dođu ovi koji samo služe provođenju velikosrpskog Memorandum 2, tj. koji provode samo želje svjetskih moćnika, to može biti samo još gore. Je li odgovor predsjednice Vlade najava da će se to pokušati promijeniti, vidjet ćemo. Kažem pokušati jer je očito da su danas i oni iz vladajuće stranke u sličnoj poziciji. Doista je smiješno da je o Pismu koji je nama uputila predsjednica Vlade, o kome je dana obavijest na stranicama Vlade, izvijestila HINA i poneki portal. Dakle, i predsjednica Vlade RH ima isti tretman kao i hrvatski akademici, biskupi i drugi intelektualci, ako se usudi uraditi nešto što je tim urednicima, ili toj sivoj eminenciji, u hrvatskom, a ne velikosrpskom interesu!

Razumiju li strani akademici hrvatske okolnosti? U kojoj mjeri podržavaju Hrvatsku u dokazivanju njezine povijesne istine iz nedavne prošlosti? Kakvo je njihovo mišljenje o ulozi i pravičnosti Haaškoga suda?

Čini mi se da je najbolje da Vam dam tri mišljenja o našem Pismu koje sam, da bih sam provjerio njegov učinak, poslao nekolicini svojih kolega. Radi se o dvama sveučilišnim profesorima iz SAD-a, koji pripadaju suprotstavljenim narodima (jedan Židov i jedan musliman), i jednom profesoru iz prijateljske nam Mađarske koji je objavio veliki broj znanstvenih radova i koji je bio pozivan na razna sveučilišta diljem svijeta. Evo njihovih odgovora:

Židov:

Kada bih danas UN presudio da je Zemlja u središtu svemira, to bi se zasigurno prihvatilo kao neprijeporna istina. Očekivati pravednu presudu u politički pristranom okolišu jest oksimoron. Stoga se ni jedna mala država ne može osloniti na Ujedinjene narode u svezi s bilo kojim pitanjem. Unatoč tome, trebate nastaviti s onim u što ste uvjereni, pismo pošaljite drugima i objavite ga. Iako možda ne će odmah pomoći onima koji su u zatvoru, barem će svijet čuti i vašu stranu. Nemojte zaboraviti da su građani svijeta uglavnom neuki. Vaše pismo treba biti kratko i samorazumljivo, te trebate navesti datume, mjesta i okolnosti. Kladim se da 90 posto potencijalnih čitatelja u Americi, Europi i Aziji ne znaju o kakvim zločinima pričate, koja je zemlja napala Hrvatsku, te kada i kome su sudili u Haagu 15. travnja 2011.

Musliman:

Zahvaljujem na slanju zanimljivog pisma. Vrlo je dobro rečeno i napisano. Čestitam, ponosimo se tobom.

Mađžar:

Dragi Josipe, hvala za presliku pisma poslanog UN-u. Otkriva šokantne činjenice. Apsolutno si u pravu. Iskreno želim da se cijeli svijet upozna s golom istinom.

Srdačan pozdrav,

Ferenc

Zaključno, imate li još što poručiti našim čitateljima i hrvatskoj javnosti?

Samo jedno: Ako su vam ponos i dostojanstvo, i vaša osobno i vašeg naroda, nešto važno, znajte da vam ih nitko ne će donijeti na tanjuru. Za to se morate boriti i izboriti sami! A da smo za to bili sposobni pokazali smo u Domovinskom ratu. Zato nas je i veliki papa Ivan Pavao II. i nazvao „narodom nade”!

Intervju tjedniku Nacija, studeni 2011.

(Tjednik Nacija objavio je skraćeni intervju 9. studenog 2011.)

IZLAGANJE PROF. DR. MIROSLAVA TUĐMANA NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Rukopis knjige akademika Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu“ (Zagreb, 2011., str. 410) sadrži skoro pedeset njegovih polemičkih tekstova koje je od 1996. pisao o optužbama protiv hrvatskih generala, a objavljivao pretežito u domaćem tisku. Tekstovi su od 1996. godine pisani s opravdanom kritikom, sumnjom i skepsom u pravednost i objektivnost haškoga Tribunala (u što se 15. travnja 2011. uvjerila i cjelokupna hrvatska javnost).

Presuda hrvatskim generalima Anti Gotovini (24 godine) i Mladenu Markaču (18 godina), šokirala je Hrvatsku (87 % pučanstva doživjelo ju je kao poniženje). Presudu su u nekim medijima manje ili više uvijeno pozdravili samo pripadnici „vučjeg čopora“, te malobrojni aktivisti nevladinih organizacija koje su na hranidbenom lancu stranih neidentificiranih financijskih izvora. Međutim, čelnici parlamentarnih stranaka ali i dužnosnici EU-a (unatoč praksi da ne komentiraju sudske presude) otvoreno su rekli: „Haaški sud trebao se baviti tim pojedincima i individualnim zločinima, a ne politikom hrvatske države. ... Sudu treba reći da se bavi pojedinim krivcima, a ne da presuđuje u povijesnim događajima“ (Martin Schulz, sadašnji šef Socijalističko-demokratske frakcije u Europskom parlamentu, koji bi dogodine trebao postati predsjednikom Europskog parlamenta).

Uobičajena je praksa da se u recenziji navodi prikaz sadržaja i argumenti iznijeti u tekstu, kako bi se stekao sud o relevantnosti jedne knjige za objavljivanje. Umjesto toga smatram dostatnim samo upozoriti na pristup kojim akademik J. Pečarić obrađuje teme kojima se bavi, te iznijeti nekoliko razloga zašto je hrvatskoj javnosti potrebna knjiga „Rasizam suda u Haagu“, te zašto je potrebno da je financiraju nadležna ministarstva.

Akademik Josip Pečarić poznati je hrvatski autor. Najplodniji hrvatski znanstvenik (s oko 800 znanstvenih radova iz područja matematike, a deseti je svjetski matematičar čiji je broj radova prešao 500) te preko 20-ak publicističkih knjiga, u kojima se bavi temama ključnim za razumijevanje stvaranja hrvatske države. U svim njegovim radovima poruka je jasna, argumentacija logički neoboriva, matematički precizna. Kada je riječ o haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika njegovih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima“ (U Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Upravo zbog tih, načelnih razloga treba ove tekstove koji su petnaestak godina objavljivani u malotiražnim tiskovinama objaviti.

Prvo, da se vidi da uvijek postoji intelektualna alternativa nasuprot onoj „ne-principijelnoj“ političkoj, koja tvrdi „nema alternative“. Danas, od Haaga kao imperativa za ulazak Hrvatske u EU, odriče se ne samo EU ljevica, nego i američka politika, koja je putem svojeg veleposlanstva u Zagrebu također poslala poruku da je haaška presuda hrvatskim generalima epizoda koju moramo (iako ne ćemo moći) zaboraviti.

Drugo, upravo zato što su se sve hrvatske vlade, kao i stranke u Saboru, desetak godina odricale i odmicala u većoj ili manjoj mjeri od suvereniteta kao načela vođenja vanjske i unutarnje politike, upravo zbog toga knjiga akademika Pečarića treba dobiti potporu iz javnih fondova kako bi bila objavljena od renomiranog izdavača. To vjerojatno ne će promijeniti politiku današnjih parlamentarnih stranaka ali će biti jasna poruka o demokratizaciji javne političke scene, te jasna poruka da će se u javnosti više poštovati snaga argumenata i logika razuma, a ne psovački i egzorcistički govor mržnje lijevih radikala koji slušamo na svaki prigovor Haagu ili EU-u.

Treće, skoro pedeset tekstova u ovoj knjizi dobra su podloga za raščlambu kako onoga što se zbivalo, ali isto tako i za prosudbu tko je i kada, što i kako radio – a trebalo je ili nije trebalo to raditi – na štetu hrvatskih nacionalnih interesa. Pečarićeve prosudbe danas mogu poslužiti da sažmemo naša iskustva – ne toliko s ciljem da bismo pronalazili krivce, koliko da bismo postali zreliji i mudriji u vremenu koje je pred nama. Haaške presude, pa makar i prvostupajnske, nisu pridonijele nikakvu smirivanju situacije, niti su riješile bilo čiji problem, samo su stvorile nove probleme i prouzročile nove nepravde. Dobro je poznata istina da su nove nepravde uzroci i razlozi novim povijesnim sukobima i stradanjima.

Četvrto, brzo objavljivanje ove knjige bio bi samo jedan u nizu onih poteza koji bi racionalizirali kako odnos hrvatske javnosti prema sudu u Haagu, ali isto tako i prema EU-u, odnosno međunarodnoj zajednici. Hrvatska je umorna od stalnih optužbi lijevih radikala da je europska budućnost Hrvatske ugrožena ako „rigidna“ desnica (ponovno) dođe na vlast, te da na desnici dominiraju nepismeni, nekulturni, primitivni, itd. tipovi. Akademik Pečarić ima svjetski – u puno većoj mjeri nego hrvatski i europski ugled. Vlade zemalja članica EU-a iz godine u godinu sve su više desno i „desnije“ od centra. Jedino je u Hrvatskoj anatema biti desničar, i razlog za ekskomunikaciju. U EU-u to je demokratsko pravo, pravo na političku opciju. Ne želim akademiku Pečariću pripisati bilo koju političku etiketu, nego želim naglasiti da su hrvatskoj javnosti potrebni tekstovi koji će polaziti od Hrvatske kao samosvjesne europske države, i zemlje koja se za svoje postupke ne mora i ne treba unaprijed ispričavati nikomu. A to je upravo polazište svih tekstova akademika Pečarića.

Peto, teza da je „Oluja“ rezultat udruženog zločinačkog pothvata, ili u blažoj formi, legalna operacija zloporabljena od udruženih ratnih zločinaca, može opstati u hrvatskom narodu onoliko dugo koliko su vjerodostojni argumenti i činjenice na kojima se te tvrdnje temelje. Pečarić nudi niz argumenata koji tu tezu pobijaju. Ali i tumači motive i ciljeve onih koji fabriciraju pseudodokaze. Zato ova knjiga pridonosi kako razumijevanju povijesne istine o Domovinskom ratu, tako i razobličavanju onih kojima ta istina ne ide u prilog.

Šesto, ovu je knjigu nužno objaviti ne samo zbog prošlih nego i budućih rasprava o prvostupajnskoj presudi generalu Anti Gotovini i generalu Mladenu Markaču. Naime, hrvatski scenaristi haaških optužnica te njihovi sljedbenici (od S. Mesića do onih nevladinih organizacija koje otvoreno zagovaraju da hrvatski pravni sustav naredne tri godine treba staviti pod „protektorat“ tj. monitoring) gradit će svoje teorije da oslobodilačka operacija „Oluja“ nije kriminalizirana, ali jeste vojno i političko vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom; doslovno „to je presuda Tuđmanu i Tuđmanovu režimu“. Onemogućivanje da se ova knjiga objavi, imalo bi za posljedicu davati javni prostor samo onoj strani koja falsificira istinu, koja nije ni sposobna ni voljna slušati

dokaze i protuargumente. U konačnici to znači odreći se načela istine, samostalnosti i slobode.

To je osnova moje recenzije ove knjige, tj. preporuke da se ova knjiga financira iz sredstava Ministarstava znanosti i kulture.

To da nadležna ministarstva nisu ni odgovorila na zahtjev za financiranje ima svoju dublju, institucionalnu logiku. Naime, da hrvatska ministarstva kulture i znanosti, odnosno nadležne institucije hrvatske države, ne daju potporu za financiranje ove i ovakvih knjiga, dokaz je činjenice da je Haaški tribunal politički sud, ali i dokaz da je hrvatska službena politika kastirana i nespremna braniti istinu o Domovinskom ratu. Još poraznije – nije spremna otvoriti prostor znanstvenicima i javnim djelatnicima da otvoreno, kroz institucije hrvatskog društva, govore i pišu istinu o Domovinskom ratu. Zašto? Zato što im to nalažu svjetski moćnici!

Glavni tužitelj Haaškog tribunala Serge Brammertz podnio je 6. lipnja 2011. Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda svoje polugodišnje izvješće o radu Tribunala. U svezi s prvostupanjskom presudom generalima Gotovini i Markaču, izjavio je: „Na žalost, nakon objavljivanja presude, najviši hrvatski državni dužnosnici nisu na nju reagirali objektivno". To da je haškom Tribunalu politika nadređena pravdi, preciznije – samo jedna politička opcija, slijedi kako iz iskaza glavnoga haškoga tužitelja, tako i iz mjesta na kojem je poruka obznanjena. Zašto?

Prvo, zato što glavni tužitelj haaškog Tribunala a ne predsjednik haaškog Suda podnosi izvješće VS-u UN-a. Time se poručuje da Sud nema nikakvog utjecaja ni na redoslijed i „izbor" optužnica, niti na „odabir" optuženika i optužbi. Uloga tužiteljstva odlučujuća je za političko oblikovanje „pravde", što je Carla del Ponte izrijeком najavila – povijest će se pisati prema haaškim presudama.

Drugo, ocjene glavnog tužitelja Haaškog tribunala na Vijeću sigurnosti UN-a, imaju prvenstveno političku težinu i poruku da određuju pravila „političke korektnosti", odnosno pravila ponašanja kojih se Hrvatska mora držati. Prevedeno na hrvatski – hrvatske društvene i državne institucije ne mogu dovoditi u pitanje rad i ocjene Tužiteljstva jer su to stavovi i VS-a UN-a. Zato se dužnosnici ne smiju izravno suprotstavljati Haškome tribunalu, niti posredno smiju financirati ili na drugi način pomagati onoga tko bi dovodilo u pitanje optužnice haškoga Tužiteljstva.

Drugim riječima, istina se ne smije istraživati, zagovarati i javno iznositi, jer bi cijela konstrukcija optužbe za udruženi zločinački pothvat – na čelu s predsjednikom Republike dr. Franjom Tuđmanom, ministrom Gojkom Šuškom, te generalima Gotovinom, Markačem i ostalima – cijela bi ta konstrukcija postala i ostala – kako bi Shakespeare rekao: „priča koju idiot priča, pun patnje i bola a ne znači ništa".

Kako imamo uskopljene političke strukture, a razulareni „vučji čopor" u medijima, to je nakaradnost i besmislenost prvostupanjske presude ostala prikrivena od javnosti.

U medijima se prikazuje i dokazuje da je UZP imao za cilj etničko čišćenje okupiranih teritorija. Međutim, ni Tužiteljstvo ne negira legitimitet vojno-redarstvene operacije „Oluja". U presudi ni raspravno vijeće ne smatra da su ubojstva, pljačke i bezobzirno razaranje bili dio jezgre UZP-a. Tako se presuda svodi na nevjerojatan zaključak da je nešto više od 1 205 topničkih projektila, koji su izravno pogodili vojne ciljeve u gradovima Kninu, Benkovcu i Gračacu, bio legitimni cilj vojno-redarstvene operacije „Oluja". Međutim, prema Tužiteljstvu i prvostupanjskoj presudi – manje od 5 % projektila koji su pali dalje od 200 metara od vojnih ciljeva – imali su za cilj

protupravni napad na civile i civilne objekte. A raspravno je vijeće zaključilo da je u Kninu 50 projektila palo više od 200 metara od poznatih „vojnih ciljeva“, u Benkovcu 10 projektila, a u Gračacu 2 projektila. Znači, 62 projektila koja su pala 200 metara dalje od vojnih ciljeva, prema Tužiteljstvu i Raspravnom vijeću nije rezultat pogreške, već da je riječ o protupravnom napadu na civilno stanovništvo. (Ne zna se po kojem je kriteriju Raspravno vijeće postavilo granicu od 200 metara; da je uzelo granicu 400 metara, onda bi topnička nepreciznost iznosila manje od 1 %. S druge pak strane pravila ratovanja nameću da vojni ciljevi moraju biti najmanje 600 metara od civilnih objekata).

Na temelju ta 62 projektila ispaljena na Knin, Benkovac i Gračac, koja su promašila cilj za 200 do 400 metara, Raspravno vijeće zaključuje (1) da je general Gotovina naredio protupravan napad na civile i civilne objekte; (2) da je taj protupravan napad bio „glavni i izravni uzrok“ prisilnog premještanja 20 000 srpskih civila, te (3) da su „zločini ubojstva, nečovječnih djela, okrutnog postupanja, pljačke, uništavanja i nezakonitog pritvaranja, objektivno bili prirodna i očekivana posljedica“ UZP, odnosno ta 62 projektila.

Na toj konstrukciji zasnovana je i optužnica i prvostupanjska presuda. Za svaku razumnu prosudbu, ovakva je konstrukcija neodrživa.

Zato se moraju osnovne činjenice prikriti, falsificiranjem podataka i događaja. U tome hrvatski mediji, preciznije dio medija, nevladinih organizacija i „eksperata“ u Hrvatskoj, izravna su potpora haškome Tužiteljstvu. U tu je svrhu plasirano niz dezinformacija, s ciljem da se javnost privoli na opravdanost suđenja hrvatskim generalima i državnom vodstvu za UZP.

Jedna od „uobičajenih“ teza jest da hrvatska pravna država nije funkcionirala, da zločini počinjeni s „hrvatske“ strane nisu sankcionirani, te da zbog toga treba prihvatiti haške presude hrvatskim generalima; ali i nastaviti sa suđenjima zbog počinjenih zločina u Domovinskom ratu i nakon prestanka rada haškoga Tribunala.

Međutim, činjenice su i tu neumoljive. Prema izvješću DORH-a (Zagreb, 26. travnja 2011.), dakle prema službenim podacima, za ratne zločine počinjene u agresiji na Hrvatsku osuđeno je 563 osoba, od toga 366 u odsutnosti. (Zbog oružane pobune pokrenut je postupak protiv 21 641 osobe koje su kasnije obuhvaćene općim oprostom).

Za kaznena djela u vrijeme i nakon „Oluje“ od 6 390 podnesenih prijava, otkriveno je i procesuirano 3 728 poznatih počinitelja (od toga broja bilo je 395 pripadnika hrvatskih oružanih snaga). Osuđeno je 2 380 osoba.

Dakle, za zločine u agresiji osuđeno je 563 osobe, ali su samo 197 dostupne hrvatskom pravosuđu. Kako je za kaznena djela počinjena u vrijeme i nakon „Oluje“ osuđeno 2 380 osoba – to znači da je 4 puta više osuđenih osoba u obrani nego za agresiju na Hrvatsku; odnosno da je 12 puta više osoba završilo u zatvoru zbog kaznenih djela počinjenih u obrani, nego zbog agresije na Hrvatsku.

Ovi podatci sami po sebi govore: ne samo o funkcioniranju pravne države, nego isto tako i o nefunkcioniranju masovnih medija i javnih medijskih kuća koje ne žele iznositi objektivne informacije i prikazivati istinu. Drugim riječima, medijske i haške optužnice hrvatskog državnog i političkog vodstva, danas nisu u dijelu medija bitno različite od kvalifikacija velikosrpskih političara i ideologa iz 1990-ih.

Zahvaljujući vodstvu „UZP“ i politici predsjednika Tuđmana, te vojno-redarstvenim operacijama „Bljesak“ i „Oluja“, promijenile su se međunarodne okolnosti i međunarodni poredak u kojem je i Hrvatska dobila svoje mjesto. Unatoč tome politička i institucionalna scena u Hrvatskoj danas nije spremna u bitnome zagovarati i braniti istinu o povijesti stvaranja hrvatske države, i odlučno se suprotstaviti falsificiranju povijesti i haaškim političkim presudama.

Zato treba pozdraviti i čitati knjigu akademika Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu“, jer je on dio plejade onih hrvatskih autora kojima je istina ne samo preča od prijatelja, kako bi Aristotel rekao, nego zato što je jedino na istini moguće graditi trajnu sigurnost i budućnost hrvatskog društva. Bez istine – sve je samo primirje i prikrivanje pravih uzroka i razloga povijesnih stranputica.

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

Predstavljanje knjige Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu“, u dvorani Vijenac; Zagreb, 9. lipnja 2011.

UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU”: OPET NAPAD „S DESNA”?

Knjiga „Rasizam suda u Haagu” predstavljena je i u Zadru. Predstavili su je prof. dr. sc. Mladen Ančić, prof. dr. sc. Vanda Babić, dr. sc. Zlatko Begonja, dr. sc. Đani Bunja i glavni urednik Hrvatskog lista Ivica Marijačić.

Zanimljivost ovog predstavljanja bilo je napad na nju, vjerovali ili ne, s desna. S druge strane, lijep pokazatelj je li dobro ono što radite jesu napadi koji uslijede zbog toga. Kada napad dođe od nekog tzv. vašeg istomišljenika onda možete biti sigurni da ste uradili nešto što nekima doista smeta. Tako sam svojevremeno i zbog pisama hrvatskih intelektualaca Marku Perkoviću Thompsonu bio napadnut s „desna”.

„Istomišljenik” mi kaže kako je *govoriti o „haaškom rasizmu” – notorna gluparija*. A prebacuje mi kako su *sintagme: „Haaški bordel”, „Zločinački sud”, „Carla del Ponte – kurva” i tomu slično, glupave (pače: i opasne!)*.

Tvrdnja kako je nešto glupo i opasno jest gluparija sama po sebi.

Priča o glupariji zvanj haaški rasizam zapravo bi trebala postati školski primjer nečega što se zove „kratka pamet”. Naime, „istomišljenik” je jedan od supotpisnika pisma Haaškom tribunalu gdje izrijekom stoji: *Povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011.* Skoro 500 ljudi je do sada potpisalo isto (među njima desetak akademika, jedan biskup, preko osamdeset sveučilišnih nastavnika i znanstvenika itd.). I onda im on poruči kako su glupi, a on je eto pametan jer je baš on taj koji zna da je to gluparija. Jadničak, zaboravio da je i on potpisao.

Gluparija zvana *haaški bordel* posebno je zanimljiva. Svima je jasno da kada se netko prodaje – onda je to prostitucija. Ne obična, nego mnogo gora – intelektualna prostitucija. Tužiti i suditi onako kako to rade suci u Hagu upravo je to. Svojevremeno je dragi prijatelj general Slobodan Praljak, u trenutku kada je bio pušten iz Haaga, rekao da je do tog momenta više od 30 pravnika napustilo taj sud, jer su bili svjesni da će im takav rad biti velika mrlja u njihovim karijerama. A i ovih dana čujemo kako kukaju zbog nedostatka kadrova. Na samom predstavljanju je Ivica Marijačić govorio o svojim iskustvima iz Haaga i o ogromnim novcima koje dobivaju za plaće, što ih navodi da slušaju svjetske moćnike i sude onako kako im oni dirigiraju. Ne zaboravimo dodati da se ne radi samo o novcu. Pa tužitelji se mogu odnositi prema Hrvatskoj kao njezini vladari. Zar se Carla del Ponte nije upravo tako i ponašala? Naravno, tako nešto je moguće zbog sluganstva hrvatskih vlasti.

Gluparija zvana *zločinački sud* može se uzeti kao sjajan primjer hrvatskog sluganstva. Normalno da sud govori o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije” za oslobađanje hrvatskih okupiranih područja i za cijelo hrvatsko političko i vojno vodstvo na čelu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom. Ali, doista je strašno, pače opasno, da netko za taj sud tvrdi da je zločinački, zar ne? Zanimljivo je spomenuti kako je na nedavno održanoj tribini prof. dr. sc. Zdravko Tomac rekao kako sam ja prvi za Sud u Haagu rekao da je zločinački i da su najnovije presude pokazale kako sam u pravu. Dr. Tomac ne samo da ne zna da je tvrdnja o rasizmu Suda u Haagu glupa i opasna, nego ne vidi isto ni za istu takvu glupu i opasnu tvrdnju o zločinačkom sudu. Ali zato je tu „istomišljenik” da ga nauči, zar ne?

A još reći da je Carla del Ponte – kurva. Strašno. U redu je kada ona tvrdi da su Hrvati podli kurvini sinovi, ali reći nešto slično njoj, strašno je, zar ne? Zapravo, radi se o sjajnoj konstataciji prof. dr. sc. don Josipa Corića, koji je za tu tvrdnju Carle del Ponte rekao kako je to nemoguće jer bi značilo da je svima nama Carla del Ponte – majka! Zato mi je drago što „istomišljenik“ ovo pripisuje meni, jer sam doista ljubomoran na don Josipa što je on smislio ovaj „glupavi i opasni“ komentar riječi Carle del Ponte. Zapravo, čini mi se da je najvažniji dio teksta mog „istomišljenika“ napad na dr. Milana Vukovića (koji je po *Večernjem listu* jedan od 100 najzaslužnijih za nastanak hrvatske države) koji je organizirao desetak simpozija „Haški sud – zajednički zločinački pothvat – što je to?“, a svi referati su ove godine ponovno objavljeni u dva sveska.

Zašto? Cijeli rad Haaškog suda zasnovan je na nečemu na što je prvi u Hrvatskoj ukazao upravo dr. Vuković još 1995. godine. Naime dr. Vuković još tada upozorava kako treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu). Od tada imamo stalne napade na njega od pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo. O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića*. Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

Naravno, kako se to od takvih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao, nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

Koliko je to bilo važno pokazuju nam uloge dva predsjednika RH u tome.

Što se tiče Stjepana Mesića, podsjetimo se samo kako je o tome lažno svjedočio u Haagu (Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.):

„Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.“

Ali, zar nekoga uopće iznenađuje što Mesić nije govorio istinu. Svojedobno su Mađari mjesec dana prosvjedovali jer su doznali da njihov premijer jednom nije rekao istinu. Znao sam tada upitati prijatelje:

– Znete li kada bi Hrvati isto tako prosvjedovali mjesec dana?

– !?

– Pa kada bi uhvatili Mesića da jednom kaže istinu!

I dok je Mesiću reći neistinu bilo pravilo, Ivo Josipović to radi mnogo suptilnije. Kako sam na to već upozoravao, vjerojatno me je zato „istomišljenik“ usporedio s dr. Vukovićem. Zato ću ponoviti ono što sam već više puta napisao o toj ulozi Ive Josipovića:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi „RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007.“, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*

6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!*

Zapravo, te riječi mogu ukazati na nebuloznu konstrukciju o glupim i opasnim sintagmama. Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je napisao da je moje pisanje na tragu riječi kardinala Kuharića koje navodim u knjizi:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

A naša vlast se ponaša upravo suprotno. Možete li uopće zamisliti naše današnje vlasti koje slijede moju tvrdnju od prije petnaestak godina da smo mi daleko iznad EU-a i da moramo sniziti svoje kriterije da bi ušli u nju. Zar svjetski moćnici koji ne razlikuje agresiju od obrane, ratni zločin od zločina u ratu, žrtve od napadača, ne pokazuju kako su daleko iza nas. A prije desetak godina sam tvrdio da mi trebamo postaviti samo jedan uvjet za ulazak u EU – da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku! A kada netko iz Hrvatske govori tako nešto, to je opasno i štetno, zar ne? Hrvati moraju slijediti svoju vlast. Trebaju suditi sve one koji su najzaslužniji za stvaranje neovisne Hrvatske. Pa oni su se usudili usprotiviti svjetskim moćnicima koji neovisnu Hrvatsku nisu željeli. Sud u Haagu prestaje sa svojim radom. Ali tu su sudovi u Hrvatskoj. Svi će doći na red, zar ne?

HRSvijet, 23. lipnja 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

OSMO PISMO¹⁶

JESMO LI BALKANSKO PLEME?

Poštovani,

svakim danom sve više postaje jasno kako je naše pismo VS-u UN-a od izuzetne vrijednosti. Podsjetit ću vas također da je povećan broj biskupa i akademika koji su potpisnici Pisma. Zato vam predlažem da ga svatko od vas pošalje ili VS-u UN-a (tu posebice mislim na one iz SAD-a, Kanade i drugih zapadnih država jer će njima vjerojatno i odgovoriti), ili svojim vladama, ili veleposlanstvima članica VS-a UN-a u svojim zemljama.

Jednostavno isprintajte priloženo pismo, potpišite se uz svoje ime i pošaljite im ga. Molim vas, također, da me o tome izvijestite, kao i odgovoru koji ste dobili.

Naravno, i oni koji se do sada nisu potpisali mogu slobodno dopisati svoje ime, ili imena više njih koji to žele, supotpisati se i poslati ga.

Ovo pismo šaljem i predsjedniku Vlade RH, sa zahtjevom da preko veleposlanstva RH u UN-u pismo predaju onima kojima je i namijenjeno.

Zapravo, ovaj poziv je prirodna posljedica i odgovor na riječi biskupa Vlade Košića izgovorene na njegovoj homiliji na Dan branitelja grada Siska, 3. rujna (*Hrvatsko slovo*, 7. rujna 2012.):

Međutim, kada su naši branitelji i s njima i svi mi – čitava naša vjerna i hrabra Domovina – izborili pobjedu nad neprijateljem, tada je umjesto mira započela nova borba: trebalo je svijetu, koji nije želio našu Domovinu niti našu pobjedu, dokazati da je istina ono što svi mi znamo – jer smo to iskusili na svojoj koži: da je Hrvatska pretrpjela strašnu agresiju i da se oslobodila. Ta borba dokazivanja istine još uvijek traje.

Evo, dragi prijatelji, nije li licemjerno i potpuno nepravedno optužiti čitavu našu Domovinu, od pokojnog Predsjednika do svih najistaknutijih branitelja, naših generala, da su dio “udruženog zločinačkog pothvata”? I što se sada događa? Trenutno svi iščekujemo da se donesu konačne presude tog nazovi-suda umjesto da se čitava Domovina ujedini i uputi jasnu poruku da ne dozvoljavamo iskrivljavanje istine i da smo svi odlučni braniti naše branitelje. Trebali bismo dići glas do neba, uzbuniti čitavu zemaljsku kuglu zbog nepravde koja nam se nanosi. Mi međutim stojimo mirno, kao janjad pred klanje, da krvožedni vuci nasrnu i našu, krvlju plaćenu slobodu, razgrabe i rastrgaju svojim ostrim zubima i svojim nepravdnim presudama. Ako ima pravde, odustat će ti krojači istine i osloboditi

¹⁶ Pismo potpisnicima i supotpisnicima Pisma VS-u UN-a i predsjedniku Vlade:

naše generale. Ali teško je to vjerovati – budući da oni ovako rade: kad ne mogu dokazati “prekomjerno granatiranje” i “udruženi zločinački pothvat”, tada traže “alternativne oblike” odgovornosti, želeći dakle pod svaku cijenu osuditi nevine! Ako i nema razloga, treba ga naći! I mi svi to nijemo gledamo i čekamo što će se zbiti! A Gospodin naš reče: “Blago gladnima i žednima pravедnosti!” (Mt 5,6)

Naši su branitelji radi pravde – da i mi kao narod imamo pravo na slobodu i vlastitu zemlju bez tuđinčeva porobljavanja – bili spremni i umrijeti. A mi? Jesmo li im dostojni nasljednici, ako se ne usudimo ni reći što je pravédno, ni protestirati kad vidimo nepravdu, pa niti dići glas protiv očitih iskrivljavanja istine?

Zapitamo li se ponekad, dok najbolji među nama ispaštaju po zatvorima zbog oslobođanja Domovine, što smo mi učinili da se dokaže što je istina kako kaže naš biskup?

Recimo, u HAZU-u je svojevremeno održan skup o “Udruženom zločinačkom pothvatu”. Predavači – najpoznatiji hrvatski pravni stručnjaci. Nitko od njih nije uopće smatrao potrebnim ni spomenuti kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

...ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da priča o “udruženom zločinačkom pothvatu” samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEČI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Može li hrvatskoj pravnoj znanosti biti isprika što je jedan od njih napisao i knjigu o ratnom zločinu (prof. dr. sc. Ivo Josipović, “RATNI ZLOČINI” – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.), i uopće nije smatrao potrebnim spomenuti gornji članak?

Ne može! Istinski znanstvenici trebaju proučavati vrela, a ne priručnike!

Pogledajmo kako bi se trebala braniti struka, a ne koristiti je tako da se iskrivljenim tumačenjima osiguravaju i predsjedničke fotelje.

Mnogi naši portali prenose sljedeću vijest prema tekstu koji je objavljen u Večernjem listu:

Američki general **Walter Huffman**, bivši ratnik koji ima iskustvo iz Vijetnama i Pustinske oluje te najbolji vojni odvjetnik u SAD-u oštro je kritizirao Haag zbog nepravomoćne presude generalu **Anti Gotovini** koji je osuđen na 24 godine zatvora.

Prvostupanjska presuda šokirala je general bojnika Hauffmana koji je detaljno napisao s čime se sve ne slaže i zbog čega smatra da nema utemeljenih razloga za prekomjerno granatiranje Knina. Svoje mišljenje iznio je na 52 stranice u članku za *Military Law Review*, poručivši Haagu da odbaci presudu u predmetu protiv

hrvatskog generala, Hauffman drži da će moguće utvrđivanje dijela presude Gotovini otvoriti brojne probleme za oslobodilačke operacije u budućim ratovima, mirovnim misijama i sukobima u svijetu.

Tvrđi da Gotovina nije zapovjedio ili učinio ništa izvan vojnih običaja ili konvencija te da bi osuda za prekomjerno granatiranje bila presedan u međunarodnom pravu.

Zaključuje da Haški sud ide dalje od dopuštene mu uloge međunarodnog suda. Sud, piše Hauffman, šalje poruku da se u svim budućim ratovima civile treba prebaciti bliže bojištu pa se ne će smjeti koristiti topništvo, a takvim se kaže, odlukama još više ugrožavaju ljudi.

– Ako pravna odredba o zaštiti civila bude nerealna, odnosno ako se ne bude mogla provesti, civili će jednostavno biti odbačeni ili upotrijebljeni kao štit i time stavljeni u veću opasnost – napisao je Hauffman u članku objavljenom u *Military Law Review*.

Spomenimo da je Hauffman bio i jedan od stručnjaka iz SAD-a, Kanade i Velike Britanije koji su o tome pisali Haškom sudu! Vidi se da je zaštita struke smisao ove, kao i te intervencije vojnih pravnih stručnjaka. Našim bi trebao biti zaštita hrvatskih nacionalnih interesa i struke. Dojam je da je kod naših u igri samo zaštita vlastitih interesa, zar ne?

Priča o “udruženom zločinačkom pothvatu” nije, zapravo, ništa drugo nego iznova ispričana priča o sukobu “balkanskih plemena”.

Našim nereagiranjem prihvatili smo upravo to – nismo država ni narod, nego balkansko pleme. A za neko tamo pleme, pa bilo ono i balkansko, ne vrijedi ono što vrijedi za neku državu, zar ne?

Zar bi neka država doista dopustila onako smiješno definiranje tzv. prekomjernog granatiranja Knina i onih priča o topničkim dnevnicima. Strani stručnjaci su na kraju morali ukazati da se tu radilo o visokom profesionalizmu hrvatske vojske, a ne hrvatska država (da ne kažem Balkansko pleme Hrvata).

Zar bi neka država doista dopustila najnovije traženje *alternativnih oblika odgovornosti*. Drugim riječima, kada su uvidjeli da su im svi “dokazi” na suđenju propali, traže naknadno bilo što – mimo svih pravnih normi – jer očito, kako i biskup konstatira, žele pod svaku cijenu osuditi nevine.

Sramimo li se sami sebe kada vidimo kako neki stranac više čini za naše branitelje od nas samih?

Tako australska povjesničarka Mishka Gora objavljuje roman *Fragmenti rata o agresiji* na Hrvatsku i posvećuje ga blaženom Stepincu i generalu Gotovini:

To je povoljan datum za predstavljanje moje knjige o agresiji na Hrvatsku jer je taj dan bivši papa Ivan Pavao II. posvetio kardinalu Alojziju Stepincu proglašivši ga blaženikom. Detaljno sam proučavala Stepinčev život i znam da su ga komunisti proglasili nacističkim suradnikom, unatoč nepobitnim dokazima za suprotno. Kao povjesničarka upoznata sam i s činjenicom da je Stepinac bio jedan od rijetkih uglednika u Europi koji su podigli glas protiv nacizma, i to u vrijeme kad je bilo opasno po život to učiniti ovu knjigu, uz Stepinca, posvećujem i generalu Anti Gotovini koji je u Oluji oslobodio Hrvatsku, a oklevetan je kao i kardinal. Ovaj put od međunarodne zajednice, odnosno Suda u Haagu na kojem

je osuđen za ratne zločine, a spriječio je zločinca Ratka Mladića da Bihać pretvori u novu Srebrenicu. Čini mi se da je, kada je riječ o hrvatskoj povijesti, istina često nedostižna. Obojica se, Stepinac i Gotovina, s pravom smatraju herojima u Hrvatskoj.

Podsjeti ću vas da je Bihać bila UN-ova zaštićena zona u kojoj se, u srpskom okruženju, nalazilo 160000 do 180000 ljudi. Poslije pokolja u Srebrenici trebao je uslijediti mnogo gori pokolj u Bihaću, da bi glavne članice EU-a proglasile Srbe pobjednicima u ratu.

Na području “balkanskog plemena Hrvata” desetak godina nitko u glavnim medijima ne spominje (ne smije spomenuti) činjenicu da je *Olujom* Hrvatska spasila te ljude.

Isto možemo konstatirati i za vlasti. Zapravo, tu je stanje još strašnije. Pogledajte samo tekst *Šokantno: Mesić Galbraithu prije Oluje iznosio teze za optužnicu o ZZP-u*, na portal HKV-a, 20. rujna 2012.:

Na Wikileaksu je objavljen povjerljivi dokument američkog veleposlanstva koji otkriva šokantnu činjenicu da je Stjepan Mesić još prije operacije “Oluja” u razgovorima s američkim veleposlanikom Peterom Galbraithom iznio iskonstruirane i izvrnute teze koje će puno godinama kasnije postati temelj haaške optužnice o “zajedničkom zločinačkom pothvatu”. Dokument o kojem je riječ vodi se na Wikileaksu pod oznakom 95ZAGREB1944 i sažima razgovore američke strane sa Stjepanom Mesićem i nekim predstavnicima Srba iz Hrvatske iz sredine svibnja 1995... U tom kontekstu, nema sumnje kako Wikileaksov dokument o razgovorima prije oslobođenja hrvatskih okupiranih teritorija baca novo svjetlo na ulogu Stjepana Mesića, kao i na njegov meteorski politički uspon 2000., te na način vladanja tijekom dva mandata obnašanja predsjedničke funkcije.

To ponovno otvara pitanje oko izabranih vlasti u Hrvatskoj i koliko je njihov odnos prema Haagu, odnosno sluganstvo u odnosu na taj “sud” njima i pomogla u njihovim meteorskim usponima!

Istina, naše Pismo je podržala predsjednica prethodne Vlade. Nisu ga službeno uručili zato što je Predsjednik RH pripadao drugoj političkoj opciji. Sada to nije slučaj, jer je sam predsjednik Vlade u Srebrenici spomenuo spašavanje Bihaća, a Predsjednik RH je to postao kao član njegove stranke. Dakle, ako on želi, može ispuniti naš zahtjev. Tako može pokušati otkloniti sumnju da je po srijedi ista politika koja je dovela Mesića na vlast. Wikileaks je samo potvrdio nešto što je mnogima u Hrvatskoj itekako bilo jasno, a prof. dr. Miroslav Tuđman svojom knjigom *Vrijeme krivokletnika* još ranije i dokazao.

Međutim, iako tadašnja vlast naše pismo nije službeno poslala, mi smo ga poslali članicama VS-a UN-a i veleposlanstvima u Hrvatskoj. Slučajno ili ne, danas su u SAD-u postali dostupni dokumenti o hrvatskom oslobođanju Bihaća!

Po tko zna koji put podsjetit ću na riječi našega kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Da se našalim: Oprostimo našem kardinalu. On je Hrvatsku smatrao državom, a mi smo za medije i vlast u Hrvatskoj samo “balkansko pleme”, zar ne?

Zapravo, nama mora biti i zanimljivo smije li, kao što je to učinila prethodna predsjednica Vlade, sadašnji Predsjednik potpisati Pismo koje je napisano “povodom rasističkih presuda” Suda u Haagu.

Zašto? Zato što je prije nekoliko dana predsjednik Vlade tvrdio:

Znamo kako su autonomije u bivšoj državi dovele do kaosa. Svatko je vukao na svoju stranu i zato je došlo do rata.

Očito je to negiranje velikosrpske uloge u agresiji na Hrvatsku, što je osnova novog velikosrpskog Memoranduma 2. A taj memorandum sigurno ne priznaje rasizam nad Hrvatima i muslimanima. Njima je zločin to što je HV spasila toliko muslimana u Bihaću, a ne bi im bio zločin izvršenje planiranog genocida u Bihaću.

Poslije takve velikosrpske tvrdnje, najmanje što bi predsjednik Vlade trebao učiniti jest slanje našeg Pisma VS-u UN-a, a bilo bi za očekivati da i pokrene postupak za dodjelu Nobelove nagrade za mir generalu Gotovini, na što sam ga pozivao u nizu otvorenih pisama.

Tim prije što je pismo potpisao veliki broj Hrvata iz iseljene Hrvatske, a predsjednik Vlade je zastupniku koji ga je upozorio na gornju njegovu tvrdnju odgovorio da *ne razumije i ne voli Hrvatsku jer nije u njoj živio*. O tome nas u svojoj izjavi upozorava čak i HHO, što je, ističu, *objeda na račun oko tri milijuna hrvatskih iseljenika*, a velikom hrvatskom književniku Hrvoju Hitrecu taj je odgovor poslužio da na isti način opiše samog predsjednika Vlade (Portal HKV-a, 24. rujna 2012.):

Milanoviću treba oduzeti putovnicu i ne puštati ga izvan Hrvatske do izvanrednih parlamentarnih izbora. Taj čovjek ne može prezentirati Hrvatsku jer o njoj ništa ne zna i jer ju ne razumije.

Ja ipak moram priznati da ne vidim zašto bi ta Milanovićeva izjava bila uvreda za Hrvate koji žive izvan Domovine. Naime, boraveći među njima, naučio sam da oni iznad svega vole hrvatski narod. Predsjednik je govorio o ljubavi prema Hrvatskoj, a pripadnici današnjih vlasti su doista puno koristi imali od nje. I poslije svega, vladaju njome. Pa tko je onda ne bi volio? Također je nasljednik partije koja je odgovorna za najveće pokolje hrvatskih ljudi, pa je vjerojatno da u njegovu definiciju “Hrvatske” ne idu i Hrvati. Slanje (ili neslanje) ovog Pisma i pokretanje (ili nepokretanje) postupka “Nobel za generala Gotovinu” može puno toga učiniti jasnijim, zar ne?

Tu posebno treba dodati da bi predsjednik Vlade itekako morao voditi računa o nedavnoj propovjedi kardinala Bozanića u Mariji Bistrici. Naš sjajni kolumnist Benjamin Tolić u *Hrvatskom slovu* od 21. rujna 2012. piše:

U propovijedi se okomio na vlast u Hrvatskoj. Optužio ju je da uporno provodi “kulturnu revoluciju”. Taj uljudbeni prevrat po njegovu se mišljenju zbiva u tri koraka. Prvi je utjerivanje straha, istjerivanje vjere i obezvrjeđivanje nade. On nas pripravlja da život predamo drugomu. Radi toga se lijepa i bogata Hrvatska prikazuje kao ružna i siromašna zemlja, kojom Hrvati i onako ne mogu upravljati; drugi je korak mijenjanje povijesti i prikazivanje prošlosti onakvom kakva nije bila. Zato vlast uskraćuje narodu istinu o Drugom svjetskom ratu i poraču, zato se braniteljima sudi 20 godina, zato se po sudovima i zatvorima povlače i nevini

ljudi; na kraju slijedi treći korak: strah i nesigurnost u vlastitu prošlost podloga su površnu pristupu otajstvu života, a on omogućuje pokušaje mijenjanja sustava vrijednosti, što obično svrši “u kalu sebičnosti i krvi tuđih žrtava”.

Zato vama dragi potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a sigurno ne treba ponavljati ono što je u Sisku izgovorio biskup Košić! Mi koji nismo šutjeli trebamo ponovno uputiti naše pismo onima kojima je namijenjeno i ne samo njima.

Pokažimo svima ponovno da smo mi ponosan i dostojanstven narod!

Pokažimo svima ponovno da mi nismo nekakvo balkansko pleme!

akademik Josip Pečarić

JOSIPOVIĆEV RASIZAM

(Pismo potpisnicima VS-a UN-a)

Poštovani potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a,

više vas mi piše i čudi se što vam se ne javljam nakon presuda u Haagu. Zapravo, čini mi se da sam sve što sam trebao reći napisao prije samih presuda u pismu predsjedniku Vlade. A s druge strane, Hrvatska slavi kao u vrijeme *Oluje*, pa i ja trebam, zar ne?

Svi slavimo što su napokon na Sudu u Haagu priznali koliko je *Oluja* bila sjajna i veličanstvena pobjeda. Poslije tolikih godina krivotvorenja, laži i manipulacija, priznali su da smo i mi država kao i sve druge i da imamo pravo na samoobranu. Priznali su da se i na nas odnosi Ženevska konvencija od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. koji kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Drugim riječima, postoji zločin agresije i različito se tretiraju zločini u agresiji i u obrani. To se odnosi i na zapovjednu odgovornost. U obrani se o njoj može govoriti samo ako je takva zapovijed izravno i dana, a odgovara onaj koji ju je dao.

Oni koji suprotno tumače ili negiraju ovakva prava u obrani zapravo rasistički određuju na koje se države i narode međunarodno pravo odnosi, a na koje ne.

Sud u Haagu ovim presudama, zapravo je priznao koliko smo bili u pravu kada smo u svom Pismu VS-u UN-a tvrdili da je prvostupanjska presuda rasistička!

Zato su narodno slavlje i proslava i morali biti tako veličanstveni. Slobodno možemo reći da je to bila nova *Oluja*.

Ima puno sličnosti u onoj i *Oluji*.

Kao i onda, pomogao nam je dragi Bog, ali i SAD.

Sličnost postoji i kod mene. I tada je, a i sada me supruga grdi zato što zbog moje matematike nije u Hrvatskoj, pa ne može biti s narodom u trenucima naših najvećih slavlja.

A s druge strane, dobro je bilo biti u Australiji u ono vrijeme. Dan uoči *Oluje* tvrdio sam kako ćemo brzo povratiti okupirana područja zbog jednostavnog razloga što Srbi nikada u povijesti nisu dobili neki rat kada su ratovali sami.

I doista, sutradan je uslijedila *Oluja*. Pobjeda za koju je sam Milošević rekao da su njegovi bježali kao zečevi. Ali, moram danas u času konačnog trijumfa *Oluje* uzeti u zaštitu hrvatske Srbe od takvih napada na njihovu "bežaniju".

Naime, optužujući samo hrvatske Srbe, Milošević je štitio srpski narod u cjelini od spoznaje da Srbi nisu ratnici. To sjajno potvrđuje priča o dolasku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana u Split, kada je na njegovo pitanje što im je još obećao, a nije još ispunio, cijela Riva počela skandirati: *Vukovar, Vukovar...* Tada je u Beogradu "pukla" priča da se na Rivi čulo: *Zemun, Zemun...* I cijene nekretnina u Zemunu su preko noći prepolovljene! Zečevi su i tamo, a ne samo kod nas, zar ne?

A razlika između one i ove *Oluje* očita je.

Simbol proslave one prve jest ta priča o Rivi. Proslavljao je narod i vlast. Proslavljali su oni koji vole Hrvatsku!

A danas su na vlasti oni drugi. Glavni organizatori dočeka bili su iz onih stranaka čiji se čelnici nisu radovali *Oluji*, kako je tada izjavio zastupnik Mate Meštrović u Hrvatskome državnom saboru. Zbog toga je on iz takve oporbe prešao u HDZ!

A dolaskom na vlast sve su učinili da se naši generali nađu u Haagu. O tome i danas pišu mnogi državotvorni komentatori. Pišu o Mesićevoj veleizdajničkoj politici, a zaboravljaju spomenuti ogromnu ulogu današnjega predsjednika RH Josipovića u svemu tome. O tome sam pisao i u člancima, knjigama, pa i u pismima predsjedniku Vlade, čak i u onom uoči presude. Čitam Josipovićev intervju u Večernjem listu od 17. 11. 2012. i nalazim sve više potvrda i činjenica za takve tvrdnje. Zapravo, usporedimo li ono što kroz sve to razdoblje tvrde Mesić i Josipović, vidjet ćemo da oni govore isto.

Ponovo vidimo da su još u vrijeme predsjednika Tuđmana željeli kriminalizirati *Oluju*. Dakle, akciju u kojoj se oslobodilo okupirano područje naše države i zbog čega se po međunarodnom pravu ne može okriviti vlast za bilo što u svezi s tim. Znamo da su pokušali sa "Sub-poenom" za ministra Šuška. To je bio prvi izravni pokušaj Suda u Haagu da se Hrvatskoj negiraju prava koja joj pripadaju po međunarodnom pravu. Hrvatska je ušla u pravni spor i pobijedila na tom sudu. Dapače, sam Sud je konstatirao da se od Hrvatske ne može tražiti veliki broj tajnih dokumenata ("na stotine").

Ali, tadašnji sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta "ne zna" za to pa danas kaže:

Kažete, dakle, da ničega ovog ne bi bilo da su se zločini na vrijeme procesuirali.

Tako je. Podsjetit ću da je jedan od najvažnijih razloga moje ostavke na članstvo u Savjetu za suradnju s Haaškim sudom 1998. bilo to što Savjet nije prihvatio moj prijedlog da se generalu Gotovini u Hrvatskoj omogućí razgovor s haaškim istražiteljima. Vjerujem da bi on, kao što je to učinio general Petar Stipetić, već tada razjasnio svoju ulogu u ratnim događajima.

I danas se u javnosti raspravlja o tome tko je odgovoran za to što Gotovini nije omogućen razgovor s istražiteljima.

Mislim da to danas više nije važno, nema potrebe to pitanje otvarati. Mogu pretpostaviti da su svi postupali u dobroj namjeri.

Ne vjerujem da je Josipović doista sve to radio u "dobroj namjeri". Trebalo bi doista ustanoviti jesu li preko njega iz Haaga pokušali "iznutra" promijeniti presudi o "sub-poeni". Nisu Josipoviću vjerovali ni u tadašnjim vlastima, pa su godinu dana kasnije donijeli Deklaraciju kojom se oduzima pravo Haaškom sudu da raspravlja o *Bljesku* i *Oluji*. Dolaskom na vlast 2000. upravo je Josipović sastavio tekst nove Deklaracije kojom je novi sastav Sabora poništio ono što Josipović nije uspio ostvariti kao član *Savjeta za suradnju s Haaškim sudom*. Donijeta je saborska odluka o Hrvatima kao manje vrijednoj vrsti, na koju se ne odnosi međunarodno pravo. Čak je danas poznato i to da je sam tekst Josipović prvo poslao u Haag "na odobrenje".

S druge strane, kako Mesić očito samo ponavlja Josipovićeve stavove, nameće se pitanje je li Mesićevo protuzakonito davanje transkripata (dao ih je na tisuće, protuzakonito, a sam Sud je ustvrdio da ih se ne može tražiti na stotine!) povezano s Josipovićem. Zato je zanimljivo što sam Josipović o tome kaže:

A mislite li da je važno i drugo pitanje, tko je haaškim tužiteljima dao tzv. brijuške transkripte?

Tu je važno reći da je, bez obzira na sav teret i sve stradanje koje su prošli generali, Hrvatska imala dužnost surađivati s Haagom, pa i da daje dokaze. Danas, temeljem ove presude, kritizirati one koji su provodili poslove suradnje ne bi bilo korektno. Da se nije surađivalo, Hrvatska danas ne bi bila pred vratima EU. Pri tome ne želim reći da je riječ o trgovini, riječ je jednostavno o izvršavanju obveza koje je svaka država imala prema Statutu Suda.

Ne bi me iznenadilo, kada Mesić (i) zbog transkripata bude izveden pred Sud, da on ne će optuživati Josipovića.

Zvuči nevjerojatno, ali Josipović je i u obraćanju generalima optuživao Hrvatsku. Zapravo, ponovio je svoju rasističku tezu o istovjetnosti ratnog zločina, dakle zločina agresora i zločina u ratu, dakle zločina koji se može načiniti u samoobrani. Rasistička je po tome što u biti negira Ženevsku konvenciju pa poistovjećuje pojedinačni zločin na ljudima (to su mu Srbi) sa ratnim zločinom nad neljudima (Hrvatima). Po Josipoviću na neljude se ova konvencija zato ne odnosi. Kasnije je i knjigu napisao o ratnim zločinima, ali svoju je rasističku teoriju izbjegao tako što gore citirani stavak iz Ženevske konvencije nije ni spomenuo.

Rekao je našim herojima:

Nosili ste teret nečijeg tuđeg zločina i tuđe pogreške.

Istina, Josipović, možda (rasistički) misli da je zločin bio spašavanje 160 do 180 tisuća muslimana! Matrica je opet ista: kako možeš spašavati toliko neljudi (to su mu muslimani), umjesto nekoliko desetaka ljudi (znate već tko su njemu ljudi).

Da, Tuđman je doista bio hrvatski predsjednik. Itekako se znao ponašati u skladu s time. Međunarodno pravo se odnosi na sve pa i na "Sud" u Haagu i sub-poenom im je to pokušao i dokazati. Josipović nas danas upozorava kako je on još 1998. godine i dao ostavku jer je smatrao – valjda kao legalist i profesor s Pravnog fakulteta – kako se međunarodno pravo odnosi na sve zemlje osim na Hrvatsku, kako se međunarodno pravo ne odnosi na neljude (Hrvati, muslimani,...), nego samo na ljude (Srbi,...)

Ali, nemojmo za sve optuživati samo Josipovića i Mesića. Istina, oni su za svoje zasluge i nagrađeni predsjedničkim foteljama, ali dopustite mi ipak podsjetiti vas na još jedan zanimljiv događaj o kome piše Nenad Ivanković u knjizi *Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko*. Ivanković, naime, opisuje posjet Zagrebu američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u vrijeme Račanove vladavine (str. 67):

U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se slučaj Gotovina riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobađanje dovelo do toga da bi desnica promaširala Zagrebom, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala.

Zato ne čudi ono što je s proslave u Zagrebu naveo HRSvijet:

Zahvalio je (Gotovina, op. J. P.) i institucijama hrvatske države, Predsjedniku Republike, predsjedniku Vlade, ministru obrane, pravosuđa, na što je nazočno mnoštvo uzvratilo zvižducima i negodovanjem.

Spomenimo da su se, očekivano, javili i oni, koji uživaju najveću Josipovićevu potporu u svom antihrvatskom djelovanju, a za što im Hrvatska daje velike novce. Vesna Teršelić i Zoran Pusić iznimno su teško podnijeli oslobađajuću presudu hrvatskim generalima, što je u **dnevniku Radio Televizije Srbije** potvrdio i Savo Štrbac. Ogromne novce su dobili od hrvatske države, da bi pomogli u Josipovićevim stavovima o hrvatskoj krivnji i srpskom pravu na ubijanju manje vrijednih stvorenja. Tko će im ubuduće to plaćati? Poslije Josipovićeva obraćanja generalima, ne trebaju brinuti. Barem, dok je on predsjednik.

Dragi prijatelji, uvjeren sam da smo doista napravili izvrsnu stvar s našim Pismom VS-u UN-a. Uradili smo to onako kako je naše političare, bezuspješno, savjetovao kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. Izato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Tridesetak biskupa i akademika poslalo je pismo “povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.”, a supotpisalo ga je preko 2300 naših ljudi (recimo samo preko 250 sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti). Mogli su ga ignorirati u domaćim medijima koliko su god htjeli, ali ono je bilo poslano na prave adrese. Toliko biskupa i akademika i toliko Hrvata jasno je poručilo VS-u UN-a da su im ustanove (i oni sami?) rasističke! Kada smo zbog Pisma VS-u UN-a bili pozvani u Ministarstvo vanjskih poslova, biskup Pozaić, akademik Jelčić i ja, jasno su nam stavili do znanja koliko važnim smatraju samo pismo, ali i posebno to gdje smo ga sve poslali. Prihvatili smo njihovo objašnjenje da ga ne mogu i poslati službeno, jer za tako nešto nikada ne bi dobili suglasnost Predsjednika Josipovića, ali su obećali da će u svim kontaktima, a posebno na Općoj skupštini UN-a, govoriti o pismu i upoznati sugovornike s njim.

Zato me ne čudi što su mnogi od vas uvjereni u naš veliki doprinos pravednim presudama u Haagu. S takvim uvjerenjem mi ovih dana i šaljete čestitke. Evo jedne koja je doista posebna, a napisao ju je hrvatski književnik i znanstvenik dr. sc. Igor Šipić

Dragi Josipe!

I Vama se rastvori more da bi propustilo dvojicu nedužno suđenih uznika.

Hvala Vam!

I dalje ćemo Vas slijediti.

Vidi se da ju je napisao pjesnik, zar ne? Znanstvenik i pjesnik! Tako blizak meni, jer matematika i jest znanost i poezija, zar ne?

Hvala i njemu, ali i svima drugima koji su mi poslali doista divne čestitke. Ali sve njih doživljam kao čestitke svima vama. Pa ne bi vas toliko ni stajalo iza tog pisma i svih drugih pisama da ne mislite kao i ja. A svojim potpisima svima pokazujete da se ne bojite to i reći, da se ne bojite nikoga. A zapravo su i mnogi potpisnici tih pisama javne osobe koje na taj način stalno i djeluju. Sigurno više od mene, pa i pohvale zaslužuju više od mene.

Ali, između svih komentara posebno bih izdvojio onaj prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana.

“Hrvatska je dočekala istinu i pravdu od Haaškog suda (...), ostaju optužnice za udruženi zločinački pothvat generala Slobodana Praljka i Milivoja Petkovića i ostalih

optuženih iz BiH koje su isto tako neutemeljene jer se grade na istoj tezi kao i optužnice protiv hrvatskih generala”, rekao je prof. Tuđman ističući kako je “bitno da će oslobađajuća presuda stabilizirati Hrvatsku i da ćemo sada imati više vremena rješavati gospodarsku i političku krizu u kojoj se Hrvatska nalazi.”

Ne samo prof. Tuđman, koji je potpisnik našega Pisma, nego su se i mnogi drugi naši kolumnisti sjetili generala Praljka. Trebam li uopće spomenuti da su mnogi od njih i potpisnici našeg Pisma. To što smo napokon dočekali pravdu iz Haaga ne garantira da ćemo je dobiti ponovno. Ohrabreni uspjehom koji smo ostvarili sada, moramo se s još više elana okrenuti našim herojima iz BiH. Podsjetit ću vas da smo nedavno poslali i Pismo VS-u UN-a o Hrvatima BiH.

To je posebno važno i zbog samog UN-a. Ne zaboravimo da je u toj organizaciji predsjednik Opće skupštine, Vuk Jeremić, iz Srbije. Iz zemlje koja još nije odgovarala za najveći ratni zločin – zločin agresije u Domovinskom ratu. Hrvatski Predsjednik, i ne samo on, svim se silama trudi da Srbija ne mora platiti ni ratnu odštetu. Ipak su oni ljudi – pa kako platiti ratnu odštetu neljudima?

Kako je Vuk Jeremić čovjek koji i danas podržava ratni zločin svoje države, itekako bi bilo opravdano postaviti pitanje vjerodostojnosti UN-a s takvim ljudima na čelnim pozicijama. Tu, naravno, ne zaboravljam ni onoga iz Hrvatske koji je obećavao laganje u Haagu protiv generala Gotovine, s tim da im se omogućiti da ne pogledaju hrvatskog heroja u oči!

Izjave Josipovića, pusića, teršelički i njima sličnih, pokazuju da se, unatoč očekivanjima, ne će puno toga promijeniti. Imaju apsolutnu kontrolu nad HTV-om, što su demonstrirali pozivajući u emisiju s dočeka generala jednog od najzaslužnijih što je nevini Dario Kordić u zatvoru – odvjetnika Nobila.

Zbog svega toga ponovno vas pozivam da to pismo isprintate, potpišete i pošaljete UN-u. Svi koji to nisu do sada učinili mogu se dopisati i poslati ga.

I ovo pismo ću zato završiti onim što sam napisao predsjedniku Vlade:

General Slobodan Praljak je čovjek s kojim bi se ponosio, da ga ima kao svoga, svaki narod na svijetu. I sâm sam iznimno ponosan što mi je on prijatelj.

Sve vas lijepo pozdravlja Vaš,
akademik Josip Pečarić

Lahore, 18. studenog 2012.

HRSvijet, 18. studenog 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!

Nevjerojatno je koliko smo naivni mi Hrvati. Komunisti i jugoslavi bore se protiv neovisne hrvatske države od 1941. do današnjeg dana. Dok ih mi biramo i predajemo vlast u Hrvatskoj, dotle oni rade na ostvarenju one Titove: Prije će Sava poteći uzvodno, nego će Hrvati dobiti državu. I dok mi mislimo da je imamo, oni znaju da je zapravo nemamo. A onih deset Tuđmanovih godina – kao da ih nije ni bilo.

O uspješnosti ovih vlasti piše i Damir Pešorda (Hrsvijet, 23. siječnja 2013.):

Najvažnije obećanje nove vlasti dao je predsjednik Josipović u predizbornoj kampanji, a ono glasi: "Zacrvenit ćemo Hrvatsku!". To je obećanje manje-više realizirano. Na televiziji svake večeri možemo uživati u partizanskim filmovima, Crkva je pod žešćim pritiskom negoli posljednjih desetljeća komunističkog sistema, članstvo u Partiji ponovno je preduvjet za bilo kakvo napredovanje ili dobivanje zaposlenja u državnoj službi. U jeku krize i enormne nezaposlenosti taj je sustav primio tri do četiri tisuće novih zaposlenika. Naivno bi bilo vjerovati da odlučujući kriterij nije bila politička podobnost. U isto vrijeme provedene su čistke sve do trećeg ešalona rukovodećih kadrova kao što su ravnatelji škola, raznih domova i slično. Što se ideološke situacije u zemlji tiče, stanje je takvo da će ljudi uskoro nerado priznavati da su Hrvati ili heteroseksualci u strahu da ih to ne obilježi kao "fašiste", odnosno "homofobe". Sve u svemu, može se zaključiti da je nova vlast maestralno provela u djelo temeljno obećanje dano svojim ideološki osviještenim pristašama u predizbornoj kampanji. Uspjeh je tim veći ima li se u vidu da tu ideološki osviještenu bazu u najboljem slučaju čini dvadesetak posto birača. Na zadatku uništavanja nacionalne ekonomije nova vlast se također pokazala puno uspješnijom i kompetentnijom od prethodne hadezeove vlasti...

Problem sadašnjim vlastima jest što će biti kada narod shvati njihovu "igru". Zato je izuzetno važno da se djeluje tako da ljudi što prije to spozna. Nitko nam neće pomoći, ako si ne pomognemo sami sebi.

Zato je od velike važnosti angažiranost Crkve. Tako vidimo da se Crkva oglasila i u slučaju jednog od važnih koraka u "ukidanju" Hrvatske – rasprodaji Hrvatske. Izjavu Komisije HBK "Iustitia et pax" o Prijedlogu Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske možete naći i na portalu HKV-a:

http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/140_44-iustitia-et-pax-protiv-rasprodaje-javnih-dobara.html#comments

Priopćenje Hrvatskoga kulturnog vijeća u svezi najave zakona o izdvajanju šuma i voda iz javnih dobara možete pročitati na istom portalu:

<http://www.hkv.hr/o-nama/priopenja/14041-priopcenje-hkv-a-u-svezi-najave-zakona-o-izdvajanju-suma-i-voda-iz-javnih-dobara.html>

Meni je najdraži komentar koji mi je poslao poznati hrvatski publicist Javor Novak:

Josipe, bok,

Vidim da ste se raspisali o prirodnim dobrima i bogatstvima Hrvatske i to je vrlo ok. Međutim, je li ti poznat podatak da je u jednoj od posljednjih izmjena Ustava RH, donesen članak koji otprilike glasi: Od ulaska RH u EU građani EU imaju pravo glasovanja na lokalnim izborima u RH.

Što to znači?

Da će recimo na otocima, u Lici, Zagori, Zagorju ili Istri grupa bogatijih stranaca moći kupiti cijelo selo, na lokalnim izborima izabrati svoga predstavnika i raditi što hoće! Imaju pravo u potpunosti derogirati zakone RH, odnosno primjenjivati samo one koji njima odgovaraju i koje su tako (u zatvorenom krugu) izglasali.

To onda naravno može značiti ako na njihovom području ima uvjeta za to, mogu graditi tvornice, marine, prljavu industriju, prodavati izvore u svojoj općini, šume, i sva druga rudna bogatstva jer im se ne će imati tko suprotstaviti.

Sve štetne industrije koje su do sada vrlo teško i uz proteste ulazile u RH sada bi glatko mogle ući!

Bok, Javor

Pitanje je jesu li o tome razmišljali svi oni koji su bili za EU? A bila je i Crkva i HAZU i generali. Mnogima je to bio spas od ovoga što se, vidimo, dešava i bez EU. Zapravo, točnije je reći po njihovom diktatu. Odavno sam pisao kako će nam isto biti i tamo. Pomoći nam neće nitko, ako ne pomognemo sami sebi!

Svi znamo da Sava teče prema Beogradu. A našim jugokomunistima to definira sve! Tu im ne pomaže ni što smo porazili te njihove bogomdane gazde. Ne pomaže što ih je sam Milošević proglasio zečevima. Na početku rata, iako su bili naoružani do zuba, postajali su zečevi kada bi čuli Bojnu Čavoglave iako smo mi bili praktično bez oružja. Ova vlast se silno trudi da narod sve to zaboravi, a one koji su sudjelovali u tom strašnom zločinu – pretvaranja Srba u zečeve – pozatvara po zatvorima u Hrvatskoj, a Praljka i grupu iz BiH po Europi. A na Praljka i Thompsona može i porezima, kad već ništa drugo nije pomoglo.

O Savi i Beogradu zapravo piše veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 22. siječnja 2013.;

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/14022-h-hitrec-bolesno-nagnuce-vlasti-prema-srbiji-razlog-je-milanoviceva-posjeta.html>):

Milanović u Beogradu

U tako klimatiziranu srbijansku kulturu koja se hrani dijelovima hrvatske kulture, srbijansku kulturu iz koje se ne čuje ni jedan suvisli glas protiv krivotvorenja, laži i mržnje, kulturu koja je u nedostatku svoje otuđila u agresiji na Hrvatsku znatno kulturno blago i do danas ga nije vratila, kulturu koja genocid nad hrvatskim narodom ne smatra genocidom, nego prirodnim odstranjenjem zapreka za širenje na zapad, kulturu koja nije riječ prozborila kada su Srbi iz okupiranih dijelova Hrvatske protjerali Hrvate koje nisu poubijali, ali se sada zgraža nad dragovoljnim egzodusom

tih istih Srba i na sva usta kuka o zločinu, kulturu koja najstrašniju žrtvu srpske agresije, Vukovar, naziva srpskim Vukovarom – u takvu Srbiju i takvu kulturu otputio se nedoučeni premijer Hrvatske (namjerni genitiv) da po zadatku velikih sila i ponešto zbog gospodarskih pitanja (Cefta, itd.) ruši zidove praveći se blesavim da ne zna tko ih je izgradio.

Glede gospodarskih stvari taj se radni posjet – koji je bio radni isključivo zato da se ne bi trebala intonirati hrvatska himna – možda i može prešutno opravdati, ali je gospodarska, dotično trgovinska suradnja nesmetano funkcionirala i u ledeno i naizgled neledeno doba (Tadić – Josipović) pa bi se i bez toga posjeta nastavila i nadalje, a ako ima problema sa carinama i sličnim ne tako nevažnim, ali ne i presudnim pitanjima, onda se rješavaju na nižim razinama. No i ja sam naivan – Milanović jest doista niža razina.

Glede suradnje hrvatske pseudokulture s opisanom srbijanskom i općesrpskom kulturom stvari stoje još bolje. Televizije koje emitiraju na hrvatskome jeziku doslovce su pretrpane srbijanskim proizvodima, što filmskim što televizijskim, a kada se dodaju proizvodi iz jugoslavenskoga arhiva – slika se sjajno zaokružuje. Kazališta u Hrvatskoj posežu za srbijanskim klasicima i suvremenim piscima, čak skidaju već prijavljena dramska djela hrvatskih autora i zamjenjuju ih sa srbijanskima, a ostavljaju djela suvremenih hrvatskih pisaca pod uvjetom da, bez obzira na temu, ubace barem jednoga hrvatskog branitelja koji je nesimpatična kreatura iz doba borbe protiv srpske agresije.

Informativne emisije televizija i novine koje izlaze u Hrvatskoj jedva čekaju da obave "hrvatski dio" obavijesti i već u osmoj minuti ili već na trećoj stranici imaju rubrike koje bi se mogle (a i radi se tako) nasloviti "A sada da vidimo kako je u Srbiji". Tako smo dobili istu situaciju kao u vrijeme komunističke, velikosrpske Jugoslavije – da je trideset posto programa "hrvatskih" televizija na srpskome jeziku, a poznati novinski zagrebački dnevnik barem jednom tjedno svjesno objavljuje napise na srpskom jeziku, što se nije događalo ni u Jugoslaviji, a u ostale se dane njegovi komentatori i "istaknuti" novinari služe nemuštim jezikom koji nije ni hrvatski ni srpski .

Dakle, na gospodarskom (trgovinskom) i kulturnom (pseduokulturnom) planu suradnja je više nego dobra, pa zbog toga nije trebalo ići u službeni ni radni posjet Beogradu. Ono zbog čega je trebalo razgovarati, ali ne u Beogradu čija je mržnja prema Hrvatima stalna, uporna i bezmjerna, jest sudbina Hrvata pobijenih na okupiranom području Hrvatske i sudbina Hrvata koji su pobijeni u srbijanskim logorima, okupacija dijelova teritorija RH koji se nalaze preko Dunava, povratak kulturnoga blaga (ne Micića čiji se "Zenit" ionako nastavlja u "Zarezu", ne blaga iz pravoslavnih crkava koje nije bilo oteto nego privremeno preseljeno u Srbiju do konačne pobjede), nego blaga koje pripada Hrvatima i hrvatskoj kulturi. Trebalo je nadalje razgovarati o ratnoj odšteti koju Srbija mora kad-tad platiti, i jasno reći da Hrvatska ni pod koju cijenu ne namjerava povući tužbu za genocid.

Opisani razgovori nisu vođeni. Ova vlast prevođena ljudima koji nikakve veze s hrvatskim narodom i hrvatskom kulturom nikada nisu imali niti su te veze pokušali uspostaviti nego se naprotiv odmah legitimirali kao okupacijska sila – ta vlast nema

osjećaj za hrvatske gubitke i hrvatske sudbine niti se to od nje može tražiti. Od nje se može tražiti samo da ode na miran način, ako je moguće.

Bolesno nagnuće ove vlasti prema Srbiji jedini je razlog Milanovićeva dolaska u Beograd, nekoliko dana nakon što je – poslije razdoblja divljanja zbog oslobađajuće presude hrvatskim generalima – taj minorni Dačić milostivo izvolio izjaviti da se led treba otopiti. Istoga trena, "razumjevši knjigu" što bi rekla narodna pjesma, Milanović je vođen Pavlovljevim refleksom svoje duhovne prtljage i usput telefonskim razgovorom koji bi u slobodnoj interpretaciji i prijevodu s engleskoga glasio "Mali, pusti sve i idi u Beograd" – doista i otišao obaviti što mu je zapovjedbano. Obaviti na nižoj razini, što je zlobno prokomentirao i Josipović u jeku svađe oko predsjedničkih ovlasti.

Što je još mogao učiniti Milanović, koji je mirno slušao Dačićeve riječi o zločinima za vrijeme i poslije Oluje – mirno jer su to bile iste one riječi koje je i sam izgovorio nakon oslobađanja Gotovine i Markača. Što je mogao? Mogao je u svrhu dobrosusjedskih odnosa i dobro uređenih odnosa s manjinama podastrijeti Tromblonovu statistiku o trideset posto Srba u Saboru i Vladi jer bi taj podatak ipak nešto bolje otopio led, mogao je spomenuti Registar branitelja koji je kruna suradnje sa srbijanskim tužilaštvom i Veritasom.

A ako sve to ne bi upalilo, mogao je na kraju zavapiti: "Što vam još mogu obećati?", a srbijanska kulturna masa bi klicala: "Vukovar, Vukovar!" Posve dosta za početak rada Balkanskoga vijeća.

O Savi i Beogradu piše i Javor Novak na istom Portalu 22. siječnja 2013. (<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/14034-vonj-balkana.html>).

Konstatira ono o čemu stalno govorim:

Čemu novo-stari napad na Vukovar, ponovno ćirilicom i ekavicom? Čemu taj planirani i usklađen napad na branitelje i Katoličku Crkvu? Čini se kako nam i unutar vele-hvaljene Unije spremaju nekakav Zapadni ili drugo-jajčani Balkan kao regiju i to pod starom, koljačkom, beogradskom, šapkom. Bit ćemo dio Europe, ali opet slijepljeni s Balkanskom truleži.

I kada se upravo u Vukovaru na beskičmeni i polutanski poziv sastaju predsjednici Josipović i Tadić, to nije slučajno; kada se upravo u Vukovaru Milanovićeva Vlada, najlošija vlada koju je Hrvatska ikada imala, želi isprсити s dvojezičnim srbsko hrvatskim natpisima, kada se upravo demografski desetkovanom hrvatskom Vukovaru želi nametnuti ćirilicu, sve to nije slučajno.

Oni žele dokazati staru "jugoslavensku" tvrdnju kako te male odcjepljene državnice ne će moći, ne će uspjeti preživjeti. Oni sve čine da se ta četnička tvrdnja i ostvari, a Hrvatska da se prvo rashrvati, a zatim ekonomski uništi do kraja. Baš onako kako je Beograd i tvrdio da će se dogoditi.

Ponavljam, pomoći nam ne će nitko, ako ne pomognemo sami sebi! Treba narodu ukazivati na to što rade vlasti i jugokomunistički mediji. Smiješne su tvrdnje da Zapad ne će podržati komunjare. Oni itekako znaju da oni koji služe onima od koje je Hrvatska vojska, odnosno Bojna Čavoglave pravila zečeve služiti će i njih. Sjetimo se one poruke kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Naravno, hrvatski kardinal je to govorio hrvatskim vlastima. Danas takve vlasti nemamo. Zato treba svojim djelovanjem, dakle i pisanjem i ponašanjem i u razgovorima s ljudima raditi na tome da što više ljudi shvati da kardinalov naputak mogu provesti samo oni sami! Oni koji ih uče da će nam bilo tko pomoći – upravo rade suprotno od onoga što žele! Crkva u Hrvata, svojim ponašanjem danas, na dobrom je putu. Ostali?

akademik Josip Pečarić

23. siječnja 2013.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.**PISMA BEZ ODGOVORA?**

U svezi s Pismom HAZU uputio sam još nekoliko pisama nadbiskupima Puljiću i Bozaniću. Nisam dobio odgovore na njih, ali čini se da su ti odgovori sadržani u biskupskoj poruci za parlamentarne izbore (vidjeti Pismo iz Pakistana). Evo tih pisama.

Naslov: Za Oca Nadbiskupa

Datum: Mon, 31 Aug 2015 12:34:36 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: tajnik@zadarskanadbiskupija.hr
<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC: ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Jo
Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, N
Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic,
Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S. Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Doista sam Vam zahvalan što ste na svoja leđa preuzeli dobar dio hajke koja je pokrenuta na nas potpisnike Pisma Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a.

Glede pozdrava ZDS smatram da je nama potpisnicima peticije ključna njegova uloga i uporaba u Domovinskom ratu 90-ih godina i da se to lako može iščitati iz našeg Pisma. U Domovinskom ratu taj je pozdrav stekao konotaciju i važnost zbog koje ima izuzetnu prihvaćenost u domoljubnom dijelu hrvatske javnosti, a koja vremenom samo raste i ne jenjava. Da je u Domovinskom ratu taj pozdrav bio rabljen i izvan jedinica HOS-a, zorno svjedoči Thompsonova pjesma Bojna Čavoglave, jedna od dviju ili triju najvažnijih i najutjecajnijih hrvatskih ratnih pjesama, a koju danas pokušavaju inkriminirati.

A vidi se iz našeg pisma da mi branimo Thompsona i Bojnu Čavoglave. A najbolje vrijeme je da se nekoga i nešto brani je kada su taj i to napadnuti, zar ne?

Jutarnjem listu sam poslao tekst u kome spominju spašavanje generala Branimira Glavaša, kada ste i Vi bili potpisnik i sudjelovali u nečem doista plemenitom. Podcrtao sam što su izbacili i čega nema u danas objavljenom mom reagiranju. Taj dio koji govori o našem spašavanju Glavaša nisu! Pisao sam i Slobodnoj Dalmaciji i Večernjem listu. Vidjet ćemo što će se s tim pismima dogoditi.

Gđu Predsjednicu sam pozvao da potpiše Pismo HAZU, koje Vam prilažem. Ako, gđa Predsjednica potpiše to pismo, bilo bi mi doista žao da na njemu nema i Vašeg potpisa odmah iza njena. Pogotovu zato što su naši zahtjevi slični onome što Vi predlažete. Uz veliko HVALA pozdravlja Vas Vaš,

akademik Josip Pečarić

P.S. Zvonimir Hodak na svoj duhovit način komentira napade na Vas:

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/kod-ljevicara-uvijek-isti-problem-ne-mogu-napraviti-stoj-na-glavi-ni-da-se-na-glavu-postave-826348>

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu Za dom spremni pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svakog-pojedince-825834>

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.

Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Naslov: Za Oca Nadbiskupa2

Datum: Fri, 4 Sep 2015 23:41:54 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: tajnik@zadarskanadbiskupija.hr
<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC: ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Jo
Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile Bogo
Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic, M. Hraste
Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S. Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Čitajući Vaš komentar napada kojima ste izloženi ovih dana, zbog kojih sam Vam se i zahvalio u prethodnom e-mailu, moram priznati da me je iznenadila slijedeća Vaša tvrdnja: Zapravo, "izjava indirektno kritizira, a ne podupire način prikupljanja potpisa bez prethodnog stručnog i znanstvenog obrazloženja", kaže mons. Puljić.

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Zapravo, ne bi mi bilo drago da i Vi mislite da je moja zahvala Vama – provokacija. Zato ću pokušati malo pojasniti moj pogled na ovu Vašu tvrdnju.

U prethodnom pismu podsjetio sam na Pismo biskupa i akademika kojim smo spašavali život Branimiru Glavašu. Vi ste bili potpisnik. Počeo sam skupljati potpise u petak u 14h, a poslao ga HINI u subotu u 10h. Glavaš je pušten te subote.

Bi li on danas uopće bio živ da smo tada tražili stručno i znanstveno obrazloženje?

Ovo pismo je pisano u obranu Thompsona i Bojne Čavoglave. Prijetili su sudom.

Zapravo, kao da smo predvidjeli ovaj Vaš prigovor, pa smo u Pismu upozorili na oslobađajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS, jer se Mladi Jastreba, a ne mi, pozivao na povijest pozdrava:

Postoje i sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav>).

Zar nije logično na prijetnje kaznenim prijavama odgovoriti s ukazivanjem takovih presuda? Na portalima se o tome piše i danas:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda. Ona je posebno istaknuta u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju Vam šaljem u prilogu.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na još jedan takav slučaj:

Poštovani akademice, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobodila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

Ponavljam: kada se nekome prijeti sudom, najprirodnije je ukazati na suprotne sutske postupke, što je u našem slučaju učinjeno., Zato ne razumijem Vašu primjedbu.

A ovdje je bilo riječi o nečemu mnogo gore. „Bojna“ se napada zato što je to jedan od simbola Domovinskog rata. Pogledajte kako dva pogleda na ZDS tumači prof. dr. sc. Zdravko Tomac koji nije potpisnik našeg Pisma. Pogledajte kako on objašnjava naš pogled::

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Srdačno Vas pozdravlja,

Vaš,
akademik Josip Pečarić

P.S. U tjedniku 7Dnevno imate izvrstan tekst prof. dr. sc. Josipa Jurčevića o napadima na Vas, koji su prenijeli i neki portali:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zlonanamjerni-tekst-o-hrvatima-crkvi-die-zeitu-poslan-iz-eph-827442>

Naslov: Pismo HAZU

Datum: Sun, 13 Sep 2015 22:49:06 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: biskupi-tajnistvo@zg-nadbiskupija.hr

CC: tajnik@zadarskanadbiskupija.hr Vlado Košić, Marin Bari
Ante Ivas, V.Pozaic, Mile Bogovic, Josip Mrzljak, Jc
Stjepandic

Štovani Oče Kardinale,
Štovani Oče Nadbiskupe,

S velikim zadovoljstvom pročitao sam Vašu današnju homiliju u Mariji Bistrici.

Doista ste u pravu kada kažete:

"Stoga noseći s njime Križ Kristov, mi se ne bojimo istine i spremni smo na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tog tragičnog ratnog razdoblja. Svetost blaženog Alojzija neće biti zastrta nikakvim pokušajima zemaljskih interesa, iako ga se nastoji i dalje ocrnjivati."

Zar ta poruka nije istovjetna s onom danom u Pismu HAZU, koje je potpisalo puno znanstvenika i uz njih jedan hrvatski nadbiskup i pet biskupa?

Suočeni s toliko neistina o blaženom Alojziju Stepincu, zar nije logično očekivati da je puno neistine rečeno i o ostalim dosadašnjim "spoznajama" iz naše povijesti.

Koji su razlozi da to niste potpisali Pismo HAZU Vi i ostali biskupi Crkve u Hrvata. Ne mogu vjerovati da mislite da se to odnosi samo na blaž. Stepinca. Možemo li riješiti hrvatske probleme boreći se za istinu samo o našem blaženiku, a ne i o drugim spornim pitanjima?

Potpisnici Pisma HAZU samo su izrazili spremnost na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tragičnog ratnog i poratnog razdoblja, uz prirodni zahtjev da HAZU bude ona ustanova pod čijim će se okriljem to provoditi.

Naravno, svjestan sam kako će Vaši potpisi izazvati napade na Crkvu u Hrvata, kao što je ovih dana izazvao naš pokušaj obrane Thompsona, Bojne Čavoglave i zapravo Domovinskog rata. (Inicijativa ZDS). Zapravo mnogi nisu shvatili ili "nisu shvatili" značaj te inicijative kao snažan poziv hrvatskome narodu i poruku vladajućim politikama, da se rasprava o političkim ciljevima, (bolje reći epohalnim krivotvorinama) prihvatljivim ili ne, mora postaviti bez kompleksa i nametnute povijesne krivnje Jugo-komunističke i velikosrpske politike. Ali zar to i nije sadržano u poruci kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima,...

Tko to može danas pokazati hrvatskom narodu ako ne Crkva u Hrvata?

S velikim poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. MOLIM VAŠE TAJNIŠTVO DA MOJ E-MAIL POŠALJE I OSTALIM BISKUPIMA CRKVE U HRVATA.

Za Vašu informaciju:

13.09.2015 19:24 | Srna

Kozarska Dubica - U "Spomen-području Donja Gradina" u Kozarskoj Dubici danas je počela dvodnevna Međunarodna konferencija o stradanju srpskog naroda u ustaškom logoru Jasenovac u čijem radu, osim, srpskih stručnjaka, učestvuju i gosti iz Rusije i Izraela.

Konferenciju posvećenu sedamdesetogodišnjici proboja jasenovačkih logoraša organizira Srpska pravoslavna crkva u suradnji sa Javnom ustanovom /JU/ "Spomen-područje Donja Gradina".

Direktor JU "Spomen-područje Donja Gradina" Milorad Bukva izjavio je da Srpska pravoslavna crkva danas praznuje Sabor jasenovačkih novomučenika, te da je tim povodom Njegovo presveštenstvo episkop slavonski Jovan jutros služio Svetu liturgiju u pravoslavnoj crkvi u Jasenovcu, na teritoriji Hrvatske.

"U organizaciji Srpske pravoslavne crkve u Spomen-području Donja Gradina počela je Međunarodna konferencija o stradanju Srba u logoru Jasenovac, a o odnosu Crkve prema fenomenu stradanja srpskog naroda u tom logoru govorio je episkop slavonski Jovan /Ćublibrk/, gosti iz Rusije i Izraela, drugi crkveni velikodostojnici, teolozi i teoretičari", precizirao je Bukva.

On je potvrdio da će konferencija, koja se održava u Donjoj Gradini, biti nastavljena sutra u 10.00 časova.

Sveti novomučenici jasenovački, odlukom Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve, obilježavaju se 13. septembra.

Naslov: Pismo Ocu nadbiskupu

Datum: Fri, 15 Jan 2016 15:35:31 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC: Vlado Košić <vlado.kosic@sk.t-com.hr>, vpo:
<vpozaic@ftidi.hr>

Štovani i dragi oče nadbiskupe,

Pročitao sam što ste odgovorili na pitanje o pozdravu ZDS u Hrvatskom tjedniku od 14. 01. 2016.

Čini mi se da samo jedna rečenica u njemu nije logično utemeljena, a to je kada kažete: Predsjednica je u tom kontekstu dobro odgovorila kad je to nazvala "provokacijom" . Zapravo, Predsjednica uopće tako nije odgovorila. Poručila je preko drugih i trećih da je to neozbiljno, na razini provokacije. Na peticiju uopće nije reagirala, iako je na to obvezna.

Ali recimo da ste u pravu i Predsjednica jeste provokacijom nazvala Peticiju ZDS u kojoj se traži zaštita branitelja Marka Perkovića Thompsona i njegove pjesme "Bojna Čavoglave". Činjenica je da su svi koji su zazivali "vraćanje u prošlost i povezivanje suvremene Hrvatske, koja je stvorena na žrtvi naših branitelja, s nečim što se događalo u Drugomu svjetskom ratu" prešućivali zašto je Peticija pisana.

Sviđalo se to nekome ili ne "Bojna Čavoglave", koja počinje s pozdravom ZDS, u hrvatskom narodu je prihvaćena kao simbol Domovinskog rata.

G. Oskar Šarunić mi je 01. 01. 2016. napisao:

Ovo sam neki dan stavio na facebook - Nisam baš siguran jesam li dobro shvatio Naime na Z1 su se zbunili kad je netko zaželio pjesmu Marka Perković Thompsona "Čavoglave". Poslije nekog mucanja uspio sam shvatiti da je zabranjen početak te pjesme radi uzvika "Za dom" i da mora namjestiti da pjesma počne nakon uzvika.

Komentirao sam ovako:

Ne treba se iznenaditi ako Vlast doista pokušava razdvojiti početak "Bojne Čavoglave" tj. uzvik "Za dom – spremni" od ostatka pjesme. Kao što znate stalno su izbjegavali spominjanje Thompsona i "Bojne" u napadima na našu Peticiju ZDS. Znači već kakvim su sve napadima bilo izloženi potpisnici Peticije, ali očito im nije uspjelo "izbrisati" činjenicu da je Peticija pisana da bi se zaštitio Thompson i Čavoglave. Otud nova priglupa strategija: Misle da poslije 25 godina pjevanja "Bojne" mogu uvjeriti narod da ona ne počinje s ZDS i da se radi o Domovinskom a ne o Drugom svjetskom ratu. Služništvo vlasti prema svjetskim trećerazrednim činovnicima, pa i onim iz nogometnih saveza tjera ih na tako priglup postupke. Jedan od takovih je i najnoviji napad na Josipa Šimunića.

Naravno potpuno je analogan napad na mog kolegu akademika Reinera zbog ideje o vraćanju naziva Hrvatski državni sabor, s tom razlikom što smo mi svojom Peticijom branili hrvatskog branitelja i pjesme – simbola Domovinskog rata.

Logično je da je naša obrana u skladu s onim o čemu Vi govorite, a ne reagiranje naše predsjednice.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.

PISMO PREDSJEDNICI

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović,
Prije svega čestitam Vam na Vašem jučerašnjem nastupu u emisiji "Iza zavjese" na HRT-u u kojoj ste izložili svoje stavove o suverenističkoj hrvatskoj politici.
Što se tiče Vašeg puta u SAD normalno je bilo za očekivati napade na Vas, bolje reći upravo su takvi napadi i potvrda da vodite takvu politiku. Zato je smiješno uspoređivanje Vašeg puta s putovanjima nekih drugih predsjednika koji su od HNES-a etički osuđeni zbog veleizdaje.
S obzirom da u svojim nastupima i tekstovima zastupam upravo hrvatsku suverenističku politiku, želim Vas podsjetiti da sam Vam prije više od tri mjeseca pisao:

Naslov: Fwd: Fwd: Fwd: Otkaz
Datum: Sat, 1 Oct 2016 17:34:29 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović,
Nedavno sam Vas u pismu koje smo Vam napisali biskup Košić i ja podsjetili kako je ovogodišnji napad na Marka Perkovića Thompsona bit našega prošlogodišnjeg pisma na koje je Vaš ured žestoko reagirao. Poslije početnih napada na mene, biskupe i nadbiskupa, potpisnike nastavio se napad na mene drugim "oružjem", napadi na moju obitelj, suradnike, časopise etc. Zapravo je 29. 09. bila godišnjica početka napada na sve ono što sam učinio u znanosti i za hrvatsku znanost...
Nedavna događanja u Hrvatskom saboru kada je Glavni tajnik HAZU braneći Godišnje izvješće rada Akademije govori o našoj Peticiji ZDS i o Vašem tadašnjem reagiranju na nju, pa još i pojačao napad na nas zbog toga samo su potvrdila to što sam Vam pisao. Jer kakve veze ima Peticija ZDS s Izvješćem o radu Akademije? Kave veze ima naša obrana hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme "Bojna Čavoglave" s takvim Izvješćem?
S druge strane, pokazalo se da ipak iza svih tih napada stoje moje kolege iz Akademije. Čini mi se da je logična posljedica ne reagiranja na takove napade to da danas imate napade i na samog Ministra znanosti:
<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/01/11/o-navodnome-plagijatu-ministra-barisica/>
Više od godinu dana pisao sam pisma na sve moguće i nemoguće adrese na koja nisam dobivao odgovore. Ta pisma sam sakupio u dvije knjige koje će uskoro biti tiskane.

Kako je u osnovi svih napada pokušaj omalovažavanja mog znanstvenog rada, upravo me je napad na Ministra podsjetio da i to dolazi iz Akademije. I to još iz vremena kada sam branio Akademiju knjigom *Kako su rušili HAZU?*, Zagreb, 2006.

Naime, tada je pokušao omalovažiti moj rad akademik Silobričić, koji danas ima glavnu ulogu i u napadima na Ministra. (Inače u spomenutoj knjizi ima poglavlje o napadu na akademika Ivana Aralicu i njegov roman „Ambra” iz 2001. godine u čemu je jednu od glavnih uloga imao kolega Silobričić.) Reagirao je akademik Vladimir Paar:

Pečarić je među deset najproduktivnijih svjetskih matematičara
Jutarnji.hr, 13.11.2006.

U napisu Radman Letici: Budala koja šuti pametan je čovjek (Jutarnji list 8. studeni) iznosi se izjava predsjednika Upravnog odbora MedILS-a, akademika Silobričića, o knjizi akademika Pečarića "Kako su rušili HAZU": "Dovoljno je znati tko ju je sastavio a tko promovirao, pa da se na to ne osvrćem ozbiljno". A tko je taj akademik Pečarić koji ne zaslužuje da ga se shvati ozbiljno? Evo nekoliko podataka koje bi čitatelji trebali imati, ali i novinari Vašeg cijenjenog lista. Po broju znanstvenih radova u međunarodnim znanstvenim časopisima (a to je jedan od pokazatelja međunarodne prepoznatljivosti) - pet stotina radova objavljenih u znanstvenim časopisima s međunarodnom recenzijom - Pečarić spada među deset najproduktivnijih svjetskih matematičara. U knjizi matematičara Bullena (P. S. Bullen, *Handbook of means and their inequalities, Mathematics and applications*, Kluwer Academic Publishers, Dordrecht-Boston-London, 2003.) citira se sedam Pečarićevih knjiga i 105 Pečarićevih znanstvenih radova.

Pečarić je objavio pet svjetskih znanstvenih monografija iz matematike (spomenimo samo dvije: J. Pečarić, F. Prochan and Y. L. Tong, *Convex Functions, Partial Orderings, and Statistical Applications*, Academic Press, New York-London-Toronto-Sydney-San Francisco, 1992.; L. Larsson, L. Maligranda, J. Pečarić and L.-E. Persson, *Multiplicative Inequalities of Carlson Type and Interpolation*, World Scientific Publishing Co., Singapore, 2006.) Pečarić je član Izdavačkog savjeta devet međunarodnih znanstvenih časopisa iz matematike. Osnovao je dva svjetska znanstvena časopisa iz matematike koji se tiskaju u Zagrebu. Mislim da javnost ima pravo na te informacije.

<http://www.jutarnji.hr/arhiva/pecaric-je-medu-deset-najproduktivnijih-svjetskih-matematicara/3237599/>

Naravno, nisam ni ja ostao dužan kolegi Silobričiću. O tom napadu sam govorio u odgovoru Anti Tomiću koji mi je posvetio jednu svoju kolumnu u Jutarnjem listu:

TOMIĆU, DRŽITE SE ONOGA ŠTO ZNATE

(...)

Zapravo, meni je najviše žao Tomića zbog toga što je on povjerovao kolegi Silobričiću koji je u «Jutarnjem listu» rekao za knjigu «Dovoljno je znati tko ju je sastavio i tko promovirao, pa da se na to ne osvrćem ozbiljno». Vidjeli smo kako se Tomić služi internetom. Ako je usporedio u WoS-u moj rad s onim kolege Silobričića i ustanovio da je tamo od 1991.g. naveden moj 231 rad, a Silobrićevih 25 radova, kao čovjek koji «brzo kopča» ustanovio je da je loše po mene što ih imam desetak puta više. Sličan

odnos se pokazuje i kod citiranosti. Vjerojatno je, pritom, netko rekao Tomiću da je broj časopisa iz biomedicine desetak puta veći od onih iz matematike, pa je cijeli taj račun postao prekomplikiran za njega. Pa i kolegi Silobriću, našem istaknutom «futuristu» taj odnos 1:100 je nepovoljan za «znanstveno impotentnog moguševca». A što će tek reći kada dozna da će povodom šezdesetog rođendana tog «znanstveno impotentnog moguševca» biti održan međunarodni znanstveni skup s pozvanih 16 predavača (troje iz SAD, po dvoje iz Švedske, Kanade i Hrvatske i po jedan iz Australije, Danske, Češke, Velike Britanije, Švicarske i Mađarske) i njih 31 u Znanstvenom odboru kojim predsjedava bivši predsjednik Švedskog matematičkog društva. Možda će nekome biti zanimljivo da će kao pozvani predavač i kao član Znanstvenog odbora na tom skupu biti i jedan član Francuske akademije prirodnih znanosti, dakle one iste u kojoj je redoviti član akademik Radman. Ali za razliku od kolege Silobrića g. Tomić se dosjetio: «Osim toga je matematičar (Josip Pečarić, op. J.P.), čak i član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, a znanstveno se ostvario, kako je to s našim desničarima zapravo neobično čest slučaj, uglavnom u Beogradu». Zaključno s 1987. g. imam 101 znanstveni rad, a danas preko 670. Ali znamo već kako Tomić «brzo kopča». Jasno da je 101 mnogo veće od 570, zar ne? Ma ne vrijeđajmo Tomića i budimo precizni: 570 je zanemarivo malo u odnosu na 110! Ili ako uzmemo da sam praktično do 1987.g. vodio samo jedan doktorat (u Sarajevu!), a u Hrvatskoj je dosad iz mog područja doktoriralo 17 matematičara i 2 u Australiji, očito je prema g. Tomiću 19 zanemarljivo malo u odnosu na 1, zar ne? Ili bi mu samo bilo drago da sam ja srpski, a ne hrvatski matematičar. Kad sve to shvatimo, jasno nam je da je g. Tomić s razlogom u svom članku elaborirao napomenu kolege Silobrića o «autorskim pravima» (...)

Treba li uopće reći da mi tekst nisu htjeli tiskati u «Jutarnjem listu» već je tiskan u «Hrvatskom slovu», 24. studenoga 2006.

<http://koca111.blogspot.hr/2013/09/sverc-i-intelektualni-komerc-akademik.html#.WHZ0V0tfTwJ>

Kao što vidite uvijek isti (priglupi) napadi. Uvijek isto iskazivanje ljubavi i odanosti Beogradu! Samo su se sada - nažalost - u tome pridružile i hrvatske institucije.

Čudni pogledi na znanost i znanstveno poštenje bili su predmet i mojih pisama povodom tvrdnji kolege Silobrića kod (ne)izbora prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU-a:

NEPOŠTENJE ILI NEDOVOLJNA INTELIGENCIJA AKADEMIKA SILOBRIĆA? / Pismo članovima Razreda za prirodne znanosti

<http://koca111.blogspot.hr/2012/05/pismo-clanovima-razreda-za-prirodne.html#.WHXX6ktfTwI>

GOVORI LI AKADEMIK SILOBRIĆ O VAŠEM NEPOŠTENJU ILI O NEDOVOLJNOJ INTELIGENCIJI? / Pismo članovima Razreda za društvene znanosti

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/137-arhiva-stari-hrsvijet-net-1/21700-akademik-pearl-u-pismu-lanovima-razreda-za-drutvene-znanosti-hazu-govori-li-akademik-silobri-o-vaem-nepotenju-ili-nedovoljnoj-inteligenciji>

Pisma, na koja nisam dobio odgovor, dana su u mojoj knjizi: Zabranjeni akademik / Prijevarom u HAZU, Zagreb 2012.

Na kraju moram priznati da mogu i razumjeti hrvatske institucije kada vidim kako je kolega Silobrić moralna i znanstvena vertikala u RH, i kada su se i on i Akademija našli na istoj liniji djelovanja. Kako tome odoljeti?

Ipak, nadam se da će u RH zaživjeti suverenistička politika, i da nikada više hrvatski političari neće dozvoliti da ih netko “šamara” ni u Zagrebu ni bilo gdje u svijetu.

Nadam se da ja više ne ću pisati ovakva pisma i da nitko neće imati sličnih problema kakve su imali oni oko mene zbog mojih pisama.

Nadam se i da će se hrvatski političari držati načela na kojega je upozorio svojevremeno kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim

Akademik Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.

Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvjestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst "Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori:

<http://kamenjar.com/za-dom-spremni-itekako-smeta-porazenima-u-domovinskom-ratu-srpskim-slugama-u-rh/>

http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=37080:qza-dom-spremni-itekako-smeta-porazenima-u-domovinskom-ratu-i-srpskim-slugama-u-rh&catid=9:politika-i-drutvo&Itemid=11

Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću:

"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite. Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?

Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Antu Đapića. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!

O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,

akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu:

Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.

Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izimišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo!

<http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/>

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: člника Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

Reagirao je i Damir Borovčak:

Poštovani,

suptpisujem svaku riječ g. dr. Josipa Stjepandića.

Dosta je bilo svih novo-kmetova koji su i dalje u službi jednogumlja po orjuna obrascu. U ime istinske demokracije potrebno je na nacionalnoj televiziji promicati zastupljenost SVIH sugovornika i događaja koji su relevantni za određenu temu, a ne samo nekih koji odgovaraju voditelju u podmetanju gledateljstvu poluistina, neistina ili opanjavanja osoba koje nisu nazočne.

Zašto HRT ne progovara i izbjegava priloge iz Donjih Mosti, mjesta prvog civilnog zločina prije svih drugih zločina u Drugom svjetskom ratu ???

Također i proglašenje Hrvatske države u Bjelovaru 8. travnja 1941. pa zatim prvi civilni zločin srpskog konjaničkog puka “Car Dušan silni” ubijanja 11-tero seljaka u Donjim Mostima 10.travnja 1941. u 11 sati ujutro, dok je NDH proglašena ‘tek’ u 15 sati u Zagrebu. O toj povijesnoj istini, koja je početak početaka svih drugih zločina nad Hrvatima i događaja na početku Drugog svjetskog rata, uporno se šuti.

14.04.2016.

VELIKOSRPSKI FAŠIZAM

Naslov: Velikosrpski fašizam

Datum: Sat, 14 May 2016 08:30:30 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

"Hrvatska je prošla kroz tri vrste fašizma: jednoga smo osudili, drugi je imao crvenu petokraku i pobio više tisuća ljudi, dok je treći onaj velikosrpski početkom 90-ih kada je ubijeno 8000 civila od kojih su 50 posto bile žene i djeca", podsjetio je Hebrang. <http://direktno.hr/en/2014/direkt/47978/Karamarka-napadaju-zbog-Hasanbegovi%C4%87a-ali-on-ga-ne%C4%87e-dati.htm>

Nije čudno da baš kolega Hebrang prvi iz HDZ-a počne ukazivati na ono o čemu govorim već godinama, a govorim o fašističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku.

Kada će naši političari to isto činiti?

Kada će shvatiti ono što kaže naslov moje knjige:

"Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska".

Da, kada će početi govoriti o istinskom antifašizmu danas?

Onom hrvatskih branitelja koji su pobjedili velikosrpski fašizam o kome govori i prof. Hebrang.

I ne samo govoriti o njemu nego upozoravati strane diplomate iz zemalja koje su podupirale velikosrpski fašizam da su bili na strani fašista.

Umjesto da se brane od njihovih objeda da smo mi fašisti.

Drugim riječima trebaju samo naučiti jednostavni naputak kardinala Kuharića kako s velikima moraš razgovarati držeći se principa. Onda si i pred velikima - velik.

Ako onima koji su podržavali fašističku velikosrpsku agresiju ne objasniš što to u principu znači, onda i klečiš pred njima.

Umjesto da oni kleče pred Tobom!

A onda slijedi i najgore od svega: zatvaraju one koji su najzaslužniji za obranu od velikosrpskog fašizma.

Iako u tekstu koji imate na dnevno.hr nema sve što je prof. Hebrang govorio, razumljivo mi je da sve i ne može biti dano, ipak mi je krivo što nisu dali i dio o hrvatskom junaku Tomislavu Merčepu.

Prof. Hebrang govori kako su Merčepa osudili na iskonstriranoj optužbi (pogledajte: <http://kamenjar.com/ekskluzivni-dokumenti-mercepu-se-pakira-jos-od-1991-godine/>) slično članu HNES-a vukovarskom junaku Predragu Mišiću, čije sam vam reagiranje poslao jučer:

DIGAO GLAS!

PRAVOSLAVNI BRANITELJ BRANI MERČEPA: 'Sram vas bilo, pomagao nam je! Pitajte Srbe koje je izvukao iz Vukovara!'.

Evo kako je na to reagirala Marija Dubravac:

Naslov: RE: BLEIBURG I DANAS U RH

Datum: Sat, 14 May 2016 14:43:07 -0700

Šalje: Maria

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Hvala g. Pečariću.

(Umjesto komentara).

Pozz Marija

MOLITVA BRANITELJA

Koljena kleče, srce do srca,
Muževa hrvatskih čitav roj!
Usta šapuću riječ molitve...
Zar opet kreću u ljut boj?
Zašto im duša plače, grca,
Vape l' od Boga vječni spas?
Hrabri borci hrvatskog puka,
Sinci – junaci, doma kras,
Ne mole za se. Rat i muka
Steče im žrtvom lijepi raj.
O Bože, osim rajske plaće,
U svece ih upiši, daj!

Gle, bogalja je među njima,
Proteza, štaka, teških rana
Neizbrisivih ožiljaka,
Spomen na stotinu groznih dana;
Na krvavu borbu za Dom
Kad đavo otimo Vukovar,
A Hrvat vjeran stijegu svom
Na oltar Majci Domovini
Polagao život na dar.
Žrtvovali su vrli sin'i
Neproživljenu sreću, radost,
Cvjetna polja i sunca sjaj –
Obitelj, ljubav, snove, mladost,
Dom očev i rodni kraj...

Koljena kleče, gore srca,
Junaka časnih cijeli roj!
Duša za mrtvom braćom grca,
Za sokolima koje proguta boj.
O dragi naši, Blago Zadro,
Saša, Mladene, Tomislave,
Ivo, Sebastijane, Mato,
Antune, Miroslave...

Hrvatske Zemlje zlato,
Borci neumrle slave,
Ponosu svojeg roda.
Iz vaših života i krvi
Niče slatka sloboda.

Koljena kleče, brat do brata,
Živih patnika golem broj!
Čuj, žarko moli srce Hrvata
Za rodni prag, za narod svoj,
Za ljepše sutra i bolji dan,
Za Božji blagoslov, za sretan brak.
Nek Hrvatska Hrvatu bude stan,
U miru neka živi svak'.
Vraga nek satre sila Krista
U školi Raspelo neka vlada,
Djeca nek rastu nevina, čista,
Nek budu ponos sela i grada.
Nek mladost ima posla, kruha,
U svojoj zemlji neka cvijeta.
Od stranog neka bježi duha
I lažnih čari tuđeg svijeta.
Nek vladari rodu služe rado
Nek čine što je Bogu milo
I sakupljaju svoje stado
U Kroacije toplo krilo.
Nek cijene časne branitelje
I vrijednost svete krvi njine,
Nek štuju mučenika žrtve velje –
Taj lovor-vijenac Domovine.

Ponizno moli brat do brata,
A u golemom mnoštvu Hrvata
Sklopljenih ruku čovjek kleči,
Ko i nekada tuguje, ječi...
Zabrinut prebire "čudne niti"
Jer "Hrvat je opet teško biti."
Marija Dubravac Brisbane

BLEIBURG I DANAS U RH / svi za Vukovar, svi na Bleiburg, a Merčep u zatvor!

14. 05. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

(...)

Četvrtak, 14. travnja 2016.

Re: Dokle će te dopuštati klevetanje?

Datum: Thu, 14 Apr 2016 04:41:41 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Stjepandic, Josip, sinisa.kovacic@hrt.hr <sinisa.kovacic@hrt.hr>, jozo.barisic@hrt.hr <jozo.barisic@hrt.hr>

CC: Igor Vukić, Razum, dr. Stjepan Razum, Jakov Sedlar, Velimir Bujanec

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.

Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvjestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst "Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori. (poveznica)

Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću:

"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite. Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?

Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Anto Đapić. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal

Kuharić: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!

O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu: Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim. Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izmišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo! (<http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/>)

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

Koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: člника Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

I dok se pitam hoće li HTV braniti Hrvate u Boki sv. Leopolda, stiže odgovor iz Ureda Predsjednice.

Marko Skejo, ratni zapovjednik IX bojne HOS-a „Rafael vitez Boban“, predložio je da se pozdrav „Za dom spremni“ unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima, i tako zauvijek zaštititi.

Iz Ureda predsjednice na upit Novog lista nisu izravno odgovorili, nego su ih podsjetili na objavu ureda predsjednice od 25. kolovoza 2015. na sličnu temu pa citirali ovako: „Inicijativa da se pozdrav „Za dom spremni“ uvede kao službeni pozdrav u Oružane snage RH neozbiljna je, neprihvatljiva i na razini provokacije”.

Tada su jugo-komunistički mediji izbjegavali da se u bilo kom kontekstu izbjegne vezivanje Peticije za Domovinski rat, tj. izbjegavali su sam pomen da smo peticiju pokrenuli zbog napada na Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i vezivali su je s NDH. Sada je sam HOS pokrenuo istovjetnu inicijativu i dobio istovjetan odgovor: NJIHOV DOPRINOS U DOMOVINSKOM RATU JE NEBITAN i onda je stvarno na razini provokacije kad netko pozdrav dijela regularnih postrojbi HV iz Domovinskog rata predloži da se unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima. Doista, ti HOS-ovci su tim pozdravom ledili krv agresorima koji su sve hrvatske branitelje proglasili ustašama. Ja sam samo naивно vjerovao da branitelji nisu ustaše mnogima u RH.

Naivan kakav jesam tada sam napisao i pismo koje je objavljeno tek u mojoj nedavnoj knjizi "Oba su pala":

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu Za dom spremni pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske

konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja: Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.

(<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svakog-pojedince-825834>)

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.

Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Ili su samo Pupovac i njegovi iz SNV na pravi način upozorili našu Predsjednicu jer su je u svom čuvenom Biltenu već optužili za progon Srba spominjući nju i Peticiju ZDS. Uspješna prevencija, zar ne?

Zahvaljujući biskupu Košiću i njegovoj jučerašnjoj propovijedi Hrvatska zna koliko je sv. Leopold ljubio svoj hrvatski narod: "Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“... Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe

da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu."

(<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3422-misa-u-zagrebakoj-katedrali-uz-tijelo-sv-leopolda-bogdana-mandia>)

Biskup poslije mise piše: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!"

Moj Bože, koje divno iskustvo – blizina sa svecem, i to još Hrvatima koji je ljubio svoj narod!

S druge strane – medijski prostor zagađen je raspravom o bojkotu Jasenovca onih koji su nezadovoljni što se (konačno) otvorila javna rasprava o lažima koje se oko toga vrte već desetljećima, a zbog čega je i Tuđman bio u zatvoru. To je dakle nedodirljiva tema za one koji su 1980. poslali Tuđmana u zatvor kao što i sad žele zabraniti svako, pa i znanstveno istraživanje o tome. Jesmo li onda uopće napustili komunizam? Umjesto da se naš politički vrh posipa pepelom i udvara sijačima laži, trebali bi poticati znanstveno istraživanje u komunizmu zabranjenih tema koje su stalno kao omča bila Hrvatima oko vrata. A onda potpora kandidatkinji za UN! Ja nisam jučer mogao vjerovati što sam čuo. I da nema nitko izdvojeno mišljenje! Čestitam HSP AS-u koji danas izrazi drukčije mišljenje (nema njihovu potporu niti za predsjednicu kućnog savjeta, op. JP)! Ako bude, što se nadam da neće, tužiteljica Hrvatske, premda je iz RH, čelna osoba UN-a, tada mogu naša šestorica Hrvata koji već godinama čekaju presudu u Haagu, a ja se svako jutro Bogu molim za njih da budu oslobođeni, znati da oni tamo i ostaju. Na žalost, premda nevini, osuđeni. I s njima naša domovina. Strašno! Zato je bolje da se ja vratim mislima svetom Leopoldu, rodoljubi koji se nije htio odreći svoje hrvatske nacionalne pripadnosti premda je znao da mu slijedi dvogodišnji progon. Rekao je: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!" Sveti Leopold, moli za nas, moli za svoj hrvatski narod! mons. Vlado Košić, biskup sisački. (<http://kamenjar.com/biskup-kosic-krv-nije-voda-ne-moze-se-izdati-krv/>)

Kako nas ponosnim čini ona kolona hrvatskih ljudi koji satima čekaju da bi se poklonili našem hrvatskom svetcu iz moje Boke. Na užas svih mrzitelja hrvatskog naroda i hrvatske države!

(...)

05. 06. 2016.

O USTAŠAMA I SRPSKIM SLUGAMA

Vjerojatno očekujete moj tekst u svezi s najnovijom krizom vladajuće koalicije. Međutim, ne vidim što bih mogao reći što već nisam rekao. Točna je tvrdnja Tomislava Karamarka:

“HDZ je već previše ustupaka napravio i ne možemo tako raditi.”

Zapravo je njegova najveća krivnja i krivnja HDZ-a upravo to stalno popuštanje (Mijo Crnoja, Zlatko Hasanbegović, Predrag Šustar, Milijan Brkić). Istina u srazu srpskih slugu i ustaša (kako sam još 1987. objasnio da Srbi dijele Hrvate) imali smo tipično ponašanje u skladu s interesima koje ove dvije grupacije zastupaju. Srpske slugе su neumorno lagale, a ustaše se nisu usudile (tipično hrvatski) uzvratiti istom mjerom. Dok su srpske slugе sprovodile velikosrpski Memorandum SANU 2, ustaše se nisu usudile podsjetiti ih da su pokušali osloboditi Srbiju od optužbe za agresiju, a istovremeno su optuživali Hrvatsku za agresiju na BiH. Stalno sam p(r)ozivao vladajuće da govore o presudi stalnog suda u Haagu o srpskoj agresiji sa ciljem stvaranja homogene Velike Srbije pri čemu su izvršene mnoge genocidne radnje, a srpske slugе su takovu presudu pokušavale spriječiti. Uzalud.

Nije ustašama bilo lako. Zamjerili bi se moćnicima u svijetu koji su podupirali fašističku velikosrpsku agresiju. Kada bi njima nešto tako i rekli, ovi bi lako upozorili ustaše u vlastima kako su i oni poslije 2000. g. sudjelovali u tome.

Valjda su zato u HDZ-u i izabrali taktiku popuštanja. Bio sam uvjeren da će napad na drugog čovjeka HDZ-a otrijezniti vladajuće. Već sam napisao kako je očito da će poslije drugog čovjeka na red doći i prvi čovjek HDZ-a. Ili kako kaže Ilija Vincetić: Saga oko Brkića, (u kojoj je Karamarko propustio pokazati odlučnost) otvorila je prostor za juriš na njega.

<http://hrvatskonebo.com/2016/06/04/ilija-vincetic-plaudite-acta-est-fabula-pljescite-igri-je-kraj/>

Nerazumno je kako je Karamarko mogao misliti da MOST neće nastaviti. Pa njih je promovirala Radmanovizija, a prvi izbor im je bio SDP, zar ne? Zato baš i ne mogu prihvatiti riječ „postao“ u tvrdnji Marka Jurića:

Božo Petrov je postao lutka u Milanovićevim rukama.

Naime, Jurić počinje svoj tekst ovako:

Nevjerojatno koliko je Božo Petrov opsjednut Karamarkom. Toliko da ruši vladu zbog afere koja možda to i nije. Bar dok to ne kaže Povjerenstvo o sukobu interesa. Ali čak i ako jest sukob interesa, zar je to dovoljan razlog za izazivanje krize i odlazak u nove izbore u kojima vrlo vjerojatno na vlast dolazi stara garnitura Milanovićevih šakala i hijena?

Pa Petrov itekako zna i znao je kako se radi o šakalima i hijenama koji mrze Hrvatsku. Ali oni su ga i stvorili. Morali su jer Petrovu netko još i može povjerovati kada kaže kako voli Hrvatsku.

<http://kamenjar.com/marko-juric-bozo-petrov-je-postao-lutka-u-milanovicevim-rukama/>

Podsjetit ću samo kako je prije mjesec dana govorio biskup Košić o tome u čemu sudjeluje Petrov i MOST:

Čudno je doista da se danas diže prašina kako Hrvatska postaje fašistička i nacistička, te da ju treba defašizirati i deustašizirati. To dakako nije istina. Jer istina je da se šuti o pravom problemu, a to je da Hrvatsku treba dekomunizirati! Naime, za sve zločine „desničara“ – koji su i daleko preuveličani – zna se i čitav državni vrh već 25 godina hodočasti na ta mjesta, ali se zato skriva istina i nitko od službenih vlasti ne želi priznati da je Hrvatska, a i Slovenija, kao i Bosna i Hercegovina puna prikrivenih grobišta koja nisu obilježena niti istraжена, jer se neprestano zataškavaju zločini partizana i komunista. Zašto su nositelji bivšeg režima u RH ukinuli spomenuti Ured za istraživanje komunističkih zločina, zašto su ukinuli pokroviteljstvo Hrvatskog sabora nad komemoracijom u Bleiburgu, zašto su donijeli tzv. lex Perković – ako im je bilo stalo do istine o svim zločinima a ne do zataškavanja komunističkih zločina? Sa žalošću moramo ustvrditi da još uvijek, niti nakon 25 godina od stvaranja moderne Hrvatske kao države nemamo jasan službeni stav o tome da su komunisti počinili najgore i najbrojnije zločine nad hrvatskim civilima, razoružanim vojnicima i osobito nad svećenicima i pripadnicima Katoličke Crkve! To je optužba koja stvarno mora zacrvenjeti lice svake dosadašnje vlasti u RH i zato smatram da je došlo vrijeme da se to ispravi. Nije li – barem neobično – da ne kažem i namjerno sramotno, što ni jedan jedini počinitelj zločina sa strane komunističkih egzekutora nije ni priveden pravdi, a kamoli osuđen, dok su s druge strane, po Argentini hvatani starci koji su već bili jednom nogom u grobu samo da bi se demonstriralo da su oni počinili zločine i tako ih se optužilo i osudilo? Samo je jedan navodni počinitelj komunističkih zločina bio priveden na saslušanje i – odmah pušten. To je sve što je hrvatsko pravosuđe u ovih 25 godina poduzelo da kazni komunistički režim koji još uvijek u dušama mnogih vlada i rukovodi mnogim odlukama. Da nema Njemačke i suda u Münchenu ni jedan udbaša ni komunistički zločinac ne bi do danas stao pred lice pravde. Pitam se: je li to Hrvatska kakvu smo svi htjeli, koju su htjeli oni koji su se krvavo borili za nju i dali svoje živote za njezinu obranu, kada je bila brutalno napadnuta i kada su ju komadali oni isti koji sada ne dopuštaju osudu komunizma! Zašto to kažem? Jer su ti isti s jedne strane srpski četnici, koji su zamijenili kokarde crvenom zvijezdom, i s druge strane oni udbaši koji su crvenu zvijezdu zamijenili hrvatskim grbom vrlo dobro sakrili svoje krvave tragove, ali nisu očistili svoje savjesti i nisu zadobili oproštenje naše izmučene nacije! To će biti moguće tek kada se Hrvatska jednako službeno, kao i s nacizmom i fašizmom, obračuna i s komunizmom! A to se još nije dogodilo.

Pitam vas, tko više kako se uzdiže ustaštvo u Hrvatskoj? Kažem vam: preobučeni četnici u antifašiste i udbaši preobučeni u hrvatske političare i novinare. A riječ je o istoj matrici onih koji mrze sve što je hrvatsko i katoličko. No, narod pamti, narod sve zna. I što je najvažnije – Bog sve vidi! Ni narodu ni Bogu nije se moguće sakriti.

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3462-homilija-na-blagoslovu-spomen-ploe-u-klotar-ivaniu-06052016>

Biskup je zapravo govorio o srpskim slugama i ustašama, zar ne?

Drugim riječima, Petrov i MOST jesu za Hrvatsku, ali za Srpsku Hrvatsku, zar ne?

Petrov je prekjueer „urbi et orbi“ obznanio da je čist pred Bogom. Ne mogu to osporiti, ali da nije čist pred svojom savješću i građanima RH, lako ću ustvrditi i dokazati. U Ministarstvo unutarnjih poslova postavio je podoficira jugovojске koji blokira sve

istrage, pače i najtežeg kriminala, a odgovorne za teški kriminal nagrađuje službenim automobilom. Tako će slučajevi atentata na hrvatskog branitelja Pajičića, milicijski juriš na branitelje u crkvi Sv. Marka, kukastog križa na Poljudu, optužbi protiv Gorana Radmana (koji je izumio Petrova) i mnogi drugi ostati nerazjašnjeni. Zato progon hrvatskih branitelja poput Josića i Culeja ide naprijed.

Ima li boljeg dokaza da su Petrov i MOST zapravo srpski sluge, koji skupa s Milanovićem rade na istoj misiji?

Prijatelj mi veli da je otac Bože Petrova jedina osoba, koja može utjecati na njega. Predložio je da mu napišem otvoreno pismo. Eto, ako mu ovaj tekst dođe u ruke, pozivam ga da razmisli u kakvu će nevolju njegov sin uvaliti Hrvatsku i hrvatski narod. Je li ikad pomislio da će njegov sin postati srpski sluga, istodobno se pozivajući na Boga Svevišnjega?

Srpske sluge su kulturu bili praktično preuzeli u svoje ruke. Pomrsio im je konce ministar Hasanbegović. Dovedi su onoga koji im je već pomagao u antihrvatskim poslima - francuskog književnika i filozofa Alaina Finkelkrauta. On doista jest na samom početku pomagao Hrvatskoj, ali vrlo brzo je prešao na stranu srpskih slugu u Hrvatskoj. Vjerojatno on nije ni svjestan toga, pa ga treba podsjetiti kako se zajedno s njima tada upustio u rasističku hajku protiv Hercegovaca. Hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.) o tome kaže:

”A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u ”Hrvatskom obzoru”, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ...”

Zato pogledajte:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/jure-vujic-zbunio-finkielkrauta-potpisao-je-protiv-hasanbegovica-a-nije-znao-odgovor-na-ovo-pitanje-927746>

Zapravo u sprovođenju velikosrpske politike srpskim slugama je uvijek najvažnije bilo imati školstvo u svojim rukama. Ovih dana smo svjedoci s koliko strasti su se srpske sluge borile da isključivo oni imaju pravo odlučivati što će naša djeca učiti.

Prof. Matko Marušić upozorava na slijedeća dva teksta:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/djeco-budite-streberi-u-protivnom-jednog-cete-dana-raditi-za-strebera-926964>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/akademik-paar-izlozio-ovo-su-prijedlozi-kurikularnih-promjena-u-20-tocaka-927592>

Svi odgovori u dva članka dvaju pametnih ljudi, konstatira prof. Marušić.

Već sam upozorio na komentar Marka Ljubića. Ljubićev tekst su prenijeli i drugi portali:

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/dan-steta-da-plenum-trgu-nije-predvodio-rektor-boras>

<http://kamenjar.com/steta-je-da-plenum-na-trgu-nije-predvodio-rektor-boras/>

Čini se da u HDZ-u dvoje oko toga treba li se Karamarko povući ili ne. O razlozima koji govore u prilog Karamarkove ostavke vidjeti na pr.:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/hdz-protiv-hdz-a-umjesto-da-se-rijese-profesionalnih-nasih-otkrili-neprijatelja-oreskovica-pa-zatrubili-juris>

<http://kamenjar.com/tomislav-karamarko-jednim-starim-borilackim-potezom-moze-odnijeti-veliku-pobjedu/>

Nisam političar pa se ne bih opredjeljivao oko toga. Nekako vjerujem da bi nakon Karamarka na odstrijel došao sljedeći član HDZ-a, koji bi isto tako trebao odstupiti „u interesu općeg dobra“, kako ga definiraju srpske sluge: Hasanbegović, Šustar ili Kovač. Ja bih radio ono što nitko od političara neće (zato ja i nisam političar). Počeo bih se držati principa, jer je zapravo u cijeloj priči problem što se naši političari ne ponašaju po naputku našeg kardinala pok. Franja Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje.“

Uostalom kako je to itekako moguće i sami su pokazali ovih dana po pitanju ulaska u EU Srbije:

<http://kamenjar.com/miro-kovac-uvazeni-su-nasi-zahtjevi-prema-srbiji/>

To je sigurno bio dodatni razlog na sveopći napad srpskih slugu na ustaše!

A imaju priliku upravo ponoviti isto sada kada im FIFA kažnjava nogometnu reprezentaciju zbog izmišljenog ustašluka, jer navijači uzvikuju pozdrav kojim su HOS-ovci i ostali branitelji napravili od jedne od najjačih vojski u Europi – kako kaže Slobodan Milošević – zečeve. FIFA se time samo pridružuje fašističkoj velikosrpskoj agresiji, jer je poznato da su i agresori i srpske sluge u RH naše branitelje nazivali ustašama, a posebno su se bojali upravo HOS-ovaca. Toliko da im je Račan dolaskom na vlast ukinuo sva prava! A Milanovićeva vlada je i omogućila ovaj napad na hrvatski nogomet, zar ne?

Srpskim slugama itekako odgovara da nam nekakva nogometna mafija iz svijeta drži lekcije iz naše povijesti, pogotovu kada to služi njihovoj osnovnoj zadaći služenju velikosrpskom Memoranduma SANU 2.

Na žalost znamo: naši državotvorni političari imaju probleme zato što se ne drže naputka kardinala Kuharića, a onda i logično imamo probleme i svi oni koji ga se žele ili čak i pokušavaju držati.

13. 12. 2016.

ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997. rekao:

«Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.»

Na žalost od 2000.-e godine kao da nema u Hrvatskoj političara koji razumije ovo pravilo.

To pokazuje i Marko Ljubić u svom najnovijem tekstu:

Hrvatskoj je cilj trajno riješiti odnose sa Srbijom i bez obzira na pritiske danas, upravo danas u ovakvoj Europi ima za to najbolju priliku. Njemačka ranjivost zbog sankcija, koju uz ostalo popravljaju podvodeći Hrvatsku Srbiji, ili bar pokušavajući, kako bi nam mogli postrojiti počasnu gardu, dati nam kakvu pohvalu ili nagradu izvan festivalske konkurencije za neki Hribarov film, prilika je da Hrvatska jednostavno kaže – moramo poštovati načela.

A ta načela su:

Agresor na Hrvatsku, Srbija, mora platiti ratnu štetu, pri čemu su perverzne priče o tome da bi Srbija bankrotirala. Ne bi. Štetu treba plaćati pedagoški, stotinu godina, na način da boli, ali ne ugrožava, da se na toj obavezi odgajaju generacije Srba.

Srbija mora vratiti Hrvatskoj sve što Hrvatskoj kao slobodnoj državi iz zajedničke ili specifične povijesti pripada. Baš sve i bez cjenkanja. Od arhiva, do svih vrsta umjetnina, dobara, svega.

Konačno, ako bi Hrvatska danas pristala ovakvoj Srbiji, s rukama s kojih se cijedi krv stotina tisuća ljudi još uvijek, otvoriti proces bezuvjetnoga približavanja Europskoj uniji, odnosno preko nekih banalnih proceduralnih finti, preko kojih smo, da se ne zavaravamo uz ustupke Srbiji i mi postali članicom, onda je nužno hrvatskom narodu jasno reći da je takva Europska unija propast civilizacije te da nam je bolje biti izvan toga zla. Jer afirmacija zla i načela ujedinjene Europe nisu mogući u istom identitetu. Dakle, što je u ovome trenutku ključno prepoznati?

Čija je riječ teža, Plenkovićeva da Srbija mora ispuniti kriterije za ulazak u Europsku uniju, pri čemu navodi nekoliko, redom gotovo nebitnih i sekundarnih zahtjeva Hrvatske, ne otvarajući uopće pitanja koja je trajno cementirao Stalni međunarodni sud u Haagu proglašavajući Srbiju agresorom i međunarodnim zločincem, ili Merkeličina da je strateški interes Europske unije priključenje ovakve Srbije, ujedno obaveza Hrvatske uz isticanje te obaveze kao nekakve privilegije tipa budali šamara? <http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-je-li-plenkovic-dobio-vojne-pocasti-u-berlinu-na-kredit-ili-za-zasluge>

Ali nije me Ljubić ponovno podsjetio na kardinala, već razgovor s prijateljima oko najavljenog povjerenstva koje treba odlučivati o simbolima iz prošlosti.

Konstatirao sam kako bi tu komisiju trebali nazvati pravim imenom: Komisija za izjednačavanje žrtve i agresora u Domovinskom ratu.

Zašto?

Pa već sama nakana da se uspoređuje zvijezda petokraka i pozdrav Za dom spremni je van svake pameti.

Svaki narod, svaka država koja je nastala i obranila se u ratu od agresora nikada ne bi ni pomislila niti formirala komisiju koja treba u isti koš znakovlje agresora i branitelja. Činjenica je da danas u RH imamo situaciju da su agresorski simboli dobrodošli, ali braniteljski nisu. Prijedlog je možda motiviran time da je bolje i izjednačiti žrtvu i agresora, nego imati sadašnju situaciju kada se svi koji su bili ili su još uvijek protiv hrvatske države nametnuli takovu perversnu situaciju. Njima je Domovinski rat zločin, ali to ne smiju javno reći pa se pozivaju na nekakav antifašizam Hude jame ili Drugi svjetski rat. Zapravo najtočnije ih je zvati srpskim slugama jer je jednostavno usporediti što traže oni a što oni iz Srbije. Dapače lako je ustanoviti da rade ono što im diktiraju iz Srbije.

<http://kamenjar.com/vlatko-cvrtila-srbija-nas-zeli-diskreditirati-prikazati-nestabilnu-drzavu-koja-koketira-s-prosloscu/>

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70085/Tomac-'Novi'-SDP-u-samom-početku-nadmašio-sve-Milanovićeve-grozote.htm>

<http://www.maxportal.hr/premium-sadržaj/bernardic-plenkovic-mora-ukloniti-spomenik-hos-u-i-reci-da-je-ndh-najveća-sramota-hrvatke-povijesti/>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/45229-tomac-bernardic-mora-znati-da-je-45-a-je-bila-godina-masovnih-zlocina-i-hudih-jama>

<http://kamenjar.com/igor-peternel-neunistiva-ekipica-istom-partijskom-zadatku/>

<http://www.maxportal.hr/premium-sadržaj/ovo-je-verica-niksic-a-ovo-lazi-branimira-pofuka-iz-vecernjaka-o-aleksandri-zec/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/da-između-402-djece-ubijene-u-agresiji-i-aleksandre-zec-postoji-uzasna-razlika-ona-jedina-nije-ubijena-zbog-nacionalnosti-982240/#axzz4SFQ7Qo9G>

Takvima se sjajno ruga, jer drugo i ne zaslužuju, Zvonimir Hodak:

“To je stvarno apsurdistan! Zemlja je to kojoj se nameće etnička odgovornost za jedan brutalni zločin, za ubojstvo Aleksandre Zec, a da pritom nitko ne smije ni spomenuti 402 djece ubijene za vrijeme agresije na tu zemlju. Jedna novinarska budaletina postavlja pitanje u kakvoj je uzročnoj vezi smrt 402 djeteta sa ubojstvom obitelji Zec. Što mu odgovoriti nego “idi bre da se lečiš“ mada je po svojoj prilici neizlječiv. Zemlja je to u kojoj skoro svakodnevno čitamo “mudre“ analize dnevno-političkih događaja od čovjeka koji je svojim svjedočenjem 1972.g. otprovao u Staru Gradišku mnoge studente koji su u jednom trenutku povjerovali u Hrvatsku. Čovjek koji je detaljno opisao grozne zločine HV-a u Oluji te u obliku knjige sve to poslao u Haag. Tu knjigu je Haški sud proglasio potpuno pravno irelevantnom i nije dobila status dokaza. I danas taj čovjek, Žarko Puhovski, kaže: “Ako neće država, spornu ploču trebaju skinuti građani“. Koji građani? Možda oni koji su ubili 11 boraca HOS-a? Možda građani Borova sela koji su digli spomenik četničkom ubojici Vukašinu Šoškočaninu i koji mirno godinama ponosno stoji na oltaru otadžbine. Možda građanin Bojan Glavašević koji mudruje: “Sramotan spomenik u Jasenovcu, fašistički je“. Mudri Bojan koji je to postao naknadno, nakon rata. Vjerojatno je flomasterom na muda dodao slovo R. Njegov otac Siniša Glavašević, hrvatski ratni heroj javio je iz Vukovara: “Da nije bilo HOS-a Vukovar bi pao u rujnu mjesecu“. Njegova jabuka nije pala daleko od stabla, ali je nažalost bila istrulila... Država smo u kojoj ”fol

legalisti” tipa Puhovskog, Glavaševića, Hrvoja Klasića, Jelene Lovrić, Milorada Pupovca ...skaču na zadnje noge zbog HOS-ovog grba koji je potvrđen u Uredu državne uprave kao integralni dio znaka Udruge dragovoljaca HOS-a. Kao takav je legitimno registriran pri Ministarstvu uprave još 1993.g. Pred Visokim vojnim sudom vođen je bio proces Paragi, Dedakoviću i Đapiću u kojem je poanta bila ideja da se HOS proglasi paravojnom jedinicom pod vodstvom trojice optuženih. Sva trojica su oslobođena. Utvrđeno je da je HOS regularna jedinica HV-a. Tu presudu suca Kosa potvrdio je i Vrhovni sud RH. Usput rečeno, svu trojicu optuženika branio sam ja i zato si uzimam pravo raspravljati o statusu HOS-a koji danas osporavaju upravo oni koji su priželjkivali i osuđujuću presudu na Visokom vojnom sudu u Zagrebu ili oni koji su pred hosovcima bježali kao zečevi kako je to plastično u času iskrenosti rekao njihov Slobodan Milošević. Ćirilične ploče u Vukovaru. Kome to smeta?

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/bakir-kao-i-uostalom-vulin-iskusni-pokerasi-vade-iz-rukava-adut-koji-odlucuje-ustase-982047/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hitrec upozorava i da se itekako treba utvrditi povijesna istina. Predlagačima je problem Jasenovac, dakle srpko-komunistički mit kojima su čuvali Jugoslaviju. Laž koju su koristili svo vrijeme najveće moguće Srbije koju su zvali Jugoslavija, pa je prirodno da je srpskim slugama taj mit važan i danas. Danas kada su hrvatski branitelji od vojske njihovih gazda napravili zečeve to im je jedino ostalo:

U aferoznom tjednu hrvatsko-srpska ćelija našla je još jednu poslasticu za opanjkavanje, za faši-ranje Hrvatske. U mjestu Jasenovcu podignuta je ploča ubijenim pripadnicima HOS-a, s velikim križem i sitno ispisanim slovima na njihovu ratnom i mirnodopskom obilježju, Za dom spremni. Zagrebačko-beogradska ćelija podignula se na noge lagane, zar u Jasenovcu, urlaju po medijima i u Saboru, mičite to odmah. Ploča ih je razgnjevila više od filma „Jasenovac – istina“ ili znanstvenih istraživanja Igora Vukića i Blanke Matković o trostrukom logoru Jasenovac. Ne žele oni znati da su hrabri jasenovački HOS-ovci s tim riječima ginuli za slobodu moderne, demokratske Hrvatske, ne žele znati ništa drugo do li da je to navodno isključivo ustaški pozdrav, jer povijest ne znaju, a o Drugom svjetskom ratu učili su iz solunaških udžbenika. Stvar se malo zakomplicirala budući da je dokazana zakonitost tih triju riječi na hosovskoj oznaci, pa je ćelija progutala slinu. (Usput: na ne tako davnoj vojnoj smotri u Moskvi, razgovijetno se čulo kako ruski vojnici gromko viču: „Za dom svoj!“)

Kad smo već kod Jasenovca i predimenzioniranja, došlo mi je u ruke izvješće Petra Lungova, atašea, upućeno bugarskom veleposlaniku Jordanu Mečkarovu - o posjetu stranih dužnosnika akreditiranih u Zagrebu hrvatskom koncentracijskom logoru Jasenovac. Dokument br. 40/ T. A. Iz Bugarskog državnog arhiva, objavljen u zborniku Bugarska i NDH 1991.- 1944. Izvješće je pisano u Zagrebu 7. veljače 1942., vrlo iscrpno. Skupina akreditiranih, među kojima je bio i Lungov, sastojala se od predstavnika njemačkih, mađarskih, bugarskih i rumunjskih atašea za tisak, a bila je tu i predstavica Associated Pressa. Iz opširnog teksta izdvajam bilješku o kartoteci svih zatočenika koja se čuvala u zgradi u mjestu Jasenovac, o dokumentima u tri primjerka. Dalje navodi Lungov da se godišnje iz državnoga proračuna odvajaju za logore 200 milijuna kuna. „U Hrvatskoj ima pet koncentracijskih logora sa 20.000 zatočenika“, piše ataše, „a u logoru Jasenovac smješteno je oko 1500 ljudi.“ Odveli

su skupinu i u sam logor , okružen bodljikavom žicom i drvenim kulama za stražu, vidjeli ljude koji ondje rade u ropskim uvjetima, u željezariji, ciglani i pilani i drugdje. Svaki zatočenik je imao broj na „traci“, Židovi su nosili žute trake, Srbi plave, a Hrvati crvene. Lungov je nabrojio desetak baraka, te dodao da se gradi još 25.

Skupinu su vodili Eugen Kvaternik i „Maks“, kako Lungov bez prezimena navodi privremenog zapovjednika logora. Kvaternik je hvalio kartoteke zatočenika, nazivajući ih vrlo dobrim.

Gdje su te kartoteke?

Da ruski vojnici gromko viču:

ZA DOM SVOJ!

S druge strane na objede po njemačkom tisku u kojima sudjeluju srpske sluge iz RH reagira dr. sc. Josip Stjepandić:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/1523-dr-stjepandic-treba-li-hrvatima-zabraniti-da-budu-za-dom-ili-samo-spremni>

Naravno on iznova upozorava kako je i Ivo Josipović za ZDS kad mu to koristi za zgrtanje ustaških kuna! Uostalom svima njima su ustaške kune drage i obilato ih nagrađuju njima.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45231-damir-pesorda-kregar-i-napoleon>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/svijet/general-glasnovic-u-ndh-je-bio-pozdrav-za-dom-spremni-i-novac-se-zvao-kuna-kako-to-da-miloradima-pupovcima-ne-smeta-kuna-982070/#axzz4SFQ7Qo9G>

<http://direktno.hr/en/2014/dijaspora/70301/VIDEO-Glasnović-u-Australiji-opleo-po-komunistima-te-komentirao-NDH.htm>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrsvijeta/45241-lustracija-je-primarna-za-opstanak-drzave-hrvatske>

Podsjetimo se da im je prvi na udaru bio Marko Perković Thompson. Od njega su stalno dobivali isti odgovor. Dan je i u naslovu njegovog najnovijeg intervjua:

<http://narod.hr/kultura/marko-perkovic-thompson-svog-stava-pjesme-ne-odricem-se-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu>

<http://kamenjar.com/thompson-svog-stava-neke-pjesme-se-ne-odricem-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu/>

Smeta im i HNES:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/25527-j-novak-novo-vodstvo-hrvatskog-zrtvoslovnog-drustva.html>

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/25493-hnes-kao-zov-hrvatske-savjesti.html>

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/70303/Ovako-Petrov-odgovara-Šeparoviću-braneći-'svog'-ministra-Orepića.htm>

Naravno oni uvijek tvrdo zastupaju svoja prosrpska stajališta. Kada su na vlasti ili očekuju povratak na vlast izravno ih propagiraju, a kada nisu onda se pozivaju na drugi svjetski rat. Kao srpske sluge znaju da je laž najviše pomogla u povijesti. Dodajmo da je poluistina gora od laži. Zato je prošlo ljeto prikrivano da je peticija ZDS bila u obranu Thompsona i “Bojne Čavoglave”, dakle simbola Domovinskog rata, a od ljetos se ide otvoreno na njih. Na HOS-ovce! Jer su se Srbi panično bojali HOS-ovaca.

Imaju sreću što gazde znaju što treba raditi. Uvijek kada ne mogu ostvariti njihove interese srpske sluge dovedu nekog iz HDZ-a na vlast. Nekog koji se našao u HDZ-u

samo zato što smo pobijedili u ratu, a jednako dobro bi se snašao i u SDP-u, da nije tako bilo.

Kada Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu, doveli su na vlast Sanadera. To sam svojevremeno i predvidio tvrdnjom:

Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!

Mnogi državotvorni Hrvati sumnjaju da je isti slučaj i sada. Je li Plenković onaj koji će im definitivno donjeti tako željeno izjednačavanje žrtve i agresora? Boji li se on reći, kao i svi drugi od 2000.-e stranim gazdama da su podržavali srpski fašizam i agresiju na Hrvatsku?

Evo što im poručuje Holjevac:

Zato je premijer Plenković iz Briselske bojne u kojoj su mu Milanović i Sanader bili suborci posve promašio kad je rekao kako je 70 godina od 2. svjetskog rata sazrelo vrijeme za konsenzus u Hrvatskoj. Ne radi se uopće o Drugom svjetskom ratu. HOS nije sudjelovao u Drugom svjetskom ratu, iako se pozivaju na neke ideološke aspekte ustaštva. Radi se o Domovinskom ratu. Domovinski rat je završio prije 21 godinu, i sazrelo je vrijeme da se postigne konsenzus, koji glasi:

– Nitko u Hrvatskoj nema pravo sporiti bilo kakva spomen obilježja veteranima Domovinskog rata, bilo gdje u RH. Što se “ZDS” tiče, to je bio službeni pozdrav te postrojbe, i dio je službenog i ozakonjenog znakovlja te postrojbe. Ako nekom taj pozdrav smeta, neka prvo zabrani “antifašističko” znakovlje poput petokrake pod kojima su ubijani i progonjeni Hrvati u Hrvatskoj, od 45. do 95., i pod kojim se ratovalo protiv Hrvatske, pa možemo razgovarati. Ako nekom smeta samo postavljanje spomen obilježja poginulim braniteljima u “svetom srpskom” Jasenovcu, neovisno o “ZDS”, onda je to veći problem, onda taj netko ne poštuje samu hrvatsku neovisnost i smatra branitelje iz DR kao takve ustašama, pa mu kao takvom zapravo nije ni mjesto u neovisnoj Hrvatskoj. A po reakcijama, od onih iz Istre do onih iz Vlade, reklo bi se da je upravo to većini problem.

Dodao bih dvije stvari.

Prvo: kada kažu da je ZDS ustaški pozdrav, treba se sjetiti da su u Domovinskom ratu Srbi i “antifašisti” nazivali branitelje ustašama. Sve branitelje, a ne samo HOS-ovce. A hrvatsku državu su nazivali Tuđmanova ustaška država. Dakle treba tzv. antifašistima priznati da su u pravu to uzeti kao njihovo priznanje da su i u Domovinskom ratu bili na strani fašističkog agresora.

Drugo: Kada govore o braniteljima i svima koji su bili za slobodnu i neovisnu hrvatsku državu kao o fašistima isto tako treba to shvatiti kao priznanje da su bili na strani fašističkog agresora. Oni sebe proglašavaju antifašistima zbog hudih jama i križnih putova, a branitelje koji su slomili istinsku fašističku agresiju proglašavaju fašistima. Zapravo sami sebe definiraju kao fašiste.

I zbog jednog i zbog drugog jasno je kako je veleizdaja u RH veoma protifabilno zanimanje!

Josip Pečarić

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE GENERAL PRALJAK IV.

Zahvaljujem se svima što ste došli na ovo predstavljanje, Hrvatskom slovu što ga je omogućilo, a predstavljajući prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu, Mati Kovačeviću i Marku Ljubiću na lijepim riječima. Hvala i g. Branku Hrkaču koji je napravio korice i za ovu knjigu.

Posebno me je obradovala gđa Kaća Praljak što je večeras s nama. Podsjetila me je na nešto što je vjerojatno i ona zaboravila. Naime ona je trebala biti posebna gošća na predstavljanju moje knjige „U Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski“ iz 2004. godine. Prije nego što je general Praljak otišao u Haag, našao sam se s njim i upitao mogu li njemu posvetiti svoju knjigu. Pomislio je da mislim pisati knjigu o njemu i rekao mi da to ne dolazi u obzir. Ali ne mislim pisati knjigu o Tebi nego o mojoj Boki kotorskoj. Samo knjigu želim posvetiti Tebi kao svom prijatelju. To nije mogao odbiti. Na tom sastanku rekao mi je kako mu je došla optužba iz Haaga. „Po njima sam veći zločinac od Hitlera“, rekao mi je. Bio je u Haagu kada je knjiga bila tiskana s posvetom njemu:

Generale,

Skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 5. travnja 2004.

Zamolio sam gđu Praljak da umjesto njega bude poseban gost na predstavljanju. Ali koliko je bilo moje iznenađenje i radost kada se na predstavljanju nije pojavila ona nego naš general. To je bilo prvi put da su ga pustili iz Haaga. Htio sam završiti predstavljanje ne dajući mu riječ bojeći se da može imati problema na sudu ako bi govorio. Međutim ipak je došao za govornicom:

„Ja znam što smijem, a što ne smijem govoriti, ali nitko mi ne može zabraniti da se zahvalim svome prijatelju.“

A govorio je i o Tužilaštvu u Haagu i o tome kako su ga mnogi pravnici napustili vjerujući da će im rad u toj ustanovi biti negativna karakteristika u njihovim biografijama. O tome sam pisao u svojim knjigama.

Dr. Međimorec i ja govorimo o četvoroknjižju o generalu Praljku, mada postoje i zamjerke uz tvrdnje da se radi o petoknjižju.

Naime, prva knjiga je tiskana uoči izricanja presude Hrvatima iz BiH. Tiskali smo je kao dar našem prijatelju generalu Praljku kojega smo očekivali vidjeti uskoro slobodnog. Knjigu smo predstavili uz riječi Predsjednice RH:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobođanju, kao i oslobođanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Poslije izricanja presude i čina sebedarja hrvatskog velikana generala Praljka i hrvatski političari na vlasti bili su jedinstveni u osudi Suda u Haagu. Ali već poslije prvih kritičnih riječi, dakle nije prošlo ni dva dana, oni mijenjaju „svoje“ mišljenje i otud i podnaslova ove knjige: **S PRIJEZIROM ODBACUJEMO VAŠE PODANIŠTVO**. Da, u pravu je Mate Kovačević kada kaže kako u ovoj knjizi nema ništa o tome što su za generala Praljka učinili razne hrvatske institucije. Ali ovaj podnaslov pokazuje da ova knjiga govori o njima!

Prva knjiga imala je 375 strana i ubrzo je više nije bilo. U proširenom izdanju s 451 stranom dodali smo tekstove s predstavljanja napada na Predsjednicu u srbo-komunističkim medijima u RH kao i tekstove o sebedarja generala Praljka. Fizički, danas se mogu dakle naći samo ove četiri knjige. Ali one i jesu potpuno odvojene od prve koja je napisana od dvojice prijatelja generala Praljka, a ove četiri su knjige o jednom gorostasu, kakvih je teško naći i u svjetskoj povijesti. DA, ipak četvoroknjižje, zar ne?

Od tog ponovljenog izdanja prve knjige, dakle od prve knjige četvoroknjižja do ove na koricama imamo riječi Predsjednice. I to nije u kontradikciji s ovim podnaslovom već upozorenje hrvatskim političarima kako moraju držati do onoga što kažu, a ne tako očito brzo promijeniti svoje mišljenje kada nekakvi svjetski moćnici tako kažu.

Pogledajmo i Hrvatski tjednik od 14. 3. 2019. koji donosi intervju s Antom Deurom, savjetnikom predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović. Pitanje o generalu Praljku bilo je u skladu s podnaslovom ove knjige:

HT: Smatrate li da je predsjednica ispravno postupila kad je pobjegla iz Zagreba ne želeći sudjelovati na komemoraciji za generala Slobodana Praljka?

Ante Deur: Predsjednica je na dan komemoracije generalu Praljku bila u izdvojenom uredu u Bjelovarsko-bilogorskoj županiji. Izdvajanje ureda uvijek prati velika organizacija i dogovor s domaćinima koji su i svoje obveze uskladili s rasporedom izdvojenog ureda, a što se dogovaralo tjednima unaprijed. Na samoj komemoraciji pokojnom generalu Praljku, bio sam nazočan i predstavljao Ured predsjednice. Podsjetit ću da je Predsjednica zbog poruka upućenih u povodu smrti generala Praljka i promocije knjige o njemu bila itekako napadana.

<https://narod.hr/hrvatska/savjetnik-predsjednice-ante-deur-predsjednica-se-nije-odrekla-niti-ce-se-odreci-branitelja-i-pozdrava-za-dom-spremni-iz-domovinskog-rata>

Meni se ne čini neko opravdanje, a još manje mi u odgovoru na takvo pitanje ide spominjanja napada na nju povodom spomenutih riječi povodom tiskanja prve naše knjige. Zapravo, ti napadi su obavezivali Predsjednicu da osobno dođe na Komemoraciju.

Zato ću završiti s riječima kardinala Kuharića, koji je upozoravao naše političare da ne dozvole da im netko piše i misle ovo što stoji u podnaslovu ove knjige:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Da, Kuharić je savjetovao odgovorne u javnom životu neka se ni pred kim 'ne klanjaju i ne daju ucjenjivati': ni kreditima, ni obećanjima, ni ulaskom u EU. 'Sloboda se ne prodaje ni za kakvo blago'. Nažalost mi danas, poput hrvatskog velikana generala Praljka možemo jedino konstatirati:

S PRIJEZIROM ODBACUJEMO VAŠE PODANIŠTVO.

Josip Pečarić

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovoliko velikom broju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“..

A predstavljanje je tek danas najavio Hrvatski tjednik i jučer portal dragovoljac.com! Predstavljanje se održava u vrijeme kada se proziva vlast na spaljivanje ove knjige kako je to u Slobodnoj Dalmaciji definirao Vlaho Bogišić.

Zapravo radi se o vremenu kada i u RH i u BiH imamo hrvatsko-srpsku koaliciju.

O tome pogledajte najnovije tekstove naših sjajnih kolumnista Ivice Šole (Pupovac naprijed, Penava – stoj!) i Josipa Jovića (Zašto se, gospodo, čudite Čoviću?).

Zapravo pišu, kao i mnogi drugi, o onome što sam davno nazvao „pomirbom djece partizana iz svih stranaka“. S druge strane ponašanje Bošnjaka sam definirao pitalicom:

-Znate li kako će te od nekog naroda stvoriti neprijatelja?

-SPASI GA OD GENOCIDA!

Nedorasli hrvatski političari sprovode politiku svjetskih moćnika. Vjerojatno i ne znaju zašto je kardinal Franjo Kuharić svojevremeno rekao hrvatskim vlastima:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim. Vlast je na koljenima pa imamo i srpsko-hrvatska koaliciju i u Hrvatskoj i u BiH. Ali kada si na koljenima onda je takva politika malo složenija. Tako Ivica Marijačić u današnjem Hrvatskom tjedniku piše:

Nema opravdanja za bliskost s četnicima, ali nema ni izgovora Zagrebu za povlačenje i sramotno prepuštanje Hrvata iz BiH bošnjačkoj majorizaciji...

A uvjet za takovu politiku je nova detuđmanizacija! Ne izravna nego kroz obnavljanje, bolje reći pojačavanje Jasenovačkog mita. Jović konstatira:

I ove godine na domjenku SNV i Srpske pravoslavne crkve okupili su se premijer, pet ministara, vodeći oporbeni političari. Krešimir Beljak je prizivao novo bratstvo i jedinstvo i dobio nagradu „Svetozar Pribičević“, kao da je Pribičević obijao tuđe automobile. (u današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić nas podsjeća kako je Beljak nagradu primio u društvu Porfilija koji pjeva četničke pjesme, a Thompsona je proglasio fašističkim smećem!, JP). Nagrađeni su i propagatori srpskog mita o Jasenovcu.

Logični su onda i pozivi vlastima za 'spaljivanjem' knjige koja više ne govori o mitu već o Jasenovačkoj laži! S druge strane vlast će sve više i više biti izložena optužbi za sluganstvo tj. za veleizdaju. Uostalom vidjeli smo nervozno reagiranje jučer u Saboru na takve optužbe. A zapravo je tako očito sudjelovanje hrvatskih vlasti u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Vlastima je posebno neugodno što vjerojatno nema Hrvata koji ne zna čemu je služio Jasenovački mit, a vlast ga mora podržavati.

Meni je posebno bilo drago jer je ova knjiga na neki način obilježila i 20 godina od pojave moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“, a koja je bila polemički odgovor na knjigu Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Knjigu je izdao Hrvatski institut za povijest, a napisao sam je na poziv tadašnjeg ravnatelje dr. sc. Mirka Valentića. U ovoj knjizi imate i moj razgovor na Radiju Slobodna Europa s Bulajićem. Bulajić je poslije bulaznio o „ideologiji genocida hrvatskih autora“, proglasio moju knjigu uz Cohenovu najantisrpskijom knjigom u povijesti, Odgovorio sam drugim djelom svoje knjige. Slušatelji snimke tog razgovora na Radiju Slobodna Europa u Australiji organizirali su tiskanje mojih knjiga zajedno i na engleskom („Serbian myth about Jasenovac“).

Ali poraz na radiju Slobodna Europa jasno je pokazao, a to sam i najavio, da će Bulajićevu ulogu morati preuzeti istomišljenici u Hrvatskoj. To su tada bili Goldsteini. U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ jedno poglavlje su posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni i dr. sc. Juri Krištu koji je napisao predgovor ovoj knjizi. Napomenut ću da je pogovor ovoj knjizi napisao drugi naš poznati povjesničar dr. sc. Mato Artuković. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega - „gadam“. Ponavljam, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina.

Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana.

Odgovorili su Goldsteini tekstem „Akademik Pečarić uporno laže“.

Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovoj laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u daljnjem laganju. Vjerovali ili ne?

Kada su to vidjeli u Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

Zato će te u ovoj knjizi vidjeli niz mojih tekstova s „njihovim“ naslovom o tome kako neki od Goldsteina uporno laže.

Naravno treba naglasiti da su o Jasenovcu svoje knjige pisali i dr. sc. Josip Jurčević, mr.sc. Mladen Ivezić, Vladimir Mrkoci i dr. sc. Vladimir Horvat. Za knjigu Mrkocija i Horvata „Ogoljena laž logora Jasenovac“ iz 2008. napisao sam predgovor.

Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također akademik Josip Pečarić.

Poznato je da sam se suprotstavio takvoj sramoti. O tome sam napisao knjigu „Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?", Zagreb, 2012.

Veći dio knjige sastavljen je od tekstova hrvatskih povjesničara u kojima oni pokazuju koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Na kraju je jedna sekcija posvećena dr. sc. Stjepanu Razumu i s njom je počela i ova knjiga.

Zašto?

Iako smatram da je neizbor Goldsteina u HAZU bio prvi neuspjeh tadašnjih srbo-komunističkih vlasti, ipak je za konačno razotkrivanje Jasenovačke laži prijelomni trenutak tadašnji intervju dr. Razuma u Hrvatskom listu! To su dobro uočili i tadašnji srpski veleposlanik i tadašnji predsjednik Josipović pa su napali dr. Razuma.

Uskoro se s dr. Razumom povezao i Igor Vukić što je dovelo do osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

U prvom poglavlju knjige dani su dijelovi kasnijih mojih knjiga u kojima sam pisao o djelovanju članova Društva ili davao njihove tekstove.

U drugom poglavlju dani su oni tekstovi dr. Razuma koji nisu ušli u prvo poglavlje.

Tako kroz ta dva poglavlja možete pratiti djelovanje Društva, pa na ovom mjestu neću o tome govoriti.

Najznačajniji trenutak ostvarenja zadaća Društva je za mene objavljivanje knjige Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“. Poslije Vukićeva nastupa u emisiju HTV-a Hrvatska danas krenula je prava hajka na njega i njegovu knjigu. U trećem poglavlju sakupljeno je niz tekstova hrvatskih pisaca koji su stali u obranu i Vukića i njegove knjige. Mislili smo da je važno to imati sakupljeno na jednom mjestu.

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispao smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogriješili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobjegne od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljnoj Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno inteligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskih autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

Posljednje poglavlje sastavljeno je od tekstova koji su se pojavili kada smo već završavali s radom na knjizi.

Na kraju podsjetit ću vas da je dr. Franjo Tuđman bio i u zatvoru zbog zalaganja za otkrivanje istine o Jasenovcu. U Domovinskom ratu su njegovu državu nazivali Tuđmanova ustaška država, a naše branitelje su proglašavali ustašama. Jugokomunističkim povjesničarima je Tuđman bio revizionist – i to najveći u Hrvatskoj. Sve to vidimo i danas. Jedina je razlika što danas u tome sudjeluje vlast u Hrvatskoj i to vlast kojoj je na čelu stranka koju je stvorio taj najveći revizionist i stvoritelj Tuđmanove ustaške Hrvatske.

A zapravo danas jest revizionizam na djelu u Hrvatskoj – revizionizam Domovinskog rata!

Zato je jasno zašto im ova knjiga nije draga. Čak im je pro-nacistička. Samo da bi mogli nastaviti reviziju Domovinskog rata!

Josip Pečarić

DR. SC. ZDRAVKA BOŽIKOV

**PREDSTAVLJANJE KNJIGE „MOJIH 100 KNJIGA“
AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA**

Stotinu knjiga - mili Bože! Veliki je to broj i veliki jubilej akademika Josipa Pečarića. Skroman i sebedaran kakav on već jest, posvetio ju je svom prijatelju Stanku Šariću za njegov 60. rođendan. U svojem ovitku ova knjiga uvezuje i njihovo prijateljstvo poniklo na hrvatskom domoljublju. Na taj način ona pak uvezuje i šire hrvatsko domoljublje, a osobito bi trebala biti poveznica svima nama kojima je ljubav prema domovini Hrvatskoj stil i okosnica rada i djelovanja. U tom smislu njezina posveta se odnosi na sve istinske hrvatske domoljube.

Tekstovi unutar knjige razvrstani su u nekoliko cjelina, iako se može reći da su svi oni izrečeni „u jednom dahu“.

Prva cjelina: „Sto knjiga“

Ovdje je autorov „Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem“ (travanj 2020.) u kojem je on izrekao stavove o temi kojom se bavio u svojim ranijim knjigama-publikacijama, jasenovačkom mitu kao udarnoj karici u pokoravanju Hrvatskoga naroda čemu i danas svjedočimo. Naravno, autor zastupa povijesnu istinu utemeljenu na stručnom istraživanju, a kao „oružje“ za raspršivanje tog mita. U tom razgovoru vođenom tijekom vremena obilježenog korona-virusom, najavio je i ovu knjigu koja je pred nama.

Knjiga koju predstavljamo posebno je aktualna ovih dana kada slavimo pobjedu u oslobodilačkoj operaciji Oluja o kojoj je u Americi snimljen i dokumentarni film.

Film „Operation Storm“, režirao je Nikola Knez, scenaristi su Dorothy McClellan i Miroslav Međimorec, nagrađen je i doživio je veliki uspjeh u Americi. Kod nas u Hrvatskoj film je nažalost prešućen, a za njegovu hrvatsku verziju nedostaju sredstva. Suvišno je i napominjati kako bi itekako bilo prigodno prikazati taj film ovih dana uz obilježavanje 25 godina Oluje. Tako je većini hrvatskoga naroda uskraćeno bilo kakvo saznanje o tom filmu, jer o njemu vlada muk.

Pečarić razotkriva i proziva odgovorne, ali i napominje da je to logična posljedica velikosrpsko-hrvatske koalicije koja kormilari Hrvatskom. Seciranjem hrvatske vlasti on iskazuje svoj protest, ali zadržava nadu u neku buduću, istinski hrvatsku vlast.

Ovo poglavlje bi moglo nositi i naslov „Stotinjak knjiga“. Naime, knjiga koja je pred nama bila bi 103. na danom popisu dosadašnjih naslova. Popis obuhvaća 40-ak stručnih (matematičkih) knjiga, ostalo je publicistika kojom se autor bavi od 1998.

godine. Akademik Pečarić jednako je predan obadvjema komponentama svojega imponantnoga opusa. Sam sebe smatra matematičarem, znanstvenikom, publicistom Domovinskog rata, ... izniklom u „Hrvatu iz Boke kotorske“.

Mogli bismo reći da je on kolosalan u sve tri svoje komponente.

Druga cjelina: „Stupovi moje Hrvatske“

Akademik Pečarić ističe četiri stupa svoje Hrvatske. Rekli bismo, simbolično je to: kao četiri stupa kuće-doma, četiri kantuna Domovine (i usput dodali da tri kantuna Pečarićevog privatnog doma, po starim dobrim hrvatskim običajima, drži njegova supruga Ankica).

Kao stupove svoje Hrvatske, Pečarić navodi:

- 1) Utemeljitelja samostalne Hrvatske Franju Tuđmana,
- 2) Generala Slobodana Praljka i Darija Kordića,
- 3) Domoljubnog pjevača i branitelja Marka Perkovića Thompsona,
- 4) Biskupa Vladu Košića.

Svaki od ova četiri stupa Pečarić drži nemjerljivo važnim i zaslužnim što imamo Hrvatsku, ali i ističe da je upravo to razlog što su najnapadaniji od onih koji nisu željeli Hrvatsku, bilo da su to svjetski ili domaći moćnici. Sramotno ponašanje takvih autor i ovdje razotkriva, posebno ističući djelovanje suda u Haagu.

U povodu proglašenja krivim pok. predsjednika Franje Tuđmana (15.04.2011. godine) kao znakoviti primjer navodi se komentar Klause-Petera Willscha u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19.05.2011. godine pod naslovom „Mrtvačka sinoda u Haagu“. U tom komentaru K-P. Willsch tu činjenicu uspoređuje sa bizarnim događajem iz crkvene povijesti. Naime, tada (897. godine) je aktualni papa (Stjepan VI.) upriličio sudski proces protiv svoga pok. prethodnika (Formozusa) kako bi ojačao vlastiti legitimitet...

Jedina razlika: Haaški sud ipak nije iz groba izvukao i postavio na optuženičku klupu pok. predsjednika F. Tuđmana, ali presuda je ista!

Političare pak u R. Hrvatskoj Pečarić podsjeća na riječi našega velikoga kardinala, pok. Franje Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim.“ (29.09.1997. godine)

Akademik Pečarić i danas ističe ovo upozorenje kao svoje vlastito.

Isto tako ističe naše biskupe kao prave predstavnike „naroda nade“ kako je o nama Hrvatima govorio sv. Otac papa Ivan Pavao II.

S druge strane, autor razotkriva lice fašističkih srpskih agresora na Hrvatsku. Oni lažno veličaju (od uvijek, pa i dan-danas) svoj narod u čemu prednjače njihovi duhovni vođe. Svojetanjem tuđega, velikosrpstvo je usporedivo sa trećim Reichom! Kroz povijest su stvorili mitove kao opravdanje i pokretač svojetanja tuđega, pretvarajući i svoje poraze u „srpsku mitologiju“ (Kosovski mit, etc.). Usavršili su metodologiju poricanja svoje odgovornosti za počinjena zlodjela upravo skrivanjem u svoja mitska tumačenja događaja.

Kroz stav i razmišljanje B. Bogdanovića, Pečarić navodi i razuman izuzetak, gajeći nadu da će ovakvi istupi uroditi plodom (unatoč još živom velikosrpstvu na čelu sa SPC):

„Moja braća Srbi nisu svesni razmera tragedije u koju su uvukli i druge i sebe. Otpočeli su dekompoziciju srpske nacije i njeno moralno ubistvo. Srbi su rat izgubili, to je gotovo, ali su izgubili i dušu, izgubili su čast, izgubili su sve, jer posle izgubljene duše i časti ne ostaje ništa više. Sve je potrošeno. I to je rezultat srpskog nacionalizma, te neverovatne ludačke istrajnosti u stvaranju velike Srbije,“

Pečarić također ističe da se koalicijska stranka vladajućih u Hrvatskoj, SDSS naslanja na SSS i velikosrpstvo njihovog glasila „Srbobrana“.

U tome on vidi slijepo sluganstvo vlasti u Hrvatskoj i svu pogubnost takve koalicije za Hrvatsku. Kao primjere sluganstva navodi suđenje pjesmi „Bojna Čavoglave“ (M. Perković Thompson), osude spaljivanja Krnje u Imotskom, ... dok se istodobno tzv. „Frljićevština“ s vrijeđanjem svega hrvatskoga tim istim „aršinom“ svrstava u umjetničke slobode!

Komentarom knjige Josipa Jovića „Život po protokolima“ (2002) kao prilogu anatomije hrvatske (samo)destrukcije, Pečarić ukazuje na vanjske utjecaje koji nas guraju u četvrtu Jugoslaviju pod različitim nazivima (Regija, Zapadni Balkan, ...), a po modelu 6 - 1 + 1. Iz bivše YU-tvorevine isključuje se Slovenija, a dodaje Albanija. Nimalo slučajno, na tom tragu kriminaliziraju se sva četiri stupa „Pečarićeve Hrvatske“. To provodi vladajuća srpsko-hrvatska koalicija u Hrvatskoj, koliko god deklarativno tvrdili suprotno.

Moćnim centrima izvan Hrvatske kojima je to cilj, trebaju ti „izdresirani bullterijeri“ dovedeni na vlast u Hrvatskoj, koji će to bespogovorno provoditi grizući sve što je samosvjesno, nacionalno, individualno, ...

Zato, unatoč svemu – ostanimo narod nade!

Na svoj imendan ove godine, akademik Josip Pečarić preko portala dragovoljac.com darovao je svima svoju knjigu „Vratiti Hrvatsku narodu“. Dodala bih da je svojim cjelokupnim opusom od 100-injak (što stručnih, što publicističkih) knjiga Pečarić darovao sebe svom narodu i kao matematičara, i kao znanstvenika, i kao publicista Domovinskoga rata. Darovao je sebe kao iznimnog čovjeka, zaigranog poput dječaka u obrani od nepravdi pomoću (raz)otkrivanja istine.

Prijateljstvo akademika Pečarića i g. Stanka Šarića karakterizira i povezuje i svojevrstan dualizam obadvojice:

1. Pečarić je matematičar i spisatelj,
2. Šarić je građevinar i član najboljih hrvatskih tamburaša.

Knjiga pred nama posvećena tom prijateljstvu ostaje tome trajna uspomena.

Poželimo našem dragom akademiku Pečariću da nam poživi u dobrom zdravlju onoliko godina koliko je knjiga napisao!

**PROF. DR. SC. MIROSLAV TUĐMAN, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.**

MATE KOVAČEVIĆ

PEČARIĆEV POUZDANI VODIČ U HRVATSKU ZBILJU

Rukopis knjige akademika Josipa Pečarića "Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman" kronika je hrvatskoga otpora procesu detuđmanizacije, što su ga neposredno nakon uspostave trećejanuarskoga režima 2000. godine, pod krinkom demokratizacije društva i otvaranja države zapadu, povelili bivši jugoslavenski komunistički aparatčiče na čelu s Ivicom Račanom i tajnim svjedokom vrlo prijepornoga Haaškog sudišta, kako bi hrvatski narod vratili u okvire nove jugoslavenske zajednice, koju su njezini tvorci, poradi zavaravanja hrvatske javnosti, sad nazivali različitim eufemizmima.

Poslije smrti obnovitelja hrvatske državne nezavisnosti i njezina predsjednika dr. Franje Tuđmana, sav bijes i frustracija hrvatskih jugoslavena, zbog propasti Jugoslavije, usredotočio se na nositelje hrvatske državne ideje, a poglavito na njezine oživotvoritelje - predsjednika Franju Tuđmana, njegovu obitelj, zapovjednike pobjedničkih hrvatskih ratnih postrojba, političke sljedbenike, a posebice opet na hrvatsko iseljništvo i hercegbosanske Hrvate.

Pojava trećejanuarskoga režima na hrvatskoj političkoj pozornici mogla bi se bez imalo muke definirati stanovitim prevratom, čiji je politički cilj bio restauracija slomljenoga jugoslavenskog komunističkog režima.

Naime, "prevratnici" su preko noći preuzeli cjelokupni medijski prostor, zaposjeli upravna mjesta u sigurnosnom sustavu, pravosuđu, državnom odvjetništvu, redarstvu znatnim dijelom u vojsci, a gotovo u cjelokupnom postotku na razini gospodarstva. Naoružani osvetom i frustracijama zbog višegodišnje apstinencije od uloga u izvršnoj vlasti krenuli su u različite i vrlo pomno isplanirane pothvate, kojima su nastojali razdržaviti sve ono što je u proteklom desetljeću bilo postignuto krvavom borbom za slobodu.

Upravo u takvom se okruženju, kao svojevrsna otporna sila toj bujici protuhrvatske mržnje, javlja se genijalni matematičar i ugledni znanstvenik i izniman publicist akademik Josip Pečarić, koji vrlo temperamentno, nu ne i ništa manje argumentirano te temeljito i logički složeno odgovara svoj sili mladojugoslavenske "vojske" koja se nadala da će totalno zagospodariti novostvorenom hrvatskom državom.

Trebalo je imati ljudske snage, znanja, mudrosti, upornosti i neprekidnoga istraživačkog rada, kao što je to imao profesor Miroslav Tuđman, da bi odgovorio hordama klevetnika. Nu, Mirek je, staložen kakvim ga je dao dragi Bog, ne samo odgovarao tužiteljima, nego ih tako činjenicama i dokumentima temeljito potukao da

su nakon gotovo dva desetljeća agresivnih nasrtaja, odustali ne od javnih napada, promijenili taktiku i prebacili se na dugoročnu i znatno složeniju borbu.

Pečarićeva knjiga tematski zahvaća širok spektar hrvatskih problema, a gotovo da u njoj i nema problema s kojim su se Hrvati suočavali tijekom svoja dva zadnja i mučna politička desetljeća.

Knjiga doduše nosi naslov po Miroslavu Tuđmanu, simbolu hrvatskoga otpora u razdoblju nakon smrti predsjednika Franje Tuđmana te čovjeka koji je svojim stajalištima, političkim radom i znanstvenim istraživanjima nepokolebljivo branio kontinuitet hrvatske državotvorne politike. Mirne duše može se utvrditi kako ono što je prof. Tuđman napravio i objavio u knjigama te zbornicima svojom vrijednošću nadilazi rad više nacionalnih instituta.

Tekstovi objavljeni u knjizi pokrivaju cjelokupna dva zadnja hrvatska desetljeća, a uglavnom su ih ispisivali akademik Josip Pečarić i Miroslav Tuđman, čiji su tekstovi pisani kao predgovori Pečarićevih knjiga ili su izgovarani na predstavljanju njegovih djela.

S obzirom na tematsku širinu, žar tema i različite moći kojima su raspolagali Pečarićevi protivnici knjiga je iznimno zanimljivo i vrlo polemično pisana.

U njoj se, osim tekstova dvojice ključnih auktora, izmjenjuju s jedne strane vatreni karakter hrvatskoga južnjaka, Bokelja i mediteranca sa smirenošću i odmjerenošću racionalnoga hrvatskog sjevernjaka, a zajednička se vrijednost obojice nalazi u uvjerljivosti argumenata, teza i logike tekstova.

Polemičnost što probija sa stranica ove knjige nije uvrjedljiva, dapače, iznimno je poticajna tragačima za istinom i istraživačima slobodna duha, a posebno onima koji se bave hrvatskom nacionalnom poviješću.

Prednost je i draž ove Pečarićeve knjige što nije pisana klasičnim stilom političkih eseja, nego je on, uz njih, gotovo živa borba u sklopu svakodnevlja, a ispisana je i kao dijelovi klasično tiskanih knjiga, pozivi, otvorena pisma te međumrežno dopisivanje. Knjiga pak nakon auktorova uvoda počinje predgovorom Miroslava Tuđmana Pečarićevoj knjizi "Za Hrvatsku Hrvatsku" iz 2001.

Tuđman je u tom tekstu istaknuo kako akademik Pečarić vrlo precizno opisuje svoje suvremenike i njihove stavove ne oklijevajući o svakome izreći sud i prosudbu o njihovu mjestu i ulozi na hrvatskoj političkoj sceni.

Čitatelji njegove knjige "Za hrvatsku Hrvatsku", smatra Tuđman otkrit će autora koji se ne poziva na svoju biografiju znanstvenika i matematičara, da bi bio uvjerljiv, niti će se susresti s tezom o potrebi "vremenske distance" koja tobože osigurava objektivni prikaz suvremenih zbivanja.

Ocijenio je i kako Pečarićevo međunarodno znanstveno iskustvo od Europe, Australije do Amerike kao široki horizont njegovim argumentima daje pouzdanost i uvjerljivost, što se, bez oklijevanja možemo zaključiti, sve do danas očituje u mnoštvu Pečarićevih knjiga.

Neposredno na Tuđmanov tekst naslonjena su Pečarićeva analitička zapažanja o djelovanju domaćih i međunarodnim silnicama na rastakanju hrvatske državnosti, a čija će se razvidnost tijekom vremena sve znatnije potvrđivati, otkrivajući na taj način cijeli niz nezakonita djelovanja s izrazitim izdajničkim pa i veleizdajničkim crtama u djelovanju pojedinaca pa i određenih skupina u Hrvatskoj.

Posebno vrijedna u ovoj knjizi jest ocjena rada Haaškoga sudišta, kojem je akademik Pečarić posvetio cijeli niz svojih knjiga. U tim je raščlambama potvrdio sumnje ozbiljnih ljudi kako se zapravo radi o političkom sudištu, preko kojega pojedine velike sile kreiraju svoju politiku kojom oblikuju prostor bivše Jugoslavije.

Demokratska kritika sudovanja svojedobno bijaše porazna i za nekadašnje boljševičke sudove, a kritika rada monstruoznoga Haaškoga sudišta prema pobjedničkim zapovjednicima Hrvatske vojske, a posebice prema hercegbošanskim Hrvatima nije mogla dobiti prolaznu ocjenu iz pera uglednoga svjetskog matematičara i hrvatskoga akademika.

Dapače, matematičar Pečarić uočio je u mehanizmima djelovanja tog sudišta vrlo opasne rasističke elemente velikih zemalja prema malim narodima, koji su im svojom borbom za slobodu srušili krvave dvadesetostoljetne utvrde zla, poput prve i druge Jugoslavije.

Upravo je zato Pečarić s pravom ustvrdio kako ta međunarodna ustanova što drugima iz političkih razloga lijepi etikete o udruženim zločinačkim pothvatima, sama zapravo udruženi zločinački pothvat.

Pišući o Pečarićevim haaškim knjiga Miroslav Tuđman je naglasio u recenziji knjige "Rasizam suda u Haagu" kako kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika Pečarićevih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: "Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim".

Tuđman je najavio i kako će hrvatski scenaristi haških optužnica te njihovi sljedbenici graditi svoje teorije o tomu kako je sud kriminalizirano vojno i političko vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom - doslovno "to je presuda Tuđmanu i Tuđmanovu režimu".

Kad je pak u pitanju javno znanje što ga je na temelju laži, kleveta i propagande održavala bivša jugoslavenska država, Miroslav Tuđman će s pravom na jednom predstavljanju podsjetiti Pečarićevo citiranje akademika Bilandžića, inače partijskoga povjesničara, koji je govoreći o komunističkom svijetu koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet" tada zaključio: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijeđeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće".

Nu to Bilandžićevo "pravo smeće" i danas je vitalno po jugoslavenskim dogmatskim sredinama diljem Hrvatske, a posebice na zagrebačkom Filozofskom fakultetu i HAZU, o kojima u Pečarićevoj knjizi stoje vrlo relevantne ocjene.

U tom brisanju hrvatske memorije, premda je to nevjerojatno u međunarodnim odnosima, snažno su sudjelovali i Haaški tribunal koji priječi istraživanje istine pa će Miroslav Tuđman s pravom ustvrditi kako ta međunarodna ustanova hrvatskom narodu svojim djelovanjem poručuje da se "istina ne smije istraživati, zagovarati i javno iznositi, jer bi im onda cijela konstrukcija optužbe za udruženi zločinački pothvat – na čelu s predsjednikom Republike dr. Franjom Tuđmanom, ministrom Gojkom Šuškom, te generalima Gotovinom, Markačem i ostalima – propala.

Posebno su vrijedni Pečarićevi i doprinosi Miroslava Međimorca o suđenju generalu Slobodanu Praljku, koji ispijanjem otrova u trenutku čitanja sramnih optužnica ugasio bilo kakvo ozbiljno značenje Haaškoga sudišta.

U sklopu tekstova o generalu Praljku objavljeno je i Tuđmanovo pitanje Hrvatskom saboru i vladi o naplati poreza za tiskanje Praljkovih knjiga te Pečarićevo razmatranje na temelju odnosa prema hrvatskom generalu o provedbi Memoranduma SANU 2 u Hrvatskoj.

U knjigu su uvršteni i tekstovi iz knjige "Kraj vremena krivokletnika", u kojoj se nalazi cijeli niz intervjua i razgovora s Miroslavom Tuđmanom, a rađena je kao skup informacija o politici Miroslava Tuđmana koji se natjecao na predsjedničkim izborima u Hrvatskoj 2010. godine.

Valja napomenuti kako je pogovor knjizi napisao ugledni hrvatski književnik Hrvoje Hitrec, koji je također uvršten u Pečarićevu knjigu.

U tom predizbornom sklopu vrlo je živahna pa i danas aktualna i zanimljiva polemika između akademika Pečarića i Zdravka Tomca oko predsjedničkih kandidata.

U knjizi je dokumentirana i Pečarićeva borba za afirmaciju staroga hrvatskog pozdrava Za dom spremni!, kojeg se nisu samo bojale srpske okupacijske snage u Hrvatskoj, nego i njihova projugoslavenska peta kolona te potomci onih koji su okrvavili svoje ruke neposredno u poraću, a posebno svojim sudjelovanjem u polustoljetnim masovnim likvidacijom hrvatskoga naroda.

Knjiga, nažalost, izlazi kao sjećanje na hrvatskog velikana, velikoga čovjeka, domoljuba i strastvenoga istraživača - nedavno preminuloga Miroslava Tuđmana. Svima koje zanima aktualno hrvatsko stanje, ali i novija hrvatska povijest, Pečarićeva knjiga može poslužiti kao iznimno pouzdan vodič!

Mate Kovačević

PROF. DR. SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021.

Naslov: ZAHVALA NIKOLI ŠTEDULU I NE SAMO NJEMU

Datum: Sat, 26 Dec 2020 12:01:49 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

ZAHVALA NIKOLI ŠTEDULU I NE SAMO NJEMU

Dragi Nikola,

Veliko hvala na Tvojim čestitki:

Naslov: Re: Čestit Božić i blagoslovljena nova godina

Datum: Fri, 25 Dec 2020 14:40:20 +0100

Šalje: Nikola Stedul

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi prijatelju

Sretan Božić tebi i svima tvojima!

Pratim sve tvoje bitke na domoljubnom i državotvornom polju.

Posebno me raduje kako se izvrsno koristiš svojim najubojitijim oružjem - logikom.

Neumoran si i ne posustaješ, što me posebno veseli.

Srdačan pozdrav, uz najbolje želje da te u Novoj godini iznad svega i prije svega posluži dobro zdravlje.

Shirley i Nikola.

Naravno hvala i svima drugima koji su mojoj obitelji i meni poslali puno lijepih želja. Izdvojio sam Tvoju čestitku dragi Nikola ne samo zato što si hrvatski velikan i mučenik nego i zato što me je sam tekst podsjetio na prepisku s jednim mojim prijateljem koji je blizak HDZ-u, a znaš koliko je duboku moje uvjerenje da je glavna osoba Srpsko-hrvatske koalicije u kojoj je HDZ zapravo Milorad Pupovac. Prijatelj je tekst ću označiti s AA, a ja sam JP. Prepiska se odvijala jer sam i njemu kao i nekim drugim prijateljima poslao pismo koje sam dobio iz Ureda Predsjednika.

AA: Josipe, brate,

poštujem tvoje napore, ali ti si previše pametan i vrijedan da se dadeš izluđivati od birokracije na predmetima koje oni nikako ne mogu sprovesti.

Upravo sam vidio (i sjetio se tebe) fantastičan i fantastično važan članak (u tisku) od autora Nikole Banića i Nevena Elezovića: povijest (Jasenovac) ubačena u vrhunsku

matematiku. Pa sam se taman sjetio tebe... Samo znanstvenim argumentima na engleskom jeziku možemo se suprotstaviti srpskim lažima.

Jesi li vidio ovo:

<https://www.facebook.com/jutronaprvoj/videos/gaga-antonijevi%C4%87-reditelj/1103249310112528/>

<https://amp.index.hr/article/2240065/redatelj-srpskog-filma-za-oscara-svijet-ce-doznati-o-jasenovcu-tragediji-i-genocidu>

Sretan Božić i sve najbolje u Novoj, tvoj AA

JP: A ništa Ti ne kaže tko je prof. ELEZOVIĆ?

Pogledaj moju email adresu. On je vlasnik Elementa, moj suradnik, a Element izdaje te moje - za vlasti - loše časopise, itd. :)

Neven je javno i rekao da su mu rekli da će mu firma imati problema jer ja koristim adresu s element. Hakiran mu je server i morao je ići na google i debelo plaćati, jer je vlast u rukama prostitutki.

Drugim riječima taj članak je nastao na inicijativu dr. Stjepandića a i moju:))) Mogu Ti ga i poslati jer ga je meni Neven poslao. :)))

AA: Moja kolegica sa Sveučilišta je pohvalila Elezovića (inače - adresu sam mu spojio s tobom, ali mislio sam da je slučajno) - da je vrhunski urednik časopisa koji su sci indeksirani. A kad ona koga hvali - bolje je vjerovati.

Ljubi te tvoj AA (pa se ne ljuti na moju otvorenost)

JP: Koliko smo Stjepandić i ja tjerali Banića i ja sam ga povezao s njegovim profesorom Elezovićem:)

A ti časopisi su oni u kojima sam ja glavni urednik i osnivač. One koji u naslovu imaju INEQUALITIES (gdje sam ja kao neki 'kralj') su Q1 časopisi:)

pa u članku koriste i Jensenovu nejednakost i o kojoj sam napisao stotine radova i nekoliko knjiga:) i doktorirao na njoj:)

A kad smo kod iskrenosti vjerojatno Te pogađa što ja kod Milanovića mogu naći i nešto prohrvatsko. Kod Plenkovića NIŠTA:)))

To je očito jer od Tebe nitko ne bi očekivao da pričaš o administraciji kad se potpisuje general a govori o Domovinskom ratu.

AA: I jedan drugi moj prijatelj se zove Joško i isto me rado zaje.aje.

Josipe Pečariću, pametniji si od mene, ali ja sam realniji: izvoli uvidjeti da Plenković vodi jedinu moguću politiku!!!!!!

Čudim ti se - tebi koji poznaješ Svijet.

Upravo ti primjer postupka insbruckoškog biskupa prema svećeniku Puljiću to DOKAZUJE. Ako je katolički biskup strani, protiv hrvatskog katoličkog svećenika koji sudjeluje u domoljubnoj akciji - RAZMISLI što to znači!

Znači da se mora izokola i na lijepe. Itd., čudim ti se.

Ti i ja i pametni - pametniji smo od Srba i komunjera i trebali bismo ih SPI.KATI - pameću. A ne s njima kao oni s nama.

PAMETNIJI SMO. We are better than that. We are VERY smart.

AA: Mislim da Ti nije drag Kuharić i ono da si s principima velik i pred velikima. Plenković je s ovim Tvojim NIŠTICA!

Da, drag mi je Kuharić.

JEDINA je politika koju Hrvatska treba voditi je ta njegova.

Bez da te štipaju za gu.... pred cijelim svijetom, a Ti sretan.

A Puljiću se to i događa zbog takvih koje štipaju za gu....!

A njemački biskupi se ne ponašaju drugačije od Pape koji je bio sretan s fašistom iliti nacistom iz Srbije.

(U tom momentu sam poslao „ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH“: Tue, 22 Dec 2020 18:44)

AA: Ne ću se prepirati jer si mi i drag i vrlo važan. No nimalo nisam suglasan.

Osim toga, da i jest tako - odbacuješ sve i ne ostaje ti nitko, a prave neprijatelje ni ne spominješ.

No dobro, radimo što hoćemo, znamo i možemo.

JP: Pretpostavio sam:)

Tebi je dobar onaj koji nije uradio ništa za Hrvatsku osim što vas uči kako klečati i moliti se ne Bogu nego svjetskim gazdama (i Pupovca:).

A takvi mi doista ne trebaju. A kad se svete najprljaviji jer se svete i djeci.

Pa toliko puta sam napisao da su oni meni nešto kao prostitutke (da mi oprostite one kojima je to zanimanje)

Nisi shvatio ni to da samim tim spominjem i prave neprijatelje. Kažem da su časniji od prostitutki jer rade ono u što vjeruju dok plenikijevi gledaju samo osobni interes - a to je definicija prostitutki kojima to nije zanimanje:)))

A i izravno ih spominjem čak i u naslovu- Recimo:

Peović govori ono što Plenković misli.

AA: Nimalo nisam suglasan.

Kad dobro sagledaš stanje politike u svijetu (pobjeda komunizma, prvo u Njemačkoj), onda su takva razmišljanja - samoubojstvo.

JP: To je čini mi se zakon slugana.

Inače, nisam siguran jesi li razumio što znači ovaj naslov.

Naime, ogromna većina HDZ-ovaca koji su hrvatski orjentirani i slušajući Plenkovića su prostitutke kojima to nije zanimanje.

Plenković je vjerojatno drugačiji tj. on radi ono kako je odgojen (definirao sam i novu pomirbu: POMIRBA DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA).

Davno je Milanović rekao ono o čemu je nedavno ponovo i detaljnije govorio:

Tvrdio je da je Plenkoviću mjesto u SDP-u a ne u HDZ-u.

To Ti mogu pronaći u mojim knjigama:)

On je sigurno toliko pokvaren da si Ti u pravu da je ravan Tuđmanu - u suprotnosti od Tuđmana:

Koliko je Tuđman veliki toliko je ovaj ZLO!

Nevjerojatno je koliko ima ljudi za koje se vjeruje da su pametni a slugani su tom ZLU!

Oni vode Hrvatsku u propast.

Moj stari moto:

JEDNOM SLUGA UVIJEK SLUGA - JEDNOM IZDAJICA UVIJEK IZDAJICA!

AA: Iz Amerike:

Nećeš vjerovati, ali ovdje je gore nego u komunističkoj Jugi. Ako na izjavu "Black lives matter" odgovoriš "Yes, all lives matter", možeš najebati i izgubiti posao! Puno se puta dogodilo. Oni su se infiltrirali u sve institucije društva. Ljudi se pitaju zašto se ubojice i pedofili u zatvorima cijepu prije pitomaca staračkih domova unatoč planu da to bude obrnuto. Ispostavilo se da je osoba u CDC koja je to odredilo nekakav "nonbinary" "social justice warrior".

Kad, kad uzmeš to u obzir - Hrvati NE SMIJU istrčavati. Ja sam zbog Istanbulske bio protiv HDZ-a, ali shvaćam da je Plenki morao.

JP: Ali nije mi jasno jesi li došao k pameti kad spominješ Njemačku jer svi znaju koliko je Merkelica važna Plenkoviću.

Super je kad moraš ono što voliš:)))

SVAKA ČAST MILANOVIĆU ŠTO NAM JE ODAVNO OTKRIO TU ISTINU O PLENKOVIĆU:)

Ja mislim da Ti ipak omalovažavaš Plenkovića.

SVAKA BUDALA ZNA PUZATI. On je to radio jer voli. Veći je po mom nego po Tvom.

AA: OK, kad ćeš tako, da ti kažem:

ON JE VELIKI DRŽAVNIK.

A ti reci koga bi sutra stavio boljega.

JP: Za to što radi u pravu si NAJBOLJI je.

Zato je i popiz... kad su mu u Saboru rekli istinu IZDAJNIK SI:)))

Očito nisi shvatio - lako je biti veliki državnik kad te pred TV kamerama štipaju za gu.... a ti svršavaš od sreće:)))

A doista je veliko kad pužiš pred Pupovcem.

Za to treba imati strašan stomak - to je iz Tvoje struke, ja nisam u medicini, pa Ti moram vjerovati.

AA: Nemoj tako. Božić je pa ti ne ću reći istinu.

JP: Ja je uvijek govorim. Ništa Ti nisam napisao što ne možeš naći u mojim člancima i knjigama.

Sretan Božić i sve najbolje u novoj godini.

AA: I tebi i tvojima. Volio bih da se bolje razumijemo (jednom usmeno), jer o tebi mislim sve najbolje. Znam znanost i znam tko si.

Dragi Nikola, nadam se da će Ti biti zanimljiv ovaj razgovor.

Tvoj Joško

ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Poštovani g. Milanoviću, Predsjedniče RH,
Poštovani generale Marekoviću, posebni savjetniče Predsjednika RH,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru od 18. 12. 2020. na moja pisma u kojima me izvještavate da ste pažljivo razmotrili moja pisma i zahvaljujete na domoljubnim inicijativama kojima promičem istinu o Domovinskom ratu i vrijednosti koje iz njega proizlaze.

Jasno mi je da s pozicija na kojima jeste i ne možete reći što ste uradili u svezi s tim inicijativama. Uostalom, ni kada sam Vam g. Predsjedniče pisao 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu (tada ste bili Predsjednik Vlade) predložite za Nobelovu nagradu za mir niste mi odgovorili, ali generali Gotovina i Markač su oslobođeni, a vidim da je general Gotovina u jako dobrim odnosima s Vama. Očito niste ni trebali odgovoriti.

Međutim, danas je drugačija situacija samo s jednim prijedlogom. To je prijedlog da po simboličnoj cijeni otkupite 1000 primjeraka knjige o generalu Praljku. Mislim na drugo prošireno izdanje prve knjige. Koautor te knjige je general dr. sc. Miroslav Međumorec hrvatski redatelj, diplomat, književnik, scenarist. Tiskana je poslije onog uzvišenog domoljubnog čina generala Praljka. Na koricama te knjige, a i na naredne tri, postoje riječi koje je meni napisala tadašnja Predsjednica povodom izlaska prvog izdanja knjige:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Naravno, odmah je bila napadnuta od onih istih s kojima ste se Vi obračunali ovih dana. Na žalost, poslije par dana hrvatski političari su posrnuli pod pritiskom iz svijeta. Nisu se ponašali onako kako im je govorio kardinal Kuharić (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.):

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

General Praljak je čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom. Ali bio je bez podrške hrvatske politike-

Vi ste g. Predsjedniče, nasljednik gđe Predsjednice, pa njene riječi i Vas obvezuju, a i uvjeren sam da mislite isto to. Uostalom već više puta ste pokazali da znate ispravno prosuditi o stanju o BiH, pa i o ratu u BiH, što je bio i povod onim mojim pismima o generalu Gotovini. Naime, tada sam konstatirao da se jedino Vi usuđujete uopće i misliti tako kako je govorio naš uzoriti kardinal.

Čin Vaše javne podjele knjiga o generalu Praljku po svim hrvatskim školama, knjižnicama, veleposlanstvima itd. itekako bi značio puno za uzdizanje ponosa u našem narodu. A ponosan narod nitko ne može slomiti.

Naravno, general Mareković sigurno sve to može dogovoriti s generalom Međimorcem.

Koristim ovu prigodu da i Vama g. Predsjedniče i generalu Marekoviću zaželim Čestit Božić i Blagoslovljenu novu godinu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

25. 12. 2020.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/24359-zahvala-predsjedniku-eh>
<https://bezczensure.hr/vlad/zahvala-predsjedniku-rh/>

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDSJEDNIKA

KLASA: 612-11/20-01/02
URBROJ: 71-05/7-20-02
Zagreb, 18. prosinca 2020.

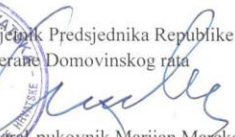
Akademik
Josip Pečarić

[pecaric@element.hr]

Poštovani akademike Pečariću,

Želim Vas izvijestiti da je Ured Predsjednika Republike Hrvatske zaprimio Vaša pisma koja su pozorno razmotrena te Vam ovim putem zahvaljujemo na domoljubnim inicijativama kojima promičete istinu o Domovinskom ratu kao i vrijednosti koje su iz njega proistekle.

S poštovanjem,

posebni savjetnik Predsjednika Republike
za veterane Domovinskog rata

umirovljeni general-pukovnik Marijan Mareković

MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.**'OKLOPNO PRAVOSLAVLJE'**

Iznenadio me tekst na maxportalu:

Srpske Novosti izgadile Porfirija: SPC je leglo zla, a Porfirije vođa

<https://www.maxportal.hr/vijesti/srpske-novosti-izgadile-porfirija-spc-je-leglo-zla-a-porfirije-voda/>

Pomislih: Je li moguće da su shvatili koliko su pogriješili kada im je Igor Vukić nudio da upravo oni počnu objavljivati njegova istraživanja o Radnom logoru Jasenovac što bi i dovelo do sloma velikosrpske politike u RH, ali bi njih u očima Hrvata izjednačio s onim Srbima koji smatraju Hrvatsku svojom domovinom i koji su je branili u Domovinskom ratu od naci-fašističke srpske agresije.

Zapravo, maxportal piše o tekstu Viktora Ivančića OKLOPNO PRAVOSLAVLJE:

<https://www.portalnovosti.com/oklopno-pravoslavlje>

Međutim već prva rečenica mi pokazuje da sam pogriješio i da su oni i dalje daleko od Igora Vukića:

Bolje je to jasno reći odmah na početku, kada već nekoliko decenija iskustva ne ostavlja mjesta dvojbi: poput Katoličke crkve u Hrvatskoj, Srpska pravoslavna crkva je leglo nacionalističkog zla, a u figuri patrijarha Porfirija dobila je adekvatnog vođu. Ostatak teksta je tkav da doista izvrsno opisuje SPC i njenu ulogu kao udarnu pesnicu naci-fašističke srpske politike.

Pa koji je onda interes da oni objave ovakav članak?

Istina mnogi i hrvatski komentatori su primijetili kako su poslije Porfirijevog zračnog desanta na Cetinje mnogi iz RH koji nisu primijetili takvu srpsku politiku u RH sada osuđuju SPC i vjeruju da su svi oni konačno 'progledali'.

Zapravo takvi komentari su me podsjetili na nekadašnji tjednik 'Danas' u vrijeme početaka naci-fašističke Miloševićeve politike. U njemu su glavne kolumnistice bile Jelena Lovrić i Tanja Torbarina koje sam obavezno čitao i mislio da one jednako misle. Sve do trenutka kada je u jednoj svojoj kolumni Torbarina jasno svima stavila do znanja da njih dvije ne misle isto. Shvatio sam da Lovrićka napada Miloševića zato što joj je bilo jasno da Milošević svojom politikom ruši Jugoslaviju, a Torbarina zato što brani svoju Hrvatsku od naci-fašističke agresije koju je očekivala. Kada je Lovrićka postala i član CK SKH sve je to potvrdilo moje uvjerenje i svojim kasnijim pisanjem to je pokazala svima. Svoje mišljenje tada sam na šaljiv način pokazao i na jednom ispitu na fakultetu (Tekstilni fakultet gdje studentima matematika nije 'jača strana'). Na usmenom ispitu došao je student koji se prezivao isto kao Tanja. Rekao sam mu: „Ako se još i zoveš Tanja“ dajem ti odmah DVA.“

Slično Lovrićki tada tako i ovi danas iz Porfirijeva kružoka i svi bliski njima doista jesu progledali, ali ne u tome već u tome što se srušila lažna slika o Porfiriju i SPC koju su oni godinama gradili u Hrvatskoj pa je takva njihova uloga sve više i više očita

mnogim ljudima u RH. A itekako su svjesni da podrška takvoj političkoj organizaciji kakva je SPC prokazuje nositelje veleizdaje u očima mnogih naših ljudi u RH. (Sjetimo se samo kako je reagirao Predsjednik Vlade kada mu je to rečeno u Saboru.) Tako u današnjem Hrvatskom tjedniku u komentiraju izjavu povjesničara Tvrtka Jakovine kako 'Srpski svet' previše podsjeća na Memorandum SANU:

HT: Je li Vam to drago ili krivo, pitanje je sad, oduševljeni polazniče Porfirijevih kružoka?

Podsjetit ću i na djelovanje HTV-a koja je poznata kao PORFIRIJEVA TELEVIZIJA kada je na blagdan ZAŠTITNIKA HRVATSKE I HRVATSKOG NARODA dala razgovor s Porfirijem koji je to iskoristio za napad na blaženog Stepinca i za laži o Jasenovcu. To je nama koji smo pokrenuli Peticiju za smjene na HTV-u tj. Porfirijevoj televiziji bilo slično desantu na Cetinje, ali to nije bilo tako slikovito kao stvarni desant na Cetinje pa vlastima kojima smo se obratili nije ništa značilo ni to što je Peticija imala preko 3000 potpisnika.

Nastavili su 'igrati' kako Pupovac svira.

Tako i danas gledamo 12 (DVANAEST) nastavaka seriju „NDH“ jednog iz Porfirijevog kružoka na Porfirijevoj televiziji. U 'Bujici' sinoć doznajemo da je Porfirijeva televizija platila samo 6 (ŠEST) epizoda, a ostalih šest su dobili na poklon. O prvoj epizodi te serije s Porfirijeve televizije pogledajte što pišu hrvatski povjesničari:

<https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/37918-povjesnicar-jareb-o-seriji-ndh-autor-nije-kompetentan.html>

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-o-klasicevom-dokumentarcu-o-ndh-steta-ulozenog-novca-poreznih-obveznika>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27868-hasanbegovic-o-klasicevom-dokumentarcu-o-ndh-steta-ulozenog-novca-poreznih-obveznika>

Kako je gost 'Bujice' bio Marko Jurić predstavljena je nova knjiga Edicije Velebit: 'Protokoli velikosrpske ideologije – Temeljni dokumenti antihrvatskog pokreta od Načertanija do Memoranduma 2'. Suradnici na ovoj knjizi bili su Tihomir Dujmović, Davor Domazet Lošo, Mato Artuković, Marko Jurić i Slobodan Prosperov Novak.

Spomenut ću samo da nije slučajno što je jedan od koautora jedan od ponajboljih hrvatskih povjesničara znanstveni savjetnik Mato Artuković o kojemu sam napisao i knjigu (Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020., str.224.). On je još mnogo prije prvog Memoranduma SANU koji je bio glavni srpski dokument-vodilja za Miloševićevu naci-fašističku politiku pisao o KULTU 'UGROŽENOG SRBINA', koji traje više od 130 godina, a to i jest naslov posljednjeg poglavlja u knjizi.

Čitajući u 'Bujici' velikosrpski MEMORANDUM SANU 2. učinili su da svi gledatelji mogu prepoznati politiku koju provodi koalicija na vlasti u RH, a kojoj je zapravo na čelu Pupovac (tako je jedno – s pravom – tu koaliciji Predsjednik vlade u Hrvatskom saboru nazvao imenom, koji ja od tada koristim, ČETNIČKA KOALICIJA).

Pogledajte samo tekst Marka Curaća u današnjem 'Hrvatskom tjedniku':

Srpski patrijarh Porfirije veliki je manipulator koji vješto barata tehnikama tvrde i meke moći

10.980.504,48 KUNA LANI JE HRVATSKA IZDVOJILA IZ DRŽAVNOGA PRORAČUNA ZA SPC KOJI PREDVODI VELIKOSRPSKU POLITIKU SRPSKOGA SVETA

O koaliciji piše i bivši Tuđmanov ministar veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec: Ljubav je pobijedila, koalicija ostaje stabilnom

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37906-h-hitrec-29.html>

Izdvojit ću samo Popis pučanstva: ... Srbi (su se) posvetili popisu i našli da je skrojen baš za njih – jedan će popisati sve u kući i dodati još deset nepostojećih i neboravišnih plus petnaest njih nadošlih s druge strane Dunava s namjerom da ostanu barem godinu dana, je li. Ne moram citirati Dobricu Ćosića, već je dosadno.

Da, velike su pogodnosti kada je na čelu koalicije Pupovac i kada su sudionicima Porfirijeva kružoka širom otvorena sva vrata svemu u RH, zar ne?

Ako pogledate i tekst Tv serija za dvije skupine ljudi - zadojene i zaglupljene

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27873-tv-serija-za-dvije-skupine-ljudi-zadojene-i-zaglupljene>

bit će jasno zašto sam vam jučer poslao tekst Josipa Jovića o orjuni. Zato će vam vjerojatno biti zanimljiv i intervju s njim:

<https://www.hkv.hr/razgovori/37905-razgovor-s-j-jovicem-hrvatski-nacionalisti-zazivaju-lustraciju-a-zapravo-su-oni-lustrirani.html>

Već i naslov govori o politici hrvatskih vlasti i svih blagodati takve politike za sve iz Porfirijevog kružoka i njima slična.

Ali u istoj 'Bujici' pokazan je jedan od prvih rezultata Porfirijeva desanta tj. kako prvi put u HDZ-u nisu slijedili Pupovčev zahtjev, a to je nešto što itekako zabrinjava sve ljubitelje samog Porfirija i njegove politike koju su mogli prije Cetinja njegovi učenici provoditi u Hrvatskoj:

Vellka pobjeda nad Pupovcem i ljevicom u Karlovcu: Koranski most ima novo ime: Most specijalne jedinice policije Grom!

Četvrtak, 23 Rujan 2021

Karlovački ratni veterani i cijeli grad Karlovac, rano jutros su odnijeli veliku pobjedu: uspjelo je preimenovanje Koranskog mosta - u Most specijalne jedinice policije Grom! Preimenovanje su predložili suborci Miše Hrastova, na čelu s predsjednikom Udruge SJP Grom, Josipom Slačanimom, a žestoko protiv bili su ekstremna projugoslavenska ljevica, Milorad Pupovac i njegov SDSS. Unatoč pritiscima iz Zagreba, lokalni HDZ je ostao čvrst i zajedno s vijećnicima Domovinskog pokreta tijekom cjelonoćne sjednice, izglasao preimenovanje mosta koji simbolizira otpor Karlovčana velikosrpskoj agresiji 1991. godine.

Osim SDSS-a koji je radio medijsko-politički pritisak na sam vrh Vlade, protiv su bili i vijećnici radikalno lijeve, Tomaševićeve platforme Možemo, a Grbinovi SDP-ovci, nezadovoljni odlukom hrvatske većine, napustili su Gradsko vijeće Karlovca.

Velimir Bujanec

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27878-vellka-pobjeda-nad-pupovcem-i-ljevicom-u-karlovcu-koranski-most-ima-novo-ime-most-specijalne-jedinice-policije-grom>

Još više ih plaši što se Predsjednik RH Milanović usudio u New Yorku reći: VUČIĆ JE BIO RATNI HUŠKAČ

<https://hrvatskonebo.org/2021/09/21/milanovic-u-new-yorku-vucic-je-bio-ratni-huskac/>

Vučić je, pak, izjavio da Milanović govori takve stvari o njemu, "plitke i niske uvrede"

HRVATSKI predsjednik potom je ponovio u New Yorku da je njegov sadašnji srpski kolega Aleksandar Vučić poticao na rat i da je vjerojatno ponosan na tu ulogu.

Naime, Milanovićeva izjava o ratnom huškaču izgovorena u izlaganju na sveučilištu Columbia izazvala je buru u Srbiji.

"Vi ne možete prijeći preko toga koje uloge su neki ljudi imali na našim prostorima zadnjih trideset godina. Tu se prolijevala krv, palilo se, ubijalo, a neki ljudi su to poticali", pojasnio je danas Milanović. Dodao je da je Hrvatska ipak džentlmenški prešla preko toga, ali i da neće zabijati glavu u pijesak kao što rade mnogi u Srbiji.

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/milanovic-vucic-je-ponosan-na-svoju-ulogu-u-ratu/2305494.aspx>

Naravno može se džentlmenški preći preko toga iako je i slijepcima jasno da je politika Srbije i danas huškačka. Problem će vjerojatno i dalje biti ZA DOM SPREMNI jer on danas simbolizira pobjedu u Domovinskom ratu, a u RH nemamo vlast koja bi vodila Tuđmanovu suverenističku politiku ili - ne daj Bože – Kuharićeve riječi:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Pa zašto se pored takvih vlasti sudionici Porfirijevog kružoka i njima slični uopće trebaju bojati.

Vrlo jednostavno:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? ZAGREB, 2023.

PISMO PREDSJEDNIKU DRŽAVE O GENERALU PRALJKU

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Sutra je pet godina od kada nas je napustio veliki hrvatski general, moj dragi prijatelj Slobodan Praljak. Tim povodom poznati hrvatski publicist Mladen Pavković osvrnuo se na sramotan odnos političara u RH prema jednom od najvećih Hrvata u povijesti:

MLADEN PAVKOVIĆ: SPUSTITE ZASTOR, VIKAO JE SUDAC, I NASTAVIO – DALJE!

28 Studeni 2022

Pred televizijskim kamerama, samoubojstvo je (29. studenoga 2017.) u Haagu počinio častan i ugledan hrvatski general Slobodan Praljak, jer nije želio živjeti kao „ratni zločinac“. Svaki put kad gledamo reprizu te snimke i bešćutnog suca koji maše i viče „Spustite zastor!“, krv nam se leđi u žilama.

Umjesto da je nakon toga predsjednik Haaškog suda po tzv. zapovjednoj odgovornosti dao ostavku na sve dužnosti, on je hladnokrvno potjerao ljude iz sudnice i nastavio svoj „krvavi pir“ u drugoj dvorani kao da se ništa nije dogodilo. U međuvremenu, Praljak je preminuo ne dočekavši pravodobnu zdravstvenu pomoć. Kako je i živio, tako je i umro- dostojanstveno.

Možda to nikad ne bi učinio da su se na njegovu mjestu našli oni koji su uistinu krivci za velikosrpsku agresiju, za strašne zločine u Domovinskom ratu, poput zapovjednika zločinačke JNA, ili pak onih koji su poticali rat, od Srbije do Crne Gore.

Nu, nakon komemoracije u dvorani Vatroslava Lisinskog u Zagrebu, o Praljku i njegovih pet prijatelja, također nevino osuđenih po tzv. zapovjednoj odgovornosti, i u nas se sve manje govori i piše (svaka čast iznimkama). Zašto, umjesto da je o tome već snimljen i neki film?

Za većinu političara to nije presuda državi, već – pojedincima! Neki drugi hrvatski političari su se nadovezali i rekli da je zločina u hrvatskom obrambenom Domovinskom ratu bilo i na jednoj i drugoj strani, a kontroverzni Aleksandar Stanković, kojeg neki zovu i „davež nakon nedjeljnog ručka“, navodno se i dalje drži svoje teorije da je u Hrvatskoj bio – građanski rat! Umišljen, arogantan, bezobrazan, nekulturan, igra igru koju je nekada, ako se sjećate, igrao Denis Latin u tzv. „Latinici“. Često ističe da se bavio i borilačkim vještinama. Što ih nije pokazao u Domovinskom ratu?

U Beogradu, iz kojeg su na Vukovar kretali tenkovi obasuti cvijećem, sada se sudi hrvatskim ratnim pilotima. Hrvatska Vlada je kaže „zaštitila“ pilote i ne prizna njihovu optužnicu. Nu, to nije bio slučaj kad su u Srbiji bez ijednog dokaza osudili hrvatskog dragovoljca Veljka Marića na zastrašujućih 12 godina robije!

Inače, većina hrvatskih sudova sudi srpske i ine ratne zločince u odsustvu, što je više nego smijurija.

Haag je sudio i ratnog zločinca Šešelja. Evo ga danas kao zastupnika u srbijanskom parlamentu! Ratni zločinac major JNA Tepić, koji je kriv za smrt većeg broja hrvatskih branitelja, koji je dignuo u zrak Barutanu u Bjelovaru, po Srbiji ima svoje ulice i trgove, a u Beogradu -spomenik!

Srbi ne dozvoljavaju da se o takvima priča kao o ratnim zločincima, dok se nas tjera da i jednog Praljka nazivamo imenom čovjeka koji ide u red, recimo s njihovim Arkanom.

Da, Praljak je za Srbe zločinac jer je branio svoje!

Ovih dana sjećali smo se žrtava Vukovara i Škabrnje. Koliko je osuđenih zbog zločina koji su se dogodili u tom gradu i tom mjestu?

Za Hrvate je zločin i to što Srbija i Crna Gora ne žele platiti ratnu odštetu, pa čak ni otuđena hrvatska bogatstva, recimo brojne strojeve iz tvornice „Borovo“ gdje je nekada radilo oko 22.000 ljudi. Strojevi su „tamo daleko“! Nu, nisu u vrijeme rata Srbi i Crnogorci samo krali po obiteljskim kućama, već i po samostanima, zdravstvenim ustanovama, školama, muzejima, pa čak i po dječjim vrtićima. Sve što su mogli otuđiti, poglavito u Vukovaru, Škabrnji i Kninu- uzeli su. Kad će vratiti?

General Praljak objavio je više knjiga vezanih uz hrvatsku povijest i Domovinski rat. Hrvati, a ne Srbi, su ih proglasili – šundom!?

S druge strane, knjige jednog Šerbedžije, Dežulovića i njima sličnih, uzdižu se u nebesa, samo i za to što pljuju i bljuju po Hrvatima i Hrvatskoj!

Svojedobno je general Mirko Norac također proglašen ratnim zločincem, iako su zahvaljujući baš njemu branitelji Škabrnje dobili naoružanje. Koliko se i kako već godinama proganja generala Branimira Glavaša... Jednog od Junaka Domovinskog rata Tomislava Merčepa odrekli su se „svi“ osim njegovih suboraca, itd. i tako redom. Slobodan Praljak je radije izabrao smrt nego da ga osuđuju i sude oni koji očito „nikada“ nisu čuli recimo za jednog Veljka Kadijevića i niz njemu sličnih. Stoga, generale ima još onih koji nisu i neće zaboraviti one bez koji nikada ne bi bilo slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države!

Mladen Pavković,
predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.)

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/32981-mladen-pavkovic-spustite-zastor-vikao-je-sudac-i-nastavio-dalje>
<https://bezcenzure.hr/branitelji/spustite-zastor-vikao-je-sudac-i-nastavio-dalje/>

Podsjetit ću Vas na moj prijedlog koji sam Vam uputio prije dvije godine:

Naslov: ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Datum: Tue, 22 Dec 2020 18:44:24 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: civilno_drustvo@predsjednik.hr, predsjednik@predsjednik.hr

ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

(Tekst je dan u prethodnom dijelu knjigeždedeće knjige o našem prijatelju na koga smo izuzetno ponosni 😊)

M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375.

M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.

M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda, Zagreb, 2018.

M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu, Zagreb, 2018.

M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.

M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, “¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !” Portal dragovoljac.com, 2020.

Moj prijedlog Vama odnosio se na prošireno izdanja prve knjige, dakle one pod rednim brojem 2.

Nedavno sam i Vas izvijestio u kojim svjetskim knjižnicama se može naći ta prva knjiga:

General Praljak : "Suci, general Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu!"

Authors: Miroslav Međimorec (Author), Josip Pečarić (Author)

Print Book, 2017

Croatian, Drugo prošireno izdanje

Publisher: Vlastita naklada, Zagreb, 2017
The British Library, St. Pancras
London NW1 2DB, United Kingdom
UCL
University College London, United Kingdom
Harvard University
Harvard Library, Harvard University, Cambridge, United States
Yale University Library
Sterling Mem Libr, New Haven, United States
Queens Public Library
Queens Library: Queens Borough Public Library, Jamaica, United States
Cornell University Library
201 Olin Library, Ithaca, NY, United States
University of Toronto Robarts Library
Robarts Library, Toronto, Canada
University of Pittsburgh
Pittsburgh, PA, United States
University of Wisconsin - Madison, General Library System
Memorial Library, Madison, WI, United States
UC Berkeley Libraries
133 Doe Library, University of California, Berkeley, CA,
United States
San Francisco Public Library
Main Library, San Francisco, CA, United States

Zar nije sramota hrvatskih vlasti da se ova knjiga nalazi u knjižnicama ovako prestižnih svjetskih sveučilišta a nema je u knjižnicama hrvatskih škola i fakulteta? Istina HDZ-ova vlast se može 'vaditi' na činjenicu da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman napisao sjajnu knjigu kojom je razobličio sam sramotni sudski postupak o čijem kraju piše i Pavković u knjizi: HAŠKI KRIVOLOV - ANALIZA DOKAZA:

Predstavljena je uz nazočnost niza poznatih političara iz HDZ-a. Ali prof. Tuđman ipak nije izabran za profesora emeritusa na Zagrebačkom sveučilištu!

O tome pogledajte moju knjigu:

J. Pečarić, Zašto Miroslav Tuđman nije bio profesor emeritus? dragovoljac.com:

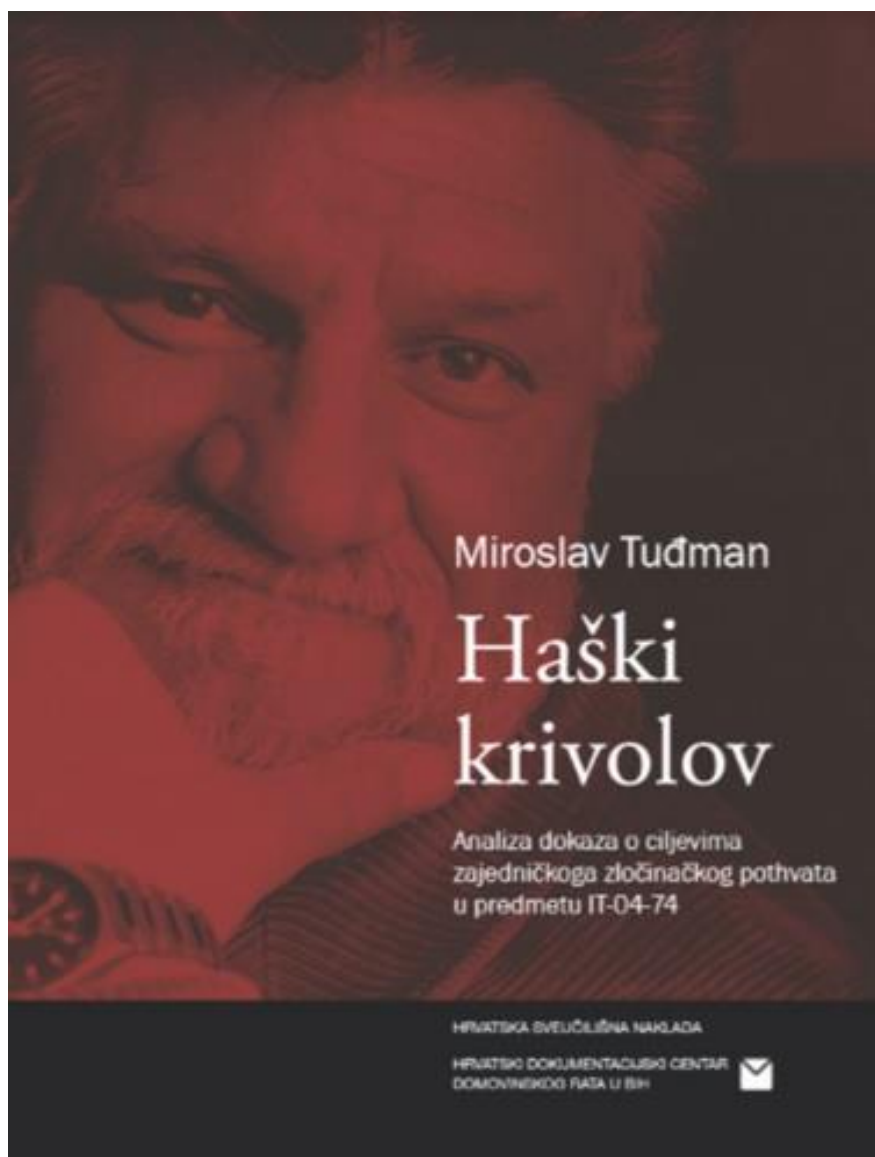
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/32359-miro-tudjman>

Nadam se da tome nije doprinijela i ta njegova knjiga, ali na upit o tiskanju drugog proširenog izdanja moje knjige o njegovom (ne)izboru za profesora emeritusa nitko nije odgovorio.

Zato ponavljam prijedlog koji sam vam dao prije dvije godine

da po simboličnoj cijeni otkupite 1000 primjeraka knjige o generalu Praljku. Mislim na drugo prošireno izdanje prve knjige... Čin Vaše javne podjele knjiga o generalu Praljku po svim hrvatskim školama, knjižnicama, veleposlanstvima itd. itekako bi značio puno za uzdizanje ponosa u našem narodu. A ponosan narod nitko ne može slomiti.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/pismo-predsjedniku-drzave-o-generalu-praljku/>

DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM.

ZAVRŠNI TEKST: THOMPSON I DALIĆ ZA PONOSNU HRVATSKU

U najnovijoj kolumni Hodak nas podsjeća na Thompsonovu ulogu u obrani ponosa naših ljudi u vrijeme kada su vlasti napadima na njega zapravo ostvarivali zahtjev njihovih gazda koji ne žele ni da čuju za ponos naroda koji ih je razoružan pobijedio i protiv njihove volje stvorio hrvatsku državu:

No naša lijepa Hrvatska slobodarski diše. Milena Zajović u Večernjaku “prosto ne može da veruje” i poručuje: “Komesar za šund Filip Zoričić štiti Pulu od cajki, a devastacija obale mu ne smeta”. Sjeća se Milena kako je 2008. Boris Miletić odbio dati suglasnost Thompsonu za koncert u Areni.

Tada je Borisovo obrazloženje “držalo vodu”, ali sadašnje Zoričićevo pozivanje na “građanski duh grada” “duboko je malograđansko”. Firma s lijepim imenom “Hiljadarka” našla se sad u gabuli. Izgubili lovu, a polako i glavu... Samo su htjeli ljude upoznati s modernijom vrstom poezije, drugim melosima i ritmovima... Različitosti doprinose zbližavanju naših naroda i narodnosti. K'o do 1990., ali tada smo se zbližili “preko nišana”.

(...)

I sada, drugovi, neki “komesar za šund” uzima sebi za pravo da nas “maltretiše” pa zabranjuje izvođenje takve popularne narodnjačke glazbe u javnom gradskom prostoru. Samo naprijed Milena! Treba se samo prisjetiti Thompsona kojem je bilo zabranjeno održati koncert u pulskoj Areni. Tada 2008. zavladała je u Puli prava histerija, valjda od strane ove mase kojoj je firma “Hiljadarka” rasprodala ulaznice za srpske narodnjake. Netko je na fejsu objavio: “Tko je sebi uzeo pravo aplaudirati zabrani Thompsona u Puli, sada ima pravo samo zagristi jezik zbog zabrane narodnjaka u Puli”.

Ali Hodaka treba pročitati u cjelini pa taj tekst dajem u Prilozima.

S druge strane Hodakovo spominjanje napada na Thompsona te 2008. godine podsjeća nas na tadašnju našu obranu Thompsona: HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

Pismo sa samo nekim od potpisnika dani su u Prilozima. Već ta imena pokazuju zašto sada radim na seriji knjiga o nekim od takvih uglednih Hrvata koji su se stalno borili za očuvanje ponosa hrvatskih ljudi. Prije ovoga pisma pisali smo izravno Thompsonu i javno mu izrazili potporu i našu želju da ga ne obeshrabre sitna, prizemna i priglasna podmetanja koja su se bila razbukala poslije njegovog iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U tim knjigama iznova dajem i ova i slična pisma koji su ti časni ljudi potpisivali iako su zbog toga znali biti na udaru vlasti. I 2015. je bio novi veliki udar na Thompsona,

legendarnu 'Bojnu Čavoglave' i ZDS koji su poslije Memoranduma SANU 2 bili važna karika svima onim kojima je smetala veličanstvena hrvatska pobjeda u Domovinskom ratu. Neposredno prije tog novog napada na Thompsona bi je napad na velikog hrvatskog domoljuba nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. HNS se tada nije snašao, ali uskoro su vatreni preuzeli na sebe obranu ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Zauvijek će biti upamćen veličanstveni doček srebrnih Vatrenih 2018. uz Thompsonovo sudjelovanja i uloge Dalića i Modrića u tome.

I on i Thompson i danas su na čelu svih onih koji se bore za očuvanje našeg ponosa i dostojanstva.

Ovih dana Dalić iznova pokazuje što znači uputstvo kardinala Kuharića hrvatskim političarima:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima." (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

A Dalić, kao vođen tom preporukom i danas reagira prema svjetskim moćnicima kada nam je nanesena nepravda:

ZLATKO DALIĆ ODBIO GLASOVATI: RAZOČARAN SAM ODNOSOM FIFE PREMA HRVATSKOJ, GDJE SU NAŠI NOGOMETAŠI?

28. Veljače 2023.

‘Da engleski, brazilski, španjolski, njemački ili talijanski igrači i treneri postižu rezultate poput nas, bili bi itekako zastupljeni u svim izborima. Želim više respekta za nas, za našu reprezentaciju, za naše igrače, pa i za sebe, jer smo s dvije medalje apsolutna svjetska senzacija’

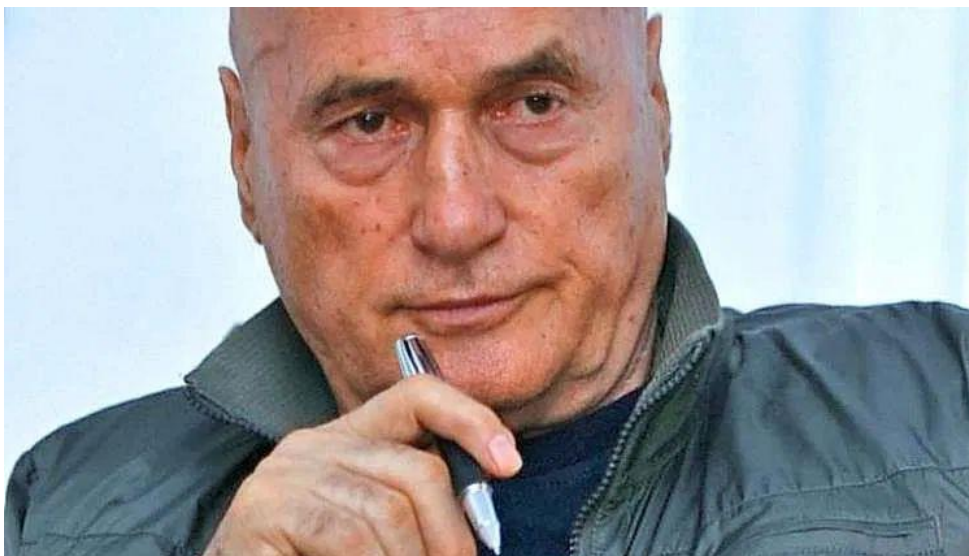
Cijeli tekst dajem u Prilozima.

Josip Pečarić

PRILOZI

HODAK: JEFTINA PROPAGANDA JUGO-NOSTALGIČARA OPET MARŠIRA NA ČELU KOLONE

27/02/2023

Na “akademsko” pitanje možemo li razje**ti Hrvatsku? odgovor je “MOŽEMO!”. Ta skupina lijevih aktivista, uz borbu sa smećem, ima sveti partijski cilj: deustašizacija i denacifikacija Hrvatske. Identičan cilj ima i Vladimir Vladimirović Putin u Ukrajini. K’o biblijska ptica “feliks” iz pepela je izronio Marko Špoljar, lijevo krilo lijevog Jutarnjeg, pa kaže: “Vrijeme je za završni korak u deustašizaciji ulica u Zagrebu!”. Marko je zamjena, kao “divka” za kavu, za sustav “umjetne inteligencije ChatGPT”. Kako bi rekli u BiH: K’o bajagi je neutralan, ali mu je Tuđman sumnjiv, a Tito prihvatljiv i drag. Vjerojatno se čudi što se u Zagrebu šuti dok Rusija “herojski” razara Ukrajinu i njene “naciste”.

Vlast u Zagrebu već šest mjeseci “žmiri” na problem odvoza i razvrstavanje smeća.

To predstavlja svjetski rekord u žmirenju. Čestitam...

Vijećnici iz Medveščaka u praksi su dokazali da povijest u pravilu završava k’o farsa. Probudio se opet i onaj “slobodarski” Zagreb. Kad može Putin, mogu i purgeri! Ivica Granić iz Dubrovnika komentira radosnu vijest kako je vijeće zagrebačke gradske četvrti Gornji Grad, Medveščak, izglasalo da se u fond imena iz kojeg se imenuju javne površine u Zagrebu uvrsti i ime Milke Planinc, bivše visoke dužnosnice Komunističke partije Jugoslavije. Bilo je navodno i drugih prijedloga... Možda da se u taj “fond” uvrsti i Mate Granić, osobni “lekar” drugarice Milke ili kompromisni prijedlog da se još neki trg u gradu nazove po Vladimiru Ranogajcu koji nas je još

tamo legendarne 1945. trajno zadužio sa svojim tumačenjem zakona o kaznenom postupku.

Naime, komesar Vlado je za vrijeme tog komunističkog “kolinja” naredio strijeljanje oko 60 narodnih neprijatelja. Da mu savjest bude mirna, nekoliko mjeseci nakon toga digao je optužnice protiv njih. Pokojni “optuženici” su tako imali pravo prigovora protiv Vladimirovih optužnica. Kao što to i danas deseci tisuća ubijenih Ukrajinaca mogu prigovoriti drugom Vladimiru... I takav jedan heroj ima ulicu tamo negdje na Jarunu. Međutim, Marko Špoljar o Vladi Ranogajcu ni bi više divanio.

Vijećnici iz Medveščaka u praksi su dokazali da povijest u pravilu završava k'o farsa. Naša Milka bila je politički komesar najkrvoločnije partizanske brigade, one 11. Dalmatinske. Valjda je sudjelovala i u “legendarnim” pobjedama nad širokobriješkim franjevcima. I tako, dok su odmah nakon rata, bez suda i suđenja, stotine tisuća Hrvata bili ubijeni u komunističkoj Jugoslaviji, sad nasljednici i nasljedovatelji tih krvnika, u ime neke samo njima znane demokracije, traže za te krvnike iz doba komunizma ulice u elitnim zagrebačkim kvartovima.

Gorana Kelam je objavila na fesu vic o Milki Planinc. Skoro pa realan. Kao predsjednica Vlade susrela se s Rolandom Reganom, tadašnjim američkim predsjednikom. Pitala naša Milka Regana imali on kakav hobi. “Naravno da imam. Skupljam kaubojska lasa”, odgovorio je Regan. “A gdje ih držite?”, znatiželjno će Milka. “Pola u Bijeloj kući, a pola na mom ranču. A koji je vaš hobi?”, upita Regan Milku. “Skupljam političke viceve”, odgovori Milka. “A gdje ih držite?”, začuđeno će Regan. “Pola u Staroj Gradiški, a pola u Lepoglavi”, pohvali se Milka.

‘Na rubu pameti’

U ova luda vremena samo nam još nedostaje da nekom padne na pamet ideja pa u ime demokracije zatraži da se proglasi i ulica Sime Dubajića, Milkinog suborca. Naravno, sada je na potezu Marko Špoljar. Progon, ne onih koji su bili ustaše, jer ti ni u snu nisu mogli dobiti ulicu u Zagrebu, nego svih onih koji nisu bili u partizanima. Taj kriterij je već bio u upotrebi neposredno poslije završetka rata 8. svibnja 1945. i za mnoge je bio uteg na vagi između života i smrti. I tako dok se Putin i obračunava s nacistima u Ukrajini, Marko Špoljar, MOŽEMO, 6.Lička, Ivica Ivanišević, Slobodanka, Rada, Rade i ekipa obračunavaju se s onima koji su se od 1941.-45. i od 1991.-95. borili za hrvatsku državu. Zar to nije kao u Krležinom epohalnom romanu iz 1938. “Na rubu pameti?”.

Kratka “drugarska” poruka Špoljaru: Marko, ako nisi zadovoljan “sobom”, otiđi u “predsoblje”.

Dolazi vrijeme poreznih prijava i ispunjavanja obrazaca. Netko mi je poslao obrazac koji je za poreznu upravu ispunio jedan Australac. U rubrici da li nekog “uzdržavate”, on je napisao: “tisuće ilegalnih emigranata, milijun huligana, stotine tisuća nezaposlenih parazita i iznajmljivača, 100 tisuća kriminalaca u zatvorima, uz to oko 150 idiota u parlamentu i tisuće političara koji to sve toleriraju”. Porezna uprava mu je vratila ispunjeni obrazac uz napomenu da je taj odgovor neprihvatljiv. Na to je Australac Poreznoj upravi uzvratio pitanjem: “Koga sam zaboravio navesti?”.

Dobra, stara, senilna Europa

Navodno “epohalan” govor Vladimira Putina značio je konačni “zbogom” Europi. Jel’ to shvatila dobra stara senilna Europa? Ponosna na silne ministrice obrane, ljudska prava, snižavanja granica za pedofiliju, parade ponosa, liberalnu demokraciju koja prije sličila na “ploveće kazalište” bez kormilara... Rusija i Kina sve su bliže jedna drugoj, a sad ni Indija, trenutno najmnogoljudnija zemlja svijeta, ne želi osuditi invaziju Rusije na Ukrajinu. Putin je probudio već olinjali i zaspali NATO, a samo zahvaljujući konfuznoj Americi s Bidenom na čelu, Ukrajina odolijeva, a Europa još ipak drži glavu iznad vode. Bez njih bismo mogli već sada početi učiti ruski.

No naša lijepa Hrvatska slobodarski diše. Milena Zajović u Večernjaku “prosto ne može da veruje” i poručuje: “Komesar za šund Filip Zoričić štiti Pulu od cajki, a devastacija obale mu ne smeta”. Sjeća se Milena kako je 2008. Boris Miletić odbio dati suglasnost Thompsonu za koncert u Areni.

Tada je Borisovo obrazloženje “držalo vodu”, ali sadašnje Zoričićevo pozivanje na “građanski duh grada” “duboko je malograđansko”. Firma s lijepim imenom “Hiljadarka” našla se sad u gabuli. Izgubili lovu, a polako i glavu... Samo su htjeli ljude upoznati s modernijom vrstom poezije, drugim melosima i ritmovima... Različitosti doprinose zbližavanju naših naroda i narodnosti. K’o do 1990., ali tada smo se zbližili “preko nišana”.

Poezija koje se ne bi posramio ni Karadžić, Mladić, Šljivančanin, a ni Let 3

Što će Hrvatima neki Tin Ujević, Arsen Dedić, Krklec, Krleža, Slavko Mihalić, Dobriša Cesarić, Antun Branko Šimić... Sve su to fosili koji su odavno off. Drug iz “Hiljadarke” i Milena otvaraju nam krmeljave oči. Ova srpska narodnjačka poezija svakom pravom ljubitelju glazbe odmah ulazi u “uvo”. Recimo, prekrasne riječi narodnjaka koje svakog, a napose mlade, kulturno uzdižu idu: “Možeš da me miluješ, možeš da me siluješ, možeš da me ubiješ, svejedno je. Od modrica tvojih plava sam ja, plava k’o oči u gusara. Otvori mi srce, karte na sto. Samo gazi, gazi, gazi me pred svima, jer gde ima krvi, tu ljubavi ima. Svuci me, po svakoj suzi, tuci me. K’o dete kazni me, k’o ženu spasi me. Robinja sam tvoja, ubij me. Robinja sam tvoja, volim te...”.

Poezija je to koje se ne bi posramio ni Karadžić, Mladić, Šljivančanin, a ni Let 3... Ovakvu izvornu “poeziju” čuo sam prvi puta u JNA služeći “narodu” u Bitoli: “Mala moja, bit ćeš mi gospoja, jest ćeš proju, je**la majku svoju”, ili “Jeb**te vojni referente što me dadne dalje od Dervente”.

I sada, drugovi, neki “komesar za šund” uzima sebi za pravo da nas “maltretiše” pa zabranjuje izvođenje takve popularne narodnjačke glazbe u javnom gradskom prostoru. Samo naprijed Milena! Treba se samo prisjetiti Thompsona kojem je bilo zabranjeno održati koncert u pulskoj Areni. Tada 2008. zavladała je u Puli prava histerija, valjda od strane ove mase kojoj je firma “Hiljadarka” rasprodala ulaznice za srpske narodnjake. Netko je na fejsu objavio: “Tko je sebi uzeo pravo aplaudirati zabrani Thompsona u Puli, sada ima pravo samo zagristi jezik zbog zabrane narodnjaka u Puli”.

Nijemci su davno postavili kratku i jasnu definiciju turbofolka: “Music fur Idioten”. Ali njima je bolje da se ne javljaju. Progresivni svijet se zgraža što njihov Wagner radi u Ukrajini...

Uvedeno je novo pravednije plaćanje lijekova. Sad će pravednici brže u raj.

‘Kako odgojiti ustašu?’

Ne znam je li Robert Bajruši možda studirao povijest kod Slaveka Goldsteina ili je završio srednju kumrovečku? Dok cvate “srpski svet”, a Vučić bi opet malo “da poseti” Glinu, te dok u komšiluku niču ulice Draže Mihajlovića, naš Roby, u stilu naših pučkih i inih pravobraniteljica, daje besplatne savjete “kako odgojiti ustašu”. Roby drobi o ustaškoj mladeži, a Goldstein opet glorificira nezaboravnog i neprežaljenog druga Tita. Kaže da je Tito čovjek koji je primjer klasičnog kontrapunkta. Osnovno znate. Kontrapunkt je kad se dvije melodije tako povežu da se istovremeno izvode i skladno zvuče. Uz komunistički revizionizam u Zagrebu i nadolazeću ulicu Milke Planinc javlja se naš Slavek kako bi svog Tita usporedio, ni manje ni više nego s Georgeom Washingtonom.

Tako on kaže: “Možemo govoriti o njegovim manama(!?), ali bio je osloboditelj”. Sad je jasno odakle su se otisnuli u svijet povijesnih znanosti Jakovina, Markovina, Klasić i slični. Skoro da nema ozbiljnije liste ratnih zločinaca, a da se na njoj ne nalazi naš (George) Tito, zvan “Osloboditelj”. Ne samo osloboditelj, on je bio i istaknuti pravnik (ima drugovi sudija koji se drže zakona k'o pijani ploti) povjesničar i vizionar (prije će Sava poteći uzvodno nego će Hrvatska postati država), ali iznad svega bio je moralni uzor.

Prva žena Pelagija Denisova Belousova već je skoro navršila 14 godina kad se udala za budućeg osloboditelja. Ne znam koliko je godina imala supruga Georga Washingtona, ali ju on sigurno ne bi prijavio nekoj tajnoj službi. Naime, u ta sjajna vremena još nije postojao ljevičarski pojam “zviždač” koji je danas fini sinonim za drukere i cinkere. Tada još ni Pernar nije bio na sceni. “Odzviždao” je budući maršal tu svoju drugu suprugu Elzu Kenig koja je streljana kao njemačka špijunka 1937.g u Moskvi. Naime, “osloboditelj” je bio “uverski” demokrat.

Jeftina propaganda jugo-nostalgičara opet maršira na čelu kolone

Jedna država, jedna partija, jedan predsjednik, ali više tajnih službi OZN-a, UDB-a, KOS), više kaznionica (Goli otok, Lepoglava, Stara Gradiška...), ubojstva ekonomske i političke emigracije... Uglavnom, repertoar ovakvih tipičnih “osloboditelja” kao što su bili Staljin, Hitler, Musolini, Mao ce Tung, Čauševski, koji su kažnjavali zatvorom pričanje viceva, nezaboravan je i zato svatko od njih zaslužuje dobiti u Zagrebu bar jednu ulicu ili trg. Milki ulica, a Titi vratiti trg! Jeftina propaganda jugo-nostalgičara opet maršira na čelu kolone.

Nakon što je otkrio kostodrobilice koje je navodno osloboditelj Hitler slao u Jasenovac, naš Slavko ponovno otkriva “Ameriku”, samo na njegovu žalost prekasno. Prekasno za dva milijuna. Kad je klasičnom vulgarnom diktatoru, kakav je Josip Broz, ponestalo love poslao je tisuće Hrvata, koji nisu stradali u silnim jamama i u zatvorima, na rad u inozemstvo.

Kažu da protiv lopovluka nema pomoći. Mali lopovi rade pod okriljem noći, a veliki pod okriljem moći.

Na žalost, točnu i istinitu dijagnozu Lijepe naše dao je dr. Manfred Dausteer, sudac koji osudio Mustača i Perkovića: “Hrvatska ne razlikuje dobro od zla. Politička pitanja još rješavaju komunistički funkcioneri, u medijima su tumačenja prepuštena bivšim

komunističkim propagandistima, a u državnim institucijama odluke donose kadrovi čije su percepcije lojalnosti formirane u zagrljaju partije i UDB-e”. No ipak je važnije da je Sava ipak potekla uzvodno.

Zlobnici i dalje tvrde: “Dok je srca bit će i Croacije, makar u okviru Balkanske federacije”.

I dok pomalo odlazi zima i dolazi ljeto, po šumama i gorama idu čete piromana...

Zvonimir Hodak/direktno.hr

<https://kamenjar.com/hodak-jeftina-propaganda-jugo-nostalgicara-opet-marsira-na-celu-kolone/>

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona. Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Neki potpisnici

Akademik Ivan Aralica

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna Bebek

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Damir Borovčak, dipl. ing., publicist

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira

Prof. dr. sc. Nikola Buble

Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik

General Miljenko Crnjac

Joško Čelan, novinar i publicist

Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik

Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS

Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

General Ljubo Ćesić Rojs

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u
Švicarskoj

Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj
Fra Mladen Hrkač
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar

Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Miroslav Međimorec, uredatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Marko Mikulandra, književnik i uredatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski uredatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Tvrтко-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak
Mostar
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist

Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Zlatko Vitez, glumac
Dr. sc. Petar Vučić
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZLATKO DALIĆ ODBIO GLASOVATI: RAZOČARAN SAM ODNOSOM FIFE PREMA HRVATSKOJ, GDJE SU NAŠI NOGOMETAŠI?

28. Veljače 2023.

‘Da engleski, brazilski, španjolski, njemački ili talijanski igrači i treneri postižu rezultate poput nas, bili bi itekako zastupljeni u svim izborima. Želim više respekta za nas, za našu reprezentaciju, za naše igrače, pa i za sebe, jer smo s dvije medalje apsolutna svjetska senzacija’

Sinoć su u Parizu proglašeni dobitnici nagrade The Best, a u izboru tradicionalno sudjeluju izbornici i kapetani svih svjetskih reprezentacija, uz glasove medija te navijača. Hrvatski izbornik, Zlatko Dalić, odlučio je kako ove godine neće sudjelovati u Fifinom izboru.

– Razočaran sam odnosom Fife prema hrvatskoj reprezentaciji jer smatram da smo zaslužili veće poštovanje svjetske nogometne organizacije za rezultate koje smo proteklih godina postigli. Jedina smo reprezentacija koja je prošle godine bila među četiri na Svjetskom prvenstvu te među četiri najbolje u Ligi nacija. Šokirali smo cijeli svijet pobjedom protiv najveće svjetske reprezentacije, Brazila, jedini uz Francuze imamo dvije medalje s dva zadnja SP-a. Pobijedili smo Francusku u Parizu, Dansku u Kopenhagenu, izbacili Brazil i Belgiju sa SP-a, u 23 utakmice nakon Eura izgubili smo samo dva puta – istaknuo je izbornik Dalić, prenosi web stranica HNS-a.

– Usprkos tomu, pogledajte popis 14 kandidata za najboljeg igrača svijeta – osim sjajnog Modrića, gdje su Hrvati? Ne bih nabrajao pojedince iz drugih zemalja jer zaista imam veliki respekt prema svakom igraču i treneru, ali zar tu nije bilo mjesta za Matea Kovačića koji je postao svjetski klupski prvak i igrao briljantno na SP-u? Nije bilo

mjesta za Gvardiola koji je po većini izbora bio i među najboljih 11 na SP-u i u Bundesligi? Zar Livaković nije zaslužio biti ni među pet kandidata za najboljeg vratara nakon svega što je napravio na SP-u?

– Među pet predloženih trenera koje redom izuzetno cijenim su i tri izbornika, ali niti jedan od njih nije izborio i finalni turnir Lige nacija i medalju na SP-u. Uz veliko poštovanje prema uspjehu Maroka i njihovom izborniku, u dva međusobna susreta Hrvatska ima remi i pobjedu u utakmici za broncu – dodao je Dalić.

– Prisjetimo se i da je po brojkama i po dojmu Dominik zaslužio biti najbolji vratar SP-a, a Joško najbolji mladi igrač SP-a. Doživljam sve to kao manjak poštovanja, a koji sam doživio i u odabiru termina naših utakmica, pa i kvaliteti suđenja koje smo imali tijekom SP-a, posebno u polufinalnoj utakmici. Smatram da je naša reprezentacija i svojim igrama i svojim ponašanjem na terenu i izvan njega zaslužila više poštovanja, istog poštovanja koje mi iz utakmice u utakmicu pokazujemo prema našim protivnicima.

– Da engleski, brazilski, španjolski, njemački ili talijanski igrači i treneri postižu rezultate poput nas, bili bi itekako zastupljeni u svim izborima. Želim više respekta za nas, za našu reprezentaciju, za naše igrače, pa i za sebe, jer smo s dvije medalje apsolutna svjetska senzacija. Fifa bi nas trebala više promovirati jer smo pokazali da jedna mala zemlja može konkurirati najvećima, a što je najljepša reklama za nogomet u cijelom svijetu – komentirao je Dalić.

– Zbog svega navedenoga, odlučio sam kako ove godine neću sudjelovati u izboru, ali svim dobitnicima od srca čestitam na zasluženim nagradama, a posebno našem Luki na sjajnom četvrtom mjestu, s time da je za mene on uvijek broj jedan – zaključio je hrvatski izbornik.

Večernji list/<https://www.vecernji.hr/Hrvatsko-nebo>

<https://hrvatskonebo.org/2023/02/28/zlatko-dalic-odbio-glasovati-razocarano-sam-odnosom-fife-prema-hrvatskoj-gdje-su-nasi-nogometaši/>

<https://bezcenzure.hr/vlad/thompson-i-dalic-za-ponosnu-hrvatsku/>

PROGOVORIO O PONUDAMA/IZBORNİK DALIĆ OTVORIO DUŠU: “SAHRANIO SAM OCA I SJEO NA KLUPU. POTOP, NAVIJAČI ZVIŽDE”

12. Ožujka 2023.

Izbornik Zlatko Dalić progovorio je o teškim trenucima nakon poraza od Austrije u Ligi nacija.

Zlatko Dalić, izbornik hrvatske nogometne reprezentacije gostovao je na tribini u Nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke gdje je okupljenima pričao o Vatrenima, teškom porazu od Austrije nakon smrti oca, ali i bogatim ponudama nakon Rusije. Pred prvu utakmicu Lige nacija protiv Austrije u osječkom Gradskom vrtu sve je potresla vijest o smrti Dalićevog oca Ivana. Izbornik je po primitku tužne vijesti napustio pripreme reprezentacije i zaputio se u rodno Livno, a samo dva dana kasnije sjeo na klupu Vatrene i doživio težak poraz.

Austrija je slavila s 3:0 i unijela veliku nervozu u hrvatske redove:

“Dva dana nakon što sam sahranio oca, sjeo sam na klupu potpuno nespreman. Izgubili smo 3:0, ne mogu opisati koliko je bilo teško, navijači zvižde, činilo se kao potop. Čovjek se, unatoč teškim trenucima mora izdignuti i ne smije pokleknuti”, kazao je izbornik pa dodao:

“Nakon te utakmice izdigli smo se jer mi je dragi Bog dao snage da se vratim. Porazi te vode na dno, mnogi se ne uspiju izdignuti, ne samo u sportu, već i u životu. Nikad ne odustati, a nakon toga smo imali 22 utakmice bez poraza. Nikad ne odustati, nikad ne predati jer uvijek netko želi da ti odustaneš”.

Dakako, bilo je riječi i o veličanstvenom uspjehu, osvajanju srebrne medalje na Svjetskom prvenstvu u Rusiji 2018. godine. Malo je tko očekivao Vatrene u finalu, a zasluge za veliki uspjeh idu i Daliću kojeg su uskoro dočekale bogate ponude na stolu: “Nakon Svjetskog prvenstva došle su velike ponude i mnogi su me savjerovali da napustim reprezentaciju na vrhuncu i odem za zaradom. Bio sam svjestan da je kod

nas kratko pamćenje i da kada izgubim koju utakmicu da ću biti najgori, najlošiji, da će sve biti protiv mene”, rekao je izbornik pa otkrio što je presudilo da ostane na klupi Vatrenih:

“No slao sam poruke o našoj zemlji, zajedništvu, da ljudi ostanu u Hrvatskoj. Da sam ja tada otišao za tim bogatim ponudama, kako bi ti mladi ljudi shvatili mene i moje poruke. Rekli bi da govorim jedno, a radim drugo. Ne bih bio vjerodostojan”, zaključio je izbornik.

<https://hrvatskonebo.org/2023/03/12/progovorio-o-ponudama-izbornik-dalic-otvorio-dusu-sahranio-sam-oca-i-sjeo-na-klupu-potop-navijaci-zvizde/>

SLOBINA HRVATSKA

Zvonimir Hodak je svoju zadnju kolumnu naslovio ‘POBIJEDI LI U UKRAJINI PUTIN SLIJEDI NAM NOVA SRPSKA INVAZIJA’

Ali čitajući kakva je RH u njegovom tekstu zapitao sam se treba li Srbima drugačija Hrvatska od one koju imamo sada? Da nisam sam koji tako razmišlja pokazao mi je Vjekoslav Krsnik šaljući mi svoj najnoviji tekst iz čijeg se naslova upravo to i vidi: ZAGREB JE VIŠE GLAVNI GRAD NEPOSTOJEĆE JUGOSLAVIJE NEGO REPUBLIKE HRVATSKE.

I Mladen Pavković kometira:

DAN ŽENA UZ LEPU BRENU I JUGOSLAVENSKE ZASTAVE!

<https://bezcenzure.hr/toptema/dan-zena-uz-lepu-brenu-i-jugoslavenske-zastave/>

Ivica Marijačić se zato s pravom pita:

KAKAV TO MORAŠ BITI ČOVJEK DA SE DIVIŠ NEKOMU TKO JE PJEVAO KOLJAČIMA TVOGA NARODA U VOJNOJ ODORI TIH KOLJAČA?

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34240-kakav-to-moras-biti-covjek-da-se-divis-nekomu-tko-je-pjevao-koljacima-tvoga-naroda-u-vojnoj-odori-tih-koljaca>

A sve je to davno najavio nitko drugi nego Slobodan Milošević.

Kako to?

Zapravo on je to najavio svojom čuvenom tvrdnjom:

SRBI SU POVBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU!

Davno sam upozoravao da on govori istinu ali na svoj srpski način (LAŽ JE SRBIMA NAJVIŠE POMOGLA U POVIJESTI). Još tijekom rata upozoravao sam da takve tvrdnje treba čitati obrnuto tj. ono što on govori za Srbe odnosi se na nas Hrvate. Drugim riječima Sloba je tada najavio poraz Srba u ratu, ali i pobjedu u miru.

Već ovih nekoliko tekstova koje sam spomenuo to zorno pokazuju-

Kako sam svoje upozorenje kako Slobinu poruku treba 'čitati' na ovakav način često ponavljao pokušavam naći jesam li ga ostavio i u svojim knjigama. Kada imate preko 150 publicističkih knjiga teško je to pronaći. Ali ipak sam uspio i pronašao sam u svom govoru na Osmom stručnom skupu o temi Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» – što je to?, Zagreb, 4. prosinca 2009. U svom članku VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA? Pišem:

Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji čiji je hegemon bila pouzdana poslušnica svjetskih moćnika – Srbija. Poznato je iz povijesti da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat koji su sami vodili. Spremni su za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika žrtvovati dobar dio svoga naroda. Gubitnici u ratu, uz pomoć svjetskih moćnika, uvijek su pobjednici u miru! Nisu svi Srbi bili zadovoljni takovom ulogom svoga naroda u velikom eksperimentu s Hrvatima. Srpski akademik Vaso Čubrilović upozorio je

Slobodana Miloševića: „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti. Slično je Miloševića – izgleda – upozoravao i Milovan Đilas. Svjetski moćnici nisu mogli ništa izgubiti u prvom dijelu svoga eksperimenta. Ako Srbi pobjede po prvi put u ratu – odgovara im. Ako ne, eksperiment ide dalje!

Danas smo svjedoci o uspjehu tog eksperimenta. A možda je Sloba samo vjerovao u prosudbi svog akademika. U spomenutom tekstu sam dao o tom srpskom akademiku iz Wikipedije (na Srpskom): Dr Vaso Čubrilo^{vić} (14. januar 1897, Bosanska Gradiška - 11. jun 1990, Beograd) je bio srpski akademik i historičar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je pošte^{de}o smr^{tne} kazne i osudio na 16 godina teške tamnice, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo „Isterivanje Albanaca“. Po izbijanju rata i okupacije Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto ministra poljoprivrede (1945). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilo^{vić} je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNRI, Vaso Čubrilo^{vić} je bio ministar poljoprivrede (1945-1946) i ministar šumarstva (1946-1950) Osnivač je Balkanološkog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmojulske nagrade.

U prilogima dajem spomenute tekstove da bi mogli odmah i pročitati kako izgleda Slobina Hrvatska.

Josip Pečarić

PRILOZI

HODAK: ‘POBIJEDI LI U UKRAJINI PUTIN SLIJEDI
NAM NOVA SRPSKA INVAZIJA’

06/03/2023

Prosječni IQ je negdje oko 97. To je gotovo 60 manje od IQ-a koje su imali, recimo, Stephen Hawking i Einstein. Ovaj potonji nas je razveselio uzrečicom kako su samo dvije stvari bezgranične – svemir i glupost, uz napomenu da za svemir to još nije 100 posto siguran.

Jednom je, u trenutku iskrenosti, rekao naš psihijatar dr. **Herman Vukušić**: “Nema zdravih, ima samo nepregledanih”. Koliko ima hrvatskih povjesničara koji nisu pregledani samo Bog zna. Koliko je prosječni IQ naših hrvatskih povjesničara i onih koji pišu srednjoškolske udžbenike povijesti ocijenite sami, odnosno koliko ih je “nepregledanih”. Već su “pre(o)gledani” **Klasić, Goldstein, Jakovina, Markovina**, a svoj pregled čekaju razni jugo-autori srednjoškolskih povijesnih udžbenika.

Najnovija prijava za taj pregled mogla bi biti i za **Akmađu i Hasanbegovića**. Naime, u Zagrebu je, u okviru Hrvatskog instituta za povijest, održan kolokvij pod nazivom: “Bosanska golgota četnika 1945.”. Gosti su bili srbijanski “istoričari” **Bojan Dimitrijević** i **Nemanja Dević**. Zanima me samo IQ organizatora ovog skupa bez obzira na opće poznate povijesne činjenice. Naime, već nakon kapitulacije Italije u rujnu 1943. četnici **Draže Mihailovića** počeli su najprije tajno, a potom i javno približavanje Titu i komunistima. Zagreb su tako “oslobodile” miješane partizansko-četničke jedinice, naravno u partizanskim uniformama.

Gura li nas se u obnovljeno jugo-bratstvo i jedinstvo?

Tako je partizanski general **Dapčević** jednom prilikom priznao da su u svibnju 1945. partizani strijeljali kraj Maribora oko 30 tisuća ustaša i domobrana, a četnici su, uz asistenciju Engleza, pušteni kući. Klasić zna “znanje”. Aktualni jugo-istoričar **Hrvoje Klasić** je “šokovan” pa kaže: “Šokantno je da su za istim stolom sjedili oni koji veličaju ustaške zločine nad Srbima i četničke zločine nad Hrvatima i revitaliziraju ih”. A onog koji veliča partizanske zločine nad Hrvatima nisu pozvali za stol. Odmah svi na pregled! Uglavnom po Klasiću su četnici i ustaše “dobro surađivali” u Drugom svjetskom ratu. Valjda je po Klasiću ta suradnja išla toliko daleko da su udovice četnika od NDH dobivale mirovine, hranu, lijekove, oružje... Naš “istoričar” valjda “misli” da su onda s tim oružjem četnici napadali njegove partizane. Vjerojatno i onda kad su se pred kraj rata masovno presvlačili u partizanske uniforme nakon obaveznog brijanja... Ma kakav Drugi svjetski rat! Po Klasiću i jugo-povjesničarima to je bio samo bratoubilački rat partizana, ustaša i četnika. Međutim, za to klanje su nakon 8. svibnja 1945. platili isključivo ustaše dok četnici i partizani preko svojih nasljednika i danas primaju “penzije” od RH...

Mirovine, naime, primaju samo oni koji su se borili i izborili za Tuđmanovu Hrvatsku. A epizoda s Hrvatskim institutom za povijest, Miroslavom Akmađom, Hasanbegovićem, Klasićem te četničkim istoričarima Dimitrijevićem i Devićem samo

pokazuje u kojoj smo još mjeri zatrovani vulgarnom ideološkom jugo-propagandom i koliko smo još daleko od izlječenja. Ako uopće jesmo? Možda je to baš put kojim nas se stalno pomalo i tobože neprimjetno gura u neko obnovljeno jugo bratstvo i jedinstvo.

U Koprivnici je trideset metara od policijske postaje eksplodirala eksplozivna naprava.

Policija nije reagirala jer nije bilo dojave građana.

Muškarci opet kleče i mole, narušavaju javni red i mir jugofila, ateista i “progresivnih” liberala. Preglasno mole. **Fred Matić**, inače zvan Punjena ptica, je ponovno u ekstazi. Bio je čvrstog uvjerenja kako je aktivizam u državi za koju se on borio dozvoljen samo za ljevičare i liberala (npr.: za pripadnike Možemo! Kao **Benčiću**, **Uršu Raukar** i sl.). Nigdje nisam pročitao ni vidio da “molitelji” urlaju, potežu druge za rukav, ometaju promet, deru se da je pobačaj “civilizacijski domet”, leže po pločnicima, lobiraju kod “svojih” istomišljenika u Saboru da galame po medijima i zagovaraju ih... Ljudi samo kleče i mole. Uglavnom, djeluju dijametralno suprotno od Freda Matića. Po reakcijama na fejsu Fred mnogima ide na “onu stvar”. Koja je to stvar ostaje na Fredu da sam utvrdi. Jednog će dana možda i naš Fred otkriti “sveti gral”... Kao što je nekadašnji predsjednik RH **Stipe Mesić** dodijelio američkom veleposlaniku **Williamu Montgomeryju** velered kneza Trpimira zbog njegovih zasluga za uvođenje vele-reda, možda ga jednom, ako **Kolinda** opet postane predsjednica, dobije i Fred Matić.

Drago mi je da se nakon Splita i Zagreb poklonio našem “velikanu” **Miljenku Smoji**. Smoje to i zaslužuje. **Karmela Devčić** u Večernjaku nas podučava: “Otkud splitski dišpet?” Nastavlja: “Tražila se karta više”. Zagrepčani kuže što je prava kvaliteta. Kad je **Dragan Despot**, pred otprilike godinu dana, postavio na scenu Krležin roman “Na rubu pameti” iz 1938., dvorana na Trgu bana Jelačića bila je poluprazna. Danas, sto metara sjevernije, traži se karta više za “Velo misto”. Očito, svoj istančan ukus žitelji glavnog grada pokazuju tek kad se pojave **Lepa Brena** i Smoje. Nekako je simbolično da će oboje nastupiti u hrvatskoj “komediji”.

Smoje je bio pravi jugoslavenski drucker

No vratimo se mi našem Miljenku. Tip je bio stvarno osebujan lik. Danas ga se štoviše podiže na razinu idola. Kao, bio je “naš čovik” koji se rugao vlastodršcima. Ha, ha, ha! Smoje je bio stopostotni režimski novinar i cinker. Ne “žviždač” nego drucker. Već sam više puta pisao o tome kako postoji sudska presuda iz koje je vidljivo da je “naš čovik” prijavio miliciji taksistu koji je povjerovao kako je Smoje “naš čovik”. Smoje je bio definitivno jedan od kulturnjačkih stupova tadašnjeg komunističkog režima. U protivnom mu nikada ne bi bilo ni dozvoljeno da napiše i snimi humorističke serije “Naše malo misto” i “Velo misto”. Bio je uvjereni splitski Jugoslaven. Njegov tobožnji “anarhizam” bio je samo jeftina farsa, krinka kako bi humanizirao komunističku jugo-vladavinu. Vlaji su po njemu bili “horde koje su se s druge strane brda spustile u fini, crveni i jugoslavenski Split”. Kad je 26. listopada 1985. došlo do “gužve” na utakmici Hajduk – Crvena Zvezda, uzburkale strasti Splitsana “smirivao” je naš Miljenko izjavivši: “Klero-nacionalisti, još bolje fašisti, spremaju se na akcije, ali nisu to Splitsani, ti Torcidaši su opaki, opasni, zadojeni mržnjom, a još i tuku pitomce”(?). Uz ostale kvalitete, bio je i najžešći protivnik skidanju crvene zvijezde s

hajdukovog dresa. Godine 1986. ili 85. bio sam na utakmici Hajduk-Dinamo u Splitu. Dan ranije Smoje je otprilike napisao kako je *eš pobjedu protiv ovakvog Dinama, aludirajući na tada "slabu" Ćirinu momčad. Završilo je 4:0 za Dinamo, a junak pobjede bio je, Ćirno otkriće, gluhonijemi **Jozo Bogdanović** koji je dao dva gola. Smoju sam vidio na tribini. Izgledao je kao da su mu upravo javili kako je njegov ljubimac **Tito** umro.

Što se to događa s našim dragim i lijepim Zagrebom? S jedne strane se slavi Smoje, s druge dolazi i glazbeno nas zatupljuje Lepa Brena, s treće beogradski povjesničari dolaze cmizdriti nad "zlom sudbinom" četnika u Drugom svjetskom ratu, pa cajke pune Arenu... Očekuje se možda uskoro i neki moderni balet o **Arkanu**, povratak Tita na sve zagrebačke trgove, ulice koje nose imena **Milke Planinc**, **Anke Berus**, možda sutra i **Vučića**, **Izetbegovića** mlađeg, **Plavšićke**, **Martića** itd. Sve to u ime novog bratstva i jedinstva koje su Tuđman i njegovi nacionalisti nasilno prekinuli osnovavši i izborivši samostalnu Hrvatsku. Naravno, prije toga "Možemo!" mora riješiti još samo pitanje smeća u gradu... Mislim na ono nacionalističko!

*Sjećam se **Biljane Plavšić** osuđene za ratne zločine u Haagu. S nevinim izrazom lica izjavila je na Haaškom sudu da su na Palama Srbi imali isključivo snježne topove pa su grudama snijega gađali Sarajevo.... E, moj narode...*

Pronađen je pravi ključ za izbor dobitnika književnih nagrada: **Jurica Pavičić** ili **Miljenko Jergović**. Tko kaže da "leve treba iti ne" kako lijepo kažu Međimurci? Njih dvoje su istinska djeca **Jagne Pogačnik**. Čeka se samo da na red dođe **Ante Tomić** sa svojim raskošnim antitalentom. Treba samo pogledati sastav žirija. Lijevi narcisoidni paunovi. Hrvatski ljevičari mogu sve, baš k'o i srpski. I **Milorad Dodik** čeka neku relevantnu povijesnu nagradu. Naime, naš Mile, kojeg cijeni i naš predsjednik **Milanović**, proglasio je bosanskog kralja Tvrtka Srbinom. Stvarno za nagradu! To je čak zasmetalo i osvjedočenog borca za bratstvo i jedinstvo **Roberta Barjušija**. Znam da ne vjerujete, ali je tako. Toliko jugo-neandertalaca baulja Lijepom našom da to polako prelazi u političku komediju.

Javlja ju kako je vozačica BMW-a stradala kod Karlobaga dok se šminkala upravljajući autom. Policija je ustanovila da je krivac isključivo ljudski faktor, točnije Max faktor.

Završio je upis "državnih obveznica". Penzići su napokon živnuli. Sad mogu zaraditi od države tri posto na iznos mirovine ako za cijelu tu mjesečnu crkavicu od 200-300 eurića kupe obveznice. Taj mjesec ne trebaju jesti. Račune će platiti za dvije godine kad dobiju od države prinos od tri posto. Ma gdje ćeš bolje prigode za sirotinju da se napokon obogati. Jedna lijepa vijest za sve njih: pojeftinio je BMW X7 za nekih 2000 eura pa im je otvoren put za kupnju državnih obveznica.

Provokatori ne spavaju. Jedan objavljuje: "Ako kupiš državne obveznice za 500 eura, za dvije godine zaradit ćeš 30 eura. Ako kupiš pive u limenci za 500 eura pa kad sve popiješ i odneseš u otkupni centar limenke, dobit ćeš 35 eura. Dokaz više da su neki nemoralni, a neki imaju dvostruki moral."

Lako je biti nevin kad te nitko neće...

Dokaz da je hrvatsko pravosuđe s posebnim potrebama

Slavica Lukić postavlja zanimljivo pitanje: "Hrvati se radije obraćaju EU tužitelju nego DORH-u. Zašto?" Ako je hrvatsko pravosuđe ono s posebnim potrebama onda

je DORH prvi problem koji vapi za solidnom terapijom. Savjet: čuvajte se nepisanih zakona jer s pisanima je lakše. Sjećate se raketiranja Banskih dvora prije trideset godina? Nedavno je DORH završio izvide i sad je potvrđena optužnica. Napad se dogodio 7. listopada 1991. Zna se za događaj, znaju se akteri **Ljubomir Bajić, Slobodan Jeremić, Đuro Miličević, Čedo Kovačević** itd. Sve je jasno, ali procedura traje li ga, traje već tri desetljeća. Zna se odavno da je pravo jedina znanost gdje je procedura podjednako važna kao i sadržaj, ali ipak trideset godina?! Prije će Ljubo, Slobodan, Đuro, Čedo i ekipa otići ne samo u penziju nego u “srpsko nebo” nego li će naše državno odvjetništvo, koje radi k'o mrav, istjerati pravdu na sudu. Mislim da nas samo EU-tužiteljstvo može izvući iz ovog pravosudnog gliba.

Dok smo mi imali svoje principe, oni su imali Gavrila i Sinišu...

Luka Lisjak Gabrijelčić, slovenski povjesničar, potvrđuje ono što ja “tupim” već godinu dana. Ako Putin pobijedi i ostvari svoje interese, najveće žrtve bit će zemlje poput Hrvatske i Slovenije. Vučić već šalje delegate na Hrvatski povijesni institut. On je svoje četnike već rehabilitirao dok mi svoje ustaše i dalje lovimo u svakom kutu. Putin, apstraktno gledano, uređenje granica između Srbije i Hrvatske prepušta Srbiji, a to znači “pomoz’ bog junaci”. Srbija se naoružava punom parom, a mi? Uz toliki broj orjunaša, jugofila, partizana i domaćih izdajnika ne piše nam se dobro. Nema više novog Tuđmana. Po Gabrijelčiću, Putinov rat protiv Ukrajine pomno je isplanirani pokušaj obnove imperije.

On kaže: “Ako želimo zaustaviti rat, moramo zaustaviti agresora, a ne prestati pomagati žrtvi....” I Milanović i **Kučan** i **Turk** imaju pomalo utopistički stav. Zaustaviti rat u Ukrajini prestankom slanja oružje Ukrajincima. To je glupost. Rusi su krenuli na sve ili ništa. Prestane li se oružano pomagati Ukrajini, Putin će biti pobjednik, a onda se pripremimo za novu invaziju Srba u Glinu, Vukovar, Knin, Pakrac.... Ovo je možda pretjerana i neugodna analiza, ali po mom mišljenju istinita. *Navodno je predsjednik Milanović negdje izjavio da je Hrvatska sa 74. mjesta u korumpiranosti “pala” na 55. mjesto, ali smo to skupo platili.*

Zvonimir Hodak/direktno.hr

<https://kamenjar.com/hodak-pobijedi-li-u-ukrajini-putin-slijedi-nam-nova-srpska-invazija/>

VJEKOSLAV KRSNIK

Zagreb 10. ožujka 2023.

ZAGREB JE VIŠE GLAVNI GRAD NEPOSTOJEĆE JUGOSLAVIJE NEGO REPUBLIKE HRVATSKE

Svojedobno je predsjednik Tuđman izjavio da u Hrvatskoj ima najmanje 20 posto ljudi koji nisu željeli slobodno demokratsku Hrvatsku. Razvoj društvenog ustrojstva i političkih opcija pokazao je da je bio duboko u pravu s tim što se taj broj popeo na možda čak 30 posto. Trend odbijanja gole činjenice da je Hrvatska slobodna demokratska država članica svih važnijih međunarodnih organizacija od Ujedinjenih natoda do Europske unije i NATO-a protokom vremena ne samo da je slabio nego je jačao zbog mnogih političkih nacionalnih, socijalnih, kulturoloških i drugih čimbenika. To je sve, gledajući u širim okvirima i okolnostima, dugotrajan proces stvaranja hrvatske nacije, dakle ne narodonosno, nego političko pitanje.

Prije šest godina objavio sam knjigu "Prvih 100 notornih hrvatskih Jugoslavena i organizacije pod njihovim utjecajem". U uvodu sam napisao između ostaloga; "Centar tog hrvatskog novojugoslavenstva nalazi se u Zagrebu u brojnim glavnim političkim, društvenim, kulturnim, medijskim i drugim institucijama u kojima se kreira nacionalna i državna politika. Uzmimo samo za primjer medije u kojima ključne pozicije, kako u javnim tako i u privatnim medijima, vode novinari i osobe iz komunističkog režima, većinom bivši suradnici Udbe i KOS-a. Eklatantan primjer bio je do nedavno glavni ravnatelj HRT-a Goran Radman, Titov omladinac i posljednji direktor komunističke TV Zagreb kojega je na to mjesto instalirao projugoslavenski Odbor za medije Hrvatskoga sabora (predsjednik Branko Vukšić), a Hrvatski sabor s novojugoslavenskom većinom sastavljenom od Kukuriku koalicije na čelu s SDP-om samo potvrdio. Vodeći tiskovni mediji, neki u 100-postotnom vlasništvu stranaca nesklonih hrvatskoj državi, također se zalažu, čak otvoreno poput „Jutarnjeg lista“ i drugih izdanja EPH-a za poticanje novog „bratstva i jedinstva“, bilo na političkoj, ekonomskoj, kulturnoj ili sportskoj razini". Znakovito je da su tu moju knjigu odbilo promovirati čak sedam braniteljskih udruga, među kojima HVIDRA Zagreb, Sisak i "Žene u Domovinskom ratu" u Zadru, u ovom posljednjem slučaju samo dan uoči već zakazane promocije. Naravno iza te zabrane stajao je lokalni HDZ. Knjigu je odbio predstaviti svojem gledateljstvu i Velimir Bujanec i to nakon što ju je u njegovoj emisiji pokazao general Željko Glasnović, a voditelj Bujanec najavio da će je predstaviti u nekoj od idućih emisija, što se nikad nije dogodilo.

Prema tome, ono što se događa u posljednje vrijeme s izrazito agresivnim manifestacijama koje promiču i propagiraju tu agendu nije ništa novo. Posljednji popis stanovništva ukazao je na porast takvog trenda. Treba podsjetiti da je na prvom popisu stanovništva 1991. godine u slobodnoj Hrvatskoj bilo 106,041 deklariranih Jugoslavena, da bi taj broj na idućem popisu 2001. godine pao na svega 176 osoba. Od tada taj broj bez obzira koliko je beznačajan konstantno raste. Na popisu 2011. godine kao Jugoslaveni izjasnilo 331 popisanih, da bi na posljednjem popisu 2021. godine čak 942 stanovnika kao narodnost izabralo teritorijalno nepostojeću jugoslavensku.

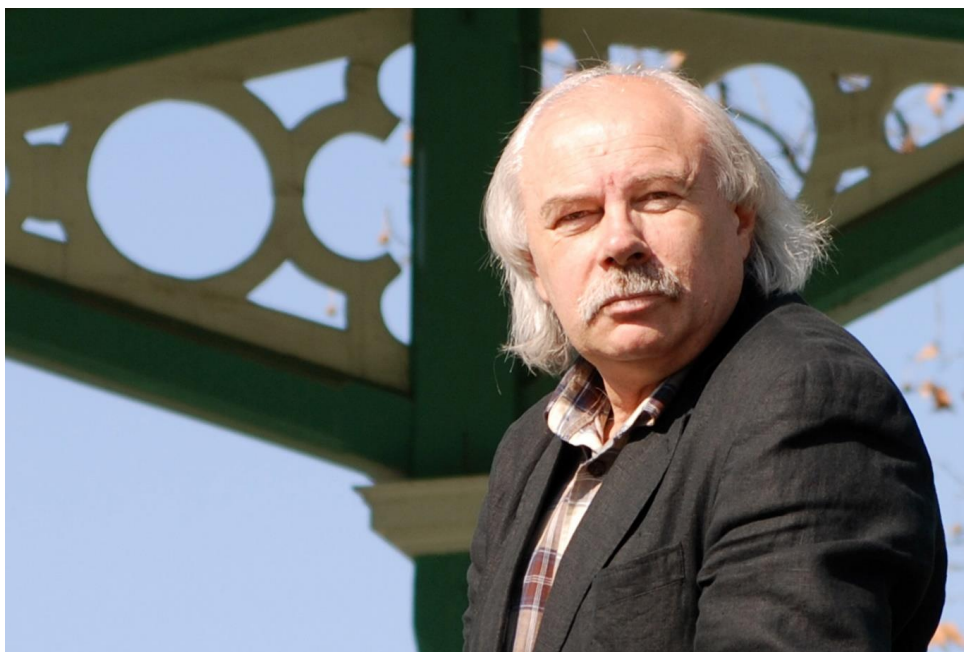
Treba se zapitati kako je Zagreb nakon tridesetak godina u novostvorenoj hrvatskoj državi postao kolokvijalno rečeno centar "Orjune". Ti novojugoslaveni su se u početku pritajili, ali su sustavno u okviru psihološko-propagandnog rata koji se vodi iz Beograda polako osvajali teren, prije svega u medijskom prostoru i to, kao što je to pokazao slučaj Gorana Radmana, na javnoj televiziji. Naravno ne treba biti posebno pronicljiv da se utvrdi kako SDP nikad nije raskristio s jugoslavenskom prošlošću pa u ključnim izbornim kampanjama mora dovesti PR stručnjaka iz Amerike da im kaže da su oni Hrvati. Nije međutim problem SDP nego Hrvatska demokratska zajednica koja je još za Ive Sanadera a posebice sada s Andrejom Plenkovićem ideološki skrenula u lijevo. Zato se pojavljuju zahtjevi za vraćanjem trga diktatoru Titu ili imenovanja ulica po Milki Planinc sudionici pokolja nad Hrvatima u Sloveniji, gostovanja srpskih da se ne kaže četničkih "istoričara" u Hrvatskom institutu za povijest, forsiranja srbijanskih cajki i harange protiv gradonačelnika Pule koji se usudio uskratiti javni prostor za to "muzičko smeće", te konačno rasprodanih nastupa Lepe Brene u Zagrebu. Ima toga još, ali i ovo je dovoljno da se potkrijepi tvrdnja kako smo svjedoci žestoke novojugoslavenske propagandne ofenzive.

Po Ustavu glavni grad Republike Hrvatske postao je u takvom trendu glavni grad nepostojeće Jugoslavije, jer treba podsjetiti da je jugoslavenstvo, ali u sasvim drukčijim političkim i međunarodnim okolnostima nastalo u Hrvatskoj. U Srbiji ono nije imalo nikakvog utjecaja jer u njoj nije bilo partizana nego četnika za "kralja i otadžbinu" koji su nakon pada Italije jednostavno promijenili znakovlje i s crvenom zvijezdom umarširali u Zagreb. Novi vid jugoslavenstva jer to ne može biti afirmacija hrvatstva je pojava ultra lijevog globalističkog pokreta "Možemo" s udrugama debelo financiranog iz Državnog proračuna. Treba se zapitati kakav je to glavni grad Republike Hrvatske koji pet puta za redom bira za gradonačelnika jednog tobože velikog hercegovačkog domoljuba a u stvari prefriganog jugokomunista s populističkom agendom, a nakon toga ekipu iz "Možemo" s gradonačelnikom bez ijednog dana radnog staža jer se on ne može zaraditi uličarenjem. To se dogodilo jer je na zadnjim lokalnim izborima u glavnom gradu nepostojeće Jugoslavije na izbore izišlo svega 45 posto birača, dok je većina apstinirala jer "ne bih se štel mešat". U takvim okolnostima Tomislav Tomašević je na čelu zeleno-lijeve koalicije uvjerljivo u drugom krugu pobijedio Miroslava Škoru. U toj zeleno-lijevoj koaliciji veći je naglasak na hvaliteljima komunističke totalitarne Jugoslavije nego na branitelje koji su stvarali ovu državu. To je nažalost ne samo u ovom trenutku, nego, kako smo predočili, u kontinuitetu politička slika Zagreba po Ustavu navodno glavnog grada Republike Hrvatske.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34277-vjekoslav-krsnik-zagreb-je-vise-glavni-grad-nepostojece-jugoslavije-nego-republike-hrvatske>

DAN ŽENA UZ LEPU BRENU I JUGOSLAVENSKE ZASTAVE!

7 ožujka, 2023

Mladen Pavković

Hrvatskoj su „svi“ ovih dana „poludjeli“ zbog 8. ožujka – Međunarodnog dana žena i gostovanja hit predstave srpskog kazališta Bitef s predstavom „Projekt Lepa Brena“, koji govori o sramnoj pjevačici koja je u vrijeme velikosrpske agresije podržavala četnike, pa čak se i fotografirala u BiH u njihovoj odori!

Zbog gostovanja Lepe Brene u zagrebačkoj Areni (2019.), na moju inicijativu, protestirali su branitelji i stradalnici hrvatskog obrambenog Domovinskoga rata. Došli smo i u relativno velikom broju pred ulaz dvorane, gdje se održavao koncert, čak i sa fotografijama poginulih i stradalih hrvatskih branitelja i civila, ali koncert se ipak održao, i na tom nastupu ova je srpska „primadona“ i tada pjevala „Jugoslovenku“, dok su se na pozornici vijorile zastave i obilježja bivše, propale države. Tražili smo uz ostalo da Brena u Hrvatskoj, ako ništa drugo, a ono nastupa u humanitarne svrhe, ali to ona nije željela ni čuti, čak je navodno rekla- „Pa, neću ja pomagati hrvatsku decu!“. Nakon ovog našeg, braniteljskog protesta, Brena u Zagrebu nije gostovala desetak godina!

Ali, Srbi ko Srbi, ponovno su nam uvalili „Jugoslaviju“ i to preko predstave o Breni za – Dan žena. U Zagrebu i Rijeci je iznimna potražnja za ulaznicama, „svi“ žele vidjeti i čuti srpsku „pevaljku“ koja je uvjerena da smo zaboravili i njezin angažman u vrijeme rata.

Najžalosnije od svega je činjenica da u svezi ovog podmetnutog jugoslavenskog projekta, koji čini i razdor među Hrvatima, ne protestiraju razno razne udruge žena,

nit i njihove „perjanice“, već se vjerojatno i one guraju ispred blagajni da nabave koju ulaznicu, za sebe i svoje najbliže.

Međutim, kad već obilježavamo Međunarodni dan žena, u prvom se redu trebamo sjetiti i majki koje su izgubile svoje sinove, kćeri i najbliže tijekom hrvatskog oslobodilačkog Domovinskoga rata.

Predstavnici sindikalnih organizacija, kojih ima kao „pčela u košnici“, na Dan žena prvo bi trebali položiti vijence i zapaliti svijeće za sve žene koje su poginule tijekom stvaranja hrvatske države. A to još ni jednom nitko od njih nije uradio!

Nu, jadno je i žalosno, što se i u nas taj dan uglavnom pretvorio u „dan muškaraca“, kad se „u to ime“ jede i pije, pleše i zabavlja. A time se zaboravlja i njegov pravi i istinski smisao.

Stoga, ne preostaje nam ništa drugo, nego da poručimo hrvatskim majkama, koje su stradale u srbijanskoj, crnogorskoj i inoj agresiji, na ovaj ili onaj način, – neka je i njima sretan Međunarodni dan žena, tim prije što su one za ovu i ovakvu Hrvatsku manje-više dale sve što su imale, pa čak i živote svojih najbližih.

Žalosno je i jedno da se ih i na ovaj dan malo tko sjeti i zahvali za njihovu borbu koja nije i nikada neće prestati!

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata⁹¹. (UHBDR⁹¹.)

<https://bezcenzure.hr/toptema/dan-zena-uz-lepu-brenu-i-jugoslavenske-zastave/>

**KAKAV TO MORAŠ BITI ČOVJEK DA SE DIVIŠ
NEKOMU TKO JE PJEVAO KOLJAČIMA TVOGA
NARODA U VOJNOJ ODORI TIH KOLJAČA?**

10 Ožujak 2023 19:05

Srpska pevaljka Lepa Brena jest pjevala Arkanovcima u Bosni i Hercegovini koji su okrutno i masovno ubijali Bošnjake, a prije i poslije toga isto su činili i Hrvatima u Hrvatskoj.

To što su je u zagrebačko kazalište došli pozdraviti Stjepan Mesić i Budimir Lončar, razumljivo je. Oni su se proslavili kao hrvatski izdajnici, prvi tako što je svjedočio

protiv Hrvatske u Haagu, a drugi tako što je kao ministar Jugoslavije u UN-u isposlovao embargo na uvoz oružja napadnutoj Hrvatskoj, onemogućio joj obranu i u Beogradu kao jugoslavenski ministar slavio maskare na Ovčari i u Škabrnji. Kao izdajnici, bili su na istoj strani na kojoj je i Lepa Brena.

Ali...

kakav to moraš biti organizator iz Hrvatske da dovodiš zabvaljačicu takvoga kalibra i pedigrea u Hrvatsku,

kakav to moraš biti ravnatelj kazališta da ustupaš prostorije takvoj osobi,

kakav to moraš biti vlasnik zagrebačkoga restorana Tač da s posebnim entuzijazmom služiš i ugošćuješ nju i glumački ansambl iz predstave prepunom nostalgije za Jugoslavijom,

kakav to moraš biti tamburaš iz slavonskoga sastava Zlatnik da sviraš i zapjevaš s njom u tom restoranu,

kakav novinar da pišeš laude takvoj osobi i predstavi...

Jasno, moraš biti takav da nisi na ti s Hrvatskom, a jesi na ti s tom opančarskom pevaljakom i sa svime što ona personificira. To je jedini odgovor.

Organizirati, dovesti, ugostiti, pljeskati, nazdravljati i pjevati s osobom koja je u agresorskoj vojnoj odori pjevala krvnicma Ovčare, Lovasa, Voćina, Široke Kule, Škabrnje, Srebrenice

uistinu mogu samo isprani i poraženi ljudi, oni kojima ništa nije sveto. To i nisu ljudi nego kreature jer sve što je njoj blisko, blisko je i njima. Kakva je ta četnička pevljka, takvi su i ti ljudi, i tu nema pogreške.

Ivica Marijačić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34240-kakav-to-moras-biti-covjek-da-se-divis-nekomu-tko-je-pjevao-koljacima-tvoga-naroda-u-vojnoj-odori-tih-koljaca>

<https://bezccenzure.hr/vlad/slobina-hrvatska/>

'RAT JE GOTOV'

HOMILIJA BISKUPA KOŠIĆA

'RAT JE GOTOV'

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001. 141

RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY
ODGOVARA NA PITANJA 141

**PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA
S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002. 150**

O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI 150

DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA 157

PRILOG: CARLA DEL PONTE - UČENICA DR.

MILANA BULAJIĆA 169

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. 178

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE
PO HEROJIMA ...” 178

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018. 206

KREŠIMIR MACAN I BISKUP KOŠIĆ ILIKREŠIMIR MACAN I
„ČETVORORED“ 206

HOMILIJA BISKUPA KOŠIĆA

Homilija na zahvalnom euharistijskom slavlju povodom 25. obljetnice biskupskog ređenja 6.2.2024.

Mons. Vlado Košić, biskup sisački

Homilija na zahvalnom euharistijskom slavlju povodom 25. obljetnice biskupskog ređenja

Krašić, crkva Presvetog Trojstva, 6. veljače 2024.

Dragi brate u biskustvu Josipe, dragi nadbiskupi i biskupi...

Draga braćo i sestre!

Ovih sam dana naišao na tekstove portugalskog biskupa Bartolomeja a Martyribus iz Brage (+1590) koji je napisao djelo *Stimulos pastorum* – Žalac pastira (Ivica Raguž, Teološki fragmenti IV.), u kojem nastoji poučiti pastire, prije svega biskupe, kako se imaju vladati. Veoma me podsjeća na bl. Alojzija jer je na sve načine odbijao prihvatiti biskupsku službu, a onda kad je već to moralo biti, živio ju je na asketski i posve Bogu predan način. Njegove su pouke aktualne i za nas biskupe Josipa i mene, ali i za sve biskupe i svećenike. Njegova je kritika teška, čak porazna, kad kaže: „*Ne mislim da će mnogo biskupa biti spašeno, nego prije da će ih više propasti.*“ Ili: „*Jako se brinu za ono što je nevažno, a premalo se brinu za ono što je važno.*“

Bilo bi dobro poslušati i ove njegove riječi: „*Kakav li oganj mora imati netko da zapali hladne ljude svojim ognjem? Nitko ne može biti spreman na mučeništvo ako mu euharistija nije dala oružje za borbu.*“

Nije li tako upravo naš blaženi Alojzije podnio mučeništvo jer je snagu crpio iz euharistije?

U čitanjima ove Euharistije čuli smo govor o **mučeništvu**. Sveti Pavao Korinćanima govori da je Bog milosrđa i svake utjehe jer nas tješi u svakoj našoj nevolji... da bismo i mi mogli tješiti druge.

Takav je bio bl. Alojzije Stepinac, u čijoj se crkvi krštenja nalazimo, gdje je naš sveti Blaženik svaki dan slavio svetu Euharistiju kad je bio zadnjih 9 godina života u kućnom pritvoru u župnom dvoru uz ovu crkvu, gdje je blaženo i preminuo 10. veljače 1960.? Nije li upravo sveta Misa davala snage našem bl. Alojziju da izdrži sve navale ovog svijeta i ucjene, sva trpljenja i nevolje? Jer njega je tješio sam Bog, on je u njemu nalazio utjehu te je tom utjehom mogao tješiti i sve druge.

U Euharistiji je vidljivo i zajedništvo Crkve. Tu se svi nalazimo oko Krista koji nas sve tješi i nadahnjuje. „*Zajedničari patnji zajedničari su i utjehe*“, veli sv. Pavao. I onda dodaje: „Ovo je naša slava: svjedočanstvo naše savjesti.“ Kao da slušamo našeg svetog Blaženika kad je na prežalosnom procesu 1946. izjavio: „Moja je savjest čista.“ Njegova je savjest mogla biti čista jer je znao da je sve učinio što je mogao da bi pomogao ljudima koji su patili, da je dao svjedočanstvo Božje ljubavi...

Naš autor biskup Bartolomej iz Brage piše i ovako o sebi i o biskupima: „*Osobno gledam na svoja progonstva i poniženja kao na vrhunske lijekove za rane svoje savjesti... Ovozemaljski ljudi ne mogu shvatiti kako duhovne osobe mogu biti mirne,*

opuštene u progonstvima, a ponajprije kako mogu biti radosne. No to mogu shvatiti samo oni koji su to iskusili. Oni dobivaju taj mir, kada na vrhuncu nevolja svim svojim srcem slave Boga pravednoga.“

O tome miru koji je posjedovao naš sveti Blaženik, kao i o radosti usprkos i upravo radi trpljenja i progonstva, svjedoči i župnik Josip Vraneković. On o bl. Alojziju piše: „Sav je Božji taj čovjek, uronjen u Boga, i koje čudo, da ga toliko i svuda spominje i slavi!“ (Dnevnik, 66) Na više mjesta upravo o toj Kardinalovoj radosti piše i svjedoči župnik... volio je djecu, ptice, životinje, ... radovao se njivama i šumi, proljeću i veličini Božjoj u često malenim pojavama i neznatnim stvarima.

„O Gospodine, dobro je za mene biti u nevolji dokle god si ti sa mnom, bolje je to nego jesti i piti bez tebe! Radije te želim imati uza se i biti u ognjenoj peći nego biti u nebu bez tebe!“ – zapisao je braški biskup Bartolomej de Martyribus.

Za njega je najveća biskupova uloga biti „vox“, biti glas. Biskup treba neprestano pozivati, govoriti, vikati, biti jednom riječju Kristov glas... On uzima čak primjer psa kad kaže: *„Buduci da su biskupi postali nijemi psi, zato ih tjelesni ljudi, ljudi ovoga svijeta, ne mrze... A ono što masa podržava, to je pogriješno i neplemenito. Svi viču: Ne njega nego Barabu!“* Ipak Bartolomej zaključuje: *„Što li je biskup drugo negoli sunce u svojoj biskupiji, čovjek čije srce izgara, čija je sva strast u tome da dobije ljude za Krista, osoba koja stalno svojim živim primjerom i riječima propovijeda?“*

Bl. Alojzije bio je vox, glas poniženih i progonjenih, glas koji se čuo... glas koji se dizao protiv nepravdi i sile ljudske, glas koji je prozivao i državne vlasti... kako NDH tako i NFRJ. Njegov glas i danas odzvanja!

Biskupu Bartolomej govori: *„Bacili su te u more, našao si se u duhovnoj opasnosti. Jao tebi ako se počneš radovati biskupskoj stolici i polagano počneš gubiti strah! Do kraja života, do smrti moraš činiti ono što se mora činiti, moraš prolaziti kroz mnoge poteškoće, u uzdasima i žalostima, uvijek misliti na to da te je Gospodin bacio u užasan zatvor. Nije te smjestio na neko mirno, ugodno mjesto!“*

Zar nije upravo to iskusio naš sveti Blaženik? Bio je bačen u zatvor, ali u svojoj službi – koja je trpjela i od neprijatelja izvana i iznutra – neprestano je osjećao težinu svoje službe i to doista nije bilo ugodno.

„Još je nepodnošljivije da za takav svoj stav navode razlog da moraju biti u skladu s vremenom, kao da se Kristov duh i pravila evanđelja mijenjaju s vremenom i trebaju služiti mišljenjima i prohtjevima ljudi! Ne. Baš obratno! Sva se vremena trebaju prilagoditi evanđelju, trebaju dobivati svoju mjeru i formu prema duhu evanđelja i apostola.“

Doista, naš sveti Blaženik, ovdje u župnoj kući zatočen osjećao je da se mora stalno boriti protiv ovog svijeta, protiv bezbožne ideologije koja zatire vjeru i sprečava Crkvu u njezinu poslanju i zato je bezbroj puta ponavljao – kako svjedoči J. Vraneković – riječi: „popustiti nikada!“

Doista, i kad bi se s ljudima trebalo naći neko dodirilište, pa i kompromis, s đavlom nema kompromisa, nema nagodbe niti uzmicanja. „Ako treba poginuti, poginut ćemo!“ – govorio je bl. Alojzije.

Blaženog Alojzija doista ne možemo razumjeti bez njegovih neprijatelja, bez onih koji su i njega osobno i njegovu službu osporavali, ismijavali i na kraju mu sudili i zatvorili ga. Kao što ni Krist ne bi izvršio svoje poslanje da nije bio progonjen i završio na križu!

Stoga apostol Kristov treba njemu zahvaljivati kad ga stignu nevolje, kada trpi upravo zato jer njemu pripada! Gospodin je, čuli smo, rekao:

„Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj.“ Krist očekuje od nas da ga slijedimo, da budemo spremni za njegovo ime i trpjeti. On je svetom Petru, na pitanje što će dobiti zato što su sve ostavili i pošli za njim, odgovorio: Primit ćete stostruko svega, i s progonstvima život vječni! Dakle, nije moguće izbjeći progonstva.

I mi, današnji biskupi, svjesni smo toga i znamo da nam je „kroz mnoge nevolje ući u Kraljevstvo nebesko“ (Dj 14,22), ali da trebamo podnijeti sve to radi Krista i njegova evanđelja.

Biskup Josip i ja bili smo zaređeni za biskupe u zagrebačkoj katedrali na današnji dan prije točno 25 godina. Prije toga smo zajedno posjetili kardinala Franju Kuharića, zagrebačkog nadbiskupa u miru. Zamolili smo ga da nam bude suzareditelj – glavni zareditelj bio je nadbiskup Josip Bozanić, a drugi suzareditelj nuncij Giulio Einaudi. Kardinal Kuharić tada nas je iznenadio riječima: meni je bilo lakše biti biskup, a vama će biti teže. Pitali smo ga kako to misli, na što je on odgovorio: mi smo znali tko nam je neprijatelj, a vi nećete znati. Zanimljivo!

Danas nisu više neprijatelji Crkve samo otvoreni, frontalni osporavatelji vjere, Krista i Boga, danas su to lukavi i ponekad skriveni nositelji nekih drugih vrijednosti, koji čak oblače svoje ideje u naše ruho i iznutra nas rastaču svojim djelovanjem. Isus je za takve rekao da su to vuci u janjećem runu.

Pogodila me neki dan rečenica, koju sam čuo u kratkom videu o današnjim očevima, kako je danas kultura kao oblikovana da napada obitelj. A gdje su tu onda jaki muževi koji će se tome oduprijeti? Muževi koji ne kleče pred svakom ljudskom naredbom, već slušaju glas Božji u svom srcu?

„Pravi muževi ne sagibaju koljena pred lažnim duhom vremena, jer to traži od nas muževni ponos. Kakav je duh vremena danas? Ne priznaje se više nikakav auktoritet. Nema, tako kažu, istine, koja bi nadilazila čovječji um... A pitam vas, muževi, koji ste prošli mnogo oluja života, nije li sramota za muža, da ono što je crno, nazove bijelim, ono što je ružno, nazove lijepim, da ono što je gorko, nazove slatkim, da ono što je zlo, nazove dobrim samo zato, što je takav duh vremena? Od svega ropstva najsramočnije je ropstvo uma... Ohrabrite se i budite jaki u vjeri, koju očevo vaši ispovijedaju već 1300 godina! Ostanite vjerni Bogu i njegovu zakonu, da uđete jednom u zemlju živih i da postignete krunu vječnoga života, koju je Bog obećao onima, koji budu vjerni do smrti njemu, Stvoritelju i Gospodaru svijeta.“ (bl. Alojzije Stepinac, 17. XI. 1940.)

Takvi trebamo i mi biti danas. Molimo se osobito za hrvatske obitelji, za hrvatske očeve i majke, za mlade i djecu, za starce i starice. Mi možemo i znamo više negoli što danas jesmo. To nam pokazuju najbolji muževi i žene našega naroda, tu osobito svijetli lik blaženog Alojzija Stepinca! Neka nas on vodi, neka on svijetli svima nama, i pastirima i vjernicima, neka nam on pokazuje poput kompasa pravi put.

Baš zato je danas potrebno zazivati zagovor bl. Alojzija Stepinca, pastira mučenika koji je trpio i svoje mučeništvo prinio Bogu za Crkvu, za jedinstvo s rimskim Biskupom, za ideale Kristova evanđelja – uvijek jasan i nedvosmislen, otvoreno braneći vjeru i Crkvu. Neka on danas zagovara sve nas biskupe, a Josipu i meni, koji

smo izabrali ovu zahvalnu euharistiju prinijeti u njegovom Krašiću nego izmoli hrabrost i ustrajnost u naviještanju Evanđelja. Blaženi Alojzije, moli za nas! Amen.
<https://biskupija-sisak.hr/homilija-na-zahvalnom-euharistijskom-slavlju-povodom-25-obljetnice-biskupskog-redenja-6-2-2024/>← Predstavljen zbornik „Caritas omnia sperat“

'RAT JE GOTOV'

Svoju homiliju biskup Košić počinje s ukazivanjem na djelo portugalskog biskupa Bartolomeja a Martyribus iz Brage u kojem nastoji poučiti pastire, prije svega biskupe, kako se imaju vladati, pa kaže:

Veoma me podsjeća na bl. Alojzija jer je na sve načine odbijao prihvatiti biskupsku službu, a onda kad je već to moralo biti, živio ju je na asketski i posve Bogu predan način.

Slično je govorio veliki hrvatski književnik akademik Ivan Aralica u svom intervjuu „Hrvatskom listu“ (28. kolovoza 2008.)

Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvatit će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

Da, kao da su i biskup Bartolomej i Sveti Franjo opisali našeg blaženika, pa je upravo o tome trebalo govoriti i Krašiću.

Meni je naš svetac i osobno važan jer se ponekad njemu pripisuje moja rečenica:

U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski.

I biskup Košić ju je spomenuo u Homiliji na blagdan bl. Ozane Kotorske u Zagrebu 27.4.2017.:

Za Boku Kotorsku akademik Josip Pečarić, koji je i sam rodnom iz Boke, napisao je da u Boki svaki kamen govori hrvatski.

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/4542-homilija-na-blagdan-bl-ozane-kotorske-u-zagrebu-2742017>

Pa zašto je povezuju sa Stepincem?

Zato što je na sličan način moju Boku davno opisao naš svetac kada je prije rata posjetio Boku kotorsku:

Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.

<https://dijanaana.wordpress.com/hrvati-boke-kotorske/bokeljska-mornarica/josip-pecaric-bokeljska-mornarica/>

Uostalom i dvije moje knjige u podnaslovu ili u naslovu imaju tu moju izjavu:

J. Pečarić, *Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.*

J. Pečarić, *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.*

Međutim meni osobno je posebno bio važan slijedeći dio biskupove homilije:

Biskup Josip i ja bili smo zaređeni za biskupe u zagrebačkoj katedrali na današnji dan prije točno 25 godina. Prije toga smo zajedno posjetili kardinala Franju Kuharića, zagrebačkog nadbiskupa u miru. Zamolili smo ga da nam bude suzareditelj – glavni zaređitelj bio je nadbiskup Josip Bozanić, a drugi suzareditelj nuncij Giulio Einaudi. Kardinal Kuharić tada nas je iznenadio riječima: meni je bilo lakše biti biskup, a vama će biti teže. Pitali smo ga kako to misli, na što je on odgovorio: mi smo znali tko nam je neprijatelj, a vi nećete znati.

Zašto?

U više svojih tekstova sam opisao susrete u Australiji kada bi tamožnji Hrvati znali tvrditi:

RAT JE GOTOV!

Tako u knjizi ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001. spominjem kako sam 1997. godine bio nazočan jednom sastanku Svjetskog hrvatskog kongresa u Sydneyu. Još tada sam, iako samo gost, reagirao na opetovane tvrdnje: “rat je gotov”, tvrdeći da nije i da je ovaj sada podmukliji i teži od onog kojeg smo imali. Zahvaljujući našem biskupu sada imam i sličnu osobnu vezu s našim kardinalom Kuharićem kakvu imam s našim svetcem Stepincem

Josip Pečarić

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001.

RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY ODGOVARA NA PITANJA

Spremnost Hrvatski tjednik, 30. ožujka 1999.

Iskoristili smo dolazak prof. Pečarića u Australiju, kako bi nam iznio svoje poglede u odnosu na Hrvatsku, poteškoće u Hrvatskoj, povratak u Hrvatsku i mnogo više. Razgovor je vodio F. Lovoković glavni i odgovorni urednik tjednika Spremnost.

Vi ste po drugi put u Australiji. Što bi nam mogli kazati o vašem prvom dolasku i ovom ovogodišnjem, i zašto oba puta u Adelaide?

Mali ispravak: od 1992. godine svake godine sam u Australiji. Dakle ovo mi je već peta posjeta australskim sveučilištima. Prvi poziv je bio s LaTrobe University iz Melbournea, i tada (1992./93.) proveo sam devet mjeseci uglavnom u Melbourneu, ali sam u dva navrata posjetio i The University of Adelaide. Od tada sam redovito svake godine pozivan na ova dva sveučilišta, a sada sam dobio poziv na dvije godine od sveučilišta u Adelaideu. Naime, bavim se teorijom matematičkih nejednakosti, i u toj oblasti poznat sam u svijetu. Objavio sam kao autor ili koautor blizu 500 znanstvenih radova i 14 monografija (4 u inozemstvu na engleskom jeziku), pa dobivam pozive i iz drugih država. Osim toga, u Zagrebu sam pokrenuo i časopis iz te problematike (Mathematical inequalities and Applications), čiji sam ja Editor-in-Chief, a u Editorial Boardu se nalazi šezdesetak najuglednijih svjetskih imena iz te problematike. Član sam i Editorial Board-a u dva druga internacionalna časopisa. S obzirom na te stalne posjete Australiji, bio sam u mogućnosti, da pored Hrvatske, budem mentor doktorantima (voditelj doktorata) i u Australiji, ovdje u Adelaideu. Sada imam poziv za mentorstvo i u Melbourneu, pa vjerujem da ću usko biti mentor i jednom matematičaru tamo u izradi njegove doktorske disertacije. Naravno, ni ovdje u Australiji nema bezgraničnih sredstava za znanost. Moji suradnici moraju dobiti neki projekt od države kako bi me pozvali u posjetu. Nekako im je to do sada uvijek uspijevalo.

U vezi vašeg zadnjeg boravka među nama te vašeg povratka u Hrvatsku, i aktivnosti u Hrvatskoj, napose u odnosu na stanje u Hrvatskoj, recite nam, kako gledate na relativno mladu hrvatsku državu i probleme koje još ima pred sobom?

Problema ima. Ima ih puno, ali ne nesavladivih. Svi oni koji me znaju ovdje još od 1992. godine sjetit će se da sam ja uvijek upozoravao, kako smo stvorili hrvatsku državu mimo volje najmoćnijih država na svijetu. A moćnici k'o moćnici, nastavili su drugačijim sredstvima kako bi nas vratili tamo gdje smo bili. Jasno je i njima da

onakvu Jugoslaviju, kakva je bila, više ne mogu stvoriti. Ali nešto slično - e to može. Još je tada (dakle te 1992.) bilo vidljivo da će ići na najmoćnije oružje koje se može upotrijebiti protiv Hrvata, a to je podjela među Hrvatima. I dok je predsjednik dr. Franjo Tuđman govorio, i iskreno radio, na pomirenju svih Hrvata, i okupljanju o obrani nacionalne države, dotle su se mnogi od onih koji su itekako uprljali ruke u komunističkom periodu ili pritajili ili odmah pritekli u pomoć svjetskim moćnicima u ostvarenju njihovih nakana. Zato imamo svo vrijeme postojanja hrvatske države da su takvi ljudi ili dopisnici stranih novina, ili u neakvim komisijama za ljudska prava, koji se nikada nisu interesirali za ljudska prava napadnutih već onih koji su napali Hrvatsku, ili u nečem sličnom. Medijski prostor je bio posebno interesantan za takve. Uz pomoć iz inozemstva oni su praktično ovladali skoro svim novinama, tako da državotvorni Hrvati i nemaju puno mogućnosti da uopće nešto i objave. A i u novinama ili TV koji nominalno važe za državotvorne, to u stvari nisu jer su većina zaposlenih iz vremena bivše države, pa se i na njih odnosi ovo već rečeno. Mnoge stranke u Hrvatsko ovise ili su ovisile o pomoći iz inozemstva (ne mislim na pomoć hrvatskih ljudi) pa je i njihova samostalnost upitna. A u tako "zagađenom" medijskom prostoru, uz nedostatke današnje vlasti koja iz objektivnih ili subjektivnih razloga nije mogla spriječiti pojavu novih bogataša, ljudi koji obično ne pamte dugo okreću se ka onima koji nisu nikada ni bili za stvaranje hrvatske države, ili im je vlast važnija od bilo čega. Sve to pruža dovoljno nade tim moćnicima iz svijeta za daljnje nade na povratak na staro, dakle Hrvatska na Balkanu, a Srbija žandar Balkana.

Što ste u međuvremenu objavili u Hrvatskoj?

Pretpostavljam da ne mislite na matematiku. S obzirom da je i Vaš cijenjeni tjednik prenosio neke od mojih tekstova pretpostavljam da vaši čitatelji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Kako je u Hrvatskoj za vrijeme postojanja prve i druge Jugoslavije iz svijesti hrvatskih ljudi bilo potpuno izbrisano postojanje Hrvata Boke kotorske i njihove ogromne kulturne baštine, nekako je ispalo da sam počeo prvo sam, a kasnije i uz pomoć supruge, koja je završila studij povijesti, pisati o Hrvatima Boke, i o samom Zaljevu hrvatskih svetaca. Objavljivao sam sam ili sa suprugom mnoge članke u novinama, tjednicima, časopisima, pa i znanstvenim časopisima iz povijesti. Sudjelovali smo i na povijesnim simpozijima. Sada imam i pripremljenu knjigu izbora iz tih tekstova koja se zove slično jednom članku koji znam da ste i Vi objavili: "Borba za Boku kotorsku", i taj članak je prvi u njoj. Ali prilike u Hrvatskoj nisu lake, pa knjiga čeka već dulje vrijeme da se nađu neke financijske mogućnosti za njeno objavljivanje.

Također sam objavio i knjigu "Srpski mit o Jasenovcu" koja predstavlja odgovor, metodom knjigom na knjigu, na knjigu o Jasenovcu dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja genocida u Beogradu. Na tu temu objavio sam i niz članaka, a imao i duel s dr. Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Neki naši ljudi su tu kod vas u Sydneyu imali prigodu slušati taj razgovor na radiju koji vodi g. Luka Laus. Kako sam kasnije bio i izravno uključen u tu emisiju, znam da nisu bili razočarani. Dapače.

Saznajemo da uskoro dolazite u Sydneyu. Koji je glavni razlog.

Glavni razlog je upravo promocija te knjige. Naime, tijekom samog razgovora sa slušateljima obećao sam da ću doći u Sydney i održati tu promociju. Kako sam se

ranije u Hrvatskoj o nečem sličnom dogovarao i s g. Tugom Tarle, to ću održati promocije i u nekim drugim hrvatskim sredinama (Melbourne i Canberra prije Sydneya, a Adelaide poslije). Naravno, zgodna je prilika ponovo sresti drage prijatelje u Sydneyu, prije svih moje Bokelje braću Franović, a i mnoge druge.

Danas imamo sudske postupke u Hrvatskoj (Dinko Šakić) i u Haagu, protiv Hrvata prvenstveno iz BiH. Kako gledate na ove slučajeve i što se može očekivati.

Što mislim o sudu u Haagu napisao sam prije tri godine u tekstu čiji sam naslov sve govori: "Sramotni sud u Haagu". Čini mi se da ste mi svojevremeno rekli da je i taj tekst objavila "Spremnost". Sam sud u Haagu je dokazano politička ustanova koja služi za pritisak na Hrvatsku. Kada kažem 'dokazano' mislim na činjenicu da je nedavno predsjednica tog suda, govoreći o ratu o Domovinskom ratu i ratu u BiH izjednačila Miloševića s Tuđmanom i Izetbegovićem. Ako predsjednica suda koji treba da sudi zločincima ne zna razlikovati agresora od žrtava, onda ustanova na čijem je čelu ne može biti sud već obična politička ustanova, kojoj i jeste cilj izjednačavanje zločinaca i žrtava. Pa uostalom, već i sama činjenica da se po prvi put na istom mjestu sudi agresoru i žrtvama, i pri tome su na sudu uglavnom žrtve i to samo jedni - Hrvati, sve govori. Također je značajna jedna činjenica koju sam čuo ovdje na srpskom radiju. Naime, predstavnici onih koji odlučuju o našim prostorima pregovaraju s Karadžićem o njegovoj predaji, a on im je poručio da će, ukoliko dođe pred taj sud, svjedočiti o umiješanosti lidera tih zemalja u zločine u BiH. Zato on i ne dolazi pred taj sud, i zato su tamo uglavnom samo Hrvati. Što onda možete očekivati od takvog suda. Pa ono što je nedavno i rečeno na HTV-u. Naime, Hrvatska je za taj sud pripremila 500 predmeta samo o silovanjima tijekom Domovinskog rata. Međutim, svjetski moćnici su je, u ime nekakve kooperativnosti, prisilili da taj broj smanji na 20 (i slovima dvadeset). A u isto vrijeme su u Haagu osudili jednog Hrvata zato što je gledao silovanje na 10 godina zatvora. Da zato što je gledao, a i svjedočanstvo za to je bilo "trulo", a u isto vrijeme oslobodili su 480 silovatelja. I na kraju se ta kooperativnost lupa Hrvatskoj o glavu. Jer što više popušta, to je više i više stežu. Pa i slučaj Dinku Šakiću je slične naravi. Služi da se po svjetskim medijima može pisati o NDH i o ustašama, umjesto da se piše o genocidu koji su nedavno Srbi sprovodili u Hrvatskoj i BiH i sprovode ga sada na Kosovu. Pa i ranije su izmislili termin "etničko čišćene" upravo zato da ne bi govorili o najnovijem srpskom genocidu. Jer za genocid se mora suditi zločincima. A Srbi to rade da bi ostvarili svoje interese, ali i interese tih koji vladaju ovim svijetom. Naravno, ja ne mogu biti protiv suđena za zločin bilo kome, ali degutantno je bilo kada su Hrvatskoj pregovarali što je na HTV-u bio snimak jedne sahrane vukovarskih žrtava, a u isto vrijeme naveliko pisali o Dinku Šakiću, preuveličavajući broj žrtava u Jasenovcu. Pri tome do današnjeg dana prešućuje slične, ako ne i gore logore koji su postojali u glavnom gradu Srbije i Jugoslavije - u Beogradu. Zato je podnaslov moje knjige: "Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Degutantno je i suditi danas za zločine iz Drugog svjetskog rata, a ne suditi onima koji su nedavno počinili stravične zločine na tim istim prostorima, i to u vrijeme kada se iskopavaju masovne grobnice s njihovim žrtvama.

U Hrvatskoj se nalazimo pred izborima, te iako je teško prognozirati, no kako vi gledate na političko stanje, osobito u ovom predizbornom vremenu?

Bojim se da će ti pritisci, koji dovode Hrvatsku u sve teži i teži materijalni položaj, učiniti svoje. S druge strane, prije 3 godine ovdje na radiju govorio sam o nečemu što sam nazvao "Sindromom zoološkog vrta". Naime, govorio sam o opasnosti povratka komunista na vlast u Hrvatskoj kao što se to desilo u drugim zemljama koje su sa sebe skinule lance komunizma. Zašto "sindrom zoološkog vrta"? Rekao sam tada: "To vam je kao kada je lav predugo bio u kavezu, pa ga pustite van. Zaboravio je loviti, a u kavezu je bilo hrane redovito. Istina sve manje i manje, ali i to mu je bolje nego učiti se ponovo loviti. Možda je to nekome prije tri godine izgledalo čudno, ali danas je situacija u Hrvatskoj slična, i glavna oporbena stranka su upravo bivši komunisti. Naravno, svjetski moćnici su pokušali i s drugim strankama, kao predvodnicama oporbe, međutim u svim tim strankama je uvijek bilo dovoljno državotvornih Hrvata, tako da im nakane nisu mogle u potpunosti uspjeti. Što se tiče bivših komunista, svi se sjećaju kako su oni znali dobro slušati Beograd. A oni koji su naučili služiti jednom gospodaru, služiti će i drugom. Pitanje je koliko će se državotvorne snage uspjeti konsolidirati i udružiti snage u sprečavanju gubljenja vlasti iz državotvornih ruku. Sjetimo se nedavnih izbora u BiH. Kolika su samo sredstva svjetski moćnici uložili u cijepanje HDZ-a, i u poraz hrvatske opcije, ali bez uspjeha. Međutim, u BiH je situacija drugačija. Hrvati u BiH znaju da su najmalobrojniji narod i razdvajanje od Hrvatske u političkom smislu značio bi nestanak Hrvatsva na tim prostorima. U Hrvatskoj mnogi naivno misle: imamo Hrvatsku i više nije ugrožena. A itekako jeste ugrožena. Prethodne godine sam bio nazočan jednom sastanku Svjetskog hrvatskog kongresa kod vas u Sydneyu. Još tada sam, iako samo gost, reagirao na opetovane tvrdnje: "rat je gotov", tvrdeći da nije i da je ovaj sada podmukliji i teži od onog kojeg smo imali.

Što i kakve promjene hrvatski narod može očekivati poslije izbora?

Ako pobjedi državotvorna opcija, onda daljnje stabiliziranje prilika. Još uvijek će biti pritisa, ali ako svjetski moćnici shvate da njihova ogromna uložena sredstva ne mogu skrenuti Hrvatsku s hrvatskog puta, pritisci će polako popuštati. Još će biti teško, jer imamo mnogo toga uništenog, a uz nedostatak pomoći iz svijeta mora biti teško. Kada budu počeli prevladavati ekonomski nad političkim razlozima, dakle kada svijet i stvarno, a ne samo formalno, prihvati postojanje hrvatske države, za Hrvatsku će početi bolji dani. Pobjeda udružene oporbe predvođena bivšim komunistima, dakle onih koji se ne libe "skoknuti" do glavnog grada SAD-a "po svoje mišljenje", značit će trenutačno poboljšanje prilika u Hrvatskoj. Naime, svjetskim moćnicima je trn u oku Hrvatska vojska, a i hrvatske tajne službe koje se bore protiv djelovanja njihovih tajnih službi na području hrvatske države. Znači da su oni za hrvatsku oporbu uvijek bili problem: HV i njen ministar pok. g. Šušak tijekom rata, a tajne službe danas. To trenutno poboljšanje prilika bit će stoga što će nešto malo pomoći svijet čiju politiku sprovede, a veći dio bit će zbog smanjenja sredstava koje ima Hrvatska Vojska, koja na taj način predstavlja branu svima koji imaju namjeru atakirati na Hrvatsku. Ne samo vojno! Smanjenje sredstava, HV će slabiti sve do trenutka kada više neće predstavljati bitan faktor na tim prostorima. A onda će s Hrvatskom biti ono što žele svjetski moćnici. Dakle, oni koji su dopustili srpsku agresiju na Hrvatsku (potom BiH i danas na Kosovu), čak i pomažući na razne načine -sjetimo se samo zabrane kupovanja oružja (Srbi su ga imali za izvoz, a mi ga uopće nismo imali), što je u stvari

predstavljalo oduzimanje prava našem narodu na samoobranu. Pričaju o “ljudskim pravima”, a oduzmu ti najvažnije pravo! To je scenarij. Međutim, ništa ne ide bez borbe, pa tako ni u slučaju pobjede ovih svjetskih poslušnika, ne znači da će uspjeti ostvariti sve što je planirano. A da će pokvariti mnogo - hoće. To doista hoće.

Pitanje povratka Hrvata?

Mislim da u slučaju ovog neželjenog scenarija krivica ne pada samo na nas u Hrvatskoj, već i na iseljenu Hrvatsku. Ili bar na onaj državotvorni dio u njoj. Još na spomenutom interviewu u Sydneyu (a slično je bilo u Melbourneu i Adelaideu) pričajući o sindromu zoološkog vrta, zavapio sam: “Vraćajte se doma”! To mislim i sada. Jedno je sigurno. Kroz ove godine dolazeći u Australiju sreo sam mnoge Hrvate koji su istančano osjećali hrvatski državni interes. Uvijek mi je poslije takvih susreta bilo žao što ti ljudi nisu u Hrvatskoj. Jer nisam siguran da mi doma imamo dovoljno takvih ljudi. Dok je doma kroz postojanje Jugoslavije, kroz škole, TV, radio, novine, čovjek stalno bio izložen “ispiranju mozga”, dotle se u inozemstvu bez toga moglo slobodnije razvijati hrvatska državotvorna svijest. Jednostavno, nisi bio izložen tom svakodnevnom “ispiranju mozga”. Velika je greška hrvatske politike što nije mnogo više takvih ljudi uspjela vratiti u Hrvatsku. Ne jednog Gojka Šuška nego mnogo njih. Tada bi opasnosti koje su natkrilile Hrvatsku bile mnogo manje! S druge strane i mnogi od njih su se trebali, unatoč teškoćama koje su im postavljane na svakom koraku, vratiti doma. Pa Hrvatskoj su i posvetili cijeli svoj život. A država vam je kao dijete. Lakše ga je stvoriti nego odgojiti - ili - malo dijete mala briga, veliko dijete velika briga. A Hrvatska je sve starija, i trebaju joj njeni ljudi.

Pitanje glasa vandomovinskih Hrvata u hrvatskom saboru.

U stvaranju hrvatske države najvažniji trenutak je bio početak rata, kada je Hrvatska bila izložena spomenutom embargu na uvoz oružja, tj. kada joj je bilo uskraćeno pravo na samoobranu. I tada je priskočila Iseljena Hrvatska. Zaustavljen je prvi nalet jugomašinerije. A pomoć je bila stalna. Bez pomoći Iseljene Hrvatske ne bi ni bilo Hrvatske. Za mene je nemoralno da onda oduzmem tim ljudima pravo da odlučuju i o tome kakva će biti Hrvatska. Dobri su mi bili njihovi novci da stvorim Hrvatsku, a sada im ne dam da oni također odlučuju kakva će ta Hrvatska biti. Već sam spomenuo da se ljudima koji su se željeli vratiti na razne načine to onemogućavalo. Treba im samo još oduzeti pravo da odlučuju o Hrvatskoj. A radi se upravo o onome o čemu sam već govorio. Oni koji slušaju svjetske moćnike, itekako dobro znaju da oni koji su davali novce da se Hrvatska izборi za svoje postojanja protiv volje tih istih moćnika, da ti neće željeti da im ti isti moćnici odlučuju kakva će biti Hrvatska i da li će je uopće biti. Jasno je stoga, dok god je državotvorna opcija na vlasti u Hrvatskoj, dotle će Iseljena Hrvatska imati mjesto u Hrvatskom državnom saboru. Kada dođu na vlast oni koji su, u trenucima kada su izgubili prvi krug prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, predali oružje Hrvatske teritorijalne obrane JNA i napuštali Sabor na izglasavanju neovisnosti Hrvatske, ili pak oni kojima je smetao naziv Hrvatski državni Sabor, upravo zbog riječi “državni”, tada više neće biti Iseljene Hrvatske u Saboru, za koji ne znam ni kako će se zvati.

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.

O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI

Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

U Domu i Svijetu od 15. rujna Davor Stier s pravom ističe: "Budući se Hrvatska suočava sa negativnim pisanjem u mnogim svjetskim medijima, iseljenici u tim zemljama mogu i moraju ponovo prosvjedovati i pisati u tim medijima, izvršiti utjecaj na njih, organizirati demonstracije." U stvari sve to nanovo potiče na razmišljanje o jedinstvu među iseljenim Hrvatima (ali i među Hrvatima uopće). Jedinstvo nameće i pokretanja pitanja "krovne organizacije" koja će objedinjavati raznorazne hrvatske udruge u inozemstvu. Takva krovna organizacija postoji. To je Hrvatski svjetski kongres. Ali je li on uspio do sada ostvariti svoju ulogu - ulogu krovne organizacije svih hrvatskih udruga? Problemi Hrvatskog svjetskog kongresa najbolje su se mogli očitovati na nedavnoj sjednici, u australskoj državi New South Wales održanoj početkom ovog mjeseca u Sydneyu.

Prva točka dnevnog reda bila je: treba li Hrvatskoj zajednici u Australiji Hrvatski svjetski kongres ili ne? Na prvi pogled zaista neobična točka, jer je očito koliko je važno povezivanje hrvatske zajednice i jedinstvo Hrvata u ovim trenutcima. I ne samo ovim. Ali već sama činjenica da više članica nije imalo svojih predstavnika na sjednici pokazuje kako ta točka nije slučajno odabrana. Dapače, svi nazočni sudjeluju u diskusiji, ukazuje na pogubne posljedice nejedinstvenog djelovanja pojedinih udruga. Tako navode primjere kada više udruga, neovisno jedna od druge, rade iste poslove, konkuriraju s istovjetnim programima kod australskih vlasti. I tako im bjelodano pokazuju, svoje nejedinstvo. Svi se prisjećaju jedinstva koje je vladalo u borbi za hrvatsku državu i tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj. Ali, sada je rat gotov, pa je entuzijazam među našim ljudima naglo splasnuo. Ne treba zaboraviti ni utjecaj žutog tiska iz domovine koji u svemu piše u najcrnijim bojama. Govore i o osobnim interesima pojedinaca na čelu nekih udruga. Neki nazočni sa sjetom ukazuju na to kako je sve manje mladih nazočno pri akcijama tamošnje hrvatske zajednice. Spominje se i Hrvatsko narodno vijeće, koje se stvaranjem hrvatske države samo ukinulo. Zar nije bilo jednostavnije već postojeću organizaciju preurediti u Hrvatski svjetski kongres? Spominje se u istom kontekstu i Australian-Croatian Community, kome je predsjednik prof. Luka Budak, direktor Zavoda za hrvatski studij na Sveučilištu Macquarie u Sydneyu. Rezultat svega toga jest sve nepovoljniji položaj hrvatske zajednice u Australiji. Pritisci na Hrvate u Australiji, koji bi po prirodi stvari - već zbog samog postojanja hrvatske države trebali slabiti - povećavaju se. Najočitiiji su primjeri hrvatskih nogometnih klubova. Prvo su im zabranili da nose ime Croatia, a kada je prošle godine Croatia iz Melbournea (službeno: Melbourne Knights) osvojila

prvenstvo Australije i kada je stadion bio preplavljen hrvatskim zastavama - zabranili su im i uporabu bilo kakvih hrvatskih obilježja (o tome vidjeti Dom i Svijet br. 161 od 30. lipnja 1997.). Svi ukazuju na važnost postojanja "krovne" organizacije Hrvata diljem svijeta i žele da Hrvatski svjetski kongres to doista i postane! I tako je točka koja je vjerojatno trebala biti apsolvirana u vrlo kratkom vremenu pokazala kako je dubok problem stvaranja učinkovite krovne organizacije među našim ljudima u inozemstvu, a samim tim i uspostava jedinstva među iseljenim Hrvatima, u ovom slučaju u Australiji.

Istina je kako je Hrvatsko narodno vijeće doista bila učinkovita krovna organizacija koja je djelovala u cijelom svijetu. Iz Vijeća su mnogi došli u Hrvatsku, te sudjelovali u stvaranju neovisne hrvatske države. Među inim tu su ministar Šušak, ravnatelj Hrvatske matice iseljenika i saborski zastupnik Ante Beljo, saborski zastupnik dr. Sančević. Rad Vijeća u Australiji je također bio veoma značajan. Recimo u Melbourneu su Tomislav i Marjan Bošnjak, Mato Verkić, Ivan Čorić i dr. bili glavnim pokretačima mnogobrojnih akcija (Tomislav Bošnjak je sada naš veleposlanik u Iranu). Isto je bilo i u Adelaideu (aron Varga i dr.). Vijeće se samoukinulo 1992. Je li to bilo potrebno, bez obzira što je tako nalagao Statut Vijeća? Vjerojatno je pogrešno djelovanje, možda je bolje reći nesnalaženje, predsjednika HNV-a prof. Mata Meštrovića na početku stvaranja neovisne Hrvatske prirodno izazvalo nepovjerenje u samu organizaciju kod hrvatskih vlasti (iako su, kako je već rečeno, mnogo danas najznačajniji hrvatski dužnosnici došli upravo iz Vijeća). Mnogi djelatnici Vijeća bili su tada iznenađeni njegovim djelovanjem. A vjerojatnije se Meštrović, znajući kako su svi glavni čimbenici u svijetu protiv neovisne Hrvatske, bojao novih hrvatskih križnih putova.

Sebični interesi pojedinaca

Mnogi naši ljudi u inozemstvu misle i zamjeraju Hrvatskom svjetskom kongresu to što je inicijativa za njegovo stvaranje došla iz Hrvatske i od hrvatskih vlasti. Navodno - takva organizacija treba biti neovisna. Nevjerojatno! Pa kome treba služiti takva organizacija ako ne hrvatskom nacionalnom interesu? Zar glavni nositelj hrvatskog nacionalnog interesa ne treba biti hrvatska država, tj. vlast koju je na slobodnim izborima izabrao hrvatski narod? Treba li Hrvatski svjetski kongres biti neovisan od hrvatskog naroda? Ako su se naši ljudi u inozemstvu borili za hrvatsku državu - a jesu - onda za njih jedini "partner" može jedino i biti izabrani predstavnik naroda u domovini. Oni trebaju biti jedno te isto s njim - ma tko to bio! Zar se nismo izborili i za jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog bića!¹⁷ A svi se pozivaju na Židovski svjetski kongres. Kao da je on neovisan od Izraela! A što bi bilo da je takvu organizaciju vodio netko iz hrvatskih stranaka a la Paraga? Poslao bi cijelu Hrvatsku u Haag?

¹⁷ Naravno, u vrijeme pisanja ovog teksta nitko nije mogao ni pomisliti da će poslije vlade kojoj je hrvatski nacionalni interes bio svetinja doći vlada koja isključivo služi interesima svjetskih moćnika. To je najbolje vidljivo iz ove rečenice u kojoj se podrazumijeva jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog bića. A što imamo danas? Podjele na sve moguće načine samo da bi se lakše mogli Hrvati strpati u neku novu Jugu, pa zvali je vi Balkanija, Zapadni Balkan ili kako god hoćete.

A spominjanje sebičnih interesa pojedinaca iz hrvatske zajednice jest nešto što doista predstavlja problem u stvaranju jedinstva. Svi znamo koliko su pogubna bila djelovanja jugoslavenskih veleposlanstava u svijetu, i kako je itekako značajno da i hrvatska država, kroz djelovanje svojih veleposlanstava i konzulata, razbija njihov učinak i širi istinu o Hrvatskoj. A prikupljanje novca za Hrvatski konzulat u Melbourneu 1992.-93. izazvao je otpor i mnogih takvih pojedinaca. Ti ljudi su doživljavali hrvatsku državu kao - konkurenciju! Kao da su se bojali kako će ona oslabiti njihovu ulogu u hrvatskoj zajednici pa su se borili protiv njenih institucija u Australiji. A u Adelaideu je hrvatska zajednica i podijeljena dobrim dijelom zbog ovakvih razloga. Priča se o jednom veoma bogatom našem čovjeku koji je bio glavni u podršci hrvatskih vlasti. A kada nije dobio željenu funkciju postao je glavnim neprijateljem sadašnje vlasti tipa: Tuđmana treba smijeniti, a Suška uhititi". A od te iste vlasti potom dobije i prihvati odličje! Danas u Adelaideu postoji žal za vremenima kada je ta naša zajednica bila primjer mnogim drugima, pa je tako i prednjačila u borbi za dobivanje priznanja hrvatskog jezika u vrijeme kada se u samoj Hrvatskoj u školama učio hrvatsko-srpski!

Ali znakovita je bila intervencija jednog od nazočnih mladih Hrvata na sastanku u Sydneyu. Rekao je kako mladi nisu izgubljeni za zajednicu. Dapače, oni gledaju u stare i čekaju. Kada stari pokažu jedinstvo, bit će i mladih u njoj! A i u Adelaideu se priča kako su imali mnogo mladih, među njima i školovanih ljudi, ali su ih često i stariji svojim postupcima od nje udaljili. Šteta je što u Australiji ne postoji Društvo završenih studenata i prijatelja Zagrebačkog sveučilišta. Takvo društvo bi okupljalo intelektualce školovane u domovini i u Australiji. A s mladima bili bi i stariji intelektualci, koji bi znali ponekad otkloniti raznorazna nerazumijevanja kod mladih.

Odgovoriti jedinstvom Hrvata

Na kraju diskusije raspravljene su i dvije stvari. Jedna koja je više puta ponovljena: "rat je gotov" i jedna koja nije "nehrvatski utjecaj na nejedinstvo Hrvata".

Da, što znači to - rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, "prljavi" rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu, međunarodna zajednica im pokušava ostvariti "izbornim inženjeringom", i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari ta vrsta rata protiv Hrvatske i Hrvatstva traje svo vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici, moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još netko priče o Predsjednikovom avionu. Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije, nego u Hrvatskoj, počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske - nisu uspjeli spriječiti ni "Oluju", ni "Maestral", ni "Hrvatsko ljeto". Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti

hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u "svojoj" državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i sprovode njihove interese! A spomenuti primjeri pokazivanja hrvatskog nejedinstva australskim vlastima ovima samo pokazuje koliko su bili uspješni u svojim pokušajima razbijanja hrvatske zajednice. Zabrana imena Croatia nogometnim klubovima koje su stvorili Hrvati, pa čak i abrana nošenja bilo kakvih hrvatskih obilježja imaju za cilj poniziti hrvatsku zajednicu u Australiji. Australski Hrvati mogu odgovoriti samo svojim jedinstvom. Jedinstvom su i u vremenu kada nije bilo hrvatske države postizali mnogo. Danas bi mogli još i više!

Veće jedinstvo snaži hrvatsko nacionalno biće

Svima bi upravo takvo ponašanje nekih (anglo-saksonskih) krugova u Australiji trebalo otvoriti oči. Umjesto "rat je gotov" treba stalno upozoravati na "prljav" rat protiv Hrvatske koji je u tijeku i upravo ga koristiti za stvaranje jedinstva među našim ljudima. Jer to jedinstvo nam je itekako potrebno i danas. Ono će i pokazati našim neprijateljima da su im uzaludna sva nastojanja da nas vrate tamo gdje ne pripadamo i gdje ne želimo biti! Ne zaboravimo! Jedinstvo među Židovima traje i danas, jer su oni svjesni uvjeta u kojima egzistira njihova država. Jednom riječju, i oni su u permanentnom ratu - kao i Hrvatska, svjesni su toga, i jedinstveni su bio taj rat oružani ili ne.

Veće jedinstvo snaži Hrvate u samoj Australiji, olakšava njihov položaj u sredini u kojoj ima mnogo onih koji nisu blagonakloni Hrvatskoj, a time jača i cijelo hrvatsko nacionalno biće!

DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA

Svake od proteklih deset godina imao sam zadovoljstvo biti među Hrvatima Australije. Ne jednom rekao sam da su mi oni i pomogli pronaći onu polovinu moje duše koju su mi ukrali u drugoj Jugoslaviji učeći me u školi, i ne samo u njoj, najcrnijim pričama o hrvatskoj tzv. neprijateljskoj emigraciji. Evo desetu godinu imao sam zadovoljstvo posjetiti i družiti se s našim ljudima u Australiji i sudjelovati u mnogim njihovim radio programima. Vjerojatno nikad tako intenzivno kao sada, jer sam promociju knjige "Serbian myth about Jasenovac" održao u skoro svim većim australskim gradovima. Redom: Newcastle, Sydney, Wollongong, Canberra, Brisbane, Melbourne, Geelong, Perth i Adelaide.

Najzaslužniji za veliki uspjeh akcije za englesku verziju mojih knjiga o srpskom mitu o Jasenovcu sigurno je g. Blago Perić iz Sydneya. On je i njen inicijator, zajedno s g. Lukom Lausom s Hrvatskog radija Australija. Blago me je i dočekao u Sydneyskoj zračnoj luci u srijedu 25. srpnja 2001. Kao i drugima kojima je organizirao boravak u Australiji i meni je priredio pakleni program. Već istog dana bio sam gost na hrvatskom programu radija Sydney 2000, a sutradan, pošto smo dočekali gđu Suzanne Brooks Pinčević i njenog muža Gašpara Pinčevića, i na Hrvatskom radiju Australija. Naši zovu i s radija u Canberry. Prva promocija bila je u petak 27. srpnja u Newcastleu, gradu koji se nalazi nekih 180 km na sjeveru od Sydneya. Povjerenik akcije u ovom gradu u kome hrvatska zajednica nije velika bio je Luka Tomljenović. Dan je bio kišovit. U hrvatskom domu govorili smo Blago, Suzanne i ja. Međutim, prodano je više knjiga nego što se moglo očekivati, tako da se dalo odmah naslutiti da će ih biti malo jer čekalo nas je još dosta promocija.

Promocija u Sydneyu, koju je i organizirao i vodio sam g. Perić u Hrvatskom klubu u Punchbowlu, bila je doista nešto posebno. To je jedina promocija knjige za koju znam za koju se plaćala ulaznica, a bilo je nazočno više od 300 ljudi. O autoru i knjizi govorili su g. Branimir Miller, odpravnik poslova RH u Canberri, g. Ante Cicvarić, konzul RH u Sydneyu, g. Marijan Bošnjak, istaknuti hrvatski djelatnik iz Melbournea i komentator *Hrvatskog Vjesnika*, hrvatskog radio programa 3ZZZ iz Melbournea i Hrvatskog radija Australija iz Sydneya, odvjetnik iz Sydneya David Clark, Suzanne Brooks Pinčević iz Aucklanda (Novi Zeland), autorica knjige "Britain and the Bleiburg Tragedy", g. Fabijan Lovoković, glavni urednik *Spremnosti*, g. Perić i ja kao autor. Mirjana Emina Majić je pročitala svoju pjesmu "Hvala Ti viteže hrvatske istine", a nastupila je Hrvatska folklorna grupa "Lindo". "Hrvatski Sokolovi" su svojom svirkom neumorno zabavljali goste sve do zore.

O samoj promociji izvijestile su iscrpno sve novine australskih Hrvata: *Nova Hrvatska*, *Hrvatski Vjesnik* i *Spremnost*, a snimljena je i kazeta. Tako je u *Hrvatskom Vjesniku* od 3. kolovoza 2001. objavljen tekst "Što bi se tek dogodilo da je Hrvatska izgubila i ovaj rat?" u kome je dan i cijeli govor g. Bošnjaka. U *Spremnosti* od 31. srpnja prva vijest na naslovnici bila je "Izvanredno uspješna promocija knjige prof. Josipa Pečarića u Sydneyu", a u istom broju dan je i govor Suzanne Brooks-Pinčević (ona je, kao i Clark, knjigu predstavila na engleskom jeziku). O samoj promociji više je pisano u broju od 7. kolovoza ("Predstavljanje knjige Josipa Pečarića u Sydneyu - vrhunski uspjeh godine!") u okviru kojeg je dan i moj govor.

Nekoliko sati spavanja i već je trebalo krenuti za Wollongong gdje je promocija bila poslije ručka koji je organizirala Hrvatska Demokratska Zajednica. S obzirom na veličinu hrvatske zajednice u ovom gradu je akcija bila najuspješnija. Osim Perića koji je i sam dolazio, najzaslužniji su svakako povjerenici gospoda Ilija Trlin i Ivan Oštarić. Na promociji su govorili Blago Perić, g. Josip Ocvik, predsjednik HDZ, g. Branimir Miller, Suzanne Brooks Pinčević, Marjan Bošnjak i ja. I ovdje sam, kao i u Sydneyu, upozorio da sud u Haagu preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju oduzimanja hrvatskom narodu prava na vlastitu državu. Optužnice hrvatskih generala i Bulajićeva knjiga nalikuju kao jaje jajetu. A hrvatska vlast ih je prihvatila!

Jedan naš čovjek me je upitao smijem li svoj govor pročitati ili objaviti u Hrvatskoj.

- Ako čitate *Hrvatsko slovo* onda znate da se tako nešto u *Slovu* može objaviti. Može i u *Fokusu*. Naravno u režimskim novinama ne.

U stvari samo pitanje govori najbolje o tome kako naši ljudi vani ne prave razliku između nekadašnje komunističke vladavine i današnje vlasti bivših komunista.

Poslije promocije snimam intervju za hrvatski program njihovog radija, a potom je slijedio povratak u Sydney. Zovu i s radiju 3ZZZ u Melbourneu.

Dva slobodna dana u Sydneyu ostaju za posjete. Sigurno ću pamtiti boravak kod g. Tomislava Lešića. Morali smo primiti i njegovu donaciju za akciju, a kasnije je poslao svoju donaciju i za moju slijedeću knjigu "Pronađena polovina duše" čiji podnaslov sve govori o samoj knjizi: "Deset godina s australskim Hrvatima". Svoju donaciju za novu knjiga još na samoj promociji u Punchbowlu dao je i g. Vinko Arapović. Pamtit ćemo i posjet Hrvatskom konzulatu zbog ugodnog razgovora s našim konzulom g. Cicvarićem.

Prije odlaska za Canberry jedan događaj koji me je asociirao na Hrvatsku. Iz Melbournea s državnog etničkog radija SBS snimali su razgovor sa mnom. Snimljen je tek u trećem pokušaju. Slušamo ga baš dok smo bili u posjeti g. Lešiću. U stvari slušamo ono što je ostalo nakon - cenzure. Od snimljenih dvadesetak minuta moglo je u eter ići samo nekih pet minuta. Doista kao u Hrvatskoj: u državnim medijima nikakvo Hrvatstvo nije dobrodošlo. Kao i u Hrvatskoj gdje su u državnim službama poželjniji jugonostalgici, kažu mi i da je ovdje na radiju SBS za hrvatski program glavna osoba koja je tijekom Domovinskog rata radila u JAT-u. Iako, kažu po australskim zakonima taj program može uređivati bilo tko, ipak tako nešto imaju samo ovdašnji Hrvati. Sve to me je podsjetilo i na pokojnog predsjednika - vjerojatno nigdje u svijetu nije bilo veće slobode medija nego u njegovoj Hrvatskoj.

U Canberry smo u srijedu 1. kolovoza 2001. Prvo smo posjetili Veleposlanstvo, gdje nas je primio, u odsutnosti veleposlanika g. Iblera, g. Miller, koji je kasnije zajedno s Suzanne, Blagom i sa mnom sudjelovao na promociji knjige u Hrvatskom nacionalnom domu O'Connor. Raduje me susret s povjerenicima, ponovni susreti s g. Ivanom Grbavcem, koji je sam za akciju poklonio tisuću dolara, kao i našim "prvim veleposlanikom" g. Marijom Despojem. Voditeljica programa u Canberri bila je gđa Jasna Putica.

U Canberry se rastajem od Blaga, Suzanne i Gašpara. Dalje idem sam. U Brisbane sam kod povjerenika Jaga Bojčića. Zovu me s hrvatskog programa radija u Geelongu. Promociju, u petak 3. kolovoza 2001. veoma uspješno vodi g. Ante Leko, a prije

odlaska za Melbourne gost sam na radiju koji vodi povjerenica akcije gdja Valerija Grugan. I Marko Jurica se pridružuje donatorima za knjigu "Pronađena polovina duše".

U Melbourneu sam stigao u subotu 4. kolovoza 2001. Predsjednik HSK i povjerenik Sergio Marušić me sačekao i odveo kod g. Draga Galovića, gdje sam i ranije znao boraviti. Sergia, Draga i njegovu ženu Zdenku znam još s kraja 1992. s ovdašnjeg hrvatskog radija. U siječnju 1993. napravili su sa mnom intervju koji je i tiskan u mojoj knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku". I od tada nije bilo godine u kojoj nisam nastupao na radiju 3ZZZ. Zdenka je na njemu u utorak i četvrtak rano ujutro prije posla, i u nedjelju uvečer od 20 do 22 sata. A kad nije na radiju "skida" vijesti za radio. Iste večeri smo u Hrvatskom katoličkom centru "Sv. Leopold Bogdan Mandić" u Sunshineu, gdje gostuje predsjednik HDZ-a dr. Ivo Sanader. Raduje me posebno ponovni susret s velečasnim Josipom Vranešom, jer sam dva druga naša svećenika iz Melbournea velečasne Mata Križanca i Ivicu Zlatunića nedavno sreo u Zagrebu. Nešto kasnije Vraneš će postati jedna od glavnih meta napada hrvatskih vlasti jer nije otkazao onima koji su rezervirali dvoranu u Centru, kada se ministru Piculi prohtjelo da baš u toj dvorani ima svoje predavanje. Nije dugo trebalo da i Ministar nauči da u svijetu postoje neka pravila igre koja se moraju poštivati. Tako je morao otkazati puno planiranog da bi se sastao s australskim ministrom ne ongdje gdje je on mislio (u Canberri), već tamo gdje je to htio australski ministar (u Adelaideu).

Promocija knjige je organizirana u sklopu proslave Dana domovinske zahvalnosti u Hrvatskom katoličkom centru u Springvaleu. Na misi je velečasni Ivica Zlatunić, koji se vratio iz Domovine, pozdravio i g. Sanadera s obitelji i mene. Tako doznajem da je on slušao izravno moj razgovor s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Na samoj proslavi bilo je nazočno oko 500 naših ljudi. Naravno, glavni događaj je bio nastup predsjednika HDZ-a. Kao i prethodne večeri nazočan je i član australskog parlamenta dr. Andrew Theophanous.

Kako je moj prvi posjet Australiji bio posjet Melbourneu 1992.-1993. godine, kada sam na poziv sveučilišta La Trobe boravio tu skoro devet mjeseci, na promociji je bilo i puno poznanika. Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih suprugica bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije proslogodišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislio sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.

Teško se odvojiti od dragih prijatelja s kojima sam proveo mnoge ugodne trenutke zajedno pa smo te večeri jedva stigli na hrvatski program radija 3ZZZ. Sudjelujemo Sergio Marušić, Marijan Bošnjak i ja.

Sutradan sam s Dragom kod dragih prijatelja Slavka Keserovića i njegove supruge Ankice. Uvečer smo bili ponovo u Sunshineu, gdje su predstavnici raznih ograna HDZ-a imali oproštajnu večeru sa svojim predsjednikom. Pitao sam se jesmo li došli nepozvani. Možda i jesmo, ali aplauz kojim smo dočekani pokazao je da nismo neželjeni gosti. Rano ujutru ponovo na radiju 3ZZZ. Poslije nastupa posjet Hrvatskom konzulatu i razgovor s generalnim konzulom g. Šikićem. Potom ručak u Hrvatskom klubu "Dr. Ante Pavelić", i večera kod Sergiovih.

Srijeda je rezervirana za Geelong. Promocija je u Hrvatskom nacionalnom domu "Kardinal A. Stepinac" koji veoma uspješno vodi g. Josip Pavlović. On i sudjeluje u promociji knjige. Raduje i ponovni susret s velečasnim Gnječem. Upoznali smo se negdje davne 1993. godine na sastanku tadašnjeg Međudruštvenog odbora Melbournea, kada se skupljao novac za Hrvatski konzulat i rezidenciju generalnom konzulu. Da, strašno mi je i pomisliti koliko su ti naši ljudi ulagali sebe u stvaranju hrvatske države, a danas kao da su ponovo "neprijateljska emigracija".

Četvrtak sam ostavio za nenajavljen posjet kolegama matematičarima s Melbourneškog sveučilišta. Tu su suradnici Profesor emeritus Bert Mond, Assoc. Profesor Jerry Koliha, i Kolihin i moj doktorant Don Handley, jedini Australac sudionik u našoj akciji. Sveučilište Victoria nisam ni namjeravao posjetiti jer sam tamošnje suradnike susreo nedavno u Temišvaru (Rumunjska) gdje sam organizirao internacionalnu konferenciju iz matematičkih nejednakosti. Nije bilo nikoga, a znao sam što će me čekati kada nađu poruke koje sam im ostavio: e-mail poziv da se vratim u Melbourne i boravim jedan tjedan s njima. Nisam prihvatio - ovaj moj posjet treba ostati samo posjet australskim Hrvatima. Još večera kod Dragovih roditelja i više nije bilo vremena za posjete ostalim prijateljima u Melbourneu.

U Perthu sam od petka 10. kolovoza do ponedjeljka 13. kolovoza. Gast sam predsjednika HSK g. Stjepana Asića i predsjednika Hrvatskog centra g. Frana Podruga. Gostujem i na oba tamošnja hrvatska radio programa. U subotu sam gost na zabavi povodom 24 obljetnice Hrvatskog centra. Raduje me posebno susret s velečasnim Čabrajom o kojemu sam tako mnogo lijepoga čuo. U toj australskoj državi su i dvoje Hrvata u Parlamentu. Tako nazočne pozdravlja članica Parlamenta Ljiljana Ravlich kao izaslanica premijera Zapadne Australije. Nazočnom zamjeniku premijera Zapadne Australije Mr. Eric Ripper poklanjamo jedan primjerak knjige. Među uzvanicima iz Perthu bila je nazočna i konzulica Republike Hrvatske gđa Ana Modun, kao i gradonačelnik Fremantlea g. Peter Tagliaferri sa suprugom. Kako je g. Pero Bošnjak svoj primjerak već poslao Carli del Ponte, očito se distribucija knjige tako nastavlja. I zamišljeno je da je dobiju političari, povjesničari, knjižnice, sveučilišta, židovske zajednice, katolički svećenici i svi oni za koje Hrvati diljem svijeta misle da je trebaju imati. Promocija je u nedjelju poslije podne. Knjiga je već u Geelongu ponestalo. Ovdje i za Adelaide ostali su samo primjerci za donatore.

U Adelaideu gdje je promocija održana u petak 17. kolovoza u Hrvatskom klubu, na promociji govorimo g. Aron Varga i ja. I ovdje, kao i u svim drugim gradovima, osim u Sydney i Melbourneu gdje tako nešto nije ni bilo predviđeno, ima mnogo pitanja nazočnih. U Adelaideu sam sve do 24. kolovoza. Ali svaki dan sam s dragim prijateljima, obiteljima Varga, Abramović, Poznik, Bonomo . Posebno me je iznenadio velečasni Luka Pranjić, kada mi je poslije posjete župnom domu darovao CD sa svojim pjesmama. Na sam dan promocije i jedan tužan događaj - posljednji ispraćaj Velikog župana za Gospić Josipa Bujanovića, poznatog "popa Jola".

24. kolovoza u Sydneyu u Punchbowlu održao sam i Javnu tribinu. Tako sam mogao pružiti priliku i Hrvatima Sydneya da mi mogu postavljati pitanja. Teme Tribine bile su: Hrvatska danas i Hrvati Boke kotorske i Bosne i Hercegovine. Tom prigodom sam od HOP-a dobio prigodnu značku koju oni dodjeljuju onima za koje smatraju da su dali značajniji doprinos borbi za hrvatske nacionalne interese. To me posebno obradovalo s obzirom na činjenicu da ja nisam član HOP-a. Ali kao i da jesam, jer je poznato da se zalažem za jedinstvo svih hrvatskih državotvornih snagu u obranu opet nam ugrožene Domovine.

U subotu sam imao posljednje druženje s povjerenicima iz Sydneya i Wollongonga na farmi g. Ivana i gđe Matije Oštarić. Svedeni su računi same akcije. Pokazalo se da je bila veoma uspješna, pokriveni su svi troškovi, a ostalo je i za slanje novih pošiljki knjiga i za Australiju, a i ne samo u nju. Iako je povjerenicima trebalo biti poznato, ipak ih je iznenadila činjenica da cjelokupan novac zarađen prodajom knjiga, dakle i moj autorski honorar ili nešto slično, također ulazi u akciju za distribuciju i daljnje promocije knjiga. Prodajom knjiga - za nadati se je - moći ćemo ići i na novo izdanje. A što više knjiga bude distribuirano, to bolje. U nedjelju poslije mise poklanjamo knjigu velečasnom Marjanu Glamočaku, dajem dugačak intervju za SBS (rečeno je da će biti emitiran u dva nastavka) i odlazimo na druženje sa članovima Sydneyskog AMAC-a. Lijepo druženje s bivšim studentima Zagrebačkog sveučilišta, i prigoda za oproštaj od konzula g. Cicvarića. Nazočne smo i pozdravili g. Cicvarić i ja. Koristim prigodu što je tu i prof. Luka Budak da podsjetim na moj boravak u Sydney od prije 5-6 godina kada sam na sastanku Hrvatskog svjetskog kongresa, reagirao na opetovanu tvrdnju: Rat je gotov. Iako sam bio gost morao sam upozoriti da smo mi još uvijek u ratu, istina ne oružanom, ali u jednom prljavom ratu koji vode svjetski moćnici i koji je vjerojatno opasniji po opstojnost hrvatske države od onog oružanog. Tada je moju tvrdnju podržao i tadašnji hrvatski veleposlanik dr. Jozo Meter. Naravno, profesor Budak se dobro sjeća tog događaja.

Sve svoje nastupe započeo sam s pričom o promociji moje knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*. Tada sam knjigu poklonio gđi Ankici Tuđman ispričavši jednu zgodu s hrvatskog programa radija u Melbourneu daleke 1992. godine:

- Kroz cijelu svoju povijest, a posebice u ovom ratu, Hrvati su pokazali da su najhrabriji narod na svijetu. Zna li, tko je jedino na svijetu hrabriji od Hrvata?.

- !?

- HRVATICE!''.

U izvješću s promocije u Melbourneu izdvojen je na radiju SBS upravo taj dio. Inače, moji govori, i onaj u Sydneyu, koji sam modificirao u nastupima u Canberry, Brisbaneu, Melbourneu i Perthu, i oni u Geelongu, Adelaideu, Newcastleu i Wollongongu bili su, kao što je već rečeno, uvjetovani najnovijim Haaškim

optužnicama koje su bjelodano pokazale da ulogu srpskog mita o Jasenovcu, dakle dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda, a time osporavanje njegovog prava na vlastitu državu, danas preuzima sud u Haagu. Optužnice su samo dale još veći značaj ovoj akciji australskih Hrvata. Svatko tko je pročitao Bulajićeve knjige uvjerit će se u istinitost naslova mog govora iz Adelaide (*Spremnost*, 21. kolovoza 2001.): "Carla del Ponte - učenica dr. Milana Bulajića". Naravno, ukazao sam i na činjenicu da očita težnja svjetskih moćnika za prekrajanjem najnovije povijesti aktualizira preispitivanje povijesti Drugog svjetskog rata. Jer kada su u stanju tako izokrenuti povijest u ratu u kome je Hrvatska bila pobjednik, što su sve mogli učiniti kada je NDH bila gubitnik? Naravno, ukazivao sam i na to da ovakve optužnice u stvari pokazuju i dokazuju suodgovornost mnogih u svijetu u srpskom genocidu nad Hrvatima u Domovinskom ratu. A sve u cilju rušenja neovisnosti naše države i uvlačenja u novu Jugu, Balkaniju ili nešto slično gdje će Srbi moći voditi glavnu riječ. Na tom pravcu je i govor na tribini u Sydneyu koji je tiskan u *Spremnosti* od 28. kolovoza 2001.

Hrvatima Australije je dobro poznato da ja sud u Haagu nazivam bordelom. Jer on to doista i jeste. Najnoviji dokaz tomu dao je HONOS u svom Priopćenju od 29. kolovoza 2001. u kome stoji:

"U MORH-u postoji zapisnik razgovora iz 1998. godine, prigodom posjeta generala Clarkea Zagrebu. Tada je taj tadašnji zapovjednik NATO-a doslovno rekao: 'Znadete, jako cijenim vaše Oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina'. Pritom je, dakako, mislio na Oluju, Maestra i Južni potez)."

Onaj koji je čuo, ili pročitao o čemu sam govorio na promocijama, radijima ili na toj tribini prepoznat će to u vijestima Hrvatskog informativnog centra od 27. kolovoza 2001.: "SRPSKI "VERITAS": HAAŠKI SUD POMAŽE OBNOVU "REPUBLIKE SRPSKE KRAJINE". Evo te vijesti u cjelini:

"Haaško suđenje hrvatskim generalima predstavlja šansu za Srbe, to je sjajna prilika da legitimnim sredstvima obnovimo Republiku Srpsku Krajinu", izjavio je Savo Štrbac za srpski "Nedeljni telegraf". Predsjednik organizacije Veritas, koja se bavi sastavljanjem optužbi protiv Hrvatske, priznaje da se optužnicom protiv generala Ante Gotovine, koju je potpisala Carla del Ponte, "piše jedna nova povijest, tako da će na suđenju biti smješten među krivce izravno i mrtvi predsjednik Franjo Tuđman, a domovinski i obrambeni rat pokazati kao zločinački i agresorski". Savo Štrbac je naglasio da je Haag prvi puta službeno priznao Krajinu kao "državu" s vlastitom vojskom, pa da bi se na osnovu toga mogla uspostaviti takozvana republika srpska "Krajina".

Naravno, ne treba uopće ni sumnjati da to o čemu govori Štrbac nisu odavno znali Račan i drugovi. Pače, njihovi postupci to itekako potvrđuju. Istina je da je bivša vlast prihvatila ustavni zakon o suradnji sa sudom u Haagu. Hrvatski časnici su i dragovoljno otišli u Haag. Obećavana su i njima i hrvatskoj vladi brza i poštena suđenja. A hrvatska vlast se itekako znala usprotiviti Haagu kad je počelo bivati jasno da poštenje ne stanuje u Haagu. Tako se usprotivila i nalogu da pok. Ministar Šušak svjedoči u Haagu, i namjeri da Haag bude nadležan za akcije "Bljesak" i "Oluju". Ne čudi onda da se s presudom generalu Blaškiću čekalo sedam mjeseci. Čekalo se da umre Tuđman i da na vlast dođe "šestorka". I onda je Blaškić osuđen na 45 godina robije. Osnova u njegovoj osudi bila je "AGRESIJA RH na BiH". Nova hrvatska vlast

nije ni pokušala sakriti svoje zadovoljstvo tom formulacijom. Pa oni su kao oporba uvijek o tome i govorili. Zato su, unatoč demonstracijama u zemlji, požurili s donošenjem Deklaracije o suradnji sa Haagom. Njome se priznaje Haagu nadležnost za operacije "Bljesak" i "Oluju". Očito i zašto. Pa kada je Haag mogao osuditi nekoga na 45 godina robije za izmišljenu agresiju na BiH, treba im omogućiti izmišljanje još jedne "AGRESIJE": RH na "Republiku Srpsku Krajinu".

Pripreme su bile izuzetne. U kratkom roku skoro svi mediji su postali režimski. Napadnuti su časnici, generali, invalidi Domovinskog rata. Sotoniziran je Otac hrvatske države. Deset godina hrvatske države postali su "deset godina mraka". Odigrana je i igra s generalom Stipetićem, uhićen Norac. Naravno, nije sve išlo glatko. Reakcije branitelja, biskupa, generala, sportaša, naroda prisilile su ih da donesu Deklaraciju o Domovinskom ratu. Uostalom, zašto i ne kada je ionako neće poštivati. Pusička javno i govori ono što oni misle. Stižu osude Kordiću i Čerkezu. Nova vlast koju sada obavezuje usvojena Deklaracija o Domovinskom ratu uopće ne reagira na činjenicu da su i oni osuđeni zbog navodne agresije RH na BiH. Jasno je i zašto. Ako reagiraju na nju morat će još drastičnije reagirati na "agresiju" RH na RSK. Pogotovu stoga što će u takvoj optužnici Haag morati od UN-a proglašenih "okupiranih područja RH" izmisliti državu.

Na optužnice Ademiju i Gotovini zato Račan šalje prigovorčić Carli del Ponte. Tek toliko da narodu može reći da je kao nešto prigovorio, i odmah kreće u izvršenje onoga za što je i pomognut u preuzimanju vlasti. Svi oni kojima RSK nije država i kojima Tuđmanova RH nije planirala etničko čišćenje RSK, već je oslobađala svoja okupirana područja - sotoniziraju se. Crkva, oporba, branitelji, sportaši i tko ne sve. U isto vrijeme čine se i veliki koraci o osiromašenju građana RH. Mora ih se dovesti na približnu razinu onih s kojima trebaju živjeti zajedno u Balkaniji.

Nadao sam se da su Hrvati u Australiji to čuli i na državnom etničkom radiju SBS, tj. da taj intervju nije bio cenzuriran kao onaj prvi. Ostalo je sve na nadi, jer javljaju mi iz Sydneya da je od cijelog intervju pušten samo jedan mali dio. Vjerojatno ovo gore napisano i nije.

PRILOG:**CARLA DEL PONTE - UČENICA DR. MILANA
BULAJIĆA¹⁸**

Spremnost, hrvatski tjednik, 21. kolovoza 2001.

Objavljena optužnica protiv generala Gotovine definitivno je dokazala tvrdnju da je sud u Haagu preuzeo ulogu Srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a time i osporavanja hrvatskom narodu prava na samostalnu državu. O tome sam govorio na svim dosadašnjim promocijama knjige "Serbian myth about Jasenovac", počev od Newcastlea, preko Sydneya, Wologonga, Canberre, Melbournea, Geelonga i Perth. Spomenut ću ipak da sam još 2. ožujka 2001. objavio u Hrvatskom Slovu tekst "Haag potvrđuje izmišljenu hrvatsku genocidnost". Svi oni koji su pročitali Bulajićevu knjigu "Tuđmanov jasenovački mit" prepoznat će u optužnici generalu Gotovini, rukopis dr. Bulajića, jer na isti priglupi način on promiče srpski mit o Jasenovcu da bi dokazao navodnu genocidnost hrvatskog naroda, na koji to čini i Carla del Ponte. Naime Bulajićev je svoju knjigu pisao u cilju izjednačavanja NDH s Tuđmanovom Hrvatskom. NDH nije mogla opstati, pa dakle ne smije ni ova Hrvatska. Iako su mnogi u današnjoj Hrvatskoj spremno postali Bulajićevi učenici tvrdeći isto, ipak oni ni izdaleka nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u takvu besmislicu. Zato je tu ulogu i preuzeo sud u Haagu, a ulogu kompromitiranog Bulajića spremno je preuzela Carla del Ponte. Jednostavno, ako služe u Hrvatskoj nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u njegovu genocidnost - milom, onda to Carla može - silom. Čak je podudarna i činjenica da je dr. Bulajić bio 1992.-1993. tajnik beogradske Državne komisije za utvrđivanje ratnih zločina i zločina genocida protiv SRPSKOG i ostalih naroda tijekom rata u Hrvatskoj i na drugim područjima Jugoslavije. Naime, i Beograd i Carla del Ponte tu primarno vide zločine nad Srbima.

Ta sramotna uloga ovog suda nazirala se odavno. Još 1996. godine objavio sam tekst znamenitog naslova "Sramotni sud u Haagu", da bih 11. ožujka 2000. objavio drugi tekst s malom preinakom naslova: riječ "sud" je išla s navodnicima. Danas je već mnogima očita sramotnost tog suda, pa je i kanadski odvjetnik Christopher Blac napisao da je on "sramota civiliziranog svijeta". A vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je nedavno upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'."

A kada je mnogima i izvan Hrvatske postalo jasno da je sud u Haagu postao politički sud objavio sam 17. studenoga 2000. tekst "Bordel u Haagu", tekst koji su prenijele i neke hrvatske novine u Australiji, Njemačkoj i švedskoj. U Sydneyskoj Spremnosti od 31. srpnja 2001. urednički komentar g. Lovokovića počinje ovako: "U jeku je traženje, progon i izručenje hrvatskih generala sudu u Haagu, kojeg je jedan hrvatski akademik nazvao 'bordel' što znači javna kuća, pučki rečeno kupleraj."

¹⁸ Govor na promociji knjige "Serbian myth about Jasenovac" u Adelaideu 17. kolovoza 2001. *Hrvatsko Slovo*, 7. rujna 2001.

Nazvao sam taj sud "bordelom" jer posao u bordelu najbolje opisuje onoga tko ostavi častan posao suca da bi radili u političkom sudu. Ovako to opisuje g. Lovoković: "sada im se pružila prilika nekome suditi, druge proganjati, treće zatvarati i taj vražji krug se produžuje i proširuje a svi oni uživaju bogate plaće, i nije čudo što uvijek sanjaju o proširenju optužbi, i o zaposlenju još većeg broja (ne)sposobnih".

Mene i ne čudi što ste upravo vi, Hrvati iz iseljene Hrvatske, brzo razumjeli što sam želio poručiti tvrdnjom o sudu u Haagu kao bordelu. Jer iz vaših zemalja i dolaze ti suci i tužitelji, pa vi i znate o kakvim se osobama radi. Evo kako jednog opisuje urednik Spremnosti: "Jedan prosječni odvjetnik iz Sydneya, s nepoznatom pravnom zaslugom, osim progona drugih, a i Hrvata u Australiji, nakon neuspješnih akcija progona u Sydneyu, kada niti jednu osobu nije uspio izvesti pred sud (ne onaj u Haagu, već u Australiji), dobiva premještaj u Haag i sada vedri i oblaci na tuđi račun, te kako njegova šefica iz bordela poručuje, nema višeg zakona od njenog, i njoj se moraju pokoravati, svakako svi mali, ali ne oni veliki."

Naravno, itekako je g. Lovoković dobro uočio različitost u odnosu suda prema malim i prema velikima. Ta različitost je zbog toga što su suci i tužitelji u Haagu i te kako svjesni svoje uloge u sprovođenju želje svjetskih moćnika. Naime svjetski moćnici nisu nikada prihvatili činjenicu da je protiv njihove volje stvorena hrvatska država, pa su stalno i radili i još uvijek rade na njezinom rušenju, tj. ponovnom uvlačenju u neakve istočne saveze u kojima će glavnu ulogu opet imati Srbija, njihov omiljeni žandar Balkana. Na tu, blago rečeno, prljavu ulogu svjetskih moćnika ukazao je nedavno i šibenski biskup Ante Ivas kada je rekao: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenucima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.". A da sud u Haagu radi doista nešto prljavo, potvrđuje već i sama činjenica da je u Zadru na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, nastupio i zadarski nadbiskup msgr. Ivan Pređa.

A treba li uopće ponavljati tako očitu činjenicu da je npr. General Mirko Norac kriv svjetskim moćnicima zato što je spašavanjem Gospića spriječio podjelu Hrvatske na dva dijela, tj. što je tim činom najzaslužniji, po njima najodgovorniji, što Hrvatska nije pala već 1991. godine. Isto tako je general Gotovina krivac zato što nije pala od UN-a navodno zaštićena zona Bihać. On je zapovijedao akcijom "Ljeto 95", i spriječio vjerojatno jednu od najvećih humanitarnih katastrofa i tragedija koje su se mogle dogoditi – pad Bihaća. Pad grada koji je bio u potpunom okruženju i u kome je bilo stotina tisuća civila, žena, staraca i djece.

A konačno spašavanje tih ljudi omogućila je "Oluja", akcija za koju je general Gotovina optužen. Zar nije obična prostitucija već sama činjenica da od UN-a zaštićenu zonu Bihać Carla del Ponte uopće ne spominje u toj optužnici. Ili se radi samo o običnom rasizmu, jer se radi o 100.000 muslimana? Bilo kako bilo, ona će reći u točkama 13, 20 i 30:

13. Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

20. Ukupni učinak tih protuzakonitih djela bio je protjerivanje i/ili raseljenje visokoga stupnja, po prilici 150.000 – 200.000 krajinskih Srba u Bosnu i Hercegovinu i Srbiju

30. Između 5. kolovoza 1995. i 15. studenog 1995., hrvatske snage su počinile brojna djela ubojstva, paleža, pljačke, šikaniranja, terora i fizičke prijetnje osobama i imovini. Tim djelima, hrvatske snage su zastrašivale krajinske Srbe i natjerale ih da ostave svoja sela, zaseoke i kuće. Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje deportacije i prisilnog raseljavanja srpskog stanovništva Krajine.

Činjenica da je Gotovina s Tuđmanom navodno planirao ovo što tvrdi Carla del Ponte, a uopće se ne spominje da je akcija spriječila pokušaj bosanskih i hrvatskih Srba da zauzmu Bihać, od UN-a zaštićenu zonu, pokazuje cinizam svjetskih moćnika, pokazuje da oni ni u snu nisu željeli zaštititi svoje zaštićene zone. Sjetimo se već je bila pala od njih zaštićena zona Srebrenica. Tamo je ubijeno više od 8000 ljudi, a oni koji su ih trebali štititi lovili su ih i predavali Srbima za odstrjel. Dakle, Carla del Ponte ovim bjelodano dokazuje da su enklave trebale pasti. Zato i ne čudi što je general Blaškić i dobio 45 godina robije. On je pokazao da se enklave mogu i obraniti. Očito je stoga da je svijet odobrio pad Bihaća. Time bi se stvorio kompaktni prostor od Beograda do Knina, i obnova Jugoslavije bi bila na pragu. Naravno, s Hrvatskom u njoj, kako je već prije početka rata i najavljivao američki veleposlanik u Beogradu.

Ali prostitucija gdje del Ponte očita je već u činjenici da je svima poznato da su Srbi organizirano pobjegli pred HV. Postoje i snimci priprema za srpski kolektivni bijeg, a i brojna svjedočanstva da su umali upute kuda bježati. Zar nije prostitucija i to što Carla del Ponte uopće ne spominje etničko čišćenje koje su Srbi napravili na tom prostoru do operacije Oluja. A to stvarno etničko čišćenje pomagale su snage UNPROFOR-a. Te snage UN-a nisu željele zaštititi 650 Hrvata koji su bili ubijeni na prostoru koje su navodno štitili. Važnije im je bilo pomagati Srbima u etničkom čišćenju tih krajeva od ne-Srba.

Naravno, cijela uloga samih optužnica, dakle preuzimanje uloge Srpskog mita o Jasenovcu od strane suda u Haagu, odnosno preuzimanje uloge dr. Bulajića od strane Carle del Ponte, najočitija je u točkama 36, 37 i 38 u "Dopunskim činjenicama" optužnice. Ne čudi da to nije uočio predsjednik Hrvatske vlade Ivica Račan u svom pismu Carli del Ponte, jer je ova vlada i prije dok su bili zvanično komunisti, a i svo vrijeme od 3. siječnja 2000. do sada, dakle kao bivši komunisti, sprovodila politiku koja je omogućila pisanje ovakvih optužnica. Zato ga je Hrvatsko slovo od 10. kolovoza 2001. i upitalo:

"Vaše pismo s prigovorima haaškom tužiteljstvu odista otkriva "iznevjerena očekivanja" i "prijateljstvo" spram Carle del Ponte koje nije, eto, uzvraćeno.

Zašto u svome razočaranju niste ustvrdili da u optužnici protiv generala Gotovine dotična dama neskriveno izjednačuje Republiku Hrvatsku i tzv. RSK što je protivno rezolucijama UN-a i stajalištima međunarodne zajednice od 1991. do danas? Ili se Vama ne čini da je proglašenje neovisnosti 25. lipnja 1991. moguće pravno izravnati s odlukom pobunjenih Srba u Kninu 19. prosinca iste godine da se odcijepi od Hrvatske i osnuju svoju "državu"?

I da Haag govori o Hrvatskoj vojsci i o vojsci "RSK" kao službenoj vojsci toga "entiteta"? I da zaposjednuto područje "RSK" još k tomu širi na općine Šibenik, Sinj i Zadar? Vama samo nije "posve prihvatljivo" da se agresija na Hrvatsku u haaškoj optužnici tretira kao "građanski rat"?"

Naime, radi se o negiranju državnosti RH, koja se praktično želi osuditi za ono što je pravo i dužnost svake države – povratak svojih okupiranih područja. Zato se i izjednačava RH i "RSK". Iako je to sve u skladu s interesima svjetskih moćnika, prostitucija Carle del Ponte ogleda se u tome što ona kao pravница treba koristiti pravne činjenice, a ovdje tako očito to ne radi. Na primjer, RH je postojala u pravnim aktima SFRJ, a navodna RSK nije nigdje, što čak primjećuje i Račan kad kaže da je u optužnici izostalo "definiranje tzv. Krajine kao samoproglašene, nelegitimne i pobunjeničke tvorevine", ali ne primjećuje očito izjednačavanje te i takve tvorevine s RH. Kada već govori o tome morala bi Carla del Ponte, kao pravница, navesti i nalog Badinterove komisije, činjenicu da je RH članica UN-a, pa sve do toga da se u dokumentima UN-a ta tzv. RSK tretira kao okupirani hrvatski teritorij.

Naravno, jasno je zašto ona to ne čini. Kako onda napisati ovakvu optužnicu ako njena RSK nije država nego okupirani hrvatski teritorij. A glavni joj je argument o državnosti od nje izmišljene države: "RSK je imala vlastite vojne snage, Srpsku vojsku Krajine (SVK)."

A kada se prodaš za novce ili vlast onda moraš pričati i gluposti. Naime, Tuđman, Gotovina i drugi planirali su, po Carli del Ponte, etničko čišćenje del Pontine izmišljene države RSK koja je imala vojsku - SVK. A poznata je činjenica da je Vukovar branilo 1800 hrvatskih branitelja od 30.000 napadača. Omjer u teškom naoružanju bio je 100 : 1 u korist agresora, a ipak je Vukovar odolijevao skoro tri mjeseca. A vojska "RSK" je itekako imala puno oružja, pa je jasno da je hrvatskom vodstvu moglo biti stalo samo do oslobađanja svojih okupiranih područja. Ako se ne radi o glupostima gospođe del Ponte, onda se ona ruga i UN-u, a i Srbima s takvom vojskom. Pogotovu kada se iz optužnice vidi da njoj ta vojska služi samo da bi "dokazala" postojanje te "države", a ne i za obranu iste od navodnih napada, jer je u drugom kontekstu i ne spominje. Pa čak ni u tom da je ta vojska prije Oluje, zajedno s vojskom bosanskih Srba, napadala od UN-a navodno zaštićenu zonu Bihać. Nevjerojatno je da gospođi del Ponte nije palo na pamet da su Tuđman, Gotovina i drugi samo htjeli osloboditi okupirana područja države priznate od UN-a, dakle od organizacije koja je ustanovila i sud u kome ona i radi. Jer svaka država ima pravo i dužnost da to uradi. Ali djeluje li gđa del Ponte kao pravница? Ili se ipak radi samo o prostituciji, jer svjetski moćnici, preko nje, pokazuju svoju moć prekrajanja povijesti. Zato vojni ordinarij msgr. Juraj Jezerinac kaže, da ponovimo njegove riječi, da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta". A zaista je ogromna pomoć ako uspiješ uvjeriti svijet da od svojih sudišta ne pravi kupleraje. To je doista vrijedno i žrtve. A kako se ponaša hrvatska vlast? Biskup Đuro Hranić kaže: "Tražeći mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje."

A kad nam svjetski moćnici pokazuju svoju moć u prekrajanju nedavne povijesti, i to one u kojoj je Hrvatska pobijedila u ratu, prirodno se je zapitati koliko li su tek

iskrivili povijest Drugog svjetskog rata. Upravo optužnica protiv generala Gotovine, u stvari optužnica protiv same ideje o neovisnoj hrvatskoj državi, pokazuje da je odgovor na to pitanje pozitivan, a iz istog razloga zbog kojih je i podignuta optužnica protiv naših generala.

Knjiga "Serbian myth about Jasenovac" pokazuje svu prljavštinu tog mita o navodno najmanje 700.000 žrtava Jasenovca, mita koji je poslužio i za pripremanje srpskog naroda za srpske genocide u Hrvatskoj, BiH, pa i na Kosovu. O kakvom se mitu radi najočitije se vidi kada se ta brojka usporedi sa ukupnim brojem žrtava na području cijele Jugoslavije – 597.323. Dakle više od 100.000 manje nego u cijelom Jasenovcu. A taj popis je pravljen za dobivanje reparacije od Njemačke, pa je logičnije da je brojka uvećana nego umanjena. A u samom Jasenovcu je popisano 49.874 žrtve. A zašto današnja vlast bivših komunista tako spremno prihvaća zamjenu Srpskog mita o Jasenovcu sa sudom u Haagu najbolje se vidi kada pogledamo kako je počelo korištenje srpskom mita o Jasenovcu od strane komunista. Tako iz Titove "Depeše Izvršnom komitetu Komunističke internacionale" od 4. travnja 1942., vidimo da on govori o zatvorenih u Jasenovcu 10.000 "najboljih sinova Hrvatske" od kojih je ubijeno 8500, a u istoj depeši spominje i 500.000 ubijenih (većinom Srba) u NDH. Usporedba ovih ubijenih u NDH s onim s popisa iz 1964. godine puno govori (500.000 ubijenih u NDH do početka travnja 1942., a 597.323 u cijeloj Jugoslaviji do kraja rata), ali puno govori i činjenica da je po Titu od tih 500.000 u Jasenovcu stradalo samo 8500. Dakle, komunisti su u tom trenutku preuveličavali broj žrtava u NDH, ali još nisu išli na to da je najbolje za dokazivanje navodne genocidnosti hrvatskog naroda, odnosno za očuvanje Jugoslavije, većinu tih žrtava smjestiti u Jasenovac. To se dogodilo tek krajem te 1942. godine.

Vratimo se riječima šibenskog biskupa Ivasa. Ponovimo njegove riječi: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenucima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima." Biskup nas tim riječima upozorava koliko su mnogi u našem narodu bili nepošteni prema onima koji su nas vodili u borbi za slobodu, nepošteni zato što se stalno zanemarivala činjenica da su stalno bili izloženi pritisku nepravednih svjetskih interesa. A najviše prema onome koji je i najzaslužniji za stvaranje neovisne hrvatske države dr. Franji Tuđmanu. Koliki je on trn u oku svjetskim moćnicima pokazuje da ga i mrtvog žele optužiti. Kada već ne mogu izravno, ono preko optužnice generalu Gotovini. A zašto je to tako upozoravao sam vas ovdje u Adelaideu kada sam govorio na Komemoraciji pokojnom predsjedniku: "Hrvatska i njezin Predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, predsjednik Tuđman upozorio je da postoji budućnost i malobrojnim narodima." Govor je objavljen i u Vjesniku (15. studenoga 1999), i u Spremnosti (21. prosinca 1999.) i u Hrvatskom Vjesniku (24. prosinca 1999.), a pročitan je i na hrvatskom radio programu radija 3ZZZ u Melbourneu. A nešto kasnije u Spremnosti od 7. ožujka 2000 napisao sam da je svjetskim moćnicima mrtav "opasniji jer ostaje kao svjetionik malim narodima. Zato njegovo djelo treba zatrti!" Optužnica generalu Gotovini to najbolje potvrđuje.

U Hrvatskom Slovu od 10. kolovoza 2001. Carl Gustaf Stroeheim kaže: "Pretvoriti jedan obrambeni i k tome uspješan pobjednički rat u zločin – to je nešto novo u

povijesti.” Da doista je tako. Ali pri tome moramo stalno znati da Tuđman i HV nisu samo pobijedili velikosrpsku aždaju. Oni su pobijedili i one koji su toj aždaji pomagali, a to su današnji vladari ovog svijeta. A još u članku “Budi ponosan i pasi travu” koji je objavljen u Hrvatskom Slovu 18. kolovoza 2000, a pretiskan i u hrvatskim novinama u Australiji, najavio sam obrat o kome govori Stroehm. Naime, tvrdio sam da je najveća greška Hrvatske što stalno nije optuživala i te suučesnike u srpskom genocidu nad Hrvatima, jer će doživjeti da ona bude optužena za genocid nad tzv. nenaoružanim srpskim narodom. Zar to nije smisao i Bulajićeve knjige? Zar optužnica generala Gotovine nije upravo to? Zar Carla del Ponte nije – u stvari – samo dobra Bulajićeva učenica?

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA ...”

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gđu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki „zločesti dečki” kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga *Rasizam Suda u Haagu* biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva *Pamćenje i suverenost*. Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

1. ZA „DVA DANA” OD „NARODA NADE” DO NARODA BEZ PONOSA I DOSTOJANSTVA

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 5. svibnja 2011. kaže:

Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ...

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao mog predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona *Kletva kralja Zvonimira*:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škode*

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže, u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom

prodaju za Judine škode onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga *jedinoga* hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđman što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam¹⁹:

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtna kazna. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne, recimo, donositi silne rezolucije o tome da se ne će priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava – etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima:

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad npr. Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Vijeće sigurnosti UN-a, nego se treba okrenuti Srednjoj Europi. Treba pomoći u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takva jedinstvena Europa i jest moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je **bivši francuski vojni biskup Michel Dubost** na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao²⁰ da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...” Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da,

¹⁹ J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? *Dom i Svijet*, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 118, *Večernji list (inozemno izdanje)*, 22. srpnja 1996.

²⁰ Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!“ itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi.

A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima.

Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici, vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: Zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam²¹:

Da, što znači to – rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas? Danas je na djelu hladni, specijalni, i „prljavi“ rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat, a posebice ovaj koji je danas uperen protiv hrvatskog naroda! Ono što Srbi i Muslimani nisu postigli u ratu međunarodna zajednica im pokušava ostvariti „izbornim inženjeringom“, i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. Ustvari, ta vrsta rata protiv Hrvatske i hrvatstva traje sve ovo vrijeme. A, nažalost, traje oduvijek...

Da se mnogo toga u politici velikih sila, s priznanjem Hrvatske nije promijenilo, moglo se najbolje uočiti u Australiji, te iste 1992. godine. Sjećali se još tko priče o Predsjednikovu avionu? Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije nego u Hrvatskoj počele priče o Predsjednikovoj kući.

Sve sam lopovluk do lopovluka.

²¹ J. Pečarić, **O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji**, *Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista*, 22. rujna 1997.

Učinkovito, nema što!!! Zar vam se ne čini, kako je ovdje... nešto mutno? Ali, na našu sreću, nama je odmah bilo jasno, **u kom grmu leži zec**... čemu služe sve te priče i **odakle vjetar puše**.

A Australija je članica Commonwealtha!

Nažalost, mora se priznati, donekle su i uspjeli, u svom naumu. Sve se manje i manje skupljalo novaca za pomoć Hrvatskoj, a mnogima je, mora se i to priznati, to bio dobar izgovor da ne sudjeluju, u prikupljanju pomoći za Hrvatsku.

No, svi koji su vodili, a i dan-danas vode, specijalni rat protiv Hrvatske, nisu uspjeli spriječiti ni „Oluju“, ni „Maestral“, ni „Bljesak“ ni „Hrvatsko ljeto“. Dapače, nisu znali sami razriješiti ni ono, što su zakuhali u BiH, pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi!

Jasno je da Englezi imaju puno više mogućnosti u „svojoj“ državi, laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni, i njima slični, to mogu u Hrvatskoj.

Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj.

I dok se u Hrvatskoj zna što kod nas radi Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja, među našim ljudima, mnogo teže.

Pogrješno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Dovoljno je samo znati da su mnoge od tih tiskovina izravno plaćene od tih istih nalogodavaca, pa zato i provode njihove naredbe i zastupaju njihove interese!

A na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje, je li hrvatska Vlada tijekom Domovinskog rata, ili bar u vrijeme stvaranja suda u Haagu, mogla reći svjetskim moćnicima istinu. Je li im mogla reći da su i oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu nad hrvatskim narodom ili je istina, da su Srbi i srpska agresija bili, najvjerojatnije, samo oružje u njihovim rukama, u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju. A ta njihova borba, izgleda traje, do dana današnjeg, jer oni nisu odustali od toga, ni nakon poraza velikosrpskog agresora.

I danas, nakon presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek ne žele Hrvatsku, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar, zapravo, nisu ruganje „pohvale“ bivšega američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

2. KAKO JE TO MOGUĆE?

Tehnologija koju su u toj raboti koristili svjetski moćnici, odavno je poznata. Opisao ju je Sun Tzu²².

U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

- **Najveća je umjetnost slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu...**
- **Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje.**
- **Poništavajte sve vrjednute. Budite velikodušni u ponudama i darovima, da biste kupili informacije i ortake.**
- **Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.**

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije, ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman...

Šenoa - tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge...

Matoš - tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica, nego svi ostali narodi Europe zajedno.

Šegedin je bio šokiran saznanjem, da među Hrvatima ima, toliko pojedinaca, koji strasno mrze svoj narod.

Tuđman - govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku.

Međutim, izdajica ima svugdje, ali ono što nas razlikuje od drugih i što je najtragičnije – Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same – na milost i nemilost. A među takvima biraju i predsjednike države.

Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman JEDINI hrvatski Predsjednik.

Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev „hrvatski”! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati, kakve li ironije, upravo takve biraju za Predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine naše ljude u Australiji upozoravao na nešto slično. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu, imamo jednog „malog crvenog“ u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I

²² *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako mi diktira, taj „mali crveni“.

I znate li što tada uradim?! Odem pred ogledalo i... pljunem u njega.

Takvih mojih nastupa, sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga, koji piše u Vjesniku od 22.veljače 1994.godine:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčica" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgичnih Hrvata strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Nekoliko godina kasnije, prilikom gostovanja na hrvatskim radijskim programima u Melbourneu, Adelaidu i Sydneyu, upozoravao sam ih i kroz tzv. *Sindrom zoološkog vrta*:

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam „sindromom zoološkog vrta“. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita.

Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je!

Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može dogoditi kod nas.

(O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji.

Zato je, i kroz pozive za povratak u domovinu, vidljiva moja bojazan – da Hrvati u Domovini ne će sačuvati domovinu.:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku vaš udio kroz vaš povratak od iznimne je važnosti. Povratkom vas, dakle ljudi neopterećenih „sindromom zoološkog vrta" i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Imat ćemo Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz Domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku, vi morate na sličan način riskirati.

I uraditi mnogo više, nego što ste to uradili do sada.

Dobit ćemo mi i tu bitku, vjerujte mi, a onda će te, upravo vi, biti i najveći dobitnici.

Zato ću vam i ja, još jedanput reći:

VRAĆAJTE SE!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.²³

3. JUŽNA I SJEVERNA HRVATSKA

O tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić²⁴:

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska „sama sebi sviđa”, dok sjeverna u to „baš nije sigurna”, ‘Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja’, piše on, dok je ‘na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce’ (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. ‘Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan’, kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav ‘aktivan stav’, sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju ‘kao subjekt, nego kao objekt’.

Iz toga, kaže dalje, proizlazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. ‘Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekuštvo i kukavičluk’, piše Pavličić. ‘Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo’. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

‘A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav’, zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihio ‘puštao u svoju butigu’, ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. ‘Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subjekt, a ne objekt.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga podčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji

²³ P. Pavličić, *Klapa i bend*, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

²⁴ D. Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, Hrvatski list, 6. siječnja 2011.

Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Volim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu²⁵.

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak²⁶:

A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u *Hrvatskom obzoru*, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptirmašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000. naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine. U kolovožu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao sljedeće²⁷:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku“ u Zagrebu promovirao uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Ali, dok je Predsjednik bio živ, nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamoli optužiti Tuđmana i naše

²⁵ J. Pečarić, *Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko slovo od 22. prosinca 2000.* Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

²⁶ *Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.

²⁷ *Spremnost, hrvatski tjednik*, 28. kolovoza 2001.

generale. I ovdje na australskoj TV, pričali su svašta protiv njega. Zato su moje australske kolege pitale i moju kćer o tome.

- Ma, koga oni optužuju? – ljutito im je to prokomentirala.
- Naš Predsjednik je napisao više knjiga, nego što su vaši političari u životu i pročitali!

Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelima i rade samo takvi, zar ne?

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi „Sramotni sud u Haagu” (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu. Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

„Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!”

Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca – južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić.

Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Takav se govor uvijek odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu.

Raščlambu akademika Pavličića zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima, izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima, osobine koje imaju „južni Hrvati” takve su da se – iako manjina – nametnu „sjevernim Hrvatima”. U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije.

4. DVA PREDSJEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribini HKV-a *Nasilje nad Hrvatskom*, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergea Brammertz, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu.

M. Barišić u *Vjesniku* od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je „Oluja“ bila oslobodilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*“, rekao je, dodavši kako „sintagma *zajednički zločinački pothvat* nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga je pretvorila u presudi u politički *pamflet*.“ Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega“ iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sâm naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije, iako je Opća skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma ‘agresija’, broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo time da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.²⁸

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Banimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

²⁸ O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića*: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (*Narodne novine* broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu²⁹:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac, „...možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija *Oluja* ostavlja haaškome istražitelju”³⁰. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective - selected issues* / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagradiensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog

²⁹ Predmet IT-95-14. A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

³⁰ Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!, “Hrvatski list”, 5. svibnja 2011.

međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI - Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

– POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE

– Zločin protiv mira – 3 puta

– Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.

– Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.

– Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.

– Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li Vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo postidjeno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... – objasni. Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste Vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priberem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „**Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...**“: NI RIJEČI!

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti **kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.**

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićeva uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem.

Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio Marko Perković Thompson kada u istoj pjesmi kaže:

Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno

Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te

Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato

pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo

Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te

Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

5. UMJESTO ZAKLJUČKA

No, činjenica je, nažalost, kako su, upravo, zbog takovih “zasluga”, i Mesić i Josipović, birani za predsjednike RH. Ali od koga su i zašto birani-pitanje je sad?!

Zato ću završiti ovaj tekst nastavlajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

...ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige „Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronademo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to i doslovno – DVA DANA.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivice Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom, jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.
2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske

javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama.

3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.
4. Suprotno pravnim normama, tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.
5. Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.
6. Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Okrugli stol: *Pamćenje i suvremenost*

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.**KREŠIMIR MACAN I BISKUP KOŠIĆ ILI
KREŠIMIR MACAN I „ČETVORORED“**

Zvonimir Hodak danas piše i o najnovijem napadu na velikog HRVATSKOG biskupa dr. Vladu Košića:

Postoji Hrvatska udruga za odnose sa javnošću. Što god to značilo. Nešto kao drveno željezo. Oni svake godine urbi et orbi u isto vrijeme razvesele svoju, uglavnom ljevičarsku javnost, o tome tko je najveći anti-komunikator godine. Naravno, Lijeva naša puna je desničara, ognjištara, ustašoida, klerofašista, antieuropejaca, nostalgičara, marginalaca i biskupa koji su spremni iznositi svoje stavove, a što je protivno duhu sekularizma. Kao što se vidi iz nabrojenog "Hrvatska udruga za odnose s javnošću" ima pred sobom na kraju godine pravi "švedski stol" za izbor onoga koga treba kompromitirati pred "demokratskom javnošću". Ove godine ta čast je pripala biskupu Vladi Košiću iz herojskog i nesvrstanog Siska. Grada sve više poznatog po Ikači, novoj SDP-ovoj zvijezdi sa istoka. Popularni narodni biskup uvijek, baš uvijek, govori ono što misli. Pitanje je koliko je to dobro za njega osobno, ali da je iskreno i pošteno o tome nema zbora. Progresivci iz Udruge za odnose s javnošću stavljaju mu na teret krimen da je "širio netrpeljivost, pa čak i mržnju prema nekim političkim i društvenim skupinama". Nisu ga optužili da je širio glupost. To su rezervirali za sebe. Javnost prije ili kasnije dozna da postoji udruga za odnose s njom. Naravno, takva udruga mora i može biti samo ljevičarska, progresivna, liberalna i pomalo nostalgičarska. Po mnogima i duboko nepravedna. Promovira kao antikomunikatore godine samo desničare, biskupe, klerofašiste, a potpuno zapostavlja vrlo kompetentne kandidate kao što su Stazić, Ingrid Mare Marinović, predlagači konzula RH u Americi, Ante Tomić, Igor Mandić, Vedrana Rudan, Stipe Mesić itd. Dobro, kod Mesića sam malo pretjerao. Stipe je toliko svestran i popularan da je čak nedavno postao počasni građanin Sarajeva. To i ne čudi.

<http://www.7dnevno.hr/kolumnisti/boze-ne-daj-da-i-maras-ode-na-ustavni-sud-ili-u-new-york/>

Dodajmo još samo što o tome kaže dr. sc. Nino Raspudić:

"Meni je jako zabavan ovaj izbor za antikomunikatora godine. Ima jedna udruga ovih koji rade u PR-u, naprave izbor za antikomunikatora. Ove godine je to biskup Vlado Košić, koji je inače vrlo jasan i razgovjetan, vrlo jasno komunicira, možemo slobodno reći da on nije antikomunikator. Možemo reći da je loš, da se ne slažemo s njim, ali to je priča o sadržaju, a ne formi poruke i komunikaciji. Ovako to ide – on se nama ne sviđa, on i njegova politička stajališta, odredimo ga za antokomunikatora godine, a onda se neki drugi kad govore protiv njega kažu 'između ostalog izabran je za

antikomunikatora godine'. Jedan balon se nadograđuje na drugi", rekao je Nino Raspudić u emisiji Peti dan.

> Je li Macan napao biskupa Košića jer je javno kritizirao Plenkovićevu politiku?

<https://narod.hr/hrvatska/raspudic-biskupu-kosicu-antikomunikatru-godine-ne-slazu-se-s-njim-to-prica-sadrzaju-a-ne-formi-poruke-komunikaciji>

Mislim da je dovoljno rečeno i u ovim navodima, a i puno se tekstova o tome može naći po našim portalima, pa doista ne trebam i ja tu nešto dodavati, a i već sam o takvim stvarima i pisao:

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-i-dr-sc-stjepandic-biskupu-kosicu-zbog-istinitosti-vasih-poruka-izlozeni-ste-tollikim-uvredama>

Zapravo dovoljno je pogledati njegov intervju na Laudato TV:

https://www.youtube.com/watch?v=hX0syLl1P_w

Ili što misle naši ljudi:

<https://www.youtube.com/watch?v=PofrSJfMZq4>

Kako se „nagrada“ velikom HRVATSKOM biskupu doživljava kao obračun Vlade s njim, pogledao sam svoje stare tekstove i pronašao dva pisma g. Macanu od prije 18 godina. Evo tih pisama:

Predizborni odjeci i posljedice ponovnog dolaska komunista na vlast u Hrvatskoj

Spremnost Hrvatski tjednik, 11. siječnja 2000.

Poštovani g. Macan,

Prije svega Blagoslovljena Nova Godina.

Mi Vani, mada sam ja tu privremeno, znamo za ludnicu koju imamo doma. Znali smo i da ćemo ludnicu i imati. Evo pogledajte što sam o ovim izborima govorio još prije Uskrsa (Spremnost, Sydney):

Spremnost (postavlja pitanje dr. Josipu Pečariću): U Hrvatskoj se nalazimo pred izborima, te iako je teško prognozirati, no kako vi gledate na političko stanje, osobito u ovom predizbornom vremenu?

Bojim se da će ti pritisci, koji dovode Hrvatsku u sve teži i teži materijalni položaj, učiniti svoje. S druge strane, prije 3 godine ovdje na radiju govorio sam o nečemu što sam nazvao "Sindromom zoološkog vrta". Naime, govorio sam o opasnosti povratka komunista na vlast u Hrvatskoj kao što se to desilo u drugim zemljama koje su sa sebe skinule lance komunizma.

Zašto "sindrom zoološkog vrta"? Rekao sam tada: "To vam je kao kada je lav predugo bio u kavezu, pa ga pustite van. Zaboravio je loviti, a u kavezu je bilo hrane

redovito. Istina sve manje i manje, ali i to mu je bolje nego učiti se ponovo loviti. Možda je to nekome prije tri godine izgledalo čudno, ali danas je situacija u Hrvatskoj slična, i glavna oporbeni stranka su upravo bivši komunisti.

Naravno, svjetski moćnici su pokušali i s drugim strankama, kao predvodnicama oporbe, međutim u svim tim strankama je uvijek bilo dovoljno državotvornih Hrvata, tako da im nakane nisu mogle u potpunosti uspjeti. Što se tiče bivših komunista, svi se sjećaju kako su oni znali dobro slušati Beograd. A oni koji su naučili služiti jednom gospodaru, služiti će i drugom. Pitanje je koliko će se državotvorne snage uspjeti konsolidirati i udružiti snage u sprečavanju gubljenja vlasti iz državotvornih ruku. Sjetimo se nedavnih izbora u BiH. Kolika su samo sredstva svjetski moćnici uložili u cijepanje HDZ-a, i u poraz hrvatske opcije, ali bez uspjeha. Međutim, u BiH je situacija drugačija. Hrvati u BiH znaju da su najmalobrojniji narod i razdvajanje od Hrvatske u političkom smislu značio bi nestanak Hrvatske na tim prostorima.

U Hrvatskoj mnogi naivno misle: imamo Hrvatsku i više nije ugrožena. A itekako jeste ugrožena. Pretprošle godine sam bio nazočan jednom sastanku Svjetskog hrvatskog kongresa kod vas u Sydneyu. Još tada sam, iako samo gost, reagirao na opetovane tvrdnje: "rat je gotov", tvrdeći da nije i da je ovaj sada podmukliji i teži od onog kojeg smo imali.

Spremnost: Što i kakve promjene hrvatski narod može očekivati poslije izbora?

Ako pobjedi državotvorna opcija, onda daljne stabiliziranje prilika. Još uvijek će biti pritiska, ali ako svjetski moćnici shvate da njihova ogromna uložena sredstva ne mogu skrenuti Hrvatsku s hrvatskog puta, pritisci će polako popuštati. Još će biti teško, jer imamo mnogo toga uništenog, a uz nedostatak pomoći iz svijeta mora biti teško.

Kada budu počeli prevladavati ekonomski nad političkim razlozima, dakle kada svijet i stvarno, a ne samo formalno, prihvati postojanje hrvatske države, za Hrvatsku će početi bolji dani. Pobjeda udružene oporbe predvođena bivšim komunistima, dakle onih koji se ne libe "skoknuti" do glavnog grada SAD-a "po svoje mišljenje", značit će trenutačno poboljšanje prilika u Hrvatskoj.

Naime, svjetskim moćnicima je trn u oku Hrvatska vojska, a i hrvatske tajne službe koje se bore protiv djelovanja njihovih tajnih službi na području hrvatske države. Znači da su oni za hrvatsku oporbu uvijek bili problem: HV i njen ministar pok. g. Šušak tijekom rata, a tajne službe danas. To trenutno poboljšanje prilika bit će stoga što će nešto malo pomoći svijet čiju politiku sprovode, a veći dio bit će zbog smanjenja sredstva koje ima Hrvatska Vojska, koja na taj način predstavlja branu svima koji imaju namjeru atakirati na Hrvatsku. Ne samo vojno!

Smanjenjem sredstava, HV će slabiti sve do trenutka kada više neće predstavljati bitan faktor na tim prostorima. A onda će s Hrvatskom biti ono što žele svjetski moćnici. Dakle, oni koji su dopustili srpsku agresiju na Hrvatsku (potom BiH i danas na Kosovu), čak i pomagajući na razne načine -sjetimo se samo zabrane kupovanja oružja (Srbi su ga imali za izvoz, a mi ga uopće nismo imali), što je u stvari predstavljalo oduzimanje prava našem narodu na samoobranu.

Pričaju o "ljudskim pravima", a oduzmu ti najvažnije pravo! To je scenarij. Međutim, ništa ne ide bez borbe, pa tako ni u slučaju pobjede ovih svjetskih poslušnika, ne znači da će uspjeti ostvariti sve što je planirano. A da će pokvariti mnogo - hoće. To doista hoće."

Ne znam što možemo oduzeti od ovih mojih tvrdnji izrečenih prije više od pola godine. Pa i Vaša "LUDNICA" pokazuje da je to upravo ono o čemu sam tada pričao. Kako da ni Vi na HTV ne shvaćate da što vas više napadaju znači da bolje radite. Dakle umjesto da popuštate - trebate raditi bolje i bolje - dakle suprotno tom popuštanju. Ionako će te biti "crna ovca" za te iz svijeta koji su nam oduzimali pravo i na samoobranu i tvrdili da je to ispravno. Njima je lako reći za sve prljavštine koje rade kako je to ispravno. Da smo im tako popuštali u Domovinskom ratu gdje bi bili. Jeste li gledali kako su predstavljali našu borbu dok je trajala. Jesmo li to trebali slušati i prestati se braniti?

I danas spominju da je tjeranje Srba to što ih je Predsjednik zvao da ostanu, a oni su otišli prepuni ukradene robe iz hrvatskih kuća, znajući da su oni ti koji su stvarno očistili taj prostor od Hrvata.

A ovaj 'rat' ima isti cilj, jer svjetski moćnici jednostavno ne žele priznati poraz - postojanje hrvatske države.

Pa kako onda mislite da ćemo je sačuvati popuštanjem? Tisuću puta su nam već pokazali da kada popustimo jednom ultimatumu - slijedi drugi, i tako u beskraj.

Kada vi na HTV popustite jednom Šuvaru, kako možete očekivati da neki državotvorni Hrvat ne misli da kalkirate s promjenom vlasti?

S druge strane, da niste popuštali sada ne bi ni bili u poziciju da i mislite na svoje položaje kada dođe do promjene vlasti (bar ne oni koji o tome doista misle), jer bi to značilo da je dobiven i medijski 'rat'.

Pitanje je, kada je g. Rubin tom jedbom rečenicom pokazao i da je Vjesnik, i da ste Vi bili u pravu (a kao što vidite o ratu tajnih službi sam ja pisao u Spremnosti jer je bilo očito da je taj 'rat' na djelu) jeste li dali analizu teksta iz Vjesnika u kome bi stalno upozoravali na dijelove teksta na koje sve g. Rubin nije smio odgovoriti - i jeste li izravno rekli da njegov kratak odgovor - odgovor moćnika - u stvari predstavlja priznanje točnosti Vjesnikovog teksta?

Jeste li sada kada je najnovije priznanje čovjeka (člana SDP-a!) iz HHO dali ogromni prostor u kome bi pokazali i tvrdili ono što sam ja u mom tekstu upozoravao prije više od pola godine?

Slabići postoje da bi se gazilo po njima! Ako netko stalno pokazuje svoju slabost (ovdje kroz Vaše popuštanje koje je i više od toga - da ne ponavljam ono što sam napisao u mom prethodnom pismu) naravno da imamo LUDNICU.

Inače čemu strah od toga da li je netko režimski medij ili nije? Pa danas u Hrvatskoj samo i postoje takvi mediji - REŽIMSKI. Razlikuju se samo po tome jesu

li u službi hrvatske države ili u službi SAD-a odnosno njihovog eksponenta američkog veleposlanika. Ovi drugi režimski su mnogo režimskiji od vas. Oni ne popuštaju kao vi!

Pisao sam svojevremeno za Horvatićevo Hrvatsko slovo, i na radiju u Sydneyu (hrvatski program)i rekao da se ponosim time što pišem u ovisnim a ne u neovisnim novinama. Jer te neovisne novine doista jesu neovisne. Neovisne od hrvatstva. Hvala im lijepo, ja takovu neovisnost ne želim.

Što se tiče američkog Veleposlanika. Svi smo znali što je bio njegov posao u Bugarskoj, i zašto su ga poslali u Hrvatsku. Za Slovačku smo znali mnogo prije - pa i g. Maja Freundlich Vam je odavno pisala u Vjesniku (mislim i u Slovu) u više navrata o Slovačkom slučaju. Pa što ste onda mogli očekivati u Hrvatskoj? LUDNICU naravno. Nije moguće da je niste očekivali. Mislim da je g. Freundlich napisala i za prošle izbore u BiH da je SAD uložio mnogo više novaca u rad njihovih tajnih službi u BiH nego što iznosi njihova ukupna pomoć toj državi. Nije moguće da je ne čitate?

Činjenica je da Vas iz svijeta stalno napadaju i za to Vam moramo odati priznanje. Napadaju Vas i svi oni koji od vas žele napraviti apsolutne poslušnike - sluge. Vidjeli ste iz nekih skorih primjera da će Vas - kada i ako postanete njihovi slugani - čim jednom budete imali svoj stav, lupiti po glavi.

Čudite se što imamo ludnicu. Ma gdje ćete veću ludnicu od toga što je Predsjednik Tuđman spasio svijetu obraz (imaju li ga uopće?) ne jednom - ali spomenimo spašavanje Bihaća. A oni nas prvog dana "Oluje" 'kazne' (Phare program) i to traje do današnjeg dana. Itd. Itd.

Zato je najbolji mogući odgovor koji možemo dobiti od vas: Prikažite sutra Četverored uz obrazloženje da je to na osnovu mnogobrojnih zahtjeva gledateljstva koji tvrde da je to Hrvatska povijest i da se svugdje u svijetu mogu prikazivati povijesni filmovi bez obzira bili izbori ili ne. A ako vas zbog toga i napadnu. Ponesite se time!

Vaš,

Prof. dr. sc. Josip Pečarić.

Četverored i HTV

Spremnost Hrvatski tjednik, 11. siječnja 2000.

Poštovani g. Macan,

Zahvaljujem Vam na Vašem brzom odgovoru. Čini mi se da ipak niste shvatili ono o čemu sam ja pisao. Zato ću taj ključni dio koji se odnosi na HTV ponoviti:

"To nije problem. Problem je ako netko kao Vi tvrdi da bi prikazivanje povijesnog filma narušilo uvjete izbora? Naime, Vaša odluka posredno govori kako na izborima sudjeluju oni koji su za Hrvatsku i oni koji su protiv Hrvatske. Očito je da u tom slučaju doista povjesni film o Bleiburgu narušava uvjete izbora tzv. Izbornu šutnju.

Očita je istovjetnost razloga neprikazivanja ovog filma u predviđeno vrijeme s neemitiranjem serije "Hrvatski Spomenar": Hrvatsku treba rashrvatiti.

U Hrvatskoj se mogu prikazivati filmovi koji veličaju američki genocid nad Indijancima, ali ne mogu dokumentarne serije koje podsjećaju Hrvate na njihovu povijest. Oni koji tvrde da takve serije i povijesni filmovi narušavaju uvjete izbora predstavlja njihovo priznanje da rade protiv hrvatskih interesa.

Zar i ravnatelj HTV-a treba takvu njihovu djelatnost sprovesti u djelo? Vaša odluka nas samo upozorava da su isti oni koji su omogućili i Križni put, i oni koji su Srbima dali zeleno svjetlo za genocid u Domovinskom ratu, i oni koji žele kriminalizirati "Oluju" (sjetimo se da su prvog dana Oluje "kaznili" nas ukidanjem Phare programa i ta "kazna" traje do danas), i oni koji su mislili da će poniziti Hrvate svojim nedolaskom na pogreb Ocu hrvatske države, i oni koji ulažu ogromni novac da bi danas na izborima bili izabrani oni koji će upravo njih slušati."

U vijestima od 28. prosinca 1999. se kaže: "izbjegli mogući prigovori zbog zlorabe i iskorištavanja u političke svrhe na kraju predizborne kampanje.

Budući da je nastavak trebao biti emitiran na sam dan izborne Šutnje, programski kolegij je procijenio da bi tako vrijedna povijesna nacionalna tema mogla, zbog navedenih okolnosti, izgubiti na svojem izvornom značenju."

Je li moguće da je netko napisao ovakvu rečenicu. Naime, volio bih doista da mi pisac ovog teksta objasni kako netko može u "političke svrhe na kraju predizborne kampanje" iskoristiti ovaj povijesni film ako ga prikazujete u vrijeme predizborne šutnje? Možda je pisac htio reći da će članovi HDZ-a moći obilaziti te noći svakog Hrvata ponaosob i objašnjavati mu kako su oni za koje SAD želi da glasuju upravo oni koji su činili zločine prikazane u filmu?

Dakle, g. Stipe ili "popu pop - bobu bob" to može pričati tek kasnije, kao i oni iz svijeta koji su sudjelovali u tom zločinu kao i drugima koje spominjem ("Vaša odluka nas samo upozorava da su isti oni koji su omogućili i Križni put, i oni koji su Srbima dali zeleno svjetlo za genocid u Domovinskom ratu, i oni koji žele kriminalizirati "Oluju" (sjetimo se da su prvog dana Oluje "kaznili" nas ukidanjem Phare programa i ta "kazna" traje do danas), i oni koji su mislili da će poniziti Hrvate svojim nedolaskom na pogreb ogromni novac da bi danas na izborima bili izabrani oni koji će upravo njih slušati.")

Povijesni film ne može izgubiti zbog toga što će g. Šuvar o njemu reći - on je dobar ili nije - bez obzira na to. A ni Bleiburg neće biti izbrisan iz svijesti Hrvatskih ljudi bez obzira što drug Šuvar kaže, ili pak spomenuta gospoda.

"programski kolegij je procijenio" pokazuje da se radi o grešci programskog kolegija. Grešku koliko vidimo iz Vašeg pisma nije ispravio, jer je prihvatio sugestije onih kojima je povijest hrvatskog naroda "politika". Što se tiče onih koji govore nama o "duhu međunacionalne snošljivosti" želio bih Vas obavijestiti da je u SAD učinjen genocid nad Indijancima, a da se i dan danas stalno prikazuju filmovi u kojima se bore oni koji su izvršili genocid - prikazani kao heroji - i oni nad kojima je izvršen genocid - prikazani kao zločinci.

Također Vas mogu podsjetiti kako u SAD postoje mnogi Nijemci (čak su ih i zatvarali tijekom Drugog svjetskog rata iako nisu digli pobunu protiv SAD), a i dan

danas, i svo vrijeme od drugog svjetskog rata do današnjeg dana, u "duhu međunacionalne snošljivosti" svi programi TV u SAD prikazuju svaki dan poneki film o Drugom Svjetskom ratu u kojima su Amerikanci pobjednici i heroji, a Nijemci zločinci. Čak im ni Hirošima u kojoj je pobijeno mnogo žena i djece nije zločin, a podsjetit ću Vas da u Americi živi i mnogo Japanaca (koje su također za vrijeme Drugog svjetskog rata strpali u logore!)

Vaša tvrdnja: "Dakle mislim da niste korektni u Vašim ocjenama jer ne može isti čovjek koji je financirao projekt imati nešto protiv samog projekta" jednostavno nije istinita. Iz gore mog citiranog teksta to je očito.

Da ponovim, rekao sam: "Oni koji tvrde da takve serije i povijesni filmovi narušavaju uvjete izbora predstavlja njihovo priznanje da rade protiv hrvatskih interesa. Zar i ravnatelj HTV-a treba takvu njihovu djelatnost sprovesti u djelo?"

Cijeli problem sam isključivo promatrao kroz prizmu: "Kako povijesni film može narušiti uvjete izbora?"

Priča o "narušavanju duha međunacionalne snošljivosti" je priča za malu djecu. Baš suprotno tomu. Činjenica da nam zabranjuju ponovno našu povijest upravo i služi narušavanju duha međunacionalne snošljivosti.

Jer očito je da oni kojima smetaju prizori iz Domovinskog rata ne osjećaju nikakvo kajanje zbog zločina koji su učinjeni nad hrvatskim narodom, a time to očito pokazuje svim Hrvatima. Zar je doista "duh međunacionalne snošljivosti" to što time pokazuju kako im je drago što su nas ubijali, klali, silovali djevojčice, žene, majke? Nitko od Hrvata nije zaboravio da je Srbima dat oprost bez da su ga tražili i bez da su se pokajali za učinjene zločine.

Na tragu takvog odnosa su i odluke HTV i o "Spomenaru" i o "Četveroredu". To je očito iz djela Vašeg teksta:

"Povodom prigovora Građanskog odbora "Povratak kući" u svezi nekih emisija na programima HTV-a, a između ostalog i "Hrvatski spomenar", PREPORUČA se Hrvatskoj radioteleviziji da se u svojim emisijama suzdrži od objavljivanja sadržaja koji bi se mogli shvatiti kao protivni duhu međunacionalne snošljivosti... Poznato Vam je da se Spomenar sastoji od priloga HRT-a iz vremena Domovinskog rata i srpske agresije, te je nemoguće ispoštovati sve ove preporuke bez da se izbace prilozi iz Domovinskog rata, nakon čega od Spomenara praktično ne ostaje ništa što čini okosnicu emisije kako je bila originalno zamišljena. Nadam se da sada razumijete našu poziciju, a radi se uvjetno rečeno o "samo" dva tjedna bez Spomenara."

Ovdje ste upravo potvrdili ono o čemu sam gore pisao! Oni vam nisu izrijeком rekli da se izbace prilozi iz Domovinskog rata. To je HTV sama zaključila. To je očit mazohizam HTV. Jednostavno ste mogli nastaviti, tvrdeći da ste izbacili takve scene, s emisijom i neka vam oni kažu što iz Domovinskog rata doista narušava duh tolerancije više od američkih filmova o Indijancima, Njemcima i Japancima koji se prikazuju u SAD.

Dakle, Vašim odgovorom u kome me obavještavate o pomjeranju navedenih emisija, upravo ste samo potvrdili da su razlozi i činjenice date u mom pismu bili ispravni, ali na žalost i to da moje pismo - kao ni pisma mnogih drugih Hrvata, nemaju istu težinu kao reakcije jugonostalgicara, i onih iz velikog svijeta koji smatraju da je dr. Tuđman najveći zločinac jer im je razbio njihovu "Od Vardara pa do Triglava"

(istini za volju onog dijela s Triglavom su se sami odrekli, pa nam nude u zamjenu albanske planine).

Ili, ako želite da budem do kraja iskren: između takvog Vašeg ponašanja i onog nedavno u američkim novinama gdje izjednačavaju predsjednika Tuđmana s krvnikom Miloševićem (uz "priznanje" da je Milošević gori - što je samo način kako baciti blato na pokojnog predsjednika i utemeljitelja naše države, a time i na samu državu). Hoćemo li dočekati da nam tako sutra kažu da ne treba prikazivati ni pokojnog predsjednika jer eto neki tvrde da je sličan Miloševiću, a Vi to odmah poslušate?

Dok god Hrvati budu popuštali pod njihovim ucjenama na način kako ste vi učinili - dotle će oni imati razloga da to i rade. Umjesto da im odgovorite istom mjerom i štitite uspomenu na Domovinski rat – Vi popuštanjem tj. priznanjem da je Domovinski rat ili Bleiburg nešto što može biti predizborna promidžba radite protiv hrvatskih interesa.

Dapače, upravo ste trebali vratiti termin prikazivanja filma na ranije utvrđeni datum (isto i za Spomenar) uz ispriku svima nama koje ste time povrijedili, uz komentar da oni kojima smeta hrvatska povijest i koji misle da hrvatska istina može biti izborna promidžba samo potvrđuju da im nije do neovisne hrvatske države. Jer to i jest istina.

Dakle, ne radi se o "uvjetno rečeno samo dva tjedna" već o nečemu mnogo više. Radi se o mom ponosu i ponosu mnogih hrvatskih ljudi. Dokle ćemo dopuštati da netko stalno gazi i pljuje po mom i njihovom, nadam se i Vašem ponosu?

KARDINAL KUHARIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**SRPSKI MIT O JASENOVCU / SKRIVANJE ISTINE O
BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, HRVATSKI
POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998.**

**DR. MILAN BULAJIĆ - ČUVAR VELIKOSRPSKE
“*POGIBELJOMANIJE*”**

Krajem listopada 1997. na Kingsborough Community College u New Yorku održana je “Prva međunarodna konferencija i izložba o Koncentracijskim logorima Jasenovac”. Povjesničare je odmah moglo začuditi navođenje naziva logora u množini, a tijekom toga znanstvenog skupa i neobaviještene je uvjerio da ga je zapravo osmislio srpski lobby, potpomognut grupom američkih Židova nesklonih osamostaljenoj Hrvatskoj. Većina referenata i diskutanata zastupala je, naime, ekstremne antihrvatske stavove, potvrđujući gotovo sve velikosrpske teze o jasenovačkom logoru koje su oblikovane u nekoliko proteklih desetljeća. U tu su svrhu iz Beograda dovedeni brojni sudionici sa strogo podijeljenim ulogama, a nije bilo teško dokučiti da su jugoslavenske vlasti obilato sudjelovale i u financiranju tog “događanja naroda” u samome srcu “zle imperije”, kako su neki diskutanti nazivali Sjedinjene Američke Države.

Svojevrsna “zvijezda” dvodnevnog “mitinga istine” bio je dr. Milan Bulajić, predstavljen kao direktor beogradskog Muzeja žrtava genocida. Iako je predsjedavajući konferencije bio dr. Bernard Klein, voditelj tamošnjeg Istraživačkog centra holokausta u osnivanju, Bulajić je smatrao da upravo on treba predložiti cijeli niz zaključaka, i to više političkih negoli znanstvenih. Tako je sudionicima skupa bio podijeljen “Program akcije za istinu o Jasenovcu”, a njegovih dvanaest točaka predstavljalo je najveći atak na hrvatski suverenitet od slamanja srpske vojne agresije.

Među tim prijedlozima, koji su odbačeni zahvaljujući i oštrom protivljenju

nekolicine hrvatskih sudionika brooklynške konferencije, bilo je i formiranje "Međunarodne komisije stručnjaka", koja bi trebala "okončati užasno cjenka- nje oko broja žrtava". U njoj bi, dakako, prevagu imali Srbi i predstavnici raznih inozemnih istraživačkih centara i muzeja holokausta, predvođeni njihovim "provjerenim prijateljima", a uključivanje hrvatskih i bosansko-hercegovačkih "secesionističkih" institucija uopće nije bilo predviđeno.

Vrhunac je političkog zaplotnjaštva bio, međutim, prijedlog da Jasenovac bude stavljen i pod međunarodno skrbništvo, na poznatu UNESCO-vu listu svjetske kulturne baštine. Taj međunarodni protektorat protezao bi se i na desnu obalu Save, znači i na teritorij susjedne Bosne i Hercegovine. Posljednja je točka prijedloga otkrivala i Bulajićeve osobne probitke, jer bi upravo beogradski Muzej žrtava genocida, koji već radi na "kompleksnoj studiji genocida protiv Srba, Židova i Roma", osmislio podizanje jasenovačkog "Memorijalnog centra, reprezentativne izložbe i objavljivanje knjiga i relevantnih dokumenata". Iako su gotovo svi ti protuhrvatski planovi bili dostup- ni na Internetu u Bulajićevu tekstu "Jasenovac - što se dogodilo?", a zatim otisnuti i u drugom izdanju njegove knjige "'Jasenovački mit' Franje Tuđmana", činjenica je da se na njih do spomenutog brooklynškog skupa nitko nije ozbiljnije obazirao, čak ni u samoj Hrvatskoj.

Izvjesno je, sve u svemu, da je dr. Milan Bulajić danas nesporni predvodnik i *spiritus movens* poznate mitomanske škole srpske "pogibeljomanije". Njezini su ideolozi uvijek bili u službi velikosrpskog ekspanzionizma, opravdavajući i najnoviju srpsku agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu isključivo kao preventivnu posljedicu "hrvatske genocidnosti" iz razdoblja Drugog svjetskog rata. Takvu je politiku višestrukog umnožavanja srpskih žrtava još u kolovozu 1941. osmislila hijerarhija Srpske pravoslavne crkve, prihvatio ju je Rankovićev krug unutar nekadašnjeg komunističkog vodstva, a od prve polovice osamdesetih godina aktivno je provodi Srpska akademija nauka i umetnosti, obilato potpomognuta beogradskim medijima.

Bulajićev nam životopis otkriva i neka izvorišta njegove današnje "*jasenovačke patologije*", makar je izvjesno da je tu temu, idealnu za poigravanje srpskim emocijama, ponajprije iskoristio kao osobnu šansu za znanstvenu i medijsku promociju. Rođen je 1928. u crnogorskim Vilusima, pa se možda i zato uvijek trudio biti većim Srbinom od svojih beogradskih suradnika. U partizanski je pokret, ovisno o tome tko je pisao njegovu biografiju, navodno stupio 1941. ili 1943., dakle s nepunih 13 ili možda 15 godina. Tu je svoju mladenjačku *epopeju* navodio u svim situacijama, čak i kao argument "istinoljubivosti" u stručnim razgovorima i polemikama. Ironija je htjela da jedanas njegova najvjernija publika četničke provenijencije, koja i nadalje smisao svoga opstojanja pronalazi u nepresušnoj velikosrpskoj ideologiji.

Ništa manje nakaradna nije ni činjenica da je Bulajić, kao mladi diplomatski službenik, već 1953. brzopotezno doktorirao u Beogradu temom "Pravo nacija na samoodređenje", i to po ortodoksnoj marksističko-lenjinističkoj teoriji. Naime, devedesetih je godina uložio prilično truda da bi dokazao kako Hrvatska, Slovenija i ostale republike zapravo i nisu imale pravo na samoodređenje, nego da je tu bila riječ o "povijesnoj zavjeri" protiv Srba, u kojoj su, uz "sveprisutni" Vatikan, sudjelovale gotovo sve zemlje današnje Europske unije i Sjedinjene Američke Države.

Bulajić je u jugoslavenskoj diplomatskoj službi bio od 1949. pa do 1987.,

završavajući svoju karijeru kao glavni pravni savjetnik Saveznog sekretarijata za vanjske poslove. Deklarirajući se kao “priznati stručnjak” za međunarodno pravo, bio je jugoslavenski predstavnik u nekim međunarodnim udruženjima i institucijama. Njegovo višegodišnje službovanje u Washingtonu i New Yorku zanimljivo je zato jer ga je, prema vlastitom priznanju, zainteresiralo za povijest NDH. Riječ je o tome da je Bulajić još 1958. na američkom sudskom procesu Andriji Artukoviću, povodom prvog zahtjeva službenog Beograda za njegovo izručenje, neuspješno zastupao jugoslavensku državu. To ga nije pokolebalo da se, također kao službeni predstavnik, 1961. izbori za praćenje jeruzalemskog procesa nacističkom zločincu Adolfu Eichmannu.

Sedamdesetih je godina također zastupao Jugoslaviju u Njemačkoj na procesu napadačima na jugoslavensku vojnu misiju u Zapadnom Berlinu, da bi zatim u istoj ulozi bio i na poznatom suđenju ustaškim atentatorima na beogradskog veleposlanika Vladimira Rolovića. Oba puta je, kaže, ali i ničim ne dokazuje, “sa suprugom Slavkom bio predmet osvetničkih napada ustaških terorista”, poimenično navodeći u tom kontekstu ime Mire Barešića. U jednom je predgovoru tu svoju “nepokolebljivost” patetično opisao u trećem licu jednine:

“Izvjestan strah je zahvatio i autorovu porodicu, koja je vršila pritisak na njega da prekine sa ovim radom, sa opisivanjem onoga što je kao borac-partizan i suđenja ustaškim zločincima, kroz dugogodišnji istraživački rad, saznao. Da njih ne bi dovodio u bilo kakvu opasnost ili neprijatnosti, obećao je da će se javno ograditi, što ovim putem i čini, da se radi o autorovoj i samo njegovoj osobnoj odgovornosti... Istina se, međutim, mora reći. Generacijski dug se mora izvršiti bez obzira na sve.”

Bulajić nikada nije skrivao da mu je historiografski uzor Vladimir Dedijer, između ostalog i autor znanstveno ništavne knjige, ali za razbuktavanje protuhrvatskih strasti iznimno važne, “Vatikan i Jasenovac”. U taj voluminozni pamflet protiv Katoličke crkve u Hrvata ubačen je, s nadnevkom 15. listopada 1985., i Bulajićev tekst “Neka zapažanja sa prostora ustaških koncentracijskih logora u Jasenovcu i Staroj Gradiški”. Bulajić je u tu svoju prvu jasenovačku misiju otišao kao član “Odbora za sakupljanje građe o genocidu protiv srpskog naroda i drugih naroda Jugoslavije u 20. stoljeću” Srpske akademije, ne bi li dao neke svoje prijedloge za, kako se to tada govorilo, suprotstavljanje “strategiji zaborava” hrvatskih političara i znanstvenika.

U tom zanimljivom tekstu, u kojem je odmah ustvrdio da su se jasenovački logori (opet množina!) prostirali na čak 210 kvadratnih kilometara, vidi se kako su postupno sazrijevale Bulajićeve megalomanske zamisli, s unaprijed osmišljenim političkim poukama. Spomen-područje Jasenovac, na kojem dominira spomenik beogradskog arhitekta Bogdana Bogdanovića, smatrao je neprimjerenim njegovoj osnovnoj namjeni, tvrdeći da je to trošenje novca za “turističke” namjene. Kasnije je na jednom znanstvenom skupu to Spomen- područje usporedio s “igralištem za golf”. Zaključak njegova teksta nudio je i neka nova idejna rješenja za preuređenje Jasenovca, zacijelo sličnija kakvom luna-parku s “tunelom strave”. Preduvjet je, dakako, bio da se taj kompleks izuzme iz hrvatske nadležnosti:

“Prilikom razgovora, izložio sam zamisao da program rada i razvoja Spomen-područja Jasenovac mora ostati jedinstven i postati više jugoslavenski. To me je uvjerilo da razmatranje zločina genocida mora biti na jugoslavenskom i međunarodnom projektu... Razmišljajući o mogućnostima i stvarnosti- ma

rekonstrukcije na ogromnom prostoru od 210 kvadratnih kilometara, valjalo bi razmotriti ideju da se, poslije znanstvenim metodama utvrđenog broja žrtava, pristupi očuvanju uspomena putem obilježavanja, prikazivanja kroz jedinstveni projekt vizualne skice, po primjeru Borodinske bitke i sličnih rekonstrukcija prošlosti.”

Bulajić postaje nezaobilaznom medijskom ličnošću godine 1986., kad je, opet kao “službeni predstavnik Srpske akademije”, u Zagrebu pratio suđenje bivšem ustaškom ministru Andriji Artukoviću. Nakon izricanja presude ustvrdio je, što doista nije sporno, da je Artuković osuđen “za zločine koji se nikad nisu dogodili”, jer su takve točke optužnice bile uvjet za njegovo izručenje od strane američkih pravosudnih organa. Iako su tu spornu “dopunu optužnice” priložile upravo jugoslavenske vlasti, Bulajić je naširoko tvrdio da je hrvatsko pravosuđe svojim načinom rada “blokiralo mogućnost ekstradicije i suđenja drugim zločincima odgovornim za zločine genocida”.

Bilo kako bilo, iz tog je procesa proizašla četverotomna zbirka dokumenata “Ustaški zločini genocida i suđenje Andriji Artukoviću 1986. godine”, s ukupno oko 3200 stranica teksta ovećeg formata, uz poveći broj fotografija i faksimila, a izdavač je bio beogradski “Rad”. Time je Bulajić imao rijetku priliku da ga u Beogradu, barem po obujmu i doprinosu “buđenju poniženog srpstva”, a u Zagrebu po “lopatarenju” i konstruiranju navodne ideološke linije “Hebrang-Krajačić-Vrhovec”, uspoređuju s “Novim priložima za biografiju Josipa Broza Tita” svog mentora Vladimira Dedijera. Interesantno je da je Bulajić u posljednjem tomu svoje knjige, koji se u javnosti pojavio potkraj 1989., jedno poglavlje posvetio i dr. Franji Tuđmanu, shvativši njegovo znanstveno i političko “uskrnuće” kao loš predznak za srbijansku hegemonističku viziju “moderne federacije”. Podnaslov tog poglavlja dovoljno govori o Bulajićevim strahovanjima: “Franjo Tuđman kao jedan od autora ‘jasenovačkog mita’ - ‘tuđmanovština’ kao ‘bespuće povije- sne zbiljnosti’ - stvarni smisao Tuđmanove ‘teorije’ - neustaštvo i razbijanje Jugoslavije”. Prva dva toma te arhaične zbirke dobila su 1988. na Sajmu knjiga u Beogradu nagradu za “izdavački pothvat godine”. Bulajića su napokon dostojnim pozornosti počeli smatrati i velikosrpski “očevi”, pa i sam Dobrica Ćosić. Miloševićev mu je režim omogućavao sve što je smatrao prikladnim za daljnju afirmaciju svojih “znanstvenih rezultata”. Posredovanjem srpskog lobbyja osobno se upoznao i s najpoznatijim svjetskim lovcem na nacističke zločince Simonom Wiesenthalom, što će devedesetih godina imati “plodonosne rezultate”. Beogradski Savez jevrejskih općina Jugoslavije, kojemu je predsjednik bio dr. Lavoslav Kadelburg, uputio je i pismo bezrezervne potpore Bulajićevu “Ustaškom zločinu genocida” na adrese svih značajnijih Židovskih institucija u svijetu, tražeći da i one pripomognu u promoviranju Bulajićeva mišljenja, kao i u autorovim daljnjim istraživanjima.

Ključno priznanje da je upravo Bulajić postao čuvar i promotor srpske “pogibeljomanije” stiglo je 10. siječnja 1989. od patrijarha Germana, koji ga je osobno primio da bi mu čestitao na “razobličavanju” Katoličke crkve. Sve- ti arhijerejski sinod Srpske pravoslavne crkve žurno je donio odluku da mu otvori svoje arhive.

Još krajem 1988. održan je u organizaciji Srpske akademije u Beogradu i znanstveni skup “Jasenovac 1945.-1988.”, a već je naziv skupa dovoljno kazivao o njegovim stvarnim namjerama. Bulajić je, dakako, bio među glavnim referentima, a u zaključcima tog dvodnevnog “velikosrpskog mahnitanja”, kako je ono ocijenjeno u

hrvatskim znanstvenim krugovima, bio je i nastavak političkog pritiska za promjenu vlasnika i radikalni preustroj Spomen-područja Jasenovac.

Već 22. travnja 1989., dakle na dan proboja posljednje grupe logoraša, Bulajić je otišao u novu "inspekciju" terena. Ponajprije mu je zasmetalo asfaltiranje prilazne ceste Jasenovac-Novska, jer se ispod nje "nalazi mnogo leševa ubijenih zatočenika". Malo ga je, ipak, oraspoložilo što je na bosansko-hercegovačkoj strani, u Donjoj Gradini, našao tablu "na kojoj piše na srpsko-hrvatskom, ruskom i engleskom - 700.000 žrtava". Zatim se pridružio redatelju Lordanu Zafranoviću, koji je sa svojom ekipom, a na beogradski poticaj, u-pravo snimao dokumentarnu film o preživjelim jasenovačkim logorašima. Uspješni je dan završio tradicionalnom komemoracijom žrtvama, na kojoj je govorio i Stipe Šušteršič, tadašnji predsjednik CK SKJ. Nakon povratka u Beograd predložio je Komisiji za njegovanje revolucionarnih tradicija pri Socijalističkom savezu da se na gradskome groblju postavi ploča na kojoj bi bilo naznačeno da su "ovdje sahranjeni bivši logoraši jasenovačkih logora koji su doplovili Savom do Beograda". Rezultat te morbidne inicijative u medijima nikad nije bio detaljnije obznanjen, ali poznato je da se u pojedinim prigodama u Beogradu obilježava niz "grobišta jasenovačkih žrtava", primjerice "Stara centrala, Kula Nebojša, Ratni otok, Ada Ciganlija, Novo Groblje".

Bulajić je koncem osamdesetih godina bio u "radnim posjetima" mnogim svjetskim arhivima i istraživačkim centrima holokausta (Washington, Los Angeles, New York, Ženeva, Bern) gdje je tražio građu o Jasenovcu i NDH, a dokumentacija mu je dostavljana i preko raznih jugoslavenskih institucija. Posebno ga je iznenadila činjenica, kako je to redovno naglašavao u svojim javnim istupima, da u arhivu Ujedinjenih naroda o ratnim zločinima, za čiju je dozvolu ulaska trebala pođuza procedura, nije našao ono što je očekivao:

"Poslije svega, s velikim istraživačkim žarom očekivao sam što ću naći u ovim dossierima. Počeo sam, razumije se, sa Artuković Andrijom. U registru ga nema. Po registru sam tražio druga imena ustaških zločinaca: Canki dr. Pavao, Cerovski Božidar, Kvaternik Eugen-Dido, Lorković Mladen. Nijednog imena. Siguran sam bio da ću naći poglavnika zločinca Pavelić dr. Antu - ni njega!... Tražio sam dossier ustaškog koncentracijskog logora smrti Jasenovac. Našao sam Dachau, Auschwitz, ali o Jasenovcu ni slova. Arhivist Ujedinjenih naroda Merille Guptil nije imala nikakvo objašnjenje. Iako bez objašnjenja, ovo istraživanje bilo je povod za moja duga razmišljanja."

Bulajić je i tu pokušao istjerati svoju pravdu, pa je spomenutu arhivisticu uvjeravao u nužnost nabavke dokumentarne građe o NDH. Glavna mu je teza u tome bila da su "ustaše u odnosu na njemačke naciste djelovali autonomno", ali u zgradi na East Riveru rezultata nije bilo.

Pogodni oblik širenja Bulajićeve jasenovačke mitomanije bila su razna gostovanja na javnim tribinama, kao i više desetaka intervjua, mahom u srbijanskim listovima. Najčešće je gostovao u samom Beogradu, gdje su njegovi neistomišljenici bili očekivani u pravom pogromaškom ozračju. Bitno je naglasiti da se usko povezao i s Društvom srpsko-jevrejskog prijateljstva, predvođenog dr. Ljubomirom Tadićem i Klarom Mandić. Osim zajedničkih nastupa, to je društvo pokrenulo u Beogradu i pravu medijsku kampanju za stvaranje "dokumentacijskog centra o genocidu", kojemu bi voditelj bio, dakako, Bulajić.

U tom je krugu nastao i prijedlog o obilježavanju 22. travnja 1945. kao “Dana sjećanja za žrtve genocida protiv Srba, Židova i Roma”, koji su srbi- jansko-crnogorske vlasti unijele i u svoje kalendare obilježavanja. Nakon raspada jugoslavenske države ta je ideja Srbima ponajprije bila zanimljiva zbog međunarodne promidžbe, pogotovo nakon što ju je Bulajić sredinom devedesetih godina skladno uklopio u svoj plan o “jasenovačkom protektora- tu”. Naime, kako je rečeno, svakog 22. travnja bilo bi obilježavanje tog svojevrstnog “jasenovačkog memorijala” popraćeno raznim sadržajima, u kojima bi sudjelovala brojna društva i državne institucije. Štoviše, kasnije je Ministarstvo prosvjete vlade Srbije doista prihvatilo inicijativu da taj datum “uđe u školske programe obilježavanja putem održavanja javnog sata... u okviru nastavnog programa povijesti”. Cilj je, prema Bulajićevu mišljenju, “školsku omladinu upoznati s korijenima, pojavnim oblicima i rezultatima genocida kojemu je bio izložen srpski narod u tijeku Drugog svjetskog rata i u najnovijim oružanim sukobima”.

Uoči raspada jugoslavenske federacije bile su zabilježene i Bulajićeve tribine u Banja Luci, Nišu i Nevesinju. Žalio se da mu je nastup politički onemogućen u Sarajevu i Mostaru. U Zagrebu mu je, makar i na “jedvite jade”, početkom srpnja 1989. vrata otvorila tadašnja Jevrejska općina, a voditelj tri- bine bio je Slavko Goldstein. U pozivnom je pismu stajalo da organizatori cijene “velik autorski trud i neke od rezultata Vašeg (tj. Bulajićeva - op. Ž. K.) opsežnog djela”.

Zagrebačko je gostovanje Bulajiću bilo utoliko bitnije jer je poveo sudski spor protiv katoličkog tjednika “Glas koncila”. Bio je to, u nedostatku boljih argumenata, njegov odgovor na komentar glavnog i odgovornog urednika Živ- ka Kustića pod naslovom “Neistina koja noževe brusi”. Bulajićeva je tužba stigla i do Vrhovnog suda Hrvatske, ali je po konačnoj presudi bila odbijena, što je bila možda i prva ozbiljnija zapreka u svojevrstnom “jurišu” na hrvatske institucije.

Gnjev tog glasnogovornika srpskih “mrtvih duša” osjetio je i kardinal Franjo Kuharić, koji je u njegovim tekstovima optužen za nastavljanje “genocid- ne politike” zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca. Uostalom, Bulajić se tada aktivno bavio svim “zastranjivanjima” Katoličke crkve, pa je i u navod- noj pojavi Gospe u Međugorju pronašao neki “pomno prikrivani” politički smisao:

“Dok sam proučavao arhive po Hercegovini, a ne zaboravite da je Čaplji- na, prema ustaškom planu genocida donijetom još prije rata, bila jedan od centara tog strašnog plana, ostao sam začuđen koincidencijom da se Gospa pojavila 24. lipnja 1981. godine, a tog dana prije četiri desetljeća bili su pokolji u Berkovićima, Ržanom dolu, Međugorju i drugim mjestima. U čisto srpskom selu Prebilovci, ustaše su od tisuću stanovnika pobile 800, od toga 296 djece do 14, a 64 do dvije godine! Sve su ih bacili u jamu Šurmanci, koja se lijepo vidi sa brda na kojem se pojavila Gospa.”

Budući da su u zagrebačkom tisku nakon Artukovićeva procesa bile razotkrivane Bulajićeve manipulacije povijesnim izvorima, ali i tumačena njihova velikosrpska pozadina, on se u više navrata obraćao pojedinim hrvatskim i jugoslavenskim političarima, tražeći “zaštitu” svojih “istina”. Glavni je adresant bio Stipe Šušar, o čemu svjedoče i faksimili iz Bulajićevih knjiga. Tu je naširoko *denuncirao* zagrebačke povjesničare, demografe i novinare koji su ga “tendenciozno” napadali, upozoravajući i na njihovu “ideološku spregu” s emigrantskim ili katoličkim krugovima. U brojnim polemikama, mahom vođenim na stranicama političkog tjednika “Danas”, Bulajić je

najčešće napadao akademika Ljubu Bobana i inž. Vladimira Žerjavića. Iako je u tim sučeljavanjima u pravilu lošije prolazio, najvažnije mu je bilo da se njegovi stavovi što češće ponavljaju, odnosno da ih redovno prenose i beogradska glasila.

Vrhunac je Bulajićeve jasenovačke farse bila beogradska televizijska emisija "Porota", pripremljena u studenome 1989. po njegovim uputama. Tom je prilikom, naime, dogovorio telefonsko uključivanje novosadskog patologa dr. Srboljuba Živanovića, koji je ustvrdio da je jedno antropološko istraživanje iz 1964. dokazalo postojanje "700.000 žrtava u jasenovačkim masovnim grobnicama". Dakako, naknadnom je provjerom ustanovljeno da je ta stručna komisija pronašla samo 284 ljudska kostura, a u brojčane se pretpostavke uopće nije upuštala. Ključni je cilj te svjesne manipulacije, međutim, bio ostvaren, jer je "svakoliko srpstvo" dobilo novi poticaj širenju protuhrvatske histerije.

Uoči srbijanske agresije na Hrvatsku Bulajić je priveo kraju i pripreme za otvaranje beogradskog Muzeja žrtava genocida, u kojem je unaprijed osigurao direktorski položaj. Politički smisao te institucije, koja se, koliko je poznato, uopće ne bavi istraživanjem obližnjih beogradskih logora Banjica i Sajmište, bio je okretanje pozornosti međunarodne javnosti od aktualnih zbivanja na jugoslavenskim prostorima. Službeno je otvorenje Muzeja bilo pred- viđeno još 22. travnja 1990., čime se simbolički nagovijestilo da će se u osnovi baviti jasenovačkim logorom, no rad tog "jugoslavenskog Yad Vashema" počeo je uistinu tek pune dvije godine kasnije. Muzej je formalno osno- van 17. srpnja 1992. Ukazom predsjednika Republike Srbije, dakle samog Slobodana Miloševića, na osnovu Zakona o osnovanju Muzeja žrtava genocida koji je dan ranije donijela Narodna skupština te republike.

Muzej je, prema usvojenom programu rada, trebao poslužiti "kao spomen brojnim nedužnim žrtvama genocida srpskog, židovskog, romskog i drugih naroda koji su stradali na području Jugoslavije". Od samoga je početka radio na dva "specijalna projekta", oba vezana uz glavnu Bulajićevu opsesiju: "utvrđivanje broja žrtava II svjetskog rata 1941.-1945. na području prethodne Jugoslavije" i "istraživanje sistema ustaških logora smrti - Jasenovac". Treća je, pak, formulirana tek nakon sloma kninske paradržavnosti u Hrvatskoj u cilju "utvrđivanja žrtava oružanih sukoba 1991.-1995." Interesantno je da je u spomenutom zakonu kao sjedište Muzeja žrtava genocida naveden Kragujevac, simbol masovnih njemačko-ljotićeviskih strijeljanja civilnog stanovništva iz 1941., no jedina objavljena adresa te Bulajićeve institucije jest Trg Nikole Pašića 11/III u Beogradu.

Uz obvezu redovnog financiranja, zakonodavac se pobrinuo da Muzeju osigura i potporu svih srbijanskih državnih institucija i službi, čak i pod prijetnjom visoke novčane kazne za sve one koji se tome ne odazovu. Budući da ni to nije bilo dovoljno za realizaciju njihovih megalomanskih planova, Muzej žrtava genocida, beogradski izdavač "Stručna knjiga" i Milan Bulajić osobno potpisali su i sporazum o "osnivanju fonda za istraživanje genocida", u koji bi se i mimo republičkog proračuna uplaćivala sredstva za izdavačku djelatnost i brojna gostovanja u inozemstvu.

Ipak, brojni međunarodni pritisci na srbijansko-crnogorsku federaciju nakon agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu ponešto su poremetili planove beogradskih propagandista. Umjesto da odmah krene s ambiciozno zamišljenom putujućom izložbom o Jasenovcu, ali i organiziranjem međunarodnih skupova te prevođenjem knjiga i snimanjem dokumentaraca o istoj temi, Bulajić se morao

pozabaviti opravdavanjem srpskog rušenja Vukovara i granatiranjem Dubrovnika. Zato je Bulajić od jugoslavenske vlade ishodio i formiranje posebne komisije koja je istraživala “vojne sukobe” u Hrvatskoj i na taj način u diplomatskim krugovima opravdavala okupaciju gotovo trećine teritorija “Tuđmanove druge nezavisne države Hrvatske”. Ubrzo je i osnova- na Državna komisija, a u njezinu je podužem nazivu bilo navedeno da će služiti “za prikupljanje podataka radi utvrđivanja zločina genocida i drugih zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava koji su počinjeni nad stanovništvom srpske i drugih nacionalnosti u vrijeme oružanih sukoba u Hrvatskoj i drugim dijelovima zemlje”.

Posljedica “hrvatskog secesionizma” bila je i Bulajićeva ubrzana priprema dvotomne knjige, promovirane 1992., ovaj put na “samo” 1170 stranica, “Misija Vatikana u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj: *Politika Stepinac* razbijanja jugoslavenske države i pokatoličavanja pravoslavnih Srba po cijenu genocida; stvaranje Civitas Dei - Antemurale Christianitatis”. Dio materijala preuzet je i ponešto dopunjen iz spomenutog četverotomnog “Ustaškog zločina genocida”, a posebna je pozornost usmjerena na poslijeratni “tunel štakora”, kojim su ustaški dužnosnici i ostali protivnici komunističkog režima uz pomoć pojedinih katoličkih svećenika bježali u prekomorske zemlje.

U tom je Bulajićevom protukatoličkom pamfletu glavni “negativac” upravo Sveta Stolica, pa je riječ i o svojevrsnom nastavku Dedijerova “Vatikana i Jasenovca”. Indikativno je da u knjizi zapravo i ne postoji neki iole važniji hrvatski crkveni dužnosnik, od Stepinca do Kuharića, koji nije optužen za organiziranje ili barem opravdavanje nekog vida “pogroma nad Srbima”. Upravo je zato najvećim komplimentima, otisnutim na ovitku, Bulajićevu knjigu dočekaio predsjednik Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve i mitropolit zagrebačko-ljubljanski Jovan Pavlović: “Preporučujući ovu knjigu svećenicima i vjernicima, smatramo korisnim da se o ovoj knjizi organiziraju razgovori, predavanja, okrugli stolovi, u cilju upoznavanja i utvrđivanja istine. To je prilika da se domaća i međunarodna javnost upozna s pozadinom i korijenima suvremene krize jugoslavenske države, koja je ponovno dovela do građanskog rata i prolijevanja krvi nevinih.”

Postavši opet traženi “stručnjak za međunarodno pravo”, Bulajić je 1994. objavio i vrijedni prilog sve popularnijoj teoriji o “svjetskoj zavjeri protiv Srba”. Knjiga je nazvana “Razbijanje jugoslavenske države 1991./1992. - zločin protiv mira”, s neizbježivim podnaslovom “Odgovornost Vatikana i Njemačke”. Riječ je o svojevrsnoj kronologiji jugoslavenskog raspada, viđenoj isključivo iz srpskoga ugla. Već je i iz njezinih početnih poglavlja izvjesno da je Bulajić raspad šestočlane federacije shvatio kao “zlouporabu prava na samoopredjeljenje” i “kršenje osnovnih principa međunarodnog prava”, što je bilo potpuno suprotno od zaključaka Badinterove komisije i svih relevantnih međunarodnih institucija. U knjizi gotovo da i nema europskog i američkog političara kojeg Bulajić nije izravno ili posredno optužio za “podrivanje teritorijalnog integriteta SFRJ”. Nužno je pripomenuti da je autor kao temeljni razlog za izbijanje neprijateljstava u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini naveo “vjerske sukobe”, ali je potpuno odbacio odgovornost Srpske pravoslavne crkve.

Bulajićevo “Razbijanje jugoslavenske države” bit će upamćeno i po optužnicama koje je autor samoinicijativno sastavio protiv četvorice ključnih jugoslavenskih

“razbijača”. Na prvome je mjestu, prema očekivanjima, “poglavar Rimokatoličke crkve papa Ivan Pavao II”. Jest da nema opisa njegova “zločina” u osamostaljenju četiri ex-jugoslavenske republike, ali je Bulajić zato “otkrio” da je mladi Karol Wojtila tijekom Drugog svjetskog rata radio u jednoj kemijskoj tvrtki koja je “prodavala nacistima cijanid”. Dakako, upravo je taj otrov “korišten u Auschwitzu za pomor milijuna Židova i pripadnika drugih naroda”.

Drugi je na popisu dr. Hans Dietrich Genscher, njemački šef diplomacije, kojemu je autor također pronašao služenje u nacističkoj jedinici kojoj je zadaća bila da “spašava Hitlera iz opkoljenog Berlina”. U podužem popisu njegovih “inkriminacija” navodi se kako je još 1990. otvoreno rekao da je “Jugo- slavija anakronizam i da je treba *rasturiti*”, te da je “ohrabrivao Hrvate da napuste federaciju i proglase nezavisnost”. Trećeplasirani je Alois Mock, austrijski ino-ministar, premlad za nacističku prošlost, ali je zato “usmjeravao, operacionalizirao i kontrolirao austrijsku vanjskopolitičku aktivnost na liniji Kurta Waldheima”, nekažnjenog “ratnog zločinca”. Daljnji je sadržaj “optužnice” zapravo usmjeren na Waldheimov ratni put po balkanskim gudurama, a u posljednjoj je rečenici pripomenuto da je Mock kriv za “razbijanje jugoslavenske države”, “otvaranje kosovskog problema” i “ilegalni uvoz oružja”. Naposljetku, na Bulajićevoj je listi i Hans Van den Broek, a njegovo je “protusrpstvo” prilično šturo objašnjeno: “Zastupa izrazito antijugoslavenske i antisrpske stavove po svim pitanjima vezanim za kažnjavanje i sataniziranje Savezne Republike Jugoslavije i Republike Srbije.”

Kako od svih tih diplomatskih i međunarodnopravnih izljeva žuči nije bilo neke posebne koristi, Bulajić opet počinje igrati na kartu “hrvatske genocidnosti”. Godine 1994. objavljeno je i prvo izdanje publikacije “Jasenovački mit’ Franje Tuđmana”, a na analizu te publikacije usmjerena je ova knjiga. Bitno je pripomenuti da je na ovitku tog zbrkanog Bulajićeva pamfleta nave- deno da se “sistem ustaških logora” protezao na “240 kvadratnih kilometara”. To znači da je površinu logora u odnosu na svoje ranije tekstove povećao za 30 kvadratnih kilometara, ničim ne obrazlažući zašto je *napuhao* ionako nerealnu brojku.

U to vrijeme počinje i Bulajićeva nova jasenovačka “ofenziva” po inozemnim arhivima, muzejima i istraživačkim centrima holokausta. O kakvim se tu spletkama radilo protiv Republike Hrvatske, dovoljno govori, makar i u natuknicama, izvještaj Muzeja žrtava genocida o njegovoj “međunarodnoj aktivnosti”, koji se svodio na osobne inicijative i poznanstva njegova direkto- ra. Dakako, u tome leže i uzroci nekih političkih i bilateralnih problema s kojim je danas suočen službeni Zagreb:

“Dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja, obavio je dvije uspješne posjete SAD-u i Izraelu. U SAD je boravio od 1. ožujka do 21. travnja 1996. Ciljevi posjete: sponzorstvo izložbe ‘Jasenovac - sistem ustaških logora smrti’, tehnička suradnja, korištenje iskustva Muzeja holokausta, Muzeja tolerancije, Martyrs Memorial muzeja, Soah instituta u pravljenju multimedijских izložbenih postavki i primjeni suvremene kompjutorske tehnologije.

Washington. Obavljen kontakt s Memorijalnim muzejom holokausta - razgovori s direktorom Instituta za istraživanje, dr. Michaelom Berenbaumom i Henry Mayerom, rukovoditeljem arhiva holokausta... U velikoj Dvorani sjećanja upi- sano je velikim slovima ime Jasenovac pored imena nacističkih koncentracijskih logora.

Dr. Milan Bulajić održao predavanje o Jasenovcu 15. travnja u uglednoj

Carnegijevoj zakladi za međunarodni mir (dogovor s predsjednikom zaklade, g. Morton Abramowitzom od 3. travnja). Kontakti su obavljeni u cilju uspostavljanja suradnje i dogovora oko održavanja izložbe o Jasenovcu. (...)

New York. Održana 17. travnja konferencija za tisak s temom Jasenovac u sjedištu UN-a, u organizaciji šefa Misije SRJ pri UN Vladislava Jovanovića; predavanje na newyorškom sveučilištu 19. travnja: 'Međunarodni krivični sud za prethodnu Jugoslaviju i međunarodno pravo' u okviru teme 'Daytonski ugovor i međunarodni sud za ratne zločine'.

Los Angeles. Posjetio je i obavio razgovore s najistaknutijim ličnostima u Simon Wiesenthal centru - Muzeju tolerancije 8. ožujka - direktor dr. Gerard Margolis i Janet Brink. Martyrs Memorial 8. ožujka - direktor dr. Alex Grobman. dr. Shimon Zaks, dr. Alan Scholl (dogovori oko održavanja izložbe 'Genocid nad Židovima u NDH - Konačno rješenje židovskog pitanja'); posjeta 21. ožujka Spielbergovom Soah institutu, razgovor s direktorom za istraživanje i obuku Ari Zeiem (prihvaćena ponuda da Muzej bude ispostava Instituta u Jugoslaviji).

Chicago. 27. ožujka kontaktirao je s Muzejom holokausta države Illinois u organizaciji 'Jasenovac Remembrance Committee' (predsjednica Erna Gaus, Karla Grenton); predavanje 'Sadašnji međunarodni status Jasenovca' na Spectus Institute od Judaic studies.

Dr. Bulajić je razgovarao o očuvanju Centra za jugoslavensko-američke studije, istraživanja i razmjene na Državnom sveučilištu Floride u Talahasiju; posjetio Hooverov institut u Stanfordu i priložio nove knjige u Fond Milana Bulajića. Kontaktirao je i sa srpskim i jugoslavenskim iseljenicima, pojedinci- ma i organizacijama.

U Izraelu je direktor Muzeja boravio od 22. prosinca 1996. do 5. siječnja 1997. godine... Ciljevi posjete: upoznavanje međunarodne, znanstvene i šire javnosti sa istinom i činjenicama o ustaškom koncentracijskom logoru Jasenovac u Drugom svjetskom ratu i sudbini Spomen-područja u vrijeme posljednjih oružanih sukoba 1991.-1995.; uspostavljeni kontakti u cilju uspostavljanja suradnje s Muzejom Yad Vashem i srodnim institucijama i organizacijama, dogovori oko održavanja izložbe 'Jasenovac - sistem ustaških logora smrti' u Izraelu. Obavljeni su u Yad Vashemu 23. prosinca 1996. vrlo značajni razgovori s potpredsjednikom, veleposlanikom, Johananom Beinom i sa rukovoditeljima pojedinih sektora Muzeja.(...)

U ministarstvu vanjskih poslova Izraela 24. prosinca obavljen je razgovor s direktorom za Istočnu Europu, Zvi Ravnerom. U Svjetskom židovskom kongresu 24. prosinca kontaktirao je sa izvršnim direktorom za Izrael, profesorom dr. Avi Bekerom. Također je razgovarao 26. prosinca s Efraimom Zuroffom, direktorom Simon Wiesenthal centra za Izrael.

Na Petoj međunarodnoj konferenciji o holokaustu, na Hebrejskom sveučilištu u Jeruzalemu 30. prosinca, održao je predavanje 'Jasenovac - sistem ustaških logora smrti. Što se dogodilo?'. Koordinator konferencije prof. dr. Bernard Klein, s Kingsborough College u New Yorku, složio se s idejom o održavanju posebnog okruglog stola u New Yorku, s temom o Jasenovcu.(...)

Muzej je ostvario kontakte i s Međunarodnim sudom pravde u Haagu. Dr. Milan Bulajić je predložio da bude stručni svjedok obrane na suđenju Dušanu Tadiću u Međunarodnom sudu za ratne zločine počinjene na teritoriju bivše Jugoslavije..."

Osim što je Bulajić tih godina lobirao po inozemstvu, njegov je Muzej žrtava genocida posljednjih godina na Internetu redovno servisirao i stranice o bezbroj puta ponavljanoj “hrvatskoj genocidnosti”. To je i razlog da je Jasenovac danas jedna od češćih natuknica na “mreži svih mreža”, mnogo više spominjana i od poznatijih nacističkih logora. Posebnu pozornost izazivaju stranice, prevedene na engleski jezik, kojima je zajednički naziv “Nikad se ne ponovilo”. U tekstu se, uz korištenje brojnih fotografija, objašnjavaju razna pitanja vezana uz Jasenovac i sve ostale ustaške logore, uz odavno poznato nabacivanje najekstremnijim brojkama žrtava.

Popratni je tekst, nema sumnje, po stilu i korištenim podacima iz poznate Bulajićeve “radionice”, prepleten aktualnim političkim komentarima. U njegovu se logotipu, što dodatno govori o razini beogradske propagande, koristi i sadašnja “šahovnica” iz grba Republike Hrvatske, s početnim crvenim poljem. Ona je vezana uz neku riječ, tako da potencijalni čitatelj nazive tema čita, primjerice, kao “hrvatski logori”, “hrvatske laži” i slično. “Ratovanje” na stranicama Interneta skladno se uklapa i u strategiju prevođenja na engleski i ostale važnije svjetske jezike raznih beogradskih knjiga, brošura i kataloga, kojima se zajednički smisao ogleda u stalnom pritisku na Hrvatsku.

Stranice srpskoga lobbyja u SAD-u stalno su otvorene i opskurnoj grupi “američkih intelektualaca”, dijelom srpskoga podrijetla, koja nastupa pod zajedničkim imenom “Koalicije protiv zapadne intervencije u bivšoj Jugoslaviji”, mahom usmjerene na pisanje, novinsko reagiranje, organiziranje predavanja, distribuciju video-kazeta i tiskanje letaka uperenih protiv politike koju u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini vodi Clintonova administracija.

Osvrnimo se, međutim, i na Bulajićeve diplomatske inicijative, koje su bile koordinirane s jugoslavenskim Ministarstvom vanjskih poslova, usmjerene prema Vijeću Europe. Pozivajući se na rezolucije o očuvanju europskih i svih svjetskih koncentracijskih logora kao povijesnih spomenika, Bulajić je u svom otvorenom pismu 1996. zatražio političku potporu toga tijela u sljedećim akcijama:

“Prvo, da se osnuje Misija za otkrivanje činjenica Ujedinjenih naroda na temeljima Rezolucije UN-a od prosinca 1991., kako bi utvrdila istinu o jednom od najbrutalnijih i najmasovnijih koncentracijskih logora u Europi. Ili, da Europski parlament osnuje Međunarodnu komisiju stručnjaka, na osnovi svoje Rezolucije od 10. siječnja 1993. godine;

Drugo, da ta Komisija odredi broj žrtava ustaškog zločina genocida, i to imenom i prezimenom, kako bi se okončala užasna cjenkanja brojem žrtava jasenovačkog logora smrti, od 20 do 700 tisuća, što je zločin sam po sebi;

Treće, trebalo bi poduzeti potrebne korake radi rekonstrukcije ustaškog logora smrti Jasenovac, na osnovi postojećih temelja i fotografija iz 1945. godine;

Četvrto, kompleks ustaških logora smrti trebao bi biti stavljen pod međunarodnu zaštitu - uvršten na UNESCO-ov popis Svjetske baštine, po uzoru na nacistički logor smrti u Auschwitzu.”

Sve u svemu, Vijeću Europe su upućene glavne točke prijedloga koji je kasnije javno izložen na znanstvenom skupu u Brooklynu. Bulajić je, kaže, Generalnom direktoru UNESCO-a još 1995. osobno predložio i “sazivanje okruglog stola na kojem bi sudjelovali predstavnici svih zainteresiranih strana

- Srba, Židova, Roma (Cigana), Hrvata i Muslimana”, uz koji bi njegov beogradski muzej postavio i izložbu “Jasenovac - kompleks ustaških logora smrti”, upotpunjen

engleskim katalogom, video-kazetom dokumentarnog filma neimenovanog redatelja "Jasenovac" i, podrazumijeva se, prijevodom njegove knjige "'Jasenovački mit' Franje Tuđmana".

Direktor UNESCO-va Centra za svjetsku baštinu Bernd von Droste odgovorio je na to pismo 23. siječnja 1996., devet mjeseci nakon Bulajićeva prijedloga, objašnjavajući da je "nominacija bilo kojeg mjesta za uvrštavanje u Svjetsku baštinu isključivo pravo zemlje na čijem se teritoriju to mjesto nalazi".

Nije poznato je li razlučeni Bulajić što odgovorio von Drosteu, ali je napisao komentar u kojem je razvio tezu da bi takvo priznavanje hrvatskog suvereniteta "značilo da bi Njemačka također imala 'isključivo pravo' na nacističke logore smrti koji se nalaze na njezinu teritoriju".

Doživjevši tu krupni neuspjeh, Bulajić se s identičnim idejama obratio američkom Muzeju holokausta. Tvrdeći da mu je direktor te institucije, dr. Weinberg, jednom ranijom prilikom obećao "pokroviteljstvo nad okruglim stolom i izložbom o Jasenovcu", Muzej holokausta u Beograd je poslao svog predstavnika da bi se detaljnije upoznao sa sadržajem te inicijative. Ta je "inspekcija", možda i razgovor sa State Departmentom, pripomogla da bi Muzej holokausta na vrijeme shvatio kakva je politička i znanstvena pozadina Bulajićeva rada. Dr. Weinberg je, opet uz Bulajićevo negodovanje, službeno odgovorio da "Muzej nije u mogućnosti biti pokrovitelj".

Tako je od prvotnih ambicioznih planova ostvarena samo izložba, bez okruglog stola, u bečkoj palači Hoffburg. Izloženi su i predmeti i dokumenti koji su u razdoblju srpske okupacije otuđeni iz Spomen-područja Jasenovac. Ne bi li ipak u velikosrpskim krugovima "spasio" svoj okrnjeni ugled, Bulajić je uspio pridobiti dr. Bernarda Kleina, inače "dragog beogradskog gosta", da na svom Kingsborough Community College organizira i znanstveni skup i izložbu, što je nakon poduzih priprema ostvareno koncem studenoga 1997. godine. Koordinator skupa bio je Kleinov asistent Barry Lituchy, posjetitelj- ma na Internetu poznatiji kao "perjanica" spomenute "Koalicije protiv zapadne intervencije u bivšoj Jugoslaviji". Indikativno je, međutim, da nakon brojnih srpskih provokacija niti prosrpski orijentirani dr. Klein nije dopustio usvajanje Bulajićevih zaključaka, koji su bili zamišljeni kao sredstvo dodatnog diplomatskog pritiska na Hrvatsku.

Bitno je osvrnuti se i na Bulajićeve metode borbe za beogradsku "istinu" o Jasenovcu? On gotovo svaki svoj izlazak pred govornicu počinje frazom kako "nije protiv hrvatskog naroda, niti protiv Katoličke crkve", da bi zatim nastao s pravom kanonadom najprizemnijih insinuacija i manipulacija na račun hrvatskih političkih i vjerskih uglednika. Bulajić će se, isto tako, pred hrvaskim znanstvenicima zaklinjati da on "nikada nije tvrdio da je u Jasenovcu doista ubijeno 700.000 Srba, Židova i Roma" i da je "smisao njegovih nastojanja upravo u tome da zauvijek okonča to prebrojavanje". Prvi dio te teze u neku ruku je i točan, barem za one koji pozornije slušaju, no Bulajićevo se politikanstvo ogleda u tome što redovito navodi sve procjene, a posebno detaljno one najekstremnije, što zatim uporno ponavljaju njegovi istomišljenici.

Na takvoj su "pogibeljomaniji", kao obliku mitološke svijesti, zasnovani i svi Bulajićevi politički prijedlozi o daljnjoj sudbini Spomen-područja Jasenovac. Bulajić je, drugim riječima, samo naizgled tvrdoglavi paranoik, jer iza svake njegove inicijative leže neki brižljivo promišljeni velikosrpski ili osobni interesi. Prateći

njegov jasenovački “leteći cirkus”, lakše je doznati čime je zaokupljena beogradska propagandna mašinerija.

Kad je, na koncu konca, u gotovo svim svjetskim medijima odjeknula vijest da je jeruzalemski ured Simona Wiesenthala uputio argentinskim vlasti- ma zahtjev da Dinko Šakić, jedan od zapovjednika jasenovačkog logora, bude uhićen i optužen za ratne zločine, odmah je u Beogradu konferenciju za tisak sazvao i Bulajić. Razlog je bio vrlo jednostavan: direktor Muzeja žrtava genocida nije izdržao da se ne pohvali kako je upravo on zaslužan za takav rasplet priče o Šakiću, a i da poruči da bi najpogodnije mjesto suđenja bio glavni grad srbijansko-crnogorske federacije. Možda Bulajić u ovome slučaju i nije daleko od istine, jer je već spomenuti Efraim Zuroff, šef jeruzalemskog centra, njegov stari poznanik. Uostalom, i Zuroff je i priznao da je “dobio veliki broj dokumenata iz Beograda”.

Posljednji trag Bulajićeve borbe za “istinu o Jasenovcu” uočen je koncem travnja 1998. pred Međunarodnim sudom za ratne zločine u Haagu, gdje ga je kao svjedoka-eksperta nametnula obrana bivšeg vukovarskog gradonačelnika Slavka Dokmanovića. Kao što se i očekivalo, Bulajić je srpsku pobunu u Hrvatskoj 1991. opravdavao time što za “ustaške zločine u Jasenovcu nitko nije bio kažnjavao”, odnosno što “ustaška genocidna država nije proglašena zločinačkom” i što “njenom Poglavniku nije suđeno ni u odsutnosti”. Dakako, taj je “povijesni strah” bio Bulajiću opravdanje za sve srpske zločine nakon raspada jugoslavenske federacije, pa i za dvjestotinjak žrtava Ovčare. Direktor muzeja žrtava je završio svoje skandalozno svjedočenje jednako tako predvidivom tezom kako “tragedije jugoslavenskih naroda ne bi bilo da nije bilo strane intervencije”, optužujući za njeno poticanje “Njemačku, Austriju, Mađarsku i Vatikan”. Naposljetku su prikazani i dijelovi već spominjanog dokumentarnog filma o Jasenovcu, a najavljene su i neke nove projekcije na istu temu.

Izvjesno je, dakle, da Bulajić od svojih jasenovačkih obmana i nadalje neće odustajati.

ŽELJKO KRUŠELJ

U Zagrebu, svibnja 1998

BROJ ŽRTAVA USTAŠKOG GENOCIDA”

Broj žrtava u ratu, a pogotovo u logoru Jasenovac jest i osnova velikosrpske manipulacije u dokazivanju “genocidnosti hrvatskog naroda”, što se očitovalo i uzrečicom “Svi Hrvati su ustaše”. Možemo slobodno reći da su Srbi dijelili Hrvate na ustaše i srpske slugе. I ovi drugi bili bi već pri prvom pokazivanju neposluha proglašavani ustašama. Tako se ostvarivao dominantan položaj Srba u zajednici “ravnopravnih” naroda, a jedan od glavnih “znanstvenika” koji su služili tom cilju, koristeći žrtve u logoru Jasenovac, jest i dr. Bulajić. Zato i ne čudi njegova tvrdnja na početku teksta ovog odjeljka: *“Broj srpskih žrtava ustaškog zločina genocida u Drugom svjetskom ratu poslije pedeset godina nije ni približno tačno utvrđen. Broj od 1,706.000, koji je jugoslovenska vlada dostavila Pariskoj konferenciji i Savezničkoj komisiji za utvrđivanje ratnih zločina, koji je ušao u brojne udžbenike i enciklopedije, nema dokumentacionu podlogu! U takvim uslovima Tuđman može da tvrdi da je ukupan broj žrtava rata 1941-1945. manji od miliona, a broj ustaških zločina genocida srazmjerno manji, ustaškog logora smrti Jasenovac ‘samo’ 20 hiljada.”*³¹ Samo ove tri rečenice pokazuju štošta iz velikosrpske politike. Prvo, on govori o srpskim žrtvama u prvoj rečenici, a u drugoj odmah govori o brojcima od 1,706.000. Neupućeni čitatelj odmah će shvatiti da se radi o broju srpskih žrtava. Budući da se radi o službenoj brojci svih ljudskih gubitaka, ispada da je dr. Bulajić, bar u žrtvama rata, uspio ostvariti najvažniji cilj velikosrpske politike - svi smo Srbi! Ako to još povežemo s naslovom, koji govori o žrtvama ustaškog terora, odmah slijedi i srpska potreba za postojanjem takvih ustaša. Pa netko je sve te Srbe trebao i pobiti. To ne mogu biti Srbi - pa ota-ju samo ustaše. Ako nekome izgleda čudan ovakav način zaključivanja, dovoljno ga je podsjetiti da su svojedobno i Miloševiću vikali u Beogradu: “Slobo - ustaša”, kad nisu bili zadovoljni njegovom politikom! A treća rečenica upućuje nas na pravilo u velikosrpskoj politici: “Ono što radiš ti, pripiši svom protivniku”, pa tako prema Bulajiću Tuđman ‘može tvrditi’ da je broj žrtava manji, a ne da ih on uveličava. Treba li uopće napomenuti da Bulajić nigdje u svojoj knjizi ne navodi referencu iz koje je bi se čitatelj mogao uvjeriti da je Tuđman zaista ustvrdio 20.000 kao broj žrtava Jasenovca? Rezultat ovakvog Bulajićevega djelovanja i djelovanja njemu sličnih nažalost je već dobro poznat: doveli su do užasnih zločina na kraju dvadesetog stoljeća.

Koliko je niska razina Bulajićeve knjige, najbolje pokazuje iduća Bulajićeva rečenica: *“On je ustvrdio (dr. Tuđman, J. P.) da je netačan broj jevrejskih žrtava holokausta 5,1 milion, već ‘samo’ oko 900 hiljada.”*³⁴ Očito, Bulajić je zaboravio da je na str. 11. svoje knjige tvrdio da je Tuđman broj židovskih žrtava smanjio od šest milijuna na jedan milijun, pa sada tvrdi da je to smanjenje s 5,1 milijun na 900 tisuća. Bulajić se s brojkama židovskih žrtava “igra” na isti način kao i sa žrtvama Jasenovca. Ali da vidimo kako stvarno izgleda to ON JE USTVRDIO u Tuđmanovoj knjizi:

“Raul Hilberg, čija knjiga (1961. i 1973.) po opsežnosti i obaveštenosti prethodi onoj Nore Levin, sudi da su ukupni gubici iznosili oko pet milijuna ili oko jedne trećine

³¹ M. Bulajić, *Nezavisna država Hrvatska - Jasenovac - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov jasenovački mit; “Jasenovački mit” Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima*, Beograd, 1997., str. 33.

od predratnog židovskog pučanstva, ali u svom statističkom pregledu navodi da je od 5,100.000 žrtava evidentirano mrtvih 900.000, a dvoji (stavljajući upitnike) i o nekim drugim brojkama u okviru ukupnog iznosa. To su, vjerojatno, razlozi zašto ima potrebu spomenuti da, na drugoj strani, broj od šest milijuna mrtvih neki smatraju krajnje 'pretjerivanjem', navodeći milijun žrtava kao 'nepristranu prosudbu'.³² Referencija za ovu, "nepristranu prosudbu" dana je u Tuđmanovoj bilješci br. 294.: "Nav. u: Norbert Muhlen, *The Return of Germany*, Chicago, 1953, 157; usp. R. Hilberg, n. dj., 677."³³ Ovaj primjer najbolje opisuje cijelu Bulajićevu knjigu jer Bulajić za Tuđmanovo citiranje drugog autora tvrdi da je to tvrdio sam Tuđman! Očito je također da je Bulajić upravo u ovom citatu Tuđmanove knjige našao inspiraciju za svoje krivotvorine o navodnom Tuđmanovom smanjivanju broja židovskih žrtava sa šest milijuna na jedan milijun, odnosno s 5,1 milijun na 900.000! Na taj način on pokazuje da je istinita tvrdnja bivšeg predsjednika SRJ Dobrice Ćosića koji je rekao da je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti!

Naravno, odmah poslije rata prigodom prvog poslijeratnog općeg popisa pučanstva 1948. g. nije ni obavljan popis žrtava jer se tada dobro znalo tko je koga ubio, a bili su poznati i rezultati popisa iz 1946. godine, kojim su na teritoriju Hrvatske, dakle bez Bosne i Hercegovine, za Jasenovac bile popisa- ne 15.792 žrtve, uz 2927 onih iz logora Stara Gradiška (to nije smetalo Zemaljskoj komisiji NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača da izađe s brojkom od '500 - 600.000' ubijenih logoraša). Zbog istog razloga popis Saveza boraca NOR-a iz 1950. postao je 'strogo povjerljiv'. Uostalom, poznato je da se pojedini dokumenti, u velikosrpskoj režiji "friziraju" (niz dokumenata u slučaju Hebranga), da su dokumenti iz vremena Drugog svjetskog rata tipkani na strojevima prvi put proizvedenim poslije rata (u slučaju bivšeg generalnog tajnika UN i predsjednika Austrije Waldheima).

Velikosrpska politika trudi se danas dokazati da je Jasenovac poseban izum vlasti NDH. Međutim, dr. Nikola Nikolić, jedan od zatočenika-lijječnika jasenovačkog logora u svojoj knjizi "Jasenovački logor" trećem poglavlju daje naslov: "*Ustaške vojne formacije pod komandom nacističkog gauleitera Kaschea za klanje naših naroda u Jasenovcu*", a u petom poglavlju kaže: "*Jasenovački je koncentracioni logor bio organiziran po planu, koji su razradili nacisti za sve logore u porobljenoj Evropi još prije rata. Čitava je organizacija toga logora, način i tehnika istrebljivanja na vlas ista kao i u drugim njemačkim logorima smrti u Poljskoj, Ukrajini, Srbiji* (podcrtao J. P.), *zap. Evropi i u samoj Njemačkoj. Način i plan predali su ustašama na izvršenje, koje je kontrolirao mjesni Gestapo u samom selu Jasenovcu i S.D. (Sicherheitsdienst) u Zagrebu.*"³⁴ Da je kontrola bila zaista stvarna, vidljivo je s fotografije dane na str. 16b knjige Egona Bergera "44 mjeseca u Jasenovcu"³⁵ To isto potvrđuje u svojoj knjižici i Radovan Trivunčić u odjeljku "Interesi Trećeg Reicha": "*Tako je službeno vlast u logorima Jasenovac bila u rukama ustaša, ipak su u njoj bili apsolutno i superiorno prisutni njemačko- fašistički interesi. To je najvidljivije iz naredbe Generalne komande.*" Potom je dan cijeli tekst naredbe, a na kraju Trivunčić

³² F. Tuđman, *Bespuća povijesne zbiljnosti*, Zagreb, 1990., str. 156.

³³ Isto, str. 156.

³⁴ N. Nikolić, *Jasenovački logor*, Nakladni zavod Hrvatske, Zagreb, 1948., str. 31 i 49.

³⁵ E. Berger, *44 mjeseca u Jasenovcu*, Grafički Zavod Hrvatske, Zagreb 1966., str. 16b.

konstatira: *"Fizičkom prisutnošću 10 (deset) njemačkih vojnih lica u Jasenovcu, ostvarivana je isključivo sigurnost interesa Trećeg Reicha."*³⁶

Bulajić, kao što smo vidjeli, zamjera Tuđmanu što tvrdi da je broj žrtava rata manji od milijun. On nigdje u svojoj knjizi ne spominje da Tuđman zapravo govori isto što i jugoslavenska vlada, i time Bulajić nedvojbeno otkriva svoj položaj služenja velikosrpskom projektu. Da bismo to potvrdili, citirajmo Cohena: *"Do 1963. jugoslavenska vlada je, u zvaničnoj prepisci sa Njemačkom, već revidirala svoje ratne gubitke na 950.000. Poslije toga je*

40

Gestapo u Jasenovcu

*njemačka vlada zahtjevala varijabilne podatke u svrhu ratne reparacije, i 1964. jugoslavenske vlasti su provele detaljna istraživanja širom zemlje. Rezultati su spali na manje od 600.000 žrtava rata. Ovi podaci su dostavljeni Njemačkoj i proglašeni jugoslavenskom državnom tajnom, pošto su oni bili približno jedna trećina od prvobitno utvrđenog broja. O ovom rezultatu istraživanja i njegovu skrivanju raspravljeno je u jednom naučnom časopisu Sjeveroameričkog društva za srpske studije: 'Statistički pregled ukupnog broja ubijenih lica u Drugom svjetskom ratu u Jugoslaviji je do današnjeg dana predmet strasnih kontraverzi... Jugoslavenska vlada je stvorila ovu situaciju, prvo podnošenjem neutemeljenog zahtjeva, a kasnije držanjem broja ratnih žrtava tajnom'. Prema popisu jugoslavenske vlade iz 1964, koji je skrivan od javnosti, 597.323 jugoslavenskih građanina je poginulo u cijeloj Jugoslaviji, od čega su 346.740 bili Srbi i 83.257 Hrvati. Ove cifre, dostavljene radi repa- racije, ne uključuju strance i radnike Sila osovine."*³⁷

³⁶ R. Trivunčić, *Jasenovac i jasenovački logori, Spomen-Područje Jasenovac*, Biblioteka Poruke, knj. 5, 1974., str. 30-32.

³⁷ Ph. J. Cohen, *Serbia's secret war: propaganda and the deceit of history*, David Rieman, ovdje koristimo prijevod s engleskog: Sarajevo: Ljiljan, 1996., str. 131.

Tablica 1. Gubici u Drugom svjetskom ratu prema jugoslavenskom "reparacionom" popisu iz 1964.

Zemlja	Smrtnost	Nacionalnost	Smrtnost
Bosna i Hercegovina	177.045	Albanci	3.241
Crna Gora	16.903	Crnogorci	16.276
Hrvatska	194.749	Hrvati	83.257
Kosovo	7.927	Židovi	45.000
Makedonija	19.076	Mađari	2.680
Slovenija	40.781	Makedonci	6.724
Srbija (uža)	97.728	Muslimani	32.300
Vojvodina	41.370	Slovaci	1.160
nepoznato	1.744	Slovenci	42.027
		Srbi	346.740
		Turci	686
		nepoznato	16.202
Ukupno	597.323	Ukupno	596.293

IZVOR: Željko Krušelj i Đuro Zagorac, "Sporna knjiga mrtvih", *Danas*, Zagreb, 21. novembar 1989., str. 24-25. Navedeni podaci isključuju poginule kolaborante. Ukupni broj gubitaka prema mjestu i ukupni broj gubitaka po nacionalnostima pokazuje razliku od 1.030.³⁸

Bulajić će o ovom popisu samo općenito diskutirati na str. 34. tvrdeći: "popis je (...) bio pun promašaj", što je i točno, kako konstatira i sam Cohen, jer je prvotno dan preveliki broj da bi se dobila što veća ratna reparacija. Podaci iz tog popisa dani su u tablici 1.

Brojku s popisa državne komisije iz 1964. g. od 49.874 žrtava u logoru Jasenovac, Bulajić prvi put spominje na str. 41.-42., osporavajući Bobanovu tvrdnju da se radi o državnoj tajni, a potom na str. 65. (49.274!), a na str. 117 konstatira da je taj popis obuhvatio samo 59 postotaka. To ponavlja i na str. 169., a na str. 182. pokušava dokazati netočnost toga popisa. Naravno, on želi dokazati da je broj žrtava mnogo veći, tj. jednak broju što ga je Srpska pravo- slavna crkva zadala govoreći o "najvećem srpskom gradu pod zemljom". Ali iskustvo koje hrvatski povjesničari imaju sa srpskim istraživačima (o slučajevima Hebrang, Waldheim) govori da s posebnom pozornošću treba analizirati i popis koji određuje 49.874 žrtve, kao i uopće popis iz 1964. Zašto treba pažljivo analizirati i ovaj popis? Pa spomenuta iskustva govore da su se u toj državi dokumenti naknadno "podešavali" prema interesima tadašnje vlasti. A očito je itekako bilo važno "nategnuti" što veći broj žrtava da bi se opravdali prethodni pretjerani zahtjevi, a u prvom trenutku sigurno se željelo dobiti i onaj broj koji je službeno bio naveden! Naravno, Bulajiću je kriv Tuđman što ne vjeruje Srpskoj pravoslavnoj crkvi, crkvi svetog Nikolaja Velimirovića, nego barata s brojkom koja je slična brojki koju je jugoslavenska vlada kori- stila, kako kaže Cohen, do godine 1963. Naravno, kad to dolazi od Bulajića, ne treba se ni čuditi. Uostalom, pogledajmo što piše na str. 181-182. Bulajićeve knjige: "*od oko 40.000 Jevreja koji su 1941. živjeli u Hrvatskoj 'oko 235.000 Jevreja je ubijeno u koncentracijom i ekstremističkom logoru Jasenovac ...*". Da, od 40.000 ubijeno je

³⁸ Isto, str. 128.

235.000. Tiskarska pogreška? Ako i jest, rijetko je kada neka tiskarska pogreška pogodila bit problema kao ova! Zaista je idealno opisala velikosrpsku politiku o logoru Jasenovac: dodati koju ništicu njima zaista nije problem! Sličan srpski specijalitet viđen je na jednom od izbora u Srbiji, kad je u pojedinim mjestima Milošević dobivao i po 107 % glasova! Slična "tiskarska pogreška" dana je i na str. 182. Bulajićeve knjige, gdje konstatira da je u Jasenovcu ubijeno 19.425-oro djece, od toga 110.273 dječaka!! Bulajića ovaj "ples" s brojkama toliko fascinira da na str. 181. navodi i ovo: "*SS general Frike podnio je 16. marta 1944. godine izvještaj da su ustaše ubile 6-7.000.000 Srba*". Tako su izgleda ustaše pobili sve Srbe i u Hrvatskoj i u Srbiji, tj. u cijeloj prvoj Jugoslaviji. Čudno, jer na prvom poslijeratnom popisu zabilježen je porast Srba u odnosu na posljednji prijeratni popis, a broj se Hrvata smanjio!

'Nepristrasnog' dr. Bulajića čudi zašto 'barjaktar tuđmanovštine' Ljubo Boban u svoje 'Kontroverze iz povijesti Jugoslavije' uključuje članak Vlade- te Vučkovića, profesora s američkog sveučilišta Notre Dame, South Bend, Indiana (ne postoji tzv. "američki South Bend univerzitet" kako tvrdi Bulajić na str. 40 svoje knjige!), u kome ovaj sveučilišni profesor opisuje kako je kao student druge godine matematike i kao službenik Saveznog statističkog ureda Jugoslavije "za druga Kardelja" izračunao demografski gubitak pučanstva Jugoslavije od 1,700.000, a s tom je cifrom Kardelj operirao na konferenciji u Parizu kao s ukupnim brojem žrtava u ratu. Naravno, ovakva priča jednog danas američkog sveučilišnog profesora nije draga dr. Bulajiću, pogotovo što su jedan Srbin - Bogoljub Kočović, i jedan Hrvat - Vladimir Žerjavić, neovisno jedan od drugoga, i koristeći različite metode došli do istovjetnih rezultata³⁹ (ne 1,700.000 nego 1,014.000 ili 1,027.000), što i konstatira urednik Žerjavićeve knjige Slavko Goldstein. Bulajić to zamjera Goldsteinu riječima: "*Očigledno, Goldštajn nije čuo za studije prof. Dolfe Vogelnika, Iva Laha, Dragomira Tasića, Gregori Frunklina, Pola Majersa i Artura Kambela.*"⁴⁰ Bulajić ne navodi njihove rezultate, ali čitajući i Cohenovu knjigu, odmah će nam biti jasno i zašto: "U svojim proučavanjima iz 1954., Mayers i Campbel iz američkog Biroa za popis stanovništva, navode da je bilo 1.067.000 ratnih gubitaka u cijeloj Jugoslaviji. Ovaj broj gubitaka potkrijepio je 1985. srpski naučnik Bogoljub Kočović ..." ⁴¹ Evo Kočovićevih rezultata:

³⁹ B. Kočović, *žrtve Drugoga svjetskog rata u Jugoslaviji* (World War II Victims in Yugoslavia), London: Veritas, 1985.

V. Žerjavić, *Gubici stanovništva Jugoslavije u Drugom svjetskom ratu*, Zagreb, Jugoslavensko viktimoško društvo, 1989.

⁴⁰ M. Bulajić, nav. djelo, str. 39

⁴¹ Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 131.

Tablica 2. Gubici u Drugom svjetskom ratu (prema zemlji podrijetla) prema Kočoviću (u tisućama)

	Srbi i Crnogorci	Hrvati	Muslimani	Jevreji	Ostali	Ukupno
Bosna i Hercegovina	209	79	75	10	9	382
Crna Gora	45	—	4	—	1	50
Hrvatska	125	124	—	17	29	295
Kosovo	4	—	—	1	5	10
Makedonija	7	—	1	6	11	25
Slovenija	—	—	—	1	34	35
Srbija (uža)	114	1	5	8	13	141
Vojvodina	33	3	1	17	22	76
Ukupno	537^a	207	86	60	124^b	1.014

^a Od ukupnog broja gubitaka (537.000) na Srbe otpada 487.000, a na Crnogor- ce 50.000.

^b Ukupan broj gubitaka "ostalih" nacionalnosti uključuje 6.000 Albanaca, 26.000 Nijemaca, 27.000 Roma, 5.000 Mađara, 32.000 Slovenaca, 7.000 Makedo- naca te 21.000 ostalih.⁴²

U svojoj knjizi Bulajić ne kritizira Srbina Kočovića, nego Hrvata Žerjavića. Evo što je Bulajić rekao o Žerjaviću: *"Dok Žerjavića, sa određenim ciljem, proglašavaju 'dugogodišnjim stručnjakom u organizaciji Ujedinjenih nacija', Žerjavić je na naučnom skupu u Jasenovcu izjavio da po struci nije demograf"*.⁴³ Naravno, Bulajić ne kaže kako je poslije izlaska Žerjavićeve knjige 1989. godine Društvo demografa Jugoslavije pismenim putem pozvalo Žerjavića da postane njihov član. Zašto? Jer bi onda svima bilo jasno da su ga ljudi od struke prihvatili kao svoga, pa potom Bulajić ne bi mogao napisati ovo: *"Ali Žerjavić proglašava demografske procjene jugoslovenskog stručnjaka profesora doktora (titule trebaju zaplašiti čitatelje, J. P.) Dolfe Vogelnika 'Demografski gubici Jugoslavije u Drugom svjetskom ratu', ne naučnim! Radi se o studiji tadašnjeg direktora Saveznog statističkog ureda Jugoslavije koji nije bio Srbin (Čemu ova primjedba ako čovjek mora opravdati preveliki zahtjev za ratnu reparaciju? Možda Bulajić misli: ako je Srbin, treba odmah posumnjati u njegov rad? J. P.) rađenoj 1952. godine, uz korišćenje čitavog aparata ljudi i mašina, na osnovu opšteg popisa stanovništva Jugoslavije iz 1948, objavljenoj u službenoj 'Statističkoj reviji' /broj 1. maj 1952/. Procjene Vogelnika su za Žerjavića nenaučne jer pokazuju 2,900.000 do 3,250.000 demografskih gubitaka i 1,814.000 do preko 2 miliona stvarnih gubitaka stanovništva Jugoslavije u Drugom svjetskom ratu."*⁴⁴ Naravno, Bulajić ne bi bio Bulajić, kad bi rekao istinu. Dapače, u spomenutom članku Vogelник je brojku 3,250.000 smatrao "najvjerojatnijom" ocjenom demografskih gubitaka, s tim da donja granica ostaje 2,900.000. Vjerojatno je D. Vogelник kao direktor zavoda morao opravdati brojku od 1,706.000 žrtava! Međutim, već u idućem broju Statističke revije, br. 2./1952., Ivo Lah, iskusni demograf i statističar, u članku "Istinski demografski gubici Jugoslavije u

⁴² Isto, str. 129.

⁴³ Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 131.

⁴⁴ Isto, str. 131.

drugom svetskom ratu” analizira i pobija izračunavanje dr. Vogelnika te među ostalim kaže: “*Po računici dr. Vogelnika prosečni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio bi 2,13, a sigurno 1,86 posto. Tako visoki godišnji priraštaj Jugoslavija nikada nije imala i neće ga jamačno nikada imati*” (napomenimo da je u razdoblju 1921.-1931. taj priraštaj bio 1,5 posto godišnje, a nakon 1931. bio je u stalnom padu pa je 1939. godine iznosio samo 1,1 posto!) Dr. Vogelnik nije nikad pobio tvrdnje Ive Laha! Zato bi netko tko je po tituli doktor znanosti, kao što je dr. Bulajić, trebao znati da iz činjenice da dr. Vogelnik nije mogao pobiti argumente Ive Laha slijedi da se može smatrati da su njegove tvrdnje netočne.⁴⁵ To bi trebala biti jednostavna zadaća iz logike i za nekoga tko nije doktor znanosti. Kao što smo vidjeli u prethodnom tekstu, Bulajić zna za članak I. Laha, pa ipak tvrdi da “Žerjavić proglašava demografske procjene jugo- slovenskog stručnjaka profesora doktora (...) ne naučnim”! Tako nam se Bulajić još pri tome i hvali da mu je logika slabija strana. Uzgred budi rečeno, Lah je u istom članku pokazao da su i rezultati Dragoljuba Tasića, koje spominje i Bulajić, također netočni! Ni Tasić nije mogao odgovoriti na članak I. Laha! (Ili možda Bulajić, kao bivši partizan, zna da je u tom ratu zaista trebao biti povećan natalitet. Nejasno je samo na što misli. Silovanja? Ili možda stoga što u Srbiji praktično otpora nacizmu nije bilo, dakle srpski su muškarci mnogo više bili u kućama pa je natalitet u Srba trebao biti veliki? Čovjek je bio u svemu tome pa valjda zna!)

Evo i Žerjavićevih podataka:

Ono što također pokazuje svu bezočnost Bulajićeve tvrdnje (iz naslova ovog odjeljka), poglavito kad je riječ o Srbima žrtvama ustaša, jest upravo

Tablica 3. Gubici u Drugom svjetskom ratu prema Žerjaviću (u tisućama)

	Srbi	Crnogorci	Hrvati	Muslimani	Židovi	Ostali	Ukupno
BIH	164	—	64	75	9	4	316
Crna Gora	6	20	1	4	—	6	37
Hrvatska	131	—	106	2	10	22	271
Kosovo	3	—	1	2	—	17	23
Makedonija	6	—	—	4	—	7	17
Slovenija	—	—	—	—	—	33	33
Srbija (uža)	142	—	—	13	7	5	167
Vojvodina	45	—	6	—	7	25	83
inozemstvo	33	—	14	3	24	6	80
Ukupno	530	20	192	103	57	125^a	1.027

^a Navedeni broj uključuje 18.000 Albanaca, 28.000 Nijemaca, 18.000 Roma, 2.000 Mađara, 6.000 Makedonaca, 42.000 Slovenaca te 11.000 ostalih.⁴⁶

Žerjavićeva analiza gubitaka Srba u NDH⁴⁷ Naime, ubijeno je 82.000 Srba partizana; zatim ubijeno je 23.000 Srba koji su bili kolaboranti Osovine; 34.000 ubijenih Srba

⁴⁵ V. Žerjavić, *Bulajićeve izmišljotine na Internetu*, rukopis.

⁴⁶ Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 130-131.

⁴⁷ Isto, str. 132-133.

bili su civili i poginuli su u bitkama između ustaša, četnika i partizana; 45.000 Srba ubili su Nijemci; 15.000 ubili su Talijani; 25.000 Srba odnijela je epidemija tifusa; 48.000 Srba ubili su ustaše u konc-logoru u Jasenovcu; 28.000 ubili su ustaše u drugim logorima, zatvorima ili mjestima masakra (vidjeti tablicu 4.) A vidjeli smo - prema Bulajiću - Srbe su ubijali isključivo ustaše!

Treba uočiti da je prema Hrvatu Žerjaviću stradalo u Drugom svjetskom ratu 530 tisuća Srba, a prema Srbinu Kočoviću 487 tisuća. To je zato što Žerjavić i sam kaže da iskazuje i veće gubitke Srba jer smatra da je ljudske prikazati nešto viši nego prenikak gubitak. Zato kao točniji treba uzeti Kočovićev podatak od 487 tisuća. Valjda nisu svi pobijeni u Jasenovcu. Na primjer, u poznatoj najvećoj tzv. ofenzivi na području Kozare (7 općina) 1942. godine, a koja je trajala 3 mjeseca, u obruču je bilo opkoljeno oko 70-80 tisuća ljudi, od kojih je prema podacima Nacionalnog parka Kozara, poginulo 9.922 borca i 33.398 žrtava. U taj broj uključeno je i 11.219 djece!

Činjenicu da su to neovisna istraživanja jednog srpskog i jednog hrvatskog znanstvenika dobro je uočio Cohen pa isključivo koristi rezultate ova dva

Tablica 4. Pretpostavljene civilne žrtve među Srbima, Hrvatima i Muslimanima u NDH (u tisućama)

	Srbi	Hrvati	Muslimani
u konc-logorima i zatvorima	93 ^a	19	12
u selima i gradovima	124	43	25
Ukupno	217 ^a	62	37

^a Navedeni broj uključuje otprilike 20.000 Srba prebačenih i nestalih u logoru Sajmište, koji je bio pod njemačko-srpskom upravom.⁴⁸

znanstvenika. Cohen je pri tome svjestan važnosti činjenice da jedan Srbin ide u razbijanje mitova 1985. godine. Riječ je o godini u kojoj je nastala Kočovićeva studija. Zbog toga Cohen citira samog Kočovića:

“Uskoro mi je sinulo da će glavna prepreka mom radu biti mitovi stvarani u toku četiri decenije o broju žrtava; mitovi koji su do sada duboko usađeni u dušama naroda svih religija, političkog uvjerenja i nacionalnosti; mitovi koji ponavljanjem postaju “realnost”. Biće ih mnogo koji će odbaciti moje proučavanje, jer nije u skladu duhovnu hranu za svoj položaj u njihovom antikroatizmu... (podcrtao J. P.) Postoji “duboko” ukorijenjeno mišljenje, rekao bih mit, da je bilo najmanje jedan milion, ako ne i više, ubijenih Srba (i) da su Srbi praktično bili jedini koji su imali stvarne žrtve (podcrtao J. P.).”⁴⁹

Kao da je Kočović također osjetio čemu vodi srpski jasenovački mit. Rat 1991.-1995. pokazao je gdje su mnogi Srbi zaista tražili i našli svoju “duhovnu hranu”. Kao

⁴⁸ Isto, str. 131. (izvor Žerjavić).

⁴⁹ Isto, str. 132.

da je Kočović predvidio sve užase srpskog genocida u tom ratu! I ne samo on! U srpskom emigrantskom časopisu "Naša reč" od svibnja 1989. rečeno je da su knjige dr. Bogoljuba Kočovića i Vladimira Žerjavića od historijskog značenja jer su pridonijele slomu "triju megalomanija, tj. pretjeranom naglašavanju doprinosa NOV-e pobjedi nad okupatorima i na osnovi toga zahtjevom za ogromne reparacije, te pretjeranim brojem ubijenih u logoru Jasenovac i s druge strane u Bleiburgu i na križnom putu." Ali koliko je uopće bilo Srba koji su te 1989. godine bili spremni vidjeti kamo ih vodi Miloševićeva politika i Bulajićeve iracionalne brojke? Koliko ih je bilo i tada i koliko ih ima danas koji ne sanjaju o Velikoj Srbiji i kojima rad "znanstvenika" kakav je dr. Bulajić nije jedina inspiracija? Pa zar skoro svi u Srbiji ne podržavaju i najnovija ubijanja na Kosovu?

Naravno, Bulajić govori i o ovim studijima, ali ne napominje da se radi o jednom Srbinu i jednom Hrvatu, jer mu nije u interesu zaključak koji se iz toga nameće sam po sebi, jer takav zaključak poništava čitav njegov životni rad, pa navodi i druge autore (vidjeli smo kako, ne govoreći da se podaci npr. Mayersa i Campbela slažu s Kočovićem i Žerjavićem, ostavlja dojam u čitatelja da se njihovi podaci znatno razlikuju od podataka srpskog i hrvatskog znanstvenika i valjda brojem takvih želi umanjiti značenje njihovih istraživanja, a i izbjegava izreći brojku jugoslavenske vlade od 950.000, koja je do 1963., kako je primijetio Cohen, dostavljena Njemačkoj!). On također daje Žerjavićeve procjene za Bosnu i Hercegovinu (ukupni gubici procjenjuju se na 316.000) pa kaže: *"Međutim, prema 'Informaciji o aktivnostima na obilježavanju stratišta i žrtava fašističkog terora u SR BiH' Predsjedništva Republičke konferencije SSRN BiH iz maja 1989, na 1.013 stratišta u 97 opština Bosne i Hercegovine 'stradalo je 453.877 žrtava fašističkog terora'. Dakle, broj žrtava 'fašističkog terora' od 453.877 veći je od ukupnih Žerjavićevih ratnih gubitaka za 137.877 a od broja Žerjavićevih žrtava za 279.870 ili oko 260 posto. Važno je napomenuti da ni broj od 453.877 ne predstavlja konačan broj žrtava na području Bosne i Hercegovine."*⁵⁰ Interesantno je da je dr. Bulajiću logično da se 1989. godine točnije zna cifra gubitaka u BiH, nego 1964., kad je izveden popis žrtava, i kad je u BiH ustanovljen broj od 177.045 (bez kolaboracionista)! I to zna upravo Predsjedništvo Republičke konferencije SSRN BiH!? Ista informacija govori i o mnogobrojnim stratištima (1.013), i Bulajić vjeruje u to, iako se zna da su se bitke vodile za pojedina naselja i tijekom četvorogodišnjeg rata ona su osvajana 3 do 5 puta. Dalje, Bulajić spominje i neobilježena stratišta u Višegradu i Foči, ali "zaboravlja" napomenuti da su to mjesta velikih srpskih zločina. Naime, kako konstatira Z. Dizdar *"od prosinca 1941. pa do veljače 1942. izvršeni su mnogi masovni pokolji nad Muslimanima od strane četnika u istočnoj Bosni i Hercegovini, gdje su im Talijani predali vlast. Tako je u Foči i Goraždu, prema izjavi četničkog zapovjednika, ubijeno 5.000 muslimana, a ubijeno je i stotinjak Hrvata. Istodobno je na području Srebrenice ubijeno oko 1.000, Vlasenice 2 do 3.000, Rogatice do 1.000 i Višegrada preko tisuću zaklanih, pobijenih i spaljenih Muslimana. Slično je bilo i u okolini Nevesinja gdje su također Muslimani klani i ubijani, a zapaljeno je pet sela. Većina žrtava je mučena, a žene i djevojke silovane, dok su mnogi zaklani i ubijeni bacani u Drinu od Foče do Ustiprača."*⁵¹ O četničkom

⁵⁰ M. Bulajić, nav. djelo, str. 40-41.

⁵¹ Z. Dizdar, nav. djelo, str. 255-256.

genocidu nad Muslimanima valja vidjeti posebno knjigu Vladimira Dedijera i Antuna Miletića.⁵² Dizdar daje i četnički dokument od 13. 2. 1943. U njemu je četnički zapovjednik P. Đurišić izvjestio svoju Vrhovnu komandu o akciji od 3. 1. do 7. 2. 1943., a u kojoj su očišćeni Muslimani s područja kotareva Čajniče, Foča i Pljevlja. Tu stoji: *“Sva muslimanska sela u tri pomenuta sreza su potpuno spaljena tako da nijedan njihov dom nije ostao čitav. (...) Za vreme operacija se pristupilo potpunom uništavanju muslimanskog življa bez obzira na pol i godine starosti. Naše ukupne žrtve su bile 22 mrtva, od kojih 2 nesretnim slučajem i 32 ranjena. Kod muslimana oko 1.200 boraca i do 8.000 ostalih žrtava: žena, staraca i djece”*.⁵³ A potom gotovo svi bi četnici koji su izveli ovakve pokolje prešli u partizane bez ikakvih posljedica!⁵⁴ Naravno, pod upitnikom je samo onaj prvi podatak - 1.200 boraca. Koliko bi moralo biti četnika da bi se uopće usudili ići na 1.200 boraca! Sjetimo se Vukovara u Domovinskom ratu. Na 1.800 hrvatskih branitelja išlo je 30.000-50.000 Srba, s mnogo tenkova, aviona, teških topova i sl. (odnos u teškom naoružanju bio je 100:1) i trebalo im je skoro tri mjeseca! Ali u onaj drugi podatak o 8.000 ostalih žrtava ne treba sumnjati. Sličnost s onim što se događalo u ratu 1991.-1995. frapantna je!

Naravno, Bulajić ne bi bio ono što jest da u sve to ne uplete (bez ikakvog citata) kardinala Kuharića!⁵⁵ Najviše ga boli što je po Žerjavićevoj studiji u svim logorima na cijelom okupiranom području Jugoslavije stradalo do 216.000 žrtava, a on mora “dokazati” da je samo u Jasenovcu stradalo najmanje 700.000. Kako je to “znala” Srpska pravoslavna crkva, govoreći o “najvećem srpskom gradu pod zemljom”.

Naime, ovaj dio o izmišljenom broju srpskih žrtava u Drugom svjetskom ratu nešto je što je zacrtano u velikosrpskoj politici još tijekom toga rata. Tada je velikosrpska propaganda govorila o 382.000 ubijenih Srba krajem 1941., a više od 518.000 krajem veljače 1942. Zatim je ta ista propaganda u listopadu 1942. baratala sa 600.000, tijekom 1943. čak sa 800.000 ubijenih Srba, a do kraja rata taj broj iznosio je više od milijun ubijenih Srba na području NDH⁵⁶. Slični su podaci i Srpske pravoslavne crkve.⁵⁷ Interesantno je zapitati, ali bez ironije, kako su mogli u NDH brojati žrtve! Naivni sigurno to mogu “progutati”. Najmoćnije svjetske sile to ne bi trebale “progutati”. Jer, oni sigurno znaju da je na to srpsko preuveličavanje žrtava u Drugom svjetskom ratu upozorio putem londonskog radija i engleski publicist Steed u svojoj emisiji, a znaju i da je to pokrenulo lavinu žestokih prosvjeda i napada na njega u Srbiji⁵⁸. Zabilježimo stoga i odgovor Draže Mihailovića Emigrantskoj vladi Kraljevine Jugoslavije povodom napada od strane Engleza: *“Stranci treba u takvim slučajevima da se uzdržavaju od mešanja u unutrašnje stvari Savezničke zemlje **Jugoslavije**, koja je dosada podnela na žrtvenik svoje slobode milijon ponavljam milijon žrtava (podcrtao*

⁵² V. Dedijer i A. Miletić, *Genocid nad muslimanima 1941-1945 - Zbornik dokumenata i svjedočenja*, Svijetlost - Sarajevo, 1990.

⁵³ Z. Dizdar, nav. djelo, str. 262.

⁵⁴ A. Zulfikarpašić, *Svjedočanstvo*, Annals of the Muslim Library, 1954., knj. 4: *Put u Foču*, 25. 1. 1942.

⁵⁵ M. Bulajić, nav. djelo, str. 41.

⁵⁶ Z. Dizdar, nav. djelo, str. 248, HDA, Fond: Četnici br. 604 i Fond: MVP NDH, kut. 2. i 3.

⁵⁷ Lj. Štefan, nav. djelo, str. 308.

⁵⁸ Isto, str. 306.

J. P.) u ovom ratu.”⁵⁹ S ovim podatkom od “milion ponavljam milion” žrtava očito se slaže i Bulajić. Slaže se on i s tvrdnjom Draže Mihailovića iznijetom u njegovu pismu vojvodi Dobrosavu Jevđeviću, 8. listopada 1942.: “Svakome je jasno da će opet biti Jugoslavija, i da u toj Jugoslaviji moraju živeti i Hrvati, ali kakve će biti granice Hrvatske jedinice i kakva će prava imati u budućoj novoj državi, zavisice jedino od njih samih, tj. od toga da li će Hrvati jugoslovenski orijentisani stupiti u naše redove i sami pristupiti likvidiranju Hrvata izdajnika, koji su 23 godine radili protivu Jugoslavije i koji nam poklaše 600.000 Srba od aprila meseca prošle godine do danas. Moja je želja, a takođe i želja našeg Vrhovnog Komandanta i želja naše vlade, da Hrvati Jugosloveni već jednom shvate da je dvanaesti čas da se oni dignu na oružje, i da tako i delom pokažu da su voljni da ulože svoj deo na stvaranju nove Jugoslavije. Ako Hrvati i dalje ostanu neaktivni, nema te sile koja će moći da ih spase od odmazde srpskog naroda, pa prema tome neka se i upravljaju. U opštenju Vašem sa Hrvatima vešto iskoristite navedene direktive, a takođe u ovome pravcu podesite i vaš propagandni materijal namenjen Hrvatima. U ovome pravcu dao sam direktive mojim saradnicima koji rade sa Hrvatima i na drugim krajevima”.⁶⁰ Da, već 1942. godine Draža Mihailović, koji je, uzgred budi rečeno, dobio od De Gaula 1943. godine Orden legije časti, spominje 600.000 Srba poklanih od Hrvata. Zapravo u gornjem pismu Draža Mihailović daje osnove velikosrpske politike u Drugom svjetskom ratu. Ciljevi su ostvareni, ali uz modifikaciju da su Saveznici dali prednost partizanskom pokretu pa je Tito primio četnike u partizanske redove, koji su, sada s drukčijim oznakama, izveli navedene Dražine direktive. A za stvarne rezultate velikosrpske (četničke) politike u NDH najbolje je pogledati Šematizam katoličke crkve iz 1940. godine, jer je katolička crkva uvijek vodila računa o broju svojih vjernika, i usporediti ga s podacima iz 1945. godine i kasnijim popisima pučanstva. Tako se lako može utvrditi da su mnoge katoličke župe potpuno nestale ili je u njima jako smanjen broj Hrvata, a istodobno niti jedna pravoslavna parohija nije nestala. Najuvjerljiviji dokaz o tome jesu župe uz rijeku Unu. S lijeve obale Une nestalo je deset katoličkih župa (Palanka, Gračac, Boričevac, Rudopolje, Brunsko, Kaluđerovac, Udbina, Bunić, Zrinj ...), a s desne čak 23, od čega 19 hrvatskih. Drastični su podaci dobiveni takvim uspoređivanjem za područje Krbave, bivše županije, koja se vodila u svim listinama hrvatskog kraljevstva. župa Boričevac imala je 1940. godine 1.905 Hrvata, a taj je broj pao 1974. na četiri! Godine 1910. Udbina je imala 1475 duša, od toga 1244 katolika Hrvata, a samo 231 pravoslavnih Srba. Iako je udbinski kotar pokazivao drugačiju sliku, mjesto Udbina je u Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca 1918. ušla kao naselje s izrazitom hrvatskom većinom.⁶¹ U Udbini je 1931. godine bilo 1.600 stanovnika, uglavnom Hrvata, a 1991. godine u tom “srcu frankopanske biskupije” bilo je dvadesetak hrvatskih domaćinstava, a u samom mjestu samo jedan Hrvat! U Kninu je uoči Drugog svjetskog rata živjelo više Hrvata nego Srba, a uoči Domovinskog rata broj Hrvata ostao isti (oko 1.500 duša), ali ukupno se pučanstvo utrostručilo. U župi Kijevo 1974. godine bilo je upola manje Hrvata nego pred Drugi svjetski rat, u Buniću

⁵⁹ Zbornik dokumenata i podataka o Narodnooslobodilačkom ratu naroda Jugoslavije, Tom XIV, knj. 2, Dokumenti četničkog pokreta D. Mihailovića, Beograd, 1983., str. 748, br. 1598, nastavak 21.

⁶⁰ V. Dedijer i A. Miletić, nav. djelo, str. 224-228.

⁶¹ D. Pavličević, *O pučanstvu Krbave, Like i Gacke s posebnim osvrtom na Bunjevce. U: Krbavska bitka i njezine posljedice*, Novi Vinodolski 22.-24. listopada 1993., str. 203-220

se broj smanjio sa 350 na 25, u Gračacu sa 1.240 na 75, u Rudopolju sa 1.550 na 541 ... Od 1941. do 1951. godine u banjalučkoj biskupiji broj Hrvata smanjio se za 50.000, a svi- ma je poznato kako su Hrvati stradali tijekom rata 1991.-1995. u ovoj biskupiji!⁶² Svi ti podaci ne interesiraju Bulajića - direktora Muzeja žrtava genocida. Pa i zašto bi, oni su idealno odgovarali interesima velikosrpske politike. "Bljesak" i "Oluja" i kolektivni bijeg Srba s tih područja, bijeg ljudi nečiste savjesti, učinili su da ovaj učinak velikosrpske politike neće više biti tako vidljiv na lijevoj strani rijeke Une.

Moramo posebno istaći da je, kao što je već i pokazano, važnije komentirati ono što Bulajić nije rekao, nego ono što je rekao. Naime, vidjeli smo da je jugoslavenska vlada do 1963. dostavila Njemačkoj brojku od 950.000 ratnih gubitaka. Cohen to spominje. Zašto Bulajić, u to vrijeme jugoslavenski diplomat, to ne spominje? Iz jednostavnog razloga, jer bi onda svima bilo odmah jasno što znači citat koji on interpretira na svoj način: "*Popisom je (državni popis iz 1964. op. J. P.) stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, (...) što znači 56-59% od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom!*".⁶³ Kad bi spomenuo cifru od 950.000, koju je jugoslavenska vlada do 1963. dostavila Njemačkoj, svima bi zaista odmah bilo jasno da se navedeni postoci odnose na tu cifru (59 posto od 950.000 iznosi 560.500, što je očito blizu broju 597.000). Morao bi priznati tu brojku, a kroz cijelu knjigu tvrdi da je broj žrtava manji od milijun Tuđmanova izmišljotina! A 59 posto od cifre do koje je došao Kočović je 598.260! Popisom je dobiveno nešto manje od te cifre! Bulajić umjesto toga odmah kaže: "*To znači da je popisom obuhvaćeno oko 27 procenata procijenjenog gubitka stanovništva u Drugom svjetskom ratu.*"⁶⁴ Klasična velikosrpska uporaba poluistina, jer Bulajić ne navodi da se radi o 27 postotaka od cifre iz 1947., iako zna da je u tom trenutku figurirala drukčija procjena jugoslavenske vlade. Dakle, očito "pranje obraza" pred nje- mačkom vladom Bulajiću je "od bitnog značaja". A vidjeli smo da je na stranici 34. njegove knjige taj popis iz 1964. bio "pun promašaj"! To mu ne smeta, kako smo vidjeli, da podatak o 59 posto veže uz žrtve Jasenovca. Naravno, pri tome on ne konstatira da dobivamo brojku koju za Jasenovac računaju hrvatski znanstvenici, ako je na popisu od 1964. popisano 59 posto od stvarnih žrtava Jasenovca. Ne, on to ne spominje, nego spominje samo autore koji daju deset puta veću brojku. Dakle, on želi samo konstatirati da popis - koji je jugoslavenska vlada itekako provela na najbolji mogući način - nije točan, pa onda Srbi mogu licitirati s brojkama kako to već i čine. Pri tome ih uopće ne uznemirava što na taj način izlazi da je popisom koji je pro- vela Jugoslavija 1964. g. popisano samo oko 7 posto stvarnih žrtava Jasenovca. Bulajić se pri tome neće ni zamisliti nad činjenicom da je on bio ne tako nevažan čimbenik u takvoj državi, koja je takvim popisom pokazala svoju nesposobnost i nesposobnost onih koji su obavljali odgovorne funkcije u njoj, kao što je bio slučaj sa samim Bulajićem. Ako sam Bulajić dokazuje svoju nesposobnost tada, zašto bi mu se vjerovalo danas? Da, Bulajićevo prikriva- nje podatka koji je do 1963. već dostavljen Njemačkoj zaista govori sve! Naravno, jasno je da je jugoslavenskoj vladi itekako stalo da "namakne" brojku od 950.000, koju je već dala njemačkoj vladi. Zato je logično taj popis prije mogao biti uvećan nego umanjen, premda i ne mora biti tako sudeći po

⁶² S. Bogdanić, *Gdje su Unske župe?* Večernji list, 19. siječnja 1991., Zatvorenik, Glasilo HDPZ, br. 9. od 28. siječnja 1991., str. 8.

⁶³ M. Bulajić, nav. djelo, str. 43.

⁶⁴ Isto, str. 43.

onom što o popisu 1964. pišu Đuro Zagorac i Željko Krušelji: *“Prva faza popisa obavljena u listopadu i studenom 1964. zaključno s preliminarnim sabiranjem podataka na republičkim razinama, još nije pokazivala na skorašnji embargo. Prava panika je nastala kad su ti podaci objedinjeni u saveznoj komisiji u Beogradu. Svjedoci zbivanja tvrde da su se reakcije mahom svodile na jednu jedinu riječ: ‘nemoguće’! Popisi su zato vraćeni republičkim komisijama a otuda u općine. Tu i tamo dolazilo je do manjih korekcija, ali slika stanja nije se mogla promijeniti. Smatra se da je nedostatak u obuhvatu nastao zbog migracija stanovništva i stradavanja čitavih porodica i zaselaka u brdskim krajevima. On bi mogao iznositi od 25 do 30 posto. Pretpostavlja se da se popis po nacionalnostima ogriješio najviše prema Srbima, Hrvatima i Muslimanima. Nasuprot tome, za Slovence, Makedonce, pa i Crnogorce brojke su prilično točne.”*⁶⁵ Ipak treba primijetiti da to i ne mora biti tako, jer su po općinama mogli i to znati. Zato treba provjeriti i same popise, a pogotovu popis žrtava logora u Jasenovcu! Bez obzira na to što je Bulajiću podatak od 59 posto “od bitnog značaja”. Zato je interesantno pogledati kako tih 56-59 posto objašnjava sam Bulajić na INTERNETU (“Photographs from the archives of the International red cross organization Geneva”, str. 5). On kaže da je “na naučnom sastanku u Jasenovcu 1991. doznao da razlika između procjenjenog stanovništva i broja dobivenog popisom iznosi 2,067.135 demografskih gubitaka. Ako se od 2,067.135 odbija iseljenih 500 tisuća Nijemaca i 100 tisuća Jugoslavena i Talijana, onda ostaje 1,467.000 ratnih gubitaka. Pretpostavlja se da je 300-350 umrlo u izbjegličkim logorima od gladi i bolesti i da je ubijeno 50.000 kvislinga i da nema podataka za 40.000 Židova i Roma, iz čega se može zaključiti da je popis od 597 tisuća pokrio samo 56-59 posto od onih koje je trebalo pokriti”. Bulajić, da bi prikrrio cifru od 950.000 žrtava rata prijavljenih Njemačkoj, u žrtve rata ne računa umrle u izbjegličkim logorima, a ni Židove i Rome za koje nema podataka. Valjda Židovi i Romi, po Bulajiću, nisu jednako vrijedni kao ostali za koje nema podataka, pa Židove i Rome ne treba uvrstiti u žrtve rata, a ostale treba!⁶⁶ Drugim riječima čovjek koji u pod- naslovu svoje knjige govori o genocidu nad Srbima, Židovima i Romima, smatra da Srbe i ostale za koje nema podataka treba ubrajati u žrtve rata, a Židove i Rome ne! Jasno je kako treba računati umanjenje nataliteta, zbog ratnih prilika, koje nastaje zbog razdvojenosti obitelji (ratište, zarobljeništvo, prinudni rad). Sigurno treba uzimati u obzir i povećanje mortaliteta zbog pomanjkanja lijekova, liječničke pomoći i pomanjkanja hrane. Bulajić, sve to vjerojatno zna, ali svojom namjerno krivom interpretacijom želi skrenuti istraživače s brojke od 950.000! Ali smatrati da židovske i romske žrtve nisu istovjetne srpskim žrtvama? Zar time Bulajić ne pokazuje svoj rasizam? I to sve piše na Internetu. Dakle, dostupno je cijelom svijetu. Kako gospodin Wiesenthal i drugi Židovi diljem svijeta to ne vide? Kako ovo nije zasmetalo njegovim židovskim suradnicima koji su, zajedno s njim, organizirali izložbu i simpozij u New Yorku? Vjerojatno im je poslije tog “Simpozija” štošta jasni- je!

Za bolju usporedbu brojke dobivene popisom iz 1964. godine (597.323), dajemo svakom pažljivom čitaocu gubitke nekih savezničkih zemalja u Drugom svjetskom ratu: Indija 759.000, Francuska 453.000, Grčka 558.000, Britanija 358.000,

⁶⁵ Ž. Krušelji i Đ. Zagorac, “Sporna knjiga mrtvih”, *Danas*, Zagreb, 21. 11. 1989., str. 24-25.

⁶⁶ V. Žerjavić, nav. djelo: *Bulajićeve izmišljotine na Internetu*, rukopis.

Čehoslovačka 250.000, Nizozemska 200.000 i SAD 187.000! Dakle, razlika brojke koju je do 1963. godine Jugoslavija dostavila Njemačkoj i brojke dobivene popisom iz 1964. g. približno je jednaka ukupnom broju žrtava Velike Britanije, za 100.000 veća je od broja žrtava Čehoslovačke, za 150.000 veća od broja žrtava Nizozemske, a za oko 165.000 veća od broja žrtava SAD! Dakle već takve usporedbe sugeriraju da je vjerojatna brojka zaista manja od brojke koju je Njemačkoj dostavila jugoslavenska vlada do 1963. godine.

Također, netko se može zapitati zašto ja tvrdim da Bulajić provodi politiku Srpske pravoslavne crkve, kad on samo brani službeni jugoslavenski podatak od 1,706.000 žrtava, jer on tobože ne zna za brojku 950.000. Na primjer, Bulajić je u beogradskom časopisu *Osmica* od 11. svibnja 1989. godine objavio članak: *Kako uspokojiti mrtve*, u kome piše: *“Ako je umesto milion i sedamsto sada milion žrtava, onda se procentualno smanjuje i broj ubijenih u genocidu, i broj postradalih boraca, i broj civilnih žrtava. Zašto ova zemlja nikada nije prebrojala koliko je života koštala sloboda. Između ‘pogibeljomanije’ i minimaliziranja postradalih - govori dr. Milan Bulajić, diplomat i autor knjige ‘Ustaški zločin genocida’. Dalje piše: ‘Svrha takve stvari je da se odgovornost za te zločine umani, ali malo se zna o stvarnim žrtvama i dokazima. Žerjavićevom studijom pitanje je postavljeno tako, da ostaje upitnost nad žrtvama u drugom svetskom ratu uopšte. Mi smo posle rata izlazili pred svet sa milion i 700 hiljada postradalih i na osnovu toga postavljali pitanje reparacije. Tu se na neki način pokazivala i veličina te bor- be. 305 hiljada boraca je poginulo, a sad se tvrdi da je 700 hiljada manje. U svim logorima po Žerjaviću ubijeno je 216 hiljada, a ako uzmete da je na teritoriji NDH bilo petnaestak logora, pa još nekoliko u Srbiji, Makedoniji i drugim delovima zemlje, što onda u ovim aktualnim diskusijama otpada na Jasenovac?’ Još kaže: ‘Činjenica je da naša država niti njeni nadležni organi nemaju podatke o broju žrtava. Zato se, po mom mišljenju, postavlja pitanje odgovornosti kako se moglo dozvoliti da Jugoslavija gotovo 45 godina posle oslobođenja nema pregled žrtava. To je, pre svega, dužnost prema tim žrtva- ma (...) i obaveza Jugoslavije jer je na osnovu broja žrtava podnosila reparacione zahteve”*.⁶⁷ Ali ne zaboravimo: Bulajić je bio jugoslavenski diplomat!

S druge strane, povodom otvaranja muzeja, Bulajić je organizirao⁶⁸ “OKRUGLI STO - MUZEJA ŽRTAVA GENOCIDA” u Beogradu, a list *Politika-SVET* izdala je o tome posebnu publikaciju *EXCLUSIVE* broj 1, april 1990. Na tom “okruglom stolu” bilo je dvadestak sudionika, među kojima i direktor Saveznog zavoda za statistiku dr. Dragutin Grupković, koji je među ostalim rekao: *“Posle rata su objavljene procene, ali ne o žrtvama rata, nego o demografskim gubicima Jugoslavije. Te su procene vrlo točne, jer su rađene na stručno-metodološkom osnovu. Podaci se razlikuju za nekoliko stotina hiljada, a da li je 1,750.000 ili 2,000.000, nije toliko velika greška i nije tako bitno. Na osnovu te procjene demografskih gubitaka zaista se može izračuna- ti i utvrditi koliki su četverogodišnji gubici drugog svetskog rata i kako su nastali”*. Odmah poslije njega govorio je dr. Bulajić: *“Zahvalimo profesoru Grupkoviću što nam je izložio te mogućnosti, jer bez ovakve ocene i spremnosti naš današnji skup bi se sveo samo na priču i dobre želje”*!!! A podaci, na kojima se on zahvalio dr.

⁶⁷ Isto.

⁶⁸ Isto.

Grupkoviću sukladni su podacima iz studija i Kočovića i Žerjavića. Da je njemu stalo do ugleda Jugoslavije, upravo bi bio sretan što su se te dvije studije uopće i pojavile. Međutim, studije se očito ne poklapaju s onim što je tvrdila i tvrdi Srpska pravoslavna crkva! Zato Bulajić 1989. godine, kad se već uveliko ostvaruje velikosrpski projekt koji podržava Srpska pravoslavna crkva, govori ono što tom projektu i odgovara. Također, odmah pada u oči Bulajićeve tvrdnje “država nije ništa poduzela na ustanovljavanju broja žrtava”. Vidjeli smo da je država imala problema dokazati i ono što se podudara s Kočovićevim i Žerjavićevim računima. Reći da se nije trudila, smiješno je! Izlazi da Bulajić prigovara državi što nije koristila okušane velikosrpske metode u fabriciranju podataka “po volji Srpske pravoslavne crkve”! A kako to izgleda u režiji SPC svjedoči nam Nenad Ivanković: “*Negdje u ljeto 1987. godine, na jednoj pravoslavnoj svečanosti na Ozrenu, gdje sam bio prisutan kao novinar, ondašnji najagilniji pravoslavni stručnjak za Jasenovac, a sadašnji vladika Srpske pravoslavne crkve, Atanasije Jevtić, me je upitao: ‘Što mislite koliko je Srba ubijeno u Jasenovcu’? Odgovorio sam da ne znam, jer se time nikada nisam bavio, na što je on rekao: ‘Mislim da je realna brojka 700.000’! Tjedan dana kasnije, taj je isti gospodin u Pravoslavlju, listu Srpske pravoslavne crkve, napisao kako su ustaše u Jasenovcu pobile milijun Srba*”!⁶⁹ Tako to čini jedan vladika SPC. Za tjedan dana broj- ka pobijenih Srba narasla mu je za 300.000, dakle za nešto manje nego što je brojka žrtava Velike Britanije u cijelom Drugom svjetskom ratu, ili više nego što je ukupan broj žrtava tog rata u Čehoslovačkoj! Za samo tjedan dana! Pa kad može jedan vladika zašto ne bi i Bulajić. A možda je Bulajić kao čovjek iz “diplomacije” koji se bavi problematikom žrtava u sve to i dalekihšezdesetih godina itekako bio uključen, pa se danas mora “prati”?

Na što je sve spreman dr. Bulajić najbolje pokazuje primjer koji navodi inž. Žerjavić: “*Nakon izlaska moje knjige, dr. Bulajić je 13. XI. 1989. organizirao, u okviru redovne beogradske TV emisije ‘Porota’, raspravu o zločinima u Jasenovcu, na kojoj su iz Zagreba pored mene učestvovali, urednik moje knjige Slavko Goldstein, tada predsjednik židovske općine Zagreb i novinar tjednika ‘Danas’ Željko Krušelj, a iz Beograda osim dr. Bulajića, dr. Nikola Živković, dr. Vjenceslav Glišić, prof. R. Petrović i Antun Miletić. Glavna svrha pored rasprave o metodama istraživanja i objavljenim rezultatima, bila je udarna izjava dr. Srboljuba Živanovića, telefonom iz Londona, u kojoj je tvrdio da je komisija antropologa u kojoj su pored njega učestvovali i dr. Antun Pogačnik i dr. Vida Brodar iz Ljubljane, na osnovi iskopavanja izvršenih od 22 do 27. lipnja 1964. izračunala da je u Jasenovcu ubijeno najmanje 700 tisuća i da su rake (grobnice) sadržavale po 800 skeleta. Pošto ni ja, kao ni S. Goldstein i Ž. Krušelj nismo bili upoznati s izvještajem te komisije mi, naravno nismo mogli ni pobijati te podatke. Međutim, kad je od Spomen-područja Jasenovac dobiven originalni izvještaj te ekipe, ustanovilo se da u izvještaju, koji je napisan na 32 stranice i potpisan po svoj trojici članova komisije, nije uopće spomenuto ni izračunavanje ni broj od 700 tisuća skeleta. O tom izvještaju detaljno sam pisao u mojoj knjizi ‘Opsesije i megalomanije oko Jasenovca i Bleiburga’, a ovdje iznosim samo glavne podatke. Iskapanja su izvršena na 7 grobnica, u kojima je ukupno iskopano 284 skeleta, a u jednoj najvećoj 197. Zadnjeg dana 27. 6. zapisano je: ‘S ovim je naše sadašnje ispitivanje završeno i mi smatramo da ovo iskopavanje i*

⁶⁹ N. Ivanković, Vjesnik, 15. travnja 1998

antropološko proučava- nje predstavlja početni deo posla na proučavanju grobnica logora Jasenovac. Pregled ovih sondi, koje smo mi otvorili ne može dati uvida u cjelokupno stanje stvari, jer je poznato da postoji oko 200 grobnica na raznim mestima međusobno udaljenih i nekoliko kilometara'.

Kako je dr. Živanović došao do podatka da u jednoj raki (grobnici) ima 800 skeleta, to zna samo on, jer dr. Vida Brodar, koju sam posjetio u Ljubljani 11.4.1990. (dr. Pogačnik je u međuvremenu umro), potvrdila mi je da komisija nije, osim zapisanog u izvještaju, vršila nikakova izračunavanja. Nevjerojatno je da čovjek s akademskom titulom, može nešto tako nečasnog učiniti, samo da bi zadovoljio nečije unaprijed određene ciljeve, za koje ga je dr. Bulajić iskoristio u spomenutoj emisiji. A to je i bila svrha da se javnošću takovim podacima pobiju moja izračunavanja...

Ali tvrditi, kao dr. Bulajić i dr. Živanović, na osnovi iskapanih 284 skeleta iz 7 grobnica, da je ubijeno u Jasenovcu 700 tisuća je za svaku osudu, kao i izračunatih 1,110.929 po dr. Radomiru Bulatoviću, u izdanju Svjetlost, Sarajevo, 1990., koji je računao 9 skeleta po m² cjelokupnog grobnog polja, umjesto samo grobnica, za koje antropološka komisija, koja je vršila iskapanja 22. do 27. lipnja 1964. kaže da ih 'ima 200 na raznim mestima međusobno udaljenih i par kilometara'! Dr. Bulajić nikad nije napao dr. Bulatovića zbog njegovog načina izračunavanja ni dobivenog rezultata! Može i milijun više, ali ako dr. Franjo Tuđman, kaže za Jasenovac da on smatra da je tamo ubije- no oko 30 tisuća Srba, onda je to strašna stvar kojom kroz Internet treba upoznati cijeli svijet (brojka od 20 tisuća nikad nije spominjana)".⁷⁰

S druge strane, dr. Bulajić zna ponekad, kad shvati ili mu netko objasni što je napisao, i odustati od nekih svojih bedastoća. Pogotovo kad ga uhvate u laži! Zgodan primjer je u svezi s poslijeratnim "žrtvama genocida". Naime, dr. Bulajić, kao što smo vidjeli, poriče postojanje hrvatskih žrtava s Bleiburga i križnog puta, ali Srbi su mu i poslije rata bili žrtve! Naime, on u svojoj publikaciji "*Ustaški zločin genocida*" (tom 3., str. 62) piše: "*Posle ustaških zločina genocida nad Srbima u NDH, usledili su talasi iseljavanja Srba u oslobođenoj Jugoslaviji 1945-1946. Radilo se o preseljavanju samo sa područja Hrvatske i Bosne i Hercegovine preko četvrt miliona stanovnika, određenije 260.516 uglavnom Srba*". Pri tome se Bulajić poziva na publikaciju akademika dr. Vladimira Stipetića AGRARNA REFORMA I KOLONIZACIJA FNRJ, godine 1945.-1948., u izdanju Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, Zagreb, 1954., u kojoj su sasvim drugi podaci. Prvo nije to bilo samo prese- ljenje iz Hrvatske i BiH, nego iz svih republika i pokrajine Kosovo u pokrajinu Vojvodinu, odakle su se iselili Nijemci. Iz Hrvatske je preseljeno 52.868, a iz BiH 85.574 kolonista, tj. ukupno 138.622, a ne 260.516. A iz Crne Gore, Srbije bez pokrajina, Slovenije, Makedonije i Kosova ukupno 107.984. Sve to izvedeno je u sklopu savezne kolonizacije i po odluci centralnih državnih organa, a ne zbog ustaških zločina genocida kako tvrdi Bulajić. Ili možda dr. Bulajić misli da Srbi nisu dovoljno pametni pa ne shvaćaju koliko je korisna stvar za njih bila preseljenje iz brdskog i neplodnog područja Hrvatske i drugih republika i Kosova u plodnu Vojvodinu (Bačka, Banat i Srijem). A time su Srbi sa 52 posto postali većinski narod u toj pokrajini, a ranije, prema popi- su iz 1931. imali su samo 37 posto od ukupnog stanovništva. Dakle, višestruku korist za Srbe, dr. Bulajić pretvara u optužbe protiv Hrvatske i njezina vodstva i u Socijalističkoj Jugoslaviji! Još

⁷⁰ V. Žerjavić, nav. djelo: *Bulajićeve izmišljotine na Internetu*, rukopis.

je nečasnije od dr. Bulajića da se nije javno ispričao, na javni poziv dr. Vladimira Stipetića, autora publikacije na koju se bio pozvao za svoje iskrivljene brojke. Nije se ispričao za, kako je to dr. Stipetić nazvao, 'taj znanstvenom radniku neprimjeren čin'! Dr. Stipetić je tako za očitu laž iskoristio u tom vremenu vjerojatno hrabru formulaciju: "neprimjeren čin". Bilo kako bilo, dr. Bulajić u ovoj knjizi nije spominjao ovaj "zločin" nad Srbima - zločin kojim su bili prisiljeni da ostave svoje kuće i usele se u velike i bogate kuće, najčešće protjeranih Nijemaca!

“DR MILAN BULAJIĆ: JASENOVAC - SISTEM USTAŠKIH LOGORA SMRTI: ŠTA SE DOGODILO?”

Ovaj dio Bulajićeve knjige njegovo je predavanje koje je održao prvi put na Carnegie Endowment for International Peace 5. 4. 1996. Tako je u zadužbini za međunarodni mir održano predavanje koje sadrži velikosrpsko opravdanje za genocid u ratu koji je završio godinu dana ranije, tj. predavanje koje sadrži jasenovački velikosrpski mit preuveličavanja (ionako velikih) žrtava logora u Jasenovcu, a taj je mit poslužio velikosrpskoj politici mobiliziranja i pripremanja Srba u Hrvatskoj za zločine nad njihovim susjedima!

Dr. Bulajić počinje s Donjom Gradinom, tvrdeći da je u 128 mamutskih grobnica, kojima se duljina kreće od 15 do 50 metara, širina 3,5 do 4,5 metara, dubina 2,5 do 3,5 metara prosječna koncentracija skeleta 17 do 21 po metru kvadratnom. Već prvi podatak podsjeća nas da je dr. Živanović na osnovi 284 skeleta iz 7 grobnica(!) izračunao da je 700.000 ubijenih u Jasenovcu, a da je dr. Radomir Bulatović računao 9 skeleta po kvadratnom metru cjelokupnog grobnog polja - iako je antropološka komisija, koja je izvodila iskapanja od 22. do 27. lipnja 1964., utvrdila da ima u Jasenovcu 200 grobova na raznim mjestima, međusobno udaljenih i par kilometara - i tako već izračunao 1,110.929 žrtava. Dakle, već je broj žrtava Jasenovca za više od 160.000 veći od brojke koju je Jugoslavija dala Njemačkoj do 1963. godine kao broj svih žrtava na cijelom teritoriju Jugoslavije, a koju popisom žrtava iz 1964. godine nije mogla potvrditi!!! Treba li spomenuti da je ta brojka žrtava Jasenovca točno za 458.394 veća od brojke žrtava za cijelu Jugoslaviju iz popisa iz 1964.? Kako je moguće da je u samom Jasenovcu za toliko više žrtava nego na cijelom području Jugoslavije u kome je i sam Jasenovac, to mogu znati samo Bulajić i njemu slični. A sam Bulajić puno govori kad kaže “kada je razarana i etnički ratnim nasiljem “Oluja” čišćena Kninska Krajina ponovo su gađana masovna stratišta na Gradini.” Bulajić očito ne može a da u bilo kojoj prilici ne doda neku novu neistinu. Gradina je područje koje je u Bosni i Hercegovini i bila je u vrijeme “Oluje” u srpskim rukama, a područje Jasenovca, s druge strane rijeke Save, već je bilo oslobođeno kad je počela “Oluja”. Sve ratne operacije tijekom “Oluje” bile su daleko od Jasenovca. Poznato je također, da su Srbe tjerali njihove vođe u bijeg iz njihovih domova, nadajući se da će to dovesti do rata između Hrvatske i SRJ. Dakle, područje Republike Hrvatske koje su Srbi okupirali, prvo su oni etnički očistili od Hrvata, a potom i od Srba! Da ironija bude još veća, Bulajić će reći: “Utvrdjivanjem istine o Jasenovcu, sistemu ustaških logora smrti najbolje se mogu sagledati korijeni sadašnje tragedije jugoslovenskih naroda, posebno srpskog. Drugim riječima, Bulajić kaže da je u ratu 1991.-1995. najveću tragediju doživio srpski narod. Kad bi on shvatio da je rekao istinu, onda bi odmah rekao i pravu istinu o žrtvama rata općenito i žrtvama logora Jasenovac. Jer, zaista je rat 1991.- 1995. velika tragedija srpskog naroda kojeg su razni Miloševići, Karadžići, Mladići, Arkani, Šešelji i Bulajići povelili u genocidni rat krajem dvadesetog stoljeća! Njihova tragedija još je i veća jer svijet nije dozvolio da ti zločinci budu kažnjeni, nego je nagradio velikosrpski zločin i time podržao da oni i dalje vjeruju u ostvarenje sna o Velikoj Srbiji, što će ih i u budućnosti voditi k novim porazima. Tako im svijet nije omogućio

da prođu kroz katarzu, koja bi ih oslobodila od tog velikosrpskog ludila. A vidljivo je to i danas na izbo- rima u Srbiji, u njihovoj najnovijoj Vladi, a pogotovo u najnovijim zločinima nad kosovskim Albancima. Tako se bitka za predsjednika Srbije vodila između dviju opcija koje su sudjelovale u genocidu 1991.-1995.: Miloševićeve i Šešeljeve, da bi one na kraju formirale zajedničku srpsku Vladu! Inače, ovo Bulajićevo: Srbi su najveće žrtve - treba shvatiti da su oni žrtve jer nisu uspjeli ostvariti svoj velikosrpski san, bez obzira koliko pri tome pobili Hrvata, Muslimana, Albanaca ili bilo koga! S druge strane, kad se razmatra velikosrpska politika, mora se voditi računa da nešto od onog što govore i jest istina. Naime, za vrijeme "Bljeska", kad je oslobođan Jasenovac, Srbi su s bosanske strane bombardirali Spomen područje Jasenovac (Bulajić će i u ovom tekstu reći: Memorijalni centar Jasenovac razarale su snage druge hrvatske države). Moguće je da su tijekom "Oluje" to isto radili i s područjem na bosanskoj strani, pogotovo ako znamo da je to bilo vrijeme kad je Bulajićeva akcija oko Jasenovca - kao opravdanja za sve srpske zločine u ratu 1991.-1995. - upravo bila u tijeku. Oni ne prezaju ni od čega u svojoj ekspanzionističkoj politici!

U ovom tekstu dr. Bulajić pokušava osporiti popis iz 1964.: *"Popisom 'žrtve rata 1941.-1945.' sprovedenim 1964., dvadeset godina posle ovih zločina, evidentirano je imenom i prezimenom 49.874 osoba. Netočnost ovog popisa može se ilustrovati zavedenim brojem žrtava u selu Veliko Nabrđe (Slavonija) - 175 (mesni podaci - 340); selo Uštice blizu Jasenovca - 129 (mesni odaci - 192), Zemun - 166 (540) ljudi itd."* Bulajić nam ovdje opet tvrdi da je logično da su greške veće ako se žrtve broje 20 godina poslije, da su veće od njegovih brojki izvedenih mnogo godina kasnije! Međutim, navedene brojke i dalje ostaju u granicama od njemu važnih 59 %, što je za Jasenovac gotovo 10 puta manje od zadane brojke: 700.000 stradalih Srba, brojke koju je navijestila SPC.

U daljem tekstu Bulajić ponavlja podatke koje je naveo u knjizi, spominje i logor Sajmište u glavnom gradu Beogradu, a potom uspoređuje oslobođenje Beograda i činjenicu da Jasenovac nikada nije bio oslobođen. I zaista ta je usporedba nešto od izuzetnog značenja! Ona ukazuje na činjenicu da i sam dr. Bulajić smatra (i tu se on po prvi put zaista ponaša, možda i nesvjesno, kao direktor Muzeja žrtava genocida) da ne smijemo tretirati recimo samo logor "Sajmište" kao logor nego da je to zaista cijeli grad BEOGRAD. To je jedini logor u Drugom svjetskom ratu koji je istodobno bio glavni grad, u kome je živjelo puno ljudi i koji je istodobno bio veliko gubilište logora Sajmište, jedi- ni "judenlager" u svijetu (da i ne spominjemo logor Banjicu). Evo kako to opisuje Cohen:

"Mjesec dana kasnije, u Sajmištu je izvršeno konačno rješenje, dolaskom mobilnih plinskih komora iz Njemačke. Između marta i maja 1942., svako ju-tro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno jevrejskim žena- ma i djecom, i starim osobama kojima bi se zatim kazalo da se preseljavaju. U jednom činu, naizgled ljubaznom, djeci su čak davane bombone. Sa izduhom cijevi koja je usmjeravala ispuhne gasove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po

dolasku, svi bi bili mrtvi.”⁷¹

S druge strane, postoji i ovaj podatak:

*“Nakon što su Jevreji likvidirani, leševi pomrlih i pobijenih na “Sajmištu” odnošeni su na zemunsko Jevrejsko groblje i tu sahranjivani. Eshumacijom leševa ustanovila je specijalna anketna komisija da je na Jevrejskom groblju sahranjeno 6.500 leševa.”*⁷²

Promatrajući Beograd kao konc-logor treba imati u vidu i same Jajince. O njima najbolje govori sljedeći citat:

“Kako nam je bilo naređeno da brojimo leševe koji su spaljivani, to mi je poznato da je u Jajincima spaljeno 68.000, a da je nespaljeno ostalo još 1.400 leševa, i to u jednoj raci 1.200 i u dvema po 100 leševa.”⁷³

Da, zaista je dr. Bulajić ispravno - iako nesvjesno - usporedio konc-logore Jasenovac i Beograd!

Zatim Bulajić spominje svećenika Miroslava Filipovića-Majstorovića, koji je bio zapovjednik jasenovačkog logora, ali ne kaže da je taj svećenik bio ekskomuniciran iz katoličke crkve, i mjesnog paroha Jasenovca Juraja Paršića, za koga kaže da je imao čin ustaškog kapetana, ali ne kaže da je taj ustaški kapetan uspio izboriti smjenjivanje zapovjednika Matkovića.

Slijedi još jedan Bulajićev velikosrpski biser na temu “Papa - ustaša”: *“Pa- pa Jovan Pavle II zajedno sa svojim kardinalima i biskupima, posjetio je nacistički logor smrti u Aušvicu 7. juna 1979. Međutim, kada je isti Papa bio u poseti secesionističkoj i katoličkoj Republici Hrvatskoj, 10. septembra 1994. godine - poslije razbijanja jugoslovenske države (priznato prvo od Vati- kana, zatim i Njemačke) - srpski predstavnici su ga pozvali da posjeti jasenovački logor i ‘osudi ubistva u Jasenovcu i drugim gubilištima u Drugom svetskom ratu’”. Poziv nije bio prihvaćen. I ne samo to, Njegova svetost, u pratnji kardinala Sodana, državnog sekretara Vatikana, zagrebačkog nadbi- skupa kardinala Kuharića, kao i drugih kardinala i biskupa, u zagrebačkoj katedrali kle-kla je ispred groba nadbiskupa (kardinala) Stepinca, koji je osuđen kao ratni zločinac, što znači blagoslov i rehabilitaciju zločina izvršenih u ustaškoj Nezavisnoj državi Hrvatskoj u toku Drugog svjetskog rata”* (podcrtao J. P.).⁷⁴ Prema Bulajiću valjda je Stepinac kriv jer je bio “veliki prijatelj Židova”. Prema njemu strašno je što se Papa poklonio čovjeku koji je tijekom Drugog svjetskog rata spašavao Židove i Srbe, a poznato je da su ovi drugi od velikosrpske politike “gurani” u rat za ostvarenje velikosrpskih ciljeva, dakle unapred žrtvovani! S druge strane, Srpska pravoslavna crkva proglašava episkopa Nikolaja Velimirovića, prema kome je sv. Sava preteča Hitleru - svetim!

Potom dr. Bulajić ponovno poziva u pomoć Simona Wiesenthala, prema kome je Maks Luburić “jedan od najvećih genocidnih zločinaca Drugog svjetskog rata”. Pitanje je znali li g. Wiesenthal, ali dr. Bulajić sigurno zna za sljedeću tvrdnju koju možemo naći u knjižici Radovana Trivunčića: *“Luburić, pored svoje pripadnosti ustaškom pokretu, bio je vezan kao agent za SD (Siche- rheisdiensta), najviši njemački*

⁷¹ Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 101.

⁷² Saopštenje o zločinima Austrije i Austrijanaca protiv Jugoslavije i njenih naroda, Državna komisija za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, Beograd 1947., str. 95.

⁷³ Saopštenja br. 34-53 o zločinima okupatora i njihovih pomagača, Beograd, 1945., str. 536.

⁷⁴ M. Bulajić, nav. djelo, str. 184-185.

vojnopolicijski organ, koji je pod svojom upravom imao i Gestapo".⁷⁵

Bulajić i u ovom predavanju navodi niz citata (recimo, njegovim interesima odgovara citirati Slavenku Drakulić i Jelenu Lovrić!). Posebno su interesantne reakcije na prijedlog predsjednika Tuđmana da se Jasenovac preuredi u, kako kaže Bulajić, "Memorijalni kompleks svih hrvatskih mučenika u ratu a naročito mučenika rata u domovini".

Poznato je da je ovaj prijedlog naišao na široku osudu u svijetu i kod Židova. Reakcije Židova, s obzirom na holokaust moguće je i razumjeti, ali one implicitno i objašnjavaju štošta. Tako Volter Reich, direktor Memorijalnog muzeja holokausta i kaže da bi taj čin "postao savršen model za druge zemlje po čitavoj Evropi", što i jest razlog zašto svijet strepi od takvog čina. Naime, takav čin podrazumijeva i zločine na obje strane, a poznato je da pobjedničke sile u Drugom svjetskom ratu smatraju da su zločine izveli samo poraženi, i da Hirošima, Nagasaki, Drezden i sl. nisu mjesta masovnih zločina, ali zato danas u Haagu taj isti svijet sudi uglavnom pripadnicima strane na kojoj je u ratu 1991.-1995. izvršena agresija i koji su branili svoja ognjišta!

A u pismu predsjedniku Tuđmanu kojeg su u ime Yad Vashema potpisali Avner Shalev i Dr Joseph Burg spominje se memorijalno područje ubijenih i ubica. Očito je da oni i ne znaju da se radi najviše o ubijenim golobradim mladićima koji su mobilizirani krajem rata i koji su pobijeni bez ikakva suda.

Zaista se jedino neznanjem može opravdati da za takve mladiće netko, iole dobronamjeran, u što ne sumnjam za navedenu gospodu, kaže da su ubojice USTAŠE. Također je očito da su takve reakcije posljedica i neznanja i velikosrpske propagande. Naime, u NDH nisu ustaše bili jedina vojska! A u Jasenovcu ima i pobijenih zločinaca - četnika, koji su, kako Cohen kaže "funkcionirali kao instrument politike genocida"! Među njima bilo je i oko 150 najviših četničkih Dražinih zapovjednika na čelu s Pavlom Đurišićem, kao i glavnim četničkim ideologom Dragišom Vasićem!⁷⁶

A što reći ako je vjerovati tvrdnji dr. Srboljuba Živanovića, da su prije izgradnje spomenika u Jasenovcu izvođena iskopavanja i tom prigodom pro- nađena grobišta ljudi pripadana **"populaciji koja je nosila svetle komponente"**. Njegovo svjedočenje ukazuje na činjenicu da se radi o pogubljenim Hrvata s Križnog puta. Što ako je sondiranje obavljeno na mjestu gdje je izgrađen sam spomenik? Je li spomenik izgrađen na grobištu Hrvata s Križnog puta?

Činjenica je da Tito nikada nije položio cvijeće na jasenovački spomenik!

Tuđman jest!

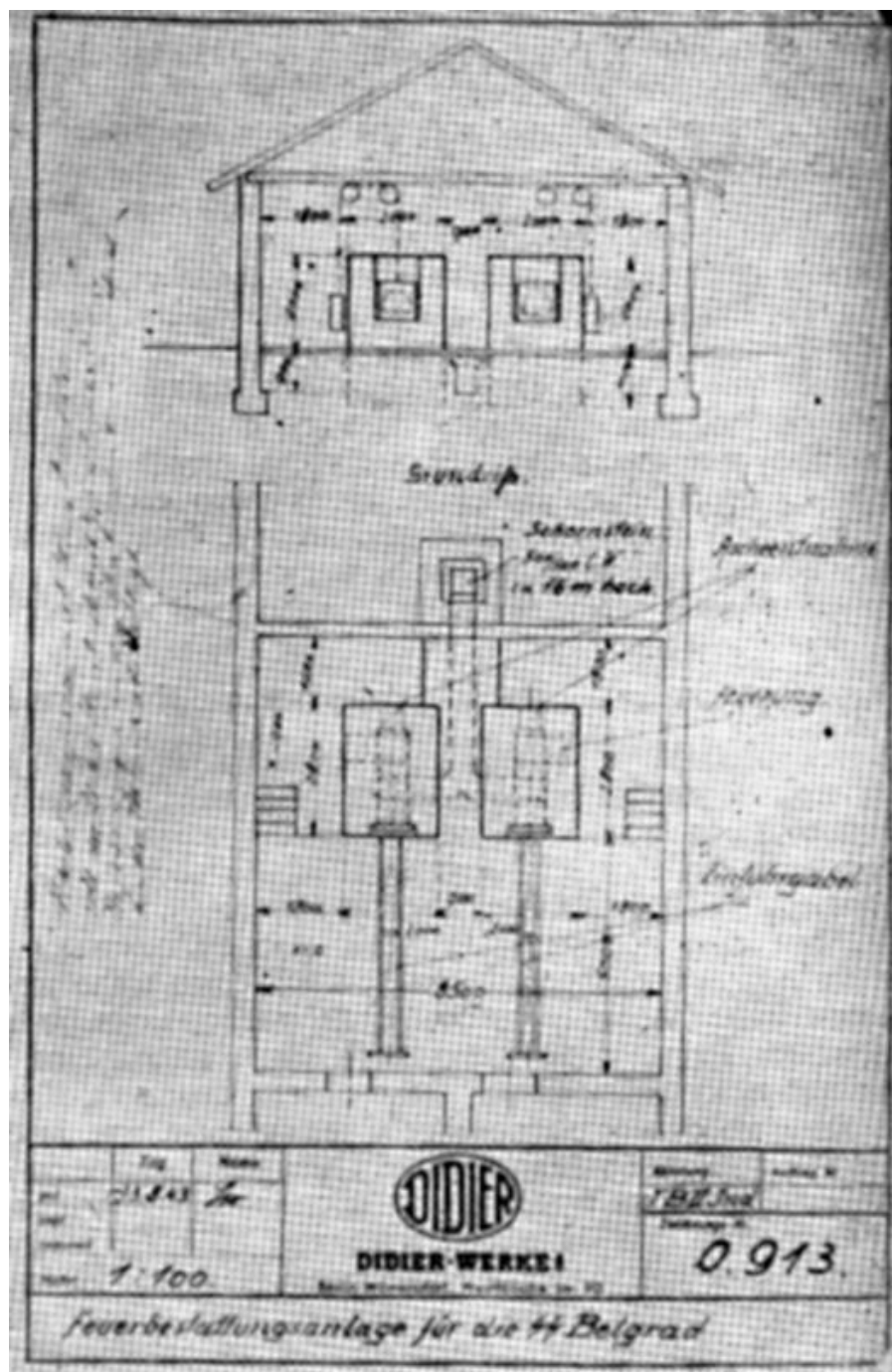
Iz ovog je Bulajićevog predavanja već komentirani dio u kome Bulajić citira protonamjesnika Milenka Popovića: *"NI JEDAN JEDINI borac Drugog svjetskog rata nije pokopan u Jasenovcu, već samo civilne žrtve planiranog i unapred smišljenog ustaškog terora"*, a odmah zatim govori i o partizanima stradalim u logoru! Ipak, možemo li o oko 150 najviših četničkih Dražinih zapovjednika na čelu s Pavlom Đurišićem, kao i o glavnom četničkom ideologu Dragiši Vasiću govoriti kao o "civilnim žrtvama planiranog i unapred smišljenog ustaškog terora"?

Bulajić završava ovo poglavlje svojim poznatim zahtjevom za međunarodnu zaštitu

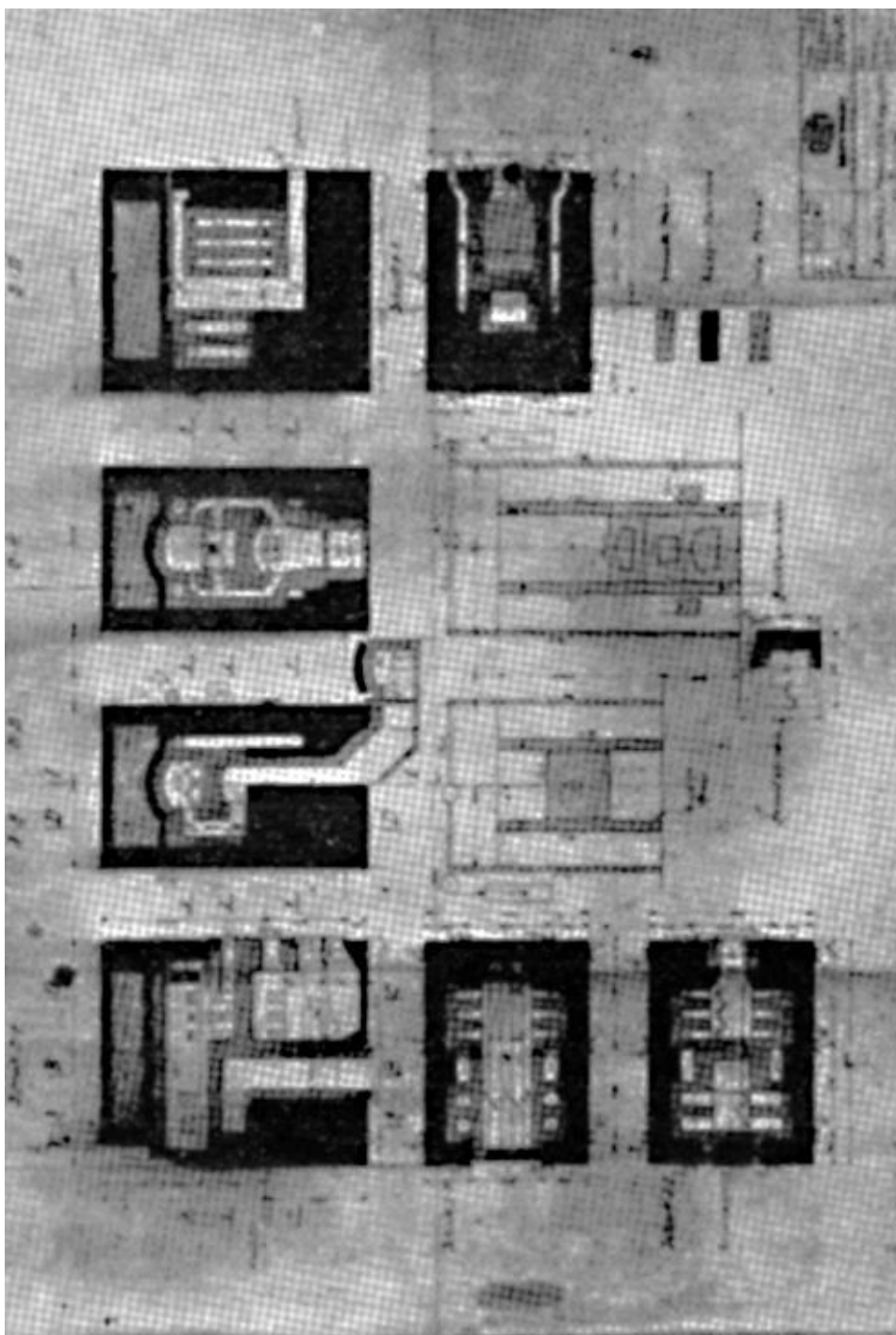
⁷⁵ R. Trivunčić, *Jasenovac i jasenovački logori*, Spomen-Područje Jasenovac, Biblioteka Poruke, knj. 5, 1974., str. 26.

⁷⁶ Lj. Štefan, *Hrvatsko Slovo*, 20. ožujka 1998.

logora Jasenovac, i ta njegova inicijativa dana je u posebnom poglavlju ove knjige. Nema potrebe to ponovno komentirati, a poznato je kako je neslavno prošla ova inicijativa u New Yorku!

Plan krematorija za logore na Banjici i Sajmištu

Plan banjičkih krematorijskih peći

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.**GOVOR DR. PEČARIĆA NA KOMEMORACIJI U
ADELAIDEU⁷⁷**

Spremnost Hrvatski tjednik, 21. prosinca 1999.

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: Umro je Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane vijekovima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta, pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustili agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustili već i aktivno pomagali. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3-4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima, doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i izuzetne pameti onih koji su ga predvodili da bi se postigao cilj - neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu - Hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavljao i uspješno ih onemogućavao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije "Bljesak" i "Oluja" uveliko su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali, ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva - NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu - Hrvatima.

⁷⁷ Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u Vjesniku od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, Hrvatski vjesnik, 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3zzz u Melbourneu.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, i glavni "krivac", što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojima je jedino bitan pojedinac. Svijeta u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštiva prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice Sveti Otac Ivan Pavao II. izuzetno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio Kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blž. Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u "crne priče", priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovo kulminirali u želji velikih sila da se smjeni "neposlušna" hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacioni stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura bar u naredne dvije godine koliko toliko mirniju poziciju za Hrvatsku - napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti ophrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele sprovesti svoje interese,

a na uštrb hrvatskih? On je to uspevao. Hoćemo li mi bez njega? Da doista pred hrvatski narod, pred svakog od nas ponaosob, to je velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali - služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti - drugo i ne zasluđuje. Uvjeran sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franja Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke - Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

Hvala Ti naš voljeni Predsjedniče. Ipak, zašto si nas tako prerano napustio? Možda i nisi. Možda si nas samo natjerao da moramo mnogo više misliti o tvome velikom djelu. Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljajući Tvoje veliko djelo.

Neka je laka slobodna hrvatska zemlja dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku Republike Hrvatske. Neka mu je vječna čast, slava i vječna hvala. Počivao u miru Božjem! BOŽE ČUVAJ HRVATSKU!

TUĐMANOV GROB NOVI JE OLTAR DOMOVINE

*Hrvatsko Slovo 8. prosinca 2000.,
Slobodna Dalmacija 10. prosinca 2000.*

Neposredno pred blagdan Svih svetih 1999. godine umjesto na hitnu operaciju, dr. Franjo Tuđman je otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Svjestan činjenice da svjetski moćnici njegovu bolest koriste u svojim težnjama da vrate Hrvatsku na Balkan želio je potporu tog velikog prijatelja Hrvatske. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacijski stol, otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu.

Blagdan svih svetih godinu dana kasnije. Mirogoj. Grob Oca hrvatske države. Na desetke tisuća upaljenih svijeća. Pomislih: Je li ikada na grobu nekog Hrvata upaljeno i odjednom gorjelo toliko svijeća? Stepincu? Vjerojatno nije. Palim svijeće u ime svoje i nekoliko obitelji iz Adelaidea. Pored mene kleči starica u živopisnoj narodnoj nošnji i moli se. Razabirem riječi: Zašto si nas ostavio? Očito se starica molila za Hrvatsku.

Upadljivo je kako na TV izbjegavaju prikazati to mnoštvo upaljenih svijeća na Tuđmanovom grobu. Kamere ne prate ni nadbiskupa Bozanića.

Pomislio sam: boje se da gledatelji diljem domovine vide taj veličanstveni prizor. Naravno, pogodio sam. Ali ne potpuno. U režimskim novinama čitamo kako je nadbiskup zaobišao grob prvoga hrvatskog predsjednika, što demantira predsjednik HDZ-a. Nadbiskup je, prema izjavama nazočnih, ne samo pohodio grob Franje Tuđmana nego ga je i blagoslovio.

Hrvati nisu smjeli vidjeti Tuđmanov grob na TV. Kao što svojedobno nisu mogli vidjeti ni Stepinčev grob. I Stepinca su proglasili zločincem. Žele proglasiti zločincem i Oca hrvatske države. Bitan korak u stvaranju Balkanije. Prevarili su se i sa Stepincem – proglašen je blaženim. Na desetke tisuća upaljenih i zatajenih svijeća s Mirogoja jasna su opomena. Tuđman je najveće ime hrvatskog naroda. Hoće li netko iz današnjih vlasti ponijeti epitet najvećeg izdajice?

Zašto je Papa cijenio Tuđmana

I ne samo svijeće. Sličnu poruku im je poslao i Sv. Otac kada je prilikom proglašenja Stepinca blaženim, mimo protokola, pozvao na oltar dr. Tuđmana. Sutradan na misi u Splitu čestitao je imendan prvo Predsjedniku, a potom kardinalu Kuhariću, biskupu Komarici i drugima.

Nikada nitko nije pokušao objasniti hrvatskom narodu zašto je Sv. Otac odao toliko priznanje dr. Tuđmanu. Jer iza takvog čina moralo je postojati nešto značajno i za samu Crkvu. O tome sam govorio jednom Tuđmanovom savjetniku. Nije bilo odjeka. Možda sam govorio pogrešnom, on danas više nije član HDZ-a. Pokušao sam svoje mišljenje objaviti i u *Glasi Koncila*. Zgodna prigoda je bila kada su sredini prošle godine za rubriku o hrvatskim znanstvenicima razgovarali i sa mnom. Novinarica je pažljivo pisala sve što sam govorio osim tog dijela. Naravno, nije ni

moglo biti objavljeno. O tome sam mogao govoriti na komemoraciji za Predsjednika u Adelaideu.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice Sveti Otac Ivan Pavao II. izuzetno cijenio našeg predsjednika. I te kako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno, pokazao je već sutradan kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u crne priče, priče kojima i jest bio cilj slabljenje Hrvatske države.

Tekst mog govora objavljen je kao pismo čitatelja u *Vjesniku*. Bez ovog dijela! Integralni tekst objavljen je u *Spremnosti* (Sydney) i *Hrvatskom Vjesniku* (Melbourne), ali ne i u Hrvatskoj.

Mržnja svjetskih moćnika

Svjetski moćnici su preko svojih slugu i njihovih napada na Predsjednika postigli cilj: nitko nije govorio o Tuđmanovoj veličini već su ga branili od potora. Jasno je zašto toliko laži. Tuđman se teorijski ("Velike ideje i mali narodi") i u praksi (stvaranje hrvatske države) suprotstavio tvorcima novog svjetskog poretka tzv. globalizacije, poretka po kome trebaju nestati malobrojni narodi. Koliko je dr. Tuđman bio u pravu, odnosno Sveti Otac kada mu je iskazao počasti, pokazuje i to što su nedavno na konferenciji u austrijskom gradu Klein-Mariazellu katolički biskupi izrazili strahovanja za sudbinu malih naroda, i ohrabрили ih da brane svoju neovisnost (*Hrvatsko Slovo* od 6. listopada 2000.).

Na Tuđmanovom tragu su i nedavni događaji u Danskoj i Austriji. Koliki je Tuđman bio vizionar pokazuje i to da upravo ovih dana Chirac traži od Austrijanaca i drugih malih naroda da se odreknu ravnopravnog statusa u europskoj vladi. Tuđmanovski su se tome energično već suprotstavili austrijski kancelar Schüssel (*Hrvatsko Slovo*, 1. prosinca 2000.) i nizozemski premijer Wim Kok (*Slobodna Dalmacija*, 3. prosinca 2000.). Na žalost ne i u današnjoj Hrvatskoj. Mržnja svjetskih moćnika prema Tuđmanu iskazana je u potpunosti kada su u Americi obznanili cijelom svijetu liječničku tajnu o njegovoj bolesti, i očekivanju njegove smrti prilagodili svoju politiku. Iako je bio teško bolestan, nisu uspjeli ugurati Hrvatsku u tzv. Zapadni Balkan. To im je tek uspjelo s današnjom vlašću. Francuski *Liberation* o nedavnom summitu piše kao o ironiji sudbine zbog istodobnog povratka Hrvatske na Balkan i povratka Srbije u Europu. Stephan Baier, autor više knjiga o proširenju EU na Istok, piše u austrijskom *Die Presse* (*Slobodna Dalmacija*, 3 prosinca 2000.): *Hrvatska je stoljećima bila orijentirana na latinsku kulturu i prema Austriji,*

Mađarskoj i Italiji. Svi čimbenici koji obilježavaju narod – kultura, povijest, vjera, zemljopis – te dvije države (Sloveniju i Hrvatsku, o. a. J.P.) odvajaju od Balkana. Činjenica da Hrvatska sada, još prije nego što su zarasle rane srpskog istrebljivačkog i uništavajućeg rata treba opet biti u istom čamcu sa Srbijom, poniženje je bez usporedbe. Ono što govori Baier navodno nije jasno mnogima u Hrvatskoj. To i ne čudi. Još je Matoš rekao da među Hrvatima ima više izdajica nego u cijelom ostatku Europe.

Ne treba iz svega toga isključiti ni zavist zapadnih političara koji su veliki samo zbog toga što dolaze iz velikih država, dok je Tuđman bio veliki zbog svega onoga što je stvorio. A ta ogromna razlika je pogotovo uočljiva kada vidimo da su oni kroz cijelo desetljeće u borbi protiv hrvatskog predsjednika kao najveći domet svoje pameti imali dijeljenje BiH u Karađorđevu. Najveći argument im je bila priglupa priča o tome kako je do zuba naoružani Milošević s nenaoružanim Tuđmanom dijelio BiH.

Što je s dostojanstvom naroda?

Mesić takve stvari stalno ponavlja, pa se stječe dojam da je to sve što on zna reći. Citirajmo ga prema *Feral Tribuneu* od 25. studenoga 2000.: *Oni koji napadaju Summit, žele izolirati Hrvatsku iz europskih i svjetskih integracija, kako bi je mogli nastaviti pljačkati. (...) Organizatorima prosvjeda nije stalo do Koštunice, njima je stalo da se na vlast u Hrvatskoj vrate one snage koje su zajedno s Miloševićem dijelile Bosnu i Hercegovinu.* Usporedimo ovo s onim što su sigurni rezultati Summita: Hrvatska je u Balkanskoj regiji, a Srbija će dobiti više novaca na dar nego što je Hrvatska zaradila prodajući svoja najbolja poduzeća. To nije važno današnjem hrvatskom predsjedniku već stalno ponavlja da hadezeovci žele doći na vlast samo zato da bi nastavili pljačkati. Želi li time reći da je to bio njegov razlog pristupanju HDZ-u (cementara u Našicama)?

Predsjednik Europske komisije Romano Prodi u intervju za "Blic nedelje" izjavio je da EU neće uvjetovati pomoć SRJ izručenjem bivšeg jugoslavenskog predsjednika Slobodana Miloševića Haškom tribunalu. Isto izjavljuje tri dana poslije summita predsjednik parlamentarne skupštine OEES-a Adrian Severin jer treba voditi računa o dostojanstvu srpskog naroda. Koliko je važno dostojanstvo hrvatskog naroda današnjem predsjedniku Hrvatske, dragovoljnom Haaškom svjedoku? Zašto bi onda Prodiu i Severinu uopće bilo važno dostojanstvo hrvatskog naroda? Uostalom, Milošević je sprovodio interese svjetskih moćnika. Zato su oni željeli vidjeti Tuđmana u Haagu. Je li Mesićevo svjedočenje bilo ključno za tako nešto? Dobrodošlo, svakako!

Volio je Hrvatsku iznad svega

Ne čudi onda zašto je naša starica i plakala što nema onog koji je Hrvatsku volio iznad svega. Čak i da je vjerovala da je Tuđman dijelio BiH, ona zna da predsjednik njene države treba brinuti i o Hrvatima u BiH kako mu i piše u ustavu, a ne misliti o tome hoće li BiH biti cjelovita ili ne. Zna da hrvatski predsjednik treba samo misliti je li Hrvatima u njoj dobro. Ako jednom od tri konstitutivna naroda u njoj nije dobro, ni ta država nije dobra. A koliko Mesić brine o Hrvatima BiH najbolje pokazuje izjava

jednog Hrvata, visokog dužnosnika u BiH po kojemu je Mesić elementarna nepogoda za Hrvate u BiH.

Na žalost, Matoš je bio u pravu, jer da nije, ne bi Mesić mogao reći: Svi oni koji na sve moguće načine pokušavaju zaustaviti put Hrvatske u Europu, imaju utočište na prostoru bivše Herceg-Bosne. Ne bi mogli ni tako brzo uništiti Oltar domovine. Ispred oltara se kleči i moli. Naša starica se i molila za domovinu na Tuđmanov grobu. Želi li nova vlast i sugerirati narodu da to i jest najprikladnije mjesto za molitve za domovinu: Treba moliti na grobu onoga koji je stvorio Hrvatsku i koji je doista neizmjereno volio. Na grobu onoga koji nikada ne bi prodavao interese svog naroda i Domovine tuđinu. Onaj čije vrijeme pamtimo kao godine ponosa hrvatskog čovjeka. Doista, je li Tuđmanov grob novi Oltar Domovine?

FRANJO MAJSTORE!

Hrvatsko Slovo od 29. rujna 2000.

Promatrajući najnovije događaje u Hrvatskoj s drugog kraja svijeta, čini mi se da svaki novi dan pokazuje iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika. Možda najviše, izjava hrvatskog predsjednika Stjepana Mesića novosadskom dnevnom listu "Vojvodina", kada je za Domovinski rat rekao da je "na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju".

Naravno, ovu izjavi možemo promatrati u kontekstu HDZ-ovog priopćenja za javnost: "Naprosto je neprihvatljivo i neshvatljivo, da Predsjednik Republike Hrvatske, koja je bila žrtva velikosrpske agresije i čiji je državni teritorij bio okupiran osam godina, daje takve izjave. To je najopasnija optužba koja se naslanja na dobro poznato načelo propagirano iz određenih inozemnih centara moći o tome da su svi jednako krivi. Takve teze su povijesne laži koje u krajnjoj konzekvenci vode prema redefiniranju povijesnih događaja u posljednjih deset godina i stvaranju preduvjeta za novu jugoslavensko-balkansku asocijaciju." To ima potpuno opravdanje ako se ta izjava poveže s nedavnom beogradskom izjavom zagrebačkog nadbiskupa u kojoj je on izjednačio djelovanje Srpske pravoslavne crkve u Domovinskom ratu s Kuharićevom Crkvom u Hrvata. Međutim, činjenica da je izjavu dao nekadašnji najbliži Tuđmanov suradnik, pokazuje nam iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika.

Sjećam se vremena prije početka rata. U danima kada se očekivao početak velikosrpske agresije na Hrvatsku televizija bi emitirala program cijelu noć. Predsjednik nas je uvjerio da imamo dovoljno oružja za obranu. Tako smo supruga i ja spavali pored televizora obučeni i na smjenu. Naivno smo čekali poziv predsjednika da u momentu početka agresije odemo po oružje i borimo se za Domovinu. Agresija je počela, a Predsjednik nam je rekao da nemamo dovoljno oružja ni za hrvatsku mladež koja je mnogo sposobnija za borbu. Nasmijali smo se sami sebi. Jasno nam je bilo da Predsjednik nije varao nas nego one koji su nas htjeli uništiti. Ali i kod nas je tim svojim "lažima" podizao moral i tako nas pripremao na ono što dolazi.

Hrvatska je bila razoružana. Svjetske sile su svoje sudjelovanje u agresiji na Hrvatsku učvrstile i tzv. "embargom na uvoz oružja". A predsjednik Tuđman bez oružja, bez saveznika ponašao se kao da to nije točno. On je čak "dijelio" BiH. Danas je to čak i osnova optužbe protiv Hrvatske koja dolazi iz svijeta. Naravno, nisu oni budale da doista vjeruju kako je Tuđman bez oružja i bez vojske mogao dijeliti Bosnu i Hercegovinu. Ali, ništa im drugo nije ni preostalo da bi opravdali svoje sudjelovanje u ostvarenju svojih interesa, koji se očito nisu promijenili samom činjenicom da su bili prisiljeni priznati hrvatsku državu. Još sredinom prošle godine sam upozoravao na to u tekstu "U Haagu s njim". Tekst nisam uspio objaviti u Hrvatskoj, a počinje ovako:

"Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karađorđevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotle da stižu i iz Haaga pokazuju koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio

političkog folklora. Naime, domaći jugonostalgici i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što sliči Jugoslaviji, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvornije - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o 'podjeli BiH' - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige 'Srpski mit o Jasenovcu' i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu?
- Da - odgovorila je.
- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!
- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.
- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

A možda sam doista pogriješio. Možda je Tuđmanova genijalnost bila toliko velika da je uspio uvjeriti sve da doista može i bez oružja i bez vojske dijeliti BiH? Na to ukazuje navedena izjava predsjednika Mesića. On je u to vrijeme bio drugi čovjek u državi - prvi predsjednik hrvatske vlade i zadnji Predsjednik Jugoslavije. Dakle, Mesić je itekako znao da Hrvatska nema ni vojske ni oružja. A ipak ga je pokojni predsjednik uvjerio u to da će on i bez oružja i vojske stvoriti veliku Hrvatsku. S takvim uvjerenjem ga je poslao u Beograd. A onda se Mesić, uvjeren u stvaranje velike Hrvatske, mogao samouvjereno nositi s onima koji su doista imali i vojsku i oružje. Do ove posljednje izjave Predsjednika Hrvatske, živio sam u uvjerenju, očito pogrešnom, da su najbliži suradnici pokojnog predsjednika sudjelovali u kreiranju politike kojom je stvorena hrvatska država. Mesićeva izjava pokazuje da je dr. Tuđman kreirao njih! I sa takvim suradnicima Tuđman je stvorio Hrvatsku. Što onda reći, osim jednostavno: Franjo - majstore!

U HAAG S NJIM!

Spremnost, Hrvatski tjednik, 24 rujna 1999.

Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karađorđevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotle da stižu i iz Haaga pokazuju koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio političkog folklora. Naime, domaći jugonostalgici i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što liči na Jugoslaviju, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvornije - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o "podjeli BiH" - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- "Znači Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu?"
- "Da", odgovorila je.
- "Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!"
- "Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?"
- "Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek."
- "!"
- "Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franjo: 'Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovjek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!'"

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor. Nije me mnogo iznenadilo kada gornji dio razgovora, kao i drugi dijelovi u kojem sam govorio afirmativno o hrvatskoj politici, nije objavljen u tom našem "neovisnom" tjedniku. Ni autorizacija teksta nije bila na vrijeme već tek onda kada je razgovor bio u tisku. Pitao sam zašto to nije objavljeno. Novinarka mi reče da nije objavljeno jer se ona ne slaže sa mnom (valjda u tom tjedniku ne mogu reći ono što ja mislim već samo ono s čime se oni slažu), jer ona je intervjuirala i Vojislava Šešelja koji joj je potvrdio istinitost priča o podjeli BiH u Karađorđevu (da i to su hrvatska posla - više vjeruju Šešelju nego zdravoj pameti).

A zašto uopće i ima takvih bedastih priča kojima nas veliki svijet, preko svojih ljudi i novina, zatrpava iz dana u dan. Pa jednostavno zbog toga što Hrvati, a i oni koji vole Hrvatsku, izgleda nisu još naučili da je napad najbolja obrana. Tako i danas

pokušavamo (pokušavaju) objasniti svijetu kako je Hrvatska bila nenaoružana i ne mogu je onda poistovjetiti s do zuba naoružanom Srbijom. Kao da taj isti svijet ne zna da je Hrvatska bila nenaoružana. Pa oni su se i pobrinuli za to. Zar smo zaboravili “embargo na uvoz oružja”, tj. oduzimanje prava Hrvatima na samoobranu - na jednu od najsrmotnijih odluka u novijoj svjetskoj povijesti? A očito nas ni danas ne izjednačavaju sa Srbima - samo nas žele strpati u kavez s njima - zbog Srpskih i njihovih interesa! Već mjesecima traju pregovori s Karadžićem da dragovoljno dođe u Haag. Na srpskom radiju u Australiji čuo sam i zbog čega su ti pregovori teški. Karadžić im poručuje da u Haagu neće optuživati Slobodana Miloševića zbog umiješanosti u zločine u BiH već vodeće političare zapadnih zemalja.

Jasno je onda zašto u Haag treba dovesti Tuđmana. A doista Tuđmana mogu optužiti za mnogo toga. Čuvali su svoju Jugu, a on je najodgovorniji što je nema! U Haag s njim. Najodgovorniji je i za BiH! Pa još dok su trajala bombardiranja Srbije, čim je Milošević proglašen ratnim zločincem zbog zločina učinjenih (samo!) na Kosovu, počele su priče o tome kako isto tako za BiH treba optužiti Tuđmana. Jasno je i zašto. Zbog njega ni tamo nije bilo kako su oni htjeli. Sjetimo se, na primjer, intervju američke veleposlanice u UN gospođe Madeleine Albright CNN-u prije rata između Hrvata i Muslimana u BiH kada je tvrdila da će rješenje problema BiH biti u skladu s interesima saveznika (očito Srbima što su osvojili, a Muslimane kao najveće žrtve rata do tog trenutka - namiriti na račun koga ako ne Hrvata). Nije tako ispalo. Krivac je Tuđman. U Haag s njim. Ili pak pitanje enklava. Muslimanske su bile zaštićene od strane UN. Srebrenica je pala u srpske ruke. Nitko iz UN nije danas u Haagu. Hrvatske je u Srednjoj Bosni štitio general Blaškić. Nisu pale. On jest u Haagu! Zbog tih enklava velika je odgovornost i predsjednika Tuđmana. Sjetimo se kada su Muslimani krenuli u ofenzivu za uništenje tih enklava. Tada je HVO krenuo u kontraofenzivu, i počeo je vraćati izgubljene teritorije. Tada Vijeće sigurnosti UN postavlja ultimatum Hrvatskoj - ili će povući svoju vojsku iz BiH ili će joj biti uvedene sankcije. Sjetimo se hrvatskog odgovora kroz usta hrvatskog veleposlanika u UN dr. Nobila na CNN-u: “Trenutak uvođenja sankcija Hrvatskoj označavat će i trenutak kada će Hrvatska krenuti u oslobađanje svih svojih okupiranih teritorija.” I sutradan je Vijeće sigurnosti konstatiralo da nema HV u BiH, već su to samo dragovoljci. Kako onda može danas Sud u Haagu tvrditi suprotno? Zašto ne optuže i odvedu tadašnjeg predsjednika Vijeća sigurnosti u Haag? Naravno da ne mogu. To su glupa pitanja kada se zna: Tuđman je kriv i za to. U Haag s njim. Tuđman je kriv i za još jednu enklavu - za od UN-a zaštićenu enklavu Bihać! Baš kada je i ona, kao i Srebrenica, trebala pasti u srpske ruke umiješao se on sa svojom “Olujom”! I što se onda čudi zašto se traže dokumenti iz “Oluje” za sud u Haag. Pa zar ga nije tadašnji veleposlanik SAD-a uvjeravao da ne kreće u takvu avanturu kada mu je on smislio Z4, i kada zbog njega Srbi neće moći u Bihać. Zato je očito da smo u pravu kada kažemo: U Haag s njim. A “Olujom” je Tuđman itekako pomogao predsjedniku Clintonu u ponovnom ulasku u Bijelu kuću. A kad predsjednik jedne malene zemlje učini tako nešto mora biti kažnjen. U Haag s njim! Ni to mu nije bilo dosta. Kada su iz NATO-a izračunali koliko mnogo vojaka moraju poslati u BiH da bi pobijedili tamošnje Srbe i kada su ovi ponizili UN praveći od njihovih vojnika žive mete, on je poslao Hrvatsku vojsku da porazi Srbe u BiH i tako omogućiti Daytonске sporazume. Oni ne mogu a on im udari pljuskus pa pokaže da HV može. Sigurno je i zbog toga zaslužio Haag. U Haag s njim.

A i zbog onoga poslije rata. Pa nudili su mu povratak u Jugu, pardon u ljepši oblik - bez Slovenije a s Albanijom - Zapadni Balkan. Nije prihvatio! Nudili su mu i SECI - pa opet nije. Oni hoće da mu oprostite što je razbio Jugu, a on neće ni u Zapadni Balkan niti u SECI. U Haag s njim! Istina nije samo on grijешnik. Kako nam kaže gospođa Madeleine Albright - pogrešili su neki političari prije nje jer su priznali Hrvatsku. Da je nisu priznali već u uz uvođenje embarga još je i bombardirali ne bi bilo problema niti u Hrvatskoj, niti u BiH, a niti na Kosovu. I što je najvažnije ne bi morali bombardirati svog saveznika Srbiju. Pitanje je zbog čega su ga uopće bombardirali, kada je zbog svega - očito je - kriv Tuđman. Vjerojatno zato što Srbi nisu sami mogli pobijediti te zle Hrvate čak ni nenaoružane. Jer da u tome nije problem, ne bi samo Milošević bio problem svjetskim političarima - već velikosrpska politika, Memorandum SANU, Srpska pravoslavna crkva, itd. Sve do Garašaninovog "Načertanija" i dalje. Da zašto uopće Sloba treba ići u Haag zbog Kosova. Pa za to je očito kriv Franjo. U Haag s njim.

Tuđman je kriv i zbog iskrivljavanja povijesne istine. Pa poznat je njegov prijedlog da Jasenovac bude zajednički spomenik i onima koji su tu ubijani tijekom Drugog svjetskog rata, i onima poslije njega (Srbin dr. Srboljub Živanović piše kako su kada su vršena iskopavanja u Jasenovcu prije gradnje spomenika nađena grobišta ljudi koji su "pripadali populaciji koja je nosila svetle komponente" - dakle očito Hrvata s Križnog puta). Time se drznuo u mijenjanje poznate istine kako su u Drugom svjetskom ratu zločine pravili samo poraženi. Poznato je da to pobjednici ne čine - osim ako nisu po volji svjetskim moćnicima (tada im se sudi - u Haagu). A Tuđman ne samo da je pokušao promijeniti to - već je i nedozvoljeni pobjednik u ratu. Strašno. U Haag s njim!

A vjerojatno i najvažniji razlog zbog čega Tuđman mora u Haag jeste što je on velika opasnost po "novi svjetski poredak". To je pokazao sam Papa, koji je i sam sumnjiv jer je prilikom svog posjeta Sloveniji upozorio na opasnost "ideologije neobuzdanog liberalizma". Papa je 'odao', Tuđmana kada ga je, mimo protokola, pozvao na oltar u Mariji Bistrici i čestitao mu proglašenje kardinala Stepinca blaženim. (Zato su s pravom neke 'naše' novine lažno i tvrdile da se predsjednik sam popeo na oltar, a kada je Vatikana upozorio da je to neistina, s pravom su se okomile na Katoličku crkvu. Glupo misle u Hrvatskoj da je protiv takvih kao što je dr. Tuđman i njegove politike ne smije lagati. Ako netko bude tužen zbog laži tu je Američko veleposlanstvo da plati troškove - naravno ako se sud uopće usudi da optuži zbog takvih laži). Papa je Tuđmana 'odao' i u Splitu kada mu je čestitao imendan prije nego kardinalu Kuhariću, biskupu Komarici i drugim crkvenim velikodostojnicima. Ne bi on tako nešto učinio da nije svjestan kolike su danas "zasluge" dr. Tuđmana za ostvarenje njegovog - unaprijed se ogradimo - negativnog pogleda na svijet. Da, da. Novi svjetski poredak se gradi na ljudskim pravima. Bitan je samo pojedinac. Tu nema mjesta niti za obitelj, niti za narod (s pojedincem je uvijek lakše manipulirati, nego kada je on zaštićen i kao član svoje obitelji i kao pripadnik svog naroda). A Tuđman je i teorijski ("Velike ideje i mali narodi") i u praksi kroz pokazivanje svijetu snage jednog malog naroda koji je stvorio sebi državu unatoč njihovom protivljenju itekako negativan primjer za današnji svijet. Pa mogu to poželjeti i drugi mali narodi. Zato Tuđman doista mora u Haag. U Haag s njim!

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.

CRNOGORCI SE DIČE HRVATSKOM KULTUROM

Hrvatski Vjesnik, 11. rujna 1992.

U Melbourne-u, na sveučilištu La Trobe, se već tri mjeseca nalazi na znanstvenom radu, prof. dr. Josip Pečarić. Hrvatski znanstvenik čiji radovi na području teoretske matematike su privukli pozornost svjetske znanstvene javnosti, odazvao se na poziv Australskog Sveučilišta i tako će u našoj sredini provesti skoro godinu dana.

Dr. Pečarić je redoviti profesor matematike na Zagrebačkom sveučilištu. Rodom je iz "Zaljeva hrvatskih svetaca" pa se dolaskom u Zagreb, prije pet godina, uključio u djelovanje "Bokeljske mornarice". Zapažen je u hrvatskoj javnosti izjavama koje su citirali hrvatski mediji, pojavljivanjem na hrvatskoj televiziji i nedavno objavljenim povećim intervjuom u "Glasu koncila".

H. V.: Dr. Pečarić, iako pomalo kasno, dobro došli u Melbourne. Nadamo se da ćete se ugodno ovdje osjećati. Imate li već kakvih dojmova?

Dr. Pečarić - Hvala na pozivu, izuzetno ugodno se osjećam, kad god se nalazim s našim ljudima. U Melbourne-u se tada osjećam kao da se nalazim u Zagrebu i doista mislim da su naši ljudi isti svugdje, ma gdje god se nalazili u svijetu.

H. V. Zamolili bi Vas da nam kažete nešto o sebi, o svom znanstvenom radu.

Dr. Pečarić - Redoviti sam profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Bavim se matematičkom analizom, posebno teorijom nejednakosti, proučavanjem konveksnih funkcija itd.

H. V.: Kako su Australci saznali za vas i vaš znanstveni rad?

Dr. Pečarić - U navedenim oblastima nauke, poznat sam znanstvenoj javnosti jer sam objavio, većinom u inozemstvu, 240 znanstvenih radova i deset monografija, od kojih četiri u inozemstvu na engleskom. Moje knjige u inozemstvu većinom objavljuju najugledniji nakladnici kao "Academic Press". U svjetskim referatnim žurnalima se kadkad uz moje ime kaže da sam veliko ime povezano za teoriju nejednakosti (tj. 'the great name in the theory of inequalities').

Inače imam veliki broj znanstvenih suradnika svugdje u svijetu, pa tako i u Australiji. Tako me je moj suradnik, prof. Mond, dekan Fakulteta za matematiku i informatiku na sveučilištu La Trobe, pozvao da dođem u Australiju na devet mjeseci. Poslije Australije, također, na poziv mojih suradnika, posjetit ću Grčku i Švedsku.

H. V.: Uz to što su Vas vaši inozemni nakladnici i suradnici prihvaćali kao vrhunskog znanstvenika, kako su Vas u svijetu znanosti prihvaćali kao Hrvata?

Nazvali smo Dr. Monda, Dekana Fakulteta na La Trobe sveučilištu i glavnog suradnika dr. Pečarića i razgovarali s njime o znanstvenom radu hrvatskog matematičara.

"Pečarić je nevjerojatan, upravo fenomenalan," bile su prve riječi Dr. Monda. "Mi smo navikli da naši gostujući znanstvenici napišu tri četiri radnje za vrijeme svog cijelog boravka ovdje. Pečarić je već sada napisao trideset (30) radnji," rekao je još uvijek u čuđenju Dr. Mond.

"Pečarić je doista fantastičan, jedino što je svo osoblje na fakultetu zauzeto cijelo vrijeme. Svi imaju pune ruke posla i ne mogu u ukorak s njime. Meni, koji radim s njim je teško izdržati tempo. Iznimno je marljiv i savjestan" dalje je objašnjavao Dr. Mond. I tako je cijeli razgovor s Australskim sveučilišnim profesorom protekao u čuđenju i divljenju znanosti, upornosti i marljivosti Dr. Pečarića. Zato smo odlučili predstaviti ovog Hrvata, ambasadora svoga naroda u svijetu, i našoj čitateljskoj publici.

Ali kao što se može vidjeti u ovom razgovoru Dr. Pečarić puno rađe razgovara o svojoj domovini nego o svom znanstvenom radu. "Svima koje to zanima, o mom radu na području matematike, dovoljno govore moji radovi, a nikada se dovoljno ne govori o Hrvatskoj, pa zato rađe koristim ovu prigodu da govorim o njoj" istaknuo je dr. Pečarić.

Dr. Pečarić - Mnogim svojim suradnicima u svijetu sam pisao i objašnjavao stanje u domovini. Uvijek sam nailazio na razumijevanje i simpatije, a poneki su bili ogorčeni ponašanjem njihovih vlada dok Hrvatska još nije bila priznata i dok se sama suočavala sa snažnim neobuzdanim neprijateljem.

Posebno mi je draga uspomena na moju posljednju knjigu koju je objavila "Academic Press", SAD. Naime, ona je predana u tisak prije dvije godine kada je u mojoj adresi stajala i riječ Jugoslavija. Mnogo prije nego je Hrvatska priznata, ja sam insistirao da se moja adresa korigira i da se stavi Croatia. Moj suradnik iz Amerike je istaknuo nakladnicima da posebno vode računa o tome "jer je to prof. Pečariću veoma važno". Vjerujem da je to prva knjiga izdana u inozemstvu poslije priznanja u kojoj je jasno naznačeno podrijetlo znanstvenika : Croatia.

H. V.: Hrvatima koji prate domovinski tisak je poznato da ovo nije vaša jedina rodoljubna djelatnost. Naše čitatelje će zanimati vaša rodoljubna djelatnost u domovini.

Dr. Pečarić - Borba za slobodu u domovini nije mogla ostaviti nikoga ravnodušnim. Hrvatski narod, da bi izborio ono što je izborio, morao je da izvuče posljednje atome svoje snage u borbi protiv mnogo jačeg (samo po oružju) i neljudskog neprijatelja. Tako sam ja svoju rodoljubnu djelatnost na neki način povetao sa činjenicom i da sam redoviti profesor na Zagrebačkom sveučilištu i Hrvat iz Boke kotorske.

H. V.: Vi ste rodом iz Boke, iz kraja koji nije u granicama današnje hrvatske države. Kako to djeluje na Vas?

Dr. Pečarić - Ne samo da Boka nije u granicama Hrvatske države, nego je kroz cijeli period postojanja Jugoslavije sve učinjeno da se Boka kotorska, njezina hrvatska kultura istisne iz sjećanja hrvatskog naroda. Tako da je bratovština "Bokeljska mornarica - Zagreb" sebi stavila kao primarnu zadaću, povratak Hrvata Boke kotorske i hrvatske kulture u svijest i savjest hrvatskog naroda i hrvatske države.

H. V.: Recite nam malo više o bratovštini "Bokeljska mornarica". Mnogi naši čitatelji sigurno nisu upoznati s tom organizacijom.

Dr. Pečarić - Nažalost u pravu ste s ovom tvrdnjom. Iako se radi o najstarijoj hrvatskoj bratovštini koja je osnovana 809. godina, dakle prije 12. stoljeća, u vrijeme Crvene Hrvatske. Tada su moći sv. Tripuna kotorski mornari donijeli u Kotor. U istom stoljeću je izgrađena i prva crkva sv. Tripuna. Ono malo ostataka od te crkve koje još danas imamo u Kotoru prepuno je hrvatskih pletera. Na ruševinama te crkve, izgrađena je u 12. stoljeću, danas najstarija hrvatska katedrala.

Bratovština "Bokeljska mornarica" je kroz prošlih 12. stoljeća nekada zabranjivana, pa tako i poslije Drugog svjetskog rata. Rad Bratovštine je kasnije obnovljen ali je morao biti "prilagođen" vremenu, pa su nametnuti socijalistički znakovi što još uvijek važi za one dijelove bratovštine koji se nalaze u Boki. Radi toga se zagrebačka podružnica "Bokeljske mornarice" osamostalila jer jedino na taj način može sasvim slobodno raditi na interesu hrvatskog naroda u Boki i uopće.

H. V.: A da li je bratovštinu zabranjivala srbijanska kraljevska vlast poslije Prvog svjetskog rata?

Dr. Pečarić - I da je htjela to nije mogla učiniti. Dapače, prije Drugog svjetskog rata u Boki kotorskoj je djelovalo 17 hrvatskih društava. Poslije Drugog svjetskog rata do danas niti jedno, a i "Bokeljskoj mornarici" je nametnuto "bratstvo i jedinstvo". Također treba imati u vidu da je na zadnjem popisu pučanstva provedenom za vrijeme Austrougarske 1910. godine, oko 50% pučanstva Boke kotorske bilo hrvatsko. A na zadnjem popisu 1981. bilo je svega 8% Hrvata. Dok se ukupno pučanstvo Boke kotorske kroz 70 godina udvostručilo, broj Hrvata je smanjen za tri puta. Drugim riječima, etničko čišćenje Boke kotorske provođeno je svo vrijeme postojanja Jugoslavije.

Pri tome treba naglasiti da su gradovi u Boki kotorskoj u vrijeme Austrougarske bili hrvatski, a to znači da je kultura stvarana na tom prostoru uglavnom hrvatska. To je opet od posebne važnosti ako se ima u vidu da je prema zvaničnim crnogorskim podacima dvije trećine pokretnog spomeničnog blaga Crne Gore i oko 40% nepokretnog u Boki kotorskoj, dakle oko 50% spomeničnog blaga današnje Crne Gore, pripada hrvatskom narodu, a hrvatski narod za to i ne zna.

H. V.: Što je konkretno "Bokeljska mornarica" poduzimala da obnovi svijest o hrvatskoj prošlosti i općenito hrvatstvu Boke kotorske?

Dr. Pečarić - Razgovarali smo sa skoro svim čelnicima hrvatskih stranaka, hrvatskih kulturnih i znanstvenih ustanova kao što su HAZU, Hrvatski leksikografski zavod, Matica hrvatska, urednikom Hrvatske revije - prof. Nikolićem, a primio nas je

i kard. Kuharić. U stalnom smo kontaktu s ministrom za iseljništvo - dr. Sančevićem, i ravnateljem Hrvatske matice iseljenika Borisom Marunom. Davali smo izjave raznim novinama, između ostalih i "Glasu koncila". Sudjelovali smo i na tv. emisijama. Posebno je bio zapažen naš nastup na TV programu "U krupnom planu". A nedavno je HTV emitirala emisiju "Hrvatstvo Boke kotorske"

U samom početku našeg rada, kada smo kontaktirali s najvišim uglednicima hrvatske politike i kulturne javnosti, primijetili smo da u Hrvatskoj ljudi ne znaju čak ni to da je Boka kotorska "Zaljev Hrvatskih Svetaca". Naime od dva hrvatska sveca, jedan, SV. Leopold Mandić je iz Boke kotorske, a od četiri hrvatska blaženika, dvoje su, bl. Ozana Kotorka i bl. Gracija iz Mula, iz Boke kotorske. Također i jedini hrvatski Papa, Sixto V. je iz Boke kotorske.

Radi toga u našem djelovanju, posebno naglašavamo - Zaljev Hrvatskih Svetaca! Kad prvi put čuju za "Zaljev Hrvatskih Svetaca", Hrvati su obično šokirani činjenicom da nisu znali ono što bi svaki Hrvat morao dobro znati. U biti to je samo jedan mali detalj u onome što se zove memoricid nad hrvatskim narodom. U prethodnom komunističkom režimu, vlasti su ulagale mnogo truda da izbrišu iz hrvatske svijesti ovakve i slične podatke hrvatske povijesti i kulture.

H. V.: Dijelite sudbinu mnogih drugih Hrvata iz Bosne, Hercegovine, Sandjaka, Srijema, Bačke itd. da ne nabrajamo sve hrvatske krajeve. Kako Vi podnosite tu "sudbinu".

Dr. Pečarić - U svakom slučaju, sada mnogo lakše nego prije, jer sada imamo svoju državu. Hrvatske vlasti danas već konsultiraju s nama kad god se raspravlja o Hrvatima iz Boke, a to će sigurno činiti i hrvatske vlade ubuduće, Bože moj, pa to su hrvatske vlasti. Naravno, s obzirom na istu sudbinsku vezanost, mi surađujemo s Hrvatima iz drugih krajeva koji danas nisu u Državi Hrvatskoj.

H. V.: Kako ocjenjujete politiku hrvatskog državnog vodstva prema svim područjima otetim od Hrvatske?

Dr. Pečarić - Nažalost, hrvatsko državno vodstvo ne može raditi ono što želi, nego mora raditi ono što može. Zato, mislim, da odgovornost prema tim područjima leži na svim Hrvatima, jer hrvatski nacionalni program mora biti svojina svakog Hrvata, a ne samo hrvatske vlasti.

H. V.: Kad kažete "hrvatski nacionalni program" što mislite reći, o kakvom nacionalnom programu se radi?

Dr. Pečarić - Kao prvo, sadašnje ponašanje svjetskih sila ne jamči njihovu želju za rješenje balkanskog problema. A jasno je da je glavni, ako ne i jedini balkanski problem, srpski imperijalizam i dok god se on ne slomi i ne kazni, - naglašavam ovo kazni, agresor tj Srbija i Crna Gora, neće biti riješen balkanski problem.

Radi toga, Hrvatska će i ubuduće morati biti spremna da se othrvе velikosrpskom imperijalizmu.

Hrvatski narod se mora truditi da na razne načine vrati većinu onoga što je do sada izgubio. Na primjer: mnogim Hrvatima je za vrijeme postojanja Jugoslavije, izbrisana iz svijesti i sama činjenica da su Hrvati. Kod nas u Boki su poslije rata dijelili

stanovništvo Boke na Srbe i katolike, a kad to nije uspjelo, s jugoslavenstvom su mnoge Hrvate otrgnuli od svoga naroda.

Iako u Boki odnarođivanje Hrvata preko vjere nije uspjelo, u drugim krajevima to jest. A ti koji su prihvatili odnarođivanje od hrvatskog narodnog bića ne shvaćaju da su upravo prihvatili ono što su im nametnuli njihovi najveći neprijatelji.

Također, Hrvatski narod se mora truditi da vrati hrvatski utjecaj u svim hrvatskim zemljama, a to se najbolje postiže širenjem spoznaje i svijesti o hrvatskoj prošlosti svih tih krajeva. Drugim riječima, svijest hrvatskih ljudi mora biti takva da ovakva pitanja, kao što je ovo o hrvatskom nacionalnom programu, uopće neće biti potrebno postavljati.

H. V.: Po vašoj ocjeni, kakva je uloga Hrvata koji žive izvan domovine u ovom procesu?

Dr. Pečarić - Ista kao i do sada - velika! Naime, u vrijeme dok smo mi u Hrvatskoj živjeli u mraku zvanom Jugoslavija, vi ste ovdje sanjali jedan divan san koji se zvao "Slobodna i nezavisna Hrvatska". Dok mi u Hrvatskoj nismo vjerovali u taj vaš san, vi ste i dalje sanjali, dok taj vaš san nije postao dio nas. I zato sada imamo tu slobodnu i neovisnu Hrvatsku.

O hrvatskom nacionalnom programu možemo sada razmišljati i oblikovati ga zato što imamo državu, inače bi to isto bio san, a ovako je java. Tako isto i u sadašnjem trenutku, a i ubuduće, mi ćemo se u Hrvatskoj više dijeliti među sobom. Što je i prirodno. Ljudi vole vlast, pa se bore za nju. Vi vani, ste oslobođeni od toga, pa cjelokupnu svoju energiju, koja nije mala, a i sredstva koja nisu mala, možete i ja mislim, trebate, posvetiti upravo na Hrvatskom nacionalnom programu.

H. V.: Hvala Vam na razgovoru profesore, nadamo se da ćemo Vas često vidati u našoj sredini dok boravite u Melbourne-u i da ćete se uvjeriti da će naš doprinos Hrvatskom nacionalnom programu biti upravo takav.

Dr. Pečarić -U to uopće ne sumnjam.

Razgovor vodio:

Tomislav Bošnjak

PUT U AUSTRALIJU: GOSTOVANJA NA HRVATSKIM RADIJIMA⁷⁸

U nekoliko posljednjih godina mnogo je naših ljudi posjetilo Australiju i naše iseljenike tamo. To zadovoljstvo imao sam i ja, jer sam od 1992. godine bio stalno pozivan od australskih sveučilišta. Kako sam 1992.-1993. bio devet mjeseci u Melbourneu, mogu reći da i pripadam toj našoj zajednici. I doista, kada sam prošle godine bio tamo, generalni konzul u tom gradu me pozdravio kroz šalu. Rekao je da je ljubomoran na mene jer sam ja svake godine, od kada je on tamo, išao u Hrvatsku. Ima dosta naših radio programa u australskim gradovima. Gosti iz Hrvatske često daju interviewe na tim radijima. I ja sam ove godine dao nekoliko: u Melbourneu SBS-u (državni etnički radio) i radiju 3ZZZ, u Adelaideu radiju "Zvuci domovine", a u Sydneyu dao sam interview ali i snimio neke komentare za "Radio domobran". Pitanja su bila "vruća". Naravno, ljudi se tamo sjećaju mojih ranijih interviewa, bolje reći oni pamte tko što tamo govori. Tako gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga piše u *Vjesniku* od 22. veljače 1994. god.: "Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj, Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčića" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgicnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu". Prigodom prošlogodišnje posjete, žena jednog našeg konzula rekla mi je dan nakon posjete predsjednika Tuđmana: "Profesore, nisam znala da ste tu, ali jučer sam se sjetila Vas. Znaite, poslije večere s predsjednikom, on nam je objašnjavao političku situaciju. I tada sam se sjetila Vas. Govorio je sve ono što ste nam Vi govorili prošle godine na radiju." I konačno, ove godine (23. kolovoza) su u *Hrvatskom Vjesniku (Melbourne)* objavili one dijelove interviewa koji sam dao u siječnju 1993. Hrvatskom radiju *Matija Gubec iz Melbournea*, koji se odnose na BIH (naslov članka: "*Boban je spasio Bosnu i Hercegovinu*"). Naravno, čuo sam i mnogobrojne priče o onome što su govorili drugi. Jedan naš političar tako u Melbourneu na radiju 3ZZZ nije pitan ono što je on želio, već ono što su ljudi s tog radija mislili da je u hrvatskom interesu. Naravno, ima mnogo naših ljudi koji izvrsno razaznaju što je hrvatski nacionalni interes i dobro su informirani o svemu što se kod nas događa. Zato mi se čini da je zgodno dati u osnovnim crtama ono o čemu je bilo riječi na tim mojim gostovanjima na našim radijima prošle godine.

Razlog mog većeg angažiranja u posljednje vrijeme (Adelaide).

U vrijeme stvaranja hrvatske države svi naši ljudi, pa i vi u Australiji, bili su izuzetno motivirani i angažirani. Samim činom priznanja to je uveliko smanjeno. I ja sam prošle godine mislio da je došao kraj i mojih takvih aktivnosti. To sam i rekao nekim ljudima ovdje. Ali, poslije povratka u domovinu, shvatio sam, da kao što nije prestao pritisak na Hrvatsku ni poslije priznanja, tako neće ni sada. Jednostavno rečeno DRŽAVA VAM JE KAO DIJETE. MALO DIJETE MALA BRIGA - VELIKO DIJETE VELIKA BRIGA. Itekako se i danas treba boriti za Hrvatsku. U ratu je očito tko ti je

⁷⁸ Tekst za Maticu, časopis HMI - nije tiskan

neprijatelj. Danas su na djelu podzemne bitke protiv nas. U njima koriste i naše ljude. A na to sam Vas upozoravao još daleke 1992.godine.

Državotvorni Hrvati i oni drugi (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Činjenica da smo živjeli u takvoj državi, kakva je bila Jugoslavija, ne može se jednostavno izbrisati. Mnogima od naših ljudi je zato ideologija ispred države i nacije. Njihova je krilatica: "Ja jesam za Hrvatsku, ali ne za bilo kakvu Hrvatsku!" Kada je to jednom na OTV-u rečeno poznatom hrvatskom novinaru Milanu Ivkošiću on je odgovorio: "Ja jesam za bilo kakvu Hrvatsku. Znae, meni Vam je Hrvatska kao zrak. Ne znači ako je nečist da ga neću udisati!". (Ovo je uvijek u studijima praćeno sveopćim odabranjem.) Drugim riječima, nedržavotvornim Hrvatima Hrvatska u kojoj nije njihova ideologija na vlasti ne treba. A državotvornim je, kao i u svim normalnim zemljama, imati državu neupitno. A kakva će vlast biti - to će ljudi na izborima sami odlučiti. Državotvorni Hrvati su itekako svjesni koliko znači imati državu. To sigurno dobro znate i Vi ovdje. Usporedite Vašu poziciju ovdje sada i onu prije kada Hrvatsku nismo imali.

Političke stranke u Hrvatskoj danas (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Kada sam Vam 1992.godine govorio o hrvatskim političkim strankama znao sam reći: "Sve hrvatske stranke su pravaške stranke". Naime, tada je u svim strankama bilo mnogo državotvornih Hrvata. Ali, kroz svo ovo vrijeme iz oporbenih stranaka, uglavnom su odlazili takvi ljudi, nezadovoljni činjenicom da te stranke u ključnim pitanjima za Hrvatsku nisu znale prepoznati hrvatski nacionalni interes. A pogotovo kada je riječ o hrvatskoj politici u BIH. Još u kolovozu 1994. u hrvatskom klubu "Bosna" u Sydneyu rekao sam da je hrvatska politika u BIH ravna stvaranju hrvatske države, a mnogi od njih su i dan danas protiv nje. Oni su vjerovali Europi, kao da nam glavne europske zemlje, članice Vijeća sigurnosti, nisu svo vrijeme pokušavale zabiti nož u leđa. I danas se dosta dobro razaznaje linija podjele na državotvorne stranke i one druge koje sebe smatraju "europskim". Puna su im usta Europe. Kako je moja majka Blajka, to me uvijek podsjeti na jednu korčulansku priču. Kaže Lućanin Blaćaninu. "Znaš li što je Vela Luka za Blato? Europa!". A Blaćanin će njemu: "A znaš li Ti što je Blato za Vela Luku? HRVATSKA!"

Sutrašnja Hrvatska (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Sve što se danas događa u Hrvatskoj vezano je za to kakva će biti Hrvatska sutra. Tko će vladati u njoj. A vi dobro znate da u zemljama zapadnog svijeta vlada onaj tko ima kapital. Od Hrvata, sutrašnji vlasnici kapitala mogu biti: 1) Ljudi koji su predvodili borbu za Hrvatsku; 2) Iseljenici koji su stekli kapital vani; i 3) Ljudi iz bivšeg sistema koji su kapital stekli tada. Vjerojatno ste primjetili da se prvi optužuju za navodne krađe, da se druge, tj. vas, sprečava u povratku, a o trećima se ne čuje mnogo. A danas je kapital uglavnom u njihovim rukama. Oni su i vlasnici mnogih tzv. žutih listova koji se na suptilan način koriste u toj borbi za Hrvatsku. Ja osobno, a siguran sam i mnogi od vas, više volim da sutrašnjom Hrvatskom vladaju djeca onih koji su predvodili borbu za Hrvatsku, i djeca povratnika. Jer onim trećima je Jugoslavila i

donjela novac, pa sigurno i nisu protiv nje. Pa makar to bilo skriveno, kako sam vam znao reći, u malom mozgu.

“Sindrom zoološkog vrta” (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam “sindromom zoološkog vrta”. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vjeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji. Priča o sindromu zoološkog vrta svidjela se našim ljudima, a u Melbourne se ravnatelj hrvatskog radija 3ZZZ, Sergio Marušić uključio u razgovor govoreći o jednom drugom sindromu zoološkog vrta. Naime, govorio je o našim ljudima koji su se cijeli život borili za nezavisnu Hrvatsku, a danas kada je imamo više ne znaju prepoznati nacionalni interes i za ne vjerovati je koliko i kako danas govore protiv hrvatske državne politike.)

Ministarstvo za useljništvo (Melbourne). Povratak (Adelaide, Sydney).

Doista, raduje podatak da se oko 30.000 naših ljudi već vratilo u Hrvatsku. Poslije nekoliko dana boravka u Melbourneu vidio sam koliko su naši ljudi ogorčeni na ponašanje hrvatske oporbe prigodom donošenja odluke u Saboru o uspostavljanju Ministarstva za useljništvo. I s pravom su bili ogorčeni na te “europske” stranke. Ali logika tih oporbenjaka je vrlo jednostavna. Jer tko će se vratiti u Hrvatsku. Tko će ostaviti ovo relativno blagostanje i vratiti se u novu borbu za Hrvatsku. Pa najvjerojatnije upravo državotvorni Hrvati. A ti sigurno neće glasovati za te “europske” stranke. Argumenti oporbe su bili smiješni. Kažu treba se boriti protiv iseljavanja, a ne za useljavanje. Kao da upravo useljavanjem tj. povratkom naših ljudi i njihovog kapitala neće postići veće blagostanje u Hrvatskoj i time, naravno ne samo time, učiniti da ljudi ne odlaze, već da se i oni koji su sada otišli počnu vraćati. U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vaš udio kroz Vaš povratak je od izuzetne važnosti. Povratkom Vas, dakle ljudi neopterećenih “sindromom zoološkog vrta”, i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: VRAĆAJTE SE!

Lopovluk (Melbourne, Adelaide, Sydney).

O lopovluku ste me pitali i prije dvije godine (i u Melbourneu i u Adelaideu). Zašto se toliko mnogo priča o “lopovluku” u Hrvatskoj objasnio sam govoreći o borbi za sutrašnju Hrvatsku. Sličnih priča i o ovdašnjim lopovlucima dobro se sjećam. Mislim

na 1992-1993. i skupljanje sredstava za Konzulat u Melbourneu. Pokazalo se da lopovluka, o kojemu su pričali i neki doista veliki borci za Hrvatsku, nije bilo! Vjerujem da se sjećate da sam tada tvrdio da nekome smeta otvaranje hrvatskog konzulata. A uvijek je moguće naći i poštene ljude, uvjeriti ih u priču o krađi i iskoristiti. Slično je i s većinom priča o “lopovlucima” u Hrvatskoj. Naravno, ja ne negiram postojanje lopovluka u cijelom ovom periodu. Ne negiram ni činjenicu da ga vjerojatno ima mnogo više nego ovdje. Ali tvrdim da ga je imalo upravo onoliko koliko je za očekivati. Zašto? Iz jednostavnog razloga što je Hrvatska bila koncentrirana na nešto mnogo važnije. Na rat! Sve naše snage su bile koncentrirane na njega! I kao uvijek u takvim situacijama, kad ne može biti nadziran kriminal - on cvjeta. To je nešto što se uvijek zbiva pa su morali znati i oni koji su plasirali stalne priče o takvom lopovluku i optuživali hrvatsku vlast da ga ne želi spriječiti. I doista nije željela. Željela je slobodnu Hrvatsku. Ali da ja vama postavim protu-pitanje: “Što su željeli oni koji su željeli da se Hrvatska pozabavi lopovima, a ne agresorima?” Očito željeli su spriječiti “Bljeskove”, “Oluje”! I koristili su naivne.

Lopovluk u vrhu (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Sjećam se prvog “lopovluka” u vrhu. Tek sam u lipnju 1992. stigao u Melbourne i doznao za njega. Zvao se “avion za predsjednika”. U Hrvatskoj o tome još nije bilo riječi. Znakovito je zašto sam o tome prvo čuo vani i to baš ovdje. Vaša kraljica je još uvijek engleska kraljica, zar ne? (U Melbourneu su mi odgovorili: “Ali ne za dugo!”) Sjećam se svog odgovora: “Ja osobno sam sretan da moj predsjednik na silne pregovore stigne odmoran i bolje štiti hrvatske interese. Ne razumijem, ili bolje reći itekako razumijem, zašto netko želi da moj predsjednik dođe umoran na te pregovore. I ne štiti na pravi način hrvatske interese.” I od tada do danas priče su se redale. Mene te priče uvijek podsjetu na ono što je lord Owen napisao u svojoj knjizi o predsjedniku Tuđmanu. I on je, sukladno s ovim silnim pričama, pisao ružno o našem predsjedniku. Naravno, ako ste svjesni što je željela britanska politika, i što je trebao na ovim prostorima ostvariti lord Owen, jasno će vam biti da je on u stvari rekao da je glavni krivac njegovom neuspjehu dr. Tuđman. Dakle, rekao je, da nije uspio sprovesti prosrpsku politiku jer mu se na putu ispriječio naš predsjednik. Uostalom i zato sam ja priču o avionu prvo čuo u Melbourneu a ne u Zagrebu.

Što mislite o kupovini jeftinih stanova od strane ljudi iz vlasti? (Adelaide)

- Nemojte mene o tome pitati.
- Zašto?
- Pa i ja sam kupio jeftini stan.
- Ali to nije isto.
- Zašto? Mislite, ja sam u bivšem režimu bio poslušan i dobio sam stan, pa je sada u redu da ga ja jeftino kupim. A ovi drugi nisu bili poslušni, čak su ih ili zatvarali ili su pobjegli vani. Zato i nisu dobili stan. A sada ga ja mogu kupiti jeftino, a oni ne smiju. Interesantno je, da sam i priču o predsjednikovoj kući svojevremeno čuo u Melbourneu. Bio sam kod jednog našeg čovjeka koji je žustro govorio o tome. Pitao sam ga da li on misli da naš predsjednik ne treba imati ovakvu kuću kakvu on ima. On

će meni:” Ali ja sam je krvavo stekao”. “Gospodine, a naš predsjednik je bio general, doktor znanosti, ravnatelj instituta, sveučilišni profesor, redoviti član HAZU, predsjednik najveće stranke u Hrvatskoj i predsjednik države. I to nije dovoljno da se “krvavo” zaradi jedna ovakva kuća?”

Zagrebačka kriza (Adelaide).

Nevjerojatno je da mnogi naši ljudi u Australiji i ne znaju za činjenicu da je relativni izborni pobjednik u Zagrebu bio HDZ. Čak sam sreo i visoke intelektualce koji su mi tvrdili da se oporba udružila prije izbora a ne poslije. Interesantno je kako političari iz vladajuće stranke nisu uspjeli oboriti očitu neistinu o udruživanju prije izbora. Pomenutim intelektualcima činjenica da se točno zna koliko je glasova dobio HSLS, koliko SDP, a koliko koalicija oko HSS-a, ništa nije govorila. Vjerovali ili ne! A bili su sociolozi! Inače, ja događaje u Zagrebačkoj skupštini nazivan “diktaturom proleterijata”. Mislim na činjenicu da su vijećnici oporbenih stranaka konstituirali Skupštinu iako nije bila prisutna dvotrećinska većina izabranih vijećnika i time pokazali kako za njih nije bitan zakon. Bili su i upozoreni od nadležnog ministra. Doista, diktatura proleterijata, zar ne? Kasnije su shvatili što su počinili pa su uradili ono što su trebali: podnijeli tužbu ustavnom sudu. Interesantno je kako iz HDZa, vjerojatno težeći suradnji, nisu iskoristili ovaj komunistički postupak oporbe. I kardinal Kuharić je komentirao zagrebačku krizu konstatirajući da kada imamo dvije stranke koje tvrde da imaju pravo po zakonu, tada spor treba riješiti Ustavni sud. Drugim riječima, ne ide se u Europu tužikati već se hrvatski sporovi rješavaju u Hrvatskoj. Ali da li se tu radi o hrvatskim sporovima? Jer interesi nisu samo hrvatski.⁷⁹

Boka Kotorska (SBS, Adelaide, Sydney).

Bilo je i drugih pitanja. Naravno, logično je da su meni postavljana i pitanja o Boki Kotorskoj. Prevlaka. O Prevlaci sam puno pisao pa neću ovom prigodom. Ubojstvo umirovljenog kotorskog biskupa Iva Gugića desila se prije mog dolaska u Sydney. Tako je pitanje o tome bilo i postavljeno tamo. Iako se govori o grabežnom umorstvu, konstatirao sam da je očita posljedica dalje iseljavanje Hrvata iz Zaljeva hrvatskih svetaca. Ali, činjenica je da su u Boki bacani letci protiv biskupa (“genocidni rimokatolički svećenik”). Očit poziv na linč. Nije otkriveno tko je to činio, ali linč se desio. Da li mi onda možemo govoriti o grabežnom zločinu? Napomenuo sam također da je neuobičajeno da sam ja u Australiji doznao da je prvi liječnik konstatirao smrt od SRČANOG UDARA. A biskup je zadavljen žicom. O tome u Hrvatskoj - muk! Kako je moguće vjerovati u grabežno umorstvo, a još krajem prošle godine je izbačen katolički oltar iz zajedničke crkve u Spiču, crkve sv. Petke. A crnogorske vlasti šute.

U Adelaideu je bilo dovoljno vremena pa sam mogao ispričati jednu zgodnu priču s radija u Sunshineu (Melbourne) iz 1994.god. Slušatelji su također postavljali pitanja. Često govorim o velikosrpskom kompleksu zvanom "hrvatska kulturna baština" i upozoravam kako se po zvaničnim crnogorskim izvorima u Boki kotorskoj nalazi oko

⁷⁹ Kao prilog ovom članku dan je i tekst "Diktatura proleterijata u Zagrebačkoj skupštini" koji je tiskan u Domu i Svijetu.

40% nepokretnog i oko 66% pokretnog spomeničkog blaga te republike. Tako sam i tom prigodom konstatirao da po tome ispada da 50% spomeničkog blaga te republike pripada hrvatskom narodu. S pitanjem ima li tamo što srpsko javio se jedan Srbin (to znamo po psovcu koja je uslijedila - srećom pitanja nisu išla izravno u eter). Moj odgovor je glasio: "Očito nas slušatelj me nije dobro razumio. Ja sam rekao da je to tako po zvaničnim crnogorskim izvorima. A ne daj Bože da me je neki moj Hrvat iz Boke čuo da sam ja rekao da je samo toliko. A da potvrdim o čemu se radi ispričat ću vam slijedeću zgodu. Hrvatska bratovština "Bokeljska mornarica - 809" organizirala je u Zagrebu predavanje "Hrvatska kulturna baština Boke kotorske". Predavač je na početku svog predavanja konstatirao da je izuzetno teško govoriti o hrvatskoj kulturnoj baštini Boke kotorske, jer je ona ogromna. Zato će on promijeniti temu i govoriti o srpskoj baštini. Onda je konstatirao da ima pet spomenika za koje se smatra da su srpski, a da će on na tom predavanju dokazati da niti jedan od tih pet nije srpski." Poslije dva mjeseca bio sam opet gost na tom radiju. Jedan naš čovjek, Hercegovac, mi je dan uoči toga rekao: "Profesore, što god da Vas pitaju sutra, Vi prvo kažite ono što ste rekli onom Srbinu!"

A ovih dana smo u Hrvatskoj imali i potvrdu ove priče. Naime u Zadru je od 12. do 14. prosinca 1996. održan prvi dio znanstvenog skupa HRVATI U BOKI KOTORSKOJ. Nastavak se planira za travanj ili svibanj 1997.! Prvi hrvatski znanstveni skup o Hrvatima Boke Kotorske, o hrvatskoj Boki, je vjerojatno najznačajniji događaj u njihovoj povijesti. Na ovom prvom dijelu održano je već 37 predavanja, što zorno pokazuje koliki je značaj Boke Kotorske za hrvatski narod i hrvatsku državu. Referate su imali: Damir Magaš, Šime Batović, Stjepan Antoljak, Zdenko Žeravica, Ivo Rendić Miočević, Stjepan Ćosić, Frano Ivković, Ivan Pederin, Ankica i Josip Pečarić, Luko Brailo, Ante Marinović, Eduard Peričić, Jozo Milanović, Stjepan Krasić, Josip Sopta, Stanko Piplović, Slavko Kovačić, Midhad Kozličić, Josip Stošić, Nikola Jakšić, Anica Kisić, Ivna Anzulović, Franko Mirošević, Ivan Mustać, Milko Brković, Šime Županović, Josip Lisac, Miljenko Foretić, Vanda Babić, Divna Mrdeža-Antonina, Stijepo Mijović Kočan, Marijan Diklić, Tonči Šitin, Miho Demović, Ivan Ivančan, Stijepo Obad i Franko Oreb. Planira se jedan zbornik radova s ovog dijela Skupa, a drugi s onog u Zagrebu, gdje se očekuje isto toliko referata. Dogovoreno je održavanje ovih skupova svake dvije godine! Da, hrvatski znanstvenici će potvrditi moje riječi: **"U Boki Kotorškoj svaki kamen govori Hrvatski."**

Prilog:

Diktatura proleterijata u Zagrebačkoj skupštini

Hrvatski Obzor od 25. 03. 1996. u članku "Komunistička mimikrija za Europu" daje sjajnu analizu "Slučaja Zagreb". Ipak, čini mi se upitnim samo sljedeći dio tog teksta: "nužno je upitati se koja bi to Europa prihvatila "znanstvenika politologa" koji je doktorirao na zagovoru "Lenjinovih sovjeta" i "diktature proleterijata", ". Zašto? Iz jednostavnog razloga što dr. Tomac njima nije potreban kao znanstvenik, već kao osoba koja, svjesno ili nesvjesno, može dobro poslužiti u provođenju interesa određenih europskih centara moći. Zar nisu hrvatske komuniste, pa i one koji su učinili

mnogo zla svom narodu, izabrali za glavne dopisnike mnogih zapadnih glasila, za članove njihovih komisija za ljudska prava i slično? Europske velesile interesiraju se samo za ostvarenje njihovih interesa. (Tome je podređeno sve pa čak i tako velike stvari kao što su ljudska prava. Sjetimo se samo zloglasnog "embarga na uvoz oružja", tj. ukidanja prava na samoobranu.)

A da dr. Tomac doista pokušava ponovo uvesti svoju "diktaturu proleterijata" vidljivo je iz rada zagrebačke Skupštine. Već na samom početku kada Skupština nije mogla biti konstituirana, moglo se vidjeti da će to biti osnovna karakteristika njenog rada. Naime, već tada su vijećnici oporbenih stranaka pokazali kako za njih nije bitan zakon i upozorenje mjerodavnog hrvatskog ministra da se Skupština ne može konstituirati. Koristeći svoje pravo "diktature proleterijata" oni su odmah pokazali da se ne misle pokoriti hrvatskom zakonu, već su održali konstituirajuću sjednicu. Naravno, kasnije su prihvatili odluku Ustavnog suda Hrvatske, ali onaj "crveni u glavi" već je bio učinio svoje. Tako je dr. Tomac na isti način tvrdio, a oporbeni vijećnici prihvatili, da nova gradonačelnica to nije s momentom izglasavanja njenog nepovjerenja u Skupštinu, a ne kako to ide po zakonu. Očito oni koji se koriste "diktaturom proleterijata" imaju većinu u Gradskoj skupštini, pa kako netko može i pomisliti da je važniji zakon od njihovih odluka. Tako, do potvrde novog gradonačelnika gosp. Budiše od Predsjednika države, što se nije dogodilo, Zagreb ima gradonačelnicu - svugdje osim u Gradskoj skupštini.

Predsjednika Tuđmana su svi napadali zbog neprihvatanja tzv. Špegeljovog plana" - plana koji bi bio idealan za proglašavanje Hrvatske agresorom, što nam je u to vrijeme, i dugo nakon toga, stalno visilo nad glavom. Bilo bi idealno da se Slovenija kao žrtva pusti iz Jugoslavije, a "agresor" Hrvatska zadrži u njoj. (O tome je doista poučno pogledati ispovijed pukovnika Berislava Popova koju je tijekom veljače i ožujka 1996. objavljivao beogradski NIN). O toj ispovijedi čovjeka koji je zapovijedao "32. oklopno-mehanizovanom brigadom Varaždinskog korpusa" vidjeti i članak Maje Freundlich u Hrvatskom Obzoru od 8. travnja 1996. Kada je Hrvatskoj obećano priznanje, morala je prihvatiti Vanceov plan. Predsjednik liberala dao je ostavku na mjesto ministra zbog toga. A jasno je kako Hrvatska, da nije prihvatila taj plan, ne bi bila priznata. (Pa ni poslije toga ne bi nas priznali da nije intervenirao Vatikan i Njemačka.) Kasnije je ministar Genscher kazao hrvatskim liberalima da je to on osobno tražio od Hrvatske prihvaćanje Vanceovog plana, ali ovi se nikad nisu pokajali zbog svog postupka! Dapače, i poslije toga su tvrdili da plan nije trebalo prihvatiti! Kada je Europa vršila pritisak na Hrvatsku zbog navodne neslobode medija, hrvatski liberali (i ne samo oni) su zdušno podržavali svog njemačkog kolegu (Genscher je već morao otići) kada je došao prenijeti tu ucjenu Hrvatskoj. Slobodni mediji u ratu! Smiješno! Trebalo im je samo da oslabe Hrvatsku i koriste hrvatske medije za ostvarenje svojih interesa.

Može li se uvijek iznova vjerovati u priču kako im je, naime oporbi, samo stalo do toga da Hrvatska uđe u Europu. Jer, doista, hrvatska oporba toliko priča o Europi da me podsjeća na jednu korčulansku priču: Lućanin kaže Blaćaninu: "Vela Luka je za Blato - Europa", a Blaćanin će: "Jest, a znaš li Ti što je Blato za Vela Luku? HRVATSKA!"

Nije slučajno predsjednik Tuđman upozoravao članove oporbenih stranaka da dobro promisle prije nego što slijepo slijede neke od svojih vođa! Zbog svega toga i

ne treba čuditi koliko oporbi nije stalo što se u svemu tome upravo stranka na vlasti drži zakona. A u "Zagrebačkom slučaju" to je doista neosporno. Ali izgleda da zakone koji nisu po volji stručnjacima "diktature proleterijata" ne treba poštivati! A ako ih netko i poštuje onda je to DIKTATURA! I dok to služi samo za unutrašnju uporabu, i nije tako strašno. Ali ići s time u Europu?

I kardinal Kuharić je komentirao zagrebačku krizu konstatirajući da kada imamo dvije stranke koje tvrde da imaju pravo po zakonu, tada spor treba riješiti Ustavni sud. Zar i taj njegov komentar nije pljuska onima koji su išli po pomoć u inozemstvo. Tim više jer je očito da bi takav spor trebala pokrenuti ona "oštećena strana", kakvom se predstavlja oporba. Da imaju zakonsko pravo, zar bi im trebao na to ukazati uzoriti kardinal?

Ipak jedna stvar je doista interesantna. To je pitanje: "Dokle će se vladajuća stranka nadati da će joj oporba pomoći u borbi za ostvarenje hrvatskih nacionalnih interesa? " Europa se ne može praviti da ne prepoznaje bit tih "demokratskih snaga". Koristit će ih ona opet, kada joj budu trebali. Ali, Europa je Europa. Bude li kao do sada, ovi će se dati. Svjesno ili nesvjesno!

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

DETUĐMANIZACIJA I HDZ

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detuđmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanjska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti *Dom i Svijet*, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detuđmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detuđmanizacija sa željom svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u posljednje vrijeme, četvrta Jugoslavija.

Kako se prema detuđmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (...) ne reći da je detuđmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbježna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvatiti tezu detuđmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detuđmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvatiti podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trvenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsvjetlije stranice hrvatske povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detuđmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanjskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detuđmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detuđmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća.

A sprovodila se žestoka detuđmanizacija. Udar na medije krenuo je odmah davanjem otkaza kolumnistici *Vjesnika* Maji Freundlich. HDZ ne reagira iako je Maja Freundlich kasnije postala zamjenica predsjednika stranke. Smjenjuju se "nepodobni i neposlušni" novinari i u drugim medijima. Ubrzo je postojala samo jedna dnevna novina u kojoj se moglo pročitati i oporbeno stajalište - *Slobodna Dalmacija*. Ona se držala koliko je mogla – pretvorena je konačno u "bilten SDP-a".

Naravno, najžešći napad je bio na Domovinski rat! Jasno, jer bez njega ne bi bilo Hrvatske, a onda ni potrebe za detuđmanizacijom. Osim toga napad na Hrvatsku vojsku je nužan i da bi se ona oslabila. Jaka vojska stasala u pobjedničkom ratu najveći je protivnik rastakanju Hrvatske – dakle detuđmanizaciji. Na meti su stalno generali, branitelji, invalidi Domovinskog rata. Obranu digniteta Domovinskog rata preuzimaju sami branitelji. Formiran je Čondićev Stožer koji je svojim djelovanjem doveo do reakcije generala, Crkve, sportaša, naroda. Sigurno je Čondićev stožer najzaslužniji što detuđmanizacija nije uspješno provedena već u prvoj ili drugoj godini trećesiječanjske vlasti.

Kada je Mesić umirovio hrvatske generale, HDZ je izdao Proglas u kome stoji: "Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakovu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju incidenata, koji bi bili povodom uvodjenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države." Međutim, taj Proglas biva odmah obezvrijeđen kada je predsjednika HDZ-a Sanader izjavio da bi ih i on umirovio, ali bi prije toga s njima razgovarao. A u isto vrijeme smjenjuje podpredsjednika Sabora – svog protivnika Ivića Pašalića. Dakle, Mesić umirovljuje generale, a Sanader smjenjuje Pašalića. Vjerojatno je ovo najznačajniji korak u nastupajućoj detuđmanizaciji HDZ-a. Ne bi me začudilo da je ova – na prvi pogled priglupa – izjava predsjednika HDZ-a u stvari bio jasan signal svjetskim moćnicima da je nekakav Sanaderovov HDZ voljan surađivati s njima u detuđmanizaciji države. Takva poruka poslana je i sa Izvanrednog sabora HDZ. Prvi sabor koji je organizirao novi predsjednik trebao je proteći bez slike Oca hrvatske države i osnivača HDZ-a dr. Franje Tuđmana. Nacionalna država je trn u oku detuđmanizatora, a nema slike onog bez koga je nebi bilo. Može li to biti slučajno?

Pogotovo kad znamo koliko je žestok bio napad na samog oca hrvatske države dr. Tuđmana i na njegovu obitelj. Miroslav Tuđman, 5. srpnja 2002. piše: "Udruga HIP osnovana je i radi odgovora na bjesomučne napade na prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, kada vodstvo HDZ nije moglo (ili htjelo) reagirati na dnevne neargumentirane osude, objede, klevete, ponižavanja prvog predsjednika i članova njegove obitelji. Kada su bili najgrublji napadi na predsjednika dr. Tuđmana, gospođa Ankica Tuđman nekoliko je puta pisala i tražila potporu vodstva HDZ-a. Dobila je mlake ili nikakve odgovore. Članovi obitelji morali su sami podizati tužbe zbog klevete predsjednika Tuđmana, i u slučaju emitiranja reportaže *Kanala 4* na HTV-u, i protiv objavljivanja transkripata iz Ureda predsjednika RH, i zbog klevete za organizirani kriminal u *Latinici*, itd."

A kako to doživljavaju u vodstvu HDZ-a? U *Glasi Slavonije* od 29. siječnja 2001., Ivo Sanader kaže: "Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka iziđu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbuju članove HDZ-a."

U *Spremnost* od 12. veljače 2001. komentirao sam ovu Sanaderovu izjavu: "Tako nasljednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi 'čuo' i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli Uredništvo *Slobodne Dalmacije* (30. siječnja 2001.): 'Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost'. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: 'HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjesta i redovitih mjesečnih primanja, i ništa više.'

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako 'radikalni' kao sam predsjednik."

Čini se ipak da je detuđmanizacija najuspješnija u sramotnom odnosu prema ratnom ministru Gojku Šušku. Čovjeku koji je uz Tuđmana i kardinala Kuharića najzaslužniji za to što uopće imamo državu ne odajemo počast kakvu bi trebali. Ne suprostavljamo se u dovoljnoj mjeri na napade na njega. Vjerojatno i zbog toga što se uz njegovo ime vezuje postojanje HDZ-ove opcije koja se tako žestoko bori za opstojnost tuđmanizma u stranci i državi.

Događaji oko izbornog Sabora HDZ-a su dobro poznati. Pobjeđuje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Josip Jović ovako komentira događanja oko Sabora HDZ-a u svojoj knjizi "Život po protokolima", Split 2002. (str.55-56):

"HDZ je doista jedina politička opcija koja bi s još nekim manjim strankama, uključujući i HSLS, mogla zaustaviti rasprodaju preostalog, sve dublji ulazak u balkanske integracije, kriminalizaciju Domovinskog rata, nebrigu za sudbinu Hrvata u BiH. I to je pravi razlog njegove sotonizacije, koja će se nastaviti i dalje.

Svi ti HDZ-eovi vjernici ponadali su se kako će stranka sada uoči parlamentarnih izbora djelovati snažno, složno i jedinstveno. Pomislili su, doista naivno, nema više pašalićevaca i sanaderovaca, izbori su završeni. U prilog zbijanju redova govorili su; prvo, stvoren odnos snaga koji je takav da nikoga nije moguće isključiti bez rizika potpunog rascjepa; drugo, programska načela, oko kojih i nema, barem deklarativno, razlika; treće, očekivanja stranačkog članstva i velikog dijela biračkog tijela; napokon, kao četvrto, i politička pragmatika, jer ako se nastavi s podjelama, na parlamentarnim izborima svi gube, čemu se svađati oko mjesta za stolom dok kuća gori.

Ipak, odmah se krenulo drugim smjerom. Pobjednik je pokazao želju da one koji nisu bili u njegovu klanu izolira i ignorira, tjerajući ih u ono što im predbacuje, a to je paralelizam i frakcionaštvo. Sve je završilo isključenjem Pašalića iz stranke, koji osniva sada svoju stranku, jer mu drugo i ne preostaje želi li se baviti politikom, te još nekih pojedinaca iz stranke te teško razumljivim raspuštanjem čitavih županijskih, odnosno gradskih organizacija u Splitu, Zagrebu, Šibeniku, Kninu i Slavonskom Brodu.

S obzirom na ovakav razvoj događaja pojavile su se razne sumnje i pitanja. Ako je Sanaderu glavni protivnik Račan, zašto nastavlja rat s Pašalićem? Kako misli neutralizirati Pašalića i njegove ljude, ako oni imaju barem polovicu hadezeovskog članstva iza sebe, a da istovremeno ne neutralizira ili okrene protiv sebe i to članstvo? Zašto ih se boji ako je sada neprikosnoveni i priznati predsjednik, a za program rušenja sadašnje vlasti može lako postići konsenzus i opću podršku? Do raspodjele fotelja je ionako još dalek put.

Mesić i Račan su izrazili svoje neskriveno zadovoljstvo raspletom izbornog nadmetanja u najjačoj oporbenoj stranci, vjerojatno ne zato što ova dvojica i njihovi mediji žele povratak HDZ-a na vlast. Dobro, možda se oni i varaju, ali Sanader sa svoje strane kao da se trudi posljednjim potezima uvjeriti svoje političke protivnike kako je on za njih najbolje rješenje. Je li u pitanju samo borba pijetlova za primat u jat, ili nešto mnogo gore od toga?

Svi oni koji su očekivali kako bi HDZ mogao ponuditi alternativu sadašnjem, krajne nepovoljnom razvoju događaja morat će se, izgleda, ipak razočarati ili potražiti neku drugu opciju. Ali ne zbog onoga što se događalo prije Sedmog općeg sabora i u tijeku njegova trajanja, nego zbog ovoga što se događa nakon njega."

Događaje oko tog Sabora komentirao sam na tribini o detudmanizaciji koji je organizirao Maksimirski HDZ. Dogodilo se to dan nakon što je Ivić Pašalić isključen iz stranke. Između ostalog rekao sam:

"U današnjem *Večernjem listu* piše: 'Neki smatraju kako je Pašalić pogriješio što je pustio Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva sredstva da pobijedi. Zbog Pašalićeva isključenja zasigurno će biti zadovoljni i neki međunarodni krugovi, koji su itekako dijelili savjete nekim našim političarima - da se riješe Pašalića.'

A 'sva sredstva' su bila očita svima na Saboru jer je Sanader poslao Glavaša dva dana prije Sabora da razbojnički oduzme sva prava Glavnom tajniku stranke oko izbora. Upad koji je dostojan upadu u Hercegovačku banku, a sve druge radnje, tj. nepoštivanje Statuta stranke, zaključno s Središnjicom jako podsjećaju na ono Miloševićovo: Ako ne može institucionalno, onda može vaninstitucionalno.

Navod iz *Večernjeg lista* sugerira da sve više i više postaje jasno u Hrvatskoj da su stratezi Račanove i Mesićeve pobjede na izborima 2000. pomagali i Sanaderu u njegovoj pobjedi. Jer bez detuđmanizacije HDZ-a ne može biti ni detuđmanizacije Hrvatske. Iako je vodstvo HDZ-a svojim pasivnim držanjem pomagalo današnjim vlastima u njihovoj detuđmanizaciji dogodio se narod koji je predvođen običnim članovima i simpatizerima HDZ-a, bolje reći državotvornog hrvatstva, iznjedrio pobjedu nad grubom detuđmanizacijom. Zato sada treba rafiniranija detuđmanizacija uz aktivnu potporu HDZ-a. Nema sumnje da je i rekonstrukcija vlade, tj. odstranjenja HSLS-a iz nje, izravna posljedica detuđmanizacije HDZ-a. Jer, kada HDZ više nije problem u detuđmanizaciji Hrvatske, onda im više nije potreban ni Budiša. Pa jača je stranka HDZ od HSLS-a. A Sanaderov HDZ je izgleda, kako mi nedavno i priznao jedan član Središnice HDZ-a, lijeviji od Budišinog HSLS-a, a samim tim i bliži svjetskim moćnicima. Jadno li je državotvorno hrvatstvo HDZ-a, ako je HSLS hrvatskiji od njih.

Rafinirani pristup detuđmanizaciji očituje se i u tome da čak Račan ponekad izgovori riječ Hrvatska, a s druge strane imamo Sanaderovu izjavu da HDZ neće organizirati velike prosvjede protiv očekivanih novih optužbi iz Haaga. A treba li se uopće prisjetiti da je posljednja takva optužnica, ona protiv generala Gotovine, bila optužnica protiv Oca hrvatske države i same opstojnosti hrvatske države. Ovakva izjava nije ništa drugo nego aktivna politika sudjelovanja u detuđmanizaciji HDZ-a i hrvatske države. Zato je logična čistka HDZ-a od onih koji se ne odriču Tuđmanove državotvorne politike – čistka tuđmanista, koji su doista naivno pustili Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva 'institucionalna i vaninstitucionalna' sredstva da pobijedi."

I doista nad Sanaderovom izjavom se treba zamisliti. Optužnice iz Haaga su stigle, a u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se sa neistomišljenicima. Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika *Globusa* od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko? Govori li to stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Afganistanom, već s slučajem Bobetko? Je su li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?"

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesijećanske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asilimirati.

A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati: od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Sadašnja vlast je učinila sve da to i omogući. Znamo koliko je predsjednik Tuđman brinuo o njima, znajući da je opstojnost hrvatskog naroda u BiH garancija opstojnosti hrvatske države. Je li ih sadašnji predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Nije!

A najvažniji razlog sukoba u HDZ-u je i bio zbog toga što su mnogi HDZ-ovci, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazdama. Naime, u hrvatskim stranačkim elitama preovladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLs i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Istina, on je taktizirao pa je na prosvjednom skupu "Svi smo mi Mirko Norac" govorio o hrvatskom bloku. Na to su ga i prisilili uspjesi takvih koalicija i u Zagrebu, a posebno u splitskoj županiji. Međutim, Sanader nikada nije stvarno podržavao okupljanje svih hrvatskih državotvornih snaga, dakle ideju koja se rodila u razgovorima Ivana Aralice, Miroslava Tuđmana i Ivića Pašalića. Jedan Sanaderov suradnik mi je uoči Sabora HDZ-a, a i poslije njega, tvrdio da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. To je mnogima vjerojatno postalo očitije poslije nedavnog Sabora Tomčićevog HSS-a, kada im je Vladimir Šeks u ime HDZ-a poručio da će u "poštenim stremljenjima za probitak hrvatskog naroda i u HDZ-u imati vjernog partnera i saveznika", a predsjednik SDP-a i premijer Ivica Račan je istaknuo da je HSS stabilan i važan politički partner. Akademik Dubravko Jelčić u brošuri "Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom" za Franja Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić zaključuje:

"Maček je Radićevu državotvornost zamijenio automaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomčić danas." S takvim HSS-om danas treba koalirati HDZ. S druge strane Ivić Pašalić i njegov Hrvatski blok stalno upozoravaju da je HSS u vlasti i nosi odgovornost za stanje u državi jednako kao i Račanov SDP.

Naravno, sigurno je veliki dio današnjeg HDZ-a skloniji ideji koaliranja s državotvornim hrvatstvom, međutim pitanje je kako će se taj sukob u HDZ-u odvijati. Hoće li svi oni biti eliminirani iz tuđmanove stranke. Već do sada veliki je broj ogranaka i pojedinaca koji su eliminirani. Spomenimo zato da Zoran Vukman u *Hrvatskom slovu* 27. prosinca 2002. upozorava: "Veliko je pitanje hoće li osovina SDP-HNS imati snage suprotstaviti se mogućoj koaliciji HDZ-HSS s još nekoliko jačih stranaka na desnom centru. Ako bi HDZ krenuo kao integrativni faktor hrvatske

oporbe, ako bi okupio cijeli spektar na centru i desnom centru, Račan i Vesna Pusić nemaju šanse." Dakle, Vukman govori o ideji hrvatskog bloka na kojoj je došlo do raskola u HDZ-u. Pitanje je: Je li vjerojatnija ideja koaliranja Sanadera s onima koje smatra većim zlom za Hrvatsku ili sa za njega manjim zlom - Mesićem i Račanom? Zar već najava suradnje s HSS-om nije prva stepenica u pripremanju stranke za "veliku koaliciju" sa SDP-om?

Vukman također upozorava: "Međutim, SDP-u i HNS-u ide u prilog činjenica da imaju jači utjecaj u medijima, odnosno, imaju naklonost gotovo svih utjecajnih listova u Hrvatskoj, a na televiziji apsolutnu nedodirljivost. Zato je moguća *pat-pozicija* između SDP-a i HDZ-a."

Dakle, Vukman spominje mogućnost *pat-pozicije* i kada bi HSS bio na Sanaderovoj strani. Zašto bi onda HSS izlazio iz koalicije u kojoj je sada? I to pokazuje da je ideja stvaranja hrvatskog bloka svih istinskih državotvornih snaga bila jedina ispravna. To je moralo biti jasno svima pa i onima u HDZ-u koji su stalno bili protiv nje. Zašto su uporno bili protiv takve ideje? Zar to doista ne govori u prilog tvrdnji o uspješnoj detuđmanizaciji i u HDZ-u. Da ironija bude veća, ljudi će glasovati za HDZ samo zato što je to Tuđmanova stranka. Vidjet ćemo hoće li time glasovati i za daljnju detuđmanizaciju. Vidjet ćemo zašto je Soros pohvalio Sanaderov HDZ.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «PRONAĐENA POLOVICA DUŠE»

Prije svega htio bih se zahvaliti predstavljateljima moje knjige «Pronađena polovica duše» generalu Krešimiru Čosiću zamjeniku ministra obrane Gojka Šuska i sveučilišnom profesoru, Tomislavu Bošnjaku nekadašnjem Glavnom tajniku HNV-a, glasnogovorniku hrvatskih zajednica u Australiji (posebno za vrijeme kampanje za priznanje RH), uredniku *Hrvatskog tjednika* i *Hrvatskog vjenika* iz Melbournea, koji je bio i Pomoćnik ministra vanjskih poslova, Generalni konzul RH u Torontu i veleposlanik u Teheranu, kao i profesoru Vinku Grubišiću, profesoru na Sveučilištu Waterloo u Kanadi, i šefu katedre za Hrvatski jezik i kulturu na istom sveučilištu.

Polovica duše je ta naša iseljena Hrvatska i doista je privilegij i sreća što sam sam u zadnjih deset godina bio tako često s njima.

Nedavno sam na sjednici Hrvatskog svjetskog kongresa najavio ovu knjigu. Činjenicu da je knjiga posvećena ratnom ministru obrane Gojku Šušku objasnio sam ovako:

«Da je hrvatsko iseljeništvo dalo Domovini samo Gojka Šuska – mnogo bi dali. A znamo da su dali mnogo više.»

Opće prihvaćanje ovih mojih riječi potvrđuju činjenicu da je uz predsjednika Tuđmana i kardinala Kuharića, Gojko Šušak najzaslužniji što danas imamo hrvatsku državu.

Od 3. siječnja 2000. godine mnogi u hrvatskom narodu pokazali su da ne znaju cijeniti to što imaju državu, pa se tako odnose i prema onima koji su najzaslužniji što je uopće imaju.

Dio sramote zbog takvog odnosa pada na svakog od nas. Osobno se pokušavam iskupiti pred tim velikanima hrvatskog naroda tako što sam knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku» posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, a ovu evo velikom ministru obrane Gojku Šušku.

Sramota je mnogo veća i to nije dovoljno. Tješim se jer znam da su oni toliko volili svoj hrvatski narod da su za života kada su takvu nezahvalnost već doživljavali sve opraštali, pa to sigurno čine i sada. Hvala im još jednom.

Kolega Grubišić je zato doista u pravu kada kaže da je ova knjiga «i nastavak i nadopuna knjige «Za hrvatsku Hrvatsku», gdje su mahom bili dani tekstovi iz zadnjih godina.

Kako sam uopće počeo pisati dano je u intervjuu koji je sa mnom napravio Joško Čelan za *Tjedan*, *politički magazin Slobodne Dalmacije*, 8. travnja 2001., dakle još uvijek slobodne Slobodne Dalmacije, a koji je dan u ovoj knjizi:

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji

mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

(...)

U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primijetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživljeli samo kao izgubljenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

(...)

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorci. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito.

Interesantno je kako smo se u Melbourneu i prošle godine prisjetili tog mog prvog susreta prilikom prošlogodišnje promocije engleske verzije knjiga o Srpskom mitu o Jasenovcu. Evo kako je to opisano u knjizi:

"Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije prošlogodišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislio sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.”

HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003.

JUGONOSTALGIČARI PIŠU HRVATSKU POVIJEST

Jure Krišto: *Knjiga na knjigu I. Lovrenovića*
– O (bosanskim) Hrvatima,
Zagreb, Alfej 2003.

Hrvatsko slovo, 30. svibnja 2003.

Povjesničar Jure Krišto u posljednje vrijeme ističe se svojim britkim polemikama koje vodi s pojedinim srpskim i hrvatskim (bolje reći jugoslavenskim) povjesničarima, publicistima i drugim javnim djelatnicima. Još se sjećamo njegove kritike knjige Goldsteinovih *Holokaust u Zagrebu*, koja je u svim prorežimskim tiskovinama izazvala pravu hajku na njega.

Kako i sam naslov Krištove knjige kaže pred nama je polemički odgovor na knjigu Ivana Lovrenovića *Bosanski Hrvati. Esej o agoniji jedne evropsko-orijentirane mikrokulture* koja je zapravo zbirka eseja objavljivanih u *Feral Tribuneu*. Lovrenovićeve preokupacije su, kako konstatira Krišto: hrvatstvo Bosne i posebnost bosanskog hrvatstva, franjevaštvo Bosne i rušitelji Bosne kao zasebnoga civilizacijskog i kulturnoga kruga.

Još 1992. godine boraveći u Australiji slušao sam programe Hrvata i Muslimana BiH na tamošnjim radijima. Bilo je to vrijeme srpske agresije na BiH. Hrvatskim programima dominirale su akcije skupljanja pomoći za obranu, a muslimanskim uvjeravanje Hrvata i Srba podrijetlom iz BiH kako su oni Bosanci i da je njihov govor bosanski. Naravno, to nije bila specijalnost tamošnjih muslimana, već su se u njihove programe izravno uključivali njihovi političari iz Sarajeva i Zagreba (!).

Da su Lovrenovićeva promišljanja o jeziku na tragu tih poruka s muslimanskih radio programa u Australiji potvrđuje na Krišto: "Nije teško prevesti Lovrenovićev govor u ključu trenutnih bosanskohercegovačkih političkih prilika, a u prijevodu znači da bi bosanskohercegovački Hrvati morali prihvatiti bosanski jezik koji nudi muslimanska-bošnjačka većina u Federaciji Bosni i Hercegovini. Ne treba dvojiti da je to također želja i 'međunarodne zajednice'." Lovrenović upire prstom na brojne turcizme, pa na osovu toga "zaključuje o posebnosti hrvatstva bosanskih Hrvata", stalo mu je da se "književnost bosanskih 'katolika-Hrvata' tretira kao posebna književnost, a ne privjesak ili appendix izdanjima hrvatske književnosti".

Krišto dalje kaže: "Uz jezik ide i nacionalna identifikacija. Jesu li bosanski Hrvati *Hrvati*? Lovrenović, čini se, odgovara niječno (...) Prihvatljiva je Lovrenovićeva podjela hrvatskog korpusa na tri kulturno-civilizacijska kruga. Pojednostavljeno, ti bi

krugovi bili srednjeeuropski, mediteranski i orijentalni, taj posljednji, dakako, bosanski je krug. To je prihvatljivo sve dotle dok se o tim krugovima razmišlja kao o kriterijima kojima se bolje i jedino ispravno može obuhvatiti ta stvarnost, kao o bogatstvu jedne te iste stvarnosti koje se ispoljuje u trojstvu. Lovrenović, međutim, više ne razmatra hrvatstvo kroz te tri osebnosti niti pokazuje kako se one dopunjuju i međusobno prožimlju, nego izdvaja onu bosansku komponentu i uzdiže je na pijedestal, čineći je paradigmom u odnosu na druge dvije. A uzdiže je tako da glorificira njezinu prilagodljivost osmanskim kulturnim utjecajima. Je li to poruka i Hrvatima 'u hrvatskim zemljama' da su iznevjerili svoj identitet kad su se izdvojili iz 'prirodnoga' jugoslavenskoga civilizacijskoga kruga?"

Lovrenovićeva temeljna karakteristika je, s pravom tvrdi Krišto, da prosuđuje događaje i osobe iz prošlosti iz perspektive ideologiziranoga gledanja na stvarnost, koje je najbliže sadašnjem trenutku. Takav je slučaj i bosanskim franjevcima: Njegov ideal su fra Anđeo Zvizdović iz starijega, osmanskoga, i fra Josip Markešić iz novijega, jugoslavensko-komunističkoga razdoblja. Oni su mu ideali po tome što priznaju faktično političko stanje, izražavaju pokornost svoju i svoga Reda trenutnim političkim moćnicima i tako navodno ostaju uz svoj narod i brinu se za njegove potrebe. Naravno, to što taj isti narod to tako ne doživljava problem je tog istog naroda. Kako se lijepo iz ovih Lovrenovićevih ideala iščitava trenutna stvarnost u BiH gdje oni koji na izborima dobiju i 90 posto glasova, ne obnašaju vlast, već oni koji su po volji gubernatora BiH.

Da je pozadina svega toga Lovrenovićeva ljubav prema jugoslovenstvu vidi se i iz njegova napada na nadbiskupa Josipa Stadlera u stilu tipične "viktornovakovske propagande": Krišto kaže: "Nije, dakle, Stadler imao nikakvu 'katoličku' ideologiju o hrvatstvu, ali je kao biskup, 'pastir svoga stada' pokušavao štititi interese katoličkoga puka, koji se na području njegova 'pašnjaka' – koji je uključivao i franjevačku domenu – također smatrao hrvatskim. Glede hrvatstva nadbiskup je usvajao potpuno sekularnu, k tome liberalnu, ideologiju 'radikalnih' ili 'čistih' pravaša. Za tu ideologiju 'slavenska uzajamnost' je politička besmislica, Hrvati i Srbi *nisu* jedan narod i *ne treba* težiti njihovoj zajedničkoj državi, nego Hrvati moraju raditi na vlastitoj autonomiji u sklopu legalnih i političkih mogućnosti sa sviješću da imaju povijesno i prirodno pravo na vlastitu državu."

Koliko je Stadler bio u pravu pokazuje primjer Iva Pilara koji je prvo bio protivnik, a potom suradnik nadbiskupa Stadlera.

Nije Stadler bio jedini u Crkvi u Hrvata koji je kao brižni pastir štitio svoje stado. Zato Lovrenović tvrdi, kako kaže Krišto gnjevno, netrpeljivo i simplicifirano, "da je Stadler začetnik stadlerizma koji je 'cijeli vjersko-nacionalni-politički pogled', a koji je bio i danas na djelu, o čemu su svjedočili zagrebački nadbiskup bl. Alojzije Stepinac, njegov nasljednik Franjo kardinal Kuharić i danas svjedoči vrhbosanski nadbiskup Vinko kardinal Puljić i njegovo svećenstvo."

A mrzitelji Bosne su svi oni kojima su Hrvati koji u svom jeziku koriste malo više turcizama, jednaki Hrvatima koji koriste malo više talijanizama odnosno germanizama. Najviše, naravno, Tuđman i njegov HDZ, koji su "ponudili ideju o Hrvatskoj kao matičnoj domovini i Zagreb kao glavni grad svih Hrvata". Krišto objašnjava neutemeljenost ovih tvrdnji, ali jasno je da Lovrenović želi upravo odvajanje Hrvata u BiH od Hrvata u Hrvatskoj. Tako razjedinjene lakše ih je pokoriti.

To nam zorno pokazuje i politika današnjih vlastodržaca u Hrvatskoj, za koje praktično Hrvati u BiH i ne postoje osim u dijelu kada treba pomoći tamošnjim gubernatorima u njihovom rashrvaćivanju. Zato ne čudi kad Lovrenović sugerira da su poubijani i poklani Hrvati na Bleiburgu i na "križnim putovima" krivi za svoje uništenje. Vrhbosanski nadbiskup Ivan Šarić mu je kriv što je "napustio svoj narod i što nije podnio mučeništvo", a Stepinac zato što je ostao s narodom, pa mu Lovrenović predbacuje to mučeništvo. Na isti način na koji je to činio i njegov tužitelj Jakov Blažević. Čudna neka logika, ali i razumljiva. Susrećemo je kod svih jugonostalgičara. Tu ne pomaže ni činjenica da su svjetski moćnici poručili kardinalu Puljiću, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati. Zar jugonostalgičari i ne žele upravo asimilaciju Hrvata u BiH?

Zato nam ne ostaje ništa drugo nego složiti se sa Krištom kada kaže: "Je li u Bosni i Hercegovini i u Hrvatskoj još prisutna takva interpretacija hrvatske povijesti pod snažnim utjecajem komunističke ideologije? Lovrenovićeva knjiga nije, nažalost, jedini primjer viđenja hrvatske povijesti iz jugoslavenskoga okvira i iz ideologizirane interpretacije. Njegova knjiga je ujedno pokušaj da se i najnovija povijest na tim prostorima tumači iz tog okvira. Uistinu, teško će biti 'bosanskim Hrvatima', a ni 'hrvatskim Hrvatima' neće biti ništa lakše, ostati 'nesluđenima' u vrtlogu koji neki Hrvati stvaraju sileći sunarodnjake i nedobronamjernike na retrogradnost i tako na ponavljanje povijesti."

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI
HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2, ZAGREB,
2004.**

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE CRVENI"⁸⁰

"Crveni je crveni!" je nova knjiga dr. don Josipa Čorića. Sam naslov podsjetio me je na jednu zgodu iz Melbournea 1992. godine. Tada sam nekim našim ljudima iz HNV-a rekao o nama Hrvatima iz domovine:

- Znete svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.

- Profesore, i Vi nam dolazite iz Hrvatske. Imate li i Vi tog malog crvenog u glavi?

- Naravno. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Znete li što onda učinim?

- !?

- Odem pred ogledalo i pljunem u gada.

Tijekom mog posjeta 2001. podsjetili su me na tu priču uz komentar kako je 2000. godine na izborima pobijedio taj "mali crveni" u hrvatskim glavama.

Doista, teško je naći knjigu čiji naslov tako puno govori kao što nam govori naslov knjige dr. Čorića. Iako svi znamo što dr. Čorić misli, ipak evo kako nam je on to objašnjavao na sam Dan državnosti 1999. godine, dakle prije izbora koji su doveli ponovo "crvene" na vlast u Hrvatskoj:

"I dok su padom fašizma, nacizma i sličnih izama svi njihovi sljedbenici maknuti, a poneki i smaknuti sa svjetske pozornice, ne pavši im na pamet ući u strukture vlasti barem 5 desetljeća, dotle najodaniji sljedbenici komunizma, bez trunca crvenila, zauzeše sve moguće položaje u zemljama gdje su pašovali jače od turskih paša. Pri tome na najrafiniraniji način razaraju tkivo države kojom upravljaju ne uvijek pod svojim javnim zastavama čekajući vremena da se opet pojave, a gdje god su došli, krvlju nevinih su oprali pločnike. I ako svijet na koncu drugog tisućljeća nije riješio tolike probleme najveći je onaj što se je dopustilo sljedbenicima marks-engels-lenjinovskog božanstva, a koje je prema vlastitom priznanju, za 'svijetle ideje oktobra' dalo potamaniti 100 milijuna poznatih žrtava, nastaviti bezbrižno i bogato živjeti na račun zgažene sirotinje. Nije li čudno da se ta knjiga, pisana od komunista, pod naslovom: 'Crna knjiga komunizma' još nije pojavila u hrvatskom prijevodu!? Koštat će Hrvatsku, ne pomirba, jer ona je nužna, nego davanje svih mogućih resora, bilo političkih, bilo kulturnih, bilo sudskih, bilo upravnih u ruke onih kojima je lakše promijeniti uvjerenje od prljavih čarapa, a znamo tko su oni. I neka se ne varaju oni koji vode ovu našu ispaćenu zemlju da će uspjeti usrećiti hrvatski puk dopustivši da mu budu vođe oni kojima je mentalitet sav crven, pa i onda kada ga premažu crnilom."

⁸⁰ Govor J. Pečarića

Tekst je dr. Čorić poslao *Slobodnoj Dalmaciji* i nije objavljen. Vjerojatno će te pomisliti kako je to slučajno. Jer čini se da bi svatko potpisao svaku rečenicu koju napiše jedan tako vrsni polemičar kao što je to dr. don Josip Čorić. Dapače, natjera vas da budete ljubomorni što je to tako napisao baš on, a ne vi. A kako je on još i docent na rkt. Bogoslovnom fakultetu u Splitu te na Teološko katehetskom institutu u Zadru, pomislit će te, svake novine bile bi sretne da im piše netko sličan njemu. Međutim, ne objavljujati njegove tekstove je - možemo slobodno reći - pravilo. U ovoj knjizi imamo skupljena 85 tekstova dr. Čorića, od kojih je 37 objavljeno, a ostalih 48 nije! Prvih 20 tekstova je poslano hrvatskim novinama prije 3. siječnja 2000. i samo je 8 (!) tiskano. Zašto? Pa čini se da odgovor možemo naći u naslovu teksta koji je 29. 8. 1999. poslan *Slobodnoj Dalmaciji* i koji - naravno - nije tiskan. Taj naslov je: "Je li još uvijek u Hrvatskoj zločin spomenuti Hrvatsku?"

Možda netko može pomisliti da sve osobe s kojima polemizira dr. Čorić nisu baš "crveni". U stvari svima je njima zajedničko to što im smeta neovisna Hrvatska. Smeta im što se Hrvatska oslobodila jugoslavenske tamnice. Ako i kojim slučajem nisu "crveni", to crvenilo im je draže od bilo kakvog hrvatstva. I tu me dr. Čorić podsjeća na priču iz Australije. U njoj sam, naime, varirao ono "mali crveni" s "jugoslavenčić". Dapače, kada sam pisao o problemu jugoslavenstva kod nekih bokeljskih svećenika, počevši još od biskupa Uccelinija, pozivao sam se često na dr. Josipa Čorića citiravši jedan njegov tekst iz *Glasa Koncila* od 25. rujna 1994. kada je pisao o don Branku Sbutegi: "neka mi bude dopušteno javno mu postaviti pitanje, kao čovjeku koji je puno putovao svjetskim meridijanima i paralelama - kako se predstavljao u službenim i neslužbenim trenucima s obzirom na nacionalnost do 1990.? Da se izbjegnju sve zablude - nije meni nacija fetiš, ali - u ovoj fazi opstanka mog naroda - ne priznajem poštenje onima koji su se stidjeli ili prikrivali svoju naciju plaštem jugoslavenstva."

U polemikama do dolaska "crvenih" na vlast 2000. spominju se imena: Jacques Klein, Paolo Magelli, Slobodan Šnajder, Ante Jelaska, dr. don Ivan Grubišić, mr. Luka Vuco, drugovi Fumić, Šuvar, Marin Jurjević Baja, Rade Bulat, Jurica Pavičić. Spomenimo samo što je dr. Čorić napisao Vladi Gotovcu na početku njegove političke karijere: "Nije, dragi Vlado, za tebe politika, jer pero u politici nije za pisanje nego za probadanje tijela i duha protivnika, a ti mi na to ne sličiš. Zato daj dite materi, a ti nastavi pisati onako kako si znao do sada i zbog čega smo znali ići izvan Domovine da bismo pročitali nešto tvoga").

Dr. Čorić s pravom konstatira (neobjavljeno pismo u *Vjesniku*, 24. kolovoza 1999.):

"Očekivati od Srba ispriku za zločine počinjene hrvatskom narodu u ovom stoljeću, a iznad svega u njegovom posljednjem desetljeću, dok se hrvatski komunisti nisu ni jednom riječju ispričali za neviđene zločine nad Hrvatima tijekom, a posebno nakon II. svjetskog rata te sve do stvaranja samostalne hrvatske države, doista je sizifovski posao."

Ali ne propušta ih podsjetiti na njihov krvavi pir po Hrvatskoj. Tako dalmatinskom vladici g. Fotiju (*Slobodna Dalmacija*, 17. studenoga 1999.) kaže:

"Oprostite mi, oče Fotije, što ne poznajem dovoljno propise Pravoslavne crkve u vezi s ustoličenjem vladike. Vjerojatno vi ni(je)ste birali da vas ustoliči mitropolit Jovan Pavlović, jer se stvarno divim njegovoj hrabrosti da može, nakon lavina objeda

i laži izgovorenih i napisanih njegovom rukom, dolaziti u zemlju Hrvatsku kao da se ništa nije dogodilo."

Kasnije će dr. Čorić polemizirati i s Milanom Đukićem, više puta će spomenuti dr. Milorada Pupovca koji "na početku krvavoga pira srpske vojske i njenih crnogorskih trabanata izjavi da je katolička Crkva prekrstila 12.000 srpske djece. Kada ga je kardinal Kuharić pozvao da iznese dokaze o tom broju, on ih nije iznio, jer dobro znade da će zapadna 'bratija' uzeti zdravo za gotovo i prepisivati laži da bi postale istinom". Znamo da je danas dr. Pupovac u Saboru. Svoje laži – koliko mi je poznato – nikad nije pobio. Hrvatski generali i oslobodioci su ili ih žele vidjeti u Haagu!

Zato se treba zamisliti nad riječima dr. Čorića (neobjavljeno pismo *Slobodnoj Dalmaciji*, 30. svibnja 2002.):

"Da su g. Pupovac i njegova sinhrona braća imali ljudskosti i poštenja osudili najprije pripremu agresije na Hrvatsku, kao i samu agresiju, kao što ima perverzних sklonosti svako malo optuživati zemlju u kojoj živi bolje nego li 95% njezinih stanovnika, onda krvi ovdje ne bi ni bilo."

Danas je svima valjda jasno da je trećesiječanjska vlast nasrnula na ponos i pravo na krvavim ratom izbornu slobodu hrvatskog čovjeka. Čudi li nas onda to što je naslov prvog teksta dr. Čorića – naravno neobjavljenog – napisanog 7. veljače 2000. uz blitz posjet Madeleine Albright Hrvatskoj: "Ni za sva blaga svijeta ne prodaje se sloboda ni ponos!""? Nekako je i logično da je poslije gđe Albright prvi na redu novi predsjednik RH Stipe Mesić. Poslije umirovljenja hrvatskih generala dr. Čorić u tekstu ispija gorku crnu olinjalu kavu s njim:

"Postavljam javno pitanje mass – medijima koji su izvještavali o vašem putu u Bugarsku i, samo u izravnom radio prijenosu, donijeli biser koji ni u jednu knjigu povijesti ljudske gluposti ne može stati. Navodim: 'Ja nisam čitao pismo generala, ali sam postupio ispravno kako je trebalo postupiti!' Nema što, pravi legalist – Koštuničina kova! Valjda su i izvjestitelji iz Bugarske vidjeli taj Mont-Everestovski idiotizam pa ga nisu više ponovili."

Redaju se potom Sanja Kapetanović mr. Luka Vuco, Vidulić, Gotovac, Linić, Supek, Zurof, dr. Ivan Grubišić, Tomislav Šagi, Nikola Visković, dr. Ivica Maštruko, dr. Mirjana Krizmanić, Čizmić Marović, Tanja Torbarina, Mirjana Nazor, Tomislav Klauški, Drago Pilsel, Lučin, i drugi.

Kao Bokelj, moram prije svih i iz ove knjige izdvojiti tekstove dr. Čorića o don Branku Sbutegi. Ja svoje Hrvate iz Boke volim usporediti s onima iz Hercegovine:

"Kada Hrvat u Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnú svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života."

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Stoga nikad nisam posebno pisao o nekim istupima don Branka Sbutege, za koga dr. Čorić kaže: "Uvijek mi dođe napast slušajući zanosne pjesmotvore 'jednom od najvećih intelektualaca kojega je dala Crkva' staviti ispred njegova imena ili samog prezimena barem jednu od nekih znanstvenih titula, ali uz najbolju volju ne smijem, jer, iako je imao više mogućnosti od ijednog svećenika birati i završiti teološke studije, on ih nije okrunio nijednom titulom." Moj i uopće problem Hrvata iz Boke u Hrvatskoj je bio taj što smo morali naučiti ljude u Hrvatskoj da uopće postoje Hrvati u Boki, a ne pisati o našim podjelama, kakvih uostalom ima i u samoj Hrvatskoj. Evo i ova promocija se odvija u - ako sudimo i po rezultatima zadnjih izbora - još uvijek

"crvenom" Zagrebu. Ipak, znao sam spomenuti i don Branka komentirajući istupe njegovih prijatelja i istomišljenika Slobodana Prosperova Novaka i Iva Banca. Uostalom, sveučilišni su profesori, a ni ministarstva im nisu bila mrska.

Često o nekim stvarima govore ljudi koji bi zadnji to trebali raditi, vjerojatno upravo zato. I don Branko spada među njih. Ne čudi onda zašto se dr. Čorić u jednom svom tekstu osvrće na njegovu nevjerovatnu izjavu (*Slobodna Dalmacija*, 1. lipnja 2001.) kako je više stotina svećenika "izdalo svoj poziv u Hrvatskoj". Zašto je upravo don Branko osoba koja bi trebala biti zadnja koji će tako nešto govoriti, odnosno zašto je baš on to rekao, vidi se i iz teksta dr. Čorića (*Slobodna Dalmacija*, 22. 8. 2002.):

"Gdje kamufliranim novinarskim drugovima bijaše teologija kada je vrli don Branko, nakon što je podvijena repa napustio svoju malu biskupiju i ostavio na milost i nemilost svoje vjernike, vrativši se iz dobro potkoženog samoprogonstva, izjavio ni manje ni više nego da su više stotina svećenika izdale svoje poslanje. Jesu, jer nisu podvili repove nego ostali sa svojim progonjenim i iskrvavljenim narodom te nisu poslije razbacivali letke po Kotoru i drugim mjestima stvarajući autokarizmu o možebitnom mučeništvu. On umjesto da traži oprostjenje za svoj kukavičluk dijeli zlobne i krvave lekcije, ne lekcije s mirisom tamjana, nego s mirisom holokausta."

Don Branko je odrastao uz don Nika Lukovića. Don Niko je bio jugoslavenski orijentiran katolički svećenik, narodni poslanik, ali i povjesničar koji je iza sebe ostavio značajna djela. Nadao sam se da će ga upravo u tom stvaralačkom putu slijediti don Branko. Nije, što nam potvrđuje i dr. Čorić:

"Dao sam jednome studentu da mi potraži sva znanstvena djela jednog od 'najvećih hrvatskih teoloških intelektualaca'. Nakon malo vremena došao mi je s bolnim licem uz napomenu kako je pronašao svega nekoliko lijepo pisanih članaka, po njegovom sudu bez ikakve znanstvene težine."

Moramo reći da se don Branko ipak danas na svoj način bori za Hrvate u Boki. Za razliku od don Nika Lukovića, koji je bio i Srbin i Crnogorac i Jugoslaven, on danas ipak nastupa kao Hrvat. Don Branko je svojim prvim nastupom oduševio mnoge u Hrvatskoj. Ali mnogi su i tada spominjali "onog svećenika iz Crne Gore". Rekao sam mu tada u šali:

"Don Branko, Ti si od sebe napravio kulturni spomenik u Hrvatskoj. Hajde, molim te, promijeni svoje ime u Hrvoje, tako da ljudi znaju da se radi o hrvatskoj kulturi."

Bojim se svojih šala. Kasnijim nastupima, koje je i komentirao dr. Čorić, ona je postajala sve manje i manje šala. Sve više i više ljudi u Hrvatskoj je dvojilo oko don Brankova rada.

Nisu se samo hrvatske novine "proslavile" tako što su "zanijemile" na tekstove dr. Čorića. Njima se priključilo i jedan od najraširenijih i najpoznatijih tjednika katoličkog svijeta *Famiglia cristiana*. Dopustite mi da ovaj svoj prikaz sjajne knjige dr. Čorića završim dijelom iz tog teksta u kojem im dr. Čorić objašnjava kakav je bio Domovinski rat:

"Nije lako braniti svoju zemlju jer hrvatski narod nije naoružan, a s druge je strane imao srpsko-crnogorskog agresora naoružanog do zuba s oružjem koje je nabavljao od II. svjetskog rata i to najviše novcem hrvatskog i slovenskog naroda. Najveći dio političara, čak i intelektualaca, su se ponašali poput noja gurajući glavu u pijesak.

Unatoč tome hrvatski je narod, naročito u ovo ratno vrijeme, morao podnositi tolike kletve iz usta takozvanih velikih, a među njima je na žalost bilo i nekih predstavnika kulture i politike talijanskog roda. Upravo su te činjenice proizvele toliko patnje hrvatskom narodu. Unatoč tome hrvatski je narod uspio oduprijeti se i obraniti svoju mučeničku zemlju, zahvaljujući na prvom mjestu svojoj vjeri u Boga i Gospu koju naziva kraljicom Hrvatske. Možda se sjećate hrvatskih vojnika s krunicom oko vrata, loše naoružanih ali uvjerenih da uvijek pobjeđuju žrtve, a ne osvajači. Moram vas podsjetiti da je upravo hrvatski narod jedan od rijetkih kršćanskih, europskih naroda koji nije nikada stavio svoj pedalj na tuđu zemlju. Ne želeći nikoga uvrijediti a naročito ne predragi talijanski narod, ova istina o hrvatskom narodu ne bi se mogla primijeniti talijanskom narodu i drugim narodima tzv. kršćanske Europe."

Objašnjavao je Talijanima, a kamo sreće da ovo nauče mnogobrojni lijevi "hrvatski" intelektualci. I Stipan Bunjevac ih u *Glasi Koncila*, 25. siječnja 2004. godine podučava: 'Crveni', ugledajte se na Srbe! Vjerojatno bi tada operacija uklanjanja "malog crvenog" odnosno "malog jugoslavena" iz njihovih glava bila uspješna. Nažalost, jasno je da traži previše. Srbima je uvijek srpstvo bilo u prvom planu. To sam u šali znao reći kroz pitalicu:

- Znete li koji je problem sa srpskim političarima?

- !?

- Svi su Srbi!

A naši su svoje jugoslavenstvo stvarali kroz mržnju prema svemu hrvatskom. I poslije novih izbora – ponovimo riječi dr. Čorića - "bez trunke crvenila, zauzimaju sve moguće položaje". Pogotovu u medijima. A dr. Čorić još nije kolumnist! Dapače, i danas stvaraju slučaj "Thompson". Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma"⁸¹. Kao da ju je on komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će Thompsonovo to uspoređivati s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjevao na nekoj veselici prije tri četiri godine odmah praviti zločine kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-

⁸¹ Predstavljanje knjige dr. Čorića bilo je 27. siječnja 2004. Nekoliko dana kasnije u *Fokusu*, 30. siječnja 2004, naš poznati odvjetnik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadivljen tim tekstom. A kakve smo sve gluposti i vjerojatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja. Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se netko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna rema!"

Sam Marko Perković Thompson ("Ne dam svoje dostojanstvo", *Večernji list*, 30. 1. 2004.) kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunta, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvjeđivanja domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na nekoj veselici pjeva "Juru i Bobana". Hoće li biti kažnjen zbog veličanja fašizma?

Da, u pravu je dr. Čorić. Crveni će i dalje "bez trunke crvenila, zauzimati sve moguće položaje". Podržavat će ih svi oni kojima je – kao i njima – mrska svaka hrvatska država. Mene iznova podsjećaju na moju pitalicu:

- Ima li razlike između četnika i Jugoslavena?

- !?

- Četnik je poštteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Možemo u toj pitalici zamijeniti riječ "Jugoslaven" s "crveni". Da, dr. Čoriću! U pravu ste! Crveni je crveni!

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE SUBJEKT SLOBODE

Nova knjiga kolumniste Sarajevskog "Katoličkog tjednika" Ivice Relkovića *Subjekt slobode* sastavljena je od njegovih kolumni u ovom tjedniku počevši od 20. srpnja 2003. pa do 14. ožujka 2004. Kako sam autor u svom Uvodu kaže, te kolumne "tematski dotiču razna područja društvenog izazova pred kojima se nalazimo i kao pojedinci i kao nacionalna zajednica i kao Crkva". Sam naziv knjige je istovjetan s nazivom njegove kolumne, a sam Relković ga je svojim čitateljima ovako prokomentirao (str. 29-30):

"Kad smo kolumni dali ime "subjekt slobode", željeli smo time istaknuti i pojedinačnu osobnu odgovornost u slobodi za sebe samoga, ali i izazvati u samoj zajednici (a to je pravo svake identitetske zajednice!) pitanje o svojoj subjektivnosti (ne subjektivnosti!) i o svojem subjektivitetu. Subjektivnost je način ostvarivanja vlastita subjektiviteta. Možeš ga i kao osoba i kao zajednica živjeti podložnički, neautentično, plašljivo i neodgovorno, a možeš ga živjeti odgovorno, s jasnom vizijom svojih "prava i dužnosti". Samo ovaj drugi način ostavlja prema drugim identitetima prostor za istinski dijalog, razumijevanje i toleranciju. Onaj prvi, možda drugima kratkoročno draži, neminovno i kad-tad rađa frustracijama, a zatim i nasiljem. Samo međusobna identitetska sloboda i odgovornost u slobodi rađa pravednim mirom, a čak i mir nasilju klica je nasilju. Ja svojoj identitetskoj zajednici koja je većinski nacionalno određena hrvatstvom, a duhovno kršćanstvom-katolištvom, želim spoznaju i življenje vlastite subjektivnosti u suradnji i miru s drugim identitetima."

A tekstovi Ivice Relkovića pokazuju ono što mi koji ga poznajemo znamo: on sigurno nastupa autentično, hrabro i odgovorno. Sigurno ne podložnički. Pogledajmo samo naslove nekih njegovih kolumni: *Tinejdžeri u raljama medija*, *Matematika terorizma*, *Donacija prava nije prava donacija*, *Nova medijska strategija*, *Izbori (se)*, *Del Ponte više ne želi u Zagreb!*, *Sloboda se ne da utamničiti*, *Poslijeizborni inženjering*, *Crkva i politika*, *Dekontaminacija Hrvata*, *"Urbani govor mržnje, Hrvatski "izbor": Papa ili Rodman*, *Vrijeđanje kršćana (katolika) kao demokratska norma*. Već iz ovih naslova očito je kako Relković u svojim kolumnama komentira pitanja bitna za hrvatski narod i u Bosni i Hercegovini i u Hrvatskoj. Sjetimo se da naši biskupi u BiH javno govore o tome kako su im razni predstavnici međunarodnih organizacija govorili da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili promijeniti nacionalnost. Jasno je da i zato Relković puno piše o njima. Ali neće on zaboraviti ni moju Boku kotorsku tj. Zaljev hrvatskih svetaca a ni Hrvate u Australiji i diljem svijeta. Sve nas tište isti problemi.

Dugo je već Hrvatska izložena agresiji tzv. detuđmanizacije. Relković to komentira ovako (str. 70): "Zamislmo jednu situaciju: prvi hrvatski predsjednik,

svjestan da će nakon smrti biti gažen kao 'najveća nesreća koja se dogodila Hrvatskoj, da će pozitivnost njegova imena biti prizivana samo u pojmu 'detuđmanizacije' – dakle, s tom proročkom sviješću, staje on pred razne 'generale poslije bitke' i pred cijeli narod (...) i kaže: ne želim vam nezahvalnicima biti ni predsjednik ni ratni zapovjednik! Nađite si vi drugu 'budalu' za to! I, tako redom, odbiju to svi hrabri i sposobni, jer nitko ne želi biti 'budala' usred takvog međunarodnog rašomona i 'balkanskog bureta'. I kamo će narod? Lijepo će sjesti na ledinu i s 'marković-protektorima' trgati latice tratinčice 'bit će rata' – 'neće biti rata'. Oni koji nisu imali snage, uz svu međunarodnu potporu koju mi još dandanas plaćamo omčom oko vrata, spasiti ni šačicu rudara na Kosovu, sada su odjednom 'vizionari' na čijim će 'sjećanjima' međunarodna zajednica oprati svoje 'Srebrenice', za koje – a tako su blizu Carli del Ponte i Den Haagu (u istoj državi!) – još nije podignuta nikakva optužnica."

Zar nas ovaj Relkovićev komentar ne podsjeća na pismo koje je svojevremeno Henry Kissinger uputio predsjedniku Tuđmanu: *"G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom."*

Ili na isto tako duhovitu zgodu vezanu za bivšeg podpredsjednika vlade Bosiljka Mišetića. Naime, poslije trećesiječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ograđivali od politike predsjednika Tuđmana. jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

A i iz ovog citata vidimo da Relković ne zaboravlja komentirati sramotnu ulogu suda u Haagu. Treba posebno podvući da su namjere tvoraca ovog suda u samom početku bile nepoštene. Naime sud je stvoren prema tzv. Nürnberškim načelima, a osnovni i najveći zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije – nije ušao u statut ovog suda. Ako pogledamo same optužnice protiv hrvatskih generala, vidimo da je upravo njima najveći zločin – zločin agresije. Zločin izmišljene agresije na BiH, pa čak i agresije na izmišljenu državu Republiku Srpsku Krajinu. A znamo da svaka država ima pravo i obvezu oslobađati okupirana područja svoje države. A osnivač suda u Haagu, Vijeće sigurnosti UN-a je u dvije svoje rezolucije konstatirao da se radi o okupiranim područjima hrvatske države. Zato sam duboko uvjeren da s pravom mogu tvrditi, da su optužnice protiv Hrvata samo zločinački pothvat suda u Haagu.

Mogao bih navesti čitav niz sličnih Relkovićevih citata koji oduševljavaju. Ali onda bih oduzeo svima nazočnima koji će tek čitati Relkovićevu knjigu da ih sami otkrivaju i uživaju u njima. Zato sam sebi postavio neobičnu zadaću, neuobičajenu za predstavljanje knjiga: mogu li u knjizi naći nešto s čime se možda ne slažem? Je li to kolumna *Pismo bratu Marku* u kojoj Relković govori o tzv. slučaju Thompson? Tako Relković kaže (str. 126):

"Ti si, Marko (a to nije samo tek Perković, a još manje Thompson), veći od sviju o čijim hrabrostima pjevaš! Ti si, Marko, iznad svakoga smisla tih starih i novih opterećujućih stihova! (...) Hrvatski branitelju Marko (ne tek Perkoviću, a još manje Thompsone), naša bi povijest bez tebe bila neizmjereno manja i zato se ne pozivaj na povijest koja je od tebe manja i koja te umanjuje! Ostani radikalni i stani na branik

još jednom s jednom jedinom lozinkom: 'Domovina naprijed, a sve povijesne zastrane stoj!' I pjevaj o Bogu, o ljubavi i Domovini i javno i privatno na isti način."

Može li se zahtijevati od nekog jednak nastup u javnom i privatnom životu? Zar nije veći problem nečiji privatni život pretvarati u javni? Ja sam o ovome govorio na predstavljanju knjige dr. don Josipa Čorića *Crveni je crveni*, 27. siječnja o.g. na Kaptolu:

"I danas stvaraju slučaj 'Thompson' (misli se na medije o kojima je Relković u više navrata govorio u ovoj knjizi, pa je i ova kolumna o Thompsonu pisana u svezi s 'Latinicom', tj. 'Ćirilicom'). Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma". Kao da ju je on komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će to usporediti s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjevao na nekoj veselici prije tri, četiri godine, odmah postati zločinci kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na nekoj veselici pjeva "Juru i Bobana". Hoće li biti kažnjeni zbog veličanja fašizma?"

Tri dana kasnije, 30. siječnja 2004., naš poznati odvjetnik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadivljen tim tekstom. A kakve smo sve gluposti i vjerojatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja. Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se netko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna tema!"

Istog dana sam Marko Perković Thompson (*Ne dam svoje dostojanstvo*) u "Večernjem listu" kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunta, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvjeđivanja Domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

Jedan sličan događaj odigrao se nedavno na OTV-u na sam Dan holokausta. Gost Bolkovićeve emisije bio je Slavko Goldstein. Na postavljeno pitanje treba li se utvrditi istina o broju žrtava Jasenovca 40 posto gledatelja – na zaprepaštenje samog voditelja – odgovorilo je sa: NE!

A razlogu zaprepaštenu nije trebalo biti. Jednostavno je Bolković izborom gosta sugerirao gledateljima kakva ta istina treba biti. Dakle i tih 40 posto gledatelja nisu bili protiv istine o Jasenovcu, već protiv "istine" Slavka Goldsteina. Onih 60 posto koji su odgovorili s DA, vjerojatno i nisu znali kakva je to Goldsteinova istina. Ja u svojim tekstovima pokazujem da je brojka koja se danas koristi (80-100.000) u stvari velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihajlovića.

Ali, vratimo se Reilkovićevom tekstu. Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu? Očito je da Relković misli jedno, a recimo i Olujić i ja mislimo drugačije. A u biti mi se tu i ne razlikujemo, jer nije pravo pitanje o kome govorim, dakle "Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu?" Bolje je: "Tko može postaviti takvo pitanje?"

I Olujić i ja nikada tako nešto sebi ne bi dopustili. Međutim, Relković sigurno može. I to ne zato što je kolumnist jednog katoličkog tjednika, već isključivo zato što se radi o njemu, o Ivici Relkoviću! Naime, on je tijekom Domovinskog rata bio 113 dana zatočen u srpskom logoru u Vojniću u kojem se našao kao hodočasnik na putu u Međugorje kroz okupirane dijelove domovine. Svojevrsan dnevnik iz logora je njegova knjiga *ZAGREB – MEĐUGORJE: 113 dana tamnice* (HKZ MI, 1995., Susret 2001). O tome on piše i u ovoj knjizi (vidjeti tekst *Logoraško sjećanje na Svetog Oca*).

"Usred logora bio je zajedno s još devetoricom logoraša, a zatim i pojedinačno, tjeran da psovka pogazi vlastito dostojanstvo i vlastitu vjeru. Odbio je, a učinila je to i jedna grupa logoraša. Rezultat je bio: čudesan prestanak torture za sve logoraše i skorašnje oslobađanje iz logora! Usred logora tako su ponovno dodirnuli subjektivitet slobode do granice spremnosti da tu slobodu plate životima. Posebno tjeran da psuje majku kardinalu Kuhariću, Svetom Ocu i Vatikanu, Relković je – odbivši to oči u oči s tamničarima – dobio jednu tada, usred logora, nezamislivu milost upravo s obzirom na ono na što je bio tjeran. Naime, nekoliko godina poslije, za prvog Papina posjeta Hrvatskoj bio je inicijator velike molitvene akcije 'Milijun krunica za Svetog Oca' koju je proveo Pokret krunice za obraćanje i mir, osobno ju je svojim potpisom podržao upravo kardinal Franjo Kuharić, a na koju se povratkom u Vatikan osvrnuo i sam Sveti Otac: *Predragi, ostvareni je pohod očekivan vrlo mnogo vremena. Prethodilo mu je živo razdoblje molitve, obilježeno brojnim pothvatima od kojih valja spomenuti i 'milijun krunica' za dobar uspjeh putovanja*"

Da, Relković sebi može dopustiti nešto što mnogi drugi ne smiju! Hvala mu i na ovoj izvrstnoj knjizi!

Govor na predstavljanjima u Davoru i Novoj Gradišci
23. svibnja 2004.

IZ GOSTOVANJA NA FORUMU⁸²

Crocop. Zaboravio sam ovo pitanje,

- Kako je to V. Šeks (Sova) zaustavio lustraciju?

Moj je dojam i utisak da su domoljubne stranke dobro kontrolirane i dobro podrovnane.

Hvala još jednom. S poštovanjem i velikim hrvatskim pozdravima vama g. Pečarić i Uredništvu ovog jedinstvenog hrvatskog foruma.

J.P. - Mislim da sam prenio ono čega se sjećam da je Pašalić govorio na nekoj od naših televizija tijekom predizbornih pitanja. Ako se dobro sjećam on je išao u Klub zastupnika HDZ-a s Tuđmanovom porukom da se ide s lustracijom, ali je Šeks prije nego što je on došao na istom klubu izbio odluku da se ne ide.

- Sigurno. Prijašnje strukture su znale što ih čeka, i nema dvojbe da se nisu "osigurale" upravo na način o kome Vi govorite.

Nadam se da ste pogledali ono što sam odgovorio g. Karloviću. I današnji "Hrvatski list" pun je sličnih komentara. Tekst prof. dr. Branimira Lukšića je *Gospodine Bozaniću, pokojni kardinal Kuharić je znao braniti čast Domovinskog rata i njegovih junaka!*, a onaj Dunje Ujević *Sljedbenici Poncija Pilata ili Isusa Krista?*. Zoran Vukman je uvijek i iznova sjajan. U tekstu *Čiji Bog sjedi u Bruxellesu?* posebno si izdvojeni ovi djelovi:

"Uzoriti kardinal Bozanić očito EU shvaća kao dogmu, i tu je još jedan problem njegove političke poslanice: ona se ne obraća vjerničkom puku i ne stavlja na prvo mjesto Uskrslog Krista, nego se obraća Bruxellesu i EU, kao da tamo sjedi neki bog ili neko božanstvo. EU nije ni idol ni kumir kojemu se trebamo klanjati, a kardinal nije svjestan kakve podjele u našoj Crkvi može potaknuti prozivanjem vjernika euroskeptika kao izolacionista i u kakvu poziciju stavlja vjernike koje proziva samo zbog njihova stava.

Kardinal Bozanić zlorabljuje Papine poruke kako bi dio svojih vjernika, koji su euroskeptici, neizravno prozvao izolacionistima! A to je već, ne zabrinjavajuće, nego sablažnjujuće! Nastupio je s retorikom koja više pristaje jednom Stipi Mesiću nego zagrebačkom nadbiskupu.

Treba nam kardinal koji bi u moralnom smislu bio primas Hrvatske, i koji kad govori o Uskrsu, onda govori o Uskrsu, koji ne osuđuje, ne politizira, nego razumije i pomiruje. I na kraju krajeva, koji bi imao što reći. S jasnoćom i proročkim nadahnućem."

Evo i dva podnaslova iz istog broja "Hrvatskog lista": "Bozanić ne sluti bilo svog naroda" iz teksta admirala Davora Domazeta Loše i "Je li Bozanić zaboravio Bibliju?" iz teksta generala Markice Rebića. Koliko su samo naši generali i u borbi za Hrvatsku perom jači od našega kardinala!

Već sam upozorio koliko bi riječi Michaela O'Briena više odgovarale hrvatskom kardinalu od onih koje jesu njegove. Ne čudi što su jednu sličnu izjavu kanadskog slikara i pisca stavili i kao izjavu tjedna: "Još možete sačuvati snagu koju smo mi na

⁸² Izbor pitanja i odgovora.

Zapadu, bit ću izravan – prodali vragu. Kao stranac u stranoj zemlji, molim vas: ne budite slični nama na Zapadu! Budite ono što jeste jer tako nam možete pomoći da se i sami vratimo u život!"

Sigurno ćete uočiti u mojim odgovorima, g. Karloviću, kako sam ja Papine riječi protumačio srodno ovome što govori Kanađanin, i ne samo on. Bozanić to radi na potpuno suprotan način, pa ne čude ovakve reakcije kod onih koji vole ovu zemlju.

M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.

ŠNAJDER UBER ALES

G. Šnajder ocjenjuje mene i «moje» stavove – bez akcija i podataka.

Raspravimo stavove.

Cijeli život se zalažem za ravnopravnost svih ljudi, u komunikaciji, nastavi, pisanju i akciji, bez obzira na opasnosti. Pokušavao sam spriječiti rat a dok je trajao, zajedno s drugima spašavao tisuće ljudi ne praveći razlike među njima i odlazeći na sva ratišta. To je poznato i našoj i svjetskoj javnosti. G. Šnajder ipak ideološki nemilosrdno kvalificira moje porijeklo, vjeru, politička uvjerenja, moral i djelovanje, sažimajući u osudu 'Lang je kriv za rat u kojem je u pozadini skupljao kosti mrtvih'.

Ako se moj rad u ratu, sprečavanja AIDS-a, zaštite Ljudskih prava, zalaganju za ravnopravnost svih i napadnutih, pokretanja Zdravih Gradova ... može tako ocrniti, koja je šansa ikoga da mu se prizna išta u ljepšem vremenu? Više zbog budućnosti, a manje prošlosti moram iznijeti i bolnu istinu.

Židovi, narod i vjera

G. Šnajder piše: «Dojučerašnji starozavjetni Langov Bože, i današnji Langov Oče», izmišlja moju konverziju, pitajući dali to hinim iz straha.

U istoj rečenici je banalizirao i Židove i vjeru. Otac mi je bio Židov, majka Hrvatica, a ja sam oboje. Već sam napisao «Treba koristiti promjene, ako one omogućuju više dobra, ali ne kao bježanje zbog straha od progona», (drugi dio je ispušten). Dodajem - uvijek će biti i takvih koji vam to neće dozvoliti.

Antisemitizam je progon Židova kao naroda, ne vjere, iz 19. st. kada oni pokušavaju postići ravnopravnost u Evropi. Nacizam ga radikalizira do likvidacije. Danas u Evropi Židovi postoje kao vjera, manjina i pojedinci, a narod ne.

Ljevica je podcijenila antisemitizam: početkom tridesetih u Njemačkoj, nakon presude Frankfurteru 1936, ne dopuštajući Leviju da u sjećanjima iz logora napiše da je Židov do 1963, zloupotrebom Jasenovca – odbijanjem utvrđivanja žrtava pojedinačno, uveličavanjem broja, Feralovim blaćenjem zahtjeva da se u njemu njemački premijer ispriča Hrvatima i neukusnim slikama, a i Šnajderovom željom da u Jasenovcu postavi predstavu.

Borba protiv antisemitizma je izvor borbe protiv progona svakog naroda. Zalažem se (**aktivno**) za ravnopravnost i zaštitu Albanaca, Bošnjaka, Hrvata, Srba, Roma, Nijemaca, Židova... U pismu NIN-u 1988 molio sam zaustavljanje mržnje. Organizirali smo protest protiv antisemitizma u Zagrebu 1991. godine U Dubrovniku

1991. godine s Dr Bernard Kouchnerom sam formulirao pravo na dom. Na suđenju u Haagu, britanski časnik UN-a svjedočio je «Hrvati su se u ratu ponašali kao životinje, a svi ljudi s Balkana su jednako loši» (Jutarnji list 26.7.). Takav UN nije mogao spriječiti Srebrenicu niti zaštititi Bihać. Najviši predstavnik UN-a za vrijeme rata, g. Akashi, je otvoreno optužio Savjet sigurnosti za genocid u Srebrenici ali nije odgovorio da li bi bili ubijeni da su bili Englezi, a ne Bošnjaci.

Danas je najvažnije pitanje antisemitizma odnos s Muslimanima koji rade i useljavaju se, postajući narod Evrope.

Ateizam

U Jugoslaviji je vladala ideologija ateizma. Vjernici nisu mogli zauzimati važnije funkcije - člana Sabora, Vlade, u diplomatskoj službi, višeg časnika ili direktora, u gospodarstvu pa i uz teškoće u akademskoj zajednici. Vjernici nisu bili ravnopravni. Ovo je prvo isticanje pola stoljeća kršenja ljudskih prava vjernika i propuštenog bogatstva duhovnog nasljeđa za svih.

Potreseni II svjetskim ratom, moji su roditelji prestali vjerovati. S vremenom sam postao agnostik. Nakon neuspjeha u poticanju ljevice i međunarodno na sprečavanje i zaustavljanje rata, slijedio sam iskustvo 'pravednika među narodima'. U tim trenucima, razaranja, progona i ubijanja, dobio sam potporu crkve, od vjernika do Kardinala Kuharića i Pape Ivana Pavla II. Vjernikom me učinio susret s «Ranjenim Kristom». Vjerujem u jednoga Boga, poznajem, snagu i ljepotu duhovnog i među osnivačima sam udruge za toleranciju vjere.

Edith Stein, židovski filozof, u 31 godini je prešla na kršćanstvo, 1933 postala karmelićanka, ubijena u *Auschwitsu* u **51 godini i proglašena sveticom 1986. godine. Poručila je «Spasilac nije sam na putu križa. Oko njega nisu samo protivnici koji ga ugnjetavaju, već i ljudi koji mu pomažu». Umro je Bronislaw Geremek, rođen Lewertow**. Molim g. Šnajdera da ih ne napadne u svojim doista opasnim vezama misli i riječi i da se više ne bavi ni određivanjem ni vrednovanjem ničije religije.

Antitotalitarizam a ne Anifašizam

Šnajder piše, da mu priznajem što se nije odrekao antifašizma i pita dali sam se ja odrekao?

Antifašizam je 1945. porazio zlo (Hitler), ali nije pobijedilo dobro. Koristio sam iskustva nekih antifašista (Hannah Arendt, Willy Brandt, Daniel Cohn-Bendit, David Frankfurter, Antonio Gramsci, Maximilian Kolbe, Primo Levi, Arturo Toscanini, Simone Weil), a drugih ne (Winston Churchill, Enver Hoxha, Draža Mihajlović, Josip Staljin, Simon Wiesenthal).

S uspostavom Njemačke vlasti u Hrvatskoj, formiran je logor Jasenovac i ubijene tisuće ljudi. Nakon 1945, nije dopušteno utvrđivanje žrtava, zbog preuveličavanja i optuživanja Hrvata. Bleiburg i Križni put, svjedoče o totalitarizmu u Jugoslaviji nakon Hitlera, a Goli Otok i nakon razlaza sa Staljinom. Preko Hrvatske su se prelamali ratovi, progoni i zločini svih totalitarizama, uključivši i poticanje kod nas. Mjesta stradanja trebaju slati poruku o odbacivanju svakog totalitarizma, mržnje i zločina nad ljudima, a ne poticati nove sukobe. Treba poštovati sve žrtve i prihvatiti vlastitu odgovornost za budućnost. Treba poštovati i bolno nastojanje naših ljudi danas, da

nasljeđa mržnje, razaranja, progona, osuda i podjele prenesu mladima u vrijednosti, međusobnog uvažavanja, zajedničkog rada, činjenja dobra i vjere.

Zdravlje, mirotvorstvo i nenasilje

Šnajder ocjenjuje moj rad u ratu, kao bavljenje mrtvima i poginulim po hrvatskim i bosanskim pozadinama i pita, nije li bilo nesravnjivo bolje poraditi na jednom svijetu u kojemu uopće nikoga nije potrebno spašavati, nego skupljati mrtve.

On niti zna što se događalo, niti razumije značenje svoje presude. Neizmjereno cijenim sve poginule i nestale, uključivši one čija sahrana u Jugoslaviji nije dozvoljena nakon 1945. Zakon o pravu na grob, da sahranimo sve mrtve nije prošao, a Predsjednik Tuđman je optužen za «miješanje kostiju». Jada je država i politika koja ne sahrani mrtve.

Djelovao sam na prvoj liniji fronta u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini i na Kosovu. Spasili smo tisuće života, bez obzira na vjeru i nacionalnost, oslanjajući se i na iskustvo holokausta, zaštitu logora, bolnica, prognanih ... sprečavanju genocida.

Iskustva prenosimo nastavom i međunarodno. Pokušavali smo spriječiti rat od 1986 do 1991. Povijesna analiza treba započeti sa zašto rat nije spriječen.

Na kraju o vlasti, riječima i ljudima kao psima

Vlast. *Šnajder ocjenjuje da sam bio i ostao uvijek uz vlast.*

Presude, bez dokaza su poznate. One su neistinite, bez argumenata, agresivne, razdvajaju i sukobljavaju ljude. Ideološki sljedbenici u njih vjeruju, a drugi njima ni nisu važni.

Riječi. *Šnajder je pogrešno shvatio moj odnos prema fotelji.*

On nije išao na mjesta stradanja i nije pomogao ljudima da bi spoznao istinu i poštovao samog sebe. Ovo je rasprava poput Nijemca i Židova u nacizmu, ili svakog tužitelja i žrtve u totalitarizmu. On i sam vjeruje u ideologiju progona, a ja sam kriv jer se suprotstavljam podjeli ljudi na krvnike i žrtve. G. Šnajder je tumačeći Platona sam odredio istinu i sudi, dok ja slušam i iznosim stavove i povezujem ih prvo u međusobno poštovanje, a potom i istinu.

K nozi! *Šnajder je naslovio i obratio mi se kao psu.*

Čovjek nije pas. G. Šnajder nemojte se nikom obraćati kao psu. Ja volim pse i ni njima se tako ne obraćam.

G. Šnajder misli da ga želim sahraniti, a ja povodom šezdesetog rođendana i četrdesete godišnjice 1968 tražim da ostvari nemoguće i prekine govor mržnje!

NAŠA, VAŠA I NJIHOVA HRVATSKA

MLADI, NE DAJTE DA VAM ODUZMU SLOBODU!

Kao liječnik cijeli se život zalažem za zdravlje, a kao humanist za dom i uvijek ću pozdravljati sa 'Zdravo' i 'Za dom'

Mislim da je glavni razlog njihova napada na Thompsona u odsustvu vlastitog sudjelovanja u obrani i stvaranju Hrvatske. Njihova su iskustva vezana uz II. svjetski rat i socijalizam te svom snagom prosvjeduju protiv svijeta s više slobode

Thompsonovi koncerti nastavljaju Hrvatskom širiti epidemiju napada i zahtjeva za ograničenjem slobode govora, ravnopravnosti u tisku i okupljanja u miru. Neki članovi Hrvatskog sabora kao da su na čelu borbe da u 21. stoljeću u vlastitoj državi ograniče građanske slobode. SAD su se za njih izborile još 1791. godine 1. amandmanom na svoj Ustav. U nekim državama Europe postoje ograničenja slobode govora (primjerice, negiranje holokausta). Jači je američki pristup i ja želim u Hrvatskoj punu slobodu govora. U hrvatski Ustav, po ugledu na američki, treba unijeti sljedeće: *Sabor ne će zakonom utvrditi državnu religiju, ograničiti slobodu govora ili tiska; pravo ljudi da se u miru okupljaju i da se obrate vlastima s molbama ih prigovorima.*

Ovog ljeta se pitamo zašto se neki ugledni javni radnici, političari, književnici, novinari i drugi zalažu za ograničenje građanskih sloboda u Hrvatskoj?

Kao razlog i opravdanje za to odabrali su nekoliko ustaških kapa. povika 'Ubij Srbina', antisemitizam i pozdrav 'Za dom'

Podigao sam zastavu na Stradunu

Mislim da je njihov glavni razlog u odsustvu vlastitog sudjelovanja u obrani i stvaranju Hrvatske. Njihova su iskustva vezana uz II. svjetski rat i socijalizam te svom snagom prosvjeduju protiv svijeta s više slobode. Pokušat ću iskazati malo iskustva iz obrane i stvaranja Hrvatske. Znakovi hrvatske države, zastave i grbovi, simboliziraju da su na njezinom teritoriju svi ljudi ravnopravni bez obzira na vjeru, nacionalnost, spol, dob, zdravstveno stanje, politička uvjerenja i rasu. Na hrvatskom teritoriju to važi za građane svih država, a ona štiti i zastupa svoje građane u svim drugim državama i zajedno sa svim državama obavlja svjetsku odgovornost u Ujedinjenim narodima i drugim međunarodnim organizacijama. Prvi sam put stavio ljudska prava pod zaštitu hrvatske zastave u proljeće 1991. Tada pred vojnim sudom JNA u Zagrebu sudili su generalu Dečaku. Na uglu Preradovićeve i Hebrangove zapalili smo svijeću (blagoslovio kardinal Kuharić). podigli zastavu, skupljali potpise (potpisali i Tuđman i Mesić i još 300. 000 drugih) i postavili prvog Ranjenog Krista. Nakon skoro dva mjeseca svjetla svijeće, Dečak i drugi su pušteni.

Krajem travnja otišli smo u Potkonje pokraj Knina. Tamošnji Hrvati uzdigli su hrvatsku zastavu visoko iznad svih pobunjeničkih srpskih zastava. Prenijeli smo im Radićevu mudrost 'Ja sam Srbin - Živjela Hrvatska' i 'Prvo čovjek - onda Hrvat*'. Neposredno po našem odlasku, oni su napadnuti i prognani od srpske paravojske i JNA pod komandom Ratka Mladića.

Niz primjera čovječnosti ljudi s ustaškim znakovljem

Za vrijeme opsade Dubrovniku JNA je avionima nadlijetala, mornaricom opkoljavala, a s brda topovima palila i razarala grad te mitraljezima i puškama gađala ljude. Kao svoj simbol Grad je digao zastavu hrvatske države. Na Srđu su branitelji junački branili Dubrovnik. Jedne noći, dok smo se u dubokom mraku spuštali od njih, čuli smo samo s vrha poruke vjetrom hrvatske zastave koja nam je dala sigurnost i vodila nas od koraka do koraka. Na Sv. Nikolu, 6. prosinca 1991. godine, kada je zločinački razaran i ubijan Dubrovnik, na Stradunu su teško ranili i novorođenu hrvatsku zastavu. Pod cijenu života smo ju podigli, a iz Mokošice iznijeli sliku Ranjenog Krista.

U to vrijeme Hrvatskom, a 1992. godine Bosnom i Hercegovinom, od kuće do kuće, od sela do sela, od grada do grada postavljane su hrvatske zastave, znak radosti rađanja hrvatske države i traženja zaštite i sigurnosti. Svaka od njih je bila različita, mnogi još novu nisu ni poznavali, ali njihova raznolikost je sva povijesna sjećanja i simbole unosila u veliko povijesno vrijeme obrane i stvaranja države. Svi i sve sadržano je u današnjoj mladoj, a po iskustvu bogatoj hrvatskoj zastavi.

Među ovim znakovima bilo je i ponekih ustaških kapa i zastava. Mi smo ih prihvatili da sudjeluju u obrani i gradnji nove države. Mogu iznijeti primjere čovječnosti koje su izvršili ljudi s takvim oznakama. Prihvatili smo ih u trenutcima obrane hrvatskog naroda i države. ljudskog života i smrti. Ne smije ih se odbaciti.

Prva iskustva znakova stekao sam u Americi davnih šezdesetih godina prošlog stoljeća. Naučio sam svu slobodu javnog izražavanja kada su se pred luksuznim hotelom Waldorf Astoria okupili američki nacisti pod kukastim križem, a policajac mi rekao daje to njihovo pravo prema 1. amandmanu. Danas ako na mreži unesemo pojam Američka nacistička stranka, može se odmah skinuti kukasti križ, a i cijeli Hitlerov "Mein Kampf. Pred pola stoljeća naučio sam da snaga nije u zabrani znakova već u djelotvornim znakovima države i volji, iskustvu i vrijednostima u ljudima. Zadnji značajan sastanak o znakovima sazvao je premijer Ivo Sanader u 21. stoljeću, u sada već obranjenom i svjetski priznatoj Hrvatskoj. Neki su tražili zabranu nacističkih, fašističkih i ustaških simbola. Na komentar da su i pod zvijezdom izvršeni zločini u 2. svjetskom ratu, na Bleiburgu, Golom Otoku, 1971., Vukovaru, Dubrovniku, Sarajevu, Srebrenici, Kosovu sve do kraja ovog rata, premijer je prekinuo sastanak, koji nikada nije ni nastavljen. Bio sam na koncertu u Čavoglavama. Putovao sam starom cestom iz Zagreba i usput zastao u Vojniću i Zrmanji da posjetim neke od srpskih obitelji s kojima sam postao prijatelj od *Oluje* do danas. U Čavoglavama na predstavljanju knjige akademika Josipa Pečarića rekao sam da se kao liječnik cijeli život zalažem za zdrav 1 je, a kao humanist za dom, i da ću uvijek pozdravljati sa "Zdravo" i

'Za dom'. Tužan je narod koji se dijeli između zdravlja i doma. Našao sam i jednog devetnaestogodišnjaka s ustaškom kapom. Prišao sam mu i pitao ga zašto nosi ovu kapu. Bilo mi gaje žao jer se činilo da se uplašio te kad mi je kratko rekao "Ponosim se*", nisam nastavio. Susreo sam i nekoliko mladih koji su vikali "Ubij Srbina". Kad sam im rekao "Još ne znate ni rađati Hrvate", prekinuli su.

Koncert je Thompson otvorio pozdravljajući dom, a tijekom koncerta odbacio (nepotrebno), simbole koje nose 'provokatori'.

130.000 ljudi, prije svega mladih, pokazivali su snagu današnje hrvatske države, njezine zastave i grba - njezinu snagu da obuhvati sav svoj narod.

Neistine i prijetnje mnogo štetnije za hrvatsko-srpske odnose od ustaških kapa

Ovoga se ljeta vodi slična rasprava i u Francuskoj. Neki ugledni intelektualci, Elie Wiesel, Claude Lanzmann, Robert Badinter i Bernard-Henri Levy smatraju da nije važno braniti novinara optuženog za 'antisemitizam'(kao kod nas pjevača). Poput uglednog komentatora Bernard Cohena (boravio u Sarajevu tijekom rata), ne slažem se.

Napadi i preuveličavanje izoliranih ustaških kapa i neki usklik mržnje, bili oni obiteljska nostalgija, provokacija ili naprosto humor, samo potiču i bude u Hrvatskoj, praktično nepostojeći antisemitizam i znatno smanjeni negativni osjećaj prema Srbima. Budimo jasni, na hrvatsko-srpske odnose negativno mnogo štetnije od ustaških kapa utječu neistine i prijetnje iz Srbije, nesudjelovanje srpskih političara u proslavi hrvatske slobode ili odlazak vođe oporbene stranke Zorana Milanovića u Srb.

Kada se 'Kristos rodio' oduzeli su mu dom. Stvarajmo Hrvatsku i Doma i Zdravlja. Pozdravljam premijera u nastojanju da ne popusti pod pritiscima. U prošlom su se stoljeću preko ovog malog naroda i države prelamale sve ideologije zla, ratovi razaranja i smrti i oblici progona. Najveće jamstvo njezine njene sigurnosti nisu zabrane i progoni. već država, koja zastupa slobodu i ljudi, pogotovo mladi, svjesni vlastite odgovornosti.

Mladi, ne dajte da vam ne dopuste 1. amandman u Hrvatskoj.

“Hrvatski list”, 14. kolovoza 2008.

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA
VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.**

**IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA S
PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON U OČIMA
HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU**

**U osvit 338. obljetnice pogibije Zrinskih – Frankopana, Bečko Novo mesto –
30.4. 1671.**

'Što ste izišli u pustinju gledati? Trsku koju vjetar ljulja? Ili što ste izišli vidjeti: Čovjeka u mekšaste haljine odjevena? Eno, oni u sjajnoj odjeći i raskošju po kraljevskim su dvorima. Ili što ste izišli vidjeti? Proroka? Uistinu, kažem vam, i više nego proroka...Kažem vam među rođenima od žene nitko nije veći od Ivana. A ipak, i najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega.' (Lk 7,24-29).

Potaknuti Duhom Nazarenca u čijem svjetlu je stvoreno sve plemenito, pozitivno, istinito i vrijedno u hrvatskom narodu imamo pravo, koristeći se propalim parolama bratstva jedinstva, poput – 'mi smo Titovi, Tito je naš' ili 'svi smo mi drug Tito', mutatis mutandis – mijenjajući što treba mijenjati, međusobno se pozdraviti po prilici – svi smo mi na putovima koje zastupa svakim svojim treptajem srca i duše Marko Perković Thompson – dakle 'svi smo mi Thompson' a to su putovi, kako često susrećemo u ovoj malo neuobičajenoj knjizi, a koje je tako divno opisao sadašnji šibenski biskup Ante Ivas:

„Bogoljublje i čovjekoljublje, rodoljublje i domoljublje,
Četiri su 'ugaona i zaglavna kamena' tvoje kuće...

Dobro znade biskup Ante da je Marko samo čovjek i da kao čovjek može upasti u napast da radi štogod što nije ljudsko:

„Nek na putu tvom te vodi Bog, Izdat nećeš tad ti roda svog...

Samo je vjera sačuvala mene, Ljubio sam Boga, a on mi dao tebe, sine moj“ Samo ljubav rađa život.“

U pjesničkom zanosu biskup Ante upućuje završne riječi pjesmotvora Marku 'Iliji od Kljaka!' nazivajući ga: „Ognjeni pjevač, čovjek domoljub i vjernik, suprug i otac, gromovnik iz Čavoglava. (Usp. Mate Kovačević – Josip Pečarić – Thompson u očima hrvatskih intelektualaca, Zagreb 2009., str. 14-15). Biskupov pjesmotvor će naš Marko potvrditi tolikim nastupima, intervjuima, a iznad svega dosljednim životom. U razgovoru s jednim od tvoraca knjige koju predstavljamo – Matom Kovačevićem odgovara odakle mu nadahnuće za njegove pjesme:

„Nadahnuće mi je široka narodna tradicija, obiteljski odgoj, naša slavna ali često nesretna i vrlo krvava povijest. Moram posebno istaknuti kršćanske vrijednosti, koje nam je unatoč surovom okruženju usadila Katolička Crkva. Od nje znatnim dijelom

baštinim osjećaj zajedničke pripadnosti...Morate znati da čovjek ništa ne može bez Boga. A zašto je Bog odlučio da ja imam taj dar, to ja ne znam. Mi kršćani smo pozvani da oblikujemo svijet...Sve je dio Božjeg plana, a ja mu se pokoravam i slijedim ga. Svatko ima svoj križ i nije ga lako nositi, neki ga odbace, a ja ga ne želim odbaciti ma koliko bio težak, jer znam da će mi u trenutku kad ga ne budem mogao nositi On pomoći.“ (ib. 20-21).

I kada takvom čovjeku koji ne laže, nego se trudi istinu, pravdu, mir i ljubav živjeti s oba plućna krila tzv. antifašisti, a u biti nacifašisti ne dopuštaju doći u pojedine dijelove hrvatske zemlje kroz koje slobodno šecu oni koji su ne samo kroz četiri godine domovinskog rata nego i kroz onaj II. svjetski rat, tamanili sve hrvatsko – njima se priređuju svečani dočeci – jer bratstvo jedinstvo biblijskih Kajina želi biti besmrtno. Sarkastički sam se nasmijao kada je simbiotički dvojac aktualnog hrvatskog predsjednika javno se hvalio kako je uspio dobiti potporu Pantovčaka i onemogućiti dolazak u Istru čije je 'hrvatstvo drukčije od ruralnog hrvatstva Marka Perkovića.' Drugi suradnik Damirov će izjaviti u stilu musolinijevskih smjernica kako nema smisla dati Arenu Thompsonu, jer neće biti dovoljno gledatelja.

Šteta što je već napisana knjiga 'Pohvala gluposti'. Velikog saborskog zastupnika, bolje rečeno 'bukača' sa svojih preko 2000 nastupa u hrvatskom saboru, uz čije karakteristike možemo saznati da je već uspio dospjeti do zvanja upravnog referenta (SSS), treba upozoriti na istinitost nomen est omen – a znamo što bijaše prvi Kajin u ljudskoj povijesti. On u ime demokracije koju nisu ostvarili tzv. hrvatski antifašisti nego krv hrvatskih branitelja kojima nije u krvi bilo ubijati, nego svoje braniti i zato su trn u oku, sljedbenicima fašizma odnosno najrigidnijeg komunizma, što se šćućurio pod plašt antifašizma, a koji je bio najplodniji u skrivanju i zataškavanju tolikih grobnica punih nevino pogubljenih iza II. svjetskog rata. Kako će takvi prihvatiti Markovu poruku:

„Antikristi i masoni, komunisti ovi, oni, šire sotonske fraze da nas poraze. E, moj narode!“ Kao kroz kapaljku smo čuli o preko 820 masovnih grobnica na tlu Hrvatske. Tu možemo dodati i 720 jama na samom Biokovu, o kojima govori splitski patolog i specijalist sudske medicine dr. Antonio Alujević u razgovoru s Miloradom Bibićem Mosorom – u SD od 15. 11. 2008. Poslušajmo izvorni tekst:

„Čitam da ste relativno često angažirani i u identifikaciji kostiju iz jama...“

'Drugi svjetski rat u Dalmaciji, očito još nije završen! Stalno se otkrivaju nove jame u kojima su kosti ljudi ubijenih i bačenih u Drugom svjetskom ratu. Vjerovali ili ne, samo na Biokovu ima – 720 takvih jama!'

„Sedamstotina dvadeset!?“

'Da dobro ste čuli. Nalazimo oko kostiju ruku žicu, vidljivo je da su uglavnom sve žrtve ubijene metkom ili mecima u zatiljak. Identificirane su i nakon šezdesetak godina sahranjene mnoge žrtve koje su ubili partizani...'

„Zar su u Drugom svjetskom ratu ubijali i leševe bacali u jame samo partizani?“

'Moje iskustvo tako govori. Ustaše su ubijale u logorima. Nijemci su ubijali po našim selima, strijeljali bi ljude, ali trupla su ostavljala obiteljima da ih sahrane...'

„Ova vaša tvrdnja dignut će na noge dalmatinske antifašiste!“

'Znam da govorim istinu. U svim jamama koje sam 'obradio' počivale su kosti žrtava koje su ubili partizani'.

Mi, kojima Bog nije oduzeo pamet, sjećamo se ne tako davne hajke pod parolom da zločini ne zastarijevaju. Bilo je doista smiješno pratiti suđenje jednom Artukoviću, a i Šakiću. Sjećate se kako je Artuković znao odgovoriti na pitanje suca gdje se nalazi: „U Americi!“ I znamo pala je osuda, a sada kada su prve jame sablasno otvorila vrata krvavih pirova tzv. antifašističkih zločinaca, pod imenom osloboditelja, i to nakon što je u kulturnom svijetu utihnulo oružje, sada se taj svevideći drug, kojemu je svaka riječ bila procesuiranje, valjda pod smetnjom svojih obrva, uozbiljio i održao labuđi pjev u Jasenovcu, a bolje bi mu bilo da je pristao na katarzu, jer ima za što obaviti metanoju. Kada su me pozvali na izravnu emisiju, koja je cjelovito objavljena u ovoj knjizi na str. 73. – 76., a u svezi s g. Thompsonom, dok je u osjećkom studiju bio drug Jaroslav Pecnik pokušali su Marku imputirati ustaštvo. Između ostalog podsjetio sam na jednog od desetak sveprisutnih na televiziji, zove se – čini mi se – Žarko Puhovski koji je u Thompsonovoj rečenici: „Na ljutu ranu ljutu travu!“ vidio duh Ante Pavelića, jer je on to često ponavljao ja sam replicirao: „Ako je to tako onda ja svečano izjavljujem da od večeras ne ću jesti kruh, jer vjerujem da je Poglavnik jeo kruh.“ (Thompson, s. 74). Jasenovac – najveće stratište hrvatskog naroda, dobro ste čuli izričaj ovog podnaslova. Pred par mjeseci sam obavljao duhovnu obnovu u Novoj Gradišci. Odlučio sam posjetiti sam Jasenovac. Bijaše ponedjeljak, kada službeno logor nije otvoren. Ipak mi je jedna gospođa zaposlenica odgovarala na moja pitanja, ali na bitna nije znala ili nije htjela.

'Koliko je točno žrtava ovdje pogubljeno?'

„Sada smo došli do broja od preko 70 000 tisuća. Svatko može donijeti podatke i ovdje ih provjerene ostaviti...“

“Gospodo, kako to da je broj od milijun, čak 1 400 000 spao na 70-ak' tisuća...,”
Žrtve su žrtve...i onda nastavi s uobičajenim propagandnim rječnikom.

“Da. Gospodo, žrtve su žrtve, ali nije isto kada netko npr. naleti ovdje i ubije, ne daj, Bože, samo vas a nas preostalih četvero poštedi, zar ne?”

Jest, ali...

“Ništa, gospodo, ali znate li vi da je poslijeratna povijest hrvatskog naroda pisana na lažnoj komunističkoj propagandi posebno ovog logora koji nije prestao biti logor 1945.?” Malo se nakostrušila. Tko je prvi počeo skidati milijunske brojeve? Ne vjerujem da ne znate da je pred par godina među žrtve Jasenovca upisivano i one koji nikada nisu bili u Jasenovcu. Znam tako da je preko 120 Podgorana, koji su umrli u El Šatu upisano kao žrtve Jasenovca. Slično su završili i podaci solinskih 'Jasenovčana' koji nikada nisu vidjeli Jasenovac.' „

Da, to smo izbrisali...

“Vi ste izbrisali, ali to nije učinio muzej holokausta u Washingtonu i nakon tolikih 60 godišnjih manipuliranja i laži tko može vjerovati u ono na čijim lažima je ispisana cijela hrvatska tzv. 'zločinačka' povijest. Mi smo rijetki narod proglašen zločinački od onih koji su nas tamanili, a da nikada nismo stupili na tuđi teritorij. Kada sam bio u Jad Vašemu u Jeruzalemu crvenio sam se gledajući u pod na kojemu su napisana glavna stratišta židovskog naroda. Tu je zapisano 65 000 židovskih žrtava u Jasenovcu. Malo prije sam kupio najnoviju monografiju spomen područja Jasenovac gdje piše da je u logorima – Jasenovac – Stara Gradiška izgubilo živote 78.163, od kojih 46.925 muškaraca, 30.079 žena i 159 osoba neutvrđena spola. Nacionalni sastav: 47.123 Srba; 10. 521 Židova,

6.281 Hrvata; 5.836 Roma, 919 muslimana i ostalih 7.483. Što bi izgubili poštenu tražitelji istine i u hrvatskom i u židovskom narodu kada bi sada ažurirali popise kako je objektivno istraživanje pronašlo, jer nije isto 65 000 i 10. 521.“

Kako se povijest piše dovoljno je navesti Enciklopediju Jugoslavije br. 4, Zgb 1960. Str. 467 koja kaže da broj premašuje 700 000 žrtava, Vojna enciklopedija 4, Bgd 1972. Str. 31 govori o preko 600 000. Jesmo li onda u pravu ako naglasimo da je Jasenovac najveće stratište Hrvatskog naroda? Najveće stratište hrvatskog naroda, gdje je broj žrtava uvećavan i do 20 puta i po tome se pisala povijest, kako bi nas se proglasilo jednim od najkrvoločnijih naroda na zemlji. Kada je neki srpski poslanik govorio o 1 400 000 srpskih žrtava u Jasenovcu prišao mu je Stevo Krajačić i prišapnuo: „Da vas je toliko bilo pobijeno ne bi ti danas bio ovdje.“

I tu je u nedjelju, po ne znam koji put, razglio svoju 'sveznajuću' predsjedničku dušu, nadajmo se po posljednji put kao građanin predsjednik u pratnji svoje bratije na čelu s Fumićem i sličnima s kojima sam vodio polemike pred 10 i više godina kao što sam vodio i s aktualnim predsjednikom, iako mi to nije htjela objaviti, po svom običaju SD. Tekst 'Uz gorku crnu kavu nasuprot predsjedniku'. S kojim sam ga guštom pročitao nakon 8 godina? Dirnut predsjednikovim krokodilskim suzama u Jasenovcu poslao sam u zarobljenu tzv. SD opet tekst ovog trenutka. Dopustite mi jedan mali odlomak:

'Predlažem vam da učinite gest s kojim biste ušli u zlatnu knjigu hrvatske povijesti. Umjesto da šeretski pokušavate izrugati svoje protivnike, posebno one, koji pogađaju 'u sridu', ovo vrijeme što vam je preostalo, iskoristite za katarzu. Osobnu i našu hrvatsku. Posjetite svaki dan barem dvije od preko 800 grobnica na tlu iskrvavljene Hrvatske. Ne dajte pri tom nikakve izjave. Dajte im samo dužnu počast. Tiho im recite kojom ste ideologijom zadojeni. Budući da su vam dani nektara vlasti odbrojeni poštedit ću vas, kao sin podbiokovlja, preko 700 jama na tlu same planine Biokova. I sve nam to učiniše antifašistički 'osloboditelji'. Spreman sam vam se pridružiti, ali bez vaše kohorte s Pantovčaka. I meni će dobro doći ta katarza. Ne samo vama i meni, nego tolíkima, ali vama u najvećoj mogućoj mjeri.“

Budući da SD pred 8 godina nije objavila tekst uz gorku crnu kavu dopuštam sebi ovdje navesti završni odlomak tog teksta zbog kojeg su me sve tiskovine u Hrvatskoj napale, posebno SD kroz svog glasnogovornika Sašu Jadrijevića Tomasa, kojeg sam tužio i čiji je predmet već više od 20 mjeseci na čekanju kod sutkinje. Zanima me bi li predsjednik svih građana Hrvatske toliko čekao da ga je netko uvrijedio? A svi smo jednaki pred zakonom: „Kako bi sve bilo u kafedžijskom stilu napominjem kako sam došao k vama na kavu, ne iz Pantovčaka, transparentno, bez ikakvih resursa, kompatibilno s mojim stajalištima, predsjedniku svih građana, kao gost, jer se ponosim svojim seljačkim rodom te ne pripadam građanskoj kategoriji, i zato legalistički rečeno ne bih smio biti pod vašom jurisdikcijom, i to me doista raduje, nadajući se da zbog krvave istine neću biti – lege artis – procesuiran.

Sa štovanjem, 9.2.2001.“ (Usp. J. Čorić, Crveni je crveni, Split 2004 str. 113). Mi smo vjernici. Ne možemo zaboraviti onu scenu iz Lukina evanđelja kada se je napuhivao farizej zbog svoje pravednosti, no opravdan je grešnik, carinik, koji se je udarao u prsa moleći: 'Bože, milostiv budi meni grešniku!' (usp. Lk 18, 13). Ako tražimo katarzu onih na vrhu vlasti nitko od nas nije pošteđen od katarze, jer: 'U narodu

mome ima zlikovaca, ...postavljaju zamke, hvataju ljude...ne mare za pravo sirotinje...proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mojem narodu to omilje' (Jr 5, 26, 31). S bezbošcima sjesti ne želim (Ps 26,5) poručuje psalmist. Neizvršena lustracija je Černobil Hrvatske. 23 godine su prošle od Černobilske tragedije, a prema procjeni će još radijacija odnositi žrtve najmanje 100 godina. Gore radijacije od najtotalitarnije ideologije – komunizma nema. Ovdje ne želim prozivati nikoga, iako sam svjestan da je barem 10% nazočne populacije očijukalo i pripadalo toj zločinačkoj partiji. Ne ćemo ih prozivati, ali neka budu toliko poštteni pa neka šute, a ne da, jer imaju bukači glas, viču i buču protiv crvene partije, a i mačka i pas su im pripadali toj 'osloboditeljici' ljudskog roda.

Predstavljanje ove vrijedne knjige obavljamo u osvit 338. Obljetnice pogibije dvaju velikana – velikaških obitelji – Zrinsko-Frankopanske: Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan. Zar nam najdraži i najsnažniji grob Hrvatske – iza oltara zagrebačke prvostolnice, gdje uz svjedoka vjere bl. Alojzija Stepinca, njegovih suradnika, kardinala Šepera i Kuharića, leže kosti mučenika ubijenih u Bečkom Novom mestu 30. travnja 1671. Počujmo pismo Petra Zrinskog koje na današnji dan 29.4. 1671. piše svojoj ljubljenoj ženi Katarini:

'Moje drago serce!

Nemoj se žalostiti svrhu ovoga pisma, niti burkati. Polag Božjega dokončenja sutra u deseti ore budu mene glavu sekli, i tulikajše naokupe, tvojemu bratcu. Danas smo mi jedan od drugoga srčano prošćenje uzeli. Zato jemljam ja sada po ovom listu i od tebe jedan vekuvečni v a l e t e, tebe proseći, ako sam te u čem zbantual, ali ti se čem zameril (koje ja dobro znam), sprosti mi. Budi Bog hvaljen, ja sam k smrti dobro pripravan, niti se plašim. Ja se ufam u Boga svemogućega, koji me je na ovom svitu ponizil, da se tulikajše mene hoće smilovati, i ja ga budem molil i prosil (komu sutra dojt u ufam se), da se mi na okupu pred njegovem svetem tronušem u dike vekuvečne sastanemo. Veće ništa ne znam ti pisati, niti za sina, niti za druga dokončenja našega siromaštva. Ja sam ove na Božju volju ostavil, ti se ništar ne žalosti, ar je to tak moralo biti. U Novem Mestu, pred zadnjim dnevom mojega življenja, 29. dan aprila meseca, o sedme ore pod večer, leta 1671. Naj te Gospodin Bog s mojom kćerju Auroru Veroniku blagoslovi.

Grof Zrini Petar

(Usp. Obljetnice hrvatskih velikana, Zagreb 1971. str. 69. Na njihovu grobu stoji Franova izreka: Navik on živi ki zgine pošteno!

I Frankopan piše dirljivo svojoj Juliji:

'Draga moja Julija, želio bih iz sve duše da ti uzmognem ostaviti posljednji spomen svoje najdublje ljubavi, ali sam gol i siromah...

'Tako je javno mišljenje ondašnje Europe bilo da Zrinski i Frankopani moraju biti pomilovani, jer su namjerno došli u Beč, obistinilo se što je govorio Nikola Zrinski: 'Viruj Nimcu ko i suncu zimcu!' 18. 4. 1761. Osuda im je pročitana 28. 4. 1671. Zrinski je osuđen na smrt odsijecanjem glave i desne ruke dok će Frankopan biti 'pošteđen' siječe ruke, ali glave ne!

Ne možemo a da se još jednom, pred kraj, dotaknemo komunističke ideologije. Najjezgrovitije se je o KP izrazio veliki disident Brodski: 'Pripadati jednoj jedinoj postojećoj partiji znači biti natprosječno nepošten!' Marko i Markovi, a to smo vjerojatno svi nazočni ne bi bili radosni da se traži spas od one monstruoze božice

što siše krv svojih podanika. U starim zazivima kliktao se Bogu: Od kuge, gladi i rata – oslobodi nas, Gospodine. Ja bih malo modernizirao: Od kuge, gladi, rata i komunističke ideologije oslobodi nas Bože, Gospe i svi sveci. Amen.

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

DAMIR BOROVČAK

TREBA LI RAZBITI JOŠ JEDNU PLOČU U VUKOVARU?

Treba li razbiti još jednu ploču u Vukovaru? Onu betonsku na kojoj se danas nalazi vukovarska Gradska tržnica. Naime, ako je točan podatak još se traži 325 nestalih Vukovaraca. Kad dođem u Vukovar i razgovaram s onima koji su rođeni u Vukovaru, vole svoj i naš herojski hrvatski grad, znali su mi skrenuti pozornost na vukovarsku Gradsku tržnicu. Čuo sam njihove sumnje i slušao razgovore kako se ispod betonske ploče Gradske tržnice krije masovna grobnica nestalih branitelja Vukovara. Smišljeno i učinjeno odmah u prvim danima srpske okupacije, a kasnije zabetonirano s namjerom da se nestali nikada više ne pronađu, jer tko će ikada ići seliti i prekopavati tržnicu? No, možda ovo i nije točno, ali ne vrijedi zanemariti.

Ali zato je posve točno ovo: Nekoć se u crkvi Sv. Filipa i Jakova, kad je prije mirne reintegracije zapaljen zaštitnik Vukovara sv. Bono, a crkva pripremljena za miniranje do temelja, ostao natpis na zidu pri izlazu iz crkve: БОГ ПРАШТА – СРБИ НЕ ! ili BOG PRAŠTA – SRBI NE ! (Damir Borovčak: Voliš li Hrvatsku? Zagreb, 2007. str. 186). Nažalost, taj je upozoravajući natpis pri uređenju unutrašnjosti crkve nepromišljeno prebojan, a čini se ipak je trebao ostati vidljiv.

Prebojan je u ime oprosta i suživota, a trebao je ostati vidljiv zbog trajne opomene, kako bi i danas i uvijek dobro shvatili poruke koje stižu na ćirilici. Ali i nove poruke poput ove: NE IGRAJTE SE VATROM ! (9. 10. 2013. – Milorad Pupovac, saborski zastupnik i profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu). Isti taj koji prijete vatrom, podmetač je i vatre o lažnom pokrštanju 11 000 srpske djece u Hrvatskoj 1992. godine. Tada je to bio udar izravno na obranu Hrvatske. Udar poslije kojeg je pokojni kardinal Franjo Kuharić odmah pokrenuo crkvenu istragu i nije pronašao ni jedan takav optužujući primjer. Ali provokator je postigao svoj cilj i vinuo se u političke visine. Jadna zemlja koja trpi, plaća i ustupa medijski prostor takvima koji i dalje šire prijeteće i opasne poruke!

U konačnici me zanima, jesu li sumnje Vukovaraca opravdane? Ako više Vukovaraca nešto zna o masovnoj grobnici ispod Gradske tržnice u Vukovaru, zanima me tko će i kada pokrenuti istragu što se doista tamo dogodilo?

Damir Borovčak, Zagreb

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

NAJVEĆA SRPSKA RATNA POBJEDA (I.)

Vjerojatno Savo Štrbac ponajbolje opisuje stanje među Hrvatima i njihovo nerazumijevanja onoga što se doista dogodilo u Domovinskom ratu. Već sam naslov u Dnevno.hr, 21. 2. 2014. skoro sve kaže: *Dosta je holivudske crno-bijele sheme da su Srbi loši! Dobit ćemo spor protiv Hrvata u Haagu i dokazati genocid!*. Naravno, i on slično meni govori o genocidu u Oluji. I doista sam u nizu tekstova upozoravao Hrvate na stravični genocid pravljenja zečeva od Srba, na što je ukazao Slobodan Milošević, ali, čini mi se, bez velikog odjeka.

Ta crno-bijela shema pogleda na Srbe vidljiva je iz dana u dan. Npr. prof. dr. sc. Zdravko Tomac (Dnevno.hr, 21. 2. 2014.) prisjetio se kako je prof. dr. sc. Milorad Pupovac za vrijeme rata bio dio tzv. Pete kolone koja je sasipala monstruoze optužbe na račun kardinala Kuharića i Katoličke crkve. Pupovac je, prema mišljenju našeg sugovornika, zločinac protiv čovjeka i hrvatskog naroda. A zapravo, Pupovac je samo govorio neistine, a prof. Tomcu je poznato da su one najviše pomogle srpskom narodu u povijesti. Dakle, čovjek je pokazao da je dobar pripadnik svoga naroda, a Hrvat ga za to odmah proglašio zločincem. Strašno, zar ne?

Zato, da bi Hrvati uopće mogli razumjeti što g. Štrbac govori moramo se vratiti Vukovaru. Naime, Hrvati pokazuju potpuno nerazumijevanje značenja Vukovara u srpskoj povijesti. Zato oni ne prestaju razbijati ćirilicne ploče u Vukovaru. Pridružuju im se i branitelji Srbi. Čak Stožer poziva: *Hrvati solidarizirajmo se! Pajčić je ostao bez pola glave! Oblijepimo cijelu zemlju plakatima maloljetnog branitelja*. Naime, maloljetni branitelj Darko Pajčić mjesecima se oporavlja od ozlijeđa koje je zadobio nakon obračuna s policajcem Sašom Sabadošem, čija obitelj je dobro znala da se treba boriti za srpski Vukovar (Dnevno.hr, 20. 2. 2014.).

I ne samo to. Hrvati s nevjericom gledaju na bilo kakvo veličanje srpstva u Vukovaru, na izjavu Predsjednika Srbije o Vukovaru kao srpskom gradu ili pak na srpsku zastavu na kojoj piše BYKOBAP.

Tako je u tekstu *Šajkača, tri prsta, srpska zastava... Čačak? Ne, Borovo selo 2014.* (Dnevno.hr, 09. 1. 2014.) posebno izdvojen dio:

...ovakve slavljeničke kolone ne poznaje ni Zadar, ni Zagreb ni Dubrovnik. Kolone koje iritiraju i vrijeđaju Hrvate kraj kojih prolaze, rezervirane su, čini se, za Borovo selo i nemaju nikakve veze s pravoslavnom tradicijom. Jedina tradicija o kojoj se sad već može govoriti jest tradicionalna kolona provokacije susjeda Hrvata.

Ili pak u tekstu *Hrvati iz cijele Hrvatske moraju znati da Sabo po Lijepoj našoj 'žica' novac za vukovarske Srbe* (Dnevno.hr, 14. 1. 2014.):

Naš gradonačelnik nije sasvim normalan, postoje i psihijatrijski papiri o tome. Da je normalan, Vukovar ne bi i danas bio okićen. Evo, sinoć je Vukovar gorio, bio je doček srpske Nove Godine... Pucalo se kao '91. Ma, zamislite, on je prije godinu dana nudio velikom, istaknutom SDSS-ovcu da bude predsjednik Hrvatskog doma – kaže Tarle.

To nerazumijevanje pokazuje i jedan tako sjajni kolumnist kakav je Josip Jović, koji u tekstu *Sto je Hrvatskoj Srbija*, 7Dnevno, 31. 1. 2014. kaže:

Hrvatska vlada na sve načine, tražeći sve moguće i nemoguće izlike, pokušava povući povući tužbu za genocide i samo je strah od gubitka izbora u tome sprječava, šalje mirovine pobunjenima u Srbiju, izdvaja značajna sredstva za stambeno zbrinjavanje onih koji su pobjegli iz državnih stanova u gradovima izvan ratnih djelovanja, financira nimalo prijateljski raspoložene novine, a ministar Jovanović svojim kolegama u Beograd šalje udžbenike povijesti na recenziju. Postaje sve razvidnije kako je inzistiranje na uvođenju ćirilice u Vukovaru samo jedan od elemenata novog, mirnog osvajanja ovog namučenog grada. Ako je vjerovati dijelu zaposlenika Veleučilišta koje nosi ime Laavoslava Ružičke, u toj se školskoj ustanovi ubrzano provodi etničko čišćenje Hrvata, pa je tako među njezinim zaposlenicima uz asistenciju ministra Željka Jovanovića, za godinu dana od 40 posto Srba među zaposlenima taj broj porastao na 90 posto, od pet članova Upravnog vijeća su Srbima, a od tri pročelnika ureda njih su dvojica, dok je dekanica također iste nacionalnosti. I opet će se reći da krvna zrnca prebrojavaju oni koji to primijete, a ne oni koji to rade.

O problemima Veleučilišta govorilo se i na konferenciji za novinare Stožera za obranu hrvatskog Vukovara kojoj je okosnica bilo pitanje "tko želi srpski Vukovar" (Dnevno.hr, 27. 1. 2014.). Na kraju su iz Stožera poručili:

Nabranje suludog nasilja prema Hrvatima Vukovara, posebno braniteljima, moglo bi trajati puno duže, no onaj tko nije shvatio do sada i ne će. Poručujemo kreatorima kaosa koji žele provesti velikosrpsku politiku u Vukovaru – Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i hrvatski narod vam to ne će dopustiti.

A Vukovar spominje i Mladen Pavković (Hrsvijet, 1. 2. 2014.; Dnevno.hr, 02. 02. 2014.):

Tamo branitelji, ti Junaci Domovinskoga rata dobro moraju paziti da im se nešto ne dogodi, jer za ovu vlast oni su "neprijatelji". Jedan hrvatski branitelj još leži teško ranjen u bolnici jer je pokušao skinuti dvojezičnu ploču. Ostao je gotovo bez pola glave ("Za sve je kriva rakija", odgovorio je ministar policije). Tako kako su prebili toga branitelja, tako su srpski četnici udarali po hrvatskim braniteljima kad su okupirali ovaj grad.

Netko je očito zapovjedio tom navodnom hrvatskom (?) policajcu da "ubije" svakoga tko će pokušati skinuti ploču koja vrijeđa ne samo vukovarske branitelje, već sve one koji su branili i obranili hrvatsku državu.

Međutim, da su iole tolerantniji Hrvati bi, upravo zato što su u povijesti uvijek pokazivali kako su veliki ratnici, morali voditi računa o tome kako je bitka za Vukovar najveća srpska pobjeda u nekom ratu koji su sami vodili, a danas znamo kako je Domovinski rat završio strašnim genocidom u Oluji kada su od Srba napravljeni zečevi.

Još 3. 6. 1996. (*Večernji list – inozemno izdanje*) upozorio sam i Crnogorce kada su pokazali nerazumijevanje značenje pobjede u Vukovaru za Srbe.

O čemu se radilo? Crnogorski nezavisni tjednik *Monitor* narugao se Srbima tvrdeći kako je Vukovar srpsko Galipolje jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja iako je "...za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30.000 do 50.000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1500 i 1800. Prednost srpske strane u tenkovima i topovima bila je upravo nevjerovatna 100 : 1 (...) POBJEDA, uz ovakav odnos snaga, međutim, uvrštena je u program proučavanja unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava i smatra se SVIJETLIM PRIMJEROM". *Monitor* piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon "svijetle" pobjede.

U spomenutom tekstu to sam komentirao ovako:

*Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest znat će da je veličanje takve pobjede kod Srba nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda kojima se mogu dičiti u ratovima koje su vodili sami. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima i bili poraženi za nekoliko dana. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali nekoliko "pobjeda" na početku rata kojima se ponose na isti način kao i s Vukovarem. Naime, tada su Hrvati u austrougarskoj vojsci bacali oružje i s podignutim rukama bi išli predati se svojoj "braći". A braća bi ih poubijala. Na isti način na koji se *Monitor* čudi slavljenju "pobjede" u Vukovaru, Srbima se čudio Krleža za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata. Ali, pitam se ja, pa čime onda da se pohvale. Pa u Vukovaru se ona šačica ljudi branila i odolijevala tolikoj sili 3 mjeseca, a u ovim pobjedama u Prvom svjetskom ratu ubijani su ljudi s rukama dignutim uvis! A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi kao "Srbi ne znaju raditi, ali znaju bježati!". Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je da četiri godine kasnije vidimo kako cijela srpska vojska iz tzv. "Krajine" bježi zajedno s narodom. Ipak, tu se radi samo o "Krajini", dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela cjelcata srpska vojska preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.*

Kao da sam tada znao za Miloševićeve riječi izrečene poslije Oluje kada je o srpskim vojnicima govorio kao o zečevima, a usporedio ih upravo s hrvatskim braniteljima Vukovara, koji su ga toliko impresionirali da je tvrdio kako su branili Vukovar čitavih šest mjeseci.

Miloševića je očito tek *Oluja* naučila kako treba gledati na srpsku povijest i zašto ga je srpski akademik i povjesničar Vaso Čubrilović (za vreme gimnazijskih dana postao je član organizacije Mlada Bosna i bio je sudionik u atentatu na prijestolonasljednika Franca Ferdinanda 28. Lipnja 1914. godine u Sarajevu) upozorio: "Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti." Slično je Miloševića – čini se – upozoravao i Milovan Đilas.

Sjećam se kako sam jednom Srbinu to objasnio odmah poslije pada Vukovara.

Nazvao me sav ushićen tom njihovom veličanstvenom pobjedom. Rekao sam mu:

Da smo mi imali polovicu naoružanja kojim vi raspolazete, već bi u bijegu stigli do granice s Bugarskom. A koliko smo mi Hrvati glupi rekli bi vam: Pa zašto ste pobjegli tako daleko. Pa naše je samo do Zemuna.

Sjetimo se jos nekih srpskih pobjeda iz 1991.

Voćin

Hrvati, kao poznati ratnici, nemaju razumijevanja prema onima koji znaju ratovati samo s nenaoružanima. Čudi ih ponašanje Srba u takvim pobjedama. Tako (inače) izvrsni komentator Damir Kalafatić (Hrsvijet 11. 1. 2014.) s dubokim nerazumijevanje piše o srpskoj pobjedi u Voćinu:

Advent u Voćinu, 1991.g: Neviđeni masakr koji se dogodio prije 22 godine, pred sam katolički Božić, u Voćinu, bio je za to malo mjesto genocidnih razmjera, teško shvatljiv zbog morbidnog izjvljavanja nad pobijenim ljudima. Taj 13. prosinac 1991., crni petak, za 48 civila bio je koban.

Pokrenut je optužni postupak protiv 71 poznatog počinitelja, ali je najveći broj zločinaca do danas nedostupan hrvatskom pravosuđu, no mnogi su i abolirani. Za 48 okrutnih, zvjerskih ubojstava Hrvata, civila nije, dakle, nitko kriv. Zločin u Voćinu je dokumentiran čvrstim i nepobitnim dokazima zahvaljujući poznatim, inozemnim forenzičarima koji su se vrlo brzo pojavili na poprištu i to na poziv Foreign Press Bureaua iz Zagreba.

Ono što su zatekli kad su stigli u oslobođeni Voćin, bilo je i za njih neshvatljivo, neljudski, neviđeno i nadasve stravično. Ceste, podrumi i kuće bili su prekriveni leševima za koje su zaključili da su zaklani, ubijani sjekirama i rezani motornim pilama. Četnici su bračnom paru Katici i Tomi Martinoviću odrezali glave i šutali ih po dvorištu a druga horda četnika isti je dan ispred kuće ubila Romana Ridla, kojem su motornom pilom odsjekli ruku, a istom pilom na komade sasjekli Ivana Banovca i Marka Vukovića, itd., itd.....Nakon toga su ih spalili ispred kuće.

Dat ćemo podatke o još nekim srpskim pobjedama s početka Domovinskog rata iz 1991. godine:

Široka Kula

Najveći dio pokolja zbio se 13. listopada 1991., kada su pobunjeni Srbi ubili 8 Hrvata, a pokolj se nastavio i idućih dana, kada su ubili još 32 osobe. Među njima je i djevojčica od 13 godina, 17-godišnji dječak, cijela peteročlana obitelj te mnoštvo starijih osoba.

Baćin

Oko 7. listopada, srpske snage su zauzele širu okolicu Hrvatske Kostajnice. Oko 120 seljana Hrvata, mahom starije dobi ostalo je živjeti u selima oko Hrvatske Dubice, Cerovljanima i Baćinu. U jutro 20. listopada 1991., srpske postrojbe su odvele 53 seljana iz Dubice i držala ih u vatrogasnom domu. Tijekom dana i iduće noći desetero njih je bilo pušteno zbog toga što su bili Srbi ili u svezi sa Srbima. Idućeg dana, 21. listopada 1991., paravojne snage su odvele 43 osoba na mjesto u blizini sela Baćina. Najmanje 13 drugih nesrba civila se još dovelo na isto mjesto iz Cerovljana. Svih 56

je smaknuto na mjestu. U isto vrijeme pobunjeni Srbi su dovukli još 30 civila iz Baćina i 3 + 24 iz Dubice i Cerovljana te ih ubili na nepoznatoj lokaciji. Događaje su opisali svjedoci na suđenju Slobodanu Miloševiću i ostalima na Haaškom sudu.

Škabrnja

Škabrnja je napadnuta istog dana kad su u srpski četnici i JNA ulazili u Vukovar. Prvotno su krenuli sa uništavanjem kuća, crkvenih građevina i gospodarskih objekata. Nakon toga je krenuo napad na civile. Unatoč činjenici što žene, djeca i starci nisu pružali nikakav otpor agresorima pri izlasku iz svojih skloništa, već prvog dana su Srbi ubili 43 hrvatska civila. Ubijali su Hrvate na sljedeće načine: iz neposredne blizine, hitcima iz vatrenog oružja; udarcima po glavi hladnim oružjem i tupim predmetima; mučenjem do smrti, a tijela su potom izmasakrirali; neke su civile pregazili tenkom.

Po okončanju napada, Srbi su Škabrnju spalili i u potpunosti uništili. Nakon što je opustošeno selo, kraj je miniran. Od posljedica prisiljenosti kretanja kroz minska polja, još je nekoliko škabrnjskih civila poginulo. Osobito je stradala obitelj Šegarić; na najokrutniji način su smaknuti baka, otac, tri sina te još nekoliko članova obitelji. Sve obiteljske kuće su uništene i/ili spaljene. Mora za tamošnje Hrvate nije prestala ni sutradan. Velikosrbi su napali susjedno selo Nadin, u kojem su također napravili masovni ratni zločin.

*

Mi Hrvati moramo se ponositi jer su i neki Hrvati iznimno zaslužni za ove srpske pobjede. Prije svih tu je Ivica Račan i SDP koji su predali oružje teritorijalne obrane (znamo da slovenski komunisti to nisu učinili, pa su tako onemogućili pobjedu Srbima), a priznanje se mora odati Budimiru Lončaru koji je izbio čuveni embargo na uvoz oružja (jer i kad oduzmeš srpskom neprijatelju oružje moraš spriječiti da ga ovaj kupi). Na taj način su oni sve učinili da Srbi mogu ratovati na način na koji oni znaju, a koji je dobro opisan na primjerima Voćina, Široke Kule, Baćina, Nadina i Škabrnje ili pak kao onoj u Saborskom o kojoj je bilo riječi u tekstu "Srbi su mnogo tolerantniji od Hrvata", *7Dnevno*, 31. 1. 2014.

"Živuća ustaška zmija" je u ovim srpskim pobjedama itekako stradala, zar ne?

Dnevno.hr, 26. veljače 2014.

Glas Brotnja, 28. veljače 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**BISKUP KOŠIĆ****'MOŽDA SU MILANOVIĆ I JOSIPOVIĆ KRENULI
PUTEM OBRAĆENJA, ALI NEKA MI NE DOLAZE NA
BOŽIĆNU MISU'**

Vlast je prozvao protunarodnom i protuhrvatskom, no za sebe kaže da nije radikal već glasnogovornik malog čovjeka

41234 pregleda

Darko Pavičić

Nije tu ulaz u biskupiju, već s druge strane ceste. Ovdje je župni ured - rekla nam je volonterka Caritasa kada smo nekoliko dana prije Božića parkirali auto ispred sisačke katedrale, ušavši automobilom među mnoštvo Siščana koji su nosili pune vrećice mandarina. Tamošnji Caritas upravo im je bio podijelio donaciju od 40 tona. O tome smo i počeli razgovor s biskupom sisačkim, mons. Vladom Košićem.

:: Često se prigovara da je Crkva socijalno neosjetljiva?

– Živjeli smo u komunističkom vremenu kada smo imali osnovne stvari, vlast je uzela sva materijalna dobra ili barem većinu, premda se Crkva posvećivala tada svojoj duhovnoj dimenziji, koja je primarno za njezin život. Međutim, ne možete razvijati crkvene škole, bolnice ili tisak ako nemate ta dobra, što je Crkva koristila za svoju evangelizacijsku zadaću. Kada je došlo vrijeme povrata otetoga, došlo je i do povrata Crkvi, no to se nije dogodilo u očekivanome obujmu. Dogovoren je modus takav kakav jest i potpisani su međunarodni ugovori sa Svetom Stolicom, da se daje pomoć za karitativne i humanitarne svrhe, gradnju crkava i njihovo održavanje. Ali, država ne financira sve, premda je to i sakralna baština, kao obnova naše crkve u Gori, gdje smo dobili odbijenicu Ministarstva kulture i morali smo podignuti kredit kako bismo završili tu lijepu gotičku, templarsku crkvu. Ili, na primjer, u Petrinji, gdje se udvostručila župa, a vjernici nemaju novca za gradnju crkve, pa uskače biskupija s novcem koji se mistificira u javnosti, premda se radi o očitim potrebama. Od 63 župe u mojoj biskupiji, 20 ih se ne može samo financirati, nemaju za tzv. hladni pogon, pa ih zajednički uzdržavamo zajedničkim priložima vjernika i taksama.

:: Što kažete na prijedlog da bi Crkva trebala podnositi izvještaj za potrošeni novac iz proračuna?

- Davali smo izvještaje Hrvatskoj biskupskoj konferenciji, slali ih u tajništvo koje brine o financijama i koje raspoređuje taj mjesečni obrok koji stiže biskupijama i redovnicima. Radi se o ključu prema kojemu se raspoređuje biskupijama, prema broju vjernika i na početku svake godine dostavljamo izvještaj s iznosima koje smo potrošili za pomoć župama i svećenicima, Caritas i obnovu i gradnju crkvenih objekata. On nije,

doduše, specificiran, ali od nas se to nije tražilo, no i na to smo spremni, ako se legislativa promijeni. Pola naše biskupije bilo je porušeno, obnovljen je dio, ali tri župe još uvijek nemaju župnu crkvu...

:: Papa Franjo kaže da Crkva ne smije biti burza.

- To je načelno važno. Još je kardinal Stepinac doživio da su Crkvi sve oteli, pa je rekao da nam ne mogu uzeti ono što je naša zadaća, a to je evangelizacija. I možda su nam pomogli da se riješimo nekog balasta koji Crkva, možda, nepotrebno nosi. S druge strane, potreban je materijalni oslonac. Kako će Crkva financirati neke svoje projekte, poput naše zaklade koja ima 82 studenta na brizi? To se može dijelom financirati humanitarnim koncertima, donacijama i mrežom prijatelja, ali tako se skupi samo trećina novca. Konkretno, za njih treba prikupiti 560.000 kuna i ako dobijemo do 200 tisuća u donacijama, za ostalo se moramo pobrinuti sami. A dajemo i donacije bolnicama, jer smo rekli da ćemo svake godine donirati 100.000 kuna nekoj bolnici. Važno je da Crkva zna da njezina sigurnost nije ni u kakvim materijalnim dobrima, da zna prepoznati siromahe i ljude koji nemaju i koji ne smiju imati zapreku za sakramente i sve ono što svi ostali vjernici imaju, ali ne mogu to podmiriti. I sâm sam znao pri blagoslovu kuća biti u situaciji da nam neka sirota želi dati novac, ali ja to odbijem i iz vlastita novčanika ostavim joj za kruh sutra. U Crkvi to nikad nije bio problem, ako je bilo duha, ali sam protiv toga da se ulaže u poslovne pothvate. Crkva to ne smije raditi, poput onoga što se dogodilo u Sloveniji. No, u mentalitetu naših ljudi je da vjeruju, primjerice, da misna nakana neće biti valjana ako ne ostavi tih 50 kuna, koliko je propisano za misnu intenciju.

:: No, pritom je važno reći da se misa ne može "platiti".

- To je dar uz misu ili neki drugi sakramenat, koji je određen nekom taksom, ali to nije uvjet, nego nagrada svećenicima, koji se trebaju od nečega financirati. Sve ulazi u zajedničku blagajnu. Tako je od 2001. kada je propisano kolika je mjesečna nagrada svećeniku.

:: Kolika je nagrada za župnika?

- To je predimenzionirano u medijima i sad nam je teško objasniti, a radi se o 4000 kuna mjesečno za kapelana ili župnika, tj. svećenika koji je tek zaređen. Ako u župi nema toga novca, onda se za to brine biskupija.

:: Tih 4000 kuna su osnovica?

- Na njih se dobiva bodove, npr. za svake dvije godine staža po jedan bod, tu su i dodatni bodovi ako je župa veća od 2000, od 5000 vjernika...

:: Koliki je prosjek?

- Svećenik koji je tek počeo, nema više od 4500 do 5000 kuna, a ako je u većoj župi, u službi 20 ili 30 godina, onda oko 7000 ili 8000 kuna.

:: A biskup?

- Biskupi kao ordinariji imaju 100 bodova, što znači 5000 kuna. Plus spomenutih 4000, što zajedno iznosi 9000 kuna. Nije to teško izračunati. Dakle, kreće se oko 10.000 kuna. Ali, svaki biskup ili svećenik ima obvezu 30 misnih intencija, koje prikazuje, dati za doprinos kući u kojoj živi. Mi smo svi smješteni u crkvenim ustanovama. S jedne strane tako štedimo, ali imamo obavezu sudjelovati s 1500 kuna.

:: Dakle, vi kao biskup plaćate svojoj biskupiji 1500 kuna za stanarinu?

- To je doprinos, a ne stanarina.

:: Spomenuli ste komunizam, a u javnosti ste prepoznati kao njegov žestok protivnik. Zašto toliko ogorčenje?

- To je vaša interpretacija, jer ja nisam ogorčen što je taj sustav postojao. Ogorčen sam što se to ne rješava i što nismo ušli u civilizirani zapadni svijet, premda smo mu formalno pristupili, ali nismo po mentalitetu. Mi u Crkvi se ne obračunavamo s nekim avetima prošlosti, nego sa svim totalitarizmima koje bi jednako trebalo osuditi. Ako je osuđen nacizam i fašizam – hvala Bogu da jest – onda bi i komunizam trebao povući konzekvence. O tim najvećim zlima 20. stoljeća govorio je i sveti papa Ivan Pavao II. I naš su narod najviše bacili na koljena, u tom najduljem razdoblju od 1945. do 1990.

:: Zašto se taj mentalitet ne mijenja?

- Problem je u ljudima. Mnogi su ljudi stekli privilegije i osobno im se teško distancirati od vremena u kojemu su dobro živjeli i imali koristi.

:: Mislite li na nositelje vlasti, stranke...

- Naravno. Ali i među tzv. običnim ljudima u prosvjeti, zdravstvu i drugim službama. Lomilo se ljude da ne ispovijedaju vjeru javno i da postupaju po direktivama Centralnog komiteta i ostalih koji su nametali svoju volju, provodili diktaturu i nasilje nad ljudima.

:: Ali danas nema Centralnog komiteta, a mentalitet je ostao?

- Nije došlo do lustracije i distanciranja. Primjerice, da se sad neki fašist želi kandidirati na izborima ili doseći neke visoke službe u javnosti, odmah bi ga eliminirali, što je opravdano, jer je bio dio represivnog totalitarnog sustava. Dok su ovi drugi zaštićeni. I štite diktatore. Pitali su me jesam li osobno pogođen, ali nisam, jer meni nitko nije stradao u obitelji ni od komunista ni od fašista. Nemam nikakve osobne povijesne navezanosti, nego mislim da kao Crkva moramo biti glas ljudi, osobito onih koji se još uvijek boje. U našoj biskupiji imamo najviše grobnica koje su posijali komunisti. Čak 119! Nijedna nije obilježena! U Brezovici, gdje se veliča partizane, oni su počinili 5000 ubojstava, postoji masovna grobnica, na kojoj se nitko nije potrudio ni postaviti križ. Neka se kaže i ono što je bilo dobro, ali i ono što nije. Zar nije sramota da je Bleiburg – najveća tragedija hrvatskog naroda – odbačen nakon deset godina spomena i memorije? Crkva je to obilježavala i dalje obilježava, a s druge se strane to zataškava i govori da se ondje ništa nije dogodilo i da je to samo mit. Teško je podnijeti tu nepravdu. U Bleiburgu sam govorio da je potrebna jednaka valorizacija žrtava.

:: Zagovarate lustraciju, no je li ona danas provediva?

- Djelomično. Ne bi mogla biti provediva u opsegu kao odmah nakon demokratskih promjena, nakon pada Berlinskog zida, ali tada smo mi imali rat kao posebno stanje. Predsjednik Tuđman je želio da se svi zajedno kroz pomirbu odupremo velikosrpskoj agresiji. No, lustraciju je trebalo provesti nakon toga. Navodno je to predsjednik Tuđman želio, ali je bio bolestan i nije mogao. Kad se vratio iz SAD-a 1996. govorio je da se treba obračunati s tim “jugokomunističkim ostacima”, ali očito nije mogao. Mislim da bi lustracija dobrodošla i sada bi poslužila pri izboru za javne službe. Ne zato što je netko bio član partije, već ako je bio član tajnih službi, sustava progona i ubijanja, čemu smo sada svjedoci u aktualnim sudskim procesima.

:: Ne bojite li se da bi lustracija pogodila i Crkvu, jer je bilo i svećenika koji su surađivali s onim sustavom?

- Ne bojim se. Bilo bi mi i to prihvatljivo. Ako je bilo takvih, a mislim da ih nije bilo ili ih je bilo vrlo malo, bio bih i za to, jer to nije bilo u redu. Iz Stepinčeve biografije vidi se da je bila nekolicina takvih ljudi, ali oni ne zaslužuju poštovanje u društvu.

:: Je li Crkva kritična prema sadašnjoj vlasti zbog svjetonazorskih razloga ili neučinkovitosti?

I jedno i drugo. Ne može netko tko je nevjernik ili ateist, a dobije javnu službu gradonačelnika, župana, saborskog zastupnika, predsjednika vlade ili države, ateizirati čitavo društvo. To nije u redu. Nositelj svake službe, bez obzira na vjersko opredjeljenje, mora poštovati tu zajednicu, jer je politika služenje zajednici. A to znači služiti konkretnim ljudima takvima kakvi jesu, a ne ih mijenjati. Kardinal Kuharić izborio je da se slave katolički blagdani, a sada se to bagatelizira, jer dolaze na slavlje ljudi koji nisu vjernici. Zar to ne vrijeđa nas katolike?

:: Mislite konkretno na nositelje vlasti, predsjednika i premijera koji nisu vjernici?

- Da. To je zloraba vjere u političke svrhe.

:: Mislite li da se radi o manipulaciji?

- Dolazite negdje gdje vas ništa ne zanima i ništa ne osjećate, već se želite praviti važnim, da vas snime kamere, kako tobože poštujete i druge... A zapravo se radi o prikupljanju političkih bodova.

:: Što da vas sad nazovu iz ureda predsjednika ili premijera i vele da žele doći na božićnu misu?

Rekao bih da bi bilo bolje da ne dolaze. Ako baš hoće doći, ja ih ne bih pozdravio. Što onda, neka stanu u zadnji red i ako se žele moliti, neka mole zajedno sa svima. Možda je počeo njihov put obraćenja, čemu se veselim.

:: Možda im treba pomoć i duhovno vodstvo u tom obraćenju?

- Ma dajte, baš će mene izabrati i da će se ovdje obratiti!

:: Zašto ne bi vas izabrali?

- Zato što ste i vi dio toga sustava koji je o meni stvorio sliku nekakvog radikala, gdje ja, tobože, ako samo jasno govorim, predstavljam batinu za komuniste. Nisam to! Ali ne sviđa mi se to što se u našem društvu ne može slobodno govoriti, već vas raspnu na stup srama i proglase vas "katoličkim vehabijom".

:: Ja sigurno nisam dio toga sustava. No kako biste se opisali: jeste li radikal? Koja je vaša politička pozicija?

- Domoljub sam i želim da naš narod, kao i svaki drugi narod, ima slobodu, svoju demokratsku državu, da se poštuje svakoga u njegovu uvjerenju, da nas ne tište prošla vremena i da se to već jednom raščisti. Ali na pravi način i govoreći istinu. Kako o onome što se onda dogodilo, ali i danas, jer se i danas manipulira, npr. s brojkama u anketama. Ne može se nekoga razapinjati na stup srama, već se mora čuti i druga strana. Bio sam i na naslovnici vaših novina.

:: Govorite o susretu s Darijem Kordićem i reakcijom koja je krenula iz Islamske zajednice?

- Proizašlo je da su to bile sve vjerske zajednice, a bila je samo jedna. To je bila inicijativa samo jedne osobe. U BiH su dali notu nunciju protiv mene, a Islamska zajednica u Hrvatskoj je dio one u BiH.

:: Jako su vam to zamjerali. Kako ste to riješili?

- Čudio sam se tome, jer smo doista u dobrim odnosima. Muftija me mogao nazvati i pitati što se doista dogodilo. Otvoreno smo razgovarali i zaključili da želimo nastaviti suradnju. Ti su problemi iza nas. Ne znam jesmo li ih raščistili, mislim da jesmo, jer sam ja bio iskren. Rekao sam i muftiji da Darija Kordića nisam poznavao u ratu, niti kad je pozvan u Haag i ondje osuđen, već sam ga upoznao prije pet godina u Grazu, kad je bio na odsluženju kazne. Kao vjerski poglavar ne mogu se ne radovati kad susretnem bilo kojeg vjernika koji raste u vjeri, a on je bio upravo to. S njim niste mogli razgovarati o politici, nego samo o vjeri i Bogu!

:: S Kordićem ste razgovarali samo o Bogu?

- Samo o Bogu! Čudo je to kakav je to čovjek. On je sad student teologije i želi biti trajni đakon. Sav se posvetio Bogu. Zar to mene ne bi trebalo veseliti? Primjerice, želite tješiti čovjeka koji je osuđen na 25 godina, ali dogodi se da on tješi vas! Odlazite potreseni, jer on govori da je to Božja milost i da je sretan što je ondje, jer da je slobodniji u svome srcu možda više od onih koji su vani slobodni. I to mi razumijemo, dok ovaj svijet to ne razumije. I kad je bio na slobodi, išao sam prema njemu kao što sam sad pred vama, ne sa štapom i mitrom ili u ime HBK, nego kao Vlado Košić pozdraviti Darija Kordića. Vidim u njemu dobrog čovjeka i vjerujem da on nije kriv. I tražit će reviziju procesa. Ali ja to ne smijem reći, no gospodin Pusić smije na dan oslobođanja generala Gotovine i Markača izjaviti na HTV-u da mu je žao što se to dogodilo i da je zvao svog prijatelja Savu Štrbca i rekao mu da se svi u Hrvatskoj ne vesele toj presudi. On smije komentirati odluku Haaškog suda, a ja ne smijem!

:: Isto je bilo i s kritikom predsjednika Josipovića na promociji Tomčeve knjige nedavno?

- Nisam to tako doživio, rekao sam da sam se ogradio, jer kao biskup mogu govoriti o vjerskim aspektima. Tomca sam, također, upoznao preko puta njegova obraćenja. Nisam želio ulaziti u političke analize, već sam govorio o odnosu predsjednika prema Crkvi, vjeri i duhovnosti. Predsjednik države sam se deklarirao kao agnostik, a s druge strane ide na hodočašća u Ludbreg i Mariju Bistricu, što mislim da je zloraba vjere u političke svrhe i vjerskih događaja u svoju političku promidžbu. Primjerice, kad sam pozvao na molitvu za generale Gotovinu i Markača, on je rekao da molitva u tome neće pomoći. Tada sam kontaktirao s njim internetom i zamolio ga da ne vrijeđa vjernike, jer ako on ne vjeruje u molitvu, ima nas koji vjerujemo.

:: Činjenica je da su njemu glas dali mnogi katolici?

- To je sociološko pitanje, kojemu je teolog Tonči Matulić posvetio cijelu knjigu. Tada je bila utrka između dva lijeva kandidata i ljudi su se odlučivali između njih.

:: Kako gledate na sadašnje kandidate?

- Bilo bi mi drago da se riješimo ljudi koji nam žele nametnuti okvir prošlosti. Sadašnji predsjednik obećava novi Ustav, imajući za to dobru računicu, jer je godinu dana njegova lijeva koalicija u parlamentu, i želi nam skrojiti odijelo za budućnost, koje nitko ne zna kakvo je. A sve je opterećeno njegovom ideološkom prošlošću, što nije dobro i treba napraviti iskorak, kako bi se riješilo onih koji nam iz prošlosti kroje budućnost.

:: Znači, Josipović kod vas otpada?

- Tako ste vi rekli.

:: Što očekujete od ostalih kandidata?

- Kao što su biskupi i kardinal napisali, želio bih da novi predsjednik bude domoljub, da se ne srami svoje Hrvatske i da ne mora govoriti samo "građani i građanke", već da poštuje svoje zemljake i državljane i naziva ih onim što jesu. Bilo mi je tužno slušati kada su nam svi pri ulasku u EU čestitali s "Dragi Hrvati, čestitamo vam", a naš nam je predsjednik čestitao s "Dragi građani i građanke, čestitam vam". Našalio sam se i rekao da kad bismo se ponašali kao on, svoje pjesme Gospi trebali bismo mijenjati iz "Zdravo Djevo, kraljice Hrvata..." u "Zdravo Djevo, kraljice građana i građanki...". Što bi bilo smiješno. Zašto se ne bi domoljublje iskoristilo kao pokretač svijesti i ponosa. Druge zemlje ističu svoje zastave i grbove jer to karakterizira njihovu naciju.

:: Ističu i svoje zaslužne građane, npr. poput branitelja?

- To je jako važno pitanje i branitelje se nipošto ne bi smjelo ovako ponižavati. Stao sam i uz Stožer za obranu hrvatskog Vukovara, pa su me napali da sam uz revoluciju i protiv legalne vlasti. A ja sam držao da se radi o revoluciji protiv branitelja primjenom nasilja. Ne mogu zamisliti da se dugim cijevima i specijalcima ide na hrvatske branitelje, i to u Vukovaru koji je simbol otpora, obrane i žrtve koju je Hrvatska platila za svoju slobodu. Ako vlast podupire represiju protiv temelja svoje države, onda je ne mogu proglasiti narodnom i rekao sam da je ona ne samo nenarodna, nego i - protunarodna i protuhrvatska. Što je nedopustivo. Da na čelu države budu ljudi koji mrze svoju zemlju. Želim biti glasnogovornik običnih ljudi, koji ne mogu u javnosti doći do glasa, a imaju pravo reći ono što osjećaju i što ih ponižava.

:: Predsjednik Josipović bio je kod vas u Sisku neposredno prije ustoličenja?

- Primio sam ga, jer sam mu želio pomoći kao predsjedniku svih državljana, ali on to nije htio, već je išao svojim putem. Molio sam ga da ide na Bleiburg.

:: I?

- Otišao je, ali je od toga napravio lakrdiju. Išao je s predstavnicima partizana, Srba i Roma. Privatno. Otišli su do Teznog i tamo položili vijence. Nije išao kad ide njegov narod, nego potajno. Onda on nije predstavnik svoga naroda.

:: Što ste mu vi predlagali?

- Da pokaže jednako poštovanje prema svim žrtvama. Ili kada je s Tadićem išao na Ovčaru, a istodobno i u Paulin Dvor, okrenuvši leđa majkama čija djeca leže ondje. Ja bih na njegovu mjestu dao ostavku. Iz poštenja.

:: Zašto biskupi onda nisu podržali referendum "U ime obitelji" za preferencijalno glasovanje, što je moglo demontirati ovaj politički sustav?

- Možda nismo bili dovoljno upućeni, a možda je bilo i preširoko postavljeno pitanje. Da je bilo jedno pitanje, kao što je bilo da li smo za brak muškarca i žene, s da ili ne, bilo bi lakše, s time što je to bilo moralno, pa i vjersko pitanje. Ovdje je bilo političko pitanje i nismo mogli izravno ulaziti u njega.

:: Što biste poručili ljudima za ovogodišnji Božić?

- **Da se ne boje! Da budu hrabri i da vjeruju u sebe,** da se nadaju i da se ne prestaju boriti za ono što je dobro. Jer je sam Bog sišao među nas ljude i postao nam bliz na naš način, prihativši siromaštvo i najskromnije uvjete, u zabitom Betlehemu, u štali i među životinjama. A ipak je kralj. On je sin Božji. I on je uz nas našim uvjetima, bez obzira kako nam se činili teški, bilo u političkom ili gospodarskom smislu, gdje smo na koljenima i gdje nam je sve rasprodano. Kao što je kod nas u Sisku sa Željezom ili Rafinerijom. No, usprkos svim tim problemima i neimaštini, mi kršćani ljudi smo nade, vjerujemo jer je Bog došao u naše skromne uvjete, kao dijete prihvatio našu

egzistenciju i trpio za nas na križu, da je novi život moguć i da s njim možemo uspjeti i pobijediti sve teškoće te da se isplati boriti za ono što je plemenito, dobro i pošteno. U tome smislu, čestitam svim čitateljima Božić kao blagdan nove nade za sve čovječanstvo, pa i za naš hrvatski narod.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

VELEIZDAJNICI U JASENOVCU

Moj zadatak u Lisinskom bio je predstaviti knjigu koju je za tu prigodu HNES tiskao. Neobično predstavljanje jer su prije mog izlaganja pročitani najvažniji dijelovi knjige: osude i optužbe veleizdajnicima. Zato me je obradovalo kada sam ugledao prikaz knjige koji je na dan Blažene Ozane Kotorske (450-a obljetnica smrti u njezinoj kapeli na Trnju, a među nazočnima je bio i hrvatski velikan Dario Kordić sa suprugom) objavio na portalu HKV-a veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec. Zato itekako treba pogledati što Hitrec piše o knjizi:

Veleizdajnici i maloizdajnici

Hrvatsko nacionalno etičko sudište objavilo je drugu knjigu pod naslovom "Hrvatske veleizdaje II." s podnaslovom: Josipović-Mesić-Milanović-Pusić-Lončar-Trešelić-Bildt. Sudbeno vijeće HNES-a donijelo je, podsjećam, u studenome prošle godine odluku o etičkoj osudi veleizdaje Ive Josipovića jer je etički odgovoran za postupanje protivno pravno zaštićenim načelima i temeljnim tradicijskim vrijednostima hrvatskoga naroda, jer je zloporabom moći i djelovanju suprotnom Ustavnu i zakonima RH počinio veliku i nenadoknadivu štetu hrvatskim nacionalnim i državnim interesima.

U obrazloženju se navodi sustavno njegovo djelovanje na krivotvorenju povijesne istine o Domovinskom ratu, o sudjelovanju u izradi strategije o suradnji RH s Haaškim tribunalom na temelju koje je RH optužena za udruženi zločinački pothvat, nadalje za sukreatorstvo na Deklaraciji kojom je prihvaćena nadležnost Haaga za Oluju, za potajno sastajanje sa srbijanskim veleposlanikom u vrijeme dorade tužbe RH protiv Srbije za genocid, i predavanje dokumentacije, što se okružio osobama projugoslavenski orijentiranim (Lončar, Jović), što je u vrijeme posjeta Sarajevu ustvrdio da je hrvatska državna politika izvršila agresiju na BiH i da snosi glavnu krivnju za sva zla počinjena devedesetih, što se odustalo od tužbe protiv Crne Gore i bitnog dijela optužbe za etničko čišćenje koje je RS provela uoči i na početku Oluje nad etničkim Srbima, što je 2010. u Vukovaru izjednačavao agresora i žrtvu, što je zagovarao nezakonito postavljanje ćiriličnih ploča u Vukovaru, što je nakon oslobađajuće presude hrvatskim generalima nastavio podupirati petokolonaške organizacije, što je sudjelovao u organiziranju i nadalje podržavao protuhrvatsku Documentu, što aktivno sudjeluje u nestručnim interpretacijama hrvatske povijesti, što u javnim govorima želi poistovjetiti RH s NDH, što sudjeluje u promicanju hrvatske državne politike zasnovanom na komunističkoj totalitarnoj ideologiji, što je u javnim nastupima veličao titoizam itd. sve do afere "lex Perković".

U travnju 2015., znači nedavno, osuđen je i stanoviti Stjepan Mesić. Etički je odgovoran što je 1967. "iznimno žestoko progonio potpisnike Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika", što je u Australiji i europskim zemljama držao proustaške govore i pjevao ustaške pjesme (prva polovice 1990-tih) i tako kompromitirao RH, što je u proljeće 1994. "sudjelovao u izvođenju državnog udara", što je u svibnju 1995. lažno optužio RH za etničko čišćenje Srba iz zapadne Slavonije, što je 1998. bio lažni svjedok protiv RH na MKSJ u Haagu i bio jedan od glavnih promicatelja optužbe o navodnoj krivnji hrvatske države za ratne zločine i agresiju na BiH, što je 2000. umirovio sedam generala Hrvatske vojske koji su uputili pismo hrvatskoj javnosti, što je bio jedan od najvećih zagovaratelja lažne teze da Crna Gora nije sudjelovala u agresiji na RH, što je bio jedan od najistaknutijih progonitelja hrvatskih branitelja, što je izravno sudjelovao u najtežoj veleizdaji protiv teritorijalnog integriteta RH (Savudrijska vala – pristajanje na izvansudsku arbitražu sa Slovenijom), itd.

Osuđena je i Vesna Pusić, odgovorna za sustavnu borbu protiv hrvatskih interesa, širenje krivotvorina o Domovinskom ratu, za sustavne pokušaje pretvaranja agresije Srbije, Crne Gore i JNA u navodni građanski rat, za pokušaj povlačenja hrvatske tužbe za genocid protiv Srbije, za organizaciju Okruglog stola pod nazivom "Hrvati i Srbi" usred rata 1993. na kojemu se tvrdilo da nema agresora ni žrtve nego se radi o dogovoru Tuđman-Milošević oko komadanja BiH. Nadalje: za izjave kako je Deklaracija Hrvatskoga sabora o Domovinskom ratu sramota i najave da će zajedno s A. Nobilom napisati novu, za izjavu da podržava pravo Srbije da aktivira presude Vojnog tužilaštva i Vojnog suda JNA protiv hrvatskih branitelja.

Kriva je što je najteže diskriminirala Hrvate iz BiH i opirala se dopisnom glasovanju rekavši da su oni "na niskoj civilizacijskoj razini da bi mogli dopisno glasovati", što je u svojoj prosrbijskoj politici zastupala bezuvjetnu potporu ulasku Srbije u EU a da nisu riješena pitanja granica, nestalih, naknade štete itd., što je sprječavala gradnju Pelješškoga mosta namjerno varajući hrvatsku javnost, što je pristrano dijelila novac nevladinim udrugama, što je počela kandidaturu za gl. tajnicu UN za koju nema kvalifikacije – bez suglasnosti predsjednice Republike i Vlade RH i započela kampanju apsurdno skupim interkontinentalnim putovanjem na kojemu obmanjuje, što je pokazala bešćutnost prema ženama silovanim u ratu pozivajući ih na "gay paradu", što je u Saboru tražila da se Vice Vukojević izbací iz Ustavnog suda (izmišljeno silovanje Muslimanke), što je 1993. bila supotpisnica pisma u kojemu se tražila smjena Franje Tuđmana, što je 2014. otkrila državne tajne (slučaj četiriju Hrvatica pripadnica islamske ISIL), te još podosta toga uključujući neobično reagiranje na izjave Vojislava Šešelj... U obrazloženju se mogu naći i ostali detalji, primjerice da V. Pusić kao ministrica vanjskih poslova nije reagirala kada je FIFA u presudi Joeu Šimuniću napisala da su Hrvati u vrijeme II. svjetskog rata bili manjina, ali su pobili milijune pripadnika drugih naroda koji su tu živjeli.

Također je 18. travnja 2015. osuđen Milorad Pupovac, profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, pripadnik srpske etničke manjine. Etički je odgovoran što je od početka agresije stao na stranu okupatora, umjesto da pokuša umiriti dio etničkih Srba koji su se priključili agresoru, posjećivao je svoje selo Ceranje Donje kod Benkovca iz kojega su istjerani svi Hrvati i hrabrio sunarodnjake da ustraju u agresiji, što je u

veljači 1992. napao kardinala Kuharića i optužio Katoličku crkvu u Hrvatskoj izjavivši da je u Hrvatskoj "11 tisuća srpske djece pokršteno", a te tvrdnje nikada nije dokazao, što je 1991. kao predstavnik Srba sudjelovao u razmjeni dvojice srpskih liječnika za Hrvata i domoljuba dr. Šretera, premda je znao da je Šreter već mučen i ubijen nekoliko dana prije, nadalje: što je političku moć gradio na protuhrvatskoj mitologiji o Drugom svjetskom ratu, komunizmu i jugoslavenstvu, što je u Saboru pročitao provokativno lažno pismo izmišljenog Hrvata koji vrijeđa Muslimane, što je u Saboru nosio žutu traku sugerirajući da su Srbi progonjeni kao Židovi u vrijeme II. rata, što je privatizirao srpski tjednik Novosti koji plaćaju hrvatski porezni obveznici, a u njemu potiče mržnju među većinskim hrvatskim i manjinskim srpskim narodom, što je zlorabio poziciju da SNV-u i sebi priskrbi materijalnu korist te je po nalogu Državne revizije otuđio milijune kuna, što je prekršio zakon o sprječavanju sukoba interesa (Tesla banka), što je u Srbu pokušavao rehabilitirati četnički pokret, ne spominjući zločine nad Hrvatima, što nikada nije osudio srpsko-četničke zločine nad hrvatskim narodom niti se ispričao za zločine nad hrvatskim življem u tzv. krajini od 1990. do 1995., te što je prozvao predsjednicu Kolindu Grabar Kitarović da je bliže ustaškoj nego europskoj ideji Hrvatske, te izrekao uvrede zbog crkvenog blagoslova njezina Ureda.

Znači, tri su hrvatska ili srpska političara osuđena (etički), a podignuta je etička optužba za veleizdaju protiv Zorana Milanovića zato što je postupao protivno etičkim načelima i temeljnim vrijednostima hrvatskoga naroda, što je pokušavao onemogućiti izručenje Perkovića i Mustača, kriminalizirao Domovinski rat brojnim postupcima kao što je prisilno uvođenje ćiriličnih natpisa u Vukovar i pokretanje kaznenih postupaka protiv osoba iz Stožera za hrvatski Vukovar, što je hrvatska vlada pod njegovim vodstvom prihvatila da Srbija vodi postupke protiv hrvatskih branitelja, što je zajedno s Josipovićem i Pusićkom diskreditirao tužbu Hrvatske protiv Srbije za genocid, što je inicirao ukidanje pokroviteljstva Hrvatskoga sabora nad komemoracijom u Bleiburgu, što je ignorirao branitelje, stopostotne invalide, što je zastupao militantni ateizam protivan većinskom katoličkom hrvatskom narodu (referendum o braku), sramotio hrvatski narod i Hrvatsku u zemlji i inozemstvu izjavama o slučajnom narodu itd. Te najvažnije: da je svojom politikom doveo do najdublje gospodarske, dužničke, društvene krize i vrlo raširenog siromaštva i beznađa.

Etička optužba za veleizdaju podignuta je i protiv Budimira Lončara čije nepodopštine vode do razdoblja kada je bio šef OZN-e, odgovoran za brojna pogubljenja na otoku Ugljanu (kamenovani, ustrijeljeni, utapani s kamenom oko vrata), preko udbaških dužnosti u vrijeme totalitarne zločinačke komunističke vlasti te u JNA, što je na poziv Domovine 1991. izjavio "Ja sam za Jugoslaviju, a ne za Hrvatsku", što je u "Izjavi za Jugoslaviju" proglasio Hrvatsku i Sloveniju "nesposobnim za demokraciju", što je branio vojnu agresiju JNA na Hrvatsku, što je u rujnu 1991. na poticaj britanske vlade ishodio da Vijeće sigurnosti UN donese Rezoluciju 713 o embargu na uvoz oružja za Jugoslaviju, čime je štetio isključivo Hrvatskoj, što je kao savjetnik Mesića i Josipovića usmjeravao vanjsku politiku prema Beogradu i Londonu, protivno hrvatskim interesima.

Podignute su i optužnice protiv Vesne Teršelič i Carla Bildta za kojega je Milošević bio "dobar momak". Blidt je, kaže se u optužnici, kao agent Britanaca uspio isposlovati

osudu Oluje u Haagu, što je smislio urotu zvanu "zajednički zločinački pothvat", što je razradio plan privezivanja Balkana za EU i isključio individualni pristup, što je predstavljao plan za ekonomsku kolonizaciju, itd.

Knjiga "Hrvatske veleizdaje II." više je nego dragocjena bez obzira što će protagonisti (veleizdajnici) za sada ostati samo u – po njih bezazlenoj i za njih nepostojećoj – etičkoj sferi. Do dana kada iz etičke prijeđu u sudbenu realnost. Ili nikada, ako jugokomunisti izvrše državni udar i onemoguće mirni prijenos vlasti nakon izbora, te zatim donesu uredbu po kojoj zločini i drugo djelovanje protiv Hrvata i hrvatskoga naroda imaju karakter rada za opće dobro. Citirao sam i djelomično prepričao knjigu "Hrvatske veleizdaje II." da bih ju približio onima koji nisu čitali, ali i da zajedno utvrdimo gradivo, poštovani pratitelji ove rubrike.

Naime, gotovo sve točke presuda i optužnica poznate su i komentirane u realnom vremenu (pa i na stranicama HKV-a), ali ovako vjerodostojno sažete i eksplicirane imaju olovnu težinu. Riječ je naravno samo o perjanicama, a među nama se kreću i manji šegrti koji svrdlaju rupe u potpalublju hrvatske lađe, manje poznati ili posve anonimni maloizdajnici. Veleizdajnički životopisi ovdje su predstavljeni i da bi bili kompas biračima na skorim ili redovitim izborima ili za situaciju neraspisivanja izbora ili za revolucionarno poništavanje izbora ako crveni ne pobijede, što je nemoguće. To jest nemoguće je da pobijede.

Komemoracija u Jasenovcu

Govorili ondje i neki od gore navedenih osuđenih ili optuženih na etičkom sudu. Svojim grijesima dodali su nove, na mjestu jednoga zločina veličali drugi zločin i zločinca Tita, bespridržajno raskirivali mržnju prema hrvatskom narodu i krivotvorili povijest. Izviždali Branka Lustiga. Potvrdilo se da je Kolinda dobro postupila samostalnim posjetom Jasenovcu jer što bi mogla učiniti da je ondje bila i morala slušati govore komunističkih nitkova? Okrenuti se i otići? DORH nije reagirao niti ne će – ionako upitna odredba o mržnji ne primjenjuje se protiv crvenih, samo protiv crveno-bijeloplavih.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/20203-h-hitrec-natjerati-kukurikavce-da-odmah-raspisu-izbore.html>

Da, doista je Hitrec sjajno primijetio kako su jedan osuđeni i jedan optuženi etički veleizdajnik održali političke govore kojima su iznova potvrdili koliko je HNES bio u pravu kada ih je optužio, odnosno osudio kao veleizdajnike.

Kako sam u Lisinskom i govorio o onima koji su za srpsku Hrvatsku i onima koji su za hrvatsku Hrvatsku jasno je da su govori veleizdajnika izazvali zgražanje ovih drugih. Pogledajte npr. reagiranje dr. sc. Zlatka Hasanbegovića s Instituta društvenih znanosti "Ivo Pilar":

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13599/On-koristi-Jasenovac-za-rehabilitaciju-jugoslavensko-komunisti%C4%8Dkog-re%C5%BEima.htm>

prof. dr. sc. Andrije Hebranga:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13597/Nedopustiv-govor-u-Jasenovcu-Milanovi%C4%87-nema-ni-ukusa-ni-odgoja.htm>

ili portala narod.hr:

<http://narod.hr/u-prijevodu/jasenovcu-treba-komemoracija-ne-politicka-manifestacija>

Međutim, doista treba pročitati reagiranje Josipa Šimunića koji se otvorenim pismom obratio optuženom etičkom veleizdajniku Zoranu Milanoviću, te osuđenim etičkim veleizdajnicima Ivi Josipoviću i Miloradu Pupovcu. Evo tog otvorenog Šimunićevog pisma:

Gospodine Milanoviću, gledao sam vaš govor, odnosno bolje rečeno ono što je trebao biti govor, od prije par dana na komemoraciji u Jasenovcu.

Ostao sam iznenađen vašim bezosjećajnim lešinarenjem nad žrtvama Jasenovca. Očito je da Vas velika većina hrvatskog naroda ne voli pa ste mislili kako će te na taj podli i nekulturni način u Jasenovcu sebi prikupiti političke bodove.

Lijepo je biti vjernik i katolik, ali da bi ste pokazali minimum doze kulture, pristojnosti i pijeteta prema žrtvama čak ne morate niti biti vjernik.

Jasenovac, niti bilo koje drugo mjesto na kojem se održavaju komemoracije nije mjesto za održavanje političkih govora takve vrste i gdje se opravdavaju bilo čiji zločini, jer svaka žrtva je za nekoga bolna.

Uporno vas pokušavam razumjeti činjenicom da vi ipak možda niste krivi za vaš odgoj i nekulturu jer za odgajanje u mržnji i laži u pravilu su krivi odgajatelji.

Vaše izjava da je za vas u Drugom svjetskom ratu postojala samo jedna hrvatska vojska, i to hrvatski partizani, me još više zgrozila. Hrvatskom vojskom nazivate one koji sebe nikada nisu niti smatrali Hrvatima, a još manje hrvatskim vojnicima. Ta vojska o kojoj govorite je kroz cijelo vrijeme imala prefiks "jugoslavenski" čiju smo ideologiju demokratskim izborima srušili, a njihove sljednice, agresorsku JNA i srbočetnike u Domovinskom ratu do temelja porazili. Koliko vidim na vašu veliku žalost.

Što reći na vašu izjavu da o žrtvama na Bleiburgu ne treba govoriti!?

Ako ne znate što se točno na Bleiburgu dogodilo porazgovarajte s nekim od povjesničara.

Usput ću reći da je moj pradjed nestao na Bleiburgu. Nikad nije imao sahranu koju svaki čovjek zaslužuje. Bio je kriv samo zato što je hrvatski domoljub.

O pozdravu "Za dom (spremni)" (koji vama i ostalima tako puno smeta) bi trebalo pitati povjesničare koji znaju našu povijest od prvih naseljavanja Hrvata na ove prostore, pa sve do danas, da oni, a ne VI utvrde od kada potječe.

Kada bi zaista saznali kada se kroz povijest koristio taj izraz, uvjeren sam da bar ne bi pljuvali po grobovima naše mladeži koja je izginula u Domovinskom ratu jer su oni zaslužni što ste vi danas premijer.

Obraćam se i bivšem predsjedniku Ivi Josipoviću, koji je napisao znanstveni rad na temu Bleiburga i Križnog puta. U jednom dijelu toga nazovimo ga (radom) stoji:

"Događaji na Bleiburgu i Križnom putu su shvatljivi", te "... upravo je to dio povijesti koji bismo, da možemo, vjerojatno svi mi promijenili. No, ne bismo promijenili ulogu partizana i što se događalo u Narodnooslobodilačkom ratu. Na to smo ponosni, na tome smo zahvalni..."

U II. Svjetskom ratu je korišten pozdrav "Za dom i poglavnika spremni". Upravo je to dio povijesti koji vama smeta, ali kao ni mnoge stvari, komunističke zmije nikad neće razumjeti.

Ni ja nebi mijenjao ulogu Hrvatske Vojske i što se događalo u Domovinskom obrambenom ratu. Na to sam ponosan i na tome sam zahvalan hrvatskim braniteljima koji su nas oslobodili s pozdravom "Za dom spremni" od zločinačke crvene zvijezde petokrake koja je za vas "simbol ljubavi i mira".

Također, obraćam se i Miloradu Pupovcu koji stalno vidi "fašizaciju", "ustašovanje". To mu je glavna zanimacija za koju je i plaćen, jer vidljivo je da njega srpska manjina u Hrvatskoj ne zanima i ne radi na njihovu dobrobit, u suprotnom ne bi svako malo vremena pokušavao zapaliti vatru među njima.

Za njega su konstantno branitelji, katolička crkva potpiritelji mržnje i simbol netolerancije.

Zašto gospodine Pupovac niste reagirali na veličanje četništva i četničkog zločinca od stane mitropolita ljubljansko-zagrebačkog?

I ne samo na to, već i na veličanje četništva po ostalim hrvatskim mjestima. Da, Zašto reagirati kada od toga nemate osobne koristi. Jer vama i vašim istomišljenicima je usađeno u mentalnom sklopu pljuvanje po svemu što je hrvatsko, a ako još i imate koristi od toga, to radite s velikim zadovoljstvom.

I na kraju kao Hrvat i hrvatski građanin bi vam poručio samo iz razloga jer toliko straha kao kod vas nisam vidio još nigdje po svijetu:

Gospodo, nemate se potrebe bojati ustaša jer ako ih još i ima oni su jako stari, osim ako ne zagovarate tezu u želji iskrivljivanja činjenica pa USTAŠAMA nazivate Hrvatske branitelje kao što to svakodnevno rade neki mediji u Hrvatskoj, a napose mediji u Srbiji koji su još uvijek četnički nastrojeni.

Uz najljepši HRVATSKI pozdrav

ZA DOM SPREMNI

BOG I HRVATI

A kada već govorimo o Jasenovcu moram upozoriti na još dva važna događaja. Naime, konačno je registrirano naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a tajnik društva Igor Vukić gostovao je u emisiji Bujica:

<https://www.youtube.com/watch?v=474HxDhKWm8&feature=youtu.be>

Veoma značajan Vukićev nastup zabilježilo je više domoljubnih portala:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13673/Vladaju%C4%87i-%C4%87e-biti-posramljeni-govorom-u-Jasenovcu-istina-je-druga%C4%8Dija.htm>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/jasenovac-nije-bio-logor-smrti-moj-se-otac-sjeca-kako-su-ga-ustase-nosile-na-ramenima-igrali-se-s-njim>
<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/hoce-i-vukica-proglasiti-ustasom>

Evo kako je njegov nastup prenio portal Direktno.hr:

Vukić je u emisiji Bujica istaknuo kako Jasenovac nije logor smrti, već prema njegovim opsežnim istraživanjima, radni logor i mjesto internacija za skupinu Židova koji su bili izuzeti od deportacije u Njemačku.

"Nije istina ono što se govorilo da tko je došao u logor nije nikada izašao. Tada se govorilo o 700.000 mrtvih, ali proučavanjem dokumenata utvrdio sam da ta brojka nije točna. Najveći broj zarobljenika je prošao kroz logor i raspoređen je na druge lokacije", rekao je Vukić čiji su otac, baka i prabaka bili na popisu žrtava Jasenovca.

Napomenuo je kako je i podatak da je u logoru ubijeno 80.000 zarobljenika upitno.

"Logor je postojao od kolovoza 1941. do travnja 1945., odnosno 1330 dana. Prema računici ispada da je svaki dan ubijeno 68 ljudi. Poznato je da su bila velika mirna razdoblja kada se nije ubijalo. Taj je logor bio mali, bilo je šest baraka za stanovanje i brojka se kretala oko 2.000 zarobljenika dnevno", rekao je Vukić.

"Najveći dio ljudi koji su prošli kroz logor bili su aktivni protivnici NDH, bili su vezani uz komunizam i partizanski pokret, postojala je mala skupina romana, a najveća skupina Srba prolazi 1942. Tu je bila i moja obitelj, koja je kroz logor prošla u ljeto 1942., ni prije ni poslije", ispričao je Vukić.

Dao je podatak kako nakon ratnih ekshumacija nije pronađeno više od nekoliko stotina ostataka na kojima nije bilo znakova ozljeda što znači, ukazuje Vukić, da su te žrtve vjerojatno umrle od bolesti.

"Netko kaže da su tijela bačena u Savu, a to znači da bi veliki broj tijela plivao, a netko bi to fotografirao. U vrijeme bitke na Kozari patrolirali su brodovi mađarskih jedinica, a Nijemci bi sami to fotografirali i napravili pritisak. Međutim, takvi dokazi ne postoje", rekao je Vukić.

Referirao se i na podatak koji je isticao Milorad Pupovac – o 20.000 ubijene djece, pretežno srpske nacionalnosti. Prema stotinama iskaza bivših zatočenika, napomenuo je, nitko od njih ne spominje djecu u tolikom broju.

"U grupaciji Kozarčeve prelazi 12.000 djece, ali za njihovo zbrinjavanje se pobrinula NDH na čelu s Pavelićem. Unatoč tome što su dječji domovi već puni. NDH ipak zbrinjava djecu. Bilo je djece koja su umrla, ali ona nisu bila primarni cilj ubojstva. Državnim vlastima pomaže Caritas i Stepinac koji daje na raspolaganje svoje prostore", rekao je Vukić.

Inače u emisiju se javio novinar i publicist Ante Gugo čiji je stric bio na popisu žrtava logora Jasenovac:

"Međutim, on nikada nije bio u Jasenovcu. Rodio se 1941., a poginuo je u dobi od četiri i pol godine u Kninu posljedicom Savezničkog bombardiranja. Smišljene laži poput ove služe kako bi se umanjio značaj Holokausta te da bi se umanjila bol koju

osjeća danas obitelj žrtava. Ljudi koji se tako olako igraju Holokaustom su bezosjećajni i bešćutni".

Glas Brotnja, 28. 4. 2015.

Kamenjar.com, 28. 4. 2015.

Dragovoljac.com, 29. 4. 2015.

Viktimologija, 29. 4. 2015.

AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ, JOSIP BROZ NIJE BIO ANTIFAŠIST NI TIJEKOM RATA

Tko je ovdje lud? Niti je Broz bio antifašist niti je digao ustanak protiv fašizma, nego je kao iskoristio okolnosti da uvede lenjinističko-staljinistički sustav okrutne tiranije

Goldstein će, vjerujem jednoga dana shvatiti i priznati da Josip Broz nije bio antifašist ni tijekom rata 1941. – 1945. U jeku rata, 1943. Josip Broz poslao je trojicu tada najpovjerljivijih svojih suradnika, a to su bili Milovan Đilas, Koča Popović i Vladimir Velebit, zapovjedniku 717. njemačke divizije generalu Dippoldu u Gornji Vakuf s izričitom porukom da se njegova 'narodno-oslobodilačka vojska' ne će boriti protiv Nijemaca, nego zajedno s Nijemcima protiv Angloamerikanaca

Nakon Vakufa, razgovori između Josipa Broza i Nijemaca nastavljeni su i u Zagrebu 23. i 24. ožujka. Ovaj 'antifašist' i vođa 'antifašističkoga pokreta' u Hrvatskoj nudi Wehrmachtu prekid neprijateljstva i zamjenu ratnih zarobljenika te izjavljuje da se oni ne bore protiv hrvatske države ni protiv Nijemaca, nego isključivo protiv četnika i da će se boriti protiv svakoga neprijatelja na kojega Nijemci ukažu, 'pa i protiv Engleza prilikom iskrcavanja'

Kad je tražio da nam se vrate Istra i Zadar, što ih je 1919. beogradska kraljevska vlada Rapalskim ugovorom predala Italiji, on ih je zapravo vraćao primarno Jugoslaviji a ne Hrvatskoj, ali nije to zapravo činio ni zbog Jugoslavije, još manje zbog Hrvatske, da bi joj vratio ono što je njezino i što joj je oteto, nego zato da proširi svoju vlast i vlast svoje partije

Zašto se tzv. antifašisti ne pitaju kako to da Tito nikad nije posjetio Jasenovac i zašto to nikada nitko od njega nije ni tražio? Nije li to najbolji dokaz da je s Jasenovcem nešto mutno i lažno? Danas, nakon koliko-toliko pouzdanih istraživanja, broj žrtava smanjen je na 70.000. Sitnica, rekao bi cinik. Samo jedna nula manje

Nisam ljevičar, ali načelno nisam protiv ljevice. Ljevica je legitimna politička opcija u svakome demokratskom društvu, ona ima svoje mjesto i u Hrvatskoj. Ja sam samo protiv protuhrvatske, jugonostalgичne ljevice, kakva je naša

Razgovarao: MARKO CURAĆ

Nakon što je hrvatska predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović uklonila Titovu bistu s Pantovčaka uslijedilo je osnivanje Lige antifašista kao odgovor na 'sustavno poricanje i demoniziranje antifašizma, njegovih tekovina i vrijednosti u Hrvatskoj'. Jesu li sve povijesne ličnosti koje su predstavljane kao antifašisti bili uistinu antifašisti?

To s antifašizmom naših komunista i komunista uopće ne znam hoće li ikad biti dovedeno u sklad s istinom i logikom. Da s tim pojmom nešto nije u redu, da je on nejasan i nedefiniran, ne govori li vam već i to što se antifašistima smatraju i što se među njih ubrajaju i Josip Staljin i Konrad Adenauer. Staljin koji je 1939. sklopio pakt

o prijateljstvu i gospodarskoj suradnji između Sovjetskoga Saveza i Trećeg Reicha i tom prilikom, pročitao sam negdje, održao zanosnu zdravicu Adolfu Hitleru, i ostao bi mu saveznik tko zna dokad, da nije bilo njemačkoga 'vjerolomnog napada na svete granice ruske', kako je 22. lipnja 1941., od ranoga jutra do kasne večeri, sjećam se dobro, vapio moskovski radio u emisijama na srpskome jeziku – čuo sam to na svoje vlastite uši i zapamtio doslovce tu rečenicu – i Konrad Adenauer, njemački političar koji je 1933., čim je Hitler došao na vlast, smijenjen sa svih položaja na kojima se tada nalazio i do sloma Trećeg Reicha 1945. dva puta bio zatvaran i na druge načine proganjan. Staljin ni po čemu nije bio i nije mogao biti antifašist, ako su to bili i De Gaulle, i Churchill, i svi oni Britanci, Amerikanci, Francuzi, koji su se u Drugome svjetskom ratu borili protiv Njemačke, jednostavno zato što su se oni borili za očuvanje svoga slobodnoga života u demokratskome sustavu, dok su se Staljin i njegovi sljedbenici borili za nastavak svoje diktature i svoga terora koji je, po najnovijim procjenama neutralnih znanstvenih istraživača, usmrtio desetke milijuna ljudi. Staljin se dakle borio protiv fašizma samo zato i tek onda kad je Hitler ugrozio njegovu vlast.

NIJE TITO VRAĆAO ISTRU I ZADAR ZBOG HRVATSKE

Izjava Slavka Goldsteina da je Tito bio antifašist 'samo četiri ratne godine', odnosno da nije antifašist 'po mjeri današnjih potreba', izazvala je veliko negodovanje 'čuvara' antifašizma...

Čitao sam njegov intervju u 'Večernjem listu'. Slavko Goldstein ima napola pravo: Josip Broz poslije 1945. nije bio antifašist jer je vladao metodama koje se ničim ne razlikuju od fašističkih, odnosno nacističkih: uveo je teror, otvarao logore, u kojima su pod neljudskim uvjetima zatvarani neprijatelji njegove vlasti, provodio masovna ubojstva; sjetimo se križnih putova, Gologa otoka i nasilnih otkupa potkraj četrdesetih godina. Bile su to metode dostojne Josipa Staljina i Adolfa Hitlera. Ali Goldstein će, vjerujem jednoga dana shvatiti i priznati, da Josip Broz nije bio antifašist ni tijekom rata 1941. – 1945., a evo zašto. Čudilo bi me da g. Goldstein ne zna da je u ožujku 1943., dakle u jeku rata, kad su se proširile glasine i nagađanja o mogućoj invaziji angloameričkih snaga na našu jadransku obalu, čime bi zapadni saveznici udovoljili sve urgentnijim zahtjevima sovjetske vlade za otvaranjem 'drugoga fronta', koji bi olakšao položaj Crvene armije na istočnom frontu, Josip Broz poslao trojicu tada najpovjerljivijih svojih suradnika, a to su bili član Politbiroa CK KPJ Milovan Đilas, zapovjednik Prve proleterske brigade, najelitnije vojne jedinice njegove partizanske vojske, Koča Popović, i njegov najbliži osobni obavještajac Vladimir Velebit, zapovjedniku 717. njemačke divizije generalu Dippoldu u Gornji Vakuf s izričitom porukom da njegova 'narodno-oslobodilačka vojska' nema više nikakvoga motiva da se bori protiv njemačke vojske, nego naprotiv, da će se zajedno s njom boriti protiv Angloamerikanaca ako se oni iskrcaju na Jadranu. Razgovor je vođen u Gornjem Vakufu 11. ožujka 1943. i o njemu su odmah bili informirani njemački opunomoćeni general u Hrvatskoj general Horstenau i njemački vojni zapovjednik Jugoistoka general Löhr. Razgovori su poslije nastavljeni i u Zagrebu 23. i 24. ožujka, a 31. ožujka Velebit je dao dvije izjave i u stožeru njemačke 718. divizije u Sarajevu. Iz svih dokumenata koji o tome postoje, a to su uglavnom službene njemačke zabilješke, doznajemo da ovaj 'antifašist' i vođa 'antifašističkoga pokreta' u Hrvatskoj nudi

Wehrmachtu prekid neprijateljstava i zamjenu ratnih zarobljenika, te izjavljuje, da se oni ne bore protiv hrvatske države (!) ni protiv Nijemaca, nego isključivo protiv četnika, te da će se boriti protiv svakoga neprijatelja na kojega Nijemci ukažu, 'pa i protiv Engleza prilikom iskrcavanja'. Svaki istinski antifašist na njegovu mjestu pozdravio bi moguću pomoć zapadnih (antifašističkih!) saveznika jer bi to bila velika pomoć i njemu, a ovaj 'antifašist' nudi savez neprijateljskoj fašističkoj vojsci protiv svojih antifašističkih saveznika! Tko je tu lud, pitao se jedan mladić kad sam mu svojedobno o tome govorio. Sve je tu jasno, da jasnije ne može biti. Niti je Broz zaista bio antifašist niti je digao ustanak protiv fašizma, nego je kao komunistički prvak iskoristio povoljne povijesne i političke okolnosti da digne komunističku revoluciju poput one *Listopadske* u Rusiji i uvede lenjinističko-staljinistički sustav okrutne tiranije, što mu je, uz obilnu pomoć naivnih i prevarenih zapadno-europskih demokratskih antifašista, nažalost i uspjelo. Sve što rekoh naći ćete dokumentirano u knjizi Pere Simića i Zvonimira Despota *Tito strogo povjerljivo*, koja je izašla 2010. u Zagrebu, stranice 104 do 108, i u 'Večernjem listu' od 1. travnja 2010., stranice 22 do 24.

Dakle smatrate da Tito nije bio antifašist, ali fakti govore drukčije...

Znam na što mislite, imate pravo, i te tvrdnje imaju smisla i djeluju uvjerljivo, ali samo na prvi pogled, istrgnute iz vremenskoga konteksta. Kad je tražio da nam se vrata Istra i Zadar, što ih je 1919. beogradska kraljevska vlada Rapalskim ugovorom predala Italiji, on ih je zapravo vraćao primarno Jugoslaviji, a ne Hrvatskoj, ali nije to zapravo činio ni zbog Jugoslavije, još manje zbog Hrvatske, da bi joj vratio ono što je njezino i što joj je oteto, nego zato da proširi svoju vlast i vlast svoje partije, da ju proširi i na ona područja koja su, ostavši pod Italijom, izbjegla tu 'sreću'. Nije li on tražio i Trst? Nije li 1945. pokazao ambiciju i da okupira Korušku? I da se sjedini s Albanijom? Htio je, zar ne, i pripajanje Bugarske Jugoslaviji, a sve to zato da stvori ovdje još jednu višenacionalnu državu poput Sovjetskoga Saveza, ali je to spriječio Hajdjin, jer se pobojavao da bi mu Broz mogao postati ne samo konkurent na jugoistoku Europe nego i aspirant na njegovo mjesto vođe svjetskoga komunističkog pokreta. A da je Broz zaista namjeravao postati drugi Staljin, to su već zapazili i drugi komunistički prvaci. Rezolucija Informbiroa 1948. nije uvjetovana ideološkim razlozima, jer njih tada nije ni bilo. Broz je vladao staljinistički i prije i još nekoliko godina poslije Rezolucije. Do njegova sukoba sa Staljinom došlo je zato, jer na jednome nebu ne mogu istodobno sjati dva sunca.

TUĐMANOVU POMIRBU NIKAD NISU PRIHVATILI

Potez hrvatske predsjednice ocijenjen je kao anticivilizacijska i nedovoljno promišljena gesta. Protivnici prvoga hrvatskog predsjednika, nakon 'selidbe', počeli su se najednom gorljivo pozivati na njega. Zašto takav obrat?

Anticivilizacijski bi bilo ponašati se kao da smo još uvijek u vremenu totalitarizma i ne priznati istinu, koja polako ali sigurno izbija na vidjelo, zahvaljujući slobodi koju su četrdeset i pet godina bezdušnim nasiljem gušili upravo oni, koji danas nastupaju kao sljedbenici i slavitelji tog čovjeka, kojega u posljednje vrijeme sve više percipiraju i ocjenjuju negativno, od njemačkog 'Bilda' do uglednih profesora američkih

sveučilišta i europskih humanističkih institucija; one ga ubrajaju među deset najvećih zločinaca XX. stoljeća. I pritom se ovi naši 'antifašisti' još pozivaju na predsjednika Tuđmana, na kojega su se međutim dvadeset i pet godina nabacivali drvljem i kamenjem. Sada ga najednom hvale jer nije uklonio tu bistu iz predvorja svog ureda. Ali Tuđman je, srećom, bio državnik kojemu svi oni, svojom političkom pameću, nisu ni do gležnja. Bio nam je nametnut rat, morali smo se braniti svim raspoloživim snagama i dakako da bi bilo pogubno otvarati i nove, ideološke sukobe. Tenzije i nesuglasice valjalo je smirivati, a ne raspirivati. U takvoj situaciji bio je odlučno za oprost i pomirbu.

Jeste li o tome ikada s prvim hrvatskim predsjednikom razgovarali?

Jedne večeri 1992. bio sam kod njega na neformalnome, sasvim opuštenom, privatnom razgovoru i tada ga zapitah: 'Kad ćete ukloniti onu bistu?' – 'Koju?' – 'Brozovu'. – 'A zašto?' – 'Pa zbog zločina, koji su izvedeni po njegovoj naredbi ili u njegovo ime. Križnog puta, na primjer.' – 'Jest, ali ipak je i on bio Hrvat'. – 'A Goli otok? Bio je to logor u najmanju ruku ravan nacističkima, ali po mnogočemu i gori.' – 'Jest, ali ipak je bio Hrvat.' – 'A otkupi u Slavoniji krajem četrdesetih i početkom pedesetih godina? Naši su seljaci ubijani zbog vreće žita.' – 'Ali ipak je bio Hrvat' – 'Dragi Predsjedniče, ako je i bio Hrvat, ja Hrvatskoj želim ubuduće što manje takvih Hrvata.' Na to mi nije ništa odgovorio, učinio je tek pokret glavom, koji je mogao značiti samo jedno: suglasnost. Jest, Tuđman je bio spreman na pomirbu, ali za pomirbu trebaju i oni drugi, a pomirba očito nije uspjela, izjalovila se jer ju ti drugi, takozvani antifašisti, nisu prihvatili, a nisu ju prihvatili jer nisu spremni priznati svoje zločine, a još manje pokajati se zbog njih. Naprotiv, oni ih danas opravdavaju!

PRIBIĆEVIĆEVO 'PISMO SRBIMA'

Dok se osniva Liga antifašista, zagrebački kardinal u propovijedi, na Uskrs, upozorava na stvarne probleme hrvatskoga društva, od lihvarskoga ponašanja banaka do programiranoga razaranja društvenoga tkiva. Sagledavaju li antifašisti stvarne probleme današnjice ili misle da možemo još jedno stoljeće živjeti od povijesti i povijesnih sukoba?

Zahvalan sam kardinalu Bozaniću što nastavlja svijetlu tradiciju svojih prethodnika, kardinala Stepinca i kardinala Kuharića, i ne izbjegava prosuđivati aktualne kritične teme svoga vremena sa stajališta kršćanstva i Crkve. Istina je sve što je rekao i tu je istinu trebalo reći. Naši 'antifašisti' sagledavaju stvarne probleme Hrvatske samo iz svoga kuta, kako bi opet, ne daj Bože, zacrvenili Hrvatsku. A zna se što to znači. Znači obnoviti kult njihova doživotnoga maršala i derogirati Republiku Hrvatsku, kako bi se ispunile njegove riječi – da će prije Sava poteći uzvodno nego što će Hrvatska biti slobodna i samostalna država. A što to zapravo znači, ne moram vam ni reći. To vidi svaki pametan čovjek. Ne potvrđuju li oni tu svoju nakanu i svojim praktičnim postupcima, na primjer svojim odnosom prema Bleiburgu i Jasenovcu? Žrtvama Jasenovca odaju počast, žrtve bleiburških križnih putova vrijeđaju ignoriranjem, premda je na njima, gledajući samo brojke, dokazano je, ostalo više žrtava nego u Jasenovcu, ukoliko ne ostajemo na tvrdnjama 'drugova' u doba njihove vladavine, kada su se na partijskim forumima dogovarali, koliko je žrtava bilo u Jasenovcu. Bilo je to

političko pitanje, a ne pitanje istine. Pa su na kraju odlučili, da ih je bilo 700.000. Objavili su oni tada i poimenični popis jasenovačkih žrtava, a na njemu je, pokazalo se poslije, bilo i onih koji nikada nisu ni vidjeli Jasenovca, i onih koji su još živjeli kad je taj popis objavljen, i onih koje su ubili četnici i njihovi prijatelji i zaštitnici, talijanski fašisti, bilo je i onih koje su ubili partizani, a bilo je i nekih jednostavno izmišljenih imena nepostojećih ljudi. Jasenovac je desetljećima bio tema kojom su jugokomunističke vlasti i njihove ideološke komisije besramno manipulirale. A njihovi nepopravljivi pristaše i sljedbenici pokušavaju to i danas, pa Srpska pravoslavna crkva, na primjer, izjavljuje da će prihvatiti kanonizaciju blaženoga Alojzija Stepinca ako papa Franjo dođe u Jasenovac. A zašto se svi koji tako misle ne upitaju, zašto Josip Broz nikada nije bio u Jasenovcu? Kuda sve nije išao, gdje sve nije bio, kakve sve događaje nije komemorirao, ali u Jasenovac, kvalificiran upravo od njegovih ideologa kao najveće stratište antifašista, nikada nije došao. Zašto? I zašto to nikada nitko od njega nije ni tražio? Nije li to najbolji dokaz da je s Jasenovcem nešto mutno i lažno? Danas, nakon koliko-toliko pouzdanih istraživanja, ta brojka je snižena na 70.000. Sitnica, rekao bi cinik. Samo jedna nula manje.

Slovenski filozof Slavoj Žižek nedavno je u njemačkom 'Der Spiegelu', kritizirajući stav uglednoga hrvatskog katoličkog novinara da se ne bi bio spreman odreći svoga nacionalnog i kulturnoga nasljeđa, izjavio da takve tvrdnje nemaju veze s vjerom i istinom te nešto ranije jednom američkom časopisu da je Hrvatska primjer povratka mračnoga srednjeg vijeka. Što reći na takve tvrdnje?

Negirati Crkvi i svećenstvu njihov nacionalni i kulturni identitet i pravo da ga i kao vjernici njeguju i promiču, znači osporavati Crkvi pravo javnosti, a svećenicima kršiti njihova građanska prava. Dobro znamo kojemu vremenu i kojoj ideologiji pripada takvo stajalište. Sveti papa Ivan Pavao II. posvjedočio je, da kršćanska vjera i nacionalna svijest ne da ne mogu nego upravo moraju ići zajedno. A što se tiče 'mračnoga srednjeg vijeka' u suvremenoj Hrvatskoj i o 'ustaškome kršćanstvu', neka ta izjava, takve formulacije i prosudbe budu na čast onome koji ih je izrekao. Njima nije nimalo pomogao Hrvatskoj da prebrodi duhovnu krizu, koja ju trenutno razara, ali joj, vjerujem, nije ni odmogao. Hrvatsku ne možemo uspoređivati ni s jednom drugom tranzicijskom zemljom. Ni jedna druga tranzicijska zemlja nije prošla kroz ratni pakao samo zato jer je željela samostalnost i slobodu. A Hrvatska je željela samo to, a ne rat. Hrvatska vojska i hrvatski časnici nisu razarali srpske gradove i ubijali Srbe u Srbiji, niti ih progonili iz njihovih domova, nego su srpski oficiri sve to činili Hrvatima u Hrvatskoj. Mnogonacionalni Sovjetski Savez razišao se mirno, Česi i Slovaci rastali su se gospodski, zahvaljujući Česima, njihovoj kulturi i političkoj pameti, koju naši istočni susjedi na žalost (svoju i našu) nisu imali. A mogli su, i morali su! Podsjetio sam na to ovih dana i u drugoj nekoj prigodi, a sada ću ponoviti, jer mislim da to još dugo ne će biti suvišno ponavljati. Riječ je naime o iskustvu Svetozara Pribičevića, vođe hrvatskih Srba u nagodbenoj Hrvatskoj, koji je 1918. na prijevaru uveo Hrvatsku u zajedničku državu sa Srbijom, da bi kao emigrant umro u Pragu, prognan od kralja Aleksandra nakon što je odradio za nj bezbroj prljavih poslova. U Parizu, krajem prosinca 1933., piše svoje znamenito *Pismo Srbima*, koje se u Hrvatskoj širilo kao letak, a jugoslavenske vlasti, i one kraljevske i one komunističke, tajile su ga kao zmija noge. A zašto su ga tajile bit će nam jasno kad pročitamo ova dva ulomka: 'Ne sme

*srpstvo da naseda bezdušnim vlastodršcima, koji prikazuju diktaturu kao nekakvu potrebu, da bi se spasla država i to tobože od rušilačkog i razornog hrvatskog pokreta i akcije. Postavljajući takve tvrdnje, vlastodršci zaboravljaju, da prema mišljenju celog razumnog sveta ne zaslužuje uopšte da postoji nijedna država, koja se samo diktaturom može držati u životu i na okupu. U ostalom, Srbi treba da uvide i da shvate, da oni nemaju nikakvog, ni moralnog, ni političkog, ni nacionalnog, ni istorijskog prava, da vladaju nad Hrvatima i da ih silom (diktaturom) drže u zajednici sa sobom. Istorijsko je iskustvo pokazalo, da će se pre Velebit srušiti u more i isu iti Dunav, Sava i Drava, nego što će se hrvatski narod odreći svog imena i svoje narodne individualnosti. Pa kad Srbi to znaju, – a to je jasno svima njima bez izuzetka – onda ima samo jedan stav, koji je dostojan njihove prošlosti i koji može da odgovara njihovom osjećaju pravednosti, pa i njihovoj političkoj mudrosti, – a to je da priznaju Hrvatima pravo, da se sami slobodno opredele prema ideji zajedničke države sa Srbima i da odluče o svojoj budućnosti'. Potvrdivši da je on osobno za državnu zajednicu Srba, Hrvata i Slovenaca, Pribićević je malo niže nastavio: "Ali kao čovek slobodnog duha i kao istinski demokrata, ja moram da izjavim, da bi Srbi morali da poštuju i da priznaju volju Hrvata i odluku čak i u tom slučaju kad bi se oni izjavili protiv svake zajednice sa Srbima, a za svoju punu i neograničenu samostalnost. Ne mogu da zamislim ni za jedan čas tu mogućnost, da Srbi ratuju sa Hrvatima zato, što ovi neće da žive zajedno s njima, da Srbi ognjem i mačem nametnu Hrvatima zajedničku državu. Takvo držanje osramotilo bi Srbe za sva vremena kao nasilnike i ugnjetawe, a s druge strane ne bi to bilo nikakvo definitivno re enje problema, jer bi Hrvati upotrebili prvu zgodnu priliku, prvi međunarodni sukob, da takvu nametnutu državnu zajednicu obore. I zato je najbolje, najmudrije i najpravednije što Srbi u pitanju odnosa prema Hrvatima mogu da ućine, da im pru e beli list, da na njemu ispišu svoje zahteve. Svaki drugi put i re enje znaćilo bi većite međusobne trzavice, sukobe i ratove, koji bi se na kraju krajeva svršili katastrofalno za oboje.'" (Oba citata naći ćete u knjizi Svetozara Pribićevića *Izabrani politički spisi*, tiskanoj u Zagrebu 2000., na stranicama 305 i 306.) Njegovi ga sunarodnjaci, međutim, nisu poslušali pa se sve događalo upravo onako, kako je on predvidio.*

DA NIJE BILO BRANITELJA, BILI BISMO KOLONIJA SLOBODANA MILOŠEVIĆA

Hrvatska ljevica  i ekove izjave, po svemu, doćekuje s odobravanjem. Kao da na njima, nakon gubitka istoćnih orijentira, razvija svojevrstu platformu djelovanja, dok aktualna vlast lijeve orijentacije proizvodi sve veću nezaposlenost i siromaštvo, a državu gura u propast.

Nisam ljevićar, ali naćelno nisam protiv ljevice. Ljevica je legitimna politićka opcija u svakom demokratskom društvu, ona ima svoje mjesto i u Hrvatskoj. Ja sam samo protiv protuhrvatske, jugonostalgije ljevice, kakva je naša, protiv dvolićne ljevice, koja jedno govori, a sve što radi i kako radi nije u skladu s onim što govore. Ova je ljevica, po starome komunistićkom obićaju, prevarila svoj narod. Znam, ima među našim ljevićarima iznimaka, njih kao ljude simpatiziram i poštujem. Radovao bih se kad bi se oni dogovorili i osnovali Hrvatsku socijaldemokratsku stranku. Ne *partiju* i ne *Hrvatske!*

Moram pitati za hrvatske branitelje jer se sprema veliki prosvjed. Ima li minimum umnih i političkih snaga koje bi pomogle razrješavanju i prevladavanju višemjesečnoga spora?

Našim braniteljima, a posebice dragovoljcima, pripada trajna zahvalnost i poštovanje svih nas, cijeloga hrvatskog naroda. Bez njih Hrvatska danas ne bi bila slobodna država nego kolonija Slobodana Miloševića. Njegov pašaluk. Koliko poznam mišljenje i raspoloženje hrvatske javnosti, njezino nezadovoljstvo potječe iz njezina (krivoga?) uvjerenja, da ima i lažnih branitelja. Korupcija je na žalost toliko prožela naše društvo, da je i to postalo moguće. Ali hrvatski će branitelji, uvjeren sam, sami raskrinkati uljeze u svojim redovima, ako ih zaista ima. Posebno priznanje valja odati pripadnicima svih naših nacionalnih manjina, koji su se pridružili braniteljima svoje domovine Hrvatske. Među njima je bilo i pripadnika srpske nacionalne manjine. Dokazali su svoju lojalnost i hrvatskom narodu i hrvatskoj državi i zaslužili pravo ravnopravne participacije i u sustavu hrvatske vlasti.

okvir

Matoševa kuća bit će dovršena kad budemo imali Vladu koja cijeni život i djelo A. G. Matoša

Što je s Matoševom kućom u Tovarniku, je li Ministarstvo kulture spremno završiti taj projekt?

Matoševa kuća u Tovarniku, koju smo zamislili kao multikulturni centar u ovome, istočnom dijelu Hrvatske, stoji napola završena, a bit će završena kada Hrvatska bude imala vladu koja će cijeniti kulturu, koja će znati što znači kultura za samobitnost svakoga naroda i što znači Matoš u hrvatskoj kulturi, vladu koja nam na našu molbu za pomoć ne će odgovoriti kao što nam je odgovorila ova, pismom od 10. travnja 2015., da naš 'prijedlog programa obnove spomen kuće Antuna Gustava Matoša nije uvršten u Program kulturnoga razvitka za 2015. godinu, te Vam Ministarstvo kulture nije u mogućnosti osigurati financijska sredstva za realizaciju programa'. Tako oni. A mi? Zamislili smo Matoševu kuću u Tovarniku kao hrvatski i europski multikulturalni centar na istočnoj granici Hrvatske i uvjeren sam da ćemo to najzad i ostvariti. Nije li upravo Matoš, svojim životom i djelom, predestiniran da bude poveznica hrvatske i europske kulture?

Glas Brotnja, 30. 4. 2015.

Kamenjar.com, 30. 4. 2015

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

**AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU...
(O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE)**

Naslov današnjeg predavanja, kao i moje knjige „*Ako voliš Hrvatsku svoju*”, Zagreb, 2014. uzet je iz pjesme Vicka Goluže, objavljene u časopisu CRKVA NA KAMENU, Br.7], Srpanj 2014. stranica 29:

LJUBAV

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Njezino ime
I njezin rod,
Sve što joj činiš
Bit će dobro,
Jer ljubav ima
Božanski kod.

+ + +

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Sve što možeš
Za nju ćeš dati,
Jer kada zemlju
Srcem ljubiš
Čistu ljubav
I tijelo prati.

+ + +

Ako ti ime
Hrvatsko smeta
I tvoje srce
Jugu voli,
U svojoj zemlji
Ti si stranac
Kojeg i njezina
Državnost boli.

+ + +

Ako ne voliš
Hrvatsku svoju

I ako si blizu,
 Negdje pri vlasti,
 U srcu svome
 Gajit ćeš mržnju
 Sprdat se njome
 I samo krasti.

+ + +

Onaj tko Hrvatsku
 Srcem ljubi,
 Zlo joj činiti
 Nije u stanju,
 Jer će slijediti
 Vlastito srce,
 I ako treba,
 - POGINUT ZA NJU !

Knjigu je na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti Sveučilišta u Mostaru 05. 12. 2014 predstavio doc. dr. sc. Marko Tokić. Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavlje knjige govori o njegovom povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u*

Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.

Ovu tribinu organizira Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika pa vjerujem da se danas trebam posebno osvrnuti na taj četvrti stup i posebno na biskupa Košića. Otud i drugi naslov ovog predavanja: *O četvrtom stupu 'moje' Hrvatske*.

Prof. dr. Zdravko Tomac, kaže u svom predgovoru knjige:

Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić (prva o kojoj je pisao prof. Tomac je Dario Kordić, op. JP). U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubi koji, slično Pečariću, ne kalkullira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade.

Među vama sigurno ima pripadnika sva četiri stupa, a biskup Košić piše i govori o svima. Naravno posebno o našim braniteljima. Tako je napisao i predgovor moje knjige: *Vukovar i njegov stožer*, Zagreb, 2013. U samoj knjizi je dano i biskupovo pismo napisano poslije agresije na Vukovar i nasilnog postavljanja ćirilinih ploča u našem gradu simbolu Domovinskog rata:

Poštovani Akademike,

Sve same tužne vijesti: smrt Zvonka Bušića i postavljanje ćirilinih natpisa u Vukovaru. Gospođa Renata Pernar mi piše da „Stožer za obranu Hrvatskog Vukovara vapi za mojom riječju“. Ne znam što bih drugo mogao reći nego da im dajem svesrdnu podršku i da sam zgrožen brutalnošću vlasti koja pokazuje toliki raskorak od osjećaja svoga naroda. Po ovom vukovarskom bih događaju sad mogao slobodno reći da ova vlast nije samo „odnarođena“, kako sam ju nazvao kad je ukinula pokroviteljstvo Sabora nad komemoracijom tragedije u Bleiburgu, nego što više – ova je vlast očito protunarodna! Ona naime ide direktno protiv našeg, hrvatskog naroda, gazi ga i ne poštuje nikakve primjedbe niti opravdane zahtjeve. Svakako, ako postoji i mala opravdana sumnja da podaci o trećini građana grada Vukovara kao pripadnicima srpske manjine nisu točni, nije se smjelo ići s tim. Drugo, zar Vukovar ništa ne znači ovim našim vlastodršcima, zar su oni na pozicijama srpskih osvajača? To je nečuveno u svijetu, toga nigdje nema. Nije čudo da Zvonko Bušić nije mogao više živjeti u takvoj Hrvatskoj, koja postaje – kako rekoh prije godinu dana u Gvozdu – Protuhrvatska! A ne samo Zvonko, toliko branitelja koji su podigli ruke na sebe, kažu više od 1.700. Tko za njih pita? Daj nam, Bože, samo snage da se sve ovo dobro završi, da nitko ne strada i da ova protunarodna vlast već jednom ili prizna svoje pogreške - kao u slučaju lex Perković – i promijeni svoje djelovanje ili odstupi.

Biskup je sudjelovao i na predstavljanju te knjige u Zagrebu 11. 12. 2013. . Njegov govor dan je u mojoj knjizi koja zapravo predstavlja nastavak na knjigu o Vukovaru i njegovom stožeru *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*, Zagreb, 2014.). Biskup kaže:

Najprije bih rekao da mi je velika čast biti ovdje večeras sa svima vama – koje sve od srca pozdravljam, na prvom mjestu Vas, dragi akademike Pečariću, također hrvatske generale Mladena Markača, g. Domazeta-Lošu, g. Lukića i Tomu Medveda te domaćina gosp. J. Klemma, kao i sve hrvatske branitelje, kojima dugujemo slobodu naše Domovine, gđu Karolinu Vidović Krišto, sve Vukovarce i branitelje Vukovara, g.

Tomislava Josića i g. Vladu Iljkića te članove Stožera za obranu hrvatskog grada Vukovara i sve vas, sudionike ove večeri – čuti vaša promišljanja i podijeliti s vama svoja razmišljanja o ovoj knjizi, ali i o Vukovaru i njegovu Stožeru. Vukovar je za mene uvijek bio grad posebnog pijeteta – kao što su to i naša povijesna mjesta poput grada Zrina, uništenog 1943. ili Gvozdanskog, kojeg su branili 1578. hrabri hrvatski vojnici i u toj obrani junački svi do jednoga izginuli. Vukovar je poput Sigeta, koji je branio "moj" Nikola Šubić Zrinski 1566. – rekao sam za hrvatskog junaka, branitelja Sigeta da je moj, jer je rođen 1508. u Zrinu, župi moje Sisačke biskupije. Vukovar je naša suvremena epopeja, mjesto stradanja ogromnih razmjera, budući da je na nj navalila ogromna mržnja i vojna mašinerija, ali i mjesto ogromne ljubavi iskazane u snazi rodoljuba koji su ga branili. Pred tom žrtvom stojim bez riječi, u dubokoj molitvi za sve koji su poginuli, kao i za sve koji su u toj obrani izgubili svoje zdravlje bilo tijela bilo duše, koji su doživjeli neviđena poniženja, zatvore, silovanja i progonstvo te – konačno nerazumijevanje i stalno uskraćivanje osnovnog poštovanja društva, a na kraju i službene države, sve više i više – do eskalacije krize s postavljanjem dvojezičnih odn. dvopismenih ploča u Vukovaru počam od 2. rujna ove god. na dalje.

Ne mogu a da se ne spomenem prvog predsjednika RH i jedinog pravog hrvatskog državnika dr. Franju Tuđmana, čija je 14. obljetnica smrti bila jučer. Samo bih istaknuo kako mi je neshvatljivo da se od 2000. godine njega ne samo zaobilazi, nego se nasilno i smišljeno provodi i tzv. detuđmanizacija. Zato je državni vrh ignorirao njegov grob, pa i jučer, kao i druge njegove obljetnice i nije mu želio iskazivati nikakvo poštovanje, premda je narod plebiscitom njega i birao i doživljavao ne samo formalno prvim predsjednikom nego i stvarno nacionalnim liderom. Tu se opet nalazim pred enigmom kako je to moguće da naš narod ide – štono se veli – drumom, a naši političari šumom. Mislim da dok ne bude Tuđman poštovan tako da mu na grob dolaze ne tek stranačke delegacije nego najviše državne delegacije, neće biti sreće za našu državu i naš narod.

(...)

Kad spominjem "svetinje", tada ne mislim na svece Katoličke crkve, već na ono što je narodu sveto i veliko, što mu je neophodno, što ne želi i ne može dovoditi u pitanje, ne želi li dovesti u pitanje sam sebe i svoj identitet, svoju prošlost, sadašnjost i budućnost. Jedna od takvih svetinja je nesumnjivo obitelj. (...) Naš kardinal Bozanić rekao je, nakon susreta s Papom koji je izrazio zadovoljstvo što je ustavno zaštićen brak u Hrvatskoj, kako je bio iznenađen da je institucionalna vlast bila protiv toga – citiram: "kršeći tako neutralnost države". I za to nitko ne odgovara! No ipak, narod je pobijedio i on sada ima tu svijest da može izvojevati pobjedu usprkos nemoralnim političarima, usprkos veleizdajicama i prodanim dušama.

Jednako se tako na žalost događa i sa svetinjom koje se zove Vukovar. Vukovar je neviđena epopeja, Vukovar je naša suza najgorča, Vukovar je naša rana nezacijeljena, Vukovar je naš ponos i naša najveća nacionalna svetinja. I što ovi bezdušnici uradiše od njega? Umjesto da vidaju rane, umjesto da pomažu i organiziraju čitavu Domovinu da pomogne tom našem simbolu i svetinji, oni su pošli čizmom na njega. Šalju specijalne snage reda, u oklopnim odijelima, sa štitovima i kacigama, oboružane dugim cijevima, da kao neki agresori napadnu. Koga? Hrvatske branitelje. Gdje to? U Vukovaru! Bože, smiluj se ovoj jadnoj bezdušnoj vlasti i istrгни im mač iz ruku, jer njime mogu ozlijediti djecu, njime mogu raniti majke, njime mogu oskrvnuti duše čiste

i malene, Bože, njime mogu onečistiti i upropastiti sebe. Ne dopusti da se to dogodi! Vjerujem da će ova knjiga, i ovaj naš večerašnji skup pomoći da se ne dogodi daljnje ponižavanje Vukovara, a to znači cijele Hrvatske, to znači svih Hrvatica i Hrvata, svih ranjenih duša u ovoj napaćenoj zemlji.

U analizi stanja i događaja, pitamo se: gdje su bili i što su rekli, činili i radili pojedinci i ustanove ove zemlje kad se tako bezdušno pokrenula nova agresija na Vukovar. To bi se pitanje moglo postaviti i s obzirom na događanja oko agresije na obitelj. Prozivam institucije ove zemlje i pitam ih: zašto ste šutjeli? Vi, akademici naše najviše kulturne i znanstvene ustanove HAZU! Vi, članovi Matice hrvatske, Vi, rektori naših hrvatskih sveučilišta! Ako su mediji zaludivali naciju, skrivajući istinu i sipajući laži u uši, u oči i u duše naših ljudi koji nisu mogli znati ono što im nije bilo rečeno, zašto ste vi šutjeli, vi koji biste trebali znati i biti moralni stupovi našeg društva, vi koji predstavljate glas razuma?

Jednako tako prozivam i pitam sve vas, isti imenovani adresati: zašto šutite i dopuštate da se vrši nova agresija na Vukovar? Zar nije Vukovar spasio obraz i vama, zar nije zaustavio krvožednu soldatesku koja je htjela proždrijeti i vas, zar ne osjećate zahvalnost i zar ne vidite da vas ne bi bilo bez Vukovara? Pa kako možete sad šutjeti, kako možete i dalje samo promatrati?

(...)

Zanimljivo je ovdje reći kako je ovo predstavljanje izazvalo kakvo-takvo zanimanje medija. Naime uobičajeno je da se takva okupljanja državotvornih Hrvata uopće ne prate u glavnim medijima, a – da se malo i pohvalim – pogotovo ne ona moja. Zapravo, riječi našega biskupa su ih dobro uzdrmale pa su uslijedili veliki napadi na njega. Ti napadi su se nastavili i kada je dočekao Darija Kordića na Plesu. I o tome je dosta napisano i u knjizi 'Ako voliš Hrvatsku svoju'.

Međutim, brojni nastupi biskupa Košića, i drugih biskupa, kolumnista i mnogih drugih ukazivali su našem narodu da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Tu opet moram posebno izdvojiti jednu propovijed biskupa Košića. Biskup je, naime, predvodio je u 10. 12. 2014. u svetištu Svete Mati Slobode u Zagrebu misu zadušnicu za prvoga predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana o 15. obljetnici njegove smrti. Biskup kaže:

Volim razmišljati o predsjedniku Tuđmanu stavljajući ga uz bok s kardinalom Kuharićem. Dva Franje, dva diva: Tuđman kao politički vođa hrvatskoga naroda, a Kuharić kao duhovni vođa vjernika u hrvatskom narodu. Nisu slučajno njihove biste u svečanom atriju Hrvatskoga sabora.

U obimnom „Osobnom dnevniku“ Franje Tuđmana u tri sveska (VL 2011.) jedno od najčešćih imena brojnih ljudi s kojima se susretao i koje spominje ime je Franje Kuharića, koga on još zove i „Imenjaka, Imenjaković, Prvostolnik i Stožernički“ – ukupno čak 124 puta (46+52+26). A radi se o razdoblju od 1973. do 1989. godine, dakle u vremenu prije demokratskih promjena u našoj zemlji. I ne samo da predsjednik Tuđman spominje kardinala Kuharića čije je tekstove i propovijedi rado čitao, nego i piše da ga je posjećivao, da su često razgovarali, da su surađivali. Kaže na jednom mjestu: „treba pitati Imenjaka!“, a ima čestu bilješku: „bio kod Imenjaka“ i sl. Slobodno se može reći da je između dva Franje postojalo prijateljstvo koje je sve više raslo, a povezivala ih je zajednička želja da hrvatski narod konačno bude slobodan. To svjedoči i supruga Ankica u knjizi „Moj život s Francekom“ (VL 2006.), koja je i

sama često posjećivala Kardinala i prenosila mu poruke svoga supruga i obratno, prenosila Kardinalove poruke suprugu Franji. Na poseban je način to bilo važno kada je Tuđman više puta bio u zatvoru zbog svojih stavova o pravu hrvatskoga naroda na samostalnu državu. I ta se samostalna država ostvarila pod vodstvom predsjednika Tuđmana – što je kardinal Kuharić nazvao Božjim čudom. Sjećam se, to sam čuo iz kardinalovih usta, kada je rekao da je Hrvatska doživjela tri čuda: prvo je bilo da smo se obranili, a nismo imali čime – čak su nam i zabranili da se branimo; drugo je čudo bilo da je Hrvatska postala ponovno samostalna država – jer sve su sile bile protiv; i treće je čudo bilo, kako je govorio Kardinal, što su nas priznale i one države koje nas nisu željele. Dakle, tko je učinio ta čudesa? Bog! Jedini je Bog autor djela koja se čine nemoguća i zato ih mi, kada se ipak dogode, nazivamo čudesima. No, Bog uvijek uzme neke pojedince i događaje, usmjeri njihove sile i okolna zbivanja tako da se njegovo djelo, izgledalo ono ne znam kako nemoguće, ostvari. Tako je bez sumnje i Franjo Tuđman bio izabranik Božji, Božje oruđe po kojem je Bog nama Hrvatima darovao slobodu, samostalnu državu i konačno ispunjenje vjekovnog sna, da živimo u samostalnoj domovini, kao svoji na svome, bez tuđih gospodara. To čudo ostvario je Bog po prvom predsjedniku i vrhovniku Franji Tuđmanu, to je čudo bilo moguće uz suradnju tolikih branitelja i hrabrih ljudi koji su svoj život i zdravlje spremni stavili na raspolaganje za to djelo, to se čudo ostvarilo zbog jedinstva čitavoga naroda koji je stajao sa svojim predsjednikom u istoj želji i istom naporu. Bili smo svi tada kao jedan. I oni koji su okruživali Predsjednika, političari, zatim intelektualci, profesori, liječnici, odvjetnici, radnici i seljaci, i naši branitelji na linijama obrane Domovine, i njihove žene i majke s krunicom u ruci i s molitvom na usnama, sinovi i kćeri branitelja u htjenju da se izbori sloboda i pokaže pravo lice našega naroda, toliki mladi i stari – svi smo bili jedno.

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade“. On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskrsnja nada izbaviti križnih muka!“ (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.

Gđa Zdravka Bušić, šefica kabineta predsjednika Franje Tuđmana, izjavila je o pokojnom Predsjedniku ovo:

„Ja nikad nisam vidjela čovjeka da je toliko, toliko mnogo puta bio suznih očiju. Skoro uvijek. **Imala sam osjećaj, dok je bio rat, da je on vječitio imao pune oči suza.** Jednostavno kao da je to bilo jedno stanje... on je imao tu silnu empatiju i osjećao je za svakog izgubljenog čovjeka, ratnika, onu ženu patnicu, izbjeglicu...“ (film **"Sasvim nepoznati Tuđman"** redatelj Miljenka Manjkasa; VL 18.11.2014.).

Ovakvo je predsjednik Tuđman mogao reagirati jedino zato jer je volio svoj narod! Sjećamo se svi kako je predsjednik zaplakao od ganuća poslije prvih demokratskih izbora, kad je 30. svibnja 1990. bio uzdignut hrvatski barjak bez zvijezde, a s hrvatskim

grbom, na Trgu sv. Marka pred Hrvatskim saborom!

(...)

Također nije moguće ni u jednoj normalnoj državi svijeta da se predsjednik stidi svoj narod zvati imenom, da mu se nikada ne obraća, kao što je to uvijek činio predsjednik Tuđman riječima: Dragi Hrvati i Hrvatice, nego stidljivo sve nas adresiraju kao bezimene građane i građanke! Zamislite, kada bismo mi u Crkvi to usvojili, morali bismo mijenjati svoje najljepše pjesme, kao npr. pjesmu koju je volio i sveti Papa Ivan Pavao II. „Zdravo Djevo“ – u kojoj kličemo Mariji: „Kraljice Hrvata!“ Zar bismo trebali pjevati: Zdravo Djevo, kraljice građana i građanki...? Besmisleno!

(...)

Slušao sam danas na radiju vijest da je 15. godišnjica smrti predsjednika Tuđmana. Režimski mediji kažu prvo negativne ocijene a onda spomenu i nešto pozitivno, ali manipuliraju čak i predsjednikovim izjavama jer naveli su njegove proročke riječi, kad se vratio iz Amerike: „Nećemo dopustiti ... onima koji sve čine protiv hrvatske neovisnosti...“, a pri tome su izostavili prvi dio te rečenice u kojoj on kaže: „Nećemo dopustiti tim jugokomunističkim ostacima ...“ Kontrolirani mediji ističu da je on bio antifašist, ali prešućuju da se borio i protiv Jugoslavije i protiv komunizma! Znao je on da su Hrvatima upravo te dvije opcije nanijele kroz povijest najviše zla i zato je bio žestoko protiv njih!

Henry Kissinger rekao je predsjedniku Tuđmanu: „Gospodine Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte mi, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.“ I mi vjerujemo da dolazi vrijeme kada će svi normalni Hrvati i hrvatski građani priznati tu istinu i odati prvom i jedinom predsjedniku dostojno poštovanje i učiti se od njega voljeti, braniti i graditi svoju Domovinu.

Kissingerove riječi našem Predsjedniku bile su i moto moje knjige Za hrvatsku Hrvatsku, a zapravo iz njih izvire i naslov knjige Trijumf tuđmanizma tiskane 2003. u vrijeme najveće detuđmanizacije, tj. rashrvačivanja Hrvatske.

Biskup Košić nas, dakle, podsjeća koliko je Otac Hrvatske države akademik Franjo Tuđman volio svoj narod. On je i stvarao i obranio državu idejom o pomirbi. Koliko je bio veliki pokazuje i činjenica da je 1993. u Komisiju za žrtve rata među mnoge uglednike uvrstio i mladog asistenta s Pravnog fakulteta mr. sc. Iva Josipovića, čiji je otac bio predsjednik partijske komisije koja je odlučivala o sudbinama ljudi, pa i o Tuđmanovoj, poslije Hrvatskog proljeća. A Ivo Josipović nikada nije prihvatio ideju pomirbe, pa je čak u osvajanje predsjedničkog mandata išao s parolom tzv. Nove pravednosti, za koju mu je uzor bio njegov otac. Ideal Nove pravednosti je dakle bio desetak tisuća progonjenih Hrvata. Treba li spomenuti da je Josipović bio veliki zagovaratelj Suda u Haagu uvjeren da će osuditi naše generale iako je kao profesor na Pravnom fakultetu trebao prije američkog sudca Merona znati da su njihove optužbe bile nerazumne. Pogotovu ako znamo da sam i ja, kao netko tko nije pravnik, nazvao odmah suludim, čemu se priklonio i biskup Košić.

Očito je kako gornja propovijed biskupa Košića daje bit i ovog predavanja i istoimene knjige koja se i pojavila u pravo vrijeme – uoči predsjedničkih izbora.

Izbori su se i odvijali u znaku tog naslova.

Primijetiti ću da ne dvojim u tome da su mnogim našim ljudima u potpunoj medijskoj blokadi pomogla i etička osuda Josipovića za veleizdaju od strane HNES-a, kao i optužbe za veleizdaju Mesića, Pusičke i Pupovca. Sigurno su i one mnogima pomogle da razaznaju tko ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu.

Evo jednog svjedočenja o Josipovićevom ponašanju Biskupa Košića s predstavljanja knjige prof. dr. sc. Zdravka Tomca Crveni predsjednik u Zagrebu, 28. 10. 2014.:

Kada sam, kao predsjednik komisije Iustitia et pax HBK, 2011. pozvao na molitvu za pravednu presudu generalima A. Gotovini i M. Markaču, tada se on oglasio izjavom da sudu u Haagu neće pomoći molitva nego pravosuđe. Ja sam mu osobno elektronskom poštom poslao kratko pismo gdje sam ga zamolio da ne vrijeđa vjernike u RH, jer osim njega i onih koji ne vjeruju, u RH ima i građana koji vjeruju u moć molitve. Njegov je odgovor bio da on nije želio vrijeđati, ali da treba shvatiti da nije samo molitva dovoljna. Moj je odgovor na to sadržavao pouku o smislu kršćanske molitve koja nije odvojena od života i djelovanja, nego naprotiv potiče na djelovanje i život čini prožet Bogom i njegovom voljom. U ovom dakle slučaju sadašnji predsjednik pokazao se kao čovjek koji ne cijeni molitvu. No, u drugim slučajevima moglo bi se pomisliti da on poštuje molitvu i one koji mole, budući da se često pojavljivao na misama, na hodočašćima, pa i jednom (mislim prije 3 godine) na molitvi za mir „U duhu Asiza“, koja je molitva bila održana i jučer (27.X.2014.) u crkvi sv. Franje na Kaptolu, gdje su bili predstavnici: Židova, muslimana, pravoslavni, evangelika, reformiranih, baptista i katolika. Dakako, pitanje je s kojim motivom tko sudjeluje.

Tada je doista i sudilo pravosuđe koje je sudac Meron i nazvao nerazumnim, označivši tj. definirajući takovom cijelu pravnu znanost kako je tumači i primjenjuje profesor Josipović. A to je bila 8. točka svojevrsne biskupove nadopune HNES-ove osude Iva Josipovića za veleizdaju.

Od posebne važnosti je bila Poruka biskupa HBK za te predsjedničke izbore u kojoj se kaže:

Predsjednik/predsjednica, kao „prvi čovjek hrvatske države“, pozvan/a je voljeti svoj narod, pružati primjer zdravoga domoljublja, poštujući simbole i znakovlje hrvatskoga nacionalnog identiteta i sprječavati rasprodaju nacionalnoga bogatstva.

A kardinal Bozanić će:

Zato bi neodaziv na birališta značio ozbiljno zanemarivanje, a – budući da se radi o općemu dobru – u stanovitoj mjeri i grijeh propustom.

Također spominje i domoljublje:

Svojim ugledom i ulogom, osoba koja obnaša tu časnu službu pozvana je prednjačiti iskrenim domoljubljem.

Zapravo samo spominjanje ljubavi prema svom narodu i svojoj državi, odnosno domoljublje kao nešto što treba imati predsjednik pokazuje svakoj iole inteligentnijoj osobi da u Hrvatskoj nešto nije normalno. Zar bi bilo gdje u svijetu Biskupska konferencija tražila tako nešto što se podrazumijeva samo po sebi. Da, samo u Hrvatskoj mogu se kandidirati pa i pobijediti na izborima oni koji ne vole ni svoj narod ni državu svog naroda.

Znamo kako su izbori završili – porazom onoga koji je postao simbolom čovjeka koji ne voli svoj narod i svoju državu, čovjeka koji se do zadnjega trenutka zalagao za povlačenjem tužbi za genocide samo zato da se ne bi dogodilo to da se u presudi Srbija osudi za agresiju u cilju stvaranja velike, etnički homogene Velike Srbije s elementima genocida u tim nastojanjima.

Moja knjiga *Propade im crvena Hrvatska*, Zagreb, 2015. zapravo upozorava da je praktično propala želja jugo-komunista za uspostavu neoboljševičke Hrvatske, ili Crvene Hrvatske, kako je najavio Josipović u prvoj predsjedničkoj kampanji. Na njenoj uspostavi radili su svo vrijeme. Uspjeli su s lustracijom hrvatskih domoljuba u mnogim ustanovama I, skoro u potpunosti, u glavnim medijima. Ali kada im to nije uspjelo na predsjedničkim izborima, kada su uvjerali mnoge u 80-postotnu popularnost njihovog kandidata, nikoga više ne mogu uvjeriti da mogu zadržati vlast u Saboru.

Uz Crkvu, najveća smetnja su im branitelji, posebice Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotni ratni invalidi iz Savske 66. Otud divljački nasrtaj na branitelje u crkvi sv. Marka, ili kako ga je opisao hvarski biskup Slobodan Štambuk *hrvanje između policije i naših branitelja i onda u tom trenutku događa se divna uloga crkve - svećenici staju između jednih i drugih*. A zapravo to je bio napad na Vatikan. Kao u Vukovaru i sada pokazuju mržnju prema onima koji su stvorili njima nevoljenu državu. Prema onima koji su pokazali da njihov voljeni JB Tito nije bio u pravu kada je tvrdio da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti svoju državu. Zapravo sve ono što je biskup Košić govorio za napad na branitelje u Vukovaru možemo doslovno prenijeti i za ovaj napad. A biskup Košić je govorio i o tom njihovom napadu. U homiliji na Tijelovo, Sisačka katedrala, 4. 06. 2015. biskup je rekao:

Treba spomenuti još jedan neobičan događaj koji graniči s apsurdom u ovoj zemlji. Bivši predsjednik države osnivajući prošle nedjelje novu stranku pozvao je da se više ne dijelimo na one koji su 1941., 1971. i 1991. bili na suprotnim stranama. Čini mi se da je i ova izjava prošla bez posebnih komentara u hrvatskoj javnosti, a zapravo je veoma zabrinjavajuća i posve neprihvatljiva. Doista, s Drugim svjetskim ratom trebalo bi već jednom završiti i ne dijeliti naše hrvatsko društvo, no ta se stranica može zatvoriti jedino nakon što se o svim događajima i neistraženim zločinima ustanovi i prizna puna istina! No, posve je neprihvatljivo da se izjednače oni koji su u hrvatskom društvu 1991. branili Domovinu i oni koji su ju napadali, ubijali civile, palili kuće, razarali crkve. To izjednačavanje je i dovelo do prosvjeda branitelja, ratnih invalida u Savskoj 66! Pa gdje to ima na svijetu da država jednako kao i njezine branitelje nagrađuje mirovinama i zaštitom svih građanskih prava one koji su tu istu državu oružjem rušili i činili brutalne ratne zločine!? Kako ne zaključiti da postupanje ovakve vlasti, onih koji se vode ovim načelima, nije protunarodno i protuhrvatsko?! To već jednom mora prestati! Naši branitelji imaju svoje dostojanstvo koje se ne smije dovoditi u pitanje ovakvim izjednačavanjem, po kojemu – kako pišu neki poznavatelji – preko 150 tisuća pripadnika oružanih pobunjenika protiv RH sada od te iste države prima vojne mirovine. To je znak nepoštivanja vlastitog dostojanstva i flagrantnog nedostatka poštovanja domovine i onih koji su za nju dali živote, zdravlje i podnijeli najteži teret za njenu slobodu.

Najzaslužniji što policajci nisu do kraja izvršili zločin na teritoriji države Vatikan, dakle u crkvi Sv. Marko pater Ivan Ike Mandurić dao je intervju u Hrvatskom tjedniku,

11. lipnja 2015. iz kojega ćemo izdvojiti samo jedno pitanje i njegov odgovor:

Još ima onih koji tvrde da im nisu jasni ciljevi prosvjeda. Bili ste hrvatski branitelj pa kako gledate na prosvjed?

Nisam zastupnik branitelja, ali kao branitelj mogu reći što osjećam. U Hrvatskoj se nije dogodila sloboda. Hrvati nemaju Hrvatsku. Problem Hrvatske je u njezinu manjku dostojanstva. Hrvatska se borila za slobodu, ali ne samo za to, nego i za dostojanstvo koje je jamstvo slobode. Kad dostojanstva nema, onda je sve krhko.

Ako nema samopouzdanja, samopoštovanja, sve je krhko. I onda bi se ponovno mogao dogoditi neki novi rat, neka nova izdaja nacionalnih interesa, neka nova predaja. Ako nema ljubavi prema sebi samome, prema svome narodu, i ako nema poštivanja i samopoštovanja tog naroda, onda bi se moglo ponovno dogoditi devastiranje hrvatskih vrijednosti itd. A ono se očituje u poštovanju Domovinskoga rata, ugledu Domovinskoga rata i poštovanju branitelja. Branitelji koji su se borili za Hrvatsku ne mogu mirno gledati kako pobjeda u Domovinskome ratu kopni i kako dolazi u pitanje sve ono za što su se borili. U tome smislu oni žele da se nekako javno što jasnije ističe što je za nas Domovinski rat značio i koliko je vrijedio te da se to očituje kroz odnos prema braniteljima. To je ono što traže. U biti samo žele da Hrvatska bude ponosna nacija, ponosna na svoje branitelje, na pobjede, i da tako uči svoju djecu, nove generacije. Ako se to ne bude činilo, ponovno će Hrvatska biti ugrožena i to oni ne mogu dopustiti.

Danas je vidljivo da su kukurikavci shvatili da je većina naroda prepoznala da ne vole svoj narod i svoju državu pa pokušavaju uvjeriti glasače kako oni oduvijek vole i hrvatski narod i hrvatsku državu.

Međutim, nisu još shvatili da trebaju pažljivije pročitati što im je Crkva u Hrvata poručila pred te izbore u svezi s braniteljima.

Nisu razumjeli što je HBK mislila kada je poručila vjernicima:

U tome smislu, od iznimne je važnosti da se predsjednik/predsjednica Republike zalaže i za iznošenje cjelovite istine o Domovinskome ratu te gaji poštovanje prema svim hrvatskim braniteljima zauzimajući se za ostvarivanje njihovih pravednih zahtjeva.

Odnosno nisu naučili što znače riječi kardinala Bozanića:

Osoba na čelu hrvatske države u tom je smislu nositeljica identiteta Hrvatske, promicateljica njenih vrijednosti u Domovini i svijetu, širiteljica istine o njenoj prošlosti, osobito o žrtvi koju je Hrvatska podnijela na putu do slobode, kako zbog strahota totalitarizama dvadesetoga stoljeća, tako i zbog strašne agresije na Hrvatsku u Domovinskom ratu, kada su obranom Domovine postavljeni temelji naše suverene hrvatske države.

Zbog toga je važno da predsjednik/predsjednica ne zaboravi hrvatske branitelje i ljudske žrtve, misleći pritom na stradale u Domovinskom ratu i na njihove obitelji, na one koji se vode kao nestali, na silovane i na zatočene.

Da, nisu shvatili da im Crkva u Hrvata ne vjeruje. Zato ću zaključiti onako kako je i proteklo ovo predavanje: riječima biskupa Košića iz njegove uskrсне čestitke:

Međutim, mi smo znali i u težim okolnostima preživjeti, nadvladati i nemoguće i poput ptice Feniksa dići se iz pepela. Bilo je to i u vrijeme turskih osvajanja, i u vrijeme komunističke represije, a također i u vrijeme Domovinskog rata kada smo u neravnopravnoj borbi izborili pobjedu. Što je bio razlog tomu? Pa upravo naš duh,

naša motivacija, čežnja za slobodom, velika vjera da Bog pomaže one koji su nepravедno u nevolji. I ta vjera nam je davala snage i pobjeđivali smo. Možda zato oni koji ne žele slobodnu Hrvatsku ne odustaju od napada na hrvatske branitelje koje na sve načine žele poniziti, od Vukovara do Savske 66 gdje ih se neprestano napada i izvrgava medijskom i političkom linču.

Zapravo ne, završit ću s jednim komentaram iz danas objavljenog razgovora s biskupom Košićem ("Da ova je vlast doista nenarodna I protuhrvatska ne po načinu izbora, nego po vladanju", Hrvatski tjednik, 18. 06. 2015.):

PITANJE: *Nakon posjeta pape Franje Sarajevu mediji su dosta pisali o tomu da se navodno odgađa proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca, prenosili su čak I kuloarske price da je process uspjela zakočiti SPC. Znači li to da se mnogim otvorenim pitanjima hrvatsko-srpskih odnosa dodaje još jedno?*

BISKUP KOŠIĆ: *Teško mi je odgovoriti na ovo pitanje jer nemam dovoljno podataka. Činjenica jest, i to su prenijela sredstva priopćivanja, da je patrijarh srpski gospodin Irinej poslao papi Franji pismo kojim osporava svetost blaženog Alojzija I izriče svoje bojazni da bi to moglo lose utjecati na ekumenizam I na hrvatsko-srpske odnose. No ja kao dugogodišnji ekumenski djelatnik odgovorno tvrdim da bi se to moglo dogoditi upravo u suprotnome slučaju, naime ako se kanonizacija bl. Alojzija Stepinca odgodi ili ne dogodi, upravo bi to moglo značajno poremetiti dobre ekumenske I hrvatsko-srpske odnose.*

Da, to je hrvatski biskup! Doista je bio u pravu dr. Tokić kada je za četvrti stup 'moje' Hrvatske izabrao biskupa Košića, zar ne?

HVALA!

Glas Brotnja, 19. 06. 2015.

Kamenjar.com, 19. 06. 2015.

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V.

Na portalu narod.hr, 16. 08. 2015 dan je tekst:

PROCJENE SVJETSKE JAVNOSTI

(VIDEO) Film britanskog ministarstva informiranja: U Jasenovcu je bilo 20 000 žrtava

Film britanskog ministarstva informiranja: U Jasenovcu je bilo 20 000 žrtava
Tijekom boravka u SAD-u, jedan od najuglednijih hrvatskih znanstvenika, prof. dr. sc. Slobodan Vukičević, profesor na MF-u Sveučilišta u Zagrebu, doznao je za postojanje britansko-izraelskog filma **A Painful Reminder (Bolna opomena)** Sidney-a Bernsteina. Film je izvorno snimljen i montiran 1945., potom dopunjen 1985. godine, no, ono što je posebno zanimljivo jest da se u filmu, među 19 najvećih logora, nalazi i **jasenovački s procijenjenih 20.000 žrtava**. Zastrašujuće kadrove snimili su saveznički vojni snimatelji nakon ulaska u nacionalsocijalističke koncentracijske logore, navodi croative.net

Prof. Vukičević je pribavio kopiju filma i donio je u Hrvatsku i to u vrijeme kada je osamostaljenje i međunarodno priznanje Hrvatske ometano i optužbom da je novoizabrana demokratska vlast ustaška, da su Hrvati genocidan narod i da su samo u Jasenovcu pobili više od milijun Srba, te uz njih velikih broj Židova, Roma i drugih. Film je preko prof. Vukičevića došao do Branka Salaja, tadašnjeg ministra informiranja u hrvatskoj vladi, pa je uskoro i prikazan. Nakon toga se rasplamsao rat, zaredala su se krvoprolića, pa se izgubila čak i uspomena na film.

Tko je radio na filmu?

Autori filma su Sidney Bernstein iz britanskoga Ministarstva informiranja i niz njegovih suradnika, među kojima je bio i znameniti Alfred Hitchcock. Htjeli su ga prikazati njemačkoj javnosti odmah nakon sloma Trećega Reicha, no britanske obavještajne službe su ocijenile da bi prizori koje su saveznički snimatelji snimili pri oslobađanju nacističkih logora mogli psihološki dotući njemački narod.

Što je s jasenovačkim žrtvama?

Na kraju filma se navodi podatak o 20.000 jasenovačkih žrtava koji, naravno, ne treba smatrati znanstveno utvrđenom činjenicom, nego procjenom. Ipak, takve su predodžbe o Jasenovcu postojale u svjetskoj javnosti u drugoj polovici 1945. godine.

<http://narod.hr/hrvatska/video-film-britanskog-ministarstva-informiranja-u-jasenovcu-je-bilo-20-000-zrtava>

Prvi komentar kaže puno:

I ta brojka je u danim okolnostima bila napuhana.

To je na tragu onoga što kaže prof. dr. sc. Matko Marušić:

Dokle ćemo obilježavati pogibiju 40.000 Srba i Židova u Šaranovoj jami i 100.000 do 700.000 ljudi u Jasenovcu! Time ćemo hrvatsko domoljublje (slobodu, jezik, povijest, društveni život, ekonomiju, pravo, sve) držati u šahu i - vladati Hrvatskom, sve dok se ne utopi u nekom obliku Jugoslavije. U Šaranovoj jami nije nađen ni jedan kostur, a u

Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego - ja - jasno vidim da je to podli protuhrvatski trik.

Svjedoci smo kako se Slavko Goldstein i ovih dana bori za to o čemu govori prof. Marušić. Zapravo, on želi da se zabrani svako istraživanje koje bi bilo na tragu onog što traži prof. Marušć. Istraživanja da, ali samo ako dovede do povećanja brojke koju su željeli ozvaničiti i on i radio dr. Milan Bulajić, nekadašnji direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, muzeja koji se isključivo bavi Jasenovcem i promicanjem velikosrpskog mita o Jasenovcu. Goldstein je stalno pokušavao izbjeći primjedbe da zapravo radi ono isto što je radio Bulajić. Ipak nedavno je u *Jutarnjem listu* od 16.07. 2015. Goldstein ipak to priznao:

Korektno provedeni popis žrtava jasenovačkog logora stimulativno je djelovao i na stručne istraživače u Muzeju žrtava genocida u Beogradu, koji su svojim popisivanjem utvrdili oko 88.000 jasenovačkih žrtava i time direktno potvrdili korektnost istraživanja u Jasenovcu ... Stručno osoblje JUSP Jasenovac dužno je daljnjim provjeravanjem i dopunjavanjem postojećeg popisa održavati snagu njegovog utjecaja na spoznaju istine. Radi se o popisu (Bulajićevom popisu) koji je on nametnuo JUSP-u Jasenovac kao predsjednik Savjeta. (Vec sam pisao kojim je lažima današnji posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH on Goldstein to postao.)

Čini mi se da sam ja bio uzrok tim Goldsteinovim problemima. Naime, poslije pojave moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu – Skrivanje istine o beogradskim konclogorima* na radiju “Slobodna Europa”, u emisiji “Most” srpnja 1998. godine objavljeno je moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem o temi Jasenovca i žrtava u Drugom svjetskom ratu. Objavljeni je razgovor bio mnogo kraći, s ispuštenim nekim zanimljivim dijelovima, pa sam u knjizi *Srpski mit o Jasenovcu II. – O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000* dao transkript cijelog razgovora. Zašto mi se to tako čini? Najbolje je pogledati kako je taj razgovor izgledao:

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”

OMER KARABEG: U današnjem “Mostu” raspravljat ćemo o jednoj od najspornijih tema između Srba i Hrvata, a to je broj žrtava u logoru Jasenovac. O ovom pitanju ne postoji ni minimum suglasnosti. Brojke koje nude jedna i druga strana ogromno se razlikuju. Dok se u Srbiji uglavnom prihvata brojka od 700 hiljada žrtava, u Hrvatskoj se spominju cifre između 30 hiljada i 70 hiljada. Naši sugovornici su Josip Pečarić, profesor matematike na Sveučilištu u Zagrebu i Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida u Beogradu. Gospodin Bulajić je autor knjige “Tuđmanov jasenovački mit”, a gospodin Pečarić knjige koja nosi naziv “Srpski mit o Jasenovcu”.

Dobar dan gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Dobar dan.

KARABEG: Dobar dan gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Dobar dan.

KARABEG: Gospodine Bulajiću, koji su osnovni argumenti za tvrdnju da je u Jasenovcu stradalo oko 700 hiljada ljudi?

BULAJIĆ: Prije svega, nikada nijesam tvrdio da je u Jasenovcu stradalo 700.000 žrtava, što mi pripisuje i gospodin Pečarić i gospodin Žerjavić i ne znam tko još. Volio bih da negdje netko spomene kada sam to rekao. Moj pristup cijeloj stvari je da se imenom i prezimenom, kako to rade Jevreji, kako to radi Jad Vašem, memorijalni centar žrtava holokausta, utvrdi svako ime žrtve. Tim putem mi smo upornim radom došli do brojke od 77.743, uz napomenu da je to stanje iz listopada 1997. godine. Mi tu listu dopunjavamo svaki dan uz pomoć velikih kompjutera Saveznog zavoda za statistiku. Na toj listi od 77.743 žrtve nalazi se 19.544 djece od jednog dana, podvlačim od jednog dana, do četrnaest godina starosti. Sve drugo uzimam kao pregled mišljenja, stavova i tako dalje. Vi ste u uvodu rekli da su razlike u tome da Srbi tvrde da ima 700.000 žrtava. Nemojte - Srbi, ne možemo tako govoriti, možemo govoriti o pojedinim autorima, pojedinim istraživačima, ali ne pripisivati ništa posebno ni srpskom narodu, ni hrvatskom narodu.

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Nikada nisam u mojoj knjizi rekao da gospodin Bulajić tvrdi da je 700.000 žrtava. On to radi mnogo suptilnije, i to sam u svojoj knjizi i pokazao. Naime, on doslovno i uporno citira sve one među Srbima koji govore o 700.000. U njegovoj knjizi ćete naći svakoga onog tko je ikada spomenuo brojku o tih 700.000 žrtava. On nikada ne polemizira s tim ljudima, ali će polemizirati s onim Hrvatima koji spominju brojku za koju i on kaže da je ima na svom popisu. Polemizirat će sa Žerljavićem, s Goldsteinom. Možda ne polemizira s njima izravno oko te brojke, ali će polemizirati oko bilo čega drugog - oko ukupnog broja žrtava ili nečega drugog - da bi ih osporio kao vjerodostojne svjedoke, a nikada ne pokušava osporiti svoje Srbe koji govore o 700.000 žrtava. Međutim, ipak mu je teško da taj svoj cilj sakrije. Tako on u svojoj knjizi kaže: "Na osnovu izloženog, tražiti od evropskog parlamenta da se obrazuje međunarodni komitet, za utvrđivanje istine o najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti – Jasenovac." Sudeći po ovoj rečenici doktor Bulajić smatra da je u Jasenovcu stradalo mnogo više od 700.000 žrtava, jer....

BULAJIĆ: Na osnovu čega? Na osnovu čega, gospodine? Pa vi ste profesor matematike. Na osnovu čega to tvrdite?

PEČARIĆ: ... on kaže da je Jasenovac najveći i najmasovniji logor smrti, što znači da je veći od Auschwitza.

BULAJIĆ: Nikad ja to nisam rekao.

PEČARIĆ: To je u vašoj knjizi na strani 161.

BULAJIĆ: Molim! Pa tu nijedna brojka nije navedena.

PEČARIĆ: Dalje, gospodin Bulajić u svojoj knjizi precizno navodi sve visoke predstavnike srpske države i sve institucije koje tvrde da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi. Ja vam mogu to točno po stranicama reći na kojoj strani je rekao to, recimo, Milošević, na kojoj je to strani reklo Ministarstvo vanjskih poslova, na kojoj strani je to rekla Srpska pravoslavna crkva.

BULAJIĆ: Nemojte gospodine profesore, nemojte po stranicama. Kažem vam da nikada nisam spomenuo brojku od 700.000. Da vas podsjetim samo, vrlo visoki predstavnici hrvatske...

PEČARIĆ: Ja vas podsjećam, pogledajte u svojoj knjizi na strani 161, i vidjet ćete da ste tvrdili da je najbrutalniji i najmasovniji logor smrti Jasenovac.

BULAJIĆ: To i dalje tvrdim, to i dalje tvrdim.

PEČARIĆ: To znači da je veći od Auscwitza, dakle samim tim tvrdite da je više od 700.000.

BULAJIĆ: Ne, ne, to nigdje nije rečeno. Nije, pa nemojte.

PEČARIĆ: Ako je više od Auscwitza onda je i više od 700.000. A dalje...

BULAJIĆ: Pa vi ste profesor matematike.

PEČARIĆ: Upravo zbog toga znam šta znači kad se govori posredno. Znam čitati između redaka, a ne samo doslovno. A vaša je knjiga namijenjena onima koji čitaju doslovno...

BULAJIĆ: Gospodine, ne radi se...

PEČARIĆ: Vaša knjiga, ova tvrdnja o Jasenovcu kao najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti, govori o vašoj ulozi koju imate u okviru funkcije srpskoga jasenovačkog mita...

BULAJIĆ: Znači šta gospodine, vi imate...

PEČARIĆ: Cijela knjiga je tako pisana. Ovaj i onaj je rekao i kazao, taj i taj je izjavio. Međutim, vi ne spominjete bitne podatke koji su vezani za popise žrtava. Vi će te ih ili kritizirati ili ih nećete ni spomenuti. Započnimo od početka stvaranja mita o Jasenovcu pa da vidimo što Vi tvrdite...

BULAJIĆ: Čekajte molim vas. Samo polako.

PEČARIĆ: Recimo, bitan moment u stvaranju jasenovačkog mita je popis iz 1946. godine koji je napravila Zemaljska komisija za ratne zločine. Na tom popisu, koji je, kao što znate, ovih dana pronađen u Hrvatskom državnom arhivu, točno se vidi da je u Jasenovcu bilo 15.792 žrtve, a u Staroj Gradiški 2.927...

BULAJIĆ: Gdje se to vidi? Gdje se to vidi?

PEČARIĆ: S tim što je to samo popis žrtava s područja Narodne Republike Hrvatske. Međutim, i pored tog popisa, koji je tek sada dostupan javnosti, Zemaljska komisija je te iste 1946. godine izašla s brojkama od 500 do 600 tisuća žrtava u Jasenovcu...

BULAJIĆ: Točno. Točno.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić u svojoj knjizi, na strani 54, kaže sljedeće: "Okružna komisija za utvrđivanje ratnih zločina Nova Gradiška izašla je na stratište Jasenovac odmah poslije njegovog oslobođenja, a nedjelju dana kasnije, 11. maja 1945 i Zemaljska komisija Hrvatske. Ona je bila svestrano i stručno ekipirana. U rezultatu odgovornog rada i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnom sudu u Nürnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma". Dakle po gospodinu Bulajiću i njegovoj knjizi, koju je napisao 1997. godine, odgovoran rad je kada se na osnovu brojke od 15.792, a to je brojka koju je on sigurno znao, pošalje izvještaj međunarodnom vojnom sudu s brojkama od 500.000 do 600.000 žrtava. A tu broju uporno gospodin Bulajić...

BULAJIĆ: To je zvanični izvještaj Zemaljske komisije Hrvatske, a nije Srpske niti ničije druge. A taj izvještaj od 15.000...a taj... dajte molim vas...

PEČARIĆ: Nije važna čija je komisija. To je bio komunistički sustav. A zna se u Jugoslaviji gdje je bio centar i odakle je sve dolazilo...

BULAJIĆ: Gospodine profesore... Gospodine profesore...

PEČARIĆ: Vidite on nije naveo taj podatak u svojoj knjizi...

BULAJIĆ: Dajte sačekajte malo... Gospodine profesore, pa dajte nemojte kao mašina.

PEČARIĆ: To je dokaz da on posebno dokazuje da je broj žrtava logora Jasenovac 700.000 i nešto. Dakle upravo on taj broj sugerira ljudima koji su na osnovu takvog

jasenovačkog mita vršili zločine u Hrvatskoj. To je bila osnova za zločin koji je sproveden u Hrvatskoj državi, jer on, kao što vidite, zna za broj 15.792, a u njegovoj knjizi toga broja nema...

KARABEG: *Hoćemo pustiti gospodina Bulajića sada. Izvolite gospodine Bulajiću.*

PEČARIĆ: I još nešto. Gospodin Bulajić je od 1948. do 1988. godine bio diplomat, bio je službenik Ministarstva vanjskih poslova Jugoslavije. To znači da je bio upoznat sa svim djelatnostima Ministarstva. On je stručnjak za žrtve, On zna što je radilo Ministarstvo vanjskih poslova. On nigdje neće reći da je Jugoslavija 1963. godine smanjila onaj službeni podatak od 1.700.000 žrtava na tlu Jugoslavije na 950.000 i takav dokument poslala Njemačkoj uz zahtjev za reparaciju. Njemačka nije to prihvatila nego je tražila popis žrtava. Popis je napravljen 1964. i njime je dobivena brojka žrtava nešto manja od 600.000. Pazite, on će sve drugo govoriti, on će uporno osporavati taj popis, ali on neće nikada spomenuti taj dokument i taj podatak, ali će u svojoj knjizi optuživati Tuđmana zbog toga što tvrdi da je ukupan broj žrtava u Jugoslaviji manji od milijun.

KARABEG: *Hoćemo dati riječ gospodinu Bulajiću?*

PEČARIĆ: Izvolite.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, ja sam vjerojatno prvi u Jugoslaviji postavio pitanje da brojka od 1.706.000 žrtava nema pokriće u dokumentaciji. Što se tiče broja od 900.000, koji kažete...

PEČARIĆ: 950.000.

BULAJIĆ: 950.000. To je ono samo ono čim je dokumentacija tada raspolagala. Međutim, vi imate gospodine prednost u tome što ste vi moju knjigu čitali, mnoge stvari ste postavili na glavu, tumačite na svoj način.

PEČARIĆ: Ha, ha, ha..

BULAJIĆ: Dozvolite, molim vas. Tumačite na svoj način. Vi čak uzimate tiskarske greške koje su očite. Da, Bulajić navodi da je u Hrvatskoj 1941. živjelo 40.000 Jevreja, a da je oko 235.000 Jevreja ubijeno u koncentracionom i ekstremističkom logoru – Jasenovac. Komentar jednog matematičara - Vas: "Da, od 40.000 ubijeno je 235.000. Tiskarska pogreška?"...

PEČARIĆ: Da, ja sam rekao da je tiskarska pogreška i narugao sam se činjenici da ste vi dodali jednu nulu, jer je to tipično u srpskoj politici pa je jedna nula dodana i broju žrtava u Jasenovcu.

BULAJIĆ: "Ako i jest, rijetko je kad neka tiskarska pogreška pogodila bit problema kao ova!"...

PEČARIĆ: Ja sam rekao da je tiskarska greška.

BULAJIĆ: "Zaista je idealno opisala velikosrpsku politiku u logoru Jasenovac: dodati koju ništicu njima zaista nije problem!"

PEČARIĆ: Pa jasno, to je istina.

BULAJIĆ: Radi se o očitoj grešci 23.500, to nije Bulajićeva procjena nego Jad Vašema iz Jeruzalema, koja je prošle godine u pismu najvećih funkcionera Jad Vašema predsjedniku Franji Tuđmanu povećana na 25.000. Za vas je, taj broj od 19.425 djece od jednog dana do 14 godina utvrđenih imenom i prezimenom, gospodine profesore, sa svim podacima indentifikacije, "ples brojkama".

PEČARIĆ: "Ples brojkama" je toliko tiskarskih grešaka, a ne činjenica da je toliko ljudi i djece poginulo...

BULAJIĆ: Za njega bi ples brojkama bio i podatak imenom i prezimenom 74.762 djece žrtava rata...

KARABEG: *Nemojte u glas, molim vas.*

PEČARIĆ: Vi uporno nećete dati popise koje imate. Zašto nećete dati te popise? O tome su pisale prije tjedan dana hrvatske novine. Ili, hrvatska pravедnica je pronašla Židove koje je ona spašavala na popisu žrtava Židova...

BULAJIĆ: Mogu li ja da završim?

PEČARIĆ: Očito su onda i na vašem popisu žrtava, a vi uporno nećete dati vaš popis žrtava da mi provjerimo ...

BULAJIĆ: Tko neće dati? Mi smo gospodinu Žerjaviću u New Yorku pokazali sve te popise.

PEČARIĆ: To odmah govori da mi moramo sumnjati u vas. Pogotovo što vi, kao direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, niste napravili popis žrtava niti za Banjicu niti za Sajmište.

BULAJIĆ: Tko to kaže? Tko to kaže?

PEČARIĆ: Pa dostavite ih da ih usporedimo.

BULAJIĆ: Možete li sačekati da ja kažem ovo? Je li gospodine...

PEČARIĆ: Zašto ne dostavite vaš popis, da ga provjerimo. Jasno je da ga vi nećete dostaviti Hrvatskoj da ga mi ne bi smo mogli provjeriti.

BULAJIĆ: Dobro, možete li gospodine profesore držati se neke akademske etike da saslušate što kažem.

PEČARIĆ: Je, je!!

BULAJIĆ: Vi cifru koju spominjete od 15.752. Ja tražim također da vidim taj popis, jer pozivate se da je to izvještaj Zemaljske komisije Hrvatske, a zvanični izvještaj koji je Zemaljska komisija Hrvatske poslala međunarodnoj komisiji sadrži brojku od 500.000 do 600.000.

PEČARIĆ: Da, ali vi ste znali za ovaj popis...

BULAJIĆ: Ne, ja za taj popis prvi put čujem i pitam se da li taj popis od slova P postoji uopće.

PEČARIĆ: .. i sami ste rekli da znate za brojku od 15.752 i što je na osnovu toga rekla Komisija. Jasno je i zašto. Vi znate kako je došlo do 1.700.000, da je to bio jedan proračun studenta...

BULAJIĆ: Prvo, gospodine profesore vi ste...

PEČARIĆ: A Tito je 1945. godine izjavio da je broj žrtava milijun i 700.000 i to se moralo braniti...

BULAJIĆ: Za Boga miloga, pa možete li vi saslušati malo?

PEČARIĆ: To su izmišljene brojke koje su napuhavane i koje su stvarale srpski mit o Jasenovcu.

KARABEG: *E mogu li ja... Molim vas. Molim vas. Neće ništa vrijediti emisija. Idete jedan preko drugog.*

BULAJIĆ: Pa ne vrijedi ovako razgovarati.

PEČARIĆ: Dobro.

KARABEG: *Molim vas, neka bude. Gospodin Bulajić neka kaže šta ima sad, pa poslije gospodin Pečarić, pa će emisija trajati koliko treba ali samo da se razumije.*

BULAJIĆ: Dabome, sad neka sasluša toliko.

PEČARIĆ: Dobro.

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Molim vas. Pozivate se na vašeg kolegu profesora, odnosno, tada studenta druge godine matematike. Da je on za Kardelja pisao izvještaj i proračun od 1.706.000. Pa gospodine profesore, tada ni profesor sveučilišta ne bi mogao da napiše proračun i da ga pošalje direktno Kardelju, mimo direktora Vogelnika, Tasića i tako dalje. To je priča za malu djecu. Ali ja vas pitam je li popis od 19.542 djece ples brojkama? Imenom i prezimenom, otac, majka, kad je rođen, gdje je rođen. Je li “ples brojkama” i popis od 77.743 žrtve Jasenovca, utvrđenih imenom i prezimenom, stanje listopada 1997., koji je prikazan inženjeru Žerjaviću u New Yorku i svima koji su tamo bili prisutni? Je li to “ples brojkama”? Drugo. Vi meni, zbog ovih mojih tiskarskih grešaka, kažete da je tipično za Bulajića da dodaje ništice.

PEČARIĆ: A niste čitali moju knjigu!?

BULAJIĆ: Pa za Boga živoga kako možemo tako razgovarati? Ako se samo tvrdi: “Bulajić ne bi bio Bulajić kad bi rekao istinu”. A kao istinu Pečarić priča ovu istinu o Vladeti Vučkoviću. Vi tvrdite da ja nigdje nijesam rekao izvor gdje je povjesničar doktor Franjo Tuđman tvrdio da je ukupan broj žrtava Jasenovca 20.000. Gospodine, svuda sam rekao da je to doktor Franjo Tuđman, povjesničar, u svojstvu predsjednika Republike Hrvatske, izjavio na Haškoj konferenciji Jugoslaviji 6. studenoga 1991. godine i to se nalazi na transkriptama te konferencije. Tom prilikom se povjesničar Tuđman pozvao na nove njemačke dokumente. Svi smo tražili, ja sam javno tražio da nam pokaže dokumente na koje se poziva. Podsjećam, da je pred gospodinom Žerjavićem, inženjerom Žerljavićem, doktor Rozenbaum, visoki predstavnik američke vlade, na prvoj međunarodnoj konferenciji o Jasenovcu u New Yorku, jasno rekao da ima dokument – meni ga je predao - njemački dokument od 6. prosinca 1943. godine u kojem se žrtve Jasenovca cijene na 120.000, a žrtve Stare Gradiške na 80.000. To je stanje, podsjećam, 6. prosinca 1943. godine i da tome treba dodati krvavu 1944. godinu i pola 1945. godine, kada je vršena likvidacija svih živih svjedoka i materijalnih dokaza o ustaškim zločinima genocida u sistemu logora smrti, jer to nije bio jedan logor, to je bio sistem logora koji se protezao oko 210 do 240 kvadratnih kilometara masovnih grobnica. Tu je suština i to i povjesničar Tuđman navodi kao stožerno pitanje. Pa dajte da razgovaramo o tome stožernom pitanju. Milan Bulajić je predložio...

PEČARIĆ: To je drugo pitanje. Podnaslov moje knjige je Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima. A vi ponovo pričate o “plesu brojkama”.

BULAJIĆ: To ste vi nazvali “ples brojkama”.

PEČARIĆ: Da “ples brojkama”. Očito niste razumjeli da sam ja govorio o tim vašim tiskarskim greškama i o onoj činjenici da su Srbi tvrdili da je broj žrtava Jasenovca 700.000. Dakle dodali su jednu ništicu na onaj broj koji je po nekim procjenama od 70.000 do 80.000.

BULAJIĆ: Vidjeli ste da to nije nitko dodao da je to tiskarska greška bila.

PEČARIĆ: Prema tome niste razumjeli o čemu sam ja govorio.

BULAJIĆ: Razumio sam. Pa to nije red...

PEČARIĆ: Drugo, Vi tvrdite to o Tuđmanu. Nije istina da sam ja tvrdio da vi nigdje ne dajete izvor gdje je dr. Tuđman to rekao, nego da ne dajete referencu, osim na jednom mjestu. A pogledajte, Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, a na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama

47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke. O tome sam ja govorio.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, gospodine profesore, Tuđman je sve te brojke spominjao.

PEČARIĆ: A kako tek citirate Tuđmana. Kad čovjek vidi kako ga Vi citirate, pomislio bi da Tuđman tvrdi da je 700.000 Srba pobijeno u Jasenovcu.

BULAJIĆ: Ne, ne.

PEČARIĆ: Naime, vi navodite Tuđmanove riječi: “Predsjednik Srbije, u razgovoru sa mnom je argumentirao o tome da je srpsko pučanstvo u Hrvatskoj ugroženo i da kod njega živi sjećanje na to da je u hrvatskom logoru u Jasenovcu, bilo ubijeno 700 tisuća Srba. Ja sam predsjedniku Srbije ukazao na činjenicu da je to potpuno neistinito” i tako dalje i onda ga dalje citirate: “ne stoji da je u Jasenovcu, sa kojim on i neki drugi srpski političari, čak i profesori tvrde da je ubijeno 700 tisuća Srba, nego i Židova, Hrvata, Cigana i fašista.” Znači, uopće ne navodite citat s brojkom od 20.000, nego samo ovu brojku od 700 tisuća, a on samo ispravlja da nisu ubijeni samo Srbi, nego i Židovi, Hrvati, Cigani i fašisti. A vaš je komentar: “Na taj način revidirajući i svoje revizionističke procjene da je u ustaškom logoru u Jasenovcu ubijeno 30 do 40 hiljada Srba pa i drugih, Tuđman u 1991 na...”, gledajte kako naziva doktor Bulajić konferenciju: “na Konferenciji o razbijanju Jugoslavenske države”.

BULAJIĆ: Točno.

PEČARIĆ: Počinje sa velikim K što znači da se konferencija zove “Konferencija o razbijanju jugoslavenske države”. ...

BULAJIĆ: Dobro. Ja je tako ...

PEČARIĆ: To nam govori s kim imamo posla. Što to doktor Bulajić tvrdi: Konferencija o razbijanju jugoslavenske države.

BULAJIĆ: Jest. Tačno je to bila haška konferencija.

PEČARIĆ: I takve stvari u njegovoj knjizi sam ja tražio. Takvih bedastoća, pa to je nevjerovatno, da jedan doktor znanosti tako nazove tu konferenciju. Pa zar bi jedan predsjednik Tuđman, predsjednik Hrvatske, sudjelovao na Konferenciji o razbijanju jugoslavenske države!?

BULAJIĆ: Pa sudjelovao je i predsjednik Srbije.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić dalje nastavlja da je više nego neozbiljno što Tuđman na “Konferenciji o razbijanju jugoslovenske države” tvrdi da su Srbi išli u ovaj rat vođeni obmanom da je srpsko pučanstvo Hrvatske ugroženo genocidnom politikom. A to je fakat.

BULAJIĆ: Pa čekajte.

PEČARIĆ: Fakat je da su Srbi išli u rat u Hrvatskoj predvođeni srpskim mitom o Jasenovcu od 700.000 žrtava. To im je govorio predsjednik Srbije, to im je govorilo Ministarstvo vanjskih poslova, to im je govorilo Ministarstvo prosvjete i kulture, to im je govorila Srpska pravoslavna crkva. A doktor Bulajić ih nigdje nije sustavno pobio. On je svojim djelom samo davao potporu takvim tvrdnjama, čak i ovom tvrdnjom da je Jasenovac bio najbrutalniji i najmasovniji logoru smrti, znači brutalniji i od Auschwitza. Ne zaboravimo činjenicu da je doktor Bulajić kao svjedok - ekspert obrane vukovarskog gradonačelnika Slavka Dokmanovića opravdavao srpsku pobunu u Hrvatskoj 1991., znači opravdavao genocid i sve zločine koje su napravljeni na

teritoriju Hrvatske, time što za ustaške zločine u Jasenovcu nitko nije bio kažnjavao, odnosno time što ustaška genocidna država nije proglašena zločinačkom. I to vam otprilike znači, kako Amerikanci gledaju filmove o Indijancima, gdje su Indijanci loši, a kauboji dobri, kad na ulicama sretnu nekog Indijanca mogu ga odmah ubiti jer su oni genocidni....

BULAJIĆ: Znae šta gospodine profesore. Ja sam... ja sam... Molim vas. Molim vas.

PEČARIĆ: On jednostavno nigdje ne pobija taj mit koji su Srbi stvarali. On upravo svojim pisanjem radi suprotno. On je uvijek osporavao sve dobro što je rađeno u Hrvatskoj. A zamislite vi situaciju koju smo mi imali u Hrvatskoj koja je bila u državi kakva je bila Jugoslavija, a koju zastupa doktor Bulajić. On koristi njihove dokumente, kao da su točni. On tvrdi da je suđenje Stepincu - suđenje zločincu, da je Štepinac zločinac zato što mu je sudio sud takve jedne države. U mojoj knjizi ćete naći dokument, a ima ih puno takvih u Hrvatskoj, gdje je 141 žitelj jednog mjesta napisao molbu da se iz logora pusti neki Židov. Takvih dokumenata imamo dosta. Imamo i dosta sličnih dokumenata sa puno potpisa za puštanje Srba iz logora. Te dokumente nije nikad spomenuo niti dr. Bulajić, niti ijedan profesor iz Hrvatske, jer smo mi živjeli u takvoj državi kakva je bila Jugoslavija gdje se činjenice da su cijela mjesta tražila da se neki logoraš pusti iz logora nije smjelo objaviti. Nije se smjelo dati spomena o tome, zbog toga da bi se njegovao srpski mit o Jasenovcu, da bi se pripremao budući zločin koji je na osnovu tog srpskog mita o Jasenovcu napravljen na Hrvatskoj, u Bosni i danas koliko vidimo i u Kosovu.

BULAJIĆ: Profesore!?

PEČARIĆ: Maloprije sam citirao što je rekao predsjednik Milošević, kao i ono što je na suđenju Dokmanovića rekao dr. Bulajić, a vjerojatno znate da se Dokmanović poslije toga suđenja i ubio. Da, te iste stavove zastupaju i Dokmanović i Milošević i Bulajić. A Milošević je, od američkog senata, čini mi se rezolucijom 105, proglašen za ratnog zločinca.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, Vi imate tu prednost da ste doista pročitali moju knjigu Jasenovac Franje Tuđmana.

PEČARIĆ: A vi kao niste pročitali moju knjigu!

BULAJIĆ: Trebali ste pročitati knjigu u četiri toma "Ustaški zločini genocida, suđenje Andriji Artukoviću", pa biste vidjeli mnogo čega. Ali čekajte...

PEČARIĆ: Jest li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu? Vi ste imali i Sajmište i Banjicu. Sajmište je judenlager. Judenlager u glavnom gradu jedne države! Vi ste imali dva logora od kojih je jedan imao broj žrtava otprilike koliko ima Jasenovac prema ovom vašem popisu. Vi nemate niti jednu knjigu o logorima u Beogradu, a direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. A kao direktor takvog muzeja vi ste automatski odgovorni i za stavove Miloševića, i za stavove Ministarstva vanjskih poslova, i za stavove Srpske pravoslavne crkve...

BULAJIĆ: Ma nemojte reći.

PEČARIĆ: Jer ste vi kao direktor muzeja u Beogradu trebali da radite na tim logorima da bi oni znali i imali spoznaju o zločinima u Beogradu.

BULAJIĆ: Ma nemojte reći.

PEČARIĆ: Da, da. Činjenica je da je u glavnom gradu jedne države bilo dva konc-logora. A jedan je bio "judenlager" – dakle konc-logor samo za Židove. Židovi iz

judenlagera Sajmište su ubijani u plinskim vozilima. Oni su ukrcavani u plinska vozila i vođeni kroz Beograd. Ulice Beograda su stratišta tih logora. Ako Vi računate kolika je površinu Jasenovca, kolika je onda površina konc-logora Beograd, jer morate uzeti u obzir mjesta gdje su sahranjeni, a to je na raznim mjestima u Beogradu, na primjer Jajince, a morate uzeti i ulice Beograda u kojima su ubijani...

BULAJIĆ: Dobro mogu li...dobro možemo li dobiti riječ. Vi samo unosite...vi sad unosite gospodine profesore...o bože ...

PEČARIĆ: Prema tome, površina Beograda kao konc-logora je mnogo veća od Jasenovca. U vašoj knjizi na jednom mjestu vi zaista uspoređujete oslobođenje Beograda i Jasenovca. Ja vam to priznajem. Zato što ste time meni doista skrenuli pažnju da moram uvijek davati paralelu između Beograda i Jasenovca.

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Pa nemoguće je - ovdje se otvara toliko pitanja. Ja sam odgovoran i za Slobodana Miloševića i za Srpsku pravoslavnu crkvu i za sve.

PEČARIĆ: Pa direktor ste Muzeja genocida.

BULAJIĆ: Ispada da sam ja trebao da budem i autor knjiga o logorima na Sajmištu i Banjici. Mogu vam reći da je Institut za suvremenu historiju objavilo poseban tom, posebnu studiju o tome.

PEČARIĆ: Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici? Ja sam matematičar, pa nemojte meni gluposti pričati. Vi pričate o Jasenovcu, Jasenovac nije u Beogradu. Vi ste direktor Muzeja žrtava u Beogradu.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne, ma dajte...

PEČARIĆ: Sajmište je u Beogradu, Banjica je u Beogradu, Jajinci su na teritoriju grada Beograda. O čemu vi pričate? Ja govorim upravo da to što to vi niste radili je omogućilo ovima ...

BULAJIĆ: Gospodine Karabeg, gospodine Karabeg...Mogu li ja da dobijem riječ ovdje?

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Gospodin profesor Pečarić je profesor matematike, a on se ovdje uopće ne bavi matematikom, već politikom i to jednom jednostranom politikom. Evo da kažem da je on mene nazvao srpskim slugom. On je mene nazvao Crnogorac koji služi srpskim interesima. On je mene nazvao da sve narode dijelim na Srbe koji poštuju pozitivno međunarodno pravo i sve ostale. On meni drži prodike o onome što ja nikada nisam govorio. O Garašaninovom Načertaniju...

PEČARIĆ: U tome je i problem - što niste govorili.

BULAJIĆ: O transparentu u Podgorici o Dušanovom carstvu. Da, po meni, Hrvati i Muslimani, zaboga, nisu jednako ljudi kao Srbi. Glavni autoritet gospodinu profesor Pečariću je autor Philip Cohen, koji je napisao najcrnju knjigu o Srbima koju sam ja ikada pročitao, i koga ni doktor Klein nije prihvatio da govori u New Yorku kada je pročitao njegovu knjigu. Pečarić meni čak daje i neka priznanja, kaže: "Bulajić je osobno svojim radom doprinio da danas imamo slobodnu Hrvatsku", pa optužuje: "ali pridonio je mnogobrojnim ubijanjima, mnogobrojnim zločinima". "Očito je on branitelj četničkog pokreta" - Bulajić koji se borio protiv četnika. On tvrdi za mene: "Svim silama se trudi da rehabilitira četnički pokret", zbog toga, kako kaže, što je Tito primio mnogo četnika, a ne kaže koliko je Tito primio domobrana, i tako dalje. On

politizira o zločinima u Kosovu, o 1991. godini. On meni govori o svedočenju na suđenju Dokmanović. Ja sam svjedočio ne za Dokmanovića nego kao svjedok stručnjak pred međunarodnim krivičnim sudom za prethodnu Jugoslaviju, kao historičar. I ja sam u tom smislu pokušao dati neke historijske činjenice. Međutim, gospodin profesor u Internetu koji je jučer objavljen pod naslovom "Serbian myth on Jasenovac", na način koji je nevjerovatan, kaže: "It is obvious that Bulajić - as I already proved - is not competent to debate with Tuđman's book, primarily because of the fact that he is lacking abilities and knowledge to do so. This is why Bulajic deals primarily with the question of the number of victims, especially at the camp of Jasenovac." Za Boga miloga, pa to je prava stvar - ako nećemo politiku da vodimo. Htio bih podsjetiti i gospodina profesora i sve ljude u Hrvatskoj, da sam ja predlagao, i preko Veleposlanika Hrvatske u Beogradu, da zajednički radimo. Izrazio sam spremnost da sve naše istraživačke projekte stavimo kolegama u Hrvatskoj na raspolaganje. Tražio sam da nam direktor Hrvatskog državnog arhiva pokaže taj popis od 15.752 žrtve, da usporedimo s našim imenima i prezimenima. Međutim, umjesto toga gospodin inženjer Žerjavić, kojem dajem priznanje što je u New Yorku prihvatio cifru od 85 hiljada žrtava Jasenovac, čime je sve procjene i povjesničara Tuđmana i uzoritog kardinala Kuharića demantirao...

PEČARIĆ: Prihvatio!? U New Yorku!?

BULAJIĆ: Međutim, umjesto toga gospodin inženjer Žerjavić, taj stariji gospodin s kojim sam sjedio za stolom i razgovarao u New Yorku i koji je tada prihvatio brojku od 85.000 žrtava, kada se vratio iz New Yorka, objavio je tekst, na nekih 37 strana, pod naslovom: "The inventions and lies of doctor Bulajić on Internet". Pa za Boga živoga, pa u tim smo godinama da ne govorimo izmišljotine i laži, da govorimo o nekim činjenicama, da o tome razgovaramo. Međutim, sve je odbačeno što sam predložio. Ja sam onda predložio, da formiramo međunarodnu komisiju stručnjaka. Pa da toj međunarodnoj komisiji stručnjaka ja dam sve ono čime mi raspoložemo, neka gospoda Kolanović, Žerjavić i Pečarić daju s čime oni raspolazu. Mislim da je bio neki red da su me gospoda Pečarić, Žerjavić, Krušelj pozvali i obavijestili o promociji Pečarićeve knjige, o tom obračunu sa Bulajićem. Ja sam evo ovog momenta dobio tu knjigu u kojoj Željko Krušelj piše "Doktor Milan Bulajić, čuvar velikosrpske pogibeljomanije". Za Boga živoga ja idem imenom i prezimenom da se ustvrde žrtve Jasenovca, a ne na ovaj način. Prema tome, krenimo s dokumentima, činjenicama. Onako kako to radi Jad Vašem.

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Naravno da treba ići s dokumentima i najbolje bi bilo da oni dostave nama naše a mi njima njihove, ali je bitno da se dostavi i Banjica, da se dostavi i Sajmište, zato što oni uporno kriju činjenicu da je to bio judenlager. Uporno kriju činjenicu da nijedan Židov iz tih logora nije izašao živ. I da kažem ponovno, ja jesam spominjao da je doktor Bulajić Crnogorac, mislim - iz Nikšića. U stvari i ne znam je li on Srbin ili Crnogorac, kako se izjašnjava, ali Crnogorac barem po mjestu rođenja. To sam govorio zbog toga što ako hoćete promišljati velikosrpsku politiku vi morate znati da je bitna činjenica da je sada Milošević proglašen za ratnog zločinca od američkog Senata.

BULAJIĆ: Molim Vas, što miješate Miloševića i što miješate Senat. Ja sam gospodine bio u Americi desetak godina. Senat i Kongres su donosili razne rezolucije koje nikoga ne obavezuju.

PEČARIĆ: Vi morate voditi računa o činjenici da je Crnogorac Milošević bio predsjednik Srbije u vrijeme genocidnog rata protiv Hrvatske, BiH i tako dalje. Predsjednik Srba u BiH je također Crnogorac - Karadžić. Predsjednik Crne Gore je bio prosrpski orijentiran Bulatović, koji sam kaže da mu je prezime Srbin. Glavni vođa paravojnih organizacija je opet bio Crnogorac - Ražnjatović Arkan. ...

BULAJIĆ: A čemu...??

PEČARIĆ: A doktor Bulajić je opet kao Crnogorac bio direktor Muzeja genocida, muzeja koji nijednu knjigu nije napisao o tim svojim beogradskim konc-logorima, nego je napisao knjige o Jasenovcu, Vatikanu i druge političke knjige, a i o Stepincu se puno interesirao. Znači, nije ga ništa interesiralo o žrtvama i zločinima u Beogradu, a pogotovo ako znamo da u Beogradu praktično rata u drugom svjetskom ratu nije ni bilo, a bilo je toliko ljudi ubijenih u logorima. Očito je da se on trebao baviti time, a on se time ne bavi...

BULAJIĆ: Gospodine..

PEČARIĆ: Ja sam spominjao to njegovo Crnogorstvo i da bih ga na neki način upozorio. Vidite u Bosni i Hercegovini od zločinaca proglašanih od Međunarodnog suda u Haagu najznačajnija su dva zločinca. Jedan je Srbin Ratko Mladić, a drugi je Crnogorac Radovan Karadžić. Primjećujete li vi danas da se o ovom Srbinu Ratku Mladiću uopće ne govori. Samo se govori o ovom Crnogorcu. Vidite, svi su ti Crnogorci bili raspoređeni na najbitnija mjesta zbog kojih će sutra odgovarati kao ratni zločinci. Najvjerojatnije zato jer se od njih velikosrpska politika lako može otresti, govoreći da su oni Crnogorci. I normalno je zato da sam zato trebao u svojoj knjizi spomenuti da su u "Glasu Crnogorca" još 1920. godine za takve ljude pisali sami Crnogorci: "Ona naša zavedena braća, koja su metnula obraz pod noge, savila pokorno glave pred zlikovcima iz Beograda i primila njihove službe, vrlo rđavo prolaze među Srbijancima. Srbijanske vlasti ih anektiraju i zapostavljaju svakom danom prilikom, a sami Srbijanci ih tretiraju onako kako se tretiraju ljudi bez časti i ponosa, prodane duše i najamnici". To su Crnogorci napisali 1920. godine. Nevjerojatna je stvar da su baš svi ljudi iz Crne Gore na tako odgovornim pozicijama. Za paravojne formacije - Arkan, srpski mit o Jasenovcu - doktor Bulajić, predsjednik Srbije - Milošević, predsjednik Bosne i Hercegovine - Karadžić, a u Crnoj Gori je opet prosrpski orijentiran Bulatović. S time su oni krenuli. I kad govorimo o brojkama moramo govoriti i promišljati i o čitavoj toj politici i o takvim nekim slučajnostima. To ne može biti slučajno.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, vi se i suviše bavite politikom, a malo matematikom.

PEČARIĆ: Ne bavim se ja politikom, to vam je logika...

BULAJIĆ: Dozvolite mi, dozvolite mi da vam odgovorim na pitanje.

PEČARIĆ: Vi se bavite politikom...

BULAJIĆ: Da vam odgovorim na pitanje, za Boga živoga. Pa sačekajte.

PEČARIĆ: Jer je politika kada se neće reći da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, ali se kaže da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti...

BULAJIĆ: Gospodine Karabeg, ko boga Vas molim da odgovorim čovjeku.

PEČARIĆ: To je politika, reći: "najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac". To ste Vi rekli, to ste Vi napisali u vašoj knjizi. To je politika.

KARABEG: *Evo izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Molim vas. Vi mene pitate zašto ja nijesam pisao o Sajmištu. Institut za suvremenu historiju je objavio posebnu knjigu, posebnu studiju o Sajmištu. Možete je

pročitati kad hoćete.

PEČARIĆ: Imam ja knjigu o Sajmištu.

BULAJIĆ: Objavljena je posebna knjiga o logoru Banjica i tako dalje, i tako dalje.

PEČARIĆ: Popis knjiga imam napisan, tu ispred sebe.

BULAJIĆ: Ja pišem o onom što drugi nijesu pisali, o onome čime sam se bavio. A, zašto ste vi napisali knjigu “Srpski mit o Jasenovcu”? Zašto niste napisali “Jevrejski mit o Jasenovcu”, kao doktor Ivo Omrčanin, koji je u Hrvatskoj javno tvrdio da su Jevreji od Jasenovca napravili Hollywood? Zašto knjigu niste nazvali ciganski, romski mit o Jasenovcu, jer o stradanjima Roma u Jasenovcu postoji srpsko i englesko izdanje ovog muzeja...

PEČARIĆ: Ono s 80.000 žrtava, a u Hrvatskoj je živjelo svega 10.000 do 15.000 Roma.

BULAJIĆ: Zašto nije napisan antifašistički mit o Jasenovcu, u kome je mučeno i pobijeno mnogo antifašista i Hrvata, čak i domobrana koji su odbili da vrše zločine genocida. To su one domobranske uniforme o kojima vi govorite, a ne s Bleiburga. Zašto se ne utvrdi činjenično ono što gospodin doktor Tuđman tvrdi, da je Jasenovac 1945. do 1948. bio Jugoslavenski logor, zašto nam se ne pokažu dokumenti? Ja sam to osobno istraživao i preko onih prvih vojnika 21. divizije koji su ušli u Jasenovac. Nikada taj logor poslije rata nije bio logor, niti je mogao biti logor jer je bio razrušen do kraja. Bulajić je, točno, imate pravo, kritizirao pravoslavnog protojereja u Zagrebu, Srbina, Popovića, da su u Jasenovcu ubijani samo civili jer to nije tačno.

PEČARIĆ: Niste vi to rekli. To sam ja rekao...

BULAJIĆ: Ubijani su i partizani, čak i grupe četnika i domobrana su ubijene tamo. Prema tome...

PEČARIĆ: Vi ste samo naveli što on kaže, a onda sam ja primijetio da poslije toga navodite drugo svjedočenje koje pobija ovo prvo. Ali vi niste izravno rekli da pravoslavni protojerej ne govori istinu. To vi niste nikad rekli, vi nemate petlju to da kažete.

BULAJIĆ: Jesam, čim sam doveo u pitanje to.

PEČARIĆ: Ali ostaje da ste vi napisali da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti i znači da je veći od Auschwitza....

BULAJIĆ: Ja gospodine profesore i danas tvrdim da to i jest najmasovniji, najbrutalniji logor na području prethodne Jugoslavije i čitavog Balkana.

PEČARIĆ: I vama je to dalo pravo da kažete: ja sam to osobno istraživao. Vi ste tim sebe diskvalificirali kao stručnjaka.

BULAJIĆ: Molim vas. Ja sam razgovarao osobno ovih dana, direktno, nekoliko puta sa Simonom Wiesenthalom. On ima podatke i on je dao te ocjene o Jasenovcu. To nije dao samo Bulajić. Njemački izvori su..

PEČARIĆ: Zuroff kaže da mu vi dostavljate dokumente.

BULAJIĆ: Ja Simonu Wiesenthalu, pa nemojte podcjenjivati tog uzornog čovjeka.

PEČARIĆ: I njemu dostavljate dokumente.

BULAJIĆ: Da, da, ja njemu dostavljam podatke koje on traži.

PEČARIĆ: Oni su pokrenuli suđenje Šakiću, i vi ste se sami pohvalili da ste vi to napravili.

BULAJIĆ: Točno, točno.

PEČARIĆ: Prema tome, vi sami sebi uskaćete u riječ. Znači oni su radili ono što ste vi

htjeli, sami ste to rekli. Imate izjavu u novinama gdje ste to rekli.

BULAJIĆ: Ma čekajte, ne miješajmo konkretnu inicijativu za ekstradiciju. U stvari razgovor je bio zajednički s Wiesenthalovim centrom u New Yorku, gdje je bila i vaša hrvatska delegacija.

PEČARIĆ: Sad je već - zajednički.

BULAJIĆ: Ono što smo mi uradili to je da smo na ulazu izložbe o Jasenovacu, prikazali fotografiju ustaše Dinka Šakića i samo preveli autentično ono što je u Hrvatskoj objavljeno: "Ja sam samo vršio svoju dužnost. Ničega se ne stidim. To bih ponovno uradio, i jedino žalim što nisam sve uradio zašto me optužuju, jer bi time olakšao današnji položaj Franje Tuđmana."

PEČARIĆ: Sud neka mu sudi, a nećemo mi. A vi ste se pohvalili da to nije uradio Wiesenthalov centar, nego vi.

BULAJIĆ: Tko?

PEČARIĆ: To je vaše hvaljenje za tisak, ali mi govorimo o žrtvama rata. Činjenica je da vi uporno skrivate brojku od 950.000 žrtava na području cijele Jugoslavije. Prvi put ste sad to meni pokušali objasniti. Znači sad ste već u ovom razgovoru priznali da taj podatak znate, a nigdje u vašem radu, nigdje niste taj podatak spomenuli.

BULAJIĆ: Gospodine..

PEČARIĆ: Vi govorite o sebi kao o objektivnom čovjeku, a poslušajte ponovno ovaj snimak, vidjet ćete da ste nekoliko puta pobili ono što ste ranije rekli. Niste brojku od 950.000 u vašoj knjizi ni spomenuli.

BULAJIĆ: Kažite mi, kažite mi šta sam pobio. Kažite mi šta sam pobio. Kažite mi.

PEČARIĆ: Niste u vašoj knjizi nigdje spomenuli da je Jugoslavija dostavila Njemačkoj 1963. godine podatak da je ukupan broj žrtava bio do 950.000.

BULAJIĆ: Nisam spomenuo. Čekajte gospodine.

PEČARIĆ: Znae što, ja sam matematičar. Ja znam i što je tehnika. Ako vas baš interesira imam, također, magistraturu iz elektrotehnike. Zna se kako se dolazi do te vrste podataka. Taj podatak do koga se došlo proračunom poklapa se, približno naravno, s proračunima koje su uradili Ivo Lah i američki ured za popis žrtava rata 1954. godine. Prema tome, oni su dostavili Njemačkoj ono što je bilo proračunato, što je znanost u Beogradu u tom momentu mogla proračunati. Ali Nijemci su tražili popis. Kao u tehnici i bilo gdje, mora se verificirati ono što je dobiveno računom. Verifikacija broja žrtava može biti samo popis. Popis je izvršen 1964. Da je točno ono što vi kažete "to ono s čim je dokumentacija tada raspolagala" značilo bi da je popis izvršen do 1963. Ma kojim popisom iz 1963. - taj popis je napravljen 1964. Prema tome, došlo je do nesklada između brojke od oko 600.000 koliko je bilo na tom popisu i brojke od 950.000 koja je bila dostavljena Njemačkoj. Vi tu brojku od 950.000 nigdje u svojoj knjizi - pazite, to je ogromna knjiga, drugo izdanje - ne spominjete. Što je to nego prikrivanje? ...

BULAJIĆ: Možete, možete li stati jedan momenat? Možete li jedan momenat stati?

PEČARIĆ: I kako može netko objektivan vjerovati doktoru Milanu Bulajiću koji takav podatak u svojoj knjizi ne spominje.

BULAJIĆ: Mogu li da vam odgovorim? Mogu li da vam odgovorim?

PEČARIĆ: Samo da završim ja.

BULAJIĆ: Hajde, bez kraja.

PEČARIĆ: A problem je u toj razlici između 600.000 i 950.000. O tome vi ništa ne

govorite. Vi u vašoj knjizi potpuno negirate Križni put. Sigurno je ta razlika djelomice mogla biti i zbog greški u popisu, ali kako je reparacija bila bitna stvar, jasno je da je taj popis dobro urađen. Itekako je taj popis trebao biti dobro urađen. Zbog toga ćemo mi jako pažljivo uspoređivati ove popise iz 1946., taj iz 1964. i ovaj vaš. I to sa velikim zadovoljstvom, pogotovo jer, kako vidimo, vi imate popise i za Banjicu i za Sajmište. Da to će biti zaista interesantno za hrvatske znanstvenike. Ali ta, razlika koju imamo je 350.000, to je ukupan broj žrtava u Velikoj Britaniji u cijelom Drugom svjetskom ratu. To je ogromna razlika koju oni nisu znali opravdati, i otkud ona priča od 56 do 59 posto koju vi interpretirate na jedan smiješan način u vašoj knjizi. Na Internetu možete vidjeti kako to ja interpretiram pa će svima biti jasnije o čemu se tu radi. A kada se vrši proračunom onda se kao osnova uzima popis stanovništva iz 1948. godine, pa zato u taj proračun ulaze ne samo žrtve rata nego i žrtve Križnog puta. I sad trebaju znanstvenici ustanoviti otkud ta razlika od 350.000. Koliko je zbog žrtava suradnika okupatora koji, kako vi kažete, nisu ušli u taj popis, a koliko je Križnog puta. Veličina te razlike - brojka od 350.000 pokazuje da je broj žrtava Križnog puta, vjerojatno, mnogo veći nego što govore i objektivni hrvatski znanstvenici. Očito je ovo vaše stalno povećavanje broja žrtava Jasenovca nekakva kompenzacija za Križni put....

BULAJIĆ: Dobro. ...Mogu li ja dobit riječ?

PEČARIĆ: Bitna je dakle ova razlika od 350.000. Pazite, hrvatski znanstvenici tek sada imaju mogućnost proučavati pravu dokumentaciju za to. Do sad ste vi imali mogućnost doći do njih, a hrvatski znanstvenici tek mogu sada. Na primjer, spomenuo sam popise, molbe i od po 140 ljudi za puštanje jednog Židova iz logora. A takvih ima u Hrvatskoj sijaset i mnogo štošta. Takvi dokumenti Hrvatima nisu bili dostupni.

BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječi?

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću. Izvolite.*

BULAJIĆ: Pa, evo vidite, mnogo ste ispričali toga. Vi ste veliki majstor da okrenete stvari na glavu, što mi je žao.

PEČARIĆ: Ha, ha, ha, ha, ha.

BULAJIĆ: Ali dozvolite da o činjenicama razgovaramo. Skidanje embarga s popisa iz 1964. inicirao je Muzej genocida. Mi smo ga ostvarili i onda smo krenuli da vidimo što stvarno taj popis sadrži. Ustvrdili smo da je brojka od 597.233 apsolutno nerealna i onda smo išli da provjerimo na licu mjesta. Recimo u Livnu naše analize imenom i prezimenom su pokazale da u tom popisu nema 763 imena, da su upisani kao žrtve rata 6 poznatih ustaških koljača. Onda smo krenuli na druga područja: Gospić, Glamoč, Nevesinje i tako dalje i tako dalje. I svuda smo našli da je broj nepotpun, uglavnom da je manje zapisano nego što je stvarno, da ima mnogo grešaka i mi smo krenuli onim najtežim putem - revizije imenom i prezimenom. ...

PEČARIĆ: A niste primijetili ovo suprotno, da su upisani neki koji nisu ubijeni.

BULAJIĆ: Nakon što smo čitav taj popis u našem istraživačkom projektu stavili na kompjutersku bazu i onda točno na osnovu prijave, konkretnih prijave, vršili ispravke i korekcije toga popisa. To što vi tvrdite da to nije bilo dostupno hrvatskim znanstvenicima, to nije točno.

PEČARIĆ: Ma nisu smjeli.

BULAJIĆ: Vi možete doći u arhiv Jugoslavije i vidjeti da je gospodin Žerjavić i drugi, da je njima nuđeno da uzimaju kutiju po kutiju i da vrše analizu toga kao što smo to mi radili. Što se tiče ove moje nedoslednosti, samo ste jednu spomenuli do sada -

950.000, ja o tome ne pišem, jer ja o tome ne znam ništa.

PEČARIĆ: Ma jasno!?

BULAJIĆ: Nemam dokumentaciju o tome. Poznato je da je 1963. godine, kada su vođeni pregovori sa Nijemcima, Jugoslavija imala pravo dobiti nekih 3 milijarde DEM keš, po presedanu Francuske. Međutim, kada su Nijemci tražili dokumentaciju za 1.706.000 žrtava, jugoslavenska vlada nije imala tu dokumentaciju da ponudi i onda je došlo do ovog popisa žrtava rata 1941. -1945. koji je obavljen 1964. godine i koji je bio katastrofalno loš. I namjesto, što sam to otvoreno kritizirao, da se taj popis odmah revidira na osnovu svih raspoloživih podataka po općinama, on je stavljen pod embargo, što je bila najveća glupost u radu. Ali i taj popis pod embargom bio je na raspolaganju 1979. godine kad sam ja vodio mnogo objektivnije razgovore sa gospodinom Žerjavićem, Krušeljom preko porote televizije u Beogradu. Oni su imali dostupno to sve na raspolaganju.

PEČARIĆ: A tek ga se sad publicira!?

BULAJIĆ: Prema tome, gospodine profesore, ne mogu pisati o 950.000 žrtava, kad ni danas tu dokumentaciju nemam.

PEČARIĆ: To je dostavljeno Ministarstvu vanjskih poslova Njemačke. Koliko ja znam, za odnose među državama bilo je zaduženo Ministarstvo vanjskih poslova ondašnje Jugoslavije. Stručnjak za genocid u tom Ministarstvu je, koliko se sjećam, bio doktor Milan Bulajić. ...

BULAJIĆ: Ne, ne profesore, vi kao...

PEČARIĆ: Prema tome, morao je znati. Doktor Bulajić kaže da nije mogao spomenuti brojku od 950.000, jer navodno nema dokumentaciju, ali mu je važno da citira sve one koji su rekli da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, ili 950.000, pa čak i 1.100.000....

BULAJIĆ: Pa čekajte, čekajte gospodine profesore.

PEČARIĆ: On napada, u svojoj knjizi, gospodina Žerjavića zato što je spomenuo Laha, a nije Vogelnika, iako mu je dobro poznato da je Vogelnik napisao članak u Statističkoj reviji 1952. godine u kojem je dao svoje proračune s kojima je htio opravdati 1.700.000 žrtava rata. U svom računu je za natalitetnu stopu uzeo - prema Ivi Lahu - 2.1 i nešto, a Ivo Lah mu je odgovorio da je natalitet bio najveći u Jugoslaviji 1.5 i to od 1921. do 1931., a poslije toga se stalno smanjivao i pred rat je bio 1.1. Dakle, Vogelnik je uzeo u svom proračunu 2.1 i nešto, znači duplo veći natalitet. Šta to znači? Ako doista je ubijeno 700.000 Srba u Jasenovcu, a 950.000 ili milijun je broj žrtava u cijeloj Jugoslaviji, je li onda bilo NDH, je li uopće bilo rata, je li bilo partizana, ako su svi ubijeni u Jasenovcu?

BULAJIĆ: Gospodine profesore, gospodine profesore...

PEČARIĆ: Takav jedan komentar gospodin Bulajić nikad nije dao, njega to nije interesiralo. On bi naveo što je tko rekao, je li neko izračunao brojku od 1.100.000 žrtava - računajući po jednom kvadratnom metru grobnog područja 20 ljudi, što je očito nevjerovatno, ali o činjenici da je njegovo Ministarstvo Njemačkoj dalo brojku od 950.000 neće reći. Recimo da Adil Zulfikarpašić tek sada spominje da će i objaviti ovaj popis žrtava iz 1964. godine za Jasenovac. Prema tome, ako se to tek sada može publicirati i tome je dana tako velika pompa, onda je očito da je netočna tvrdnja gospodina Bulajića kako je to bilo dostupno. A bitan moment u stvaranju srpskog jasenovačkog mita je baš to napuhavanje žrtava, ta brojka od 700.000. Sam Bulajić tvrdi da je to bila osnova zašto su Srbi išli ubijati svoje susjede Hrvate.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. Gdje sam ja to rekao? Gdje sam ja to rekao?

PEČARIĆ: Rekli ste na suđenju Dokmanoviću. ...

BULAJIĆ: Ne, ne, ne gospodine. Ne, ne, ne gospodine. Netočno je. Ja sam rekao... Pa čekajte čoveče....

PEČARIĆ: Tim takozvanim povijesnim strahom Bulajić je opravdavao današnje zločine...

BULAJIĆ: Ma dajte čovječe. Ja sam rekao. Dajte da progovorim ja. Vi toliko....

PEČARIĆ: Prema tome, njegovo svjedočenje u Haagu izravno optužuje gospodina Bulajića.

BULAJIĆ: Gospodine...

PEČARIĆ: I ne samo ovo, optužuje ga puno stvari. U svojoj knjizi sam uvijek doslovno citirao što je rekao gospodin Bulajić, a onda bih to komentirao. On meni prebacuje što sam govorio o plesu brojki. Ja sam govorio da se radi o tiskarskim greškama, ali i upozoravao da je Srbima značajno reći da je bilo 700.000 ubijenih u Jasenovcu. Pazite, 700 tisuća. To bi značilo da je natalitet Srba u Drugom svjetskom ratu, prema ovom računu dr. Vogelnika, mnogo veći nego što je bio pred rat, recimo duplo veći. Zar nije sramota da netko kaže kako im je natalitet bio veći u ratu nego u miru?

BULAJIĆ: Gospodine, da ponovimo ponovno. Vi zaista na pretpostavkama, ja ne volim da upotrebljavam teške riječi, ali vi podmećete direktno.

PEČARIĆ: Ne ja ništa ne podmećem. Ja ovdje samo doslovno citiram što vi u svojoj knjizi govorite.

BULAJIĆ: SASLUŠAJTE ME ZABOGA. JA... ČEKAJTE. Čekajte, zaboga. Je li možete dozvoliti da vam se odgovori.

PEČARIĆ: Da, ali kažite da li je točno ovo što sam ja citirao?

BULAJIĆ: Pa mogu li da vam...

PEČARIĆ: Da li ste vi to rekli?

BULAJIĆ: Koje?

PEČARIĆ: Pa bilo što. Što ste rekli na suđenju Dokmanoviću? Jest li opravdavali Srpsku pobunu u Hrvatskoj – evo citiram:

BULAJIĆ: Ne gospodine. Ne, gospodine. MOGU LI DA VAM ODGOVORIM?

PEČARIĆ: “za ustaške zločine u Jasenovcu, nitko nije bio kažnjavao, odnosno, ustaška genocidna država nije proglašena genocidnom”.

BULAJIĆ: Točno. Točno. Točno.

PEČARIĆ: Znači jest. Znači onim što je nekad bilo, vi ste opravdavali njihov zločin danas.

BULAJIĆ: Ne.

PEČARIĆ: Dokmanovićev zločin, za koji se čovjek ubio. Pa, NARAVNO, da se ubio kad ga vi tako branite.

BULAJIĆ: Ne, ne. A zašto se ubio, to vi razmislite malo.

PEČARIĆ: Pa to vi razmislite, ubio se poslije vašeg svjedočenja u kojem ste mu vi govorili da on ima pravo ubijati zato što nije ustanovljeno koliko je u Jasenovcu ubijeno ljudi.

BULAJIĆ: Omere, mogu li ja da dobijem reč?

KARABEG: Izvolite, izvolite, gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Molim vas, zaboga, zašto tako podmećete?

PEČARIĆ: Ne podmećem, to je istina.

BULAJIĆ: Molim vas, s haaškog svjedočenja postoje transkripti, filmovano je sve što je rečeno. Nigdje nisam opravdavao zločine u onoj mjeri u kojoj ih je bilo.

PEČARIĆ: Zašto ste na njegovoj obrani uopće spominjali Jasenovac? Sad ste rekli da ste ga spominjali.

BULAJIĆ: Čekajte zaboga, čekajte. Čekajte.

PEČARIĆ: Vi kažete, tako i u knjizi radite. Prvo kažete pa onda pobijete ono što kažete.

BULAJIĆ: Nemojte, za Boga živoga. Profesore da li vi uopće umijete saslušati? Ili samo znate da predajete i da držite prodike?

PEČARIĆ: Znam. Ali znam vašu knjigu napamet i znam točno što ćete mi reći.

BULAJIĆ: Na procesu Dokmanoviću nikoga nisam branio nikakve niti opravdavao, nego sam doslovno rekao da se bez razumijevanja Jasenovca, bez razumijevanja onoga što se desilo 1941. – 1945. ne mogu razumjeti događaji 1991. - 1995. godine.

PEČARIĆ: Što je to nego opravdanje zločina?

BULAJIĆ: Ne, ne, ne nije to opravdanje.

PEČARIĆ: Nego što je?

BULAJIĆ: Nego razumijevanje.

PEČARIĆ: To vas izravno osuđuje, i vas i njega.

BULAJIĆ: Milan Bulajić je uvijek govorio - svaki zločinac, bez obzira da li Srbin, Hrvat, Musliman ili bilo koje vjere, dužan je odgovarati pred sudom pravde. Ali, vratimo se gospodine profesore matematike, ako možemo, na činjenice. Pustite, zaboga, politiku političarima. Nemojte sa mnom voditi politiku.

PEČARIĆ: Ja ne vodim politiku.

BULAJIĆ: Što se tiče brojke od 950.000. Čekajte, pa sačekajte, dođavola.

PEČARIĆ: Ja govorim o vašoj politici, jer srpski jasenovački mit je politika. Nemojte vi meni nabacivati nešto što vi radite. Vi uporno govorite o Jasenovcu, da bi razumjeli nečije zločine, tj. da bi ih opravdavali.

BULAJIĆ: Ne, ne opravdavam. Da se razumiju i s Hrvatske i sa Srpske strane.

PEČARIĆ: Molim vas, o čemu vi to pričate? Čovjek koji se rodio poslije Drugog svjetskog rata zbog tog vašeg Jasenovca ima opravdanje da ubija nekoga.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne nije točno. MA NIJE TOČNO. Zašto podvaljujete tako?

PEČARIĆ: Vi ste sami rekli da ga opravdavate, a on sada mora odgovarati, jer su ga uhvatili. A, mora li odgovarati onaj koji ga je nagovorio da zbog Jasenovca ubija? To ja vas pitam? To je pravo pitanje.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. To nije točno. To nije točno.

PEČARIĆ: DA, PRAVO PITANJE JE JEST LI VI, KOJI STE GA UČILI DA JE JASENOVAC OPRAVDANJE ZA NJEGOVE ZLOČINE, ODGOVORNIJI OD NJEGA?

BULAJIĆ: Ne. To je prije svega netočno. Vi se, gospodine profesore, neistinama služite.

PEČARIĆ: To je pravo pitanje. Jest li vi veći zločinac od njega? On se ubio, zato što je ubijao, pridonosio ubijanju, ali je bio zaveden od onih koji su pričali o Jasenovcu i koji danas pričaju o Jasenovcu.

BULAJIĆ: Koji danas moraju saznati istinu o Jasenovcu!

PEČARIĆ: Moraju saznati istinu o svemu, ali ne na način na koji vi kažete.

BULAJIĆ: Nego na koji način?

PEČARIĆ: Vi tvrdite da je to najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Onaj koji to kaže automatski sebe diskvalificira.

BULAJIĆ: Zašto ste vi protiv dobivanja međunarodne komisije stručnjaka? Odgovorite mi na to.

PEČARIĆ: Molim?

BULAJIĆ: Zašto?

PEČARIĆ: 161 strana vaše knjige: "najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac".

BULAJIĆ: A ove brojke o kojima vi govorite, gospodine. Prvo, prvo nemojte sve pripisivati Srbima. U Krležinoj enciklopediji stoje te iste brojke. Visoki hrvatski predstavnici, predsjednik predsjedništva Hrvatske, Ante Marković, Šušteršič i drugi.

PEČARIĆ: Ja ih spominjem u svojoj knjizi.

BULAJIĆ: Ma čekajte, oni su Hrvati za Boga živoga, to su Hrvati.

PEČARIĆ: Pa imate moju knjigu kod sebe. To spominjem na strani 83.

BULAJIĆ: Onda imate njemačke generale koji su govorili o tome i tako dalje.

PEČARIĆ: Naravno, vi spominjete sve koji kažu tu brojku, ali brojku koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj nećete spomenuti.

BULAJIĆ: Koju brojku?

PEČARIĆ: Brojku s popisa žrtava iz 1946. godine.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, ja spominjem ono s čime raspolazem.

PEČARIĆ: Znači ne spominjete nešto što je relevantno, nešto što je bitno, što bi onemogućilo stvaranje mita o Jasenovcu, srpskog mita o Jasenovcu. Vi to ne navodite, ali ćete reći da Šušteršič kaže to i to - Šušteršič koji je bio šef partije u toj državi. Navodite doslovce sve koji su spomenuli brojku za broj žrtava Jasenovca koja je oko 700.000. Ali onog tko je Njemačkoj dao brojku ukupnih žrtava od 950.000, dakle Ministarstvo vanjskih polova, ne spominjete.

BULAJIĆ: Ja to vama... Ne, ne. Ne govorite tako gospodine. Pa ja vama... Vi ste stvarno primjer za...

PEČARIĆ: U tome je vaš problem, u tome je onaj zločinački naum vaše knjige. Upravo se na taj način navelo Dokmanovića da radi ono zbog čega se čovjek na kraju i ubio.

BULAJIĆ: Umijete li vi akademski razgovarati?

PEČARIĆ: Pa to je akademski. Mi smo u polemici. Jest li vi ikad gledali neki parlament? Recimo Australije ili Engleske.

BULAJIĆ: Pa čekajte, nismo mi u političkom parlamentu gospodine. Mi nismo...

PEČARIĆ: Ovo je polemika nije tko zna što. Što vi hoćete? Da držimo predavanje 45 minuta pa onda poslije diskusija?

BULAJIĆ: Mi nismo u političkom parlamentu.

PEČARIĆ: Kakva je ovo emisija? Zar Jasenovac nije politika?

BULAJIĆ: Pa dobro hoćete li da me saslušate?

PEČARIĆ: Pa zar nisu zbog Jasenovca Srbi ubijali po Hrvatskoj i vršili zločine. Sami ste to rekli.

BULAJIĆ: Što?

PEČARIĆ: Sami ste, malo prije, rekli, da za to moraju odgovarati.

BULAJIĆ: Šta sam rekao?

PEČARIĆ: Sami ste rekli kad smo govorili o Dokmanoviću, da se mora znati o

Jasenovcu, da bi se razumjeli njihovi zločini po Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne, ma nemojte. To ja nisam rekao. Ma kako podmećete, k vragu.

PEČARIĆ: Ubijanje ljudi, susjeda s kojima ste jučer pili kavu nije politika. To je mnogo više. Ali sve je u svrhu politike, u svrhu osvajanja teritorija.

BULAJIĆ: Pa vidite...

PEČARIĆ: Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorija Hrvatske je ponovno oslobođena kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jest li vi doktor znanosti ili što?

BULAJIĆ: Pa čekajte, Jasenovac je bio od paravojnih hrvatskih formacija zauzet u rujnu 1991. godine.

PEČARIĆ: Ha,ha,ha. Znači tako - zauzet je od paravojnih hrvatskih formacija, a kada su Srbi, a kada su vaši ušli na teritorij Hrvatske to je po vama oslobođenje.

BULAJIĆ: Pa čekajte molim vas, to je

PEČARIĆ: Vama je Hrvatska policija u hrvatskoj državi paravojna organizacija, a Arkan - Crnogorac Arkan - je vjerojatno vama jako dobar dečko. On je "oslobodio" Vukovar.

BULAJIĆ: Kao sveučilišnom profesoru vama bi trebao biti poznat slučaj Zapadne Virdžinije u američkom građanskom ratu, kada je Virdžinija bila prišla konfederaciji, a zapadna Virdžinija uniji. I onda su, poslije rata, nastale zapadna Virdžinija kao posebna država i Virdžinija kao država. Znači, ako se Hrvatski narod odlučio na samoopredjeljenje, na što ima pravo - ja sam i doktorirao na samopredjelenju naroda - onda je i Srpski narod, kao konstitutivni narod Hrvatske, imao pravo na svoje nacionalno samoopredeljenje. Prema tome, nemojmo se politikom,

PEČARIĆ: Ha, ha, ha. Ma vi se bavite politikom, a ne ja.

BULAJIĆ: Nego da raščistimo jednu stvar koju vi podvaljujete. Ja prvo nikad nisam pravdao ubijanja od strane Srba u periodu 1991. - 1995., ukoliko ih je bilo, nego sam samo rekao da se ta tragedija jugoslovenskih naroda...

PEČARIĆ: Vi govorite o Jasenovcu u vrijeme kada treba suditi zločince iz Beograda. Vi govorite o Jasenovcu i pravite izložbu o Jasenovcu u vrijeme kad je u Hrvatskoj, na teritoriju te države o kojoj vi govorite, napravljen genocid. U vrijeme kada je predsjednik države u kojoj vi radite proglašen od američkog senata - ratnim zločincem...

BULAJIĆ: Nemojte, dosta je politike... Šta senat može da proglašava? On je sve redom proglasio za neprijatelje i u 70 država uveo sankcije. Nemojte o tome da pričamo....

PEČARIĆ: Vi ponavljate riječi predsjednika Miloševića u Haagu. To automatski i vas optužuje. Ja vas uopće i ne doživljavam kao znanstvenika, već kao političara, jer vi ...

KARABEG: Molim vas, molim vas, ne možete u isti glas. Molim vas, Izvinite... Molim vas...

BULAJIĆ: Ja ne mogu da dođem do dvije riječi, a da se on ne umiješa. Ja ga slušam ...

PEČARIĆ: ... radite u Beogradu, dakle u Srbiji, a ne pišete o logorima u Nišu, Sajmištu, već vas interesira Jasenovac. Kakva je to politika kad nekoga, poslije genocidnog rata u Hrvatskoj, interesira Jasenovac a ne Sajmište? Jasno je da se iza toga krije opravdanje zločina u Domovinskom ratu.

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Nikad nisam nikakvo ubijanje opravdavao onim što se zbivalo u Drugom svjetskom ratu. Da budem vrlo precizan, Omere, rekao sam da se tragedija jugoslavenskih naroda, u to uključujem i srpski i hrvatski i muslimanski narod, ne može razumjeti bez utvrđivanja istine o onome što se dogodilo u Drugom svjetskom ratu. Ovo što gospodin Pečarić radi i na svoj način piše o “srpskom jasenovačkom mitu”, to su zaista besmislice.

PEČARIĆ: ha,ha,ha..

BULAJIĆ: Što se tiče brojke od 950.000, iako sam bio u vanjskim poslovima, nisam bio u vanjskim poslovima kao stručnjak za genocid. ...

PEČARIĆ: Od 1958. godine se time bavite.

BULAJIĆ: Ja sam s mojim profesorom Bartošem radio na ratnim zločinima. Prema tome ja se tada s time nisam bavio. Ja sam bio predstavnik u predstavništvu Jugoslavije u Sjedinjenim Američkim Državama. Tamo sam radio zato što je tamo bio u toku proces Ekstradikecije Artukovića. Tim sam se bavio i tako sam i ušao u to.

PEČARIĆ: To je bilo 1958. godine, a sada govorimo o 1963. godini.

BULAJIĆ: Što se tiče ove brojke, ni danas, gospodine profesore, tu dokumentaciju ne znam niti sam je vidio. Prema tome, o onome što nisam vidio i što ne znam, nikada do sada nisam napisao niti jedno slovo. Drugo, što se tiče ovih podataka koje vi navodite od Vogelnika, Tasića, Laha i tako dalje. Ovo je priča da su nama danas glavni autori demografskih procjena Kočović i Žerjavić. Oba nijesu stručni ni specijalizirani demografi, i činjenica da su Hrvat i Srbin došli do sličnih brojki od 1.016.000 i 1.027.000, to su samo političke motivacije da se dokaže nečija teza o nečemu, a prije svega Tuđmanov jasenovački mit. Kategorički tvrdim, i to je moja osnovna teza, da se danas u Jugoslaviji demografskim analizama ne može ništa dokazati. Jer popis iz 1921. godine, kao i popis iz 1931. godine, prema ocjenama Princetonskog univerziteta, nijesu bili kvalitetni popisi. 1941. nije bilo popisa. Prilikom popisa 1948. godine nije vršen popis žrtava. Prema tome, demografija može biti samo pomoćno sredstvo dokazivanja. Jedini put je ovaj put kojim smo mi krenuli. Utvrđivanje imenom i prezimenom i to je ono kako radi Jad Vašem. To je knjiga mrtvih. To nitko ne može demantirati.

PEČARIĆ: Pazite...

BULAJIĆ: Prema tome, ako gospodin povjesničar Tuđman na Haaškoj konferenciji - a pogledajte transkript s Haaške konferencije pa ćete to naći - tvrdi da je 20 hiljada, ja sam ga citirao.

PEČARIĆ: Ja sam naveo sve što ima u vašoj knjizi o tome.

BULAJIĆ: Mi moramo ustvrditi istinu o Jasenovcu. Tu je suština čitave stvari i o tome se mi moramo dogovoriti.

PEČARIĆ: Naravno. Samo da kažem. Vi ste naveli, kada ste govorili o tom vašem popisu, kako ste našli greške koje pokazuju da ima više žrtava, a ja sam vam naveo primjer koji pokazuje da ima osoba koje nisu ubijene u Jasenovcu, a navodi se da su tamo stradale. Vi nikada niste našli niti jednu osobu koja je na tim popisima koja je navedena kao žrtva, a da to nije bila. I to pokazuje koliko ste vi jednostrani.

BULAJIĆ: Ma u čemu sam jednostran? Ja prihvaćam, ja molim Kolanovića da nam pošalje taj popis s 15.752 žrtve, da ih u kompjuteru usporedimo i ustvrdimo što ima, što nema.

PEČARIĆ: Ja nikad nisam tvrdio koja je brojka žrtava točnija. Ni 20.000, ni 80.000,

ni 60.000. Samo spominjem činjenicu da vi nikad niste napisali ili rekli: "Neistina je da je broj žrtava u Jasenovcu 700.000. Dapače, rekli ste da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Što znači da je više od 700 tisuća.

BULAJIĆ: To... ne,ne,ne,ne...

PEČARIĆ: Jer koliko ja znam u Auschwitzu je mnogo, mnogo više. Prema tome...

BULAJIĆ: Vi izvodite zaključke. Ja cifru od 700.000, po peti put vam kažem, nikada nisam spomenuo. ..

PEČARIĆ: Jest li rekli na strani 161 da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor? Uzmite vašu knjigu i pogledajte stranu 161.

BULAJIĆ: Ja ostajem kategoričko na tome da je bio najbrutalniji, najmasovniji logor na području prethodne Jugoslavije i na cijelom Balkanu. To ću potpisati svuda.

PEČARIĆ: "Najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac" - tvrdi doktor Milan Bulajić. To čitaju njegovi ljudi! To što je on govorio, znači to čitaju oni ljudi koji su u tome našli opravdanje za rat danas u Hrvatskoj. On time opravdava srpski zločin.

BULAJIĆ: Ne, ne podmećite tako gospodine profesore, pa to nije dolično jednog sveučilišnog profesora, zaboga. Pa nije to dolično.

PEČARIĆ: Jer kaže: "Ne mogu se razumjeti srpski postupci ne znajući Jasenovac". Jer on je najviše govorio o Jasenovcu, a nikada nije rekao da nije bilo 700.000 žrtava.

BULAJIĆ: Nemojte tako, nemojte tako. I njemački generali i Krležina enciklopedija koju je Boban pisao, ta brojka stoji tamo.

PEČARIĆ: On nije spomenuo da nije bilo 700.000, ali navodi doslovce da je spomenuo i Šušar, kao šef partije, i Marković, kao predsjednik Jugoslavije, ili tko je već tako nešto rekao. Svi oni sprovode zvaničnu politiku stvaranja srpskog mita o Jasenovcu. Već sam konstatirao, srpski mit o Jasenovcu se doista počeo stvarati u Hrvatskoj. Ali što su mogli ovi komunisti koji su vladali u Hrvatskoj? Znači kakav je bio odnos u Hrvatskoj, kad je na osnovu popisa od 15.792 žrtve, iste godine dostavljeno međunarodnom sudu za ratne zločine 500.000 do 600.000 žrtava.

BULAJIĆ: To je zvanični izvještaj Hrvatske - Zemaljske komisije Hrvatske.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić spominje Kočovića i Žerjavića, ali ne spominje da su to brojke koje su dobivene različitim metodama. Ne spominje da su inženjera Žerjavića sami demografi primili u svoje udruženje, što znači da su ga priznali za svoga. Na kraju krajeva, nije važno je li netko završio taj i taj fakultet nego čime se bavi. Ispada da nije važno što ga stručnjaci priznaju u svijetu, nego je važno što kaže doktor Bulajić, tj. je li završio fakultet ili nije.

BULAJIĆ: Zato što im politički odgovara. I vas će primiti sigurno. Sutra će vas primiti. Pa ćete i vi postati demografski stručnjak. Vi ste ovom diskusijom sebe kvalificirali da uđete u Demografsko društvo Hrvatske.

PEČARIĆ: Zatim, on ne spominje brojku od 950.000 žrtava koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj 1963. godine, a ni to da je američki ured za žrtve rata došao do iste brojke. Znači, četiri različite ekipe stručnjaka su dobile približno istu cifru. To znači da je to znanstveno vjerodostojna brojka...

BULAJIĆ: Gospodine profesore...

PEČARIĆ: i da se sada u okviru od oko 1.000.000 mogućih žrtava mora vršiti raspodjela vidjeti koje su to žrtve. Ako je popis dao 600 tisuća može se sada uspoređivati ta razlika. Ali je li to bit? Da se danas raspravlja o tome poslije novog genocida koji je napravljen od strane države odakle je g. Bulajić, čiji je predsjednik od

američkog senata optužen za ratnog zločinca...

BULAJIĆ: Ovo već peti put ponavljate, pa to je bezobrazluk stvarno, pa to je stvarno bezobrazluk. To je stvarno...oprostite...

PEČARIĆ: Mi imamo ljude koji su ubijali danas i moramo optužiti one koji su prije toga lažno predstavljajući i stvarajući mit o Jasenovcu, o navodnih 700.000 žrtava, i koji su na taj način od tih jadnih ljudi napravili zločince. A da ne kažem ukoliko su jadni oni koje su ubijali, koje su silovali i koliko ima takvih. Ispada da je danas bitnije da se ustanovi koliko je žrtava bilo u nekakvom ratu 1122. godine ili 1358. godine, nego u ovom zadnjem ratu. Zato je sada važno da se ustanovi tko je i zašto lažima stvarao jasenovački mit od 700.000 žrtava, koji je stimulirao i gonio ove Srbe iz Hrvatske. Mogu prihvatiti opravdanje da su ti državljani Hrvatske manje krivi, ali onda moramo znati tko je iz Beograda bio najodgovorniji, kolika je uloga doktora Milana Bulajića u zločinu. Je li on uopće zločinac zbog toga što je doprinio da se takva histerija stvara kod tih ljudi, pa se recimo ovaj Dokmanović i ubije kad ga je on branio na takav način.

BULAJIĆ: Neistina.

PEČARIĆ: A vidjet ćemo koliko još ima ljudi sa savjesti među onima koji su vršili zločine...

BULAJIĆ: Znae šta gospodine...

PEČARIĆ: ...i je li u biti veći zločinac onaj plaćeni ubojica ili onaj koji ga je platio da izvrši ubojstvo.

BULAJIĆ: Gospodine profesore...

PEČARIĆ: I tu se otvara pitanje razlike između doktora Bulajića i ostalih koji su koji pripremali zločin stvarajući jasenovački mit, i koji ga i dan danas stvaraju, od onih koji su ubijali. Mi danas sudimo nekim čuvarima logora, a ne sudimo ovima koji su ih pripremali za te zločine. I tek sad, došli smo do toga da se poslije toliko godina da se stidljivo spominje kao zločinac Milošević u izjavi američkog senata. Čini mi se da je to više zbog političkog pritiska, mada je velikosrpska politika s rasporedom Crnogoraca na sva ključna mjesta i predviđela da će do toga eventualno i doći. Za svaki slučaj - bolje da se sudi Crnogorcima, kao što je meni svojevremeno rekao jedan moj prijatelj Crnogorac, kad je došao tu u Zagreb: "Znae Srbi nas Crnogorce doživljavaju kao krpu. Upotrijebi pa baci."

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa slušajte, mislim, ovako zaista ne možemo govoriti. Mi možemo govoriti jedino ako hoćemo stvarno da ustvrdimo činjenice. Pozivati se sad na senat, na Miloševića, mogu ja na Bildta koji je za Tuđmana, povodom Oluje, rekao da je ratni zločinac. Neka to ostane za sud, neka se kaže svugdje gdje šta stoji, ali...

PEČARIĆ: Ja sam ga spomenuo u svojoj knjizi. Naravno, ne bojim se spomenuti Bildta. I on je zločinac jer sudjeluje u jasenovačkom mitu.

BULAJIĆ: Ma ne da čovjek ni da se razgovara.

PEČARIĆ: Ja i njega smatram zločincem isto kao i vas.

BULAJIĆ: Ja mislim da ćete vi poslije ovoga što ste napisali ovde biti primljeni u Hrvatsko demografsko društvo. Ja mislim...

PEČARIĆ: To je publicističko djelo. Nemojte me zasmijavati gospodine Bulajiću...

BULAJIĆ: Da vam kažem nešto gospodine profesore, ja kad sam...

PEČARIĆ: Znae koji je prvi komentar o mojoj knjizi objavljen u Hrvatskoj?...

BULAJIĆ: Ja kad sam pročitao...

PEČARIĆ: Kaže: "Mi Hrvati aktualno smo treći na svijetu u nogometu, a Pečarićeva knjiga dokazuje da su neki od naše braće, pod navodnicima Srba, a osobito Crnogorskih, misli se na Srbe, posebice poput Bulajića, u laganju svjetski prvaci." Mislim, moja knjiga je publicistička, to uopće nije znanstvena knjiga. Pa nije ni vaša knjiga znanstvena, to je običan politički pamflet na koji sam odgovorio na isti način na koji vodim i ovaj razgovor. Prvo sam prijateljima čitao dijelove vaše knjige, i pokazivao im kako vi iz stranice u stranicu pobijate sami sebe. I onda su me ljudi nagovorili da napišem knjigu. Zato sam tu i tamo koristio poneku dosjetku, i uopće se nisam ni trudio da to bude znanstvena knjiga. Uopće ne mislim da u Hrvatskoj neko treba znanstveno odgovarati na onu vašu knjigu, jer to uopće nije znanstvena knjiga.

BULAJIĆ: Ma molim vas. Vi ste nazvali vašu knjigu pamfletom...

PEČARIĆ: Vašu knjigu!

BULAJIĆ: Ja kad sam pročitao dio vaše knjige, pravo da vam kažem, pokajao sam se kad sam prihvatio ovaj razgovor. Meni je Omer prvo predložio da razgovaram sa Srbinom Kočovićem, a ja sam tražio da razgovaram sa Hrvatima da ga pitam zašto sam ja proglašen za neprijatelja Hrvatskog naroda. Zašto sam proglašen za paranoičnog bolesnika? Ja sam želio da vama postavim pitanje gospodine profesore, da vi javno priznate...

PEČARIĆ: Omere, da li je istina da je on želio razgovarati sa mnom?

KARABEG: Reći ću vam.

PEČARIĆ: Pa recite je li to istina.

KARABEG: Ne, ne ja sam... samo da kažem dozvolite ... mogu li samo ja da kažem... Ja jesam u početku mislio praviti dijalog između Kočovića i između gospodina Bulajića, jer nisam znao za vašu knjigu. A poslije kad sam čuo za vašu knjigu mislio sam da će biti bolja polemika, jer vaša knjiga je direktna polemika sa knjigom gospodina Bulajića.

PEČARIĆ: Je li on tražio da razgovara sa mnom?

KARABEG: Jest gospodin Bulajić je tražio.

PEČARIĆ: A vi ste znači tražili. Problem je u tome što on svo vrijeme mene diskvalificira, a onda porekne ono što je rekao za jednu minutu. U tome je problem. Zna li vi gospodine Omere šta je rekao gospodin Dobrica Ćosić za ulogu laži u srpskoj politici? Jel' znate?

KARABEG: Ne znam.

PEČARIĆ: On je rekao da je Srbima u politici, uopće u povijesti najviše doprinijela laž i korištenje laži. U tome je cilj. Očito niste pročitali moju knjigu jer to tamo stalno ponavljam...

BULAJIĆ: Ne možete vi gospodine, ne možete vi...

PEČARIĆ: ...jer to je poznata stvar...

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

PEČARIĆ: ... zato sam vas ja upozorio...

KARABEG: *DA DAMO RIJEČ GOSPODINU BULAJIĆU, pa da privodimo emisiju kraju. Ako se slažete da damo riječ gospodinu Bulajiću, a onda ću ja zamoliti i jednog i drugog da date svoj zaključak. Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Pa evo ja sam htio da podsjetim ono čemu si i ti Omere svjedok, da sam ja predložio da razgovaramo sa gospodinom Pečarićem. Ali kada sam pregledao, doduše

na brzinu, njegovu knjigu, koju je on nazvao pamfletom...

PEČARIĆ: ha,ha,ha...

BULAJIĆ: ... nisam htio da se odričem mog vlastitog prijedloga, nego sam htio da profesor Josip Pečarić javno prizna da je ovo njegova knjiga, i da ono o ništicama, o tiskarskim greškama, o tome da sam ja tvrdio da je bilo 700.000 žrtava, da sam ja branio ubojice srpske u ratu 1991. – 1995. - da to apsolutno ne stoji. Prema tome, evo ja ponovno tvrdim da treba neke činjenice ustvrditi. I ovaj razgovor je dokaz da istinu treba ustvrditi. Samo da spomenem još, evo sad su mi donijeli ovo što je na internetu jučer objavljeno: “Serbian myth about Jasenovac”, i tu, to nisam stigao vidjeti, gospodin profesor Pečarić spominje pismo doktora Prvislava Grisogona nadbiskupu zagrebačkom Alojziju Stepincu ali on nigdje neće također reći kako postoji jedno pismo koje nije bilo njegovo, ali i da postoji pismo koje je bilo njegovo, jer postoje dva pisma - od 8. veljače 1942. i od 20. veljače 1942. Originalnost tog drugog pisma je potvrdila kćerka Ksenija i doktor Vladimir Stojanović, i tu je jasno rečeno o zločinima koji su tada vršeni. A predložio bih vam Omere, u svezi s ovom našom polemikom, prvo da u nekom razgovoru konzultujete gospodina Simona Wiesenthala - ono što on zna o Jasenovcu, a drugo podsjetio bih gospodina profesora, prošlog mjeseca je vlada SAD objavila izvještaj o nacističkom zlatu u kome se nalazi 16 stranica o ustaškom zlatu. U njemu se ne govori samo o zlatu nego i što su ustaški zločinci radili tijekom Drugog svjetskog rata u Jasenovcu i u ustaškoj nacističkoj državi Hrvatskoj. To su izvori koje nije napisao neki pisac pamfleta u Americi, nego zamjenik državnog sekretara Adenštajn.

PEČARIĆ: Upravo je suprotno od toga jer je izdana knjiga u Hrvatskoj o tome.

BULAJIĆ: To trebate pročitati gospodine profesore kada pišete pamflet.

PEČARIĆ: Ta je knjiga izdana u Hrvatskoj i bila joj je promocija jedno mjesec dana prije promocije moje knjige. U njoj je pokazano da je sve to isto pamflet kao što je to i vaša knjiga. A kad već spominjete pamflet...

BULAJIĆ: Ma jest, pamflet je sve ono što kritički govori o NDH.

PEČARIĆ: Nije istina da sam za svoju knjigu rekao da je pamflet, nego je istina da sam rekao da je vaša knjiga pamflet. To sam ja rekao i onda sam vam spomenuo što u Hrvatskoj drugi pišu o tome. A kad govorite o Grisogonovom pismu također nije istina da ja u svojoj knjizi nisam naveo oba pisma. Dapače, ja sam polemizirao s vama o tome. Vi tvrdite da Hrvatski povjesničari ne žele spomenuti to drugo pismo, a onda sam naveo na kojoj strani vaše knjige citirate da ste to drugo pismo uzeli iz hrvatskih knjiga...

BULAJIĆ: Ne, ja ne govorim o vašoj knjizi ja govorim o onome što ste na Internetu objavili....

PEČARIĆ: Opet ne govorite istinu gospodine Bulajću. ...

BULAJIĆ: ... ono što ste na internetu objavili gospodine, ono što servirate svjetskoj javnosti.

PEČARIĆ: Opet vi radite kao i gospodin Dobrica Ćosić. Vi tvrdite u vašoj knjizi doslovno ovo: “Od bitnog značaja je činjenica da je Grisogono pismo zaista postojalo, išlo od ruke do ruke. ...

BULAJIĆ: Točno, točno.

PEČARIĆ: ... Od manjeg značaja je pitanje autorstva da li je Grisogonovo ili ne.”

BULAJIĆ: Točno.

PEČARIĆ: Drugim riječima, vama kao i Dobrici Ćosiću, nije važno što je pismo lažno...

BULAJIĆ: Ali postoji i istinito pismo. Postoji i istinito pismo.

PEČARIĆ: ... nije važno što ga nije potpisao Grisogono, već je važno što je to pismo išlo od ruku do ruku kod Srba u Hrvatskoj...

BULAJIĆ: Jest.

PEČARIĆ: ... što im je, isto kao i mit o Jasenovcu, govorio o zvjerstvima koja će na njima biti napravljeni, pa su onda oni uzeli oružje i krenuli boriti se protiv te države, i na kraju su doveli do toga da stradaju mnogo više nego što bi stradali da nisu uzeli oružje u ruke. Vi isto tako Srpskim mitom o Jasenovcu opravdavate i tjerate ljude da danas u ovom ratu u Hrvatskoj naprave zločine koje su pravili, kao što je Grisogonovo pismo poslužilo u tom ratu. I vi tvrdite da nije važno što je ono lažno, to vi tvrdite u vašoj knjizi, a nije istina da ja nisam rekao ništa o onom drugom pismu. Dapače, komentirao sam i to drugo pismo, pogledajte malo pažljivije moju knjigu.

BULAJIĆ: Ne, u Internetu niste gospodine.

PEČARIĆ: A ovo što vi na internetu čitate to je zaključak moje knjige. Zna u zaključku se ne može, staviti cijela knjiga, tu idu samo one najbitnije stvari...

BULAJIĆ: A, pa možete spomenuti da ima i ono pravo pismo. Je li? Možete to spomenuti.

PEČARIĆ: A najbitnije stvari u Grisogonovom pismu je da doktor Milan Bulajić, doktor znanosti, doktor međunarodnog prava tvrdi da nije važno što je neko pismo lažno, nego je važan njegov učinak.

BULAJIĆ: Mogu li dobit riječ, gospodine.

PEČARIĆ: A zna se zašto će netko napisati lažno pismo.

BULAJIĆ: Ne, ne, čekajte.

PEČARIĆ: Citirat ću ponovno, kad on kaže, citirat ću što on piše. Imam to tu. Otvorio sam svoju knjigu, a mogu i iz njegove, ako hoćete, ali to je smiješno....

BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječ? Mogu li dobit riječ?

PEČARIĆ: Mislim smiješno je u jednom razgovoru od jedno sat vremena, stalno pobijati što kaže gospodin Bulajić, kad moram svaki put iz rečenice u rečenicu gledati kada će gospodin Bulajić reći neistinu.

BULAJIĆ: Omere, mogu li dobiti riječ.

KARABEG: *Evo da damo riječ gospodinu Bulajiću, pa ćemo onda zaključke.*

BULAJIĆ: Molim vas, molim vas, točno je da sam rekao, kada je u pitanju prvo pismo, nije najbitnija stvar je li ono istinito ili nije..nego...

PEČARIĆ: Nije važno, rekli ste, nije bitno...

BULAJIĆ: Ma sačekajte za boga... Molim te Omere smirite čovjeka malo.

KARABEG: Izvolite, izvolite.

PEČARIĆ: Ma smirite se vi, nemojte stalno lagati...

BULAJIĆ: Nego da je bitno šta je u tome...

PEČARIĆ: Nemojte govoriti neistine, molim vas.

BULAJIĆ: Čekajte, bitan je sadržaj pisma. Bitno je da li to što je u tome pismu bilo, da je kružilo i da ga je imala i kraljevska vlada i ustaški arhiv....

PEČARIĆ: Vama nije bitno što je pismo lažno. Itekako je bitno. Dapače, ako je pismo lažno, nije bitna sadržina nego je bitno čemu je služilo to lažno pismo.

BULAJIĆ: Omere, ja ne znam, ja ne mogu ovako govoriti.

PEČARIĆ: Hajde, hajde. Izvolite.

KARABEG: *Izvolite, završite, završite.*

BULAJIĆ: Važno je da je to pismo bilo u ustaškim arhivama, u četničkim arhivama, u kraljevskoj vladi, u vladi Nezavisne države Hrvatske, da je svugdje kružilo. Bitno je da li je to pismo sadržalo istinite činjenice. Jesu li počeli masovni zločini nad Srbima u Gudovcu 27. travnja, gospodine profesore...

PEČARIĆ: Srbi su prve zločine u Hrvatskoj napravili prije nego što je NDH stvorena, početkom travnja 1941. godine, a NDH je stvorena 10. travnja 1941. godine.

BULAJIĆ: ...ili to nije tačno, to je bitno. Ja sam rekao da sam ustvrdio da to pismo nije istinito, ali sam onda ustvrdio i otkrio da postoji istinito pismo od 20. veljače i pokazao sam kako katolički tjednik "Glas koncila" samo navodi iz toga pisma ono što mu odgovara, ...

PEČARIĆ: Ma ne mora se uvijek citirati sve što postoji.

BULAJIĆ: ...a sve ono što kritizira ponašanje katoličke crkve se ne spominje nigdje.

PEČARIĆ: Vi želite ostaviti dojam da Hrvati skrivaju to pismo, a sami citirate, uzmete vašu knjigu, pa ću vam reći na kojoj strani, da ste ga našli u Bobanovoj knjizi.

BULAJIĆ: Govorimo o tjedniku "Glas koncila".

PEČARIĆ: Prema tome, to pismo postoji u hrvatskoj literaturi. Svako može uzeti to pismo i pročitati, a kad se piše članak ne mora se sve navesti. To pismo je ono u kome piše kako su u Beogradu prijetili da će Hrvatima i katolicima izvaditi oči i slično. Mislite na to pismo, to je drugo pismo. Grisogono govori u tom pismu kakav je bio učinak u Beogradu lažnih tvrdnji o vagonu s natpisom "svinjska mast za Beograd", a u njemu odsječene srpske glave, i slično. To ima u mojoj knjizi. Grisogono se u drugom pismu ograđuje od prvog pisma. Naravno da je on mogao povjerovati lažima iz prvog pisma, a bitna je činjenica što se iz njega vidi što su ove provokacije u Beogradu učinile tamošnjim Hrvatima.

BULAJIĆ: Pa i ja sam to konstatirao da je prvo pismo lažno.

PEČARIĆ: Najvažnija stvar koju spominjete jest da je to pismo kružilo među Srbima u Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Jest. Ne samo među Srbima. I među Ustašama je kružilo.

PEČARIĆ: Jezoviti dijelovi prvog pisma u kojem se citiraju navodni ustaški zločini, u stvari navode klasične srpske zločine. Vi znate kako je to u srpskoj narodnoj epici. Recimo, Sestra Luke kapetana u istoimenoj pjesmi, pogrdila je najvećeg srpskog junaka Marka Kraljevića i odmah slijedi odgovor:

*"Ljutit Marko pa se pridruo,
jednom kroči daleko skoči,
i za ruku dofati djevojku,
ostar pinjal vadi od pojasa,
te joj desnu odsječe ruku,
ods'ječe joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,*

BULAJIĆ: Braćo moja, braćo moja, pa sveučilišni...

PEČARIĆ:
*a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njedarce."*

U knjizi navodim još takvih pjesama. Tako se Vuk Branković osvjećuje carici Mari ovako:

*“Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadi joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jaguke.”*

Ili ako hoćete pjesmu kad muž nevjernu ženu spaljuje, ona gori od kose do prstiju dok ne izgori.

KARABEG: *Možemo li mi ako se slažete...*

BULAJIĆ: Molim.

KARABEG: *Ako se slažete..*

PEČARIĆ: Ti srpski zločini i drugi zločin koji se nalaze u literaturi točno se opisuju u tom pismu. Dakle četnički zločini koji su bili uobičajeni. To navodim u svojoj knjizi. Pročitajte malo knjigu pa onda pazite šta pričate,

BULAJIĆ: Pa trebali ste mi je poslati da je pročitam gospodine.

PEČARIĆ: I inače srpska epika opisuje sve što se radilo na ovim prostorima. Pa čak odnos prema kardinalu Stepincu koji i vi osobno gajite. Odnos prema čovjeku koji je spašavao Srbe, koji je spašavao Židove nije ništa drugo nego način na koji su Srbi u školi učili kako se treba zahvaljivati ljudima. Zna li, recimo, kako se Kraljević Marko, u pjesmi Kraljević Marko i Musa Kesedžija, zahvaljuje Novaku kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju? Evo ovako:

*“ ‘Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!’*

*Prevari se, ujede ga guja,
prevrati se pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods’ječe mu ruku do ramena:
‘Evo sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore’.”*

To vam je epika. To vam je narodna epika koja se uči u Srbiji, u školama. I onda se netko čudi zašto su se Stepincu, koji je spašavao i Srbe i Židove, zahvalili na način na koji jesu. Slično mu se zahvaljuje i doktor Bulajić. Koliko vidim Bulajića spominje i gospođa Ljubica Štefan u svojoj najnovijoj knjizi. U svojoj knjizi koju spominjem i komentiram što je sve Bulajić govorio o čovjeku koji je svetac za katoličku crkvu.

KARABEG: *Ako se slažete možemo li mi samo sad pošto...*

BULAJIĆ: Samo dvije napomene...

KARABEG: Izvolite.

BULAJIĆ: Molim te, prvo slušajući ove stihove, profesora Pečarića....

PEČARIĆ: To nisu stihovi profesora Pečarića, to su stihovi iz srpske narodne epike, pa molim vas pazite šta govorite.

BULAJIĆ: Pa čekajte zaboga. Omere, zamoli čovjeka da kažem.

KARABEG: *Hoćete pustiti gospodina...*

PEČARIĆ: Pa kakve su to bedastoće, molim vas. Jesmo li mi znanstvenici ili što smo?

KARABEG: *Dobro, izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Pa zamoli ga da kažem.

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Kad slušam ove stihove, koje citira uvaženi sveučilišni profesor, ponovio bih ono što je on negdje napisao. Stvarno, smijati se ili plakati. Mogao bih i ja navesti mnoge stvari od onoga šta su Hrvati pisali o Starčeviću i tako dalje, to nije bitno. Bitno je samo ovdje na kraju da kažem, evo i u Internetu stoji da Bulajić "... continues to claim that Jasenovac claimed 700 000 victims, that is, a number that is more than 70% of the number whiĉ Yugoslavia presented to Germany in 1963.", a to je apsolutno netoĉno. Drugo, rekao sam da o Sajmištu postoji knjiga u Institutu za suvremenu historiju. Sajmište je na samom početku bio jevrejski logor. Ali Sajmište je kasnije bio logor za borce narodno-oslobodilaĉke borbe, a bio je jedno vrijeme i ustaški logor. Jasenovac se proširio na Sajmište, Źrtve Jasenovca su doplovljavale na obale Save...

PEĀARIĆ: Da, to su te priĉe srpskog jasenovaĉkog mita...

BULAJIĆ: Prema tome to je bitno ustvrditi. A što se tiĉe jevrejskog pitanja i uloge Srba u tome, teze koje ponavlja gospodin profesor matematike su Cohenove teze, koje je on do kraja izmislio. Prava istina o stradanju Jevreja je reĉena od predsjednika jevrejske opštine u Beogradu Jaše Almulija i u New Yorku na prvoj meĉunarodnoj konferenciji od doktora Michael Berenbauna iz muzeja Holokausta i sada predsjednika Shoah Foundation u Los Angelesu. Prema tome, to treba gospodin profesor da uzme da bi malo popravio pamfletski karakter svoje knjige.

KARABEG: *E, ako se slaŹete, molim vas...*

PEĀARIĆ: Vi uzmite knjigu od Filipa Davida da vidite što se danas u Beogradu radi Źidovima. Filip David je svoju knjigu tiskao, mislim, prošle godine u Sarajevu. Kad vidite tu knjigu jasno ĉe vam biti zašto Źidovi u Srbiji govore to što govore danas. A kad veĉ govorimo o ovome da ja u zakljuĉku kaŹem da vi u vašoj knjizi kao papiga ponavljate cifru od 700.000 Źrtava, to sam ja veĉ citirao....

BULAJIĆ: Nigdje, ja citiram druge ukljuĉujuĉi i KrleŹinu enciklopediju koju je pisao uvaŹeni akademik.

PEĀARIĆ: ...u razgovoru. Vi u vašoj knjizi citirate svaku Źušu koja kaŹe da je 700.000 ljudi ubijeno u Jasenovcu, a ne navodite bitne podatke.

BULAJIĆ: Koga? Šta ne navodim?

PEĀARIĆ: Ćinjenica da vi stalno citirate svakoga Źivoga koji je spomenuo 700 tisuća i nešto oko toga a ne navedete bitne podatke sa popisa ...

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. Ja sve cifre, sve cifre spominjem, ali sve cifre i Laha i...

PEĀARIĆ: ... koje je Jugoslavija sluŹbeno dostavila Njemaĉkoj ili ono što je bilo na popisu 1946. godine, da te cifre ne spominjete, to mene opravdava da ja kaŹem ovo što sam rekao....

BULAJIĆ: ...sve ja pominjem, sve ja pominjem gospodine profesore, nema ni jedne cifre koju nisam pomenuo.

PEĀARIĆ: ... Ja nisam rekao da vi tvrdite, nego da kao papiga ponavljate. Ponavljati znaĉi takoĉer i druge citirati. Prema tome, vi uopće ne vidite što ja pišem. Stvarno je problem u ovom razgovoru što vi niste malo bolje proĉitali ovu moju knjigu, a ni ono što ste proĉitali niste razumjeli...

BULAJIĆ: Pa što mi je niste poslali da je proĉitam? Dobro bi bilo da ste me pozvali na promociju, a ne da diskutirate o Bulajiću u njegovom odsustvu. Je li to akademski postupak?

PEĀARIĆ: ... Mene to zaĉuĉuje, ipak ste vi doktor pravnih znanosti. Ja jesam

matematičar i jasno je da mi je logika, vjerojatno, malo bliža. Ali doktor međunarodnog prava bi se također morao malo razumjeti u logiku i morao bi shvatiti što sam ja rekao, a ne ono što on ovdje tvrdi...

BULAJIĆ: Pa čekajte gospodine, je li bio red da vi mene pozovete na tu raspravu s kojom se obračunavate s Bulajićem?

PEČARIĆ: ... Kada kažem da on ponavlja kao papiga tu brojku od 700.000 žrtava, to ne znači da on to tvrdi nego ponavlja tu brojku u svojoj knjizi. Ja govorim o njegovoj knjizi, ne govorim o Bulajiću...

BULAJIĆ: Ne samo tu brojku nego i sve druge brojke, sve druge brojke.

PEČARIĆ: ... U Uvodu moje knjiga je jasno rečeno da se govori o njegovoj knjizi. Ja sam već koliko puta rekao da on ponavlja svakog tko kaže neku brojku, kao papiga naravno, a ne spominje bitne podatke, prema tome ovaj razgovor je stvarno smiješan kad on to jednostavno ne razumije.

KARABEG: *A mogu li ja sad malo vas, izvinjavam se, jel' mogu li ja sad vas prekinuti. Mogu li vas zamoliti da privedemo ovaj razgovor kraju.*

BULAJIĆ: Ja sam spreman.

O KARABEG: *Samo trenutak. I da se vratimo ovoj osnovnoj temi. Pošto smo ipak počeli od toga, od ove sporne teme koliko je bilo žrtava u Jasenovcu. I pošto zaista postoje velike razlike između Beograda i Zagreba u tim procjenama, možemo li sad kazati kakav je vaš pogled i koliko vi smatrate da je bilo žrtava gospodine Bulajiću, i da vi kažete gospodine Pečariću kakvo je vaše mišljenje o tome. Evo izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Ovaj razgovor briše sve što je uvaženi profesor Pečarić rekao o brojki od 700.000 žrtava, jer ja sam citirao sve brojke, ne samo 700.000, već i 500.000, 430.000, 100.000. Sve sam ja tamo naveo. Ono na čemu Bulajić inzistira, i čime se na svoj način ponosi, to je navođenje žrtava imenom i prezimenom. Mi smo, kao što sam rekao u listopadu 1997. godine donijeli u New York knjige, liste mrtvih na kojima su bile 77.743 žrtve. Mi imamo djece žrtava Jasenovca – 19.544. To je stanje prije godinu dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000. Ništa drugo Milan Bulajić, niti Muzej žrtava genocida nije tvrdio. Pozitivno je to da je gospodin inženjer Žerjavić na New Yorkškoj konferenciji priznao 85.000 žrtava. Time su sve procjene povjesničara Tuđmana i uzoritog kardinala Kuharića od 20.000, 30.000, 50.000 već sahranjene. Zato bih završio sa sljedećim. Ponovio bih moj prijedlog da je u interesu i srpskog i hrvatskog naroda da stvorimo jedan zajednički projekat, da zajedno radimo na utvrđivanju žrtava. Ja sam spreman sve naše istraživačke rezultate staviti na raspolaganje pod uvjetom da isto tako od direktora Hrvatskog državnog arhiva Kolanovića dobijemo ovaj popis od 15.752 imena, da ih prekontroliramo, da dobijemo njemačke dokumenate na osnovu kojih je gospodina Tuđman na Haaškoj konferenciji tvrdio da je ukupan broj žrtava 20.000, da dobijemo dokumente na osnovu čega je on tvrdio u "Bespućima povjesne zbiljnosti", kao tezu jasenovačkog mita, da je Jasenovac 1945. – 1948. bio jugoslovenski logor. Ja mislim i duboko vjerujem da je to u interesu i srpskog i hrvatskog naroda. Bez utvrđivanje istine o Jasenovcu ne može se razumjeti sadašnja tragedija. Ne srpskog naroda, nego svih jugoslovenskih naroda uključujući i srpski i hrvatski. Ako to nije prihvatljivo gospodi kao što su gospodin Pečarić i Žerjavić, ja sam predložio da formiramo međunarodnu komisiju stručnjaka kojoj ćemo sve ovo što mi pričamo uključujući i današnji dijalog staviti na raspolaganje pa neka

objektivno procjene šta je istina, a što nije. To bi mogao biti dio Deklaracije Ujedinjenih naroda iz prosinca 1991. godine kada je donesena deklaracija "United Nations Fact Finding Mission", i te misije se formiraju u zemljama i na područjima koje nema jedinstvenu vlast i gdje nijesu svi izvori otvoreni istraživačima. Prema tome, evo ja ponavljam te prijedloge, kod mene nema "izma", nikad u svome životu nisam rekao da je hrvatski narod genocidni narod - nikad. Suprotstavljao sam se javno i pismeno svima onim koji su to tvrdili. Nikad nisam rekao da je katolička crkva u Hrvata genocidna, ali sam uvijek govorio o zločinima svih...

PEČARIĆ: I Stepinca.

BULAJIĆ: ... bez obzira da li je Srbin, Hrvat, pravoslavac, musliman i tako dalje. Svako tko je radio zločin ili radi zločine treba izaći pred sud pravde, jer kao stručnjak za međunarodno pravo i historiju diplomacije ja samo podsjećam da su zločini genocida, ratni zločini, zločini protiv civilnog stanovništva - zločini koji nikada ne zastarijevaju. Prema tome, u interesu budućih generacija, koji će – nadam se - imati otvoreniju i argumentiraniju diskusiju nego što je ova danas sa gospodinom Pečarićem, ja apelujem na to i ja bi želio da to čujem.

KARABEG: *Izvolite gospodine Pečariću.*

PEČARIĆ: Naravno da sam i sam užasno razočaran ovakvom jednom diskusijom. Ja sam bio upozoravan da će se nešto slično i dogoditi, da će ova polemika otprilike teći na ovaj način, tj. da će doktor Bulajić iz riječi u riječi pobijati sam sebe. Vjerojatno će vidjeti na što ja ciljам kad bude slušao sam sebe što je govorio, ali s obzirom na to kako je čitao moju knjigu možda i neće razumjeti. Još jednom ću ponoviti da u knjizi gospodina Bulajića na stranici 161. stoji da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Iako doktor Bulajić nije sam iznio tvrdnju o 700.000 žrtava, ova njegova tvrdnja posredno govori da on smatra da je ta brojka mnogo veća. Naime, ako je to najveći logor onda je veći od Auschwitza, to znači da je mnogo, mnogo više od ..., bolje je sada i ne spominjati tu brojku. To je, ponavljam, stranica 161. Što se mene osobno tiče, ja smatram da bi itekako bilo dobro za hrvatske povjesničare da im budu dostupni svi dokumenti o ubijenim na Sajmištu i Banjici. Da vide liste poimenično svih, koliko oni tvrde, 40.000 pobijenih na Sajmištu, pobijenih u Banjici, da se to sve vidi. Naravno jedan svjedok spominje da su u Jajincima morali spaliti, kada su ih Nijemci natjerali na to, 68.000 mrtvih. I nama bi bilo i te kako interesantno da vidimo te popise, da doista znamo da su te knjige objavljene u Beogradu, jer je istina da je doktor Milan Bulajić direktor Muzeja žrtava u Beogradu i da je prva zadaća direktora Muzeja žrtava u gradu Beogradu da napravi popise tih žrtava. Da vidimo koji su ljudi sahranjeni u Jajincima i drugim grobištima. Da vidimo popis beogradskih ulica u kojima su ubijani Židovi u plinskim vozilima koja su išla kroz Beograd i da se vidi što se radilo u Beogradu, u kojem nije bilo rata. Krici tih ljudi su se sigurno čuli po ulicama grada, a oni priređuju antimasonsku izložbu, izdaju razne publikacije koje izravno pozivaju na progon Židova. Nisam stigao pročitati kako je jedan od autora te antimasonske izložbe doktor Lazar Prokić, u knjizi "Jevreji u Srbiji", pozivao ljude u Srbiji na progon Židova. Inače, ne mogu govoriti ni o kakvim zajedničkim međunarodnim komisijama između Hrvatske i Srbije, dok se ne ustanove zločini koje su Srbi u ovom ratu napravili nad Hrvatima. Vi znate da mi još tražimo naše mrtve. Mi ovih dana u Vukovaru pokopavamo naše mrtve. A doktor Bulajić nam govori o Jasenovcu. Mislim, to je nešto strašno, užasno, kako netko to može ravno u oči jednom Hrvatu, u uši ako se već ne

vidimo, govoriti o Jasenovcu dok mi još nismo pokopali naše mrtve iz Vukovara, dok mi još nismo dobili liste onih koji se vode nestalim u Hrvatskoj i tako dalje. To samo pokazuje o karakteru čovjeku s kojim sam danas razgovarao. Zato ću se vratiti na taj rat, da ne govorim o ovom ratu, jer se uzbudim dok govorim o mojim prijateljima, o mrtvima koji su stradali, koje sam vidio sam. Svojim očima sam vidio kako su ubijali i što su im radili. Vidio sam sve one silne zaklane i sva zvjerstva koja su napravljena nad ljudima iz Hrvatske. I to u Hrvatskoj - u njihovoj zemlji. Zaključit ću ovaj razgovor citirajući što je doktor Lazar Prokić govorio tijekom Drugog svjetskog rata, u spomenutoj knjižici "Jevreji u Srbiji". Na stranici 32 on kaže: *"Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji financirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je i mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja arlarmantnih vijesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji. Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vremene svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla."* Tako je govorio doktor Lazar Prokić, a mi danas pričamo o Jasenovcu u vrijeme kad mi u Hrvatskoj nismo pokopali naše mrtve, kad mi još ne znamo gdje su naši nestali, da li su ubijeni, da li su negdje u logoru, da li su negdje živi u Srbiji, da li su možda i tamo negdje pokopani i gdje su pokopani. Zaista je užasno uopće o tome razgovarati.

KARABEG: *Hvala. Ovim bih završio ovu emisiju. Hvala gospodine Pečariću na učešću u emisiji.*

PEČARIĆ: Hvala.

KARABEG: *Hvala gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Bila je izložba o Jevrejima i u Zagrebu. Dobro, to je tema druga. Hvala vama Omere i sve najbolje.

KARABEG: *Bio je to most u kojem su naši sagovornici bili Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida u Beogradu i Josip Pečarić, profesor matematike na sveučilištu u Zagrebu. Posrednik u razgovoru bio je Omer Karabeg.*

*

U zaključku samo ponavljam: Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće o razgovoru u JUSP-u Jasenovac kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministru kulture.

S obzirom i na spomenutom priznanju o usklađenom djelovanju s Bulajićevim institutom ponovno se nameće pitanje: Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“

A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

OTVORENO PISMO MONS. IVANU MIKLENIĆU

Štovani gospodine Miklenić,

Onaj dan kad je Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES), čiji sam član, pokrenulo postupak protiv Tihomira Oreškovića i Bože Petrova i time ih svrstalo u istu skupinu s već osuđenim veleizdajnicima Stjepanom Mesićem, Ivom Josipovićem, Zoranom Milanovićem, Vesnom Pusić, Miloradom Pupovcem i inima, Vi ste objavili uvodnik u "Glasu Koncila" u kojemu tvrdite upravo suprotno: „Najjača stranka ... neprestano je manipulirajući medijima i javnošću vršila pritisak na partnere, stvarala uznemirenost i sijala nesigurnost među članove Vlade.“

Nije jasno na čemu temeljite tako tešku optužbu jer je općepoznato da je „najjača stranka“ napravila mnoge ustupke, prije svega odstupila s mjesta predsjednika Vlade i više ministarskih mjesta, zbog traženja „sporazumskog partnera“ i/ili novopečenog predsjednika Vlade, koji je doslovce pao s neba. Isto tako tobožnju naklonost medija vrlo je lako opovrgnuti na primjeru neokomunističkog glasila, koje izgleda izlazi u najmrkljem mraku, gdje vodu muti nekakav „pop Dodig“. Treba pogledati naslovnice mrežnih izdanja i bit će jasno koliko je ovaj medij dirigiran protiv predsjednika „najjače stranke“.

Za Vašu tvrdnju pak da se „može čak možda reći da je Most u tom sučeljavanju uvelike bio odgovorniji, časniji i zauzetiji za ono što bi moglo donijeti boljitak“, također je teško naći objektivno uporište. Nepisano pravilo po kojemu najjača stranka u koaliciji postavlja predsjednika Vlade, a broj ministara se dijeli razmjerno broju zastupnika, u Vladi Domoljubne koalicije i Mosta postavljeno je na glavu, tj. manji partner neprestano ucjenjuje, a veći popušta, što dovodi do previranja u „najjačoj stranci“. Da su čelnici Mosta zbilja tako odgovorni, kao što Vi tvrdite, i tako poštteni, kao što se sami prikazuju, onda bi sami predložili koalicijski ugovor, kojim se uvodi razmjerni udio u državnoj vlasti, a ne diktat, pa do današnje situacije nikad ne bi došlo. Da stvar bude gora, predsjednik Vlade ponaša se kao da je narod njemu osobno dao glasove i solira kako mu je po volji, trateći vrijeme raspravom o ravnateljstvu SOA-e, umjesto da se brine za investicije koje bi donijele prijeko potrebna radna mjesta!

Da je HNES slušao Vas, onda bi bio osudio „najjaču stranku“ i njezina predsjednika. To bi bila velika pogriješka jer na temelju javno objavljenog ugovora, sukob interesa predsjednika „najjače stranke“ ne može postojati iz jednostavnog razloga što se radi o poslovnom odnosu iz prošlosti! Kad bi to bilo tako, onda bi predsjednik Vlade i ministar financija bili u puno težem sukobu interesa jer su u Vladu ušli iz privatnih tvrtki s kojima njihova Vlada i danas posluje. Ako postoje razlozi za druge optužbe protiv Tomislava Karamarka, onda ih treba otvoreno iznijeti, a ne izmišljati „neupitnu

moralnu i političku odgovornost“, koja je, gle slučaja, tipična formulacija iz komunističkoga sustava. To ne samo da nije kršćanski, nego je odurno i smiješno ponavljati optužbe iz hajke u kojoj sudjeluju ne baš uzorite osobe poput Stjepana Mesića, s kojim Vi sigurno ne želite imati dodirne točke!

Što se gospodi Oreškoviću i Petrovu konkretno predbacuje, možete pročitati u priopćenju HNES-a, koje će u pisanom obliku biti objavljeno ovih dana. S moga stajališta, najgore je što su se okružili skojevcima i sličnim vucibatinama, što je više nego znakovito, a potpuno nespojivo s pričom o „vladi stručnjaka“ ili „reformskoj vladi“. Osobno poznajem desetke izvrsnih stručnjaka različitih profila koji bi poletjeli kad bi ih se zvalo iz Vlade Republike Hrvatske, ali budimo iskreni: njih se ne zove jer su katolici i Hrvati! Pobožni, poštteni, misle svojom glavom, ne daju se manipulirati, žive u svome, a ne otetom stanu, ne govore ćirilicu, niti je kane učiti. Žalosno je da Vi ovoj tragičnoj činjenici niste posvetili niti rečenice.

Molim Vas, objasnite Vašim čitateljima, kojim se višim ciljem vodi npr. ministar unutarnjih poslova, bivši podoficir jugovojske, kad blokira svaku istragu time što ne smjenjuje one koji su policiju doveli u ovo bijedno stanje? Isto tako objasnite Vašim čitateljima kako potpredsjednik Vlade Petrov može biti zadovoljan radom Državnog odvjetnika koji nesmiljeno progoni hrvatske branitelje i istaknute sportaše, a optužbe protiv četnika i osumnjičenika za teški kriminal drži u ladici?

Dok njemačka kancelarka radi sedam dana u tjednu i 340 do 345 dana u godini, predsjednik Vlade RH se očigledno dobro zabavlja ne samo vikendom, nego poduzima turistička putovanja s cijelom obitelji npr. do Rima i pred Svetim Ocem Papom vrijeđa hrvatske vjernike ne prenoseći Svetom Ocu vjerodostojno mišljenje hrvatskoga vjerničkog puka o kanonizaciji bl. Alojzija Stepinca. Rasprodati državnu imovinu nije ni vještina ni vrlina. Osoba koja u Slavoniji traži „česticu od 10.000 hektara“ za nepoznatog kupca ne samo što riskira podsmijeh i porugu, nego otvara i pitanje koje su njezine stvarne namjere. Hoće li na tome zemljištu sutra niknuti zasadi s GMO sjemenom, nuklearno postrojenje, naselje za migrante ili neko odlagalište za posebni otpad? Predsjednik Vlade dvaput je bio u državnom posjetu Njemačkoj, a da nije poznato je li imao ijedan značajniji sastanak s vodećim njemačkim tvrtkama. Niste se upitali zašto je uopće putovao? Za europske kontakte ima izvrsnog i neumornog ministra vanjskih poslova (nota bene iz „najjače stranke“) koji je bio svuda dokud je trebao stići, zar ne?

Vladin čelnik koji bi istinski želio reforme, najprije bi pomeo sve skojevske parazite u Vladu, državnim ustanovama i predstavništvima u inozemstvu, te Vladu usredotočio na privlačenje stranih investicija. Budući da je Tihomir Orešković upravo to zanemario, ne može tvrditi da je uspješno prošao svoj „pokusni rok“. Kako očigledno nije stvorio ozračje povjerenja sa strankom koja ga je dovela na to mjesto, nitko se ne smije čuditi što ga oni više ne žele imati tu gdje jest. Može biti sretan da su ga trpjeli pet mjeseci jer bi ga u nekoj tvrtki već odavno nečasno otpustili nakon njegovih „bisera“.

Da sam na Vašem mjestu, „najjačoj stranci“ najtoplije bih preporučio poučak blagopočivajućega kardinala Kuharića -Postoje neke linije s kojih se ne smijemo povlačiti, crte s kojih se ne smije uzmicati – umjesto grube kritike i podmetanja. Nije li ogromna ironija sudbine da taj jednostavni i općevažeći poučak u Vladi Republike

Hrvatske, u kojoj su pretežito deklarirani katolici, dosljedno primjenjuje samo jedan ministar i to muslimanske vjeroispovijesti?

U Hrvatskoj je već godinama u tijeku proizvodnja kontroliranog kaosa, koja koristi povlaštenima da zadrže svoje pozicije, a glavne poluge su dirigitirani mediji i anarhističke sljedbe poput one moralnoga sklopa kao pokrpana ćuprija. Ako uživaju Vaše simpatije, to mi je potpuno nerazumljivo, jer iz mnogih njihovih postupaka je razvidan njihov prijezir prema vjeri i Crkvi (što će im to, kad se njihov mesija rodio u Metkoviću?), kao kod svih revolucionara. Siguran sam da bi Crkva (i Vi s njom) postala njihova meta, istom kad bi se dočepali vlasti.

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

14. lipnja 2016.

Hrvatskonebo.com, 14.6.2016.

Dragovoljac.com, 14.6.2016.

Direktno.hr, 14.6.2016.

Kamenjar.com, 14.6.2016.

Dragovoljac.com, 14.6.2016.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.**10. 12. 2016.****NEMAMO TUĐMANIZAM VEĆ AGRESIVNI
JUGOSRPSKI FAŠIZAM**

Čini mi se da ću još dugo na današnji dan morati ponavljati moj govor iz Adelaide dan nakon što je umro kako sam ga davno nazvao Otac hrvatske države, danas kažu preciznije Otac moderne hrvatske države:

Govor na Komemoraciji u Adelaideu

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: Umro je Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane vijekovima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta, pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustili agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustili već i aktivno pomagali. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3-4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima, doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i izuzetne pameti onih koji su ga predvodili da bi se postigao cilj - neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu - Hrvatsko čudo.

Danas je sve očitiije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavljao i uspješno ih onemogućavao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije “Bljesak” i “Oluja” uveliko su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali, ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva - NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu - Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, i glavni "krivac", što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojima je jedino bitan pojedinac. Svijeta u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštiva prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice Sveti Otac Ivan Pavao II. izuzetno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio Kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blz. Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u "crne priče", priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovo kulminirali u želji velikih sila da se smjeni "neposlušna" hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacioni stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura bar u naredne dvije godine koliko toliko mirniju poziciju za Hrvatsku - napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti ophrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele sprovesti svoje interese,

a na uštrb hrvatskih? On je to uspjevao. Hoćemo li mi bez njega? Da doista pred hrvatski narod, pred svakog od nas ponaosob, to je velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali - služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti - drugo i ne zaslužuje. Uvjeran sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franja Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcom Njemačke - Bismarckom. To i ne iznenadjuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

Hvala Ti naš voljeni Predsjedniče. Ipak, zašto si nas tako prerano napustio? Možda i nisi. Možda si nas samo natjerao da moramo mnogo više misliti o tvome velikom djelu. Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljaajući Tvoje veliko djelo.

Neka je laka slobodna hrvatska zemlja dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku Republike Hrvatske. Neka mu je vječna čast, slava i vječna hvala. Počivao u miru Božjem! BOŽE ČUVAJ HRVATSKU!

*

Ono što sam naučio prije godinu dana na tribini u Crkvi Sveta mati slobode prošle godine jeste da ga ne smijem javno čitati jer mi je teško zauzdati emocije.

Godina dana je prošla, ali ne vidi se nikakav napredak. Naslov ovog teksta dan je prema tekstu iz zadnjeg broja Hrvatskog tjednika. **Ivica Marijačić**, glavni urednik tog našeg hrvatskog tjednika piše:

Čim je Srbija početkom 90-ih napala Hrvatsku, glumac Rade Šerbedžija pobjegao je u Srbiju svome prijatelju redatelju Ljubiši Ristiću i poručio: „Mislim na svoju djecu koja su negdje u šumi, bježe od ustaškoga noža.“ ...

*Svi oni koji sada agresivno čestitaju dan propale i zločinačke države, poput **Velimira Viskovića, Ivana Jakovčića, Hrvoja Klasića**, koji umjesto spoznaja podvaljuje tuđinsku ideologiju, svi oni kojima smeta zakonom dopušteni znak postrojba HOS-a pa bi sada rušili spomenike poginulim mladima, a ne smeta im, primjerice, spomenik četniku, koljaču mladih hrvatskih redarstvenika, u Borovu, svi takvi, svjesno ili nesvjesno, participiraju u agresivnome jugosrpskome fašizmu koji u miru nastoji hrvatsku pobjedu pretvoriti u poraz.*

*A jedini fašizam u Hrvatskoj jugosrpski je fašizam koji se valja **od Beograda i Aleksandra Vulina**, preko Pupovca i njegovih Novosti, **Rade Šerbedžije**, i nailazi na potporu u Novome listu, u istupima Zlatka Komadine, Arsena Bauka, Ivana Vrdoljaka i drugih nacionalnih i ljudskih ništarija u SDP-u i HNS-u te u drugim marginalnim protuhrvatskim političkim skupinama (za sve njih poginuli branitelji – HOS-ovci su fašisti) te se još potencira posredstvom crvenih kustosa u Jasenovca koji doslovce svakoga dana unose laži u popis žrtava, pa sve do brojnih drugih lažnih kozmopolita koji bi da se sve zaboravi.*

...

Danas se u Hrvatskoj s njegovim trubadurskim romantizmom, zatim kolumnističkim aktivizmom opskurnih srpskih zetova i odnarođenih monstruma koji bi u Vukovaru razgovarali samo načelno o štetnosti svih ratova ne imenujući ni agresora ni žrtve, nadalje s osporavanjem znakovlja pod kojim su ginuli hrvatski mladići, s rehabilitacijom četničkih ustanaka, zločinaca i otkrivanjem im spomenika, te držanjem normalnim činjenice da oni koji su ubijali hrvatske branitelje i civile određuju razliku između dobra i zla i da nam oni sude za tobožnji fašizam i kazuju kakve spomenike možemo, a kakve ne smijemo imati, kao i forsiranjem mitova i povijesnih falsifikata proizvedenih u velikosrpskome političkome laboratoriju – sa svim tim navedenim pojavama događa se proces negacije Hrvatske.

Mirko Galić u Večernjem listu piše o 90.000 žrtava Jasenovca, što znači da je njemu čak malena i službena grandiozna laž o 83.000 žrtava, za koju nema apsolutno nikakvih dokaza, pa ju nastoji povećati kako bi još više oklevetao hrvatski narod. Galić je jedan od brojnih sramnih jugokomunističkih relikata koji traži ultimativno micanje legalnoga spomenika poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu, kojima ne smetaju četnički spomenici u Borovu ili u Srbu, i koji su, svjesno ili nesvjesno, dio srpskoga fašističkoga stroja

Svim tim podvalama traži se zaborav hrvatskih žrtava, amnestija Srbije i njezinih okrutnih zločinaca i stavljanje Hrvatske na optuženičku klupu, traži se inverzija povijesti. Dok se to nekažnjeno događa, to je znak da Hrvatska nije slobodna i da mora do daljnjega čekati novoga Tuđmana koji je jedini znao zaštititi svoj narod.

<http://www.maxportal.hr/kolumne/jugosrpski-fasizam-divlja-u-hrvatskoj-a-nema-tudmana-da-zastiti-svoj-narod/>

I prof. dr. sc. Zdravko Tomac konstatira kako se potiho napušta TUĐMANIZAM:
<http://kamenjar.com/zdravko-tomac-potiho-se-napusta-tudmanizam/>

Znamo tko je trebao biti na čelu vladajuće stranke da se to ne bi događalo. Intervju sa Zlatkom Hasdanbegovićem donosi najnoviji broj Hrvatskog tjednika. Njemu svi vjeruju kada tvrdi kako se nadovezuje na Tuđmana.

Ovdje ću dati njegove komentare koji govore i o tome zašto je sve manje Tuđmanizma u RH:

Kakvo je bilo držanje Vaše nasljednice Nine Obuljen na tome sastanku, a tada je bila članica Upravnoga odbora HAVC-a?

Gospođa Obuljen je kao članica Upravnoga odbora nekritički ustrajavala na potpori djelovanju gospodina Hribara pa se cijeli razgovor pretvorio u neku vrstu nepotrebnoga teorijskog nadmudrivanja, a sada, u krajnjem, to više nije ni bitno. Ja sam svoj mandat završio predajom odgovarajuće dokumentacije nadležnim državnim tijelima, Uskoku i Dorhu i njezina zadaća, koju je i sama istaknula, a o čemu je govorio i predsjednik hrvatske vlade gospodin Plenković, je da pridonese raščišćavanju odnosa u HAVC-u.

(...)

Kako komentirate posjet predsjednika Vaše stranke antihadezeovim i antituđmanovskim medijima i obljetnici obilježavanja prosvjeda za Radio 101? Zar

nije očito da postoji jaz u svjetonazoru i političkome pogledu između gospodina Plenkovića i gospodina Hasanbegovića?

Gospodin Plenković kao predsjednik Vlade ima pravo odabrati mjesto i događaje kojima će nazočiti. Dapače, neki su ga portali prozvali da je tom prigodom izgovorio moje riječi da svi, uključujući i novinare, trebaju biti odgovorni prema izgovorenome.

Biste li vi otišli na takav događaj?

Ha, ha (smijeh). Možete li zamisliti gđu Vrabec-Mojzeš kako me srdačno dočekuje i obasipa komplimentima? Ne mislim da su osobe koje su organizirale ovo okupljanje mjera slobode medija u današnjoj Hrvatskoj. Dapače, oni su dio problema zbog kojih se hrvatsko novinarstvo pretvorilo u intelektualnu i moralnu kaljužu.

<http://www.maxportal.hr/vijesti/intervju-dr-zlatko-hasanbegovic-nema-slobode-bez-obracuna-s-mracnom-komunistickom-proslosti/>

Moram pohvaliti i Maxportal jer su i oni pisali o ratniku tame (koristim izraz njegovog velikog oca) Bojanu Glavaševiću:

“Bojanov otac Siniša Glavašević s Hrvatskog radio Vukovara, izravni svjedok herojstva HOS-ovaca, o toj postrojbi imao je drugačije mišljenje. Siniša je govorio da bi “Vukovar pao već u rujnu mjesecu 1991. godine da nije bilo HOS-a”. Njegov sin Bojan danas misli da su oni sramota.

Jabuka katkada, ipak padne daleko od stabla.”

<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/bojan-glavasevic-hos-naziva-sramotom-njegov-otac-sinisa-smatrao-ih-je-herojima/>

Zato obavezno treba pročitati tekst Marka Ljubića jer on i govori o hijenama:

Hrvatskom danas mili, gmiže, baulja i paradiira tisuće spodoba, kreatura, aveti prošlosti i nositelja zla. Smrtonosna zaraza, koja je opstala i za vrijeme oslobodilačke borbe hrvatskoga naroda, pritajena i podmukla, pod različitim imenima od sintagme „čovjek je čovjek“, do „svi smo ljudi“, opstala je i usprkos vojnoj i političkoj pobjedi, i s njom se treba boriti jednako jasnim i snažnim idejama kojima je Tuđman poveo narod u fizičku obranu od nadmoćnijega srpskoga zla toga vremena...

Pritiskom na sve, baš sve i svakoga tko pokuša podići glavu i eventualno biti primjer otpora tome zlu stvara se slika goleme nadmoći, šalje poruka o tome što je dopušteno što nije, i u biti – ubija se Tuđmana uz pomoć njegovih nasljednika, jednako istinskih i lažnih, a odnosom prema tim nasrtajima razvrstavaju se na jedne i na druge. Ništa ne ukazuje, niti bilo što govori o prirodi stvarnih sukoba u današnjoj Hrvatskoj kao ove sitnice. I, upravo ih je u spomen na Tuđmana bitno danas istaći.

****Ovaj tekst je posvećen uspomeni na Franju Tuđmana i svim hrvatskim suverenistima****

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-prica-pomoru-hijena-planine-tudman>

Jasno je da među tim suverenistima posebno mjesto zauzimaju i tri od četiri stupa moje Hrvatske (pored Tuđmana to su Kordić, Thompson i biskup Košić):

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/hoce-li-i-ova-ploca-smetati-biskup-kosic-blagoslovio-plocu-za-ubijene-vojnike-ndh-981725/#axzz4SFQ7Qo9G>

<http://kamenjar.com/kriz-spomen-ploca-114-partizanskih-zrtava/>

Miro Banović mi javlja:

Marin Periš, poznato lice "Božanstvene komedije" na Laudato TV, napisao je tekst pjesme "Oprosti im Franjo" na poznatu melodiju Oliverovog hita "Oprosti mi pape". Nije stigao otpjevati i snimiti, ali je suglasan s time da ovo netko otpjeva... Meni pao na pamet Thompson, ili neka klapa, ili kombinacija Thompsona i klape... Ma zapravo može bilo tko :) Ne znam tko ima autorska prava na melodiju, ali valjda to ne bi trebao biti veliki problem...

Objavu možete vidjeti na njegovom facebook profilu, na ovoj poveznici, a u nastavku kopiram tekst pjesme:

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10209440798750376&set=a.2878585677223.2133938.1037431159&type=3&theater>

OPROSTI IM FRANJO

(usp. Oprosti mi pape)

*Rekli su mi najgore o tebi
nisu nikad pričali o sebi
rekli su mi ono ča su tili
a za rata tko zna di su bili...*

*Rekli su mi da si tiran bija
da si Bosnu uvik dilit tija
rekli su mi ono ča su znali
virovali su trilateralali...*

*Oprosti im Franjo sve te grube riči
njihova sloboda na krletku sličī.
oprosti im Franjo, ne razume tebe
ne vide realnost, videć samo sebe*

*Rekli su mi tajkune si jubi
Vukovar si namjerno izgubi
rekli su mi da si vođa bandi
nasili su mnogi propagandi...*

Rekli su mi da si kontra Boga

*rekli su mi prikoviše toga
rekli su mi ono ča su znali
virovali su trilaterali...*

*Oprosti im Franjo sve te grube riči
njihov sklop i danas, na crveni slič, i
oprosti im Franjo ča slušaju jude
koji bi najrađe da nas ni ne bude...*

Šteta što autor nije spomenuo i SRPSKE SLUGE, zar ne?

Josip Pečarić

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

IPAK BI PUPOVAC TREBAO BITI PREDSJEDNIK RH

Nakon svega što se zadnjih nekoliko dana zbivalo u Hrvatskom saboru i političkom životu zemlje uopće, pater Ike Mandurić na svojem je Facebooku podijelio svoj komentar koji portal *narod.hr* donosi u cijelosti:

Predlažem Milorada Pupovca za premijera RH. Čovjek ima sve reference.

- *Nije progonio Srbe za vrijeme Domovinskog rata*
- *U odličnim je odnosima s premijerom Srbije*
- *Nije ustaša, a ni otac mu nije bio ustaša.*
- *Nije povezan s Bozanićem*
- *Nikada nije bio u HDZ-u*
- *Nema hercegovačke korijene*
- *Bio u partiji*
- *Ima veze sa svim političkim opcijama u Saboru, i okupio bi najveću većinu.*
- *Opoziciju bi mu činilo svega desetak zastupnika.*

Uostalom, to bi bio način vladanja na kakav smo navikli. Sve drugo je za nas šokovito.

<https://narod.hr/zanimljivosti/pater-ike-manduric-predlazem-milorada-pupovca-premijera-hrvatske>

Iako izuzetno cijenim patera Mandurića i slažem se s referencama o dr. Pupovcu, ali ne i s prijedlogom.

Zapravo reference koje je naveo možemo i proširiti vodeći računa o stavovima HNES-a koji je još 18. travnja 2015. precizno govorilo o zaslugama prof. dr. sc. Milorada Pupovca.

Posjetimo se i danas, dvije godine kasnije koje su to zasluge dr. Pupovca:

1.

što je kao zastupnik Srba u Hrvatskoj, od početka velikosrpske agresije na Republiku Hrvatsku, stao na stranu *srpskih osloboditelja*, umjesto da pokuša umiriti dio etničkih Srba iz Hrvatske koji su se priključili *osloboditeljima*, posjećivao je svoje selo Ceranje Donje kod Benkovca, pod nadzorom vlasti *osloboditelja* iz kojeg su *udaljeni* svi Hrvati, kuće im srušene, a imovina opljačkana, te se sastajao sa svojom braćom Vojislavom i Mladenom, koja su bila pripadnici *osloboditeljske* vojske, hrabreći sunarodnjake da ustraju u *oslobodilačkoj borbi*, pri čemu je Mladen, jedan od njegove braće, bio u Alfa centru kod Bruške, koji je vodio kapetan Dragan,

2.

što je u veljači 1992. grubo napao kardinala Kuharića i optužio Katoličku crkvu u Hrvatskoj, izjavivši da je u Hrvatskoj „11 tisuća srpske djece pokršteno“, a te tvrdnje nikada nije *ni trebao dokazati*,

3.

što je 1991. , kao predstavnik Srba sudjelovao u razmjeni dvojice liječnika etničkih Srba za liječnika etničkog Hrvata i *ustaše* dr. Ivana Šretera, iako je

Pupovac tada već znao da je dr. Šreter mučen i ubijen nekoliko dana prije razmjene, a da mu se ni do danas nije otkrio grob,

4.

što je svoju društvenu i političku moć gradio na protuhrvatskoj mitologiji o Drugome svjetskom ratu, komunizmu i jugoslavenstvu,

5.

što je u Hrvatskom saboru *korisno* istupao provokativno iznoseći neargumentirane stavove, kao u slučaju kada je pročitao lažno pismo izmišljenog Hrvata, koji je vrijeđao Muslimane u Hrvatskoj, i u slučaju kada je nosio tutu traku na ruci sugerirajući da su Srbi progonjeni kao *Tidovi* u vrijeme nacizma te kada je dijelio samo ljepljivu traku (selotejp) aludirajući na generala hrvatske pobjedničke vojske Branimira Glavaša,

6.

Što je *korisno* privatizirao srpski tjednik Novosti (danas glasilo Hrvatske vlade, op. JP), koji plaćaju hrvatski porezni obveznici, u kojem uporno potiče *ljubav* među većinskim hrvatskim i manjinskim srpskim narodom iznoseći laži o Hrvatskoj i Hrvatima, i pri tome se politički obračunava sa svojim neistomišljenicima,

7.

što je, prema optužbama drugih srpskih političkih stranaka i organizacija, *iskoristio* svoju poziciju u Hrvatskom saboru i Vladi Republike Hrvatske kako bi Srpskom nacionalnom vijeću i sebi (dakle onima koji šire ljubav, JP) priskrbio materijalnu korist, tako da je prema nalazu Državne revizije otuđio 3,8 milijuna kuna, zatim 2,2 milijuna kuna, kao i donacije norveške Vlade za razvoj regionalne suradnje i solidarnosti i donaciju Veleposlanstva Kraljevine Norveške u Zagrebu, što je svjesno odredio nelegalne paralelne članove Nadzornog odbora, kako bi osigurao da se lažni završni račun usvoji sa, 'zamračenih' 2,1 milijun kuna, a sa osnovanom sumnjom da je taj iznos prisvojio za sebe, tako da ga je tadašnji predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović optužio da je, dok jenjegov SDSS bio u vlasti, „za Srbe učinio vrlo malo, za sebe iznimno puno“, i da je „reketirao“ sve prijašnje koalicijske partnere, da je netransparentno trošio novac namijenjen manjinama i da je svoju politiku sveo na „etnobiznis“ optuživši ga da namjerno potiče sukobe niskog intenziteta, kako bi se Srbima nametnuo kao njihov „zaštitnik“,

8.

što je *korisno* prekršio Zakon o sprječavanju sukoba interesa istodobnim obnašanjem dužnosti saborskog zastupnika uz članstvo u Nadzornom odboru Tesla štedne banke d.d., za što ga je Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa kaznilo novčano s 9.000 kuna,

9.

što je u veljači 2015., izjavio za ljubljansko Delo da je zabrinut postojanjem tendencija koje Hrvatsku vraćaju u ratne 90 - te i poticanjem neprijateljstva prema manjinama te liberalnim i socijalnim strankama, što se vidjelo i na inauguraciji nove hrvatske

predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović, te nije propustio reći „da što se tiče Jugoslavije, mogu reći da je to bila dobra država“, pojašnjavajući da su neki intelektualci u tadašnjem Udruženju za jugoslavensku demokratsku inicijativu predviđali da će zbog 'nacionalističkih politika' doći do krvavog rata“,

10.

što je na skupovima u Srbu, *ispravno rehabilitirao* četnički pokret, ne spominjući da su u Srbu 1941. godine Srbi - četnici u suradnji s talijanskim okupatorima i komunističkim partizanima, pobili veliki broj Hrvata i sravnili sa zemljom hrvatska sela u okolici Srba,

11.

Što nikada nije osudio srpsko - četničke zločine nad hrvatskim narodom niti se kao predstavnik srpske manjine u Hrvatskoj ispričao hrvatskom narodu za zločine, mučenja, razaranja i progone hrvatskoga življa u tzv. „Krajini“ od 1990. do 1995.,

12.

što je kao predsjednik Odbora za vanjsku politiku Hrvatskog sabora, nakon oslobađajućih presuda hrvatskim *ustaškim* generalima Gotovini i Markaču, pa time i *ustaši* dr. Franji Tuđmanu *predsjedniku Tuđmanove ustaške države*, Domovinskom ratu i hrvatskom narodu, u stranom tisku izjavio da je „ostalo otvoreno pitanje tko je kriv. Za dvojicu generala odluka je dobra, ali za osjećaj pravde nije“,

13.

što je prozvao predsjednicu Republike Kolindu Grabar-Kitarović, da je bliže ustaškoj nego europskoj ideji Hrvatske, i izrekao uvrede protiv novoizabrane Predsjednice zbog crkvenog blagoslova njezina Ureda...

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/veliki-dan-za-hrvate-osudeni-stjepan-mesic-vesna-pusic-milorad-pupovac-793979/>

To su zasluge do prije dvije godine, a od tada je dr. Pupovac još više zaslužio sve pohvale koje je naveo i pater Mandurić i HNES.

Pa zašto se ne slažem s paterom Mandurićem tj. njegovim prijedlogom da dr. Pupovac treba biti predsjednik vlade. Dapače, smatram da je taj prijedlog potpuno nelogičan jer sadašnji predsjednik vlade i dr. Pupovac odlično surađuju. Dobro je poznato da je u sastavljanju članova vlade riječ dr. Pupovca bila presudna. Poznat je slučaj dr. sc. Zlatka Hasanbegovića koga Predsjednik Vlade RH nije smio ostaviti na mjestu ministra kulture iako su mnogi u RH uvjereni da se radilo o najboljem ministru.

Koliko je bio u pravu i Pupovac, a i Predsjednik Vlade što ga je poslušao vidjeli smo i jučer kada je Hasanbegović pokazao da je protiv imena najljepšeg zagrebačkog trga koji nosi ime najvećeg sina naših naroda i narodnosti:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/05/06/lj-skrinjar-hrvatska-svjetla-i-tame-esih-i-hasanbegovic-se-na-poziv-organizatora-obratili-skupu/>

<http://direktno.hr/zagreb/foto-pogledajte-tko-je-sve-dosao-na-prosvjed-za-promjenu-titovog-trga-84760/>

Da je iznad Predsjednika Vlade dr. Pupovac misle mnogi u RH, pa to otvoreno i kaže npr. poznati kolumnist Nenad Piskac:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/26668-kratki-komentar-oslobodenoga-tuzenika-hrt-ova-rezima.html>

S druge strane vidljivo je već iz teksta HNES-a kako je Pupovac itekako dobro ocijenio kako se u tu politiku „ljubavi i bratstva i jedinstva“ ne uklapa Predsjednica RH. Ona nešto priča o suverenističkoj politici koja se nikako ne može uklopiti u poželjnu politiku i EU i RS.

Pa dovoljno je pogledati što je ona izjavila na Alci u Vukovaru:

*Predsjednica **Kolinda Grabar-Kitarović** rekla je kako je Sinjska alka izraz našeg domoljublja i časne vojničke tradicije te da ako je igdje treba trčati, to je u Vukovaru, gradu heroju. Izrazila je poštovanje svim žrtvama, ali i divljenje svim herojima.*

"Prošlost nećemo zaboraviti, ali u njoj ne želimo ostati zarobljeni", rekla je poručivši da to očekujemo i od Srbije.

Kaže kako moramo zaboraviti Drugi svjetski rat i klice novih zala.

"Ne trebamo glumiti prijateljstvo, jer do toga će još mnogo vode proteći Dunavom, ali radi obostranog interesa i stabilnosti JI Europe, imamo obvezu izgraditi što bolje odnose", zaključila je Predsjednica.

Poručila je kako je Sustav domovinske sigurnosti iznimno bitan te najavila kako se Hrvatska vojska vraća u Vukovar, odakle je više nitko nikada neće maknuti.

"Imamo vrijedne ljude i divnu domovinu, sve je u našim rukama. Uvjerena sam da ćemo uspjeti. Moramo opravdati žrtve koje su pale za našu domovinu. Uvijek i sve za Hrvatsku, za našu jedinu i vječnu Hrvatsku!", rekla je Kolinda Grabar-Kitarović.

<http://direktno.hr/direkt/ostar-govor-predsjednice-ne-trebamo-glumiti-prijateljstvo-sa-srbijom-84792/>

Da, 'ne trebamo glumiti prijateljstvo sa Srbijom, jer do toga će još mnogo vode proteći Dunavom' kaže Predsjednica RH i time u pokazuje potpuno nerazumijevanje politiku Milorada Pupovca, tj. politiku koju treba voditi RH. Znamo da je Predsjednik Vlade odbio potpisati suglasnost za politiku koju su mu htjeli podmetnuti Bruna Esih i general Glasnović, a koji su tražili prestanak rada u suglasju s politikom Milorada Pupovca.

Jasno je onda zašto ne mogu podržati prijedlog patera Mandurića da se sadašnji Predsjednik Vlade RH zamjeni s dr. Pupovcem.

S druge strane izborom dr. Pupovca za Predsjednika RH doista bi postigli ono što želi pater Mandurić: Pupovac bi ne samo *okupio najveću većinu* u Saboru i *opoziciju bi mu činilo svega desetak zastupnika*, već bi se to ostvarilo u svim segmentima hrvatskog društva.

Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
ZAGREB, 2017.**

**PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU
NAGRADU ZA MIR, V.**

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

I u prošlom pismu sam vam naglasio kako je u obrazloženju našeg prvog pisma od 25. 05. 2017. dan članak prof. dr. sc. Zdravka Tomca, koji u naslovu kaže kako je general Praljak najveća žrtva hrvatske politike. Naravno, to ne znači da nismo svjesni da tu ocjenu možemo proširiti i na naše branitelje. Tako je nedavno jedan od potpisnika biskup Košić (homilija na misi zadušnici za sve poginule, nestale i umrle hrvatske branitelje i civilne žrtve Domovinskog rata Grada Petrinje Petrinja, Crkva Sv. Lovre, 16. rujna 2017.) rekao:

Teško je reći bilo što jer su vremena zla, jer danas u Hrvatskoj hrvatski branitelji nisu poštovani nego ih se ponižava od države za koju su prolijevali krv, a onima koji su pucali po našem narodu i željeli mu propast naša država danas daje veća prava nego Hrvatima.

Kardinal Josip Bozanić je prošle nedjelje 10.09.2017. u propovijedi koja se čitala u Mariji Bistrici, među ostalim, doslovno rekao i ovo: „žrtva ljudi koji su sebe dali za Domovinu pretvara se u jeftinu robu za političku trgovinu“. I još je dodao: „kao vjernici ne možemo šutjeti ako vidimo da se najveća dragocjenost našega naroda rastače i time dovodi u pitanje opstanak i smisao ljubavi. Kao vjernici ne smijemo šutjeti pred onima koji ni čovjeku ni Crkvi ni Hrvatskoj ne pristupaju s ljubavlju.“

Zar je moguće da danas, 26 godina nakon što je naša Hrvatska bila napadnuta i započeo Domovinski rat – za koji svi znamo da su ga pokrenuli Srbi i u Hrvatskoj i u Srbiji jer nisu htjeli prihvatiti Hrvatsku kao samostalnu državu premda je do nje došlo demokratskim putem tj. voljom naroda – odnosno poslije 22 godine nakon što je uz toliko prolivene hrvatske krvi Hrvatska u pravednom obrambenom ratu oslobođena, zar je moguće da se sada tako postupa prema hrvatskim braniteljima? Ako su to danas pripadnici HOS-a, sutra to mogu biti i Gromovi i Tigrovi i domobrani... Time se udara na sam Domovinski rat, na našu obranu i sav križ koji je morala nositi čitava naša nacija da bismo ugledali svjetlo slobode i mir(...)Sluga Božji kardinal Franjo Kuharić napisao je 1976.molitvu Presvetoj Bogorodici za Domovinu koja završava: „Najvjernija Odvjetnice, na braniku stoj, čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski Dom!“ Dom je dakle naša domovina i nema hrvatskog branitelja koji se nije borio i nije poginuo za dom spreman umrijeti! To je naša svetinja i to nitko ne smije dovoditi u pitanje jer

niječući tu istinu niječe i svu njihovu i našu žrtvu za Domovinu, svu ljubav i zagovor Marije, Kraljice krunice, našu pobjedu i naš ponos.

Oni koji nas žele pretvoriti u fašiste – a njima služe i domaći izdajice koji te laži slušaju i prema njima postupaju proglašavajući sve domoljube zločincima i fašistima – ne mogu ništa učiniti protiv naše vjere u kojoj želimo ustrajati i u ljubavi prema Bogu, bratu čovjeku našem bližnjemu i prema svome Domu i Domovini, spremni za nju život dati.

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/09/16/mons-vlado-kosic-biskup-sisacki-homilija-na-misi-zadusnici-za-sve-poginule-nestale-i-umrle-hrvatske-branitelje-i-civilne-zrtve-domovinskog-rata-grada-petrinje/#comment-4307>

U prošlom pismu sam vam naveo riječi jednog bivšeg HDZ-ovog ministra. Sada ću dati što kaže jedan drugi bivši HDZ-ov minister i veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec o odnosu vlasti prema hrvatskom admiral Davoru Domazetu Loši:

“...kada iz Hrvatske zareži stari vojnik, admiral Lošo, tek toliko da se čuje kako bi bilo kad bi bilo, onda se na nj stuši drvlje i kamenje, i to naravno u Hrvatskoj koja ne smije ni zucnuti ako joj bilo tko prijeti, mora ostati pristojna i dati se ucjenjivati od svakoga vraga oko nje i u njoj samoj – potonje se odnosi na beogradskog političkog agenta Pupovca koji ordinira umjesto hrvatskog državnog odvjetništva i sudstva te određuje koga ili što zabraniti, koga privoditi na kazneni sud. Rukopis kaznene prijave protiv skupine (ili voditelja skupine) koja je zapalila primjerak „Novosti“, rukopis je Milorada Pupovca, stvarnog ravnatelja tih protuhrvatskih novina.”

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/27581-h-hitrec-pupovac-je-nedodirljv-jer-je-navodno-zalog-stabilnosti-vlade-sto-je-amoralno-i-nepodnosljivo.html>

A slično vam piše sjajni kolumnist s dnevno.hr Marcel Holjevac:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/predsjednica-grijesi-razrjesenjem-lose-hrvatska-se-treba-prestati-ponasati-kao-kastrat-1063672/>

U kolumni o ZDS Holjevac kaže:

Vlastima je, očito, više stalo do toga kako će prezentirati zemlju u Briselu, nego do toga kako će se osjećati oni koji su zemlju branili kad budu morali gledati legalne simbole velikosrpstva i komunizma dok su njihovi istovremeno kriminalizirani.

http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marcel_holjevac/u-zatvor-za-zds-zasto-to-niste-trazili-91-1065341/

A da i ne spomenem raščlanbu mnogih sličnih slučajeva sjajnog kolumniste i odvjetnika Zvonimira Hodaka. Izvojit ću samo jednu njegovu rečenicu:

Ukratko naši poltroni i politički lajbeki pregovarat će sa Slovenijom i BiH čvrsto, nepopustljivo i strpljivo sve dok ne pristanu na sve njihove zahtjeve.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/ako-je-slovenija-prijatelj-hrvatskoj-onda-nam-definitivno-neprijatelj-ne-trebaju-1064633/>

Zašto?

Zato što se čini da ona daje generalni stav hrvatskih političara:

Kako od pobjede u ratu doći do poraza u miru!

Ponovno ću podsjetiti kako je svojevremeno naše Pismo VS UN-a podržala HDZ-ova vlada tj. njena predsjednica, a trojicu od potpisnika pisma od 25. 05. 2017. primio je tadašnji Ministar vanjaskih poslova a sadašnji Predsjednik Hrvatskog sabora. To pismo je tiskano u mojoj knjizi RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA iz 2012. g.

U toj knjizi je odmah poslije dva poglavlja o samom pismu dano i poglavlje: U SUSRET NOVIM RASISTIČKIM PRESUDAMA: GENERAL PRALJAK KAO INSPIRACIJA.

S nadom da će i vama inspiracija biti general Praljak i da ćete ga predložiti za Nobelovu nagradu za mir i tako razuvjeriti sve one koji misle, a puno ih je, da je stvarna vlast u RH u rukama Milorada Pupovca, šaljem vam u prilogu spomenuto poglavlje knjige.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 19. 09. 2017.

PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.

KOME U HAZU-U SMETA PREZIME PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN?

Nedavno mi je jedan prijatelj rekao:

“Na Filozofskom fakultetu mogu ‘progutati’ prezime Tuđman, mogu progutati i prezime Pečarić, ali zajedno oba prezimena – ne mogu!”

Čini se kako je Glavni tajnik HAZU u Hrvatskom saboru pokazao koliko je ispravno postaviti pitanje dano u naslovu ovog teksta.

Zapravo pokušao je dokazati kako dokazati da ta dva prezimena ne mogu ići skupa, tj. pokušao je pokazati kako se veliki hrvatski predsjednik može iskoristiti u napadu na kolegu Popovića i mene.

Napadajući nas govorio je o našem predsjedniku akademiku Franji Tuđmanu kao o „Najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima“.

Njegove riječi su doista točne, samo je bilo smješno kako je to rečeno u kontekstu pohvale Prvog razreda HAZU, onog istog razreda koji je kasnije predlagao za akademika prof. dr. Iva Goldsteina. Predlagali su čovjeka kojemu je dr. Tuđman, *najveličanstveniji čovjek na ovim prostorima*, zapravo najveći revizionist među hrvatskim povjesničarima, ili mu je prof. Brandt konvertit Tuđmanovskog tipa. Netko tko zna malo i logično razmišljati itekako bi znao da to baš nema smisla. A takav čovjek bi znao da je dr. Tuđman to zbog stvaranja RH, pa bi znao i da su veliki doprinos tomu dali i admiral Domazet i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman dali svoj veliki doprinos tome.

Ali Glavni tajnik je ipak znanstvenik pa moramo pretpostaviti da zna logično razmišljati.

Zato sam ismijao njegove “argumente” o tome kako je netko tko živi u Srbiji – Srbin, kao činjenicu da je donio knjigu koja je u Akademiji nagrađena deset godina prije nego što je Glavni tajnik uopće i izabran u Akademiju. Sve to je asociralo na nedavnu slikanje Arsena Bauka pored Tuđmanove slike u partizanskoj uniformi.

A kad nekome tako očito smeta moje prezime uz prezime Tuđman, logično je pokušati im pomoći u tome. Zato ću pokušati prisjetiti sve ono što me povezuje s najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima, što doista slijedi iz mnogobrojnih mojih tekstova, i njegovom obitelji.

Već sam upozorio kako je akademik Popović više puta nastupao u Velikom Trgovišću na *Danima dr. Franje Tuđmana - Hrvati kroz stoljeća*. To je hrvatski znanstveno-stručni skup koji je pokrenuo Milan Vuković 2008. godine, umirovljeni sudac Ustavnog suda Republike Hrvatske, a ja sam bio član Organizacionog odbora.

S dr. Vukovićema smo i prof. Tuđman i ja znali sudjelovati na nekim tribinama:

<http://www.hkv.hr/vijesti/najave/15374-tribina-horvatic-tudman-pecaric-vukovic-medimorec-kovacevic-i-seselj.html>

Također sam bio čest sudionik rasprava za okruglim stolom uz obljetnicu smrti našeg predsjednika, koje je organizirala udruga na čijem čelu je bio prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.

Prof. Tuđman je bio potpisnik niza otvorenih pisama koje sam ja inicirao.

Blisko je pameti da Glavnom tajniku HAZU danas itekako smeta činjenica da je nedavno postalo poznato da je upravo on onaj koji je spriječio najavu akademikima predstavljanja moje knjige koju je predstavljao prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.

<http://kamenjar.com/dr-stjepandic-znanstvenom-nepostenju-hazu/>

A prof. Tuđman je danas saborski zastupnik i član vladajuće stranke!

S druge strane prof. Tuđman je predstavljao čitav niz svojih knjiga, a ne samo tu za koju Glavni tajnik nije dozvolio slanje pozivnice ostalim akademikima.

Već sam pisao kako je Tuđmanov Prikaz knjige “Brani li Goldstein NDH?”, A. G. Matoš, Zagreb, 2002., str. 328. dan na Predstavljanju održanom u Zagrebu, hotel *Panorama*, 2. listopada 2002.; objavljen u Glas koncila, 20. Listopada 2002.; i u knjigama: M. Tuđman, *Krivi za zločin samoodređenja?* Zagreb, 2003. 109-114.; “Prikazalište znanja”, Zagreb, 2004. (koristili su je student Filozofskog fakulteta dok je Tuđman tamo bio profesor); J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003. 131-136; M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006, 100-107. U nizu drugih svojih knjiga prof. Tuđman koristio je moje knjige i tekstove.

Sve to je još zabavnije kada se zna da je prof. Tuđman pisao predgovore ili recenzije mojim knjigama:

1. *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001.
2. *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.
3. *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.
4. *Propade im crvena Hrvatska*, Zagreb, 2015. pp.372

Spomenut ću i to da knjiga J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. ima pogovor poznatog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca u kome se govori o prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

Ime oca moderne hrvatske države je i u naslovu dvije moje knjige. U vrijeme najcrnje detuđmanizacije tiskana je moja knjiga karakterističnog naslova: *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003. Kao da sam najavio Baukovu sliku, zar ne? A s akademikom Dubravkom Jelčićem objavio sam knjigu:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Dr. sc. Marko Tokić, docent na Sveučilištu u Mostaru predstavljao je više svojih knjiga. Predstavljajući moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" u Mostaru 05. 12. 2014. govorio je (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.) o četiri stupa moje Hrvatske. Naravno prvi stup je Franjo Tuđman. Ali jedan od tih stupova je i biskup dr. sc. Vlado Košić. Zašto ga spominjem?

Iste godine, kada u Akademiji ne dozvoljavaju da se poziv na predstavljanje moje knjige, koju predstavlja prof. Miroslav Tuđman, proslijedi svim akademikima biskup Košić je predvodio Misu za Franju Tuđmana povodom 15. godišnjica smrti u Crkvi Sv. Mati Slobode, Zagreb, 10. prosinca 2014. U njegovoj homiliji možete naći i slijedeće:

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade“. On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskrsnja nada izbaviti križnih muka!“ (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojim jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.
<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/2643-homilija-na-15-godinjici-smrti-franje-tumana>

Ipak ću završiti s mojim rodnim krajem, kada već u HAZU više vole spomenuti republiku u kojoj sam rođen, a ne Kotor i Boku kotorsku.

Podrugljiv naziv za političke prevrtljivce koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama kod nas je *sette bandiere* (čit. sete bandijere - tal.) sedam zastava.

A da to nisam ja možete se uvjeriti i u mom nedavnom tekstu u kome sam dao i moj govor u Adelaideu dan nakon smrti najveličanstvenijeg čovjekom na ovim prostorima akademika Franje Tuđmana:

Akademik Pečarić: “Nemamo tuđmanizam već agresivni jugosrpski fašizam”

<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-nemamo-tudmanizam-vec-agresivni-jugosrpski-fasizam/>

A tko je ovdje *sette bandiere*, tko su politički prevrtljivci koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama prosudite sami!

Akademik Josip Pečarić

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.

NADBISKUP PULJIĆ POTIČE NA MOLITVU ZA HAŠKU ŠESTORKU, NJIHOVE OBITELJI I SVE RANJENE, NESTALE I PONIŽENE U BIH I SVIJETU

Zadarski nadbiskup Želimir Puljić svećenicima mjesne Crkve uputio je pismo naslovljeno 'Poziv na molitvu za mir i pravdu kod nas i u svijetu'. Njime potiče vjernike Zadarske nadbiskupije na molitvu u sadašnjem teškom trenutku hrvatskog naroda, nakon izrečene presude šestorici Hrvata u Haagu, piše **Laudato.hr**.

Nadbiskup podsjetio na riječi kardinala Kuharića odgovornima u društvu da se "ni pred kim ne klanjaju i ne daju ucjenjivati"

– Vijest o presudi hrvatskim generalima iz Bosne i Hercegovine duboko je potresla Hrvate u BiH, kao i žitelje diljem Hrvatske koja je od početka podržavala osnivanje tog međunarodnog sudišta, jer je bila izložena nemilosrdnoj agresiji Jugoslavenske vojske i srpskih paravojnih formacija. No, na tom sudištu događali su se veliki 'politički lomovi' jer je ono osnovano da bude 'u službi politike'. Kao 'politička ustanova s određenim ciljevima', kako piše Višnja Starešina u knjizi 'Haaška formula', stjecalo se dojam kako se Hrvatsku 'Haaškim sudom ucjenjivalo' i vršilo pritisak. Razumljivo je onda zašto je pokojni kardinal Franjo Kuharić savjetovao odgovornima u javnom životu neka se ni pred kim 'ne klanjaju i ne daju ucjenjivati': ni kreditima, ni obećanjima, ni ulaskom u EU. 'Sloboda se ne prodaje ni za kakvo blago', ostavili su nam stari Dubrovčani trajnu opomenu u kamenu – poručuje nadbiskup Puljić.

Nadbiskup Želimir Puljić: „Da nije bilo Herceg – Bosne, ne bi bilo ni BiH; u Haagu je zakazala elementarna ljudskost!”

Zadarski nadbiskup podsjeća kako je na vijest o oslobađajućoj presudi Anti Gotovini i Mladenu Markaču 16. studenog 2012. g. 'punim plućima' uskliknuo: "Raduj se, zemljo Hrvatska, jer ovom oslobađajućom presudom završava tvoja dugogodišnja muka u ratu i teškom poratnom vremenu. Ovim činom konačno je završen obrambeni rat u Hrvatskoj".

– No, pritom sam naglasio kako 'bitka za istinu, pravdu i slobodu na Haaškom tribunalu nije završena'. To se, evo, obistinilo ovom presudom šestorici Hrvata iz BiH. Neugodno nas je zatekla presuda koja ne počiva na povijesnim činjenicama, već na političkim motivima i razlozima izjednačavanja krivnje i nedefiniranja razlike između agresora i žrtve. U tom vidu osjećam kako nam je sada potrebno mirno, dostojanstveno i hrabro nastaviti svjedočiti za istinu. Uz to, još jače osobno i zajednički usrdno se Bogu moliti. Kao što smo činili u tijeku rata i agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, kada smo žarko sklapali ruke i čvrsto se držali zajedno. Tada smo, usprkos ogromnih patnji i stradanja, imali visoki stupanj povjerenja i zajedništva,

suradnje i solidarnosti. To je bilo okrunjeno slobodom i nezavisnošću zemlje, iako su se tomu protivili brojni svjetski političari. Tomu su najviše doprinijeli naši branitelji i generali, brojni vjernici svojim molitvama i svećenici utješnim riječima, sakramentima te karitativnom i duhovnom potporom. I sada kao vjernici imamo pravo i obvezu moliti se i boriti za pravdu i istinu. Preporučimo stoga u molitve uznike Hrvate u Haagu s njihovim obiteljima. Sjetimo se osobito pokojnoga generala Slobodana Praljka i njegove obitelji. Uključimo u molitve sve ranjene, nestale i ponižene diljem Bosne i Hercegovine i svijeta. Neka Gospodar povijesti i ljudskih sudbina daruje svoju pomoć i utjehu svima koji pate i trpe zbog nepravde te svim progonjenima diljem svijeta udijeli pravi mir srca koji jedino In može darovati – potiče mons. Puljić, u želji da se narod i svećenici i u sadašnjem trenutku istim žarom i vjerom kao u Domovinskom ratu, nastave moliti i boriti za pravdu i istinu u hrvatskom narodu i u svijetu.

Preporučio molitvene susrete u župama za mir i pravdu u Hrvatskoj i svijetu

Nadbiskup potiče svećenike i katehete da se posluže okružnicom koju im je uputio u svojim katehezama, susretima i nagovorima. Preporučuje da se u župama održi molitveni susret za mir i pravdu u Hrvatskoj i u svijetu, služenjem mise, molitvom krunice, klanjanjem ili Službom riječi.

U Pismu nadbiskup podsjeća kako utemeljenim smatra priopćenje Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da je "presuda Haaškog suda šestorici Hrvata iz BiH nepravedna, nije utemeljena na povijesnim činjenicama i neće pridonijeti pomirenju, te da u ratnim događanjima u BiH s hrvatske strane nije postojao udruženi zločinački pothvat".

– To je znanstveno pokazao i ustavni sudac Mate Arlović knjigom 'Hrvatska Zajednica Herceg Bosna' u kojoj dokazuje kako je njezino osnivanje bilo 'utemeljeno na člancima Ustava Socijalističke Republike BiH radi obrane svojih mjesta i ognjišta i pružanja otpora srpskom naoružanom agresoru'. Arlović uz to razrađuje, pravno dokazuje, otklanja i pobija optužbe da je Republika Hrvatska s vodstvom Hrvata iz BiH bila povezana 'u udruženi zločinački poduhvat radi pripajanja dijela BiH Hrvatskoj'. Posebice znanstvenim argumentima obara neutemeljenu tezu da su 'Milošević i Tuđman dogovorili podjelu Bosne i Hercegovine'. Tu tezu, nažalost, još uvijek ponavljaju nositelji velikosrpske politike kao i neki ugledni predstavnici muslimana, Bošnjaka. A nasjedaju joj i neki hrvatski javni djelatnici i novinari koji 'imaju problema što se Hrvatska oslobodila'. Jer oni je nisu ni željeli ni sanjali, a kamoli se za nju borili i od agresije branili – ističe nadbiskup Puljić u okružnici.

Izvor: narod.hr/laudato.hr

<https://narod.hr/hrvatska/nadbiskup-puljic-potice-molitvu-hasku-sestorku-njihove-obitelji-ranjene-nestale-ponizene-bih-svijetu>

JURE BOGDAN, VOJNI ORDINARIJ**HOMILIJA NA SV. MISI ZADUŠNICI ZA POK.
SLOBODANA PRALJKA, UMIROVLJENOG GENERALA
HRVATSKE VOJSKE, ZAGREB, PONEDJELJAK, 11.
PROSINCA 2017., 15.00 SATI,
CRKVA SVETA MATI SLOBODE,**

Tuž 3, 17-26; Ps 25, (24), 66-7c, 17-18, 20-21 (str.59); Mt 5, 1-12a;

**Poštovani sudionici molitvenog skupa
za pokojnog Slobodana Praljka
Braćo i sestre**

1. Ožalošćenoj obitelji, rodbini, prijateljima i znancima, Hrvatskome generalskom zboru, svima koji su pogođeni iznenadnom smrću Slobodana Praljka, generala Hrvatske vojske izražavam sućut. Suosjećamo s Vama u Vašoj boli. Želimo i molimo da Vam naša ljudska blizina i molitva za njegovu dušu, ublaže bol i olakšaju patnju. Njegova smrt nas je iznenadila. Za nijednu smrt nismo nikada dovoljno spremni, poglavito kad je ona iznenadna.

Završetak zemaljskog života Slobodana Praljka u Haškoj sudnici, u trenutku izricanja teške presude za šestoricu hrvatskih uznika i kvalifikacija za njih i za njega osobno, i potom usklik „*Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu!*“ ostat će zabilježeni u analima svjetskih sudova i sudovanja, ma kako je željeli omalovažiti, utišati i zaniijekati. Njegova gesta, usklik i slika obišli su svijet. Izravno su ubilježeni u kolektivnu memoriju svjetskog pravosuđa. I koliko god izgledaju kao točka na rečenici jednoga pravnoga postupka i jednoga života, to nisu. Da paradoks bude veći dogodilo se to „u hramu svjetske pravde“ gdje bi, koliko god to bilo zahtjevno i teško, koliko toliko objektivna pravda morala biti zadovoljena.

2. Pod dojmom završetka njegova zemaljskog života, spontano razmišljamo o ljudskome životu, o vlastitome životu, o kršćanskim načelima čuvanja i zaštite života. „Svatko je za svoj život odgovoran pred Bogom koji mu ga je darovao. On ostaje vrhovni gospodar života. Mi smo dužni prihvatiti život sa zahvalnošću i davati ga njemu na čast a sebi na spasenje. Upravitelji smo a ne vlasnici života koji nam je Bog povjerio. Njime ne raspolažemo“ uči nas sveti papa Ivan Pavao II.⁸³. Glede vječnog spasenja duše onih koji su sami sebi oduzeli život Crkva izričito naučava: „Ne treba očajavati glede vječnog spasa osoba koje su same sebe umorile. Bog im može, putovima koji su samo njemu znani, pružiti priliku spasonosnog kajanja. Crkva moli za one koji su si oduzeli život“⁸⁴.

3. Kod svakog sprovoda i ukopa i kod mise zadušnice, Crkva predlaže vjernicima za razmišljanje više tekstova iz Starog i Novog zavjeta koji bude nadu, koji „Božjim očima“ promatraju ljudski život. U izboru evanđeoskih tekstova na prvo mjesto

⁸³ Katekizam Katoličke Crkve, § 2280.

⁸⁴ KKC, 2283.

redovito stavlja dio Isusova govora iz pera evanđeliste Mateja. (Taj dio evanđelja smo upravo slušali). Osam blaženstava sačinjavaju uvod u veliki Isusov govor na gori. U ovom, možemo slobodno kazati programatskom govoru, Isus kao novi Mojsije na novome Sinaju obznanjuje svojim mesijanskim auktoritetom novi evanđeoski zakon kraljevstva Božjega za sve članove novog naroda Božjeg.

Isus dobro poznaje ljudsko srce željno sreće. Svaki čovjek želi biti sretan. Posljedično tome to pokušava ostvariti u suglasju s onim što shvaća kao sreću: bogatstvo i novac, uspjeh i društveni položaj, sigurnost i ljubav, moć i gospodarenje, tjelesni užitci, itd. Isus ovdje predlaže siguran put prema sreći, put koji je nov ali i u sebi težak i paradoksalan.

Govor od osam blaženstava je najrevolucionarnija stranica u evanđelju jer u njemu Isus uspostavlja potpunu inverziju zemaljskih kriterija sreće. Proglašava blaženima one koje svijet drži nesretnima: siromašne duhom (suprotnost onima koji su puni sebe) i gladne, one koji plaču i trpe, milosrdne koji znaju oprostiti, čestite i čiste srcem, one koji promiču mir – mirotvorce i odbacuju nasilje, progonjene radi njihove pravednosti, pogrdene, oklevetane, prognane.... I zaključuje „Radujte se i kličite velika je plaća vaša na nebesima“ (Mt 5, 12).

Zbog njihove novosti, radikalnosti i paradoksalnosti, ima onih koji drže da su blaženstva utopija, da su neostvariva u životu i da im nedostaje minimalna životna logika i mudrost; Za druge, blaženstva su najuzvišeniji čisti duhovni ideal ali neostvariva. Uza sve to Isus ih je izrekao svjestan njihova značenja i njihove važnosti. Predložio ih je onda kao što ih predlaže i danas, svakome čovjeku i ženi koji žele slijediti njegov put, jer u sebi objedinjuju temeljne odrednice kako biti njegovim učenikom, kako usvojiti duh kraljevstva i postići potpunu sreću, puninu kroz put čišćenja i oslobođanja.

Prije Krista nitko se nije usudio nešto sličnoga ustvrditi. Blaženstva su u sebi toliko paradoksalna da ih može razumjeti samo onaj tko ih živi i prakticira kao što je to činio i sami Isus. Njegov život sadrži najbolji ključ interpretacije blaženstava. Bio je siromašan, ubog i krotak, gladan i žedan pravednosti, mirotvorac i pomiritelj. Bio je progonjen i podnio je smrt na križu radi čovjeka. Osuđen je u Jeruzalemskoj sudnici po zakonu najviših auktoriteta carskoga i hramskoga, bez ikakove primisli ili mogućnosti revizije procesa, grob mu je bio zapečaćen i pažljivo čuvan. Uza sve to, nijednom riječju ili gestom nije stavio u pitanje svoj govor na Gori. Utjelovljenje u ljudski život blaženstava, postaje tako za njegove učenike program koji je ostvariv i moguć.

4. „Blago ožalošćenima: oni će se utješiti! Blago gladnima i žednima pravednosti oni će se nasititi! Blago progonjenima zbog pravednosti njihovo je kraljevstvo Božje“. Kako li su ove riječi danas aktualne i kako li ih još intenzivnije proživljavamo!?

„Vijest o presudi hrvatskim generalima iz Bosne i Hercegovine (napisao je u pastirskome pismu msgr. Želimir Puljić zadarski nadbiskup 30. studenoga ove godine) duboko je potresla Hrvate u BiH, kao i žitelje diljem Hrvatske koja je od početka podržavala osnivanje tog među-narodnoga sudišta, jer je bila izložena nemilosrdnoj agresiji jugoslavenske vojske i srpskih paravojnih formacija. No, kao što znamo na tom sudištu događali su se veliki „politički lomovi“ jer, ono je osnovano da bude „u službi politike“. A kao „politička ustanova s određenim ciljevima“, kako piše u „*Haaškoj formuli*“ (V. Starešina) stjecalo se dojam kako se Hrvatsku „haaškim sudom

ucjenjivalo“ i vršilo pritisak. Razumljivo je onda zašto je pokojni kardinal Franjo Kuharić savjetovao odgovornima u javnom životu neka se ni pred kim 'ne klanjaju i ne daju ucjenjivati'. Ni kreditima, ni obećanjima, ni ulaskom u EU. 'Sloboda se ne prodaje ni za kakvo blago', ostavili su nam stari Dubrovčani trajnu opomenu u kamenu“.

Na sami dan Haške presude, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti je priopćila da je „presuda Haaškog suda šestorici Hrvata iz BiH nepravедna, da nije utemeljena na povijesnim činjenicama i neće pridonijeti pomirenju, te da u ratnim događanjima u BiH s hrvatske strane nije postojao udruženi zločinački pothvat“ (Hina, 29.11.2017.). 5. Braćo i sestre. Što nam je činiti? Više nego ikad osjećamo kako nam je sada potrebno mirno, dostojanstveno i hrabro nastaviti svjedočiti za istinu. Isto tako, osobno i zajednički moliti. Mi smo kršćani i mi čvrsto vjerujemo u Božji sud i Božju pravdu. Božji sud je različit od ljudskih sudova, po svojoj apsolutnoj pravednosti i transparentnosti ali i velikoj Božjoj ljubavi i milosrđu. U toj vjeri smo kršteni i odgojeni. U toj vjeri smo danas ovdje olkuipljeni oko Gospodnjeg oltara u crkvi Sveta Mati Slobode... Samo za jednog čovjeka je Isus rekao „Za ovog bi bolje bilo da se ni rodio nije“. Molimo danas za dušu pok. Slobodana Praljka. To je razlog našeg dolaska ovdje u ovu crkvu. Prepuštamo ga milosrđu Božjemu. Neka dobri i milosrdni Bog primi sve dobro koje je on za zemaljskoga života učinio. S autorom iz Knjige tužaljki i mi molimo: „Spomeni se bijede moje i stradanja, pelina i otrova! Bez prestanka na to misli i sahnje duša u meni. To nosim u srcu i gojim nadu u sebi. Dobrota Gospodnja nije nestala, milosrđe njegovo nije presušilo“ (Tuž 3, 19-22.).

Kao što smo činili u tijeku rata i agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, kada smo žarko sklapali ruke i čvrsto se držali zajedno i danas molimo zajedno. Usprkos ogromnih patnji i stradanja u vrijeme rata, imali smo visoki stupanj povjerenja i zajedništva, suradnje i solidarnosti. „To je bilo okrunjeno slobodom i nezavisnošću zemlje, iako su se tomu protivili brojni svjetski političari. Tomu su najviše doprinijeli naši branitelji i generali na čelu s predsjednikom doktorom Franjom Tuđmanom kojemu je juče bila obljetnica smrti, brojni vjernici svojim molitvama i svećenici utješnim riječima, sakramentima, te karitativnom i duhovnom potporom. I sada kao vjernici imamo pravo i obvezu moliti se i boriti za pravdu i istinu. Preporučimo stoga u molitve uznike Hrvate u Haagu s njihovim obiteljima. Uključimo u molitve sve ranjene, nestale i ponižene diljem Hrvatske, Bosne i Hercegovine i svijeta. Neka Gospodar povijesti i ljudskih sudbina daruje svoju pomoć i utjehu svima koji pate i trpe zbog nepravde, te svim progonjenima diljem svijeta udijeli pravi mir srca koji jedino on može darovati.

Saga o generalu Praljku se nastavlja

KAD O „NAŠIM“ RATOVIMA DIVANI INOZEMSTVO JAO SI GA ISTINI

Piše GOJKO BORIĆ

Tijekom raspada komunističke Jugoslavije i stvaranja demokratskih država na njezinu bivšem teritoriju uslijedilo je „iseljavanje“ nekih njezinih pismenijih ljudi u sigurno inozemstvu odakle su bacali drvlje i kamenje na svoje bivše postojbine, posebno na Hrvatsku. Ne svi, ali mnogi, pa radi prostora ne ćemo spominjati imena. Tako su dvije književnice koje ne žele da ih se naziva hrvatskim spisateljicama objavljuivale literarne i političke uratke u kojima su risali samo tamne i često izmišljene strane hrvatske zbilje, pomnjivo izbjegavajući sve pozitivno u našim nevoljama. Jedna povjesničarka je u svojoj doktorskoj disertaciji tvrdila da je prvi Hrvatski preporod „velika laž“. Jedna književnica stalno priča kako je progone u Hrvatskoj, ali njezine knjige izlaze u Zagrebu gdje je nedavno rekla kako će prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman „ostati zapamćen samo prema riječima kako je sretan što nije oženio Srpkinju ili Židovku“, namjerno zaboravivši navesti pozadinu te nespretne izjave, pozadinu što je tumači na shvatljiv način. Jedna jezikoslovka s povremenim radnim mjestom u Njemačkoj, stalno istupa s tvrdnjom kako hrvatski kao poseban jezik ne postoji, za nju vrijedi samo nepostojeći „srpskohrvatski“. Zanimljivo je da se među negatorima svega hrvatskoga nalaze uglavnom žene. Možda je to slučaj, a možda i nije. Na psiholozima je da ustvrde što smeta tim pripadnicama, da se starinski izrazim, „ljepšega spola“, da im Hrvatska izgleda tako odurna da je jedna od njih objavila putopis o Hrvatskoj pod čudnim naslovom „Moj bijeli mir“, ustvari „antologiju“ najgore srpske propagande protiv naše zemlje, a sama tvrdi da nije Hrvatica, da odbija pripadnost bilo kojoj naciji jer to ograničava afirmiranje njezine individualnosti. Stvarno besmisleno, ali neki književnici očito uživaju, kako kažu Nijemci, u svojoj *Narrenfreiheit*, luđačkoj slobodi pa neodgovorno piskaraju što ih je volja. Iznimka među njima je dr. Alida Bremer, rođena Splićanka s mjestom boravka u Münsteru, koja je mnogo učinila glede promicanja hrvatske književnosti na velikom njemačkom govornom području od oko sto milijuna pripadnika, i to gotovo bez ikakve pomoći hrvatske države koja još nije shvatila da kultura spada u najvažnije „izvozne proizvode“. Od nedavno gospođa Bremer piše povremeno za utjecajni „Der Spiegel“ koji ima dopisnike diljem svijeta, ali ne za jugoistočnu Europu, pa su prilozi o tom području vrlo rijetki, a kad se pojave uglavnom su prepisivanja zastarjelih klišeja. Alida Bremer objavila je u „Spiegelu“ u povodu završetka tzv. jugoslavenskih procesa u Haagu više manje literarni članak, primjerice s tvrdnjom da Praljak nije shvatio „svoga“ Shakespearea, nazvavši samousmrćenje generala „tragičnom farsom“ s čime se nikako ne možemo složiti, jer farsa je po definiciji „primitivni, grubi igrokaz“, što se ni u kojemu slučaju ne može reći za Praljkovo javno ispijanje otrova, to više što je malteški sudac Carmel Agius tom prilikom pokazao stravičnu nemoralnu besćutnost, upravo nevjerovatnu brutalnost, nastavivši čitanje presuda ostalim optuženicima dok

mu je pod nogama u grčevima umirao jedan čovjek, jedno Božje stvorenje. To je scena dostojna jedne grčke tragedije, a ne farsa.

Članak A. Bremer trebalo bi prevesti na hrvatski da bi ga mogla procijeniti naša publika. Ima u njemu točnih i valjanih opažnja i zaključaka, ali njezin literarni pristup kravim ratovima na području bivše države nikako nije podesan za pronalaženje istine. To bi bio posao za jednog ili više povjesničara, što naša cijenjena autorica nije. Prljak nije osporavao sud, kako piše, kao Tito u tzv. bombaškom procesu god. 1928., baš obratno uvijek se s poštovanjem obraćao sucima. Također nije točno da je Prljak zatvarao oči pred zlodjelima pripadnika svoje nacije, to više što to formalno nije bio predmet procesa koji nije vođen protiv bilo kojega kolektiviteta pa i hrvatskoga, kako Tribunal ocjenjuju svi njegovi komentatori, nego protiv individualnih počinitelja zločina bez obzira na njihovu nacionalnost. Znači protiv onih pojedinaca koji su naredili zločine, sudjelovalo u njima i nisu ih spriječili iako su mogli. General Slobodan Prljak napisao je desetak knjiga u kojima je nastojao dokazati da ne spada u te vrste krivaca. Njemu se može ali ne mora vjerovati, no nije fer optužiti ga kako nije vidio zlodjela pripadnika vlastitoga naroda, kako piše A. Bremer, jer, naglašavamo, to nije bio predmet suđenja, dakle ne smije ga se teretiti za ono o čemu nije bilo rasprave premda se spominje trojac Tuđman, Šušak i Bobetko, kao sukrivce u fantomskom „zajedničkom zločinačkom podhvalu“ koji kontinentalna europska sudska teorija i praksa ne poznaju, ali može se shvatiti kao optužba protiv vodstva Republike Hrvatske kao države i naroda. Zlouporabama u tome pogleda nema i ne će biti kraja, pogotovo s bošnjačke strane koja završetak procesa „Šestorki“ tumači kao svako odbijanje hrvatskog etnita ili republike unutar BiH-a, i time ravnopravnosti hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini.

Neki njemački i naši komentatori nisu glede presude Prljku „pogodali u sridu“

A što se tiče slavljenja žrtve generala Slobodana Prljka u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini uzet ćemo za usporedbu jedan primjer iz njemačke ratne povijesti, (1938.-1945.) koji bi mogao biti sličan Prljkovu slučaju, a odnosi se na sudbinu feldmaršala njemačkog Wehrmachta Erwina Rommela, koji danas važi kao uzor vojnik pa jedna vojarna Bundeswehra nosi njegovo ime. Rommel je bio jedan od najuspješnijih Hitlerovih generala, a s obzirom na rečeno postrojbe pod njegovim zapovjedništvom počinile su brojne zločine od Rusije do Francuske, ono što se danas naziva koleteralnim žrtvama ili točnije - ratnim zločinima. Budući da je bio u dodiru s zavjerenicima protiv Hitlera, Führer mu je naredio da počinu samoubojstvo, što je učinio, a režim je iskoristio njegovu smrt za svoju propagandu. Suvremena demokratska Njemačka „zaboravila“ je sve Rommelove vojne zasluge za Hitlerov režim, svrstavši ga u „svjetle likove“ njemačkog vrlo mršavog pokreta otpora. Za razliku od feldmaršala Rommela koji se istakao kao osvajač tuđih prostora, general Prljak se borio za opstanak svoga hrvatskoga naroda na njegovim stoljetnim ognjištima. S obzirom na to pitamo se: zašto Nijemci smiju slaviti Rommela a Hrvatima je zabranjeno čak i prirediti mise zadušnice za generala Prljka, kako je to biskupija Rottenburg-Stuttgart naredila hrvatskim misionarima, dok u Španjolskoj i Italiji svake godine prelati Katoličke Crkve održavaju mise zadušnice za diktatore Franca i Mussolinija, i to Vatikanu uopće ne smeta. Jesu li Hrvati manje katolici od Talijana i Španjolaca? Očito jesu nakon što je papa Franjo drugi put poslao blaženoga

kardinala Alojzija Stepinca da o njemu prosuđuju protivnici katolištva, ovoga puta pod mitrom Srpske pravoslavne crkve. Zar je zaboravljeno kako je kardinal Kuharić naredio da se održe mise zadušnice za Josipa Broza Tita i Jakova Blaževića koji su počinili velika zlodjela o kojima posljednju riječ ipak ima samo dragi Bog, a ne neupućeni crkveni službenici koje plaćaju njemački porezni obveznici pa time i Hrvati u Njemačkoj.

Pisanje nekih njemačkih novina o „slučaju Praljak“ naveliko raduje srbijansku javnost. O tome naširoko piše beogradski vladin list „Politika“, (13.12.) rezimirajući njemačke medije da se „Hrvatska nalazi na krivom putu“, uglavnom citirajući ljevičarske i lijevo-liberalne novine kao „Frankfurter Rundschau“ i berlinski „Die Tageszeitung“ koji Hrvatskoj podmeću da gaji endehazijsku nostalgiju i umjanje žrtve Srba, Židova i Roma u tom razdoblju. Autor u „Frankfurter Rundschau“ poznati je hrvatožder Norbert Mappes-Niediek koji je objavio jedan od najgorih antihrvatskih pamfleta „Kroatien – Das Land hinter der Adria-Kulisse“, Hrvatska zemlja iza jadranske kulise, u kojemu je pokupio sve laži o hrvatskoj stvarnosti, upozoravajući njemačke turiste da se ne zavaravaju blještavilom ljepote jadranske Hrvatske jer da iza te kulise vlada mračni Balkan sa svim njegovim zločinima, (vidi o tome moj članak u „Hrvatskoj Reviji“ br. 4/2010. : „Zlonamjerno povezivanje NDH i Republike Hrvatske“). Mappes-Niediek uživa u svojim „vizijama“ kad piše : „Da je duže živio, i Tuđman bi završio u istražnom zatvoru u Haagu.“ Jao kakva glupost : Tuđman koji je na svim izborima bio nepobjediv i koji i danas uživa ugled i među onima koji su ga svojedobno pozivali da dade ostavku ! Slične blezgarije možemo naći u ekstremno ljevičarskom „Der Tagesspiegelu“ koji piše o navodnom jedinstvu hrvatske i srbijanske politike spram BiH : „Unatoč svim napetostima između dviju nacija, njihove vođe Franjo Tuđman i Slobodan Milošević bili su u jednom jedinstveni : u načelu nacionalističkog totalitarnog razmišljanja,“ (Deutsche Welle : „Srbija i Hrvatska se moraju suočiti s vlastitim zločinima“) . Mislimo ako itko ima pravo pozivati Hrvatsku da razmišlja o svojim zlodjelima, to nemaju njemački ekstremni ljevičari koji su iznjedrili terorističku bandu Baader-Menhof i pokazivali razumijevanje za bliskoistočne atentatore. Ništa se drukčije nije moglo očekivati od domaćih oponašateja stranih lažova kao što su srpske „Novosti“ i djelomično „Globus“. „Novosti“ ipak ne optužuju Praljka za zločine nego ga samo nastoje opanjkati da je bio vojni nevježa. Komentator „Globusa“ Marko Biočina tvrdi : „Najveća je tragedija haške presude *šestorici* to što brutalne zločine nad Muslimanima koje su počinile hrvatske snage nitko ne negira, ali nitko i ne spominje.“ To nije logično jer ako ih nitko ne niječe, znači priznaje onda ih time automatski spominje. Jedini pametni osvrt na haašku presudu napisala je prof. Mirjana Kasapović ustvrdivši : „Nakon Haaga : tri naroda, tri nepomirljiva tumačenja ratnih zbivanja, tri teško spojive vizije budućnosti. To je slika BiH danas.“ (Globus, 08.12.) Znači Haag je stvorio podlogu za nove međunacionalne sukobe u nesretnoj Bosni i Hercegovini, a ona kao „meki trbuh“ Hrvatske može biti uzrokom čak i rata protiv naše Republike. Kritičari hrvatskoga angažiranja u BiH zaboravljaju da je Republika Hrvatska po svome Ustavu obvezna brinuti se za Hrvate u inozemstvu, pa i u Bosni i Hercegovini, što je jednom drastično pokazao i takav antituđmanovac kao tadašnji predsjednik Republike, Stipe Mesić, koji jer poprijetio b-h Srbima da će poslati vojsku u Distrikt Brčko ako „Republika Srpska“ izglasa na referendumu priključenje

Republici Srbiji što bi dovelo do rata u tronacionalnoj državi i ne bi ostalo bez posljedica za Hrvatsku

.Tomislav Jonjić jedini uravnoteženi analitičar haaške presude

Jonjić branitelj optuženih u Haagu i Bosni i Hercegovini, znanstvenik s nizom zanimljivih radova i vječnik Neovisnih za Hrvatsku u zagrebačkoj Gradskoj skupštini objavio je u „Političkom zatvoreniku“ br.273, listopad/studen/prosinac 2017. opširnu studiju na 13 stranica sa značajnim naslovom „Za razliku od nekih, general Pranjak je u Haagu branio Hrvatsku!“ Malo tko s hrvatske strane ima tako temeljit uvid u haašku stvarnost kao T. Jonjić, pa bih preporučio svima koji se zanimaju za slučaj hrvatske b-h „Šestorke“ da pročitaju njegov sastavak, posebice radi toga što autor kritički piše o glavnom junaku njihove priče, generalu Slobodanu Praljku, ali ne šteti ni ostale u toj skupini. On s istim takvim stvaralačkim porivom opisuje pogriješke hrvatske vrhuške u odnosima s Haagom. Njegov opis prilika u srednjoj Bosni u tzv. „ratu u ratu“, to jest sukobima Hrvata i Bošnjaka jedinstven je po svojoj uvjerljivosti. Posebno je strašno čitati kako su neki u Zagrebu pokušavali provjeriti ustavnost Zakona o suradnji Republike Hrvatske s Međunarodnim kaznnim sudom, ali je naš Ustavni sud podnesak Ivana Gabelice odugovlačio da bi na kraju postao bespredmetnim, Rekli bismo : tipično hrvatska posla. Jonjić zaključuje da je čak Tuđanova Hrvatska bila više nego neaktivna u odnosu na tzv. međunarodnu zajednicu čije je čedo bio haaški Tribunal zaključivši : „A samo priprost um ne shvaća da ništa ne dokazuje onaj tko previše dokazuje. Drugim riječima, danas kusamo kašu koju smo uvelike sami pripomogli pomiješati. Jedna od njezinih žrtava je i general Slobodan Praljak koji je 29. studenoga 2017. u haaškoj sudnici broj jedan ispio smrtonosni otrov.“

Jonjić je dovoljno hrabar da može bez uzmicanja pred zamjerkama obožavatelja generala Praljka kritizirati neke njegove postupke. Praljak nije poslušao one koji su bili kritični prema njegovoj odluci da unakrsno preispituje svjedoke u sudnici kad je to posao samo za vješte kontinentalne pravne stručnjake, a ne za laike kakav je bio on. Prema Jonjiću, i generalovo samousmrćenje s odbijanjem „naslova“ ratnog zločinca „nekome može zvučati kao prešutna potvrda da za druge optuženike to možda i ne vrijedi.“ Iz rečenoga se može pročitati između redaka da je Praljak bio više uvjeren u svoju intelektualnu nadmoć nego u potrebu da sluša dobronamjerne savjete stručnjaka, što se fatalno odrazilo na tijek procesa protiv njega kao nepoznavatelja anglosaske pravne prakse kakva je bila prevladavajuća na suđenju u Haagu, a nju su kao zamjerku navodili i neki inozemni komentatori presude .

Jonjić ide dalje u opisivanju svojih dojmova o generalu Praljku, počevši od njegova sudjelovanja bez riječi na jednom predizbornom skupu u Imotskome gdje je ostavio negativan dojam baš poradi svoga prezimena, naime njegov otac Mirko bio je nakon pobjede komunista god. 1944. strah i trepet kod sviju s obje strane granice koji su disali hrvatski. Slobodan Praljak nije se dugo mogao oprati od kobnih sjećanja na svoga oca, i sam njegujući pomodarsko ljevičarenje u inače uglavnom konzervativnom hrvatskom društvu, postavši ono što je bio danas tek raspadom Jugoslavije kad je, kako piše Jonjić, izabrao „pravu, hrvatsku stranu.“ Kad je izbio rat Praljak je bio tamo gdje je trebao biti, na ratištima, ali nastavlja Jonjić : „Dijelom ga je na to natjerala taština – koju su mnogi doživljavali kao aroganciju – a dijelom i spomenuti kompleks obiteljske prošlosti...Zato je, dakle, kao običan vojnik otišao u *Oluju*. Imao je potrebu uvijek iznova se dokazivati, više pred sobom nego pred drugima, ali ni te druge ne bi poštudio

priređbe,“ što znači javnih spektakularnih nastupa, a to su svi oko njega smatrali pretjerivanjem koji će mu otežati obranu pred haaškim sudom premda se hvalio da će u Haag odnijeti dva kubika dokumenata „pa ako nakon toga ne shvate da general Pranjak nije ratni zločinac, neka me osude!“ Po mišljenju Jonjića „Praljkova taština nadjačala (je) racionalnu argumentaciju profesionalnih pravnika.“

Jonjić opisuje Praljkovo držanje tijekom nepunoga tromjesečnoga suđenja god. 2006. : „U svakom slučaju, general Praljak je i tijekom ta tri mjeseca neke u sudnici iritirao svojim teatralnim, ponekad i arogantni nastupom, ali – on za to nije hajao. On se sebe nije odricao, a čovjek bi na trenutak rekao da je svojim izgledom i osebnim nastupom ubirao i simpatije možda i svih članova raspravnoga vijeća.“ Unatoč rečenome Praljak je Jonjiću bio simpatičan premda mu nije bio blizak. Jonjić piše: „Zato je pretenciozno kad ga nazivam čak i poznanikom, ali priznajem da me je njegova smrt i osobno silno pogodila. Mnogima nije bio simpatičan, meni jest : sviđala mi se (njegova) inteligencija čak i onda kad ju nije pratila skromnost. Bilo je puno šarma u toj povremenoj bahatosti...Meni je imponirao svojom odlučnošću i ozbiljnošću kojom je spremao svoju obranu, ali i bezuvjetnom spremnošću da odgovornost za zločine radije preuzme na svoja pleća, nego da ih prevali na teret službenog Zagreba i ondašnjeg hrvatskoga državnoga vrha : "Tamo gdje sam bio, ja sam bio i zapovjednik !". Ovim je opravdan naslov Jonjićeva eseja.

Jonjićev tekst je svojevrstni dokument, dakako jedno od više mišljenja, ali sastavljen s velikim poznavanjem stvari i istodobno topao u ljudskom pogledu premda se kao neposredni svjedok bez povijesne distancije nije mogao posve pridržavati one latinske „De mortuis nil nisi bene ; de vivis nil nisi verum“, O mrtvima sve najbolje; o živima samo istina. O slučaju hercegbosanske „Šestorice“ i njezina tragičnoga junaka generala Slobodana Praljka povjesničari će morati napisati više knjiga temeljem dokumenata haaškoga Tribunala, ali i hrvatskih izvora tako da Hrvati ma gdje bili nešto korisna nauče o svojoj današnjici kako bi budućnost mogli bolje oblikovati u svakom pogledu, kao ljudi, kao kršćani, kao nacija, kao Europljani .

Hrvatski tjednik , 04.01. 2018.

VALENTINA KRČMAR**ŽRTVA GENERALA PRALJKA**

Svi smo potreseni vijestima iz Haaga. Užasnuti smo presudom tog "časnog" suda, koji je jednim potezom pera odlučio o sudbini šestorice Hrvata, o sudbini njihovih naroda, ustvari svih nas Hrvata. S užasom i nevjericom slušala sam i gledala posljednje riječi nevinog čovjeka, koji više ništa nije mogao učiniti za svoju zemlju koja pati već desecima godina, već umrijeti nakon izrečenih riječi sucu Carmelu Agiusu: "General Praljak nije ratni zločinac i s prijezirom odbacujem vašu presudu".

Kako je rekao akademik Pečarić, najnoviji Zrinjski je poletio u boj za Hrvatsku, za istinu i pravdu, za svoj hrvatski narod, kojeg je taj "časn" Haaški sud žigosao crnim perom tzv. "zločinačkog" udruživanja.

Dakle, Hrvatska je kriva, mi smo krivi. Interesantno! Nismo prešli ničiju granicu, ni stope tuđeg teritorija nismo uzeli - a mi krivi! A oni, koji su haračili po tri zemlje - prešli tri granice - samo imaju individualne krivice, tu i tamo su "pomalo krivi". Već su počeli pozivi iz Haaga za tzv. hrvatskim krivcima. Krivi smo što smo se branili. Krivi smo što smo sanjali slobodu, što nismo više htjeli imati srpsku čizmu nad glavama. Krivi smo što smo pomagali tamo gdje je bilo nužno, krivi smo jer smo uspjeli organizirano braniti svoje domove, obitelji, crkve, škole, živote.... A bili smo uglavnom sami, nenaoružani.

Pitam se, prijatelji moji, sukrivci sa mnom, a gdje je bio taj Haaški sud kad je Vukovar bio pod paljbom svega mogućeg? Gdje je bio taj isti sud kad je Vukovar pao u četničke ruke nakon herojske obrane u ruke mrzitelja svega što je hrvatsko? Šljivančanin? Ovčara? Gdje je bio Haaški sud kad su pobijeni Bjelovarčani? Škabrnjani? Ljudi iz Lovasa? Logori Trnopolje, Manjača, Srebrenica, Sarajevo pod vatrom metaka i granata, tisuće mrtve djece...

Nije dobro biti žrtva, zaista. Posebno je teško slušati glasove žrtava onima, koji bi im trebali pomoći, a to su nam dokazali svjetski moćnici za vrijeme Domovinskog rata! Jer žrtve zapomažu kad umiru, a to zapomaganje teško je bilo slušati "pravednicima" svijeta, koji blaguju kraj punih stolova s onima koji su organizirali ubijanje, mučenje, silovanje...

Sjetite se mnogobrojnih putovanja raznih svjetskih moćnika Miloševiću, Karadžiću, njihovih beskonačnih razgovora o primirjima, koja nisu vrijedila ni papira na kojem su bila napisana....Gotovo svaki vikend bili su u Beogradu, Palama... Jasno, uvijek je lakše gledati uglađena lica u svježe speganim košuljama, koji mirno i razborito razgovaraju o "čvrstom primirju", dok žrtve plaču, grcaju, umiru u jaucima....

Pitam se danas gdje je bio Haaški sud za vrijeme agresije jedne zemlje - Srbije - na tri zemlje, Sloveniju, Hrvatsku i B i H. Zar su zaboravili činjenice? Zašto je ustvari Srbija bila bombardirana nekoliko mjeseci? Zar su zaboravili "mirotvorce" vezane kraj raznih važnih objekata u BiH? Zar su oni tada spavali ili su možda stavili vatru u uši kako ne bi čuli jauke umirućih?

Jasno je svakome na svijetu da mi Hrvati - mi na teritoriju Hrvatske ili na teritoriju BiH, ili mi koji živimo izvan Hrvatske - nismo nikakvi anđeli (a tko, molim vas, je?), ali sigurno nismo ono čime nas probavaju žigosati i predstavljati drugima mnogi

moćnici svijeta već dugo, dugo godina, a sada se i ovaj "časni" Haaški sud pridružio njima. Jer da se nismo uspjeli obraniti završili bi kao oni na Bleiburgu, Mariboru, Macelju....Obranili smo se, Bogu hvala a nama su život i ponašanje oformili ljudi kao Bl. kardinal Stepinac, koji nikad nije pokleknuo ni u najtežim vremenima, niti ikada izdao Katoličku crkvu ni svoj narod, ili kao kardinal Kuharić, za kojeg je dr. Juraj Batelja jednom rekao "da nam je bio očinska utjeha u Domovinskom ratu". I nitko od nas nije zaboravljao riječi kardinala Kuharića "....ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja ne ću njegovu. Ako je razorio moju crkvu, ja ne ću dirnuti njegovu, dapače, čuvati ću je. Ako je napustio svoj dom, ja ne ću ni igle uzeti iz njega. Ako je ubio mog oca, brata, sestru, ja ne ću vratiti istom mjerom, nego ću poštovati njegova oca, brata, sina, sestre!" (Kuharić, Franjo: "Mir je djelo pravde, Glas Koncila, 1995. str. 162)

Nemam riječi danas na događaj prije dva dana, srce mi plače nad najnovijom žrtvom Haaga, ali jednu stvar ne .dozvoljavam ovom "časnom" Haaškom sudu: Ne ogovarajte nam domovinu! Nikakvo "zločinačko" udruživanje nije postojalo nigdje u Hrvatskoj. Mi smo branili svoje pred moćnim i dobro naoružanim neprijateljem, koji je mrzio i danas mrzi sve što je hrvatsko i nije imao nikakve samilosti ni za ranjene, ili hrvatske starce ili djecu. Nemojte me stavljati u ništa zločinačko, a to radite ovom presudom, jer po toj presudi smo mi svi, koji smo se borili za slobodnu i demokratsku Hrvatsku udruženi u "zločinačko" udruživanje. Moje je srce čisto, kao i srca mojih prijatelja, branitelja Hrvatske i BiH i jedan tzv. Internacionalni sud ne može promijeniti što nosimo u svom srcu, a to je da volimo svoj hrvatski narod i braniti ćemo ga kad god bude nužno. Sretna sam što sam i ja sudjelovala u obrani svoje domovine i ako me to stavlja u to što vi zovete "zločinačko" udruživanje - izvolite samo! Ja znam svoje srce, u kojem nema mržnje, kao ni u mnogim hrvatskim srcima, ali nema ni zaborava na sve ono što su počinili istočni susjedi po našoj Hrvatskoj, BiH, na sve užasne zločine koji nam često ne daju mirno spavati po noći.

Gen. Praljka više nema. Svoj zadnji dah dao je za obranu Hrvatske i BiH, u kojoj je hrvatski narod gotovo istrebljen, ali to Haaški sud ne vidi. Netko je rekao: Neće Praljak biti svetac, on će biti zastava. Žrtva gen. Praljka je nezaboravna, ona će nam biti ta stalna luč u borbi za istinu, pravdu i slobodu, kojoj se svi mi, domovinska i iseljena Hrvatska, duboko klanjamo.

Valentina Krčmar, Toronto

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/28152-zrtva-gen-praljka-ce-nam-biti-ta-stalna-luc-u-borbi-za-istinu-pravdu-i-slobodu-kojoj-se-svi-mi-domovinska-i-iseljena-hrvatska-duboko-klanjamo.html>

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

DR JURE BURIĆ

SVE SE SLOŽILO

Očito je kako se u životu neke stvari moraju složiti , silnice se uskladiti, želje objediniti i u toj želji kroz iskrenu vjeru ustrajati.

Tako je bilo 1991. kad smo branili i 1995 kad smo svoju Domovinu oslobađali.

Morali smo dočekati vrijeme dva Franja - Tuđmana i Kuharića i vrijeme Petrovog nasljednika u Rimu

Svetog Ivana Pavla Drugog.

Nikad u povijesti Hrvatskog naroda nije bila veća razlika u vojnoj sili i oružju na strani neprijatelja kao što je to bilo tada.

Bila su vremena kad smo bili vojno brojniji i vojno jači - bile su i želje i molitve na našoj strani, ali države nije bilo.

Nije je bilo jer se nisu - ISPUNILA VREMENA !

A onda ,sve te želje i molitve u jednom trenutku pretvoriše se u stvarnost .

Božja providnost dade nam na Pantovčaku jednoga Franju - Tuđmana , a na Kaptolu drugoga Franju - kardinala Kuharića .

Sve to dobi Božji blagoslov iz Vatikana od "Bijelog Hrvata "- našeg iskrenog i pravog prijatelja Sv oca Ivana Pavla Drugog.

Uzalud su svjetski moćnici okretali glavu od Hrvata, skloniji našim neprijateljima nego jednom napaćenom Hrvatskom narodu.

Molitve i želje , hrabrost mladosti i mudrost starosti objedinjene u jednom cilju - stvaranja slobodne i nezavisne države Hrvatske urodile su plodom - i mimo volje Svijeta stvorismo svoju Hrvatsku.

Na krilima vojne pobjede kojoj je trebala još jedna svjetska afirmacija Bog nam podari jedno športsko ime koje posta po cijelom svijetu poznato - podari nam našeg Ćiru Blaževića - osebnog, simpatičnog izbornika koji u " crnim hrvatskim danima" svojim "bijelim šalom "oko vrata davaše nadu i poruke s Maksimira.

Ćiro je bio pronicljiv i pametan izbornik- znao je da je uspjeh u zajedništvu i motivaciji , vjeri i silnoj želji .

Ta divna momčad na čelu sa Davorom Šukerom osvoji simpatije Svijeta.

Ćirina dosjetljivost i kapa ranjenog Francuskog policajca na njegovoj glavi prepunog stadiona u Parizu osvoji srca Svijeta.

Predsjednik Tuđman svojom nazočnosti dade moralnu potporu Hrvatskoj ekipi i - nadosmo se na TREĆEM mjestu na Svijetu.

" Mala" Hrvatska u ravnopravnom društvu najvećih na Svijetu.

Kroz taj uspjeh veličahu se i naši državni uspjesi .

Više je donijela popularnosti Hrvatske ona Ćirina kapa francuskog policajca na glavi i Šuker od " mudre" Očenašekove glave u diplomaciji.

I onda - muk !

Dvadeset godina muke i muka!

Što smo sve doživjeli i odtrpjeli u ovih dvadeset godina dok se silnice opet nisu " poklopile"

Očito je da smo izmolili jedno novo ime na čelu naše nogometne reprezentacije - koja je po svojem sastavu i pojedincima što su u samom vrhu Svjetskog nogometa - našeg skromnog, Bogobojaznog, nacionalno svjesnog i mudrog izbornika - ZLATKA DALIĆA.

Stasitog Livnjaka koji sa svojim momcima - Modrićem, Rakitićem, Mandukićem dade nadu i ispuni očekivanja .

A sve to nekako skromno , uljudno,

ponizno- bez bahatosti i s vjerom u Božju providnost.

I njegovi momci po uzoru na svog izbornika ostaše vjerni takvom ponašanju i čvrstoj vjeri da jedino uz Božju pomoć , svoje znanje i neizmjerni trud te vjerne navijače koji " cijeli Svijet" zamotaše u crveno - bijele kockice - mogu doći do toliko željenog plasmana- u polufinale Svjetskog nogometnog prvenstva.

Možete li zamisliti : " mala " Hrvatska među ČETIRI NAJBOLJE nogometne nacije na svijetu .

A što ako postanemo PRVI što je lako moguće ?

ČETIRI MILIJUNA - bolja od

SEDAM MIJARDI - koliko li nas već sada na svijetu ima !

Ja u to vjerujem, ja se tome nadam ja zato Boga molim i u našeg DALIĆA i njegove momke se uzdam.

Hvala Ti Bože - neizmjerno Ti HVALA i na ovom do sada !

Hvala Ti što naše Hrvatske zastave izvješene ispred jednog kafića u Ravnom ostaše - od početka do kraja Svjetskog nogometnog prvenstva !!!

A ona izvješena na mojoj kući - postanemo li PRVACI SVIJETA - ostat će tamo četiri godine !!! do novog svj . prvenstva !

A tko to zna ?

Možda su se ipak - ISPUNILA NEKA VREMENA ?!!!

Možda ?!

ŽIVJELA HRVATSKA !!!

10. srpnja 2018.

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE
TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.**

ZLATKO PINTER

**HRVATI SE VIŠE NE MIRE S NAMETANJEM
KOLEKTIVNE KRIVNJE**

Narode moj, vidite li vi kako ovih dana poput čopora bijesnih pasa na stražnje noge skaču čuvari jasenovačkoga mita i sljednici one zloćudne ideologije koja nam je nametnula hipoteku „genocida“, „holokausta“ i „zločinačke nacije“!?

Dovoljan je dašak istine, lagani povjetarac (poput onih 15 minuta gostovanja Igora Vukića na HTV-u, nedavno, povodom predstavljanja knjige *Radni logor Jasenovac*), pa da se ta učmala žabokrečina, to ustajalo leglo gmizavaca uzburka i svojim ogavnim smradom podsjeti da je još uvijek tu i nakon punih 28 godina hrvatske državnosti.

Već više od 50 godina slušamo njihove bolesne laži koje nagrizaju hrvatsko nacionalno biće poput kancera, ali još više od toga boli hrvatska šutnja i pristajanje na tu zlokobnu perfidiju. Kakvi su to mozgovi i mentalni sklopovi koji su pripravnici bez ograda i promišljanja pristati na jednu rasističku tezu o „urođenoj genocidnosti“ vlastitog naroda i njegovoj „zločinačkoj prirodi“?

Dakako, nisu svi Hrvati šutjeli. Imamo blistavih primjera hrabre borbe protiv tog zla. Dr. Franjo Tuđman, kardinal Franjo Kuharić, Ante Bruno Bušić, dr. Ljubo Boban i brojni drugi intelektualci, svjesni što je u pitanju i koliko je to pogubno po hrvatski narod, već su u vrijeme komunizma govorili istinu i pružali otpor velikosrpskoj i partijskoj oligarhiji kojoj su crne legende o Hrvatima služile kako bi nas disciplinirali i unaprijed osujetili svaki naš pokušaj osamostaljenja i oslobađanja iz njihovog zagrljaja.

Proglašavanje Ustaškog pokreta „najvećim zlom koje je postojalo u historiji ljudskog roda“, njegovo vezivanje uz HSS i Katoličku crkvu, uz maksimiziranje „ustaških žrtava“ (kako u logoru Jasenovac tako i uopće), bili su stupovi na kojima je sagrađena zloćudna teza o kolektivnoj krivnji Hrvata.

Masovne žrtve podrazumijevaju masovne počinitelje zločina – a to je onda na korak do mogućnosti ispisivanja kolektivne optužnice cijeloj naciji.

Primjer koji slijedi jedan je od tipičnih iz vremena vladavine zločinačkog komunističkog režima i on pokazuje što je sve tada bilo dopušteno velikosrpskim propagandistima (koji su spletom okolnosti i silom prilika privremeno navukli *komunističku ljušturu*).

Komunistički ratni zločinac i partijski aparatčik, agitpropovac, službeni biograf Josipa Broza Tita, velikosrpski nacionalist i akademik *Vladimir Dedijer* (nadahnut

„znanstveno“ utvrđenim spoznajama iz *Magnum crimena* i sličnih izvora), već u jesen 1961. godine, pišući predgovor za dansko izdanje romana *Dobrice Ćosića Daleko je sunce*, elaborira neka od pitanja tada recentne povijesti južnoslavenskih naroda (zanimljivo, u tekstu nema gotovo niti riječi o samome djelu, a naročito ne o njegovom sadržaju, nego je isti iskorišten za velikosrpsku propagandu pod krinkom „humanizma“ i „pijeteta“ prema žrtvama rata):

(...) *Razmišljam kako ti talasi masovne nasilne smrti tuku srpski narod kroz vekove. U minulom ratu u Jugoslaviji poginulo je više od milion i sedamstotina hiljada ljudi, a u prvom svetskom ratu gubici su bili još veći. Samo je Srbija, prema službenim podacima iznesenim na Mirovnoj konferenciji u Versaju, izgubila 41% od celokupnog broja svog stanovništva ...*

... Taj sveti teret nasilne masovne smrti prisutan je u svesti moga naroda, to je glavni motor koji nas održava živim, on je kompas u burama koje su pred nama, koje nam prete.

Zbog toga skrećem pažnju čitaocu u Skandinaviji, ovde na dalekom severu, da će mu Ćosićevo štivo pomoći da bolje razume sudbinu jednog malog naroda na Balkanu.

Ova knjiga poseduje i druga svojstva. Kunem se, još jednom, da je ona pošteno opisala rat u Jugoslaviji ...

(...) *Nadbiskup Stepinac i Katolička crkva u Jugoslaviji bili su u koluziji s Hitlerom, u stvari duhovni začetnici genocida protiv srpskog naroda, kojom prilikom je stradalo 600 hiljada ljudi. O tome istorije u Evropi ne pišu, jer to je jedna od najvećih sramota evropske civilizacije.*

*... Dobrica Ćosiću kao srpskom partizanu, mora se priznati zasluga da je kao retko koji pisac otkrio te mračne ubilačke struje u sopstvenom narodu ...“ (Dobrica Ćosić, *Fjernt star S'olen. Med Forord af Vladimir Dedijer. Oversat fra serbo-kroatsk af Toni Madsen.* – Kobenhavn, Aschheloug Dansk Forlag, 1961; p.p. 5-6.; preuzeto iz: Vladimir Dedijer, *Književnost i istorija*, Beograd, 1985., str. 207-208.; dijelove teksta istaknuo: Z.P.).*

Eto jednog kratkog i sažetog prikaza recentne povijesti jugoslavenskog prostora iz radionice Agitpropa, u čije ime Dedijer i Ćosić slabo obaviještenoj danskoj publici neupućenoj u događanja o kojima je riječ tumače „istinu“ o tomu što se događalo u Jugoslaviji tijekom Drugoga svjetskog rata. I ne zaboravimo, riječ je o osobnim prijateljima bravara Jože kumrovečkog i njegovim sluganima koji su svoj povlašteni položaj u Partiji i društvu koristili kako bi na sve raspoložive načine i svim sredstvima širili otrovnu mržnju i opskurne laži na štetu hrvatskoga naroda a za račun i u korist naci-fašističke velikosrpske ideologije.

Čak i iz ovog kratkog ulomka jasno je vidljivo kako tandem Dedijer-Ćosić srpsku naciju stavlja isključivo u poziciju „žrtve“, a Hrvate proglašava najvećim (i jedinim!) zločincima i optužuje ih za „genocid“.

Jasenovac se ne spominje, iz prostog razloga što taj mit još uvijek tada (1961. godine) nije uspostavljen, ali tu je (za svaki slučaj) bolesna laž o 600.000 pobijenih Srba i Katoličkoj crkvi kao „duhovnom začetniku genocida protiv srpskog naroda“.

Dedijer i Ćosić ne spominju Srbiju i Srpsku pravoslavnu crkvu (jer oni, valjda nisu bili u „koluziji s Hitlerom“), pa ni zloglasnog vladiku *Nikolaja Velimirovića Žičkog* (aktivnog fašista Ljotićevog ‘Zbora’), oni „zaboravljaju“ što su u godinama prije i za vrijeme Drugoga svjetskog rata radili patrijarh srpski *Varnava*, njegov nasljednik

Gavrilo Dožić, mitropolit crnogorsko-primorski *Joanikije Lipovac*, stotine popova četničkih koljača (počevši od popa *Momčila Đujića* preko popova *Save Božića*, *Sergija Urukala*, *Slobodana Šiljka*, *Milorada Vukojičića Mace* i preko 360 drugih pripadnika klera SPC koji su bili aktivni četnici i koljači koji su među ostalim ubijali i vlastite sunarodnjake po Šumadiji, Bosni i Crnoj Gori), ali zato ponavljaju laži o „više od milion i sedam stotina hiljada“ žrtava rata i 41% srpskih gubitaka stanovništva u Prvom svjetskom ratu. Ovaj zlokobni dvojac bez morala u skrupula, te nebuloze i notorne neistine umotava u tobožnje nastojanje da se „otkriju mračne i ubilačke struje u sopstvenom narodu“ (tako što se Srbe prikazuje kao žrtve, a Hrvate i katolike kao krvnike!?).

Eto, to je samo jedan od bezbroj primjera bolesne propagande Titovih poltrona i slugana koji su zaštićeni svojim statusom i Partijom, već tada širili ogavne laži i stvarali zlu krv među narodima – i što je najperverznije u svemu, sve su to umotavali u „bratstvo-jedinstvo“ i „dobre namjere“!?

Nastavljajući takve propagande koji danas u Hrvatskoj skaču poput bijesnih pasa na svakoga tko takne njihove dogme i mantre, pojavljuju se u likovima Milorada Pupovca i njemu sličnih.

U čoporu vlada panika.

Vrijeme razotkrivanja je pred nama. Maske su spale.

Hrvati više ne pristaju na šutnju i nametanje kolektivne krivnje... TOČKA!

Zlatko Pinter/Kamenjar.com

<https://kamenjar.com/hrvati-se-vise-ne-mire-s-nametanjem-kolektivne-krivnje/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S
PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO,
ZAGREB, 2018.**

BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ

**MARKO LJUBIĆ: „RASUDBE HRVATSKE
DRŽAVNOSTI“ – HKV, Zg 2018. – predstavlanje
18.IV.2018.**

Dragi Marko, poštovani predstavljači i uvaženi gosti, svi cijenjeni sudionici ove večeri predstavljanja knjižnog prvijenca Marka Ljubića!

„Marko Ljubić jedan je od današnjih malobrojnih, ali zato najboljih hrvatskih pisaca i novinara čiji tekstovi, na domoljubnim portalima i u časopisima, odišu velikim poznavanjem suvremen hrvatske stvarnosti, iskrenim patriotizmom i profesionalnom, ja bih dodao i kršćanskom etikom. K tome njegovo beskompromisno poštenje kojim pristupa svakoj aktualnoj temi pokazuje kako je riječ o peru koje je već ostavilo, a nadam se da će i u budućnosti ostaviti, dubok trag. A to je trag istine, zauzetosti za dobro i velika zabrinutost za vrijednosti koje su bitne za opstanak i napredak našega naroda, a one su već dva desetljeća u krizi, obezvrjeđivane, napadane i potiskivane. Neki mi njegovi tekstovi zvuče poput Matoševih, s jednakim osjećam domoljublja i iskrene jadikovke. Proroci nikada nisu bili shvaćeni u svoje vrijeme, ali zato jer su vidjeli dalje od drugih i bili spremni to i izreći, pa i pod cijenu vlastitoga trpljenja, nerazumijevanja i odbacivanja, njihova je riječ, kao i njihov primjer, otvarala vrata novoj nadi i pravednijem društvu. Uvjeran sam da je Marko Ljubić upravo takav naš novinar i pisac, britak ali istinski analitičar, koji svojim pisanjem pomaže rađanju bolje Hrvatske.“

Vidim da sam ovim riječima, koje su otisnute i na nutarnjim koricama knjige, zapravo rekao da je Marko Ljubić poput „primalje ili babice pri porođaju“. A za porod zna se da je: za majku bolan, za oca radostan, a za liječnika, sestre i medicinsko osoblje – kako kada – od slučaja do slučaja i stresan, ali i rutinski pa i radostan događaj. I novinar odnosno pojedinac koji ima poslanje javno govoriti ili pisati je svojevrсни prorok koji pomaže u rađanju države Hrvatske ima sva ta iskustva. I još mnoga druga. Ali rekao sam također da se Hrvatska još uvijek rađa. I to je jedan osobit uvjet, okolnost koja je jedinstvena... jer mi imamo jasan datum kad je stvorena Hrvatska kao moderna država, no ono što svaku državu čini neovisnom i suverenom, još uvijek nije ostvareno u našoj Domovini. I zato takvi „primaljski“ novinari ne malo pomažu – jer detektiraju probleme, vide protagoniste, uočavaju opasnosti i svojim tekstovima nastoje utjecati da se sve to promijeni na bolje, da se stanje u jedinoj Domovini uredi kao što je u svim

drugim normalnim državama. A Hrvatska je još daleko od toga. Zato mislim da se ona još uvijek rađa i da su joj potrebne primalje i primalji (da budem u duhu Istanbulske!?). No, i sam autor kaže da je njegovo pisanje upravo to ...

Premda redovito rado čitam Markove kolumne na HKV-u odnosno kako ih prenese portal narod.hr, ja bih se želio u ovom svojem obraćanju zadržati samo na 3 od 39 njegovih razmišljanja /odnosno kolumni koliko ih ima ova knjiga... Riječ je o tome što osobito meni pripada, kao katoličkom biskupu, ali i onome u što sam osobno uključen. To su kolumne: 1/ *Kardinal Bozanić: Savez utemeljen na povratku kršćanskom identitetu* (45-51); 2. *Nacionalni putokaz: Stepinčev odnos prema totalitarizmima* (70-76); i 3. *Praksa vješanja Hrvatske: Javni linč Darija Kordića* (243-264). Prve dvije kolumne su direktno intonirane vjerskim pitanjima, a treće je zbog moje osobne uključenosti, ali i ono duboko odražava vjerski sadržaj i pitanja.

Rekao bih da je ovo moje selektivno prikazivanje moguće ipak promatrati kao „*pars pro toto*“ tj. dio za sve, dakle, premda se zaustavljam samo na dijelu ukupnog sadržaja knjige, on je reprezentativan jer na njemu je moguće pokazati i druge teme i osobito pristup i način kako ih autor prikazuje.

- U kolumni o kardinalu Bozaniću i njegovim riječima autor ističe dvije njegove jake poruke: jedna je bila o „grijehu struktura“ na početku njegova mandata, a što su već tada odnarođeni mediji iskoristili kao kritiku vladajućih da bi rušili državotvornu opciju, te posljednju božićnu poruku o „savezu u dobru“ (46) na što je Kardinal pozvao u jeku velikih podjela i novih opasnosti koje prijete hrvatskom društvu. Ocjenjujući kako je ova najnovija poruka Kardinala Bozanića na razini najvećih poruka prijašnjih kardinala Stepinca i Kuharića, Ljubić razobličuje „manipulativnu inverziju saveza zla“ (45) koja je na djelu... „eksploziju uništenja hrvatskog identiteta“... „nevjerojatnu kampanju afirmacije zla u Hrvatskoj“! A sve se to, prema autoru, događa zbog „krize duha, samosvijesti, samopoštovanja, samopovjerenja, krize osobnog identiteta a sve to uvjetuje – krizu vjere“ (47) Pisac interpretira Kardinalov poziv „savez u dobru“ kao „savez za dobro“ (48). Taj božićni savez pobjednički je savez koji je donio upravo Bog svojim dolaskom k nama ljudima u našem ljudskom tijelu. Nasuprot promotorima antivrjednota Kardinal je istaknuo temeljne vrjednote koje treba braniti i promicati tim savezom. To su: čovjek, obitelj, djeca, narod. Marko pokazuje da Kardinal ovim „savezom za dobro“ želi poručiti kako smisao Božića nije pasivno promatranje, nego odupiranje zlu u Hrvatskoj. A nije slučajno, primjećuje autor, što u tzv. pretežitim medijima gotovo nitko tu sintagmu nije spomenuo. Ipak ta se poruka ne smije prećuti, poziva Marko, i on tumači i poziva da se ne smije odustati od sebe, od svoga identiteta, da se ne smije šutjeti niti se skrivati. I zaključuje: „Prvo se mora obraniti obitelj da bi ju se slavilo. Jer obitelj je relativizirana s ciljem uništavanja i razaranja Božića. Bozanić je upro prstom u sve to, tko vidi i tko čuje. Zar ne bismo konačno trebali čuti i vidjeti?“ – pita se indikativno autor (51).

- Razmišljajući u svojoj kolumni o našem svetom blaženiku Alojziju Stepincu i njegovom odnosu prema totalitarizmima, autor nas uvodi u veliku temu koju je naslovio: „nacionalni putokaz“. Znamo da je papa sv. Ivan Pavao II., proglašavajući blaženim kardinala Stepinca na Mariji Bistrici, 3. listopada 1998. rekao da je on svojevrsni „kompas“ za naš narod. Očito tu misao dijeli i Marko Ljubić kad govori o kardinalu Stepincu. Svoju kolumnu Marko započinje tvrdnjom da se on uvijek pojavljuje kad je naš narod na nekom povijesnom raskrižju i izložen udarima „najčešće

radikalno suprotnih vrijednosnih silnica“ (70). A kaže da je i ovo to vrijeme. Cijela kolumna napisana je poslije izložbe i konferencije o bl. Alojziju Stepincu u Europskom parlamentu, održane 14. i 15. lipnja 2016., na kojoj sam i sam sudjelovao predvodeći svetu misu u prostoru parlamenta. Autor ovog teksta i sam je bio na tim događajima, kada sam ga bolje i osobno upoznao, te sam još radije čitao njegove tekstove poslije toga. A on ovdje tvrdi kako samo onaj koji ili ne zna ili zna pa namjerno laže, može o bl. Alojziju govoriti kao zločincu. Nakon toliko dokaza o blaženikovo hrabrosti, o javnom protivljenju rasnim ideologijama i terorizmu koji je provodila vlast, zauzetom spašavanju svih ugroženih – bez obzira na vjeru i nacionalnost – za vrijeme Drugog svjetskog rata... još postoje oni koji o njemu nameću „neljudsku paradigmu“ i osuđuju ga. Zašto? Jer „nastaje ubiti svjetlo pred očima hrvatskog naroda“ kaže autor (74). On problematizira odsutnost „petero eurozastupnika hrvatske navodne ljevice“ (ib.) koja je u Bruxellesu bojkotirala izložbu i konferenciju o bl. Alojziju. Kao da se i dalje vodi bitka, kaže on, o tome „tko će i na koji način nadvladati... i čije će viđenje Stepinca postati pretežito društveno obilježje.“ (ib.)

Zanimljivo je, što mnogi ne znaju, da je bl. Alojzije 1955. bio zagovaratelj ujedinjenja Europe pa je 1957. odluku 12 europskih zemalja o raspolaganju nuklearne energije – kako piše župnik Josip Vraneković u Dnevniku /530/ - prokomentirao ovako: „To je početak nove ujedinjene Europe, što toliko želim. Bogu hvala da gledam barem njezine početke. To će jednog dana biti prva sila svijeta. Daj Bože, da i naš jadni narod uđe tu i nađe svoje rješenje.“ (75). Naš sveti Blaženik je međutim ujedinjenu Europu zamišljao kao kršćansku Europu, oslobođenu komunizma tako da njegova želja da se i hrvatski narod nađe u ujedinjenoj Europi znači ono što danas EU nije. Zato je na mjestu pitanje: Quo vadis Europa? Kao i quo vadis Croatia? Doista, slijediti putokaz bl. Alojzija Stepinca pitanje je „esencijalnog izbora današnje Hrvatske“ (76), dobro ukazuje naš autor.

- U dugom članku „Praksa vješanja Hrvatske: javni linč Darija Kordića“ (243-264) /inače mi se Markovi tekstovi čine ponekad predugima!/?/ autor je na primjeru povratka iz zatvora Darija Kordića dobro opisao što se to događa s Hrvatskom danas. Na taj već povijesni dan, 6. lipnja 2014., i sam sam bio na zagrebačkom aerodromu među mnoštvom radosnih domoljuba iz Hrvatske i BIH koji smo dočekali Daria kao prijatelja, radosni što je konačno nakon 17 i pol godina robije – slobodan. On po mojem uvjerenju nije trebao biti ni osuđen ni kažnjen jednim jedinim danom zatvora, ali ja nisam bio svjedok ni događaja u Srednjoj Bosni za vrijeme Domovinskog rata, ni suđenja u Haagu, nego sam dragog Darija upoznao posjećujući ga više puta u zatvoru u Grazu. I u njemu sam upoznao Božjeg čovjeka, čovjeka koji strpljivo, ali i radosno nosi svoj križ, nalazeći u tome Božju volju i priliku da primi Božju milost susreta s Bogom, produbljenja svoje vjere, dublji ulazak u molitvu... Svemu sam se tome divio i zato nisam mogao shvatiti, kao što to ne može ni Marko u ovom tekstu, zašto su – kako ih on naziva – „notorni borci protiv fašizma“ pozvali HBK i hrvatsku javnost „na linč kako protiv Darija Kordića, tako i cijele Hrvatske“ (243). Potpisnici tog pisma jasno pišu, da katolici u Hrvatsku ne smiju slijediti – Marko citira – „jednog zadrnog Košića, jednog Jezerinca, u konačnici bilo kojeg biskupa, svećenika, kardinala...“ (ib.) Nije mi jasno kako to neki čitaju izjavu da nevini trpe kao što je i Krist nevin trpio, kao blasfemiju. Na kraju, meni - nakon što je jedan ljudski sud osudio na smrt samog Sina Božjega – ni jedan zemaljski sud ne može biti tako sakrosanctan da njegovu

presudu ne bih smio preispitivati, i ako imam druge, suprotne argumente, odbaciti. To isto mislim i za presudu tzv. bosansko-hercegovačkoj šestorki. Zar bi Praljak učinio to što je učinio da je on prihvaćao haški pravorijek kao istinit? Sigurno, kršćanski gledajući nije smio to učiniti, trebao je izdržati, kao što je to izdržao Dario Kordić. Ali nisu svi jednaki, nemaju svi iste nutarnje snage... na kraju general Praljak učinio je svoj zadnji čin na zemlji, mislim, kao krik da bi se čulo do neba kakva se nepravda čini Hrvatima!

Kad Marko nabraja imena onih koji su potpisali – kako on kaže – „to besramno pismo“, tada mu bude sve jasno... no on postavlja veoma važno pitanje: „Kome oni zapravo sude? Dariju Kordiću ili – Hrvatskoj?“ (247). I tu je bit ili poenta svega: oni koji sude pravo Hrvata na obranu BIH, sude i pravu Hrvata na obranu Hrvatske, a to onda znači da im nije do istine ni do pravednosti nego do nekih drugih ciljeva koji nisu interes hrvatskoga naroda. Zanimljivo mi je još jedno Markovo pitanje – a moram reći da je jedno od jačih oružja u rukama Marka Ljubića upravo to često postavljanje pravih pitanja. Evo tog pitanja: „U kakvu se to Hrvatsku vratio Dario Kordić?“ (245). I meni se nametnulo ovo pitanje, kad sam slušao Darija čija je retorika i 2014. bila kao da je to 1995. – a prošlo je gotovo 20 godina. On je još bio pun entuzijazma i radosti zbog hrvatske države jer ju je vidio onakvu kakvu su sanjali naši hrvatski branitelji bilo u RH bilo u BIH. No, takve Hrvatske više nije bilo ni 2014., a nema je ni danas. Zapravo rekao bih: ona još tinja u snovima idealista, nju još žele i priželjkuju oni koji su bili spremni za dom prolijevati svoju krv. Danas je na žalost uglavnom ona krava muzara za mnoge, mnogi ju vide samo kao poligon vlastitih interesa, mjesto gdje se može graditi politička /i europska karijera, državu u kojoj su oni političari, novinari, profesori – pa bi ih bilo bolje zvati „političari u Hrvatskoj“ nego „hrvatski političari“ itd.

Zašto je osuđen i još uvijek u javnosti, uglavnom medijskoj, aktivističkoj i političkoj – raspet i linčovan Dario Kordić? Na to pitanje odgovara Marko Ljubić: „Dario Kordić je odbio biti oružje protiv predsjednika Tuđmana i zbog toga je stradao. Jednako onako kako Blaškić – nije.“ (262)

Zato je ova knjiga dobro štivo jer u njoj autor ispovijeda svoju vjeru, vjeru u Hrvatsku koja može i mora biti vjerna Bogu, primjeru bl. Alojzija Stepinca i hrvatskim braniteljima koji su za nju ginuli, trpjeli i kojima je još uvijek – kako pjeva Thompson – „u snovima je mojim ponosna i lijepa“ (**Duh ratnika**). **Hvala na pozornosti!**

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-tekstovi-marka-ljubica-odisu-velikim-poznavanjem-hrvatske-stvarnosti-patriotizmom-profesionalnom-i-krscanskom-etikom>

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/govori/4526-govor-na-predstavljanju-knjige-marka-ljubica-grasude-hrvatske-dravnosti-q-1842018>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/29237-biskup-mons-dr-sc-vlado-kosic-jedan-od-malobrojnih-ali-najboljih-hrvatskih-pisaca-i-novinara-marko-ljubic.html>

<https://kamenjar.com/biskup-mons-dr-sc-vlado-kosic-jedan-od-malobrojnih-ali-najboljih-hrvatskih-pisaca-i-novinara-marko-ljubic/>

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019,

KOMENTAR ĐURA VIDMAROVIĆA

Dragi Joško,

pratio sam rad HGI skoro od osnutka. Znađem sve muke i tegobe kroz koje je prošao i prolazi naš narod u Boki kotorskoj. Boravio sam ondje u tri navrata radeći na knjigama o povijesti i kulturnoj baštini ovoga dijela hrvatskoga etničkog prostora. Osvjedočio sam se koliko je dubok naš mentalni arijanizam, odnosno unutarnja podvojenost i na ovim paralelama. Nije bez razloga Toma, arhidakon splitski, napisao kako su Hrvati u vrijeme doselidbe „bili poprskani arijanskom herezom“. Taj nesretni dualizam obilježava i Bogumilsku teologiju. U političkom smislu najbolje se očituje kroz tzv. „kletvu kralja Zvonimira“.

Žao mi je zbog sukoba na vrhu HGI-ja. Na žalost, od početka su se osjećale svjetonazorske razlike u vodstvu. U produbljivanje sukoba vjerojatno su se uključili i vanjski čimbenici, oni kojima uspjeh stranke s hrvatskim predznakom nije bio po volji. A takvih ima unutar crnogorskih političkih krugova, a još više među srbijanskim. Nemojmo zaboraviti da je Crna Gora izborila nezavisnost zahvaljujući glasovima svojih etničkih manjina. Bez njih teški uvjeti – 55% plus 1 – koje je nametnula EZ, ne bi se mogli ispuniti. Činjenica je kako su posljednje dvije crnogorske Vlade nastale kao posljedak koalicionih sporazuma gospodina Đukanovića sa strankama etničkih manjina. Upravo zbog toga je gospođa Marija Vučinović postala članicom Vlade. U Hrvatskoj se malo pisalo, sasvim sigurno namjerno i ciljano, kako je Crna Gora jedina Država s hrvatskom manjinom, u kojoj ta manjina ima vlastitu hrvatsku političku stranku, a ta je Stranka već dva puta na parlamentarnim izborima dobila potreban broj glasova na osnovu kojega je izborila mjestu u Skupštini, dakle Parlamentu Crne Gore. Gospođa Ljerka Dreagičević iz Budve, bila je prva parlamentarna zastupnica Hrvata izabrana od svoje manjine, a ne na posuđenome mjestu neke političke stranke većinskoga naroda. Nakon nje na to je mjesto izabran je karizmatičan mladi intelektualac (i pjesnik) iz Donje Lastve, Adrijan Vuksanović.

Zaključak: na HGI i dalje će se vršiti pritisak kako bi se iznutra rastočila. Najprije se pokušavalo serijom članaka kojih je autor -NB- Hrvat iz Tivta, kompromitirati gospođu Vučinović kao koruptivnu političarku. Zvonimira Dekovića se fizički ugrožavalo. Bio sam svjedokom kada su mu uništene sve četiri gume na automobilu. Sjedište GHI je nekoliko puta išarano i ugroženo. Odnos naših diplomata prema Hrvatima u Crnoj Gori posebna je priča.

Ja sam se malo udaljio nakon što sam osjetio kako neke druge persone dolaze u prvi plan.

Glede naših Jakovina i Teršelička, nemoj se truditi. Te osobe imaju petrificiranu političku svijest: YU je za njih svetinja. Sve što diše hrvatskim suverenitetom njima je zazorno. Upamti: Viktor Novak i Đuro Vilović, da ne nabrajam dalje, bili su obrazovani i talentirani ljudi. Hrvati, čak svrzimantije, a mrzili su svoj narod više od četnika. To je pravi INTRAŠOVINIZAM. Njihovi sljedbenici, ORJUNAŠI s tzv. građanskim podrijetlom, i TITOISTI s partijskim pedigreeom, jednako rade na propasti RH. Njima treba Jasenovac kao zjenica oka. To je mit o genocidnosti Hrvata kojim mašu nad našim glavama kao s buzdovanom.

U svijet su već davno poslali, a šalju i dalje lažne podatke kako bi RH kompromitirali kao fašističku državu. Ti bi govorio o istini Jasenovca. I ja to želim zbog obiteljskih razloga, ali njima istina nije saveznik i NIKADA ju neće prihvatiti. Čitao si odgovor naših biskupa patrijarhu Irineju, ali i njegov odgovor. Ništa nije korigirao. Za njega, jednako kao i za Šešelja i njegovoga učenika Vučića, vrijedi podjela koju navodiš: Hrvati se dijele na ustaše i srpske slugе. Ti si ondje studirao, ja sam bio poslanik u Skupštini i nešto smo od toga osjetili. Ali vjerujem kako u Srbiji ima i miroljubivih, ekumenski raspoloženih i ljudi bez šovinističkih i velikosrpskih potreba. Dok oni ne dođu na površinu političkog spektra, Srbija će biti remetilački čimbenik na Balkanu. Demonstracije koje upravo traju u Beogradu bude nadu. Ne pišem ovo kako bih želio krvoproliće, već pobjedu razuma. Susjede nam je dao Bog i to se ne može promijeniti. Moramo sa susjedima ostvariti dobre odnose, ali za ljubav je potrebno dvoje. No, teško je razumjeti njihovu politiku: u vrijeme kada su izgubili sve ratove, kada su izgubili Kosovo i Crnu Goru, kada Makedonija ulazi u NATO, kada imaju probleme s natalitetom i iseljavanjem mladih ljudi, i tako dalje, oni tjeraju mega mitove, podgrijavaju snove o Velikoj Srbiji, uvjeravaju puk kako još sve nije gotovo. A u tome skladno i sinkrono sudjeluju političari, Crkva i SANU. Ideja BARBAROGENIJA živi je više nego ikada. Sotonizam je raditi na uništavanju susjeda, misleći time na procvat vlastite zemlje.

Dragi Joško, nisam siguran u budućnost. EU i tzv. Zapad guraju nas nazad u YU membranu (na djelu su razne varijante, neke lukave, a neke glupe), potiču kod nas stoljetni maniheizam (preko TV, novina, filmova, književnosti, historiografije), ubrzavaju iseljavanje vitalne populacije (silne emisije i tone tiskarske boje koriste se u tom pravcu), a preko mas-medija, ali i međunarodnih ugovora i tzv., sporazuma i deklaracija pripremaju useljavanje izbjeglica iz muslimanskih zemalja (u kojima su NB svjesno izazvali krvave ratove i rušenje stabilnih Vlada kako bi narod prinudili na bježanje)... U to se uključio i vrh naše Crkve. Sve je to prozirno, opasno i moćno.

Ante Pavelić zubar, Svetožar Pribičević i Anton Korošec nisu 1918. bili svjesni što će se dogoditi u budućnost. Nije to shvatio ni drugi Pavelić. Prilika je spomenuti, kada je nakon kapitulacije Italije bljesnula mogućnost inkorporiranja Boke kotorske u veležupu Dubrava, dio pravoslavnih paroha ponudio je lojalnost prije nego rkt. župnici.

Franjo Tuđman je shvaćao filozofiju povijesti. Treba čitati „Velike ideje i mali narodi“. Ali više nema Franje Tuđmana, više nema Franje Kuharića, više nema Ivana Pavla II. Sami smo sa svojim manihejskim naslijeđem.

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

DRAGI PRIJATELJI

Tekst POSLIJE ŠKORE I U SABORU O SRPSKOM FAŠIZMU je zapravo povezan s dvojicom mojih velikih prijatelja s juga Hrvatske. To su dr. sc. Stijepo Mijović Kočan i dr. Jure Burić.

Nekolicini prijatelja posvetio sam knjige. Zadnja je bila ona s dragom prijateljicom hrvatskom pjesnikinjom Malkicom Dugeč o mom Bokelju Vjenceslavu Čižeku. O njemu i o drugim dragim Hrvatima iz moje Boke pisao sam i u knjigama o Boki. Nisam o još jednom prijatelju za koga u Hrvatskoj mnogi ne znaju. A trebali bi. To je Miro Glavurtić, slikar i književnik. Pogledajte njegov intervju iz 2010. godine:

<http://www.matica.hr/vijenac/435/Hrvati%20ne%20silaze%20s%20Kri%C5%BEnog%20puta/>

Puno je dragih prijatelja diljem svijeta.

Ipak današnji dan je povezan s dvoje mojih prijatelja iz daleke Australije i jednog iz Kanade.

ANTE ŽANETIĆ

Danas je peta godišnjica smrti Anta Žanetića:

18. Prosinca 2014. Ante Žanetić – splitski orjunaši i komunisti tri puta pretukli legendu Hajduka na rivi!

<https://narod.hr/kultura/18-prosinca-2014-ante-zanetic-splitski-orjunasi-i-komunisti-tri-puta-pretukli-legendu-hajduka-na-rivi>

ANTE ŽANETIĆ LULI: Prvi Hrvat uvršten među najboljih 11 nogometaša svijeta!

<https://poskok.info/ante-zanetic-luli-prvi-hrvat-uvrsten-medu-najboljih-11-nogometasa-svijeta/>

Ante je potpisao mnoga moja otvorena pisma tijekom niza godina. Sreli smo se samo jednom – kada sam 2001. predstavljao knjigu *Serbian myth about Jasenovac* u nizu australskih gradova. Ta knjiga i jest bio projekt Australskih Hrvata.

Naš susret je opisao sam Žanetić braneći me od jednog napada na portalu Hrvati Amac. Na žalost nisam mogao to naći na Internetu.

Umjesto toga evo nekoliko Žanetićevih poruka:

11.10.2011

Ja Ante Žanetić, nekoć igrač splitskog Hajduka, dajem svoj potpis na Novo pismo, koje želite sastaviti. Dokle će se Hrvatska i hrvatski narod toliko ponižavati od domaćih izdajnika, i zapadno evropskih hohštaplera. Rasizam...

Tony Žanetić

16.10.2011.

Zajedno?

prima: Josip Pecaric

...

Čestitam Vam na upornosti i neizmjerne ljubavi prema našem napaćenom hrvatskom narodu.

Mnogo sreće i dobrog zdravlja

6.4.2012.

Najveća vrlina jednog čovjeka ljubav prema svome narodu i svojoj Domovini. Niti ste vi ili ja veći nacionalista, nego sto su Englezi, Francuzi, Nijemci ili drugi narodi na svijetu. Samo masoni i hrvatski Janjičari se bore protiv Hrvatske i hrvatskih nacionalista. Onaj, koji voli svoj narod i svoju Domovinu, poštuje i tuđe narode. Hrvatske Janjičare, ala Mesić, Sanader, a sada jedan veliki Juda na Pantovčaku sin komandanta Golog otoka, je srpski Janjičar, kao predsjednik Hrvatske, kako je taj nas narod politički nepismen, kao i takozvani političari, koji vode takozvane strančice desnice.

Bog Vas Ante Žanetić

14.5.2012.

Bravo poštovani Pečariću,

Tako se inteligentno i sa istinom brani Hrvatska i hrvatski narod. Šteta, što svi akademičari i hrvatski intelektualci ne raskrinkaju Croatofobe poput Goldsteina, Puhovskog, Mesića, Josipovića, Pusićke, Sterna, Čička, raznih takozvanih falsifikatora poput, Kuljiša, Butkovića, Jorgovića, i ostalih hrvatskih Juda.

Bog Vas Ante Žanetić

Tony Žanetić

28.6.2012.

Guardian veliča Thompsona: Ispravak

prima: Josip Pecaric

2 srpnja 2007 na hrvatskom portalu Hrvati AMAC napisao sam članak " Međunarodna hajka na hrvatskog Domoljuba Marka Perkovića Thompsona " Taj članak odmah možete pronaći, tražeći Hrvati u svijetu na lijevoj strani i pritisnuti Australija i New Zeland, odmah će se pokazati taj članak. AMAC ili Hakave.org bi ga ponovno trebali tiskati, zbog stalnog napada na ovog legendarnog hrvatskog Domoljuba. Ovo se događa uz pomoć hrvatskih Juda.

Srdačan pozdrav Vas Ante Žanetić

Tony Žanetić

6.8.2012.

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVINSKE ŽALOSTI
ZBOG SRBA ZEČEVA

prima: Josip Pecaric

Poštovani,

Dok Teršelička i Pupovac nabrajaju srpske žrtve za vrime Oluje, nevjerojatno, koliko smo mi Hrvati zaboravni. Za vrime srpske okupacije i za vrime mandata UN-a Srbi su ubili, oko 600 Hrvata i Hrvatica, a da zato nitko nije odgovarao. 1200 Hrvata i Hrvatica je poginulo od srpskog granatiranja Osijeka, a zato nitko nije odgovarao. Pupovac i Teršelička se brinu o srpskim žrtvama, a tko se brine o hrvatskim, nitko.

Sada imamo većinu Ministara su Srbi : Ranko Ostojić Ministar policije Srbin, čuveni Ministar za sport i kulturu Zeljko Jovanović Srbin, Rajko Ostojić ministar za zdravstvo Srbin, ministar za turizam Veljko Ostojić Srbin, Opačićka Srpkinja, glavna na HRT Mirjana Rakić Srpkinja i uz to poznata udbašica. Boze sačuvaj Hrvatsku. Srbi su sada više privilegirani, nego za vrime Blaževića i Bakarića zahvaljujući hrvatskim politički nepismenim biračima, i čuvenim političarima takozvanih desničarskih stranka, koji rade po nečijim direktivama.

Bog Ante...

MARIJA DUBRAVAC

Za Mariju i njene domoljubne pjesme sigurno znate. O njenim pjesmama i o njoj možete vidjeti i u mojoj nedavnoj knjizi *Je li političarima kriva matematika?*

I danas je pjesmom komentirala moj tekst POSLIJE ŠKORE I U SABORU O SRPSKOM FASIZMU:

‘O TE ŠUPLJE GLAVE, O TI USKI LJUDI’

*Drečala Brena, tresla se arena,
U Vukovaru mnogi plak'o grob:
'O jadni rode, o slijepi rode,
Zar ćeš do vijeka biti tuđi rob?
Umrijesmo mi za svetu slobodu -
Ti gasiš baklje pradjedovske, plam.
Skladaš Hrvatskoj posmrtnu odu,
Zatireš podlo stare slave, znam'.
Krv naša još Vukovarom teče -
'SLOBO, SALATE!' urla četnik-vrag!
SRBIJI U SLAVU KLAT ĆEMO HRVATE –
STOLJEĆU SEDMOM, NESTAJE TRAG!'
Drečala Brena na hrvatskoj grudi,
Svjetina glupa sazda joj hram.
'O TE ŠUPLJE GLAVE, O TI ŠUPLJI LJUDI'
Ti slijepci što gase svog ognjišta, plam'.*

Marija Dubravac

Pozz vam poštovani profesore

MATOŠ: *O, ta uska varoš, o ti uski ljudi,*

*O, taj puk što dnevno veći slijepac biva,
O, te šuplje glave, o, te šuplje grudi,
Pa ta svakidašnja glupa perspektiva!*

Matoše slavni – ništa se nije promijenilo!

RUDI TOMIĆ

Rudija sigurno čitate pa samo vam prenosim njegov e-mail s prilogom:

Naslov: Fw: odlikovanje

Datum: Wed, 18 Dec 2019 18:16:28 +0000

Šalje: Rudi

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe, šaljem Vam ovu pošiljku koju sam jutros dobio, uvida radi; šaljem Vam također osvrt u privitku. Nalazimo se pred velikim blagdanima, pa želim Vama i Vašim najmilijima Sretan Božić i blagoslovljen Novu 2020. Godinu!

Ostajem uz prijateljski pozdrav s odanošću Vaš, Rudi

From: Dolores Skreb <Dolores.Skreb@predsjednica.hr>

Sent: December 18, 2019 8:18 AM

To: ruditomic

Subject: odlikovanje

Poštovani gospodine Tomić,

Ovim putem želimo izvijestiti kako smo u Uredu predsjednice primili Vašu e-poštu vezanu uz dodjelu novog odlikovanja Velereda predsjednika Republike Franje Tuđmana s lentom i Danicom. Kao što Vam je poznato, Predsjednica Republike je ovo odlikovanje, u prigodi obljetnice smrti pokojnog predsjednika, posmrtno dodijelila kardinalu Franji Kuhariću, nadbiskupu zagrebačkom. Stoga, koristimo prigodu zahvaliti na Vašem obraćanju i sugestijama kojima ste izrazili svoje mišljenje o osobama dostojnima ovog Velereda, a koja ćemo sigurno pažljivo razmotriti.

Uz srdačne pozdrave, želimo Vam svako dobro u prigodi predstojećih blagdana.

S poštovanjem,

Dolores Škreb, dipl. iur.

savjetnica i tajnica Povjerenstva za civilna odlikovanja i priznanja

Ured predsjednice Republike Hrvatske

Office of the President of the Republic of Croatia

Pantovčak 241, 10 000 Zagreb

T. +385 1 4805 371

F. +385 1 4805 346

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.**DR. JURE BURIĆ****JESTE LI PRI PAMETI**

Nije mi jasno, zapravo jasno mi je, a nije mi jasno?! Gledam sinoć na Tv ekranu glasnogovornika “Crkve u Hrvata” kako se zdušno pridružio obrani od Corona virusa priopćenjem o zabrani

Svetih Misa na sam dan ISUSOVA USKRSNUĆA. I to u cijeloj Hrvatskoj!!! Ma ni da trepne, a kamo li da zbog tih riječi suzu pusti.

“BOŽE MOJ, BOŽE MOJ K O M E SI NAS OSTAVIO”!!!

Ovim Tvojim bezdušnim sljedbenicima koji se u aktualnoj vlasti nisu uspjeli izboriti niti za Svete Mise na DAN TVOJEGA USKRSNUĆA!

A mogli su- mogli da su htjeli!

Kako?

Evo ovako: već mi je dojadilo i kritizirati i

“savjetovati”- sam sam na sebe ljut, pa ću navesti samo dva primjera kako su se dva lobija izborila za svoja prava, a jedan nije.

Trgovački lanc i uspjeli su osigurati da ljudi pribave “tjelesnu hranu” za najveći kršćanski blagdan. Oni su ishodovali tri kvadratna metra po kupcu- pa koliko kvadrata u trgovini toliko kupaca.

Zašto niste vi ishodovali po istom principu nabavu “duhovne hrane”

koliko kvadrata u crkvama toliko vjernika u njima.

Blagajnice u trgovačkim centrima s maskama na licu i rukavicama na rukama bliži su vam od jednoga metra!

Jeste li vi mogli ishodovati da po istom takvom principu i pod istom zaštitom budu vjernici od ispovjednika?!

Ako je drugi moćni lobi ishodovao da 150 Saborskih zastupnika budu u jednom prostoru, jeste li vi mogli ishodovati više od pet koliko ih danas smije u crkvama biti? Niste?!

Što smo mi kršćani zarazniji od ostalih?

A zašto niste?

Niste jer ste nesposobni, strašljivi i jadni!

Samo ne znam od čega je jači strah?

Od bolesti koju bi mogli dobiti ili što bi je mogli drugome prenijeti? Ili od “stare bolesti” ne zamjeranja vlastima.

Pitam se samo u ovim tužnim i teškim vremenima što bi bilo da su danas u Vatikanu Sveti Otac Ivan Pavao Drugi, a na Kaptolu blagopokojni Kardinal- Franjo Kuharić ili Blaženi Alojzije Stepinac.

Oni bi se jamačno znali izboriti za prava svoga stada i ne bi ga ostavljali u torovima sa sotonskim pastirima, već onim pravim

Kristovim što se ne boje ni bolesti ni vlasti!!!

Dr Jure Burić

Ravno, na Veliki Četvrtak 2020.

Ps

Riskiram da me ne izopćite iz Katoličke Crkve, ali što je život bez rizika?!

Samo probajte!

Ovaj tekst je objavljen u današnjem Hrvatskom tjedniku pod naslovom: BOŽE MOJ, BOŽE MOJ, KOME SI NAS OSTAVIO.

KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, ZAGREB, 2020.**UVODNI TEKST****KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO
NEZAVISNA KANDIDATKINJA DOMOVINSKOGA
POKRETA MIROSLAVA ŠKORE U 9. IZBORNOJ
JEDINICI****Razgovarao: IVICA MARIJAČIĆ**

Poznatu hrvatsku novinarku i urednicu na Hrvatskoj televiziji, gospođu Karolinu Vidović Krišto, hrvatski će građani ovoga puta susresti i na političkoj pozornici. Ona je ovih dana odlučila kandidirati se za Hrvatski sabor. Moglo bi se reći da je hrvatska javnost odavno percipira kao osobu izrazito odanu tradicionalnim kršćanskim vrijednostima, domovini, obitelji, vjeri, a u profesionalnome životu, istini, pravdi i moralu, zbog čega je bila često na meti ljevičarsko-liberalnih militantnih krugova i pojedinaca.

U objašnjenju svoga temeljnog političkoga pogleda, gospođa Vidović Krišto rado će citirati velikoga hrvatskog povjesničara, pravnika i sociologa s kraja 19. i početka 20. stoljeća Ivu Pilara da je svaki pojedinac dužan biti patriotom i to je, ne samo posljedica njegova prirodnoga odnošaja prema svome narodu i državi, nego i posljedica dužnosti prema samom sebi. Patriotizam je nešto što izvanredno povisuje osobnu vrijednost i osobnu kulturu pojedinca, a čovjek bez patriotizma je čovjek bez dublje kulture, smatrao je Pilar prije 100 godina, a jednako je aktualno i danas u životu pojedinca i naroda. Izbori su povod ovomu ekskluzivnom intervjuu.

Čini mi se kako će Vaš ulazak u politiku, odnosno u izbornu političko nadmetanje, biti iznimno veliko i ugodno iznenađenje za mnoge građane, posebice one koji o Vama imaju već jasan pozitivan stav kao o novinarki i urednici na Hrvatskoj radioteleviziji. Mislite li da bi to moglo biti istina i očekujete li, s obzirom na to, veliku potporu birača?

Jednostavno je nepodnošljivo gledati beskrvnu i bezidejnu političku elitu u Hrvatskoj. Ljudi siromašna duha, a na žalost i siromašna životopisa s iznimno malo odlučnosti stvorili su ozračje društvenoga očaja. Politički kameleoni ispodprosječnih sposobnosti deprimiraju Hrvatsku. Danas se na upravljačkoj političkoj sceni osjeća teški manjak snažnih osobnosti. Promijeniti smjer razvitka jednoga naroda, to je zadaća kojoj su samo iznimni pojedinci dorasli. Nije dovoljno birati pametne i domoljubne zastupnike. Trebaju uz to ili iznad svega biti čestiti i hrabri. Ja sam se zbog svoje djece i zbog svih ljudi koji vjeruju da Hrvatska mora i može biti dama i princeza,

a ne ružno pače Europe, morala angažirati. Da, očekujem potporu jer ljudima je pun kufer korupcije i jeftinih štoseva, gaženja pravne države i komunističke, orjunaške zlatne mladeži koja upravlja Hrvatskom.

Pridružujete se Domovinskome pokretu Miroslava Škore. Za početak, molim Vas, razjasnite status, stranačku pripadnost, ambicije, zaključak dogovora s gospodinom Škorom i gdje ćete biti kandidatkinja?

Kao što bi neumrli dr. Ivo Pilar rekao „Čovjek koji si zadaje sitne i neznatne zadaće u životu, ostat će neznatan i sitan, a čovjek koji si bez obzira na trud, napor i žrtve zadaje velike zadaće, zadaće od OPĆEGA interesa, postaje i sam velik; čovjek raste sa svojim zadaćama.” Nisam članica nijedne političke stranke. Na parlamentarne izbore idem kao nezavisna kandidatkinja Domovinskoga pokreta Miroslava Škore. Domovinski pokret i dr. Miroslav Škoro predviđjeli su me za 9. izbornu jedinicu, što sam prihvatila. Riječ je o prostorno gledano najvećoj izbornoj jedinici u Hrvatskoj, koja je možda najviše pogođena odljevom ljudi, ne samo zbog nesposobnosti hrvatskih vlasti nego prije svega zbog goleme korupcije koja je tomu i uzročnik. Međutim, riječ je i o izbornoj jedinici koja ima velike razvojne potencijale, a s obzirom na moj životopis i međunarodne kontakte, pogotovo u Njemačkoj, uvjerena sam da mogu pridonijeti ulaganju. Pogledajte samo Liku i njezine prirodne ljepote i prirodna bogatstva koja ima, pa naše zadarske i šibenske, sinjske i kaštelanske krajeve. Tu je golemi potencijal u poljoprivredi i savršena geografska pozicioniranost prema Sredozemlju. Ali te perspektive možemo ostvariti samo mukotrpnim radom i odstranjivanjem korupcionaškoga zla koji vlada svim našim područjima. U politiku ulazim na poziv i uz potporu svojih prijatelja – ja ih zovem svojom braćom – prvoga zapovjednika obrane grada Vukovara pukovnika Ivice Arbanasa Lipog, pukovnika Ivana Anđelića Doktora i Josipa Deura. Naši heroji, hrvatski ratnici, bili su naši vojnici u obrani domovine od oružane agresije. Ja sada želim biti njihov vojnik u borbi protiv korupcije, i za istinu. Također, uz Božju pomoć, nikada se ne ću prestati zalagati za zaštitu djece i boriti se protiv institucionaliziranja pedofilije.

Znači li činjenica što ste se pridružili Domovinskome pokretu Miroslava Škore da ste se identificirali s njegovom političkom platformom ili je, pak, više riječ o sličnosti političke orijentacije kakva je i druge pojedince dovela pod njegov kišobran?

Dr. Miroslav Škoro u predsjedničkoj je kampanji i samim rezultatom na tim izborima dokazao kako ne pripada političkom establišmentu, već da je čovjek drukčijih pogleda na patriotizam i vrijednosti koje bi trebale resiti domoljube i domovinu. Ključno je za Hrvatsku osloboditi se duopola HDZ-SDP i svih njegovih metastaza, gdje se svi međusobno hrane, štite i dograđuju. HDZ i SDP skupa štite koruptivno pravosuđe, režimske medije i podobne poduzetnike, a oni pak zauzvrat ta dva karcinoma na hrvatskome tkivu. Cilj je Domovinskoga pokreta i svih nas koji se toj platformi pridružujemo zaustaviti to zlo te uspostavom vladavine prava, lustracijom i dekomunizacijom stvoriti u hrvatskoj državi uvjete u kojoj će svi uživati ustavom zajamčenu jednakost i pravednost. Hrvatska je trenutačno, na žalost, sinonim za nepravdu.

Siguran sam da je odluci o političkom angažmanu pridonijelo Vaša duboko promišljanje hrvatske političke stvarnosti pa i frustracije njome, odnosno smjerom kojim naša Domovina ide i kojim je vode vodeće političke snage. Dakle govorimo dijelom i o motivaciji Vašega angažmana. Je li to istina i što nam možete reći o tomu?

Godine 2018., pri povratku viceprvaka iz Rusije, 550 tisuća ljudi u Zagrebu je dočekalo našu nogometnu reprezentaciju. Na tom događaju nije razbijena doslovno nijedna čaša. Istodobno, na dočeku u Francuskoj, u Parizu, u neredima je bilo mrtvih, devastirani su javni objekti u središtu grada, na Champs-Élyséesu. Njemački mediji proglasili su Hrvatsku svjetskim prvakom njihovih srca. Svijet se divio našem dostignuću koje je u neku ruku neobjašnjivo, a hrvatski politički moćnici za vrijeme dočeka skrili su se u zagrebačku gradsku kavanu jer među narod nisu smjeli izaći te su u ključnome trenutku proslave isključili mikrofone okupljenoj masi. Taj događaj možda najvjernije oslikava duhovno siromaštvo ljudi koji vode Hrvatsku. Hrvatski nogometaši, junaci našeg doba, djeca ratnika, osvoje svijet, a pri dolasku doma predstavnici hrvatskih institucija pred istim tim svijetom osujete im njihovo slavlje. Vidjela sam i proživjela razne nepravde, ali mislim da je upravo to bio trenutak kad sam jednostavno odlučila – više ne smiješ biti sa strane, moraš se angažirati.

Jeste li do sada bili članica neke političke stranke ili barem navijačica?

Da, bila sam članica HDZ-a, i jedna od osnivačica mladeži HDZ-a Njemačke, imala sam 15 godina. Na žalost, stranka koju je osnovao utemeljitelj hrvatske države dr. Franjo Tuđman danas je jedna bezbojna, anacionalna, birokratska struktura, koja slijedi ideje Milorada Pupovca i Hrvatske narodne stranke. Ukratko rečeno, to više nema nikakve veze s Tuđmanovim HDZ-om.

Supruga ste i majka četvero djece. Kako su suprug i djeca prihvatili Vašu odluku, odnosno daju li Vam potporu?

Obitelj je izvoriste života. Ništa nije tako presudno za moje „ja“ nego obitelj iz koje potječem. Stoga je najveća sreća proistjecati iz valjane, zdrave i ćudoredne obitelji. Stoga je dužnost svakoga pojedinca uložiti svu snagu s kojom raspolaže da njegova obitelj bude u svim naznačenim smjerovima što savršenija (cit.: Pilar). Naravno da su me podržali, bez njihove se potpore nikada ne bih angažirala, moja je obitelj moje polazište. Bogu hvala, sretna sam supruga i majka.

U percepciji ljevičarskih totalitarista Vi ste, kao i mnogi od nas, označeni desničarstvom, čak i ekstremnom. Imali ste niz sjajnih nastupa na tribinama, na nekim promocijama, gdje ste briljantno dokazivali da je tzv. ljevica ishodište mnogih zala u povijesti čovječanstva. No dojam je da su ljudi po tom pitanju prilično izmanipulirani i nedostaje im znanja i informacija. Slažete li se? Kako biste sebe u političkome smislu definirali?

Politološki gledajući, ja sam klasični patriot i mene ne zanima ideologija. Mene zanima istina. Svim je ideologijama najveći neprijatelj istina. Samim time i svi mi koji tragamo za istinom. Ideologijom se ne bave ljudi koji su u vjeri, niti oni koji možda još nisu upoznali Boga, ali su inteligentni. Svi koji su istinski u vjeri, tragaju za istinom. I opet ću posegnuti za Pilarovim izričajem: „Kad čovjek trajno nastoji biti

subjekt, a ne samo predmet u životu, u onim granicama koje mu život daje i koje on trajno proširivati može, onda se čovjek trajno približuje Bogu, jedinom apsolutnom subjektu, personifikaciji apsolutnoga, vječnoga, neograničenoga i savršenoga. I tek po toj težnji dobiva čovjek najveću moguću vrijednost u svom životu.” Inteligentni ljudi, napose znanstvenici, iako možda nisu u vjeri, također tragaju za istinom. Nas ne zanima nijedna ideologija, nas zanima istina. Koga su tijekom povijesti proganjali totalitarizmi i ideologije? Proganjali su vjernike, živu Crkvu, i inteligenciju. Zaključit ću: ideologija je u fokusu onih koji nisu u vjeri i onih koji su neinteligentni.

Spomenuli ste pojam ekstremno desno. Dugo postavljam pitanje što je to ekstremna desnica i još uvijek nisam dobila odgovor – ni od onih koji se nazivaju ljevičarima, ni od onih koji se nazivaju desničarima. Mislim da bi se retorika u političkome i javnome životu bitno promijenila kada bi se na glas izgovarala istina o totalitarnim režimima koji su i dan danas u središtu nametnutih javnih rasprava – ne samo u Hrvatskoj nego u cijelomu svijetu. Nationalsocijalizam, komunizam i fašizam tri su kraka ekstremne ljevice. Oni se međusobno ne razlikuju; nije ispravno reći da su isti, ali su svi ljevica, i to ekstremna ljevica. Hitler, koji je bio na čelu nacionalsocijalističke radničke partije, sanjao je o Njemačkoj kao prvoj državi na svijetu koja će iskorijeniti Katoličku crkvu. Izvorna platforma fašista sadržavala je ukidanje vjeronauka u školama te zapljenu imovine vjerskih institucija, a Mussolini, koji se nikada nije odrekao svojih ljevičarskih ideala, prezirao je Katoličku crkvu. Obmana je i laž nacizam i fašizam povezivati s desnicom – nacizam i fašizam su baš kao i komunizam ekstremno lijeve ideologije.

Na hrvatskoj medijskoj sceni dominiraju osobe koje smatraju da je ubojstvo bez suđenja legitimno. Uz pravosuđe, mediji su ključni problem hrvatskoga društva i države, jer su korumpirani i netransparentni.

Gospodo Vidović Krišto, tko su za Vas najveće ličnosti u povijesti Hrvata?

Alojzije Stepinac, Franjo Tuđman, Franjo Kuharić, Ivo Pilar, Milan Šufflay, Bruno Bušić, Blago Zadro, Dražen Petrović... Ima ih još mnogo.

Kako komentirate istupe predsjednika Vlade Andreja Plenkovića i predsjednika RH Zorana Milanovića u Jasenovcu? Pa onda i u Okučanima, te u trenutcima obljetnice Bleiburga?

Bivši savezni kancelar Savezne Republike Njemačke, socijaldemokrat Gerhard Schroeder, na svome je radnom stolu imao fotografiju svoga pokojnog oca koji je bio pripadnik zloglasnih SS postrojbi. Nitko od toga nije radio problem, *Süddeutsche Zeitung* s pijetetom je pisao o SS-ovcu Fritz Schroederu i davao mu počast kao dobrom drugu i vojniku. Predsjednik Rusije Vladimir Putin otišao je u Katynsku šumu i poklonio se žrtvama sovjetskoga režima jer nitko normalan ne će opravdavati masovna smaknuća. Za njih jednostavno ne može postojati opravdanje. Takav kristalno jasni primjer patriotizma, domoljublja i samopoštovanja pokazala je Poljska zakonom što su ga izglasala oba doma poljskoga parlamenta. Zakon predviđa kaznu do tri godine zatvora za Poljake i strane državljane koji bi uporabili izraz „poljski logori smrti“ za koncentracijske logore koje su nacisti otvarali u Poljskoj kad su okupirali tu zemlju u II. svjetskome ratu. To je primjer borbe za čistoću i preciznost izričaja povijesnih događanja.

Ovih su dana analitičar Ivica Relković, zatim gospođa Dalija Orešković, gradonačelnik Knina, Marko Jelić i još neki pojedinci iz nekakve čudne stranke priopćili da se HOS-ov pozdrav *Za dom spremni* treba bezuvjetno zabraniti. Nije li užasno da postoje uopće ljudi koji bi zabranili pozdrav pod kojim se očajnički branio Vukovar, a ne smeta im zvijezda petokraka ni drugi simboli pod kojima je taj grad srušen, okupiran, ljudi ubijani?

Citirat ću omiljenoga hrvatskog kardinala Kuharića: "Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, ima položaja s kojih se ne smije uzmaknuti!"

Svakome, ali baš svakome političkom Hrvatu potpuno je jasno kako se ovdje ne radi ni o kakvu nacističko-fašističko-komunističkome izričaju već odabiru mete. Kad bi (a vjerujem da nikad ne će) pogodili i srušili tu metu, na red bi došla sljedeća – hrvatski grb s prvim bijelim ili prvim crvenim poljem, svejedno, oba su im neprihvatljiva. Dakle samokažnjavanje, uzmicanje i posipanje pepelom vodi samo u jednome pravcu – samouništenju. „Za dom spremni“ bio je poklič mnogih postrojba Hrvatske vojske u obrambenome Domovinskom ratu, ne samo HOS-a, nego i ZNG.

Siguran sam da imate ideju o tomu što želite postići u politici – za početak kao saborska zastupnica, budete li izabrani?

Onako kako sam ja shvatila velike hrvatske umnike i značajeve, dobar je građanin onaj koji prema državi ne zauzima pasivno, nego aktivno stanovište. Moj životopis govori da ja nikako ne ću biti nikakva šutljiva zastupnica niti sljedbenica bilo kakve ideologije. Hrvatska ima probleme koji se zovu korupcija i zlatna komunistička, orjunaška mladež koja upravlja Hrvatskom. Ali naša država još uvijek ima nevjerojatne razvojne perspektive ako se riješi korupcionaškoga sustava te omogući ljudima sa znanjem da preuzmu odgovornost za Hrvatsku. Novo vino u nove mješine! To pretpostavlja lustraciju prije svega hrvatskoga pravosuđa, a zalagat ću se i za lustraciju nakon 1990. vezanu uz ratno profiterstvo, te pretvorbe i privatizacije koja je odrađena 1989. pod Markovićem.

Posebice je bitno naglasiti kako je kod nas slaba narodna solidarnost. Ako budem u prigodi, nastojat ću nametnuti brigu o dijelovima naroda koji je sudbina rasula po svijetu. Velika je solidarnost ona spona koja veže Židove rasute po cijelome svijetu. Također je poznato kako Nijemci vode brigu za svoje sunarodnjake u dijaspori. Mnogo je uspješnih modela integracije dijasporu u vitalne dijelove matične države preko institucija, sveučilišta, znanosti, kulture i gospodarstva. Vrijeme je da to ostvarimo. Hrvatska je do sada pala na tome ispitu. Evo, naizgled banalnoga primjera: Hrvatska dijaspora nikada nije imala pravo glasa ni na jednim izborima do sada. Tu manipulativnu laž da dijaspora može sudjelovati na izborima, da odlučuje na izborima, tu su laž lansirali političari, a ponavljali su ju i ponavljaju površni i korumpirani mediji. Na izborima pravo glasa imaju samo hrvatski državljani. Ali ni to im nije valjano omogućeno ako ne žive u Hrvatskoj, zbog čega je ovih dana podignuta ustavna tužba kojoj sam supotpisnica.

Magistra novinarstva, doktorandica povijesti, majka četvero djece...

Gospođa Karolina Vidović Krišto rođena je 1975. u Vukovaru, a podrijetlom iz Livna. Odrasla je i školovala se u Njemačkoj. Nakon završena dva semestra na Pravnome fakultetu sveučilišta Ludwig Maximilian u Münchenu 1996. dobiva honorarni angažman na HRT-u te se vraća u Hrvatsku. Studirala je na Fakultetu političkih znanosti, magistra je novinarstva i doktorandica povijesti.

Predsjednica je Upravnoga odbora Zaklade za hrvatsku povijest. Dana 28. siječnja 2015. imenovana je članicom Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ekumenizam i dijalog, na mandat od pet godina. Od 1996. do danas radi kao novinarka, urednica, politička komentatorica te politička i medijska analitičarka na HRT-u. Autorica je dokumentarnoga filma "Vaši vas ne žele" (HRT 1), informativne emisije "Hrvatska kronika BiH" (HRT 1), te putopisnog serijala "Moje rodno mjesto" i mozaične emisije "Slika Hrvatske" koje je i vodila (međunarodni program HRT-a Slika Hrvatske koji je osmislila i uređivala). Dobitnica je međunarodne nagrade "Global leadership Award" te nagrada "Žena godine" Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori, "Osoba godine" Udruge hrvatskih branitelja i Zajednica povratnika i useljenika Karlovačke županije i "Priznanja/ plakete sv. Stošije za obranu ugroženih, osobito djece", Zadarske nadbiskupije.

Izvršno govori njemački i engleski. Udana je i majka četvero djece. Suprug je inženjer poljoprivrede, bio je malodobni dragovoljac Domovinskoga rata, branio je Hrvatsku s bojišnica u Livnu te je nakon rata ostao pri vojsci.

27. svibnja 2020.

<https://www.youtube.com/watch?v=NXcfRyT3Sgo>

<https://www.vecernji.hr/vijesti/karolina-vidovic-kristo-dobitnica-je-nagrade-global-leadership-533030>

<https://www.zadarskilist.hr/clanci/17012015/jedina-izvan-zadarske-nadbiskupije-karolina-vidovic-kristo-dobitnica-priznanja-sv-stosije>

Hrvatski tjednik, 28. 5. 2020.

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

HRVOJE HITREC:

JASENOVAC JE HRANA SUVREMENOGA SVETOSAVLJA

Podnošljive temperature, sjeverni medvjedi hrle na jug, u Hrvatskoj nepodnošljiva politička i ina situacija, vanjska politika turobna, Istanbulsku konvenciju naknadno potpisao i „Darugarac“, IDS se čudi ko mlado tele kako se sve to moglo dogoditi s Uljanikom pred njegovim nosom, vjerojatno to ima veze s fašistima i populistima koji su se umiješali u multikulti grad i brodogradilište, suverenisti osnovali stranku ili koaliciju u suverenoj hrvatskoj državi valjda držeći da nije, kao što i nije, lijevoruki džekovi naglo propadaju i jedina tema koja im preostaje jest revizija Vatikanskih ugovora u čemu računaju na potporu pape Franje i Irineja, kao i u pitanju kanonizacije bl. Alojzija Stepinca. (Zadnja Franjina poruka u svezi sa Stepincem glasila je otprilike: Idemo step by step.) Stepinčevo je dostojno obilježeno u Krašiću i drugdje, čak je i HTV imao emisiju o bl. Stepincu i bl. Aževiću (čitaj spojeno) prošle nedjelje, uradak umjereno objektivan i instruktivan, sa šarolikim sudionicima. Esther Gitman predstavila svoju knjigu „Alojzije Stepinac, Pillar of human rights“. Zašto Krašić (i Hrvatska u cjelini) bolje ne iskoriste „brend“ koji imaju, nikada mi nije bilo jasno, ali meni je mnogo toga nejasno pa od toga ne pravim pitanje.

Uopće, Crkva u Hrvata izbila je ove veljače na sve moguće načine u prvi plan i zasjenila političare i pjevače lake glazbe. O podmetanjima srbijanske državne crkve koja nije samo pratitelj nego i predvodnik velikosrpskih težnja i prije i sada, hrvatski su prelati dosta dugo i strpljivo šutjeli i bilježili što je sve Irinej izrekao zadnjih godina u bjesomučnoj mržnji prema Hrvatskoj – napisali i (sa zadržkom) objavili ne slučajno u vrijeme prije Stepinčeva, vrlo uljudno i vrlo odlučno kao što narod očekuje od hrvatskih biskupa, a ne dočekuje uvijek. Sada jest. Uljudno, velim, jer Irineja koji je obični, vulgarni promotor četničke ideologije, nazivaju u pismu „Vaša Svetosti“. Nazdravlje. Podsjećaju Njegovu Svetost – koja se trudi, zajedno s trabantima u Hrvatskoj, zabiti klin između Svete stolice i Crkve u Hrvata ne samo u pitanju Stepinca – na vrijeme devedesetih godina i ponašanje SPC

-a u agresiji na Hrvatsku započetu istim programom koji u ovo doba ponavlja Irinej („Gdje god žive Srbi, tu je Srbija“), podsjećaju da Irinej jednostavno ne može pa ne može izgovoriti riječ „Hrvatska“ nego ju trančira na sastavne dijelove, podsjećaju na logore u Srbiji, na petnaest tisuća ubijenih Hrvata i još mnogo nestalih, ali i na Kuharića koji je u ime Crkve u Hrvata i u najgorim godinama govorio (i radio) upravo svetački, evanđeoski.

Od „Njegove Svetosti“ se ništa drugo ne može ni očekivati

Irinej je bio vrlo zaprepašten što je pismo HBK objavljeno i odmah nastavio po svome: svi su oni ustaše, neki više neki manje. Od „Njegove Svetosti“ se ništa drugo ne može ni očekivati, to više što je potpuno usklađen sa srbijanskom politikom i intelektualnom „elitom“, kao i plaćenicima u Hrvatskoj koji u medijima, u podmuklijoj formi, govore isto i desetljećima rade na razaranju hrvatske države. A ona, država, jednostavno ne zna kako tomu doskočiti, ili ne će, pa se službeni kolumnisti umjesto na srpske podvale obrušavaju na tzv. desnicu čim njoj pukne film pa glasno progovori o Srbiji i njezinoj filijali u Hrvatskoj. Zato ni pismo HBK niste mogli u cijelosti nigdje pročitati u tiskovinama, niti je izazvala veću pozornost nacionalne televizije.

Kao što o zahtjevima da se napokon raščisti istina o Jasenovcu ne možete saznati ništa pouzdano, osim na nekim portalima. A Jasenovac je hrana suvremenoga svetosavlja i prava „historijska“ podloga svim memorandumima koji dolaze iz Srbije, pa dok se to ne raščisti nikakvoga napretka nema niti može biti. Još jedno pismo koje nije objavljeno u tiskovinama izazvalo je pozornost – pismo profesora emeritusa Matka Marušića (biomedicina) provokatoru Zuroffu, dramaturški sjajno sročeno, također vrlo uljudno, ali pisano sa (ne)suspregnutim prijezirom prema čovjeku koji, vjerojatno ne baš volonterski – njeguje mit o Jasenovcu i pronosi ga svijetom, a ujedno (ni to valjda volonterski) ne priznaje genocid u Srebrenici.

Spominje Marušić Žerjavićeva istraživanja (i Tuđmanova), spominje Igora Vukića i njegova nastojanja da istina ispliva na vidjelo, spominje da je na suđenju nogometašu Šimuniću svjedočio Barry Lituchy, direktor Jasenovac Reserch Institute u SAD, koji je bio široke ruke i zaustavio se na 600.000 žrtava, ali govori i o ilustrativnom podatku koji nismo znali: da je jasenovačkim žrtvama pripisana stotina ljudi ubijenih u Kaštelima od „savezničkih“ bombardiranja. A to je samo jedno od niza pripisivanja. U pismu Matka Marušića Jasenovac se ne negira, kao što ga ne negira ni jedan normalan čovjek, osuđuju se zločini, naravno, ali se traži (i od Zuroffa) da ne laže bez ikakvoga znanstvenog utemeljenja. Između ostaloga tu je i zahtjev da se od Srbije zatraže dokumenti iz Jasenovca odneseni 1991. u Beograd, a koje originalne dokumente Srbijanci ne žele vratiti pa ni kopirati, da „Hrvati ne bi lagali“ (!?) Prava i svjesna hrvatska politika uvrstila bi i zahtjev za povratom tih dokumenata u ispunjavanje uvjeta prilaza Srbije Europskoj uniji.

Vječna hipoteka

Hrvatskoj (hrvatskoj politici i znanosti) ne preostaje, naime, drugo do da podigne taj teški kamen vječne hipoteke i uloži novac (koštalo koliko koštalo) u ozbiljno, stručno istraživanje bez ikakvih političkih balvana koji su sada posuti po svim putovima do istine, kakva god bila, kao što strah od „diranja“ u tu temu treba rastjerati. Jer, znano je, tko god se poželi baviti Jasenovcem izvan utvrđenih staza, biva stavljen na crnu listu, što znanstvenici, povjesničari posebno, vrlo dobro znaju, pa se skanjuju. I sklanjaju. (Kao što sam već napisao.) Bolje je baviti se srednjim vijekom (o tome u nastavku o kurikulu). Slično prolaze i novinari, pa se radije bave fotomontažama političara u nezgodnim pozama, nego nezgodnim temama, jer znaju da javni ili tajni vlasnik njihova lista previše odvažne istraživačke novinare otpušta bez milosti.

Nisam previše optimističan, povijest mi ne daje pravo da budem, ali moram spomenuti neke rečenice iz Izjave katoličkih biskupa i episkopa SPC u Požegi koje daju slabašnu nadu, a ujedno kažu isto što i ja u prethodnom pasusu. Citiram: „Zauzimamo se da se

znanstveno istraži i argumentirano utvrdi istina o stradanjima u vrijeme II. svjetskog rata i u vrijeme rata u Hrvatskoj od 1991. o 1995. kako bi se prestalo licitirati brojem stradalih te im se vratilo dostojanstvo koje imaju kao žrtve.“ Točno tako. Usput: na požešku Izjavu imam mnoge primjedbe koje sada ne ću elaborirati, a i u navedenom citatu opažate da se diplomatski izbjegava i pojam Domovinski rat, a nekmoli srpska agresija, no pustimo sada to. To jest, ja ne puštam, ali neka, za tu priliku. Domaćin susreta bio je biskup Škvorčević kojega matica napredne misli svrstava u lijeve biskupe, ali i on je potpisan među hrvatskim biskupima koji su ispljuskali Irineja. Onaj Terencije, rimski komediograf („ništa ljudsko nije mi strano“) pametno je napisao da ugađanje stvara prijatelje, a istina mržnju. Otud i ta mržnja koja curi iz Srbije i slijeva se u Dunav, otud i mrzovoljni zazor priglube hrvatske politike koja se boji taknuti srbijanski, srpski i orjunaški mit, otud stavljanje na led i sumnjičavost prema onima koji se ne boje, rijetkim hrvatskim intelektualcima koji nisu prodali savjest pa zato plaćaju cijenu, njih država ne financira (njihove projekte), oni nisu dobrodošli, njima se ne dijele nagrade i medalje kao oznašu Budimiru Lončaru, zaslužnom za embargo na uvoz oružja razoružanoj Hrvatskoj.

Neozbiljno i nestručno

Jasenovac je ušao i u tzv. kurikulum, rječnikom ministrice kurikulum, hrvatski uputnik, pisan i inače birokratskim, erazumljivim, neživim (škola za život?) rečenicama o ishodima i zahodima. Jednoga dijela uputnika dohvatili su se nešto školovaniji novinari i našli toliko neškolovanih bedastoća da sam u prvi mah pomislio te se radi o satiri. No ne ću sada o trpanju renesanse u srednji vijek, nego o mjestima koja djeca moraju posjetiti: Jasenovac, Pakrac i Knin, valjda i Vukovar. O Vukovaru nema dvojbe, Pakrac (i Lipik) teško su stradali u srpskoj agresiji i ondje đaci mogu saznati o dr. Šreteru, što će im objašnjavati Pupovac, Knin samo djelomično pripada žrtvoslovnoj tematici (mrcvarenje hrvatskih branitelja u kninskoj tvrđavi), ali se ondje može naučiti o SAO krajini, o oslobađanju Hrvatske, ali i o hrvatskim kraljevima, pa nije loše otići na izlet. Zašto ne i u Škabrnju? Sve je to dobro, za sve postoje povijesni podatci i ništa nije sporno. Sporan je Jasenovac, ne zločini nego njihovi razmjeri. Što će ondje (i tko) djeci govoriti ako istina o Jasenovcu još nije znanstveno utvrđena? To je kao da se satu matematike prilazi bez pouzdanoga dokaza da su dva i dva četiri. Doduše, već sam i napisao da u Hrvatskoj dva i dva nikada nisu četiri, posebno u hrvatskom sudstvu koje bi trebalo prikazati u tragikomediji, ne samo zbog „Darugarca“.

Cijeli taj školski uputnik u režiji HNS-a i ministrice Divjak djeluje neozbiljno i nestručno, posebno u onim poglavljima koja dohvaćaju bližu povijest, ali i opću povijest od starina, a ako netko iz Eksperimentalne skupine bude predavao učenicima hrvatski jezik, onda je to strašno. „Zadani“ dječji izleti (posjeti) mjestima stradanja ljudi u II. svjetskom ratu više no sve drugo pokazuju ideološke, dotično jugoslavenske korijene kurikulumaca, jer obuhvaćaju samo žrtve jednoga od totalitarnih režima. Gdje će đaci posjetiti žrtve od Bleiburga do Niša, križne puteve, koju postaju na tom putu budući da su kosti duboko zakopane na stradi od tisuću kilometara, posmrtni ostatci njih nekoliko stotina tisuća? Nigdje, ali hoće li barem u udžbenicima biti sve objašnjeno? Naravno da ne. Hoće li djecu voditi na Goli otok, gdje se mogu i okupati? Ma ne će. Odnosno, ako se ovakva politika nastavi u Hrvatskoj

pa se do kraja razori sve što je u Domovinskom ratu obranjeno, ako se do kraja iščupaju korijeni iz kojih je stasala moderna hrvatska država i dopusti divljanje onima što zastupaju igrifikaciju demokracije, onda će današnju djecu jednoga dana možda ipak, kada odrastu, voditi na Goli otok.

Hrvoje Hitrec/HKV

<https://kamenjar.com/hrvoje-hitrec-jasenovac-je-hrana-suvremenoga-svetosavlja/>

Primjedba: Odgovor patrijarhu Irineju stranke DESNO možete naći na:

<https://direktno.hr/domovina/odgovor-stranke-desno-patrijarhu-irineju-nisu-hrvatski-srbi-vasa-briga-oni-su-briga-hrvatskog-naroda-146834/>

MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

‘MOLIM VAS, NE OGLUŠUJTE SE’: Spreman sam pomoći HPC-u, našoj sestrinskoj crkvi...Zašto vi niste?’

20. ožujka 2017.

"Žao mi je i u neku ruku neugodno da vam ja iz Australije moram ukazivati na vašu i našu hrvatsku pravoslavnu braću u Hrvatskoj koja trpe i koja trebaju pomoć, a od njih svi okreću glavu", riječi su australskog Hrvata.

Marko Franović je iz Boke Kotorske izbjegao u daleku Australiju prije više od pet desetljeća, a 2007. godine proglašen je najboljim doseljeničkim biznismenom, u konkurenciji čak 1.500 uglednih poduzetnika iz cijele Australije.

Franović je još prošle godine odlučio donirati ravno milijun dolara i to za Hrvatsku pravoslavnu crkvu, točnije, za izgradnju crkve i ureda za arhiepiskopa koji, još uvijek nepriznati, službuju na otvorenom.

Ovaj australski Hrvat kaže kako je pismo s ponudom od milijun dolara gradonačelnicima Knina, Vukovara i Zagreba poslao prije godinu dana, no – nitko nije odgovorio.

Sada se obratio još jednom:

"Poštovani i dragi članovi Hrvatske biskupske konferencije, hrvatski biskupi i nadbiskupi,

obraćam Vam se s molbom za pomoć – Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi i njenom arhiepiskopu Aleksandru. Zovem se Marko Franović, katolik sam, u Australiji živim i radim više od pedeset godina. Vlasnik sam nekoliko kompanija u Sydneyu koje su i osobno vidjeli i bili u njima mnogi hrvatski svećenici i biskupi i kardinali (Božanić i Puljić) tijekom proteklih desetljeća, od kojih se posebno sjećam blagopokojnog kardinala Kuharića. Godinama novčano pomažem mnoge hrvatske inicijative, udruge, klubove, crkve i pojedince u Australiji a i Hrvatskoj. Dr. Željko Tanjić rektor Katoličkog sveučilišta također je bio ovdje prije godinu i pol pa vam i on može o svemu reći i posvjedočiti. Sve ovo govorim da vam lakše predstavim tko sam. Prije dvije godine prvi put sam čuo za Hrvatsku pravoslavnu crkvu i ostao sam potresen i zaprepašten činjenicom da hrvatska država izdašno financijski pomaže srpsku, makedonsku i bugarsku pravoslavnu crkvu, a Hrvatsku pravoslavnu crkvu i 17 000 Hrvata koji su se na zadnjem popisu stanovništva izjasnili kao pravoslavci – nažalost za Hrvatsku državu ne postoje. Mogu shvatiti da i u današnjoj hrvatskoj vladi sjede mnogi koji ne shvaćaju koji su hrvatski interesi i da ne razumiju što je doista u hrvatskom interesu. No moram priznati da sam razočaran gledajući da ni Katolička crkva u Hrvatskoj ne prepoznaje i ne pomaže svojoj sestrinskoj crkvi – Hrvatskoj

pravoslavnoj crkvi i njenom arhiepiskopu Aleksandru. Zar nije žalosno da je za prošlogodišnju Božićnu liturgiju od svih stotina crkva i kapelica, patrijarh bio prisiljen služiti liturgiju u jedinom bogoslužnom prostoru koji mu je ustupljen za tu svrhu – u mormonskoj dvorani njihovog centra u Zagrebu, a za ovaj zadnji Božić je ostao i bez toga. Iako se neki mjesni biskupi arhiepiskopu HPC-a Aleksandru jave, s njim prozbore koju prijateljsku riječ, nažalost sve tu i staje te završava. Za cijelu ovu stvar oko HPC-a mislim da je jedino ispravno stajalište prof. dr. sc. Jurja Kolarića, nekadašnjeg dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i člana Vijeća za ekumenizam tadašnje Biskupske konferencije za ekumenizam, koji je u Beču 17. Studenoga 1992. na ekumenskom simpoziju «Pro Oriente» iznio svoja razmišljanja o položaju pravoslavnih Srba u Hrvatskoj, kao i o mogućnosti osnivanja «Hrvatske pravoslavne crkve», odnosno «Pravoslavne crkve u Hrvatskoj».

Juraj Kolarić je u svojem prijedlogu istaknuo četiri pretpostavke za uspješan dijalog s pravoslavnima u Hrvatskoj:

- 1.) Srbi u Hrvatskoj moraju priznati novu političku realnost i priznati Republiku Hrvatsku kao svoju domovinu i državu.;
- 2.) Srbi koji su tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj počinili zločine, bez obzira radilo se to o pravoslavnim vjernicima, svećenicima ili episkopima, moraju odgovarati na sudu;
- 3.) Pravoslavnima u Hrvatskoj mora se omogućiti slobodno ispovijedanje njihove vjere i službeni kontakti njihove hijerarhije s centralom u Beogradu, ali se mora na području Hrvatske omogućiti i stvaranje «Hrvatske pravoslavne crkve» ;
- 4.) Dosadašnji ekumenski razgovori mogu se nastaviti samo pod spomenutim pretpostavkama. Novčano već dvije godine redovito podržavam rad HPC-a, a prošle godine sam i ponudio novac gradu Kninu i Vukovaru te Zagrebu za uspostavu i izgradnju crkava HPC, no na moju ponudu nitko se nije ni javio (šaljem Vam pismo u prilogu).

Molim Vas da se ne oglašujete o moj poziv da pomognete HPC i hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru. Ono što vam svakako ne bi trebao biti problem jest da kako se liturgijski prostor ustupa npr. makedonskoj pravoslavnoj crkvi koja djeluje u Hrvatskoj, da se tako ustupi neki liturgijski prostor u Zagrebu te povremeno u kojem od hrvatskih gradova gdje arhiepiskop Aleksandar okuplja svoje raspršeno stado hrvatskih pravoslavaca. Arhiepiskopu Aleksandru je također potrebna i materijalna pomoć te neki stambeni prostor za stanovanje, no o svemu tome i drugim stvarima će vam i on sam rado reći koju riječ – no primite i upitajte svoga brata u nevolji – kako mu možete pomoći. Žao mi je i u neku ruku neugodno da vam ja iz Australije moram ukazivati na vašu i našu hrvatsku pravoslavnu braću u Hrvatskoj koja trpe i koja trebaju pomoć, a od njih svi okreću glavu. U nadi da ćete mi se na ovo pismo javiti a još više da ćete hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru i HPC-u pomoći, od srca vas pozdravljam,

Marko Franović

<https://www.7dnevno.hr/vijesti/molim-vas-ne-oglasujete-se-spreman-sam-pomoci-hpc-u-nasoj-sestrinskoj-crkvi-zasto-vi-niste/>

ANKICA TUĐMAN, ZAGREB, 2021.

Biskup Košić: Sramotu se već jednom mora ispraviti

11. prosinca 2014.

Sisački biskup Vlado Košić predvodio je u srijedu 10. prosinca u svetištu Svete Mati Slobode u Zagrebu misu zadušnicu za prvoga predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana o 15. obljetnici njegove smrti. U koncelebraciji su bili su provincijal Hrvatske salezijanske provincije don Pejo Orkić, domaći župnik don Ante Vasilj te desetak svećenika. U prepunoj je crkvi, uz brojne građane, misi nazočila i obitelj Tuđman, više generala, hrvatski branitelji i hrvatski ratni vojni invalidi. U nastavku donosimo njegovu propovijed.(gk/hkv)

VLADO KOŠIĆ: DVA FRANJE, DVA DIVA

Poštovana i draga gospođo Ankice Tuđman, poštovani članovi obitelji Tuđman, dragi hrvatski generali i svi hrvatski branitelji, ratni invalidi, članovi obitelji poginulih i nestalih hrvatskih branitelja, gospodo političari – g. Karamarko sa suradnicima, dragi prijatelji i poštovatelji pokojnog predsjednika Franje Tuđmana, braćo i sestre!

Danas smo u ovoj crkvi Svete Mati Slobode okupljeni na misu zadušnicu za predsjednika Franju Tuđmana o 15. obljetnici njegove smrti.

Molimo mu od Gospodina, koji mu je darovao život i dao mu važnu zadaću da je ispuni na zemlji te ga pozvao k sebi, da ga nagradi za sve dobro što je učinio i prema svojoj supruzi, djeci i svojoj obitelji, a osobito prema čitavom našem hrvatskom narodu, za koji je živio, trpio i borio se čitav život. Mislim da je simbolično i to što smo se na ovu spomen-misu sabrali upravo u ovoj crkvi, koja nosi naslov „Mati Slobode“ kao drugo ime za Mariju po kojoj je došao Spasitelj, koji nam je svima donio pravu, nutarnju slobodu, a mi smo kao narod izborili svoju slobodu upravo pod vodstvom Franje Tuđmana, za koga se danas ovdje molimo. Ovdje je također na jednom mjestu popis svih koji su poginuli za Hrvatsku u Domovinskom ratu te i na taj način izričemo da je i predsjednik Franjo zajedno s njima dao život svoj za Domovinu.

Prorok Izaija govori nam u prvom čitanju koja je uloga Božja u ljudskim povijesnim zbivanjima: „Gospodin je Bog vječni, krajeva zemaljskih stvoritelj. On se ne umara, ne sustaje, i um je njegov neizmjerljiv. Umornome snagu daje, jača nemoćnoga. Mladići se more i malakšu, iznemogli, momci posrću. Al' onima što se u Gospodina uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne more se." (Iz 40,25-31) Doista, tko je taj koji daje čovjeku da – premda je umoran i nemoćan – posjeduje jakost i ne umara se? Dok se čak i mladići more i posrću, onome koji se u Gospodina uzda „snaga se obnavlja". Izaija to kaže u slici: „oni trče i ne sustaju, hode i ne more se".

Volim razmišljati o predsjedniku Tuđmanu stavljajući ga uz bok s kardinalom Kuharićem. Dva Franje, dva diva: Tuđman kao politički vođa hrvatskoga naroda,

a Kuharić kao duhovni vođa vjernika u hrvatskom narodu. Nisu slučajno njihove biste u svečanom atriju Hrvatskoga sabora.

Kardinalove poruke Franji

U obimnom „Osobnom dnevniku" Franje Tuđmana u tri sveska (VL 2011.) jedno od najčešćih imena brojnih ljudi s kojima se susretao i koje spominje ime je Franje Kuharića, koga on još zove i „Imenjaka, Imenjaković, Prvostolnik i Stožernički" – ukupno čak 124 puta (46+52+26). A radi se o razdoblju od 1973. do 1989. godine, dakle u vremenu prije demokratskih promjena u našoj zemlji. I ne samo da predsjednik

Tuđman spominje kardinala Kuharića čije je tekstove i propovijedi rado čitao, nego i piše da ga je posjećivao, da su često razgovarali, da su surađivali. Kaže na jednom mjestu: „treba pitati Imenjaka!“, a ima čestu bilješku: „bio kod Imenjaka“ i sl. Slobodno se može reći da je između dva Franje postojalo prijateljstvo koje je sve više raslo, a povezivala ih je zajednička želja da hrvatski narod konačno bude slobodan. To svjedoči i supruga Ankica u knjizi „Moj život s Francekom“ (VL 2006.), koja je i sama često posjećivala Kardinala i prenosila mu poruke svoga supruga i obratno, prenosila Kardinalove poruke suprugu Franji. Na poseban je način to bilo važno kada je Tuđman više puta bio u zatvoru zbog svojih stavova o pravu hrvatskoga naroda na samostalnu državu. I ta se samostalna država ostvarila pod vodstvom predsjednika Tuđmana – što je kardinal Kuharić nazvao Božjim čudom.

Sjećam se, to sam čuo iz kardinalovih usta, kada je rekao da je Hrvatska doživjela tri čuda: prvo je bilo da smo se obranili, a nismo imali čime – čak su nam i zabranili da se branimo; drugo je čudo bilo da je Hrvatska postala ponovno samostalna država – jer sve su sile bile protiv; i treće je čudo bilo, kako je govorio Kardinal, što su nas priznale i one države koje nas nisu željele. Dakle, tko je učinio ta čudesa? Bog! Jedini je Bog autor djela koja se čine nemoguća i zato ih mi, kada se ipak dogode, nazivamo čudesima. No, Bog uvijek uzme neke pojedince i događaje, usmjeri njihove sile i okolna zbivanja tako da se njegovo djelo, izgledalo ono ne znam kako nemoguće, ostvari. Tako je bez sumnje i Franjo Tuđman bio izabranik Božji, Božje oruđe po kojem je Bog nama Hrvatima darovao slobodu, samostalnu državu i konačno ispunjenje vjekovnog sna, da živimo u samostalnoj domovini, kao svoji na svome, bez tuđih gospodara. To čudo ostvario je Bog po prvom predsjedniku i vrhovniku Franji Tuđmanu, to je čudo bilo moguće uz suradnju tolikih branitelja i hrabrih ljudi koji su svoj život i zdravlje spremni stavili na raspolaganje za to djelo, to se čudo ostvarilo zbog jedinstva čitavoga naroda koji je stajao sa svojim predsjednikom istoj želji i istom naporu. Bili smo svi tada kao jedan. I oni koji su okruživali Predsjednika, političari,

zatim intelektualci, profesori, liječnici, odvjetnici, radnici i seljaci, i naši branitelji na linijama obrane Domovine, i njihove žene i majke s krunicom u ruci i s molitvom na usnama, sinovi i kćeri branitelja u htjenju da se izbori sloboda i pokaže pravo lice našega naroda, toliki mladi i stari – svi smo bili jedno.

Predsjednik Tuđman bio je jedini pravi hrvatski predsjednik

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade“. On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskrsnja nada izbaviti križnih muka!“ (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.

Gđa Zdravka Bušić, šefica kabineta predsjednika Franje Tuđmana, izjavila je o pokojnom Predsjedniku ovo:

„Ja nikad nisam vidjela čovjeka da je toliko, toliko mnogo puta bio suznih očiju. Skoro uvijek. Imala sam osjećaj, dok je bio rat, da je on vječito imao pune oči suza. Jednostavno kao da je to bilo jedno stanje... on je imao tu silnu empatiju i osjećao je za svakog izgubljenog čovjeka, ratnika, onu ženu patnicu, izbjeglicu..." (film "Sasvim nepoznati Tuđman" redatelj Miljenka Manjkasa; VL 18.11.2014.).

Ovako je predsjednik Tuđman mogao reagirati jedino zato jer je volio svoj narod! Sjećamo se svi kako je predsjednik zaplakao od ganuća poslije prvih demokratskih izbora, kad je 30. svibnja 1990. bio uzdignut hrvatski barjak bez zvijezde, a s hrvatskim grbom, na Trgu sv. Marka pred Hrvatskim saborom!

Moram reći i ovo: predsjednik Franjo Tuđman nije bio samo član obitelji Tuđman, nije bio ni samo predsjednik stranke HDZ-a, on je prije svega bio predsjednik države Republike Hrvatske. Kako onda već od 2000. godine gledamo kako njegovu godišnjicu obilježavaju samo njegova obitelj i njegova stranka, a ne i država Hrvatska? To nalaže minimum pristojnosti, a da ne govorimo i državnog protokola, da njegovu godišnjicu smrti organizira država i da na njoj bude nazočan njegov nasljednik ili nasljednica. Dok se to ne uvede kao obvezna dužnost države, neće biti Hrvatskoj ni sreće ni napretka! I dok se na svim državnim blagdanima bude zaobilazio njegov grob od njegovih nasljednika, hrvatski narod ne može takve predsjednike zvati hrvatskim predsjednicima, pa birao ih ne znam tko i s ne znam kojom većinom! (U to imamo pravo i sumnjati.) Tu sramotu se već jednom mora ispraviti jer tako nešto ne postoji ni u jednoj normalnoj demokratskoj državi svijeta.

Također nije moguće ni u jednoj normalnoj državi svijeta da se predsjednik stidi svoj narod zvati imenom, da mu se nikada ne obraća, kao što je to uvijek činio predsjednik Tuđman riječima: Dragi Hrvati i Hrvatice, nego stidljivo sve nas adresiraju kao bezimene građane i građanke! Zamislite, kada bismo mi u Crkvi to usvojili, morali bismo mijenjati svoje najljepše pjesme, kao npr. pjesmu koju je volio i sveti Papa Ivan Pavao II. „Zdravo Djevo" – u kojoj kličemo Mariji: „Kraljice Hrvata!" Zar bismo trebali pjevati:

Zdravo Djevo, kraljice građana i građanki...? Besmisleno!

Za dušu velikog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana

Čuli smo u Evanđelju što nam poručuje Isus: »Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako.« (Mt 11,28-30)

Molimo duši velikog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana mir i odmor od njegovih napora u krilu Oca nebeskoga! Jer on je nosio breme života i odgovornost svoje dužnosti velikom ljubavlju prema svome hrvatskom narodu, treba zbog toga doživjeti i na zemlji priznanje i na nebu slatkoću i odmor vječnog Božjeg života kao nagradu za svoja djela.

Slušao sam danas na radiju vijest da je 15. godišnjica smrti predsjednika Tuđmana. Režimski mediji kažu prvo negativne ocijene a onda spomenu i nešto pozitivno, ali manipuliraju čak i predsjednikovim izjavama jer naveli su njegove proročke riječi, kad se vratio iz Amerike: „Nećemo dopustiti ... onima koji sve čine protiv hrvatske neovisnosti...“, a pri tome su izostavili prvi dio te rečenice u kojoj on kaže: „Nećemo dopustiti tim jugokomunističkim ostacima ...“ Kontrolirani mediji ističu da je on bio antifašist, ali prešućuju da se borio i protiv Jugoslavije i protiv komunizma! Znao je on da su Hrvatima upravo te dvije opcije nanijele kroz povijest najviše zla i zato je bio žestoko protiv njih!

Henry Kissinger rekao je predsjedniku Tuđmanu: „Gospodine Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte mi, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.“ I mi vjerujemo da dolazi vrijeme kada će svi normalni Hrvati i hrvatski građani priznati tu istinu i odati prvom i jedinom predsjedniku dostojno poštovanje i učiti se od njega voljeti, braniti i graditi svoju Domovinu.

Molimo Gospodina za pokojnog predsjednika Franju Tuđmana, za našu domovinu Hrvatsku i za njezinu budućnost. Amen.

mons. dr. Vlado Košić, biskup sisački

<https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/19176-biskup-kosic-sv-mati-slobode.html>

MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

GENERAL RAHIM ADEMI, SAMO ISTINA
Govor gen. Ivana Tolja na promociji knjige 21. listopada 2021.
godine

”Ima istina od kojih se ne može odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, položaja s kojih se ne može uzmicati.” Ovo su riječi pokojnoga kardinala i zagrebačkoga nadbiskupa Franje Kuharića izrečene u teškim i presudnim vremenima za život i opstojnost hrvatskoga naroda. Citira ih i uzima kao moto svoje knjige ”Samo istina” general HV, Rahim Ademi. Dakle, nije naveo misli ni jednoga političara, vojskovođe, već čovjeka koji se nije primarno bavio politikom, točnije rečeno, uopće se nije bavio politikom, već je naviještao i govorio ono što je pravedno i što se mora bez obzira na okolnosti i posljedice. Baš kao što je činio i njegov predšasnik, velike i svete uspomene kardinal Alojzije Stepinac. Unatoč tome što nisu bili ni političari ni ratnici jedan i drugi dali su silan doprinos izlasku hrvatskoga naroda iz ropstva minulih i umrlih Jugoslavija. Oružje im je bilo naviještanje i svjedočenje Istine, koja jedino oslobađa i stvara uvjete na kojima treba počivati sadašnjost i budućnost: dostojanstven, razuman i pravedan život svake pojedine osobe, obitelji, društvene zajednice i naroda.

Ovim je citatom general Ademi ponudio ključ za razumijevanje značajnoga, pa i u nekim segmentima intrigantnoga ratnog dnevnika. Pa i samim naslovom, ”Samo istina”, već na korice ove knjige autor određuje smjer, namjeru i razlog objelodanjivanja, kratki biografski podatci, udar na njega pod optužbom za albanski nacionalizam, izbacivanje iz SKJ, napuštanje JNA, s činom majora, u siječnju 1991. i nakon razdoblja prikrivene suradnje s hrvatskim vlastima, u srpnju 1991. priključuje se HV u Šibeniku, de facto od samih početaka velikosrpske agresije, pa do velikih kolosalnih, oslobodilačkih i pobjedničkih ratnih operacija Ljeto 95, i Kozjak, to jest Oluja 95.

General Rahim Ademi ne samo da je sudjelovao u tim operacijama, on ih je zajedno s nekolicinom pripremao i provodio davši kao visoki časnik i jedan od ratnih zapovjednika, velik i značajan doprinos. Valja reći da on, u skladu s naslovom svoje knjige, ratnoga dnevnika beskompromisno sučeljuje svoje poglede i stajališta, s evidentnom namjerom dokazivanja da je u pravu i da mu je istina, povijesna istina o ratnim zbivanjima na prvome mjestu, bez obzira na to hoće li to i kako će to i na koji način, pojedinci ili dio javnosti prihvatiti.

Jasno, u ovoj knjizi, značajno mjesto zauzima i opis kalvarije kroz koju je prolazio pritisnut optužbama za ratne zločine. Gore od toga, pogodila ga je napuštenost i bespomoć u kojoj se našao kao čovjek i kao general HV. Još gore, još ogorčenje pogodili su ga postupci pojedinaca i struktura koje su ga trebale štititi, ako ne zbog njega kao osobe, onda svakako zbog zaštite državnoga i nacionalnog interesa. Izostalo je i jedno i drugo.

Da je tomu bilo tako, ne samo da vjerujem zapisima generala Ademija, već mogu dijelom i posvjedočiti na osobnom primjeru: po nalogu gospode Carle de Ponte, pozvan sam bio u ured haaških istražitelja, gdje sam tri dana bio izvrnut ispitivanjima i njihovim lukavim i rafiniranim metodama ne bi li od mene izvukli bilo što, pa i najmanju sitnicu, koja bi teretila moju državu za koju sam se borio, moju vojsku u kojoj sam bio, sudjelovao i vršio časničke i zapovjedničke dužnosti na koje sam bio postavljen. I ono što mi je bilo najodvratnije, njihovi pokušaji ne bi li me svim mogućim smicalicama navukli da uprem, barem toliko, prstom na neke od svojih kolega, suboraca i generala. Jasno, jedan od njih, na njihovu nišanu je bio i general Rahim Ademi. Ne želim, a nije ni mjesto ni trenutak, govoriti o detaljima toga ni malo laka ispitivanja. Zasigurno, sve je to zabilježeno i vjerojatno će i to prije ili poslije ugledati svjetlo dana. Barem po onoj, kako naš narod poslovično govori: "Zaklela se zemlja raju, da se tajne sve saznaju". Ništa ne zamjeram tom dvojcu koji me je ispitivao, toj dvojici Engleza, haških agenata. Radili su svoj posao za koji su bili sjajno plaćeni. Osobno, osjećao sam se poniženim da se sve to odvijalo u srcu hrvatskoga glavnog grada, u našoj vojarni HV-a na Črnomercu. Nimalo slučajno da su se baš tamo smjestili. Vjerojatno, između ostalog, da nam pokažu koliko smo jadni i poniženi... Da, u našoj su se vojarni ugnijezdili i nisu ih tamo smjestili svemirci, već naša tada snishodljiva vlast, koja je otvarala poglavlja u pregovorima za ulazak u EU, a u cijenu pregovora su bili uračunati životi i sudbine naših generala i to ne bilo kakvih, već ratnih, pobjedničkih generala, pobjedničke vojske koja je izborila slobodu hrvatskome narodu i sačuvala teritorijalni integritet Republike Hrvatske.

Nekoliko dana prije tih ispitivanja, smatrao sam potrebnim obavijestiti i konzultirati se o svemu tome s mjerodavnim osobama, a i da preko njih ishodim dopuštenje da mogu ući u arhiv i pregledati dokumentaciju jer, godine su prohujale od završetka rata i tko će popamtiti sve te događaje i znati što je sve sporno haškoj gospodi. Zovem preko centra za obavješćivanje, koga drugog, nego Predsjednika vlade. Činilo mi se to normalnim, a i privatno sam ga poznao, bio je član stranke u kojoj sam bio među prvim utemeljiteljima. Osim toga nisam bio u pitanju ja kao osoba, kao brojka (naučili smo olako i ni za što, za Judine škude žrtvovati ljude) već je bio u pitanju general HV-a, ratni načelnik Političke uprave u MORH-u i Hrvatskoj vojsci i konačno u pitanju je bio pokušaj kompromitiranja Domovinskoga rata, a samim tim i Hrvatske kao države. Telefonist me uljudno, gotovo radosno pozdravlja i pokušava spojiti s Predsjednikom. Nakon jedno dvije minute, javlja mi se i kaže sa žaljenjem da mu je Predsjednik rekao da ne može razgovarati da je zauzet drugim poslovima. Eto, tako je to bilo... Nakon završenih ispitivanja želio sam obavijestiti mjerodavne o sadržaju, tijeku i mogućim razlozima i posljedicama takva postupanja haaškoga tužiteljstva. Nisam u tome uspio, nikoga to u našoj, hrvatskoj vlasti nije interesiralo. Nisu imali vremena, važniji su ih poslovi pritiskali!

Po završetku rata, točnije, odmah nakon Oluje počeli su se pojavljivati tekstovi i knjige o operativnim sadržajima i izvođenjima oslobodilačkih akcija Hrvatske vojske, o prenaplašenim ulogama i zaslugama pojedinaca. Sve se otprilike svodilo na to kako su oni sve planirali, izvodili i bez njih, ispada tako, ne bi se uspjelo pobjednički dovršiti Domovinski i obrambeni rat. Kao načelnik Političke uprave zamolio sam da se to ne čini i da nije vrijeme za knjige takvih sadržaja i da mnoge stvari i događaji o kojima pišu i govore moraju jedno vrijeme ostati državna i vojna tajna. I da nam, u

krajnjoj liniji, sve to može naštetiti, tim više što su se optužnice spremale. Njihova japajakanja, samohvale, neće završiti dobrim ni za njih, ni za nas, kao narod i vojsku i državu u cjelini, tim više što podosta toga što su iznosili u tim knjigama nije bilo u skladu s objektivnom istinom, a upravo se to po sudištima, od Haaga do naših domaćih sudova stavljalo na teret pojedincima, koji su trebali platiti cijenu takvim nerazboritim postupcima, izjavama i pisanijama. Nitko mi ne može reći, a još manje dokazati da to nije tako, tim više što sam na ispitivanjima bio suočen s takvim iskazima i koje sam, na žalost i bijes mojih ispitivača, u temelju nijekao i odbacivao, pokušavajući zaštititi čistoću naše pravedne borbe i naših oslobodilačkih akcija, od početka agresije, pa sve do Bljeska i Oluje.

I dan danas gledamo vašar taština, slušamo neke pojedince koji tvrde da su sve vodili, da su sve planirali i ispada da bi bez njih bila propast svijeta. Potpuno mi je jasno da ni generalu Rahimu Ademiju nije lako ovo slušati i gledati. On se s pravom pita u kojem je to ratu on bio, za što se borio, koja je uloga i njegov doprinos u svemu tome? General Rahim Ademi je svojom knjigom, svojim ratnim dnevnikom pokušao javnosti reći da ima podosta toga što nije tako kako se govori, piše. U nekim segmentima, u njegovom ratnom dnevniku, stvari stoje drukčije od onoga što se pokušava kanonizirati kao povijest Domovinskoga rata. Pred povjesničarima je zadaća da se time pozabave i da ustanove je li to tako i jesu li točna određena stajališta, koja autor iznosi, pa u tome smislu valja citirati generalove riječi, otisnute i na poledini njegove knjige: "U ratu nikome nije smetao moj potpis na borbenim dokumentima, a poslije rata moja uloga u planiranju i izvođenju operacija potpuno je marginalizirana. Potkraj 1995. i početkom 1996. napisani su novi planovi nacrtani novi zemljovid, originalni dokumenti zamijenjeni su krivotvorinama jer je na njima morao biti novi potpis. Tako nove generacije danas uče da je operacije Zima 94/95, Skok 1, Skok – 95, (Skok 2) Ljeto – 95, Kozjak – 95, (Oluja – 95) Maestral-2 i Južni potez planirao netko drugi. Na vrat su mi natovarili i haašku optužnicu, a poslije i optužnicu našega pravosuđa. Tako se nagrađuje onaj koji je prošao sva ratišta i borio se pet godina za ovu državu na prvoj crti."

Smatram da je već i samo ova tvrdnja dovoljna da povjesničari, vojni analitičari, a i ljudi drugih struk, krenu u objektivno istraživanje, držeći se Tacitove maksime: *Sine ira et studio*.

Evo, ovdje u publici vidim i generala Ljubu Ćesića Rojsa, često spominjana u ovoj knjizi i kojemu general Ademi izriče zahvalnost, naglasivši da mu je jedino on pomagao u teškim trenucima za njega i njegovu obitelj. Da i ja sam s generalom Rojsom prošao puno toga, dijelivši često i žalost i radost, pa i po život opasne situacije u vrltima gdje se branila Hrvatska. Odgovorno tvrdim da se određene operacije, posebice Oluja ne bi tako brzo i uspješno izvele da nije bilo njega i njegove, naše inženjerije, koja je u nemogućim uvjetima na Dinari odradila posao i omogućila da izvedemo potpuno iznenadni napad, s pravca kojeg srpske neprijateljske formacije nisu očekivale. General Ademi o tome u svojoj knjizi na 210. str. piše, citiram. "Štapski generali" uopće nisu imali ideju oslobodjenja Knina s dinarskog pravca i nisu shvaćali viziju i strategiju ministra obrane Gojka Šuška, koji je želio da se u Knin uđe baš preko Dinare, iz područja Bosanskog Grahova. Njihova je ideja bila suprotna: da se Knin oslobodi kao i u svakom prijašnjem ratu i onako kako su to učinili partizani – iz smjera Sinja, Zadra i Benkovca. "Veliki planeri operacija" uspjeli su uvjeriti

načelnika Glavnog stožera HV-a generala Bobetka da prihvati njihov plan te mu podmetnuli dokument o oslobađanju okupiranog teritorija Republike Hrvatske...” Rojs se sigurno sjeća, kako je u stožeru, u hodu nastala sintagma ”hrvatske snage”. Naime javilo se nezadovoljstvo u gardijskim brigadama HV-a, zbog česta spominjanja u medijima HVO-a. Osjetili su se zapostavljeni, posebice u operaciji Ljeto 95. gdje smo, logično, više naglašavali ulogu gardijskih brigada HVO-a. Pitao sam ministra Šuška što učiniti da smanjimo bespotrebnju napetost i prigovore, jer dnevnik je na HTV- u trebao započeti za pet minuta. Rekao mi je da to nije njegov posao i da on nije načelnik Političke uprave. Sinulo mi je u trenu: nema više u medijima HV-a i HVO-a, odsada ćemo govoriti samo o Hrvatskim snagama. Kako onda, tako i danas, to je ostalo gotovo kao službena formulacija, koja je prije svega označivala, a i sada označuje, jedinstvo i nedjeljivost hrvatskoga naroda. Neki hvalisavci i tu sintagmu prisvajaju, uvjereni u svoja strateška, geostrateška i geopolitička znanja i umijeća.

Iz ratnoga dnevnika generala Ademija, na mnogo je mjesta istaknuta velika, ključna uloga Franje Tuđmana i ratnoga ministra Gojka Šuška. Što više godine prolaze, sve je više jasan njihov nemjerljiv doprinos u formiranju države i obrani njena suvereniteta i teritorijalnoga integriteta. Tuđman je bio veliki političar, državnik i vojskovođa, a Šušak, generali i zapovjednici izvršitelji jedinstvene zadaće, koja je bila stavljena pred njih, a to je ostvarenje stoljetnih snova o slobodnoj, samostalnoj i međunarodno priznatoj državi. Ipak, najzaslužniji za njen nastanak i obranu su hrvatski branitelji, hrvatska vojska, kojoj smo bili na čelu, posebice tisuće naših palih boraca, tisuće stradalih i ranjenih. Dostojno i pravedno general Rahim Ademi upravo njima izriče svoju zahvalu i kaže: ”A posebno priznanje ide onima koji su dali svoje živote. Za mene su svi heroji, jer su u obrani domovine dali najviše od svih nas. Hvala vam, heroji moji, i neka vam je laka hrvatska zemlja!” Eto, ovim je riječima general završio svoju knjigu.

Ovih dana, zapravo cijelu ovu godinu, Hrvatska obilježuje 30. obljetnicu od početka strašne agresije. Prisjetili smo se i obljetnice odluke Hrvatskoga državnog sabora o neovisnosti i prekidu svih državnih i pravnih sveza sa SFRJ, pa potom i obljetnice raketiranja Banskih dvora s namjerom da se pobije državno vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom. Prisjećamo se i obljetnice stradanja i pada Vukovara, Ovčare, Lovasa, Škabrnje... i mnogih, mnogih drugih mjesta i stratišta gdje su počinjeni užasni zločini nad hrvatskim narodom. Knjiga generala Rahima Ademija korespondira s tim prisjećanjima prije 30 godina i iz svoga rakursa nudi kroz ratni dnevnik stanje u kojemu smo se našli 1991., pa sve do završetka, okončanja ratnih djelovanja 1995. god. Koliko je meni poznato, nitko od visoko pozicioniranih časnika i ratnih zapovjednika nije dosad objavio takav dnevnik, koji obuhvaća gotovo cijelo razdoblje rata: opise priprema postrojbi za ratno djelovanje, pripreme operacija, izvedbe i tijek operacija, rasporede snaga na bojištima, zemljovide- operativne karte kojima je bio autorom, međuljudske odnose, pohvale i kritike, sastanke na prvoj crti, u stožerima, u kojima su se donosile presudne i dalekosežne odluke... I jasno, ono što je neizbježno u pisanju dnevnika, posebice ratnoga: procjene i ocjene ljudi i zapovjednika, časnika i vojnika s kojima je surađivao i ratovao. Njihove kvalitete, a i pogrješke i slabosti pojedinaca, ljudski shvatljive s obzirom na teške ratne okolnosti u kojima se živjelo, djelovalo, stradavalo i ginulo.

Svega nekoliko dana, po izlasku ove knjige, nazvalo me podosta ljudi, primio sam puno poruka s pitanjima što ja mislim o knjizi, zapravo više od same knjige, interesiralo ih je moje mišljenje o generalu Rahimu Ademiju. Svima njima sam rekao da ga cijenim kao čovjeka i kao generala Hrvatske vojske. Kao da su to prečuli, nastaviše me uvjeravati da je nedopustivo da on kao Albanac govori i arbitrira o ljudima i događajima u Domovinskome ratu, pa potom da je on radio za ove i one, da je on na antihrvatskim pozicijama, da je on bio ubačen kao kosovac u Hrvatsku vojsku, da je on Račanovac, Mesićevac, crveni, sebičnjak i hvalisavac, lažljivac, ovakav i onakav... Zapanjen lakoćom etiketiranja i difamiranja, upitah jednoga od njih zbog čega to sve meni govori? Pa kaže: "Ti bi to mogao najbolje znati i potvrditi s obzirom na funkcije koje si obavljao za vrijeme rata." Odgovorih: "Koliko ja poznajem Ademija mislim da on nije bio ni Račanov, ni Mesićev, i da je bio da je bio i jest svoj, s dostojanstvom čovjeka i vojnika, koji se stavio na raspolaganje Hrvatskoj u teškim i presudnim okolnostima njene povijesti, da se svjesno i odgovorno podredio zapovijedima i Tuđmana i Šuška, pa prema tome, po tome bi se moglo reći da je bio eventualno Tuđmanovac i Šuškovac. A u teškim trenucima svoga života, pod optužbama da je počinio ratne zločine, ako je nešto tražio od aktualnih nositelja vlasti, bilo je samo ono što mu pripada i što su bili dužni učiniti, ako ne zbog njega, onda zbog Hrvatske za koju se borio! Da, bio sam na tim funkcijama i po mojim skromnim spoznajama ne mogu potvrditi to što navodiš. Upravo suprotno od svega što govoriš, Rahim Ademi je moj kolega, suborac, prijatelj, general HV i junak Domovinskoga rata." Uslijedila je kratka tišina, pa onda, bez argumenata: "Znaš, ja sam mislio, osobno ga ne poznajem, ali meni su rekli ljudi od povjerenja, nisu oni bilo tko, čuo sam, pa dobro kad ti tako kažeš, ti valjda znaš... Ali, znaš, ipak..."

Koliko, toliko uljudno prekinuh taj razgovor. I onda sam uzeo knjigu u ruke i pročitao je s velikom pozornošću i respektom prema čovjeku koji nije etnički Hrvat, a tako je puno učinio za Hrvatsku, puno, puno više od mnogih Hrvata, koji su se busali u prsa junačka, daleko od bojišta i mjesta gdje je Hrvatska krvarila. Za razliku od njih, Rahim Ademi je na bojištima, na prvim crtama nosio glavu u torbi i bio spreman položiti život da bi Hrvatska živjela. Jer je bio svoj s punim integritetom čovjeka, vojnika i ratnika. Bio je, kako ono kaže ugledni novinar, publicist i branitelj Mladen Pavković: prvi ili među prvim kada je trebalo! Da, general HV Rahim Ademi je znao i zna da "Ima istina od kojih se ne može odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, položaja s kojih se ne može uzmicati." Gospodine generale, hvala Vam za to, a i hvala Vam što ste poželjeli da upravo ja kažem pokoju riječ o Vašem liku i djelu!

<https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/govor-gen-ivana-tolja-na-promociji-knjige-raghima-ademija-samo-istina/>

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ademi-je-na-bojistima-na-prvim-crtama-nosio-glavu-u-torbi-i-bio-spreman-polozi-zivot-da-bi-hrvatska-zivjela-1533087>

[gen. Ivan Tolj: Što više godine prolaze, sve je jasniji Tuđmanov i Šuškov nemjerljiv doprinos u obrani i formiranju države - Kamenjar](#)

<https://bezcenzure.hr/branitelji/govor-general-tolja/>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kultura/74-knjigozori/60299-govor-gen-ivana-tolja-na-promociji-knjige-general-ademija-samo-istina>

<https://miportal.hr/2021/10/22/general-ivan-tolj-rahim-ademi-je-junak-domovinskog-rata/>

DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

LIJEVOM NAŠOM

I ZATO DANAS IMAMO ALANFORDOVSKI SPEKTAKL IZMEĐU PREMIJERA I PREDSJEDNIKA DRŽAVE

ZVONIMIR HODAK

22.11.2021.

Ima jedan zgodan post koji govori kako su pet Židova navodno mijenjali svijet i to tako da je prvo **Mojsije** rekao: "Sve je u zakonu!", potom je **Isus** rekao: "Sve je u ljubavi!". Puno kasnije je **Marks** rekao: "Sve je u novcu!", a potom je **Freud** ustvrdio kako je "Sve u seksu!", na kraju je **Einstein** zaključio: "Sve je relativno!".

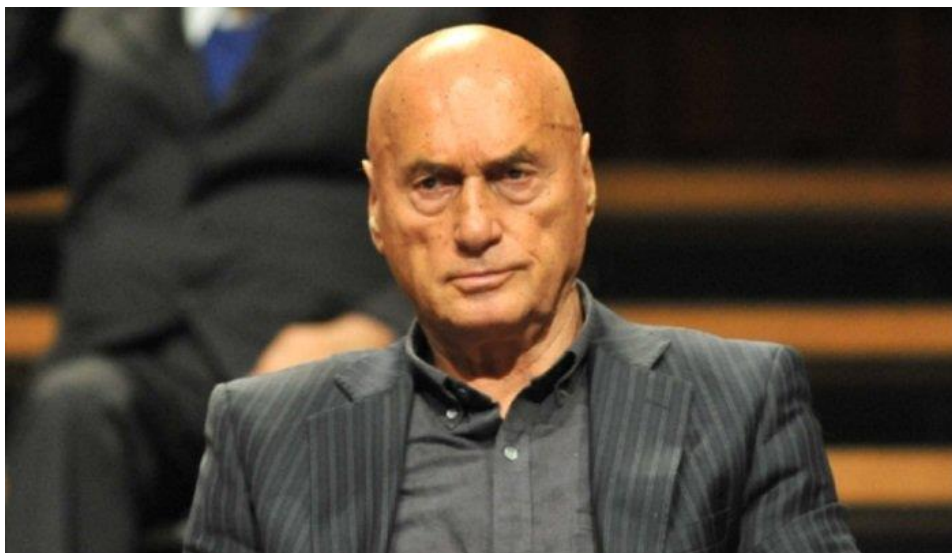

Foto: Direktno.hr

U potvrdu te relativnosti svega, kad su navodno Alberta Einsteina jednom zapitali: "Kako to da žene tako često boli glava u krevetu?", on je odgovorio: "Sve je relativno, u jednom ih krevetu boli, a u drugom ne boli".

Sjetih se velikog fizičara u ove tmurne i depresivne vukovarske dane kad je **Ivan Penava** rekao: "Velika je sramota da generalštab JNA nije odgovarao pred pravosuđem ove države i to je nešto što govori kakvi smo mi ljudi, kakav pijetet imamo prema ljudima koji su izgubili živote u ovom gradu...". Dakle, stvarno je sve relativno.

Ja očekujem poziv suda, zasluženi poziv, jer sam ovih dana zabunom u putnu torbu stavio penkalu s jednim zahrđalim metkom kalibra 2,5 mm iz 1991. godine. Zbog toga ću biti kažnjen, a trbušasti generali, admirali i članovi generalštaba JNA koji su u roku od 87 dana savnili jedan barokni grad sa zemljom, pobili tisuće ljudi, a tisuće i tisuće drugih odveli u svoje fašističke logore, neće imati u svojim izvodima iz kaznene evidencije ni sudsku opomenu.

I stoga se s pravom Penava i stotine tisuća drugih pitaju kakav smo mi to narod? Zadnju komunističku armiju u Europi najurimo iz zemlje, a onda poltronski propuštamo maturu. Već sam pisao da je operacija "Oluja" bila završena u maturalnom roku od četiri dana. Maturalni ispit je trebao biti optužnice i presude agresorima i zločincima. Kao što su to učinili saveznici na Nurnberškom procesu 1946. godine.

'Laganje i nema za cilj da narod povjeruje u laži već je cilj da ni u što ne vjeruje'

Na žalost, mi u našem četverogodišnjem ratu nismo imali saveznika. Umjesto pobjedonosnog naroda, što mi to danas imamo? **Hannah Arendt**, njemačka filozofkinja, jednom je napisala: "To stalno laganje i nema za cilj da narod povjeruje u laži već je cilj da ni u što ne vjeruje. Takvom narodu nije oduzet kapacitet za akciju već kapacitet da misli i sudi. S takvim narodom možete raditi što hoćete". S takvim narodom danas imate alanfordovski spektakl između Premijera i Predsjednika države.

Sve to govori da se državom upravlja izvana. I zato je sve više ljudi koji na dan 18. studenog "eksplodiraju" kao, recimo, **Nikša Marinović** koji na Fejsu kaže: "Koga nije bilo briga onda, nije ga briga ni danas. Proklet bija svako k'o na tisućama ljudi koji su živjeli k'o psi u smrtnom strahu.... na mrtvima i nasilno prekinutim djetinjstvima želi kupiti političke bodove...".

Puno je onih na koje je Nikša aludirao. Po meni prije svega na one koji su bili "na drugoj strani", a danas na vidljiv način "vladaju" Lijepom našom. Što je najgore, oni su "pobjednički glasni". Tipičan primjer je zastupnica u saboru **Mirela Ahmetović**. Njenoj suptilnoj i senzibilnoj duši zasmetao je izbor pjesama kojima se slavilo na Poljudu: "Čestitam hrvatskoj nogometnoj reprezentaciji plasman na Svjetsko prvenstvo. Ipak, slavlje s pjesmom 'Moja Hercegovina'?. Još gore, prije toga je revao **Thompson**. Neukusno".

Mirela, oni rokću od 5. kolovoza 1995. i ne prestaju

Za Mirelu je Thompson "revao"! Jako ukusno i damski rečeno! Ona zna da revu magarci. Njenih oko 30.000 tisuća. A kako se, Mirela, oglašavaju splitska orijuna i njihovi medijski jurišnici? Čuli ste za roktanje. Ako Thompson reve, onda mogu i ja, jedan stari i olinjali ognjištar, reći da oni rokću od 5. kolovoza 1995. godine. i ne prestaju. Počeli su još i prije, kad su tenkovi JNA bili zaustavljani u Hercegovini, na

putu prema Dalmaciji. Prvi put kod Širokog Brijega gdje su ih "dočekali do zuba naoružani" fratri **Ive Josipovića**.

Drugi put između Mostara i Čitluka u akciji "Lipanjaska zora" kad su Mirelini planirali odsijecanje doline Neretve. Treći put kod Šuice, nakon pada Kupresa. Jugo-Mirela nije ni čula da su se i Hrvatska i Dalmacija branile u Hercegovini. Je li uopće čula koliko je Hercegovaca branilo Vukovar? Pitajte mog branjenika **Milu Dedakovića-Jastreba**. Još je živ.

I tako je naša lijeva Mirela odlučila stati na stranu **Dežulovića, Tomića, Pavičića** i splitske orijune te podučiti Torcidu da je ova zemlja začeta i nastala na tekovinama ZAVNOH-a i AVNOJ-a. Neka više ne revu Thompsona kad mogu svoju navijačku radost iskazati s Bajagom, Lepom Brenom i Beogradskom filharmonijom pod ravnanjem **Branimira Pofuka**.

Svaka čast hrvatskom pravosuđu s nasušno posebnim potrebama

Sve napisano vrijedi i za malo dalmatinsko mjesto Škabrnju smješteno u središtu Ravnih Kotara. I za zločine u Škabrnji nema ni presuda ni kazni. I tamo su valjda "Marsijanci" 18. studenog 1991. godine pobili 48 mještana i 15 branitelja. Kao da su ubijeni tamo negdje predaleko, recimo, na Novoj Gvineji. Ni imena, ni prezimena zločinaca i njihovih orijunaških ortaka. Spominje se **Ratko Mladić**, ali samo kao prozirni alibi za preživjele ubojice. Svaka čast hrvatskom pravosuđu s nasušno posebnim potrebama.

Trideset godina šutnje, muka... Zagreb je u međuvremenu postao novi glavni grad stare Jugoslavije dok ubojice, silovatelji i ratni zločinci slobodno šetaju Vukovarom i istočnom Slavonijom. Neki u čudnim koalicijama vladaju Lepom njihovom... Ljevičarski jugo-nostalgičarski mediji iz dana u dan peru mozak naivnima: "Okrenimo se budućnosti!"(?), "Ne treba zaboraviti, ali treba oprostiti!", "Mi ne smijemo nikoga mrziti!". Bez pravde, to su samo floskule. Pitajte prosječnog Irca voli li Britance? Zapravo, bolje da ga ne pitate. Pitajte Armence jesu li oprostili turski genocid? Opet, bolje da ne pitate...

Živimo u raritetnim vremenima. Doživjeli smo čak i to da danas suci i tužitelji upoznaju zatvorske ćelije zbog svojih nepodopština. Ali nitko, baš nitko, nije osjetio pravne posljedice za uporno i neshvatljivo neprocesuiranje ratnih zločina i ratnih zločinaca u Domovinskom ratu u Lijepoj našoj. Po tome smo zaista jedinstvena država u svijetu.

Zanimljivo kako se delegacija ljevičarskog Možemo 'ukazala' u Vukovaru...

U Njemačkoj dovlače na sud čuvare i čuvarice nacističkih zatvora stare i preko sto godina. Psihijatri ih moraju u sudnici uvjeravati kako nisu u Disneylandu i da im se za nešto sudi. Kod nas se zbog nekakve svjetlije sadašnjosti i budućnosti ne privode pravdi ni ratni zločinci koji su još u najboljim godinama. Uostalom, zašto se svemu tome čuditi? Kod nas, voljom "naroda" vladaju ljevičari poput onih iz Možemo koji prebojavaju murale posvećene generalu Praljku, Vukovaru i Zvoni Bobanu. Zanimljivo je kako se delegacija ljevičarskog Možemo "ukazala" u Vukovaru. Vijence

su, s kiselim osmjehom, bacili u Dunav baš onako kako to godinama rade **Pupovac, Stanimirović** i bratja... I to je Hrvatska.

Kažu kako je HDZ ipak započeo s transformacijom. Iz "zna se" u "nisam znao".

Dobro, možda sam malo preoštar prema našim progresivnim ljevičarima. Njima samo fali iskustvo. Bit će i njima i nama lakše kad shvate da se po novome više ne kaže "iskusniji" nego "više puta naj**ao"....

Put prema istini napokon je pokazala i Crkva u Hrvata. Zagrebački pomoćni biskup **Ivan Šaško** održao je u Vukovaru propovijed koja se čekala još od pokojnog kardinala **Franje Kuharića**. Bila je to propovijed "in medias res", kako bi rekli Latini, ili doslovno prevedeno "u sredinu stvari".

Lijeva politička magla

Uz sisačkog biskupa **Vladu Košića**, napokon je netko našim ateistima iz svih političkih struktura bacio istinu u lice. Istinu koju svi znamo, ali je u nedjeljnim propovijedima rijetko čujemo. Istinu koju dobro znaju "žene u crnom" kad se okupe u centru Beograda, a neki naši biskupi su je zaboravili. Tobožnja "politička korektnost" iliti lijeva "politička magla" često one koji djeluju na javnoj sceni priječi da iskažu cijelu i potpunu istinu. Po onoj "ne bi se šteli zameriti!".

Međutim, biskup Šaško, bez dlake na jeziku, otvoreno kaže: "Dovoljno je vidjeti koje su znakovlje nosili ljudi koji su Vukovar razarali, a koje je bilo na odorama branitelja Vukovara". Točka! "Sapientia sat", opet bi rekli Latini, iliti "pametnome dovoljno!". Dovoljno i nekim našim "politički korektnim" biskupima i brojnim ljevičarima poput npr. **Borisa Dežulovića** i HND-a. Šaškova pljuska nije poslana vjernicima nego vladajućim strukturama.

Potom je biskup Šaško nastavio: "Herodi i Pilati, nepravde i računice, očito nečinjenje mjerodavnih institucija... Kako je moguće da bude prihvatljivo znakovlje pod kojim je mrcvaren Vukovar?". I na kraju propovijedi je mons. Ivan Šaško jasno i glasno dao do znanja kako je HOS i njegovo znakovlje ono što je hrvatski narod stvorio u nametnutom osloboditeljskom ratu, a zločinačka petokraka je simbol koji više ne možemo tolerirati u našem narodu...

Bilo bi vrijeme da HBK javno izreče stav o vukovarskim zločinima

E'sad! Šaško je otvorio festival istine. One istine na koje je ukazivao i **Vlado Košić**. Bilo bi vrijeme da HBK napokon javno izreče jasan stav o vukovarskim zločinima. Ako su u slučaju Jasenovac imali jednu dioptriju, onu koja osuđuje zločine, zašto tu istu dioptriju nemaju javno i prema žrtvama Vukovara, Škabrnje i drugih stratišta u Domovinskom ratu? Tada Hrvati, pa i razni Hrvateki, ne bi trebali čekati desecima godina da netko od vodstva Katoličke Crkve u Hrvata s propovjedaonice, pred najvišim političkim vrhom, jasno izreče istinu o zločinu i ne-dočekanoj kazni; o stigmatiziranju pozdrava i amblema pod kojim su branitelji žrtvovali svoje živote za našu današnju slobodu; o prešutnom toleriranju komunističkih amblema i javnih izjava raznih jugo-nostalgicara.

Punih sedam godina hrvatska vlast žmiri na uvrede Pupovčevih novosti o Oluji, Domovinskom ratu, Thomsonu, HOS-u... To je apsolutni svjetski rekord u žmirenju. Čestitam!

O intelektualnim proleterima

Čitam moj omiljeni Večernjak, bez obzira tko je vlasnik. Pa ako jednog dana, a možda i prije, promjene ime u "Večernje novosti" čitat ću ga i dalje. Zbog **Gerovca**, Pofuka i sličnih drugih novinara. **Boris Beck** u kolumni "Retorika i društvo" blago zamjera i Premijeru i protivnicima cijepjenja jer oni "teško griješe" kad ne vjeruju istraživačkim novinarima. Rekli bi u Lici "to mi je prvi glas".

Sjetih se sjajnih istraživačkih novinara kako se penju preko Thompsonove terase, k'o Tarzan i Čita, i objavljuju dokumente Općinskog suda u Splitu da su Thompsonovi papiri "fake". Sud je to kasnije pa demantirao i tvrdio da su papiri istraživačkih novinara izmišljotina. No to ne znači da naš Boris nije u pravu. Lijepo je napisao genijalni **Lav Trocki** da su novinari "intelektualni proleter". Evo dokaza.

Kod komšija je izašla knjiga "Pad hrvatskog Staljingrada". U knjizi se citira udarni naslov Večernjih novosti od "21. novembra" 1991. godine koji glasi: "Pokolj pre predaje". Donosi svjedočenje fotoreportera Reutersa **Gorana Mikića** o masakru četrdeset i jednog djeteta u vrtiću u Borovom selu. Tu su po "istraživačkom" novinaru članovi hrvatske nacionalne garde "sekli grkljane deci između pet i sedam godina i bacali ih u podrum". Užas, krsti se Goran sa sva svoja tri prsta.

Htio je Reutersov fotić to snimiti, ali srpski vojnik je repetirao pušku i zabranio snimanje. I bez snimke, laž je Srbe ogorčila. Ustaše opet kolju djecu. Kragujevac, Kozara, Pupovac i njegovih 12 'iljada prekrštene djece negdje devedesetih... Kasnije se, naravno, utvrdilo da se radi o tipičnoj srpskoj prijesnoj laži. Istraživačkoj...

Koga imamo više u Hrvatskoj, lažova ili izdajica?

Knjiga "Pad hrvatskog Staljingrada" poznata je hrvatskoj medijskoj družbi. Jeste li možda pročitali o "herojskoj" podvali Gorana Mikića od ikojeg našeg kandidata za Pulitzerovu nagradu poput **Roberta Bjruiša**, **Borisa Vlašića**, Branimira Pofuka, Gorana Gerovca, Ante Tomića, Jurice Pavičića, **Vedrane Rudan** koja ga vjerojatno i osobno pozna (jer obožava Beograd i sve Gorane u njemu). Sad mi se samo od sebe postavlja pitanje: zašto je **Dobrica Ćosić** pisao o ideologiji srpskih laži kad hrvatske izdajice nose tu "tajnu" duboko u sebi. Oni se "ne bi šteli zameriti" svojim prekodrinskim idolima. Kad bi se moglo nekom statističkom metodom utvrditi koga imamo više u Hrvatskoj - lažova ili izdajica? Bojim se da bi odgovor bio samo – DA! Evo i jedna stara Matoševa:

*"U šarmantnoj pozi
moderni poganac
najmio ga stranac
da nam metne lanac,
taj klatež, što o pravdi blebeće,*

on za korist tuđu, laže kleveče..."

Baš me zanima je li vlast shvatila ozbiljno masovne proteste u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Nizozemskoj, Austriji, Australiji... U Kini, za divno čudo, nema protesta. To je kineska mudrost i strpljenje... Sjedi kraj rijeke, strpljivo, i dočekat ćeš kako tijelo tvog neprijatelja plovi niz rijeku. A mi polako plovimo, plovimo....

U parku ispred mog prozora, mladić sjedi na klupi i sam se cijepi. Svaka čast. On nema zašto protestirati....

<https://direktno.hr/kolumne/i-zato-danas-imamo-alanfordovski-spektakl-izmedu-premijera-i-predsjednika-drzave-250980/>

SRAMOTNO! ZAR NAM STRANCI MORAJU BRANITI ISTINU O BL. KARDINALU ALOJZIJU STEPINCU? ŠTO RADI VRH KATOLIČKE CRKVE? ŠTO RADE HRVATSKI AKADEMICI? ŠTO RADE HRVATSKI POVJESNIČARI?

25 travnja, 2021

Esther Gitman traži odgovore od Patrijarha Porfirija Perića, mada mislim da ih neće dobiti:

„Zašto je Porfirije, ubrzo nakon što je unaprijeđen za nasljednika patrijarha Irineja, kao jedan od svojih prvih zadataka izabrao napad na sjećanje na Alojzija Stepinca, s nadom da poništi uzdizanje Stepinca do svetosti.“

Esther Gitman, Židovka, rođena u Sarajevu 1939. godine, koja je preživjela progone Židova zahvaljujući Bl. kardinalu Alojziju Stepincu. američka je povjesničarka, koja se posvetila istraživanju holokausta, sa naglaskom na NDH, napisala je dvije knjige: *Kad hrabrost prevlada: spašavanje i preživljavanje Židova u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj 1941.-1945.*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2012., 2. izd. 2019.)

Alojzije Stepinac: Pillar of Human Rights, Kršćanska sadašnjost d.o.o. – Hrvatsko katoličko sveučilište, Zagreb, 2019.

Zbog svojih istraživanja preselila se 2002.godine na godinu dana u Zagreb, da bi mogla na licu mjesta pregledavati dokumente u Hrvatskom državnom arhivu i evo što je izjavila kada je završila:

„Hrvati su spasili tisuće Židova, a Stepinac je svetac“

„Paveliću su ljudi slali peticije, svojim imenima i prezimenima tražili su milost za Židove. Ti su ljudi lučonoše mira, a takvih dokumenata o otporu fašizmu nema ni jedan europski narod“ riječi su Esther Gitman.

Pronašla je u Hrvatskom državnom arhivu desetke tisuća dokumenata, bilježila sve što je našla o spašavanju Židova u NDH. Naišla je na zauzimanje Hrvata za Židove, kod Pavelića osobno i kod ostalih visokih dužnosnika NDH. Trebala je građanska hrabrost riskirati svoj život za spašavanje Židova. Ni jedan narod, nije se tako otvoreno usprotivio progonu Židova kao Hrvati prema vlastima NDH.

Za potrebe svoje doktorske disertacije osobno je razgovarala sa 77 svjedoka, preslušala 200 snimljenih svjedočanstava i pregledala na desetke tisuća dokumenata. Na osnovu svih tih pregledanih i preslušanih dokumenata došla je do zaključka da velika većina Hrvata nije podržavala Pavelića, nisu ga oni izabrali već im je on nametnut od Hitlera i Mussolinija, nakon što im je Vladko Maček odbio biti sluga pokorni. Zato i je Pavelić Mačeka poslao u logor Jasenovac, gdje je bio od listopada 1941, do ožujka 1942.godine, a do kraja rata u kućnom pritvoru.

Esther Gitman s pravom, postavlja pitanje zašto se nije našao ni jedan Hrvat da znanstveno prouči i obradi kako su Hrvati u NDH spašavali Židove i ne samo njih, nego i predstavnike srpskog naroda?

Svi se bave samo osudom zločina NDH. Državni vrh redovno komemorira u Jasenovcu, SPC neprestano optužuje i ponižava hrvatski narod, hrvatski povjesničari tipa Jakovina, Klasić, Goldstein, svako istraživanje vam komunističke povijesti proglašavaju povijesnim revizionizmom, tko to može tražiti po arhivama i dokazati

suprotno, da je bilo Hrvata koji su se hrabro usprotivili rasnim zakonima i progonu nevinih ljudi.

Ima ih koji istražuju, ali ne sa potporom službene politike RH, već samoinicijativno, bez dovoljno materijalnih sredstava i bez potpore medija. Događa se upravo suprotno, svako istraživanje koje otkriva istinu službena politika proglašava povijesnim revizionizmom i na društvenim mrežama blokiraju svaki takav sadržaj.

Stepinac je bio duboko svjestan da će zločini iz NDH biti veliki uteg na hrvatskom narodu, čega smo nažalost svjedoci, ali isto tako zahvaljujući Esther Gitman znamo da je bilo hrabrih Hrvata koji su žrtvovali sebe da bi spasili druge.

‘I u najmračnijim trenucima, postoji svjetlost velikodušnosti pojedinaca’ Esther Gitman

Nije čudno ponašanje službene hrvatske politike jer znamo da je vode djeca komunizma! Od njih očekivati da podrže istraživanja koja bi pokazala da su im očevi ili djedovi bili ubojice, iluzorno je očekivati. Ali čudi ponašanje vrha Katoličke crkve u Hrvata. Radi se o katoličkom blaženiku, kojemu SPC podmeće, a time i cijelom hrvatskom narodu.

Čudno se ponaša vrh Katoličke crkva u Hrvata. Umjesto širenja istine i obrane lika i djela Bl. Kardinala Alojzija Stepinca, kao što to radi Židovka Esther Gitman, biskupi surađuju sa episkopima i patrijarhom, hvaleći se ekumenizmom, i onda im Patrijarh pokaže što je cilj njegovog ekumenizma, isključiva namjera spriječiti kanonizaciju Bl. Kardinala Alojzija Stepinca!

Kome to pogoduje vrh Katoličke crkve? Koji narod predstavljaju hrvatski biskupi? Čiji su duhovni pastiri? Razočaravajuće u ovim teškim vremenima za opstojnost hrvatskog naroda i hrvatske države.

Gdje je hrvatskim biskupima i velikodostojnicima u vrhu Katoličke crkve hrabrost i požrtvovnost koju su kroz povijest hrvatskog naroda pokazali njihovi prethodnici, kada se odlučivalo o sudbini hrvatskog naroda? Nema je, previše su se udaljili od naroda, priklonili se vladajućima, ne žive sa narodom, ni uz narod!

Podsjećam ih na istarsko svećenstvo u vrijeme Italije od 1920-1943.godine koje je jedino ostalo uz hrvatski narod, koje je patilo i prošlo golgotu skupa sa narodom, i upravo zahvaljujući njima Istra je pripojena Hrvatskoj.

Podsjećam ih na banjalučkog biskupa Franju Komaricu koji je ostao uz svoj narod u Banja Luci i pomaže koliko može, ne samo katolicima nego svim potrebitima.

Podsjećam na kardinala Vinka Puljića, nadbiskupa Vrhbosanske nadbiskupije, koji je stao uz svoj narod, usprkos napadima zaludenih jugokomunističkih ostataka, kada je slavio misu za masovne žrtve Bleiburga i Križnog puta 2019.godine.

Podsjećam na kardinala Franju Kuharića, koji je bio pravi duhovni pastir u vrijeme srpske agresije kada nam je bilo najpotrebnije, koji nas je vodio i upućivao da ni u ratu ne gubimo svoje kršćanske vrijednosti. Hrvatski dragovoljci, branitelji sa krunicom oko vrata krenuli su braniti svoje domove, svoju vjeru, svoju domovinu.

Kardinal Bozanić pokleknuo je pod pritiskom vladajućih, ne uzevši u obzir novija znanstvena istraživanja i ponovno nametnuo hrvatskom narodu krivnju rekavši između ostalog na komemoraciji u Jasenovcu 2019.godine “Ne možemo isključiti iz ovoga spomena ni djecu i unučad počinitelja, čiji su životi obilježeni zločinima otaca i djedova, te im je potrebno pročišćenje istinom” Kojom istinom!? Kad istina nije utvrđena!

Pri tome nije spomenuo nevine žrtve komunizma, ni djecu i unučad komunističkih zločinaca. Njima ne treba pročišćenje istinom, zločinima bez kazne, njihovih očeva i djedova!? Zašto oni ne nose stigmu komunističkih zločinaca? Oni su na vlasti, njih se ne smije spomenuti!

Zar je bilo teško odgovoriti kao što je odgovorila Esther Gitman citirajući Stepinca?

„Optužujete me da sam neprijatelj vlade države i naroda Jugoslavije. Molim vas recite mi koja je bila moja vlada 1941. godine? Je li to bio poticatelj Simović u Beogradu – izdajnik, kako ga vi zovete – onaj u Londonu, ili Vi u šumama ili onaj u Zagrebu? ... Nismo mogli ignorirati vladu ovdje, čak iako je to bio ustaški režim. Tek od 8. svibnja 1945. imate pravo ispitivati me i smatrati me odgovornim. Ukratko, izjavio je ... Moja je savjest čista i neću više o tome reći ništa. Možete donijeti tisuću dokaza, ali nikada nećete moći dokazati niti jedan zločin protiv mene! Njegov moto bio je:

„Samo jedna rasa stvarno postoji, a to je Božanska rasa. Njegov rodni list nalazi se u knjizi Postanka. Svi oni bez jedne iznimke, bilo da pripadaju rasi Cigana ili nekoj drugoj, bilo da su Crnci ili civilizirani Europljani, bilo da su prezirani Židovi ili ponosni Arijevci, imaju isto pravo reći ‘Oče naš koji jesi na nebesima’.”

Drugi citat: Stotinu puta tijekom suđenja nazivan sam „optuženikom Stepincem.“ Nema nikoga toliko naivnog da ne zna da s optuženikom Stepincem ovdje na klupi sjedi zagrebački nadbiskup, metropolit i sv. poglavar Katoličke crkve u Jugoslaviji.

Završni citat: nisam bio persona grata ni Nijemcima ni Ustašama; Nisam bio Ustaša niti sam položio njihovu zakletvu kao neki službenici ovog suda koje ovdje vidim.“

Patrijarh Porfirije izjavljuje na HTV-u da su neka stajališta Bl. Alojzija Stepinca „duboko problematična“, da je „ljudsko zlo malo gdje pokazalo svoju ružnoću kao u Jasenovcu, ali da to mjesto treba biti temelj iz kojeg će se širiti poruke mira“ Koja je to vrhunska podvala patrijarha Porfirija; nevjerojatna, bizantinska!? Iz Jasenovca će se širiti poruke mira i stalno iznova će ga držati u centru pozornosti javnosti i podsjećati na „genocidne Hrvate“ I nije trebalo dugo čekati, nakon samo par dana u Spomen području Jasenovac kod spomenika „Cvijet“ održana je međureligijska molitva u organizaciji Požeške biskupije. Porfirije je postigao svoj cilj.

Zašto katolički biskupi nasjedaju na podmetanja SPC-a? Pa znaju što je SPC! Zašto nisu Papu Franju detaljno obavijestili o djelovanju SPC u vrijeme srpske agresije na Hrvatsku? Zašto nisu Papu Franju izvijestili o svecima koljačima SPC-a? Bi li Papa Franjo imao moralno pravo tražiti izjašnjavanje o svetosti Bl. Alojzija Stepinca da je znao da je SPC proglasila svecima masovne ubojice, četnike koljače? Zašto nisu Papu Franju informirali da je SPC 1995.godine, pravomoćno u Parizu osuđena za poticanje na genocid u Srebrenici?

Puno pitanja na koja neću dobiti odgovore!

Lili Benčik/hrvatskepravice:

<https://bezcenzure.hr/toptema/sramotno-zar-nam-stranci-moraju-braniti-istinu-o-bl-kardinalu-alojziju-stepincu-sto-radi-vrh-katolicke-crkve-sto-rade-hrvatski-akademici-sto-rade-hrvatski-povjesnicari/>

<https://croativ.net/sramotno-zar-nam-stranci-moraju-braniti-istinu-o-bl-kardinalu-alojziju-stepincu-sto-radi-vrh-katolicke-crkve-sto-rade-hrvatski-akademici-sto-rade-hrvatski-povjesnicari-20476/>

LILI BENČIK: KATOLIČKA CRKVA U HRVATSKOJ NAPUSTILA HRVATSKI NAROD

Požeški biskup surađuje s predstavnicima SPC-a koji svojataju Hrvatsku

Katolička crkva u Hrvatskoj predvođena kardinalom Josipom Bozanićem “napustila je svoj narod”, ostavila ga na vjetrometini politike između EU-a, slugu i poslušnika globalizacije, velikosrpske zločinačke politike i SPC-a koja sa svojim svecima četnicima, koljačima, blati i proglašava problematičnim bl. Alojzija Stepinca, zadnjoj uzdanici hrvatskog naroda, koji se nije dao upregnuti u Titina komunistička kola. Narod bez duhovnog vođe je izgubljeni narod koji luta, koji nema oslonac, nema se komu obratiti, čast izuzecima svećenicima koji daju sebe da nekako kompenziraju tu duhovnu prazninu.

Kardinal Franjo Kuharić bio je pravi duhovni pastir u vrijeme srpske agresije kada nam je bilo najpotrebnije, koji nas je vodio i upućivao da ni u ratu ne gubimo svoje kršćanske vrijednosti. Hrvatski dragovoljci, branitelji sa krunicom oko vrata krenuli su braniti svoje domove, svoju vjeru, svoju domovinu. Zašto je srpski agresor rušio i palio katoličke crkve? One su mu bile prve na udaru, zašto? Kada se uništi narodu vjeru, pokorio si ga, uništio dokaze o njegovu postojanju na tom prostoru. Uništio si duh naroda! Što nas Hrvate karakterizira kao narod? Kršćanstvo!

Katolička Crkva kojoj smo vjerni kao narod od stoljeća sedmog, kada su Hrvati primili kršćanstvo i Papi Agatonu potpisali da ne ćemo nikoga napadati, već samo braniti svoju zemlju i svoj dom, nas je održala kroz povijest, kao narod, naš jezik, našu tradiciju i kulturu i od tada smo narod vjeran Papi i Vatikanu. Bl. Alojzije Stepinac za tu svoju vjernost podnio je mučeništvo, progon, osudu, zatvor i smrt.

Katoličko svećenstvo u Istri podnijelo je za vrijeme Italije 1918.-1943. godine mučeništvo, skupa s hrvatskim narodom Istre. Svećenici su bili uz narod, patili s njim, pomagali, bili im jedino oni potpora i duhovna i materijalna. Bl. Miroslav Bulešić je govorio: “Spasenje čovječanstva možda ovisi o nama. Između žalosnog, tužnog, krvlju natopljenog naroda mi moramo biti dobri Samaritanci, koji tješimo, liječimo, pridižemo, zavijamo svaku ranu u bijeli omot ljubavi, jer mržnja uzrokuje krvarenje, a ljubav zacjeljuje rane. Ljubavi, ljubavi treba danas u nama, da je možemo širiti riječju a osobito djelom“. I uspjeli su sačuvati zdrav duh naroda njegov jezik, vjeru i kulturu.

Dolaskom komunista opet je Katolička Crkva bila na udaru komunističkih zlotvora. Ali i tada je istarsko svećenstvo pomagalo, zahvaljujući njima i mons. Boži Milanoviću Istra je pripala Hrvatskoj. Zbor svećenika Sv. Pavla za Istru uručio je 55 potpisa istarskih svećenika Mješovitoj savezničkoj komisiji sa zahtjevom da se Istra priključi matici zemlji. Zatim su predali istoj Komisiji mirovnoga povjerenstva statistiku istarskih župa (koju je priredio Božo Milanović) s dokazima da u Istri ima 75 % hrvatskih i slovenskih župa, 12 % talijanskih i 13% mješovitih, što je bilo presudno da po većinski hrvatskom stanovništvu Istra pripadne Hrvatskoj, odnosno tadašnjoj FNRJ. To je sve zasluga istarskog svećenstva. To znači biti uz narod i sa narodom! Baš zbog te povezanosti sa narodom mučki ubijen je mladi svećenik Miroslav Bulešić, Francesco Bonifacio bačen u fojbu, gdje mu se gubi svaki trag, mnogi su svećenici uhićeni i zatvoreni na dugogodišnje kazne.

Komunisti su uspjeli u naumu odvojiti jedan dio naroda od Katoličke Crkve, mnoge crkve pretvorene su u skladišta, narod zastrašen udaljio se, neki su se udaljili zbog zapošljavanja, ali ne u cijelosti, veći dio je potihio u tajnosti ostao vjeran svojoj katoličkoj vjeri i Crkvi. A što danas čini Katolička Crkva u Hrvatskoj?

Od kada nas je napustio i preselio se Gospodinu kardinal Kuharić, Katolička Crkva gubi vezu s narodom. Kardinal Josip Bozanić nije uspostavio povezanost sa narodom, već s vladajućima. Pogodujući vladajućima udaljio se od naroda! To je očito iz više primjera:

1. Istanbulska konvencija 2018. godine. Nakon posjeta predsjednika Vlade Andreja Plenkovića kardinalu Bozaniću oštrica Katoličke Crkve protiv IK se otupila. Nije bilo propovjedi protiv, svećenici se nisu otvoreno izjašnjavali, a Biskupska konferencija izdala je mlako priopćenje koje nikoga nije obvezivalo: "Dati svoj glas ZA ratifikaciju Konvencije značilo bi, između ostaloga, otvoriti vrata nečemu što je u suprotnosti s ljudskom stvorenosću, s naravnim zakonom i s temeljnim vrijednostima kršćanske vjere i kulture, a što smatramo pogubnim za obitelji, za demografsku obnovu naroda i za odgoj novih naraštaja. Stoga, pozivamo da se narodni zastupnici u Hrvatskom saboru izjasne protiv ratifikacije Konvencije". Katolička Crkva se kao autoritet trebala žestoko suprotstaviti izglasavanju IK, jer u Hrvatskoj živi 86,28 % katolika. Sa zakonima u koje je nakon izglasavanja Istanbulske konvencije ugrađena rodna ideologija, predsjednik HDZ-a i Vlade Plenković direktno se suprotstavio hrvatskom narodu kojemu je ideološki neprihvatljiva, protivna njegovom katoličkom identitetu!
2. Katolička Crkva ulaguje se političarima. Protiv sam povlaštenih u rasporedu sjedenja u crkvama! Zbog čega državni dužnosnici moraju sjediti u prvim redovima? Mnogi od njih ne znaju se ni prekriti! U crkvi smo svi jednaki i tu se Katolička Crkva trebala tako postaviti, a ne pogodovati vladajućima.
3. Vrh Katoličke Crkve u ovoj pandemiji nije smio zatvoriti crkve! Crkve su kroz povijest uvijek bile sveta mjesta, svima otvorena, a ovaj puta su podlegli svjetovnoj vlasti koja nema ovlasti nad crkvenom imovinom. Prema Ugovoru o pravnim pitanjima između Svete Stolice i Republike Hrvatske (prvi od ukupno četiri ugovora) Hrvatska je zajamčila Katoličkoj Crkvi nepovredivost mjesta za bogoštovlje – crkava, kapela te crkvenih prostora. Članak 7. toga ugovora definirao je, međutim, neke iznimke kad državna tijela mogu stupiti u crkveni prostor hitno i bez najave crkvenim vlastima. Predstavnici države mogu upasti u prostor crkve ako tragaju za osobom za koju osnovano sumnjaju da je počinila kazneno djelo za koje je predviđena kazna veća od pet godina zatvora, bilo da je riječ o pripadniku klera ili osobi koja se skriva na prostoru crkve. "Međutim, upadanje policije u crkvu u ovakvim situacijama radi kontrole provedbe protuepidemijskih mjera nije preporučljivo jer je crkva zaštićena od policijske kontrole". Tu je Katolička Crkva napustila narod i stala uz vlast. Još mi je u živom sjećanju kada su se 2015. godine branitelji invalidi sklonili u crkvu sv. Marka u Zagrebu pred progonom Ostojićevih „milicajaca“. Posebno poglavlje je odnos vrha Katoličke Crkve u Hrvatskoj prema bl. Alojziju Stepincu, prema Jasenovcu i prema SPC-u.
4. Jasenovac je opće poznatu malj koji Srbija i SPC drže nad glavama Hrvata. Od kraja Drugoga svjetskog rata arhiv NDH je u Beogradu i Srbija ga odbija

ustupiti Hrvatskoj. Samim time jasna je manipulacija tim arhivom. Zato se mijenjao broj žrtava u Jasenovcu, od čak 1.700.000, pa na 800 tisuća, pa na 700 tisuća, pa „službeno“ na 83 tisuće, a zadnja istraživanja prof. dr. sc. Nikole Elezovića i dr. sc. Nikole Banića, objavljenih u uglednom znanstvenom časopisu IEEE Asccess, utvrdili su 74.288 lažnih ili dvojbenih žrtava od kojih se na popisu žrtava Jasenovca, nalaze i žrtve s popisa u Auschwitzu... Već 76 godina „sotonizira“ se hrvatski narod za potrebe velikosrpske politike, a kardinal Bozanić pokleknuo je pod pritiskom vladajućih, ne uzevši u obzir novija znanstvena istraživanja i ponovno nametnuo hrvatskom narodu krivnju rekavši između ostalog na komemoraciji u Jasenovcu 2019. godine “Ne možemo isključiti iz ovoga spomena ni djecu i unučad počinitelja, čiji su životi obilježeni zločinima otaca i djedova, te im je potrebno pročišćenje istinom”. Kojom istinom!? Kad istina nije utvrđena!

5. Pri tome nije spomenuo nevine žrtve komunizma, ni djecu i unučad komunističkih zločinaca. Njima ne treba pročišćenje istinom, zločinima bez kazne, njihovih očeva i djedova!? Oni su na vlasti, njih se ne smije spomenuti!
6. Odnos prema kanonizaciji bl. Alojzija Stepinca i prema SPC-a. Vrh Katoličke Crkve u Hrvatskoj veoma dobro je poznata prošlost i djelovanje SPC-a. Zašto nisu papu Franju detaljno obavijestili o djelovanju SPC-a u vrijeme srpske agresije na Hrvatsku? Zašto nisu papu Franju izvijestili o svecima koljačima SPC-a? Bi li papa Franjo imao moralno pravo tražiti izjašnjavanje o svetosti bl. Alojzija Stepinca da je znao da je SPC proglasila svecima masovne ubojice, četnike koljače? Zašto nisu papu Franju informirali da je SPC 1995. pravomoćno u Parizu osuđena za poticanje na genocid u Srebrenici? Zašto? Puno pitanja, a odgovora za sada nema.
7. Biskup Antun Škvorčević surađuje s episkopom Jovanom pa je bio nazočan posjetu patrijarha Porfirija Jasenovcukrajem veljače. Tom prigodom je patrijarh Porfirije pozdravio biskupa Škvorčevića: „Velika je radost što je danas prisutan i požeški biskup Antun Škvorčević s kojim sam dijelio mnoge nevolje, ali i dobra. Zajedno s vladikom Jovanom, uz pomoć Božju, ulagali smo napore u nadilaženje distanci i nesporazuma nadavši se da je Bog taj koji sve iscjeljuje“. Da, da, da bi nakon toga episkop pakračko-slavonski Jovan pojasnio: „Novi patrijarh srpski Porfirije dolaskom u manastir Jasenovac poručuje srpskom narodu gdje je njegov identitet“ i nastavio: „Dva krila identiteta srpskog naroda, jedan je kosovski, a drugi jasenovački, to je ono što određuje naš narod i našu Crkvu i to je ono što patrijarh Porfirije prepoznaje, on dolazi i poručuje cijelom našem narodu gdje je naš identitet“. A to i ja prepoznajem kao Jasenovački srpski identitet koji će Hrvatskoj neprestano poslužiti kao Damoklov mač, nad glavom, upravo zahvaljujući vrhu Katoličke Crkve u Hrvata!
8. Novoizabrani patrijarh Porfirije izjavljuje na HTV-u da su neka stajališta bl. Alojzija Stepinca „duboko problematična“ da je “ljudsko zlo malo gdje pokazalo svoju ružnoću kao u Jasenovcu, ali da to mjesto treba biti temelj iz kojeg će se širiti poruke mira“. Koja je to vrhunska podvala patrijarha Porfirija; nevjerovatna, bizantinska!? Iz Jasenovca će se širiti poruke mira i stalno iznova će ga držati u centru pozornosti javnosti i podsjećati na

„genocidne Hrvate“. I moja se misao ostvarila: nakon samo nekoliko dana u Spomen području Jasenovac kod spomenika „Cvijet“ održana je međureligijska molitva u organizaciji Požeške biskupije. Na molitvi su iz Katoličke Crkve sudjelovali apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj msgr. Giorgio Lingua i požeški biskup msgr. Antun Škvorčević, iz Srpsko-pravoslavne Crkve pakračko-slavonski episkop Jovan Ćulibrk, iz Koordinacije Židovskih općina u RH Luciano Moše Prelević i iz Islamske zajednice zamjenik predsjednika Mešihata Mevludi ef. Arslani. Nevjerojatno kako katolički biskupi i svećenstvo nasjedaju na tako prozirne, slatkorječive podvale SPC-a kao da ih ne poznaju!

Cvjetnica ili Uličnica u Istri, nedjelja je muke Gospodnje. Mnogi vjernici će poći u crkve sa maslinovim ili palminim grančicama, a koliko će njih moći ući unutra pitanje je organizacije svakog župnika, koji po uputstvu Biskupske konferencije mora poštivati mjere zaštite od Covida-19. Maslina je uvijek u mediteranskom dijelu svijeta bila plemenito stablo, koje je čovjeku darivalo dragocjeno maslinovo ulje, bila je znak Božjeg blagoslova i obilja. Maslina postaje i stablo mira! Mira između neba i zemlje, Boga i čovjeka. Upravo su maslinovim grančicama brojni hodočasnici dočekali Isusa u Jeruzalemu kada je ušao jašući na magarcu, kao svog Mesiju. Veselo su mu pljeskali i pjevali. Taj događaj nazivamo svečanim Isusovim ulaskom u Jeruzalem. Međutim Cvjetnica pored radosnih poruka, klicanja i slavljenja Isusa, donosi početak Isusove muke i smrt. Najprije ga svjetina slavi, a onda poručuje Pilatu „raspni ga“. Strašan i mučan kontrast, slava pa poniženje od istih ljudi!

Pitamo se kako je to moguće? Čovjeka u masi, svjetina lako povuče, brzo zaboravi dobra djela! Čak i njegovi apostoli, koji su bili s njim i koji su ga pratili nisu ga zaštitili. Zato Cvjetnica i pred nas postavlja izazov. Svetim sakramentom Krštenja i kasnije Svetom potvrdom dajemo obećanje da ćemo slijediti Isusa. A opet griješimo, često i ponekada teško. Prošao je i Veliki tjedan, u kojem se svaki vjernik može naći. Svatko u životu simbolično nosi neki svoj križ, razočarenje, ranjenost, strah, slabost i trpljenje, a onda kada zaviri u sebe u uskrslom Kristu nađe snagu i nadu. Mi Hrvati kao narod stoljećima kroz povijest nosimo križ trpljenja, tuđinske vlasti, ratovali za tuđe gospodare, ginuli za tuđe interese, ali nas je naša vjera, naša Katolička Crkva pratila i bila uz nas, imali smo se na koga osloniti. Tako i u vrijeme stvaranja vlastite države, zato smo snagom vjere i pobijedili nadmoćnog neprijatelja! Danas nas taj isti neprijatelj ponovno razapinje, a vrh Katoličke Crkve u Vatikanu i u Zagrebu izgubljen u materijalizmu i raznim interesima to ne želi vidjeti ni spriječiti.

Lili Benčik

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/25754-lili-bencik-katolicka-crkva-u-hrvatskoj-napustila-hrvatski-narod>
<https://www.hrvatski-fokus.hr/2021/04/30903/>

ZALJEV HRVATSKIH SVETACA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ

U razgovoru na Podcastu Velebit admiral Davor Domazet Lošo daje objašnjenje zašto su crnogorski domoljubi, suočeni s pobjedom velikosrpske koalicije na nedavnim izborima u Crnoj Gori, pjevali Thompsonovu „Bojnu Čavoglave“: *Crnogorci su Crveni Hrvati i zato pjevaju Thompsona*

<https://projektvelebit.com/podcast-velebit-davor-domazet-loso-crnogorci-su-crveni-hrvati-i-zato-pjevaju-thompsona/>

(Podsjetimo da je na izborima pobijedio Mitropolit Amfilohije koji je tijekom 90-tih godina prošlog stoljeća bio jedan od najvećih ratnih hušakača u Crnoj Gori, a u cilju obrane srpstva, pa je tako u svojoj rezidenciji u manastiru na Cetinju dočekivao i ratnog zločinca Željka Ražnatovića Arkana. Poznat je i po svojim kletvama, a u jednoj od najcitiranijih, uoči ulaska Crne Gore u NATO, rekao je: “Tko ne bio vjeran jednojezičnoj, jednokrvnoj Rusiji, dabogda živo meso od njega otpadalo, bio proklet tri puta i 3000 puta od mene“.

<https://kamenjar.com/mitropolit-spc-u-crnoj-gori-amfilohije-u-bolnici/>)

Bio sam uvjeren da sam spomenuo crvene Hrvate u svom tekstu ODGOVOR TOMISLAVU DRŽIĆ. Ali nisam. A htio sam u dijelu: *Upoznao sam ga na osnivanju Društva Crnogoraca i prijatelja Crne Gore “Montenegro” kada sam kao Hrvat iz Boke kotorske i izabran za potpredsjednika. Brat mi je pričao o njemu i njegovim tekstovima u VUS-u, pa je bilo prirodno da se od prvog trenutka razvilo veliko prijateljstvo među nama. U mojoj knjizi U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004. Na str. 183-187 imaš dva teksta koja sam objavio u Vjesniku, 3. siječnja 1997. i 24. siječnja 1997. u kojima sam ga branio od napada „njegovih“ Crnogoraca kako sam u tim tekstovima tvrdio „napad na g. Kastratovića je zbog njegova hrvatskoga usmjerenja“.*

Zapravo brat mi je ispričao i kako je jednom u društvu Crnogoraca Drago, koji je bio jedini Crnogorac koji je završio u zatvoru zbog Hrvatskog proljeća, srdačno pozdravljen. Međutim, kad je otišao brat je čuo kako govore podrugljivo o njemu kao Crvenom Hrvatu, iako je Drago uvijek isticao da je Crnogorac.

Ali u pismu g. Držiću spomenuo sam i jednog pravog Crvenog Hrvata velikog hrvatskog redatelja Krstu Papića (godinama smo bili smo zajedno svako nedjeljno prijepodne, najčešće sa Slavicom Maras, njenim suprugom Markom Mikulandrom i drugima iz njihove branše):

Tada sam se družio s velikim hrvatskim redateljem i dragim prijateljem Krstom Papićem koji je komentirao moje tekstove rekavši kako oni koji napadaju Draga Kastratovića njega – najpoštenijeg čovjeka u Hrvatskoj – prikazuju kao lopova. Zanimljivo je spomenuti da sam vjerojatno ja bio razlog zašto su i Hrvat Krsto Papić

i Crnogorac Drago Kastratović postali članovi Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica – 809.

Pravili smo Krsto i ja mojim Bokeljima i probleme jer smo na tradicionalnim *Bokeljskim večerima u Zagrebu* dolazili sa svojim prijateljima i tražili da budemo za istim stolom. Morali su pripremati veći stol samo za nas. Koliko je tek uspomena s njegovih godišnjica braka. Ili njegov duhoviti komentar sa krštenja njegovih kćeri:

Ja sam jedini čovjek u Hrvatskoj koji može organizirati okupljanje na kojemu će biti ljudi od Vinko Brešana do Josipa Pečarića.

O njegovim bokeljskim korijenima doznao sam kada je na televiziji ispričao svoju priču kako su njegovi predci Bokelji bježeći pred Turcima zakasnili na brod i onda pobjegli u brda. Kasnije mu je jedan crnogorski akademik spomenuo da je iz kraja odakle je papa Siksto V. pa je sam počeo istraživati svoje porijeklo.

Kada smo se sreli na Jelačić placu upitao me: *Zašto me vi iz Bokeljske mornarice ne zovete?*

I samo učlanjenje bilo je neobično. Kada smo išli na sastanak s kardinalom Kuharićem pozvao sam i njega i učlanili smo ga ispred Katedrale I s Predsjednikom prof. dr. sc. Zvonimirom Janovićem, podpredsjednikom dr. sc. Dejanom Škanatom otišli smo kod našeg kardinala. Kardinalu je bilo drago što je i Krsto s nama, ali meni je bilo simpatično kada je Krsto odgovorio kako se formalno tek tada učlanio u Bratovštinu. Uvijek je isticao da je rođen na tromedi Hrvatske, BiH i Crne Gore. Zato je kao gost urednik *Vjesnika* pozvao mene da u jednom od intervjua bude riječi i o Boki i o Crvenoj Hrvatskoj. Taj intervju dajem u Prilogu.

Zapravo nadam se da je Kastratović shvatio da sam se u tom intervjuu našalio kada sam govoreći o podjelama Crnogoraca spomenuo i kako na sjeveru Crne Gore imamo Crnogorce koji ne znaju da su Srbi. Poruga je bila zbog toga što sam ja djetinjstvo proživio u uvjerenju da su pravoslavci u Crnoj Gori - Crnogorci. Tek su s Miloševićem neki od njih postali Srbi. Vidimo i danas da takvih ima svuda po Crnoj Gori. Znamo i da su Sandžak u Jugoslaviji podijelili na dio koji je pripao Srbiji i dio u Crnoj Gori. A Srbi su u toj državi (zapravo Srboslaviji) radili da se eliminira kontakt muslimana u Sandžaku s onima u BiH pa su posrblijavali zapadni dio Sandžaka. Jasno je da nisam mislio da su svi na sjeveru Crne Gore Srbi. Itekako sam smatrao Draga za izuzetnog Crnogorca i bio ponosan na naše prijateljstvo.

A Crvena Hrvatska je nešto što se spominje u naslovu moje knjige *PROPADE IM CRVENA HRVATSKA* iz 2015. Neki moji prijatelji su pomislili da se doista odnosi na Crvenu Hrvatsku. Šime Đodan nije bio živ jer bi možda pomislio da sam napokon napisao prikaz njegove knjige *CRVENA HRVATSKA - DUBROVNIK I BOKA OD KOTORA* iz 2003. Nedugo nakon što me je zamolio umro je pa prikaz nisam napisao. Intervju koji je 15. ožujka 2015. povodom izlaska te moje knjige objavio Portal HKV-a počeo s pričom o kakvoj je Crvenoj Hrvatskoj zapravo riječ (*Akademik Pečarić: Ništa ne može na bolje bez vlasti koja voli hrvatski narod i državu*):

Poštovani gosp. Pečariću, 25. ožujka u dvorani Udruge specijalne policije bit će predstavljena Vaša nova publicistička knjiga "Propade im crvena Hrvatska". O čemu možemo čitati u Vašem novom djelu?

Naslov može zavarati one koji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Tako mi je dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan napisao: *KAD SE VEĆ BAVIS Crvenom Hrvatskom, pročitaj moj poetsko-oglednički tekst (pjesmu) Svjedoci*

su... o zajedničkom jeziku nekada u Crvenoj Hrvatskoj (Duklji, Zeti, Crnoj Gori) koji je jednak u Dubrovačkom Primorju i Konavlima i u današnjoj Crnoj Gori kao i u nekim selima u Albaniji, u ostacima starinskih riječi (tzv. arhaizama). U CG ih je Nikčević ozakonio u njihovu jeziku. Ali, ti fonemi su dokaz o jedinstvu narodnoga govora nekadašnje Crvene Hrvatske, od Neretve do Bojane. Osim toga, jezično "crmno" (Crmnica) je isto što i "crveno", isto što i "crljenica" (crvena boja brda gdje ima boksita (!)). Lako je moguće da se "crmno" prometnulo u "crno", a izgubilo značenje "crveno" pa JE GORA POSTALA CRNA, NE VIŠE CRMNA (CRVENA!)?! Tebi poezija ZNAM DA NE LEŽI BAŠ, ALI PROČITAJ KAO ČINJENICU, TO TI LEŽI! Šaljemo ciklus, a ti pročitaj samo ono "Svjedoci..."! (Kočanove pjesme dao je portal *Glas Brotinja*).

Njegovo reagiranje podsjetilo me je na jednog drugog dragog prijatelja, pokojnog hrvatskog redatelja Krsta Papića, koji je također bio s područja Crvene Hrvatske koju spominje Kočan. U onim vremenima kada se stvarala Hrvatska znao je reći da je Crveni Hrvat, a ljudi su mislili da kaže da je komunist. Da, moja knjiga govori o takvoj Hrvatskoj na koju su mislili ti o kojima mi je pričao Krsto. Knjiga zapravo predstavlja svojevrsni nastavak na dvije moje knjige: 'Ako voliš Hrvatsku svoju' i Hajka na Thompsona.

<http://mail.hakave.org/razgovori/19872-akademik-j-pecaric-nista-ne-moze-na-bolje-bez-na-vlast-ne-dodu-oni-koji-vole-hrvatski-narod.html>

(Zapravo sam se svog prijatelja Krsta Papića sjetio i u knjizi JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? Zagreb, 2019. pišući o Thompsonu:

Jednom mi je Thompson objasnio i zašto mnogi od vas volite moje tekstove: „Vi njima uđete u glavu.“ Zapravo je na svoj pjesnički način ponovio ono što mi je još devedesetih godina govorio veliki hrvatski redatelj Krsto Papić: „Ljudi Tebi vjeruju!“ Ovih dana izašla je iz tiska moja nova knjiga STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, Zagreb, 2020.. U njoj je dan i ovaj intervju. Ali i u Dubrovniku sam travnja 1995. ispričao jednu Krstovu priču s tih naših druženjima. U stvari, 27. 12. 1994. g. na poticaj i uz potporu Vlade Republike Hrvatske održano je savjetovanje „Interesi Hrvata Boke kotorske“. Koordinatori Savjetovanja bili smo dr. Juraj Njavro, ministar u Vladi Republike Hrvatske i ja. Tom prigodom sam nastupio i u emisiji HTV-a „Slikom na sliku“. Mislim da je Krsto nagovorio urednika emisije da me pozovu, a bio je i oduševljen mojim nastupom. Kako sam tada bio član suradnik HAZU, akademik Vladimir Paar, na moje čuđenje jer sam ja bio u HAZU kao matematičar, zamolio me je da priprelim odgovarajući tekst za Vjesnik HAZU, čiji je on bio glavni i odgovorni urednik: Nije važno što si matematičar. Ljude će više zanimati ono što si govorio na HTV-u. I tiskano je to moje uvodno izlaganje sa Savjetovanja: Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca, Vjesnik HAZU 1 - 3 / 1995, 75 - 87. Taj tekst je poslužio kao osnova za spomenuto predavanje u Dubrovniku, kao i za izlaganje na znanstvenom skupu u Zadru. Dakle pod naslovom BOKA I HRVATI (Dubrovnik, časopis za književnost i znanost, 4, 1995., str. 255 – 262) možete naći i dio u kome spominjem Krsta:

Znajući s kakvim smo neprijateljem suočeni, moramo na tome raditi mnogo više. Moramo znati da je hrvatska kulturna baština strašno oružje, koje nismo u dovoljnoj mjeri iskoristili u ovom ratu. A koliko je ono ubojito, vidjeli smo upravo u reakciji svijeta kad je napadnut Dubrovnik. Ili, da ispričam jednu zgodnu priču koju sam čuo od našega velikog redatelja Krste Papića. Govoreći o ratu u Hrvatskoj, neki njegov

američki kolega je govorio o ratu između balkanskih plemena. Krsto ga je upitao: "Razmislite malo, kolega, zar možete o narodu koji je stvorio jedan Dubrovnik govoriti kao o balkanskom plemenu." Čovjek je malo razmislio i sve mu je postalo jasno. Zato upravo Dubrovnik i treba biti ona naša sredina koja će permanentno ukazivati svijetu što je Boka kotorska, koja će svijet upoznati s hrvatstvom Boke kotorske, s velikom hrvatskom kulturnom baštinom Boke. Jer kad Dubrovnik upozorava svijet na veličinu gubitka hrvatskog naroda kroz gubitak Boke kotorske, onda to zaista ima posebnu težinu. Osnivanje pobočne bratovštine Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809" u Dubrovniku jest nešto što u meni budi nadu da će to zaista tako i biti. Po meni ona ima biti glavna uzdanica u budućem radu bokeljskih Hrvata u Hrvatskoj jer, kao što znate, ne postoji nikakva organizacija bokeljskih Hrvata u samoj Boki kotorskoj. I na kraju neka mi bude dopušteno da u ovome veličanstvenom gradu kažem o mojoj Boki ovo: Ako se itko igdje u svijetu utrkivao s Bogom u stvaranju ljepote, onda su to Hrvati Boke kotorske. Ne znaš čije je djelo veličanstvenije!

To je itekako dobro znao i župan Dubrovačko-neretvanske županije Jure dr. Burić koji je predložio, a to je i usvojeno, da danas dan te županije bude po hrvatskom svetcu iz Boke kotorske sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću. Radi se o još jednom mom prijatelju kome sam također posvetio jednu knjigu (DR. JURE BURİĆ, Zagreb, 2020).

Tijekom naših druženja Krsto me je stalno nagovarao da me odvede kod predsjednika Tuđmana. Nisam mislio da trebam smeta Predsjedniku pa nisam prihvatio, ali sam zabilježio dvije zgode iz naših druženja u kojima se spominju Tuđman i on.

Prva je (DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', Zagreb, 2017.) na str. 217.-218. za 26. 09. 2016.:

Kao što sam nedavno u društvu nekih poznatih državotvornih Hrvata reagirao na tvrdnju da je već dosta priča o ustašama i partizanima rekao da meni nije dosta priča o ustašama jer su Srbi i srpske sluge u Hrvatskoj branitelje nazivali ustašama i RH ustaškom državom. A ja se ponosim i s braniteljima i s činjenicom da imamo svoju državu. Dakle Domovinski rat je samo proširio ono što sam tvrdio 1987, a što je „Krugoval“ nazvao mojim poučkom. A ako baš hoćete i o napadima i o pričama o zločinima u NDH poučak bi trebao biti i to: Kada imamo tolikih i takvih priča o ustašama u Domovinskom ratu i o Ustaškoj Tuđmanovoj Hrvatskoj zar nije prirodno upitati se, a koliko su nas tek lagali o NDH. Lažu nam o Domovinskom ratu u kome smo pobijedili i u nezavisnoj RH. A koliko su nam onda lagali u ratu u kojem su pobijedili Jugoslaveni i u njihovoj državi za koju su se borili (a bore se i danas)? Političari koji žele biti hrvatski državnici trebaju biti svjesni da to nije lako. Akademik Franjo Tuđman je pokazao da mu je doista Hrvatska bila iznad svega, tj. pokazali su to svjetski moćnici tako što mu nisu došli na sprovod. Jednom sam u šali mom dragom prijatelju redatelju sada pokojnom Krsti Papiću to prokomentirao: Da ih je Franjo htio slušati i sprovoditi njihove, a ne hrvatske interese, Ti bi već u Hollywoodu snimio film o Franji i za njega bi dobio oskara!

U tekstu TKO JE IZBORNI POBJEDNIK PUPOVAC ILI PLENKOVIĆ?:

Očito je kako već skoro trideset godina upozoravam i pišem isto. Izbori su pokazali da danas imamo puno Hrvata koji su ravnodušni prema Hrvatskoj. Koji vjerojatno nisu ZDS. Da je Tuđman imao takvu Hrvatsku nikada ne bi uspio u stvaranju države. Ravnodušna Hrvatska bi shvatila da mnogi ne bi poginuli za domovinu da su spremni

slušati i služiti balkanskom krvniku, da je za to Tuđman bio spreman, kao što to danas čini Plenković. S druge strane imamo dvadesetak posto istinskih Tuđmanista. I nije bio u pravu moj dragi prijatelj pokojni Krsto Papić kada mi je prorekao da ću ja biti posljednji Tuđmanist.

Ima nas! IMA!

<http://bezcenzure.hr/izbori/tko-je-izborni-pobjednik-pupovac-ili-plenkovic/>

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-tko-izborni-pobjednik-pupovac-plenkovic/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/22217-tko-je-izborni-pobjednik-pupovac-ili-plenkovic>

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23328-moj-prijatelj-crveni-hrvat-krsto-papic>

<http://bezcenzure.hr/vlad/moj-prijatelj-crveni-hrvat-krsto-papic/>

TOMO VUKŠIĆ

RIMSKI PAPE I CRKVA U HRVATSKOM NARODU

(…)

2.9. Još neke veze s papama

Nakon prodora turske vojske i njihova zauzimanja cijele jugoistočne Europe, krajevi naseljeni Hrvatima ne samo da su se sami našli na udaru te iste osvajačke vojske već su se pretvorili u područje na kojemu je branjen onaj dio evropskih krajeva koji su sljedeći bili na redu. I zbog toga su pape, posebice u to vrijeme, vrlo blizu Crkvi na ovom području. Ujedno, to je vrijeme kad će Zapad Hrvatsku, zbog njezina hrabra držanja i otpora, nagraditi naslovom "predziđa kršćanstva" (*antemurale christianitatis*). Ustvari, prema nekim starim izvještajima, papa Leon X. je 1519. godine kazao trogirskom biskupu Tomi Nigeru, nakon što je ovaj njega i kardinale izvijestio o nevoljama koje su pogodile Hrvatsku i bana biskupa Petra Berislavića: "Sinko, pođi i pozdravi svoga bana i sav narod hrvatski! I javi svima: Glavar Crkve katoličke neće dopustiti da propadne Hrvatska, najčvršći štit i predziđe kršćanstva."⁸⁵ Međutim, u pismima Leona X., kojima je na raznim stranama tražio pomoć za ugroženu Hrvatsku preko koje je prijetila opasnost i talijanskim zemljama, nema izraza "antemurale christianitatis". Prvi ga je u pisanom obliku za Hrvatsku upotrijebio Krsto Frankopan Brinjski 1523. godine u jednom svome memorijalu koji je uputio papi Hadrijanu VI. a, ustvari, taj naziv poznat je još od 1143. godine kad ga je Bernard iz Claurvauxa dodijelio hrabrim braniteljima grada Edese protiv nekršćanskih Seldžuka.⁸⁶

Osobito živi, a za hrvatski narod od iznimne važnosti, bili su odnosi papa s Dubrovačkom republikom koja je u Vatikanu imala i svoga veleposlanika. Bilo je to važno posebice nakon što je država Hrvatska bila izgubila međunarodni politički subjektivitet. No, Dubrovnik je zanimljiv i po tome što je jedan njegov nadbiskup kasnije postao papa. Radi se o nadbiskupu Giovanniu Angelu Medici, rođenom u Milanu 1499., koji je bio dubrovački nadbiskup od 1545. do 1553. godine. Imenovan je kardinalom 1548. godine. Za papu je izabran 25. prosinca 1559. te je nosio ime Pio IV. a umro je 9. prosinca 1565.⁸⁷

S druge strane, kroz sva stoljeća političke okupacije hrvatskog naroda i nedostatka drugih predstavnika njegovo pravo veleposlanstvo u Europi - crkveno, kulturno, pa i političko – bile su različite jeronimske hrvatske ustanove u Rimu. Naime, hrvatska prisutnost u Rimu zapažena je vrlo rano i zabilježena na stranicama najljepše svjetske literature. Poznato je tako da je slavni Dante pjevao: "Ko čovjek možda iz Hrvatske, koji / Veroniku nam vidjet došao je / da pred tom slavom

⁸⁵ Citirano prema Fran BINIČKI, *Predziđe kršćanstva*, Društvo sv. Jeronima, Zagreb 1924., str. 3. – Usp. također Ivica MLIVONČIĆ, *Pape i Hrvati*, str. 79; Marijo MILIĆ, *Pape od sv. Petra do Ivana Pavla II.*, str. 210 koji se pozivaju na Biničkoga.

⁸⁶ Usp. Franjo ŠANJEK, *Crkva i kršćanstvo u Hrvata*, str. 351.

⁸⁷ Usp. John N. D. KELLY, *Vite dei papi*, str. 447-449. – Papu Piju IV. spomenuo je Ivan Pavao II. u svojoj propovijedi 6. lipnja 2003. u Dubrovniku. – Usp. bilten Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine "Vijesti", posebno izdanje, lipanj 2003., str. 9.

starodavnom stoji / zabezeknut, a misli mu se roje: / Gospodine moj, Isukrste Bože, / takvo je dakle bilo livce tvoje."

No, korijeni organizirane hrvatske bratovštine u Rimu sežu u 1441. godinu. Papa Nikola V. darovao im je 1453. crkvicu sv. Marine koja je kasnije obnovljena i 1566. preimenovana u crkvu sv. Jeronima. Na prijedlog kraljice Katarine toj je crkvi papa Siksto IV. darovao veći zemljišni posjed⁸⁸ a Katarina je svojom oporukom ovoj crkvi *pro natione Sclavonorum* ostavila sve stvari iz svoje kapelice: misal, kalež s patenom i korporalom, kazulu i ostalo misničko odijelo zajedno sa svilenim oltarnikom.⁸⁹ Papa Siksto V. (1585.-1590.), hrvatskoga podrijetla, prema nekima potomak doseljenika u Italiju najvjerojatnije negdje iz okolice Kotora, koji je kao kardinal bio naslovnik ove crkve, kad je postao papa, naredio je rušenje ove stare crkve i na njezinu mjestu dao sagraditi današnju crkvu sv. Jeronima. Njezina gradnja započela je u lipnju 1588. a već u rujnu sljedeće godine u njoj je svečano proslavljen blagdan sv. Jeronima. Isti je papa uz ovu crkvu 1589. osnovao i kaptol čiji su članovi mogli biti samo svećenici iz hrvatskoga naroda ili oni koji su barem znali hrvatski jezik. No, osobito je zanimljivo da je ova crkva jedina sagrađena u Rimu za vrijeme Siksta V. a da je spomenuti kaptol bio jedini kaptol strane nacije u Rimu.⁹⁰ Sve te različite hrvatske ustanove, koje su u tom gradu nastajale i djelovale s dopuštanjem rimskih prvosvećenika, na početku 20. st. objedinjene su u današnji Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima.⁹¹

2.10. Papa Siksto V. (1585.-1590.)

Podizanju ugleda hrvatskih narodnih ustanova u Rimu osobito je doprinio papa Siksto V. (1585.-1590.). Njegovi preci, koji su pobjegli pred opasnostima od Turaka, bili bi doseljenici iz ondašnje Dalmacije,⁹² čime bi se protumačila velika briga i ljubav ovoga pape prema hrvatskom narodu, odnosno prema Hrvatima u Rimu. On je, kao što već bilo rečeno, sagradio današnju hrvatsku crkvu sv. Jeronima a već od samoga početka njezine gradnje zamislio ju je kao dar Hrvatima u Rimu. Ova impresivna građevina podignuta je za samo jednu godinu dana što je rekord na kojemu bi i danas pozavidjeli mnogi graditelji i jedina je crkva koju je Siksto V. dao sagraditi u Rimu. Tijekom 1588./1589. godine, u kojoj je građena, Siksto V. je barem tri puta posjetio gradilište nove crkve a četvrti put je osobno sudjelovao na svečanosti njezina otvorenja 30. rujna 1589. kad ga je pratilo 25 kardinala.⁹³

Inače, taj je papa bio seljačkoga podrijetla a rođen je u Grottamare kod Ancone 13. prosinca 1520. godine. Pravo ime mu je Felice Peretti s kasnijim dodatkom di

⁸⁸ Ljudevit Anton MARAČIĆ, *Malo čudo hrvatsko. Hrvatski tragovi u vječnom gardu*, Teovizija, Zagreb 2001., str. 17.

⁸⁹ Usp. Bazilije PANDŽIĆ, "Katarina Vukčić Kosača", str. [145].

⁹⁰ Usp. Giovanni BIASIOTTI-Ivan BUTKOVIĆ, *Crkva sv. Jeronima u Rimu*, Tiskom vatikanske tiskare, Rim 1925.; Josip BURIĆ, *Iz prošlosti hrvatske kolonije u Rimu*, Knjižnica "Novoga života" – 1, Rim 1966.

⁹¹ Usp. Giorgio KOKŠA, *S. Girolamo degli Schiavoni (chiesa nazionale croata)*, Marietti, Roma 1965.; Jure BOGDAN (prir.), *Papinski hrvatski zavod svetog Jeronima (1901-2001)*, Papinski hrvatski zavod svetog Jeronima, Rim 2001.

⁹² Usp. Marijan ŽUGAJ, *Sisto V tra Oriente ed Occidente*, Edizioni Miscellanea Francescana, Roma 1987.

⁹³ Usp. Ratko PERIĆ (a cura di), *Chiesa sistina 1589-1989*, Pontificio Collegio Croato di San Girolamo, I-II., Roma 1989.-1990. – Izvještaj o četiri posjete Siksta V. s odnosnim datumima nalazi se u sv. II. na str. 64-65 dok Giorgio KOKŠA, *S. Girolamo degli Schiavoni*, str. 18 zna samo za dva posjeta ovoga pape novoj crkvi sv. Jeronima.

Montalto. Stupio je u red franjevac konventualaca te godine 1547. bio zaređen za svećenika. Sljedeće godine je doktorirao teologiju u Fermu a papa Pio V. imenovao ga je 1566. godine biskupom i 1570. kardinalom.

Kardinal di Montalto izabran je za papu 24. travnja 1585. godine. Kao upravitelj Crkve bio je autoritativan, strog i nepopustljiv. Vraćajući red u papinsku državu znao je primjenjivati i represivne mjere. Bio je vrlo dobar organizator. Poticao je zemljoradnju te isušivao močvarna područja. Sredio je vatikansku kasu koju je preuzeo u velikim poteškoćama. Osobno je živio vrlo skromno i papinske troškove sveo na najmanju moguću mjeru ali je Crkvu u financijskom smislu učinio posvema neovisnom o velikašima.

Osobita je zasluga Siksta V. što je posvema reorganizirao središnju crkvenu upravu. Godine 1586. odredio je da može biti najviše 70 kardinala a to je pravilo ostalo na snazi sve do Ivana XXIII. Dvije godine kasnije ustanovio je 15 kardinalskih kongregacija što je sustav uprave koji je gotovo nepromijenjen djelovao sve do Drugoga vatikanskoga sabora. Taj novi sustav služio je prije svega kao sredstvo za provođenje zaključaka Tridentinskoga sabora koji je malo prije toga bio završio. Simpatizirao je franjevce a nije volio isusovce. Pomagao je ugroženo katoličanstvo u Poljskoj i podržavao misionarski rad u Japanu, Kini, na Filipinima i u Južnoj Americi. Zbog svoga načina rada imenovan je "željezni papa" (*il papa di ferro*). Pod njegovim vodstvom Rim je postao sjajan barokni grad. Obnovio mu je urbanističku strukturu povezujući širokim ulicama sedam najvažnijih crkava koje su hodočasnici trebali posjetiti. Podigao je obeliske, nove vodovode, preuredio je lateransku palaču i dovršio baziliku sv. Petra. Podigao je novu vatikansku biblioteku i utemeljio vatikansku tipografiju. Umro je 27. kolovoza 1580. od malarije. Zbog njegove strogosti nisu ga voljeli njegovi podčinjeni ali stručnjaci za papinstvo Siksta V., usprkos kratkom pontifikatu, svrstavaju među velike pape.⁹⁴

2.11. Nastavak papinske brige i poštovanja

Ni pape poslije Siksta V. ne zaobilaze hrvatski narod. Rado su se služili uslugama uglednih Hrvata u prošlosti. Da, radi ilustracije, spomenemo samo neke: npr. dominikanski teolog, biskup i kardinal Ivan Stojković u 15. st. drži uvodni govor na saboru u Baselu, zatim dubrovački svećenik, diplomat, pisac itd. Stjepan Gradić u 17. st., potom isusovački fizičar, astronom i filozof Ruđer Bošković koji je, između ostaloga, sanirao vrlo opasne pukotine na kupoli bazilike sv. Petra u Rimu izračunavši prethodno da ta kupola teži 56.207.837 kilograma, itd. Pape to čine i u novije vrijeme (npr. Josip Juraj Strossmayer, Josip Stadler, Franjo Šeper, Franjo Kuharić, Josip Uhač itd.).

Grgur XIII. je o svome trošku 1581. godine dao podići četiri franjevačka samostana u Bosni a 1575. sjemenište s bogoslovskim učilištem u Loretu gdje su se pripravljali budući hrvatski svećenici. Grgur XV. je 1622. godine osnovao Kongregaciju za evangelizaciju naroda koja vodi brigu o Crkvi u BiH već od svoga osnutka. Klement XII. je 1735. za turske pokrajine BiH osnovao apostolski vikarijat kojemu je sve do 1881. na čelu bio vikar s biskupskim redom. I tako redom sve do naših dana.

⁹⁴ Usp. John N. D. KELLY, *Vite dei papi*, str. 455-457.

Posebice pak treba istaknuti zasluge pape Leona XIII. u poznatoj krizi s kraja 19. i početka 20. st. oko ustanova sv. Jeronima u Rimu kad je, svojim razboritim postupanjem, unatoč protivnim zahtjevima tadašnjih najvećih europskih država, osnovao Zavod sv. Jeronima i sve to sačuvao Hrvatima. Pio X. je 1911. odobrio pravila Družbe Služavaka malog Isusa, koju je 1890. godine u Sarajevu osnovao nadbiskup Josip Stadler a koja je tako postala redovnička zajednica papinskoga prava, jedina ikada nastala u BiH. Pape Pio X. i Benedikt XV. podržavali su općecrkveni program Katoličke akcije koja se u to vrijeme sve više širila također u Crkvi među Hrvatima. Ovaj posljednji je 1925. godine u audijenciju primio velik broj naših hodočasnika u povodu proslave tisućite godišnjice hrvatskoga kraljevstva. Tridesetih godina 20. st. Vatikan je nastojao sklopiti konkordat s tadašnjom državom kako bi zaštitio katolike u njoj u čemu, zbog protivljenja iz Beograda, nije uspio. Tijekom Drugoga svjetskoga rata, kao i poslije njega, pape su učinili sve što je bilo u njihovoj moći da pomognu stradalnicima. Ivan XXIII. je nakon mnogo godina posvemašnje izolacije izveo sav hrvatski episkopat na Drugi vatikanski sabor a Pavao VI. je kardinala Franju Šepera imenovao prefektom Kongregacije za nauk vjere. K tome, svi su pape ovoga stoljeća vrlo rado izlazili u susret hrvatskim hodočasniciima u Rimu. Vrlo često su ih za vrijeme audijencija javno pozdravljali. Bilo je to od osobite važnosti u poticanju narodnog samopouzdanja i ponosa, posebice u posljednjih pedesetak godina 20. st. kad je napast pojedinačne i kolektivne frustracije, zbog različitih objektivnih razloga, bila vrlo velika. Osim toga, tijekom posljednjih desetljeća više hrvatskih živućih biskupa i teologa bili su članovi različitih vatikanskih komisija te djelatnici ili savjetnici nekih dikasterija a neki su aktivni vatikanski diplomati.

Nad to trajno uzajamno poštivanje između rimskih prvosvećenika i hrvatskoga naroda u nekoliko navrata ipak je pala i sjena. Bilo je to, da nabrojimo samo neke, prije svega još u davna vremena kad su Hrvati za vrijeme kneza Zdeslava (878.-879.) na kratko vrijeme, umjesto papinske, bili prihvatili bizantinsku jurisdikciju. Kriza se pojavila i na početku 20. st. kad je Leon XIII., zbog velikih pritisaka iz različitih europskih središta moći, privremeno brisao hrvatsko ime jeronimovskih ustanova u Rimu koje im je prethodno sâm bio dao. Isto tako, ni danas nisu dokraja jasne neke formulacije famoznoga protokola iz 1967. godine o razgovorima vatikanskih i jugoslavenskih predstavnika koje su tada naišle na žestoke kritike svećenika u inozemstvu i tiho negodovanje kod kuće. No, stara kratkotrajna sklonost Bizantu već odavno je zaboravljena a oba novija "nesporazuma" prošla su bez ikakvih trajnih negativnih posljedica po vjernost Crkve među Hrvatima prema Apostolskoj stolici. Otišla su zauvijek u povijest posebice nakon zauzimanja Apostolske stolice i Ivana Pavla II. za pravedno rješenje političkih pitanja na Balkanu i priznanja hrvatske države ali to bi mogla biti tema posebnoga predavanja.

Od velike je važnosti stvaralaštvo i prisustvo djela istaknutih hrvatskih umjetnika u Rimu. Među njima svakako se ponajviše ističe Julije Klović (†1578.), sitnoslikar svjetskoga ugleda, odnosno "slikar bez premca", koji je uz svoje ime i prezime pridodao "Croata". Od ne manje važnosti je činjenica da se djela nekih naših suvremenih umjetnika nalaze u "Galeriji suvremene umjetnosti" Vatikanskoga muzeja. Tamo se mogu vidjeti tri djela Ivana Meštrovića: brončani odljev Rimske *Pietà*, Krist i Samaritanka te Madona s djetetom. Također dva originala Ive Dulčića i po jedan Joze Kljakovića, Zlatka Šulentića, Emanuela Vidovića, Franje Kršinića i

Dure Pulitike a zastupljeni su i hrvatski naivci: Ivan Lacković-Croata, Ivan Večenaj, Mijo Kovačić i Ivan Rabuzin.⁹⁵ U novije vrijeme tamo su dospjeli radovi i još nekih naših slikara i kipara a nikako se ne može zaboraviti veliku izložbu hrvatske kulture u Vatikanu u povodu velikoga jubileja 2000. godine kršćanstva.

2.12. Proglašenje svetaca

Postoji jedno područje crkvenoga života, možda čak i najvažnije sa stanovišta duhovnosti i potrebe nove evangelizacije, koje nikako ne smijemo zaobići. Radi se o službenom priznavanju svetosti hrvatskih katolika, muževa i žena a svetost je izvorni put Crkve. Naime, Crkva među Hrvatima nema mnogo službeno proglašenih svetaca i blaženika, ali zbog toga ne možemo kriviti središnju crkvenu vlast jer, tko god je odovuda bio ozbiljno predložen i proučeno dokazan, u Rimu nije bio zaustavljen. Prema tome, za mali broj službeno proglašenih naših blaženika i svetaca najveću odgovornost snosi naša domaća Crkva.

Ipak, dosada imamo tri sveca i šesnaest blaženika. Osim toga, u još jedanaest slučajeva završen je biskupijski dio postupka i spisi predani Kongregaciji za kauze svetaca.

Sv. Nikola Tavelić (Šibenik 1340.-Palestina 1391.), franjevac iz Šibenika, misionar u Bosni i Svetoj zemlji, prvi je hrvatski proglašeni svetac i mučenik. Beatificirao ga je papa Leon XIII. 6. lipnja 1889. godine a kanonizirao Pavao VI. 21. lipnja 1970. zajedno s još trojicom njegovih sudrugova mučenika.

Sv. Leopolda Bogdana Mandića (Herceg Novi 1866.-Padova 1942.), kapucina iz Herceg Novoga, blaženim je proglasio papa Pavao VI. 2. svibnja 1976. godine a svetim Ivan Pavao II. 16. listopada 1983. Ovaj svetac, koji je najveći dio života proveo u Italiji, vrlo je omiljen u toj zemlji pa je na njegovoj kanonizaciji bilo prisutno 45 kardinala, više od 160 nadbiskupa i biskupa i oko 100.000 drugih vjernika.

Sv. Marko Križevčanin (Križevci 1588.-Košice 1619.), svećenik zagrebačke biskupije, svetac je i mučenik. Blaženim ga je, zajedno s još dvojicom sudrugova mučenika, proglasio 15. siječnja 1905. godine papa Pio X. a svetim 2. srpnja 1995. Ivan Pavao II.

Bl. Augustin Kažotić (Trogir 1260.-Lucera 1323.), dominikanac i biskup Zagreba i Lucere u Italiji, posebna je priča. Beatificirao ga je, a možda čak i kanonizirao, najprije papa Ivan XXII. (1316.-1334.). Učinio je to poslije 1325. godine, kad je upućena zamolba za beatifikaciju, objavivši posebni breve. Poslije toga se bl. Augustina redovito javno štovalo u Luceri sve do pred kraj 17. st. Taj se breve čitao javno svake godine na Augustinov blagdan. Posljednji put je to učinjeno 1661. a poslije toga, zbog nemara u samostanu gdje je čuvan, taj je breve izgubljen. No, istovremeno je još od 1660. u Luceri trajao spor između tamošnjih konventualca i dominikanaca čijem kipu, sv. Ante ili Augustinovu, treba dati prednost u procesijama za kišu i druge potrebe koje su vođene po mjestu. Naime, konventualci su tvrdili da je Ante svetac a Augustin da to nije te da kip sv. Ante mora ići prvi. Papa Inocent XII. je prekinuo taj spor 1696. godine odredivši da se provede istražni postupak o krepovima, čudesima i kultu Augustina Kažotića. Tri godine poslije toga, 19. lipnja 1700. godine, jer je postupak dao pozitivne rezultate, isti papa je ponovno proglasio

⁹⁵ Usp. Ljudevit Anton MARAČIĆ, *Malo čudo hrvatsko*, str. 166.

blaženim Augustina Kažotića čiji je postupak kanonizacije još uvijek u tijeku.⁹⁶ – Bilo da se kao službenu beatifikaciju smatra onu Ivana XII. bilo ovu Inocenta XII., Augustin Kažotić je prvi hrvatski blaženik u oba slučaja. Ako se pak uzme godinu 1700. kao onu otkada više nema osporavanja Kažotićeve svetosti, zgodno je podsjetiti da su Hrvati prvoga blaženika dobili tek oko tisuću godina nakon svoga krštenja u "stoljeću sedmom".

Bl. Jakov Zadranin (Zadar oko 1400.-Bitetto 1490.) bio je franjevački brat laik. Kasnije je prešao u provinciju sv. Nikole u Italiji (Bari) i tamo umro. Blaženim ga je proglasio 29. prosinca 1700. godine papa Klement XI. a proces za proglašenje svetim još uvijek se vodi.

Bl. Gracije Kotoranin (Muo/Boka Kotorska 1438.-Murano/Venecija 1508.), redovnik augustinac (brat laik) posebno je štovao sv. euharistiju. Blaženim ga je proglasio 6. lipnja 1889. godine papa Leon XIII.

Bl. Ozana Kotorka (Relezi/Boka Kotorska 1493.-Kotor 1565.), dominikanska trećoredica i pokornica, osobito se molila za sjedinjenje katolika i pravoslavnih. Blaženom ju je proglasio 21. prosinca 1927. godine papa Pio XI.

Bl. Alojzija Stepinca (Brezarić/Krašić 1898.-Krašić 1960.), mučenika, beatificirao je papa Ivan Pavao II. 3. listopada 1998. u Mariji Bistrici.⁹⁷

Ovim blaženicima 2003. godine pridružili su se bl. Ivan Merz (Banja Luka 1896.-Zagreb 1928.) i bl. Marija Petković (Blato, Korčula 1892.-Rim 1966.) koje je papa Ivan Pavao II. beatificirao u biskupijama njihova podrijetla: Mariju Petković 6. lipnja u Dubrovniku a Ivana Merza 22. lipnja u Banjoj Luci.

Njima treba dodati još „Drinske mučenice“, pet časnih sestara članica Družbe Kćeri Božje ljubavi, ubijenih 1941., koje su dekretom pape Benedikta XVI. beatificirane 24. rujna 2011. u Sarajevu, za vrijeme Mise koju je predvodio kardinal Angelo Amato, pročelnik Kongregacije za kauze svetaca. To su Jula Ivanišević, Hrvatica, (Godinjak, Staro Petrovo Selo 1893.); Berchmana Leidenix, Austrijanka, (Enzerdorf 1865.); Krizina Bojanc, Slovenka, (Zbure, Šmarjeta 1885.); Antonija Fabjan, Slovenka, (Malo Lipje, Hinje 1907.); Bernadeta Banja, mađarskoga porijekla, (Veliki Grđevac, Bjelovar 1912.).

Bl. Miroslav Bulešić (Čabrunići, Svetvinčenat 1920.-Lanišće 1947.), svećenik iz Istre, proglašen je blaženikom za vrijeme Mise, koju je u pulskoj areni 28. rujna 2013. predvodio kardinal Angelo Amato.

Bl. Anton Durković (Altenburg u Austriji 1888.-Sighetu Marmatiei u Rumunjskoj 1951.), po ocu gradišćanski Hrvat, biskup u Jašiju u Rumunjskoj, mučenik, beatificiran je 17. svibnja 2014. za vrijeme Mise, koju je predvodio kardinal Angelo Amato u Jašiju.

Bl. Serafin Glasnović Kodić (Janjevo, Kosovo 1893.-Lješ u Albaniji 1947.), franjevac, beatificiran je 5. studenoga 2016. u Skadru za vrijeme Mise, koju je predvodio kardinal Angelo Amato.

⁹⁶ Usp. Marijan BIŠKUP, *Blaženi Augustin Kažotić. Biskup, prosvjetitelj i zaštitnik siromaha*, Dominikanska naklada istina, Zagreb 2002., str. 81-95.

⁹⁷ Ovdje doneseni podaci o svecima, blaženicima i slugama Božjim, (osim o Augustinu Kažotiću, preuzeti su iz knjige Ratka PERIĆA, *Kćeri poslušna. U povodu najavljene beatifikacije Marije Propetog Petković*, Crkva na kamenu, Mostar 2003., str. 163-186.

Bl. Anton Muzić (Vrnjavokolo, Kosovo 1921.-Skadar 1948.), svećenik s Kosova, beatificiran je 5. studenoga 2016. u Skadru za vrijeme Mise, koju je predvodio kardinal Angelo Amato.

Uz ove spomenute službeno proglašene Božje ugodnike, postoji još barem jedanaest postupaka slugu i službenica Božjih iz naših krajeva, čiji su biskupijski dijelovi postupka kanonizacije završeni te se njihovi nastavci vode pri nadležnoj rimskoj Kongregaciji za svece. To su Nikola Bijanković (Split 1645.-Split 1730.), makarski biskup, čiji su spisi predani Svetoj Stolicu 1881. godine; fra Šimun Filipović (Seonjaci/Brčko 1732.-Ripatransone/Italija 1802.), čiji je postupak u Rimu od 1875. godine; postupak Josipa Langa (Ivanić grad 1857.-Zagreb 1924.), pomoćnoga biskupa zagrebačkoga, u Rimu je od 1981. godine; postupak Vendelina Vošnjaka (Konovo/Velenje 1861.-Zagreb 1933.), franjevca, u Rimu je također od 1981. godine; dekret o spisima slugu Božjega Petra Barbarića (Klobuk 1874.-Travnik 1897.) izdan je u Rimu 1945. godine; apostolski postupak slugu Božjega Ante Antića (Šepurine/otok Prvić 1893.-Zagreb 1965.), franjevca, otvoren je 1996. godine.⁹⁸ Uz to, kod iste Kongregacije 2008. godine su pohranjeni spisi slugu Božjega Josipa Stadlera (Slavonski Brod 1843.-Sarajevo 1918.), sarajevskoga nadbiskupa. Tamo su od 1961. godine i spisi postupka s. Ane Marije Marović (Venecija 1815.-Venecija 1887.), spisateljice i likovne umjetnice, utemeljiteljice ženske redovničke Družbe sestara obnoviteljica. Od 2003. godine u Kongregaciji su i spisi postupka za beatifikaciju karmelićanina Gerarda Stantića (Đurđin, Bačka 1876.-Sombor 1956.). Od 2014. na proučavanju u istoj Kongregaciji su također spisi postupka kapucina Ante Tomićića (Razbojine, župa Ričice, Gospićko-senjska biskupija, 1901.-Rijeka 1981.), a od 2016. i spisi postupka s. Klare Žižić (Promina, Drniš 1626.-Šibenik 1706.), utemeljiteljice Družbe sestara franjevaka od Bezgrešne

2.13. Pape i život mjesnih Crkava

Osnutak pojedinih biskupija u hrvatskom narodu usko je povezan s papama jer su ih pape ili osnivali ili potvrđivali njihov nastanak. No, ovdje se zaista ne možemo upuštati u detaljnu "priču" o tome. Ali, treba napomenuti da su Hrvati, došavši u poznatoj seobi na ovo područje, u tim krajevima zatekli organiziranu Crkvu i njezine biskupije. Rimska pokrajina Dalmacija, naime, spominje se već u Bibliji kao kraj u koji je sv. Pavao poslao svoje učenike. A u sastavu te Dalmacije bili su svi južni dijelovi Hrvatske, današnja Hercegovina te južni i srednji dijelovi Bosne. Međutim, pred naletom još uvijek nekrštenih Hrvata, ali i drugih, mnogo je lijepoga stradalo u tim pokrajinama. Stara crkvena struktura najvećim dijelom također. Nešto poslije toga Hrvati bivaju pokršteni. Neke stare biskupije su preživjele a tamo, gdje nisu, osnivane su nove. Biskupija Salone je vrlo rano oživljena ali joj je sjedište preneseno u Split. Na području Bosne i Hercegovine najstarija hrvatska biskupija po datumu osnutka u razdoblju nakon doseljenja Hrvata svakako je Trebinjska biskupija koja se u rimskim dokumentima prvi put spominje 1022. godine, ali kao već postojeća i organizirana biskupija u sastavu Dubrovačke metropolije, što dopušta njezin osnutak datirati u drugu polovicu X. st. No, ne i ranije jer tu biskupiju ne spominju poznati splitski sabori što opet dopušta zaključiti da tada još nije postojala.

⁹⁸ Usp. Ratko PERIĆ, *Kćeri poslušna. U povodu najavljene beatifikacije...*

Iako je nešto mlađa, mnogo je, međutim, važnija Kninska biskupija, koja je osnovana oko 1040. godine. Njezin biskup, koji je ustvari bio biskup kraljevskoga Krešimirova grada i stolovao južno od Knina u današnjem mjestu Biskupija, nosio je službeni naslov "*episcopus croatensis*" (hrvatski biskup) i "*episcopus regalis*" (kraljevski biskup). I, naravno, sada bi se moglo nizati sve naše biskupije po redu ali zadržat ćemo se samo na području BiH.

Prvi spomen Bosanske biskupije neki stavljaju između godine 1060. i 1075. dok drugi smatraju da ju je, kao sufragana Barske metropolije, 1089. godine osnovao protupapa Klement III. bulom *Quia divina pietas*.⁹⁹ No, bilo kako bilo, valja naglasiti da je već od svoga početka ova biskupija uvijek u sastavu Crkve među Hrvatima. Bosanska je biskupija, naime, osnovana u vrijeme kad je Bosnom vladao kralj Petar Krešimir ili njegov nasljednik Zvonimir koji su, osnutkom nove biskupije, ovu pokrajinu željeli što više povezati sa središtem hrvatskoga kraljevstva. Stoga je ova biskupija najprije kratko u sastavu Barske metropolije a poslije sufragana Splitske metropolije. Poslije opet metropolitu ima u Baru te je u doba Kulina bana, koji je bio veliki prijatelj Dubrovčana, u sastavu Dubrovačke metropolije (1180. god.). Jedno vrijeme priznavat će kaločkoga metropolitu (Ugarska) no nekada u kasnijim stoljećima bosanska biskupija će nestati.¹⁰⁰

S dopuštanjem iz Rima na ovom području pojavljivat će se te, duže ili kraće, djelovati pripadnici različitih crkvenih redova: benediktinci, dominikanci, franjevci, isusovci itd. No, osobito je teško stanje bilo poslije turske okupacije ovih krajeva. Naime, iako je na ovim stranama dugo nedostajao po svijetu ustaljeni oblik crkvene organizacije, te unatoč nastojanjima da se taj manjak popravi, papa će tek 1735. moći osnovati misijski apostolski vikarijat za područje cijele turske pokrajine BiH, osim Trebinjske biskupije, te imenovati vikara s biskupskim redom. Cijelo stoljeće poslije toga, godine 1846./1847., nastat će također hercegovački apostolski vikarijat, koji je imao svoga biskupa vikara, kao i Hercegovačka franjevačka kustodija (kasnije Provincija) koja se odvojila od Provincije "Bosne Srebrne".

Tek poslije prestanka turske okupacije bilo je moguće obnoviti redovitu crkvenu upravu u BiH što je godine 1881. učinio papa Leon XIII. Tada je ustanovljena Vrhbosanska metropolija koju od osnutka (1881.) sačinjavaju Sarajevska nadbiskupija, te biskupije Mostarska, Banjalučka i Trebinjska. Ovom posljednjom je do 1890. godine, kao apostolski upravitelj, upravljao biskup iz Dubrovnika a otada, s jednakim naslovom, mostarski biskup. Njima je, odlukom pape Benedikta XVI., 2011. godine dodan Vojni ordinarijat u BiH.

Na isti način tekla je, kako u dalekoj prošlosti tako u posljednje vrijeme, organizacije Crkve i osnivanje novih biskupija također u Hrvatskoj. Tamo je u novije vrijeme osnovano šest novih biskupija (Varaždin, Požega, Gospić, Vojni ordinarijat, Sisak i Bjelovar) i jedna metropolija (Đakovo) u koju je uključena i nanovo osnovana biskupija u Srijemu. Odobreni su osnutak i statuti Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine itd. Uz to, papa sam izravno imenuje

⁹⁹ Usp. Krunoslav DRAGANOVIĆ, *Opći šematizam Katoličke crkve u Jugoslaviji / Cerkev v Jugoslaviji*, Biskupska konferencija Jugoslavije, Zagreb 1975., str. 331; Eduard PERIČIĆ, *Pape i Hrvati u Bosni i Hercegovini*, Zadiz, Zadar-Banja Luka 2003., str.12.

¹⁰⁰ Usp. Krunoslav DRAGANOVIĆ-Josip BUTURAC, *Poviest Crkve u Hrvatskoj*, Hrvatsko književno društvo sv. Jeronima, Zagreb 1944., str. 47-56.

biskupe a to znači da su na taj način imenovani i svi današnji biskupi u Hrvatskoj i BiH.

2.14. Pape među Hrvatima

Možda će mnoge zateći tvrdnja da je dolazak pape Franje u Sarajevo 6. lipnja 2015. bio deveti dolazak nekoga pape u krajeve, u kojima povijesno žive Hrvati.

Prvi je bio papa Aleksandar III. (1159.-1181.) koji je uplovio u zadarsku luku 13. ožujka 1177. i zadržao se čak četiri dana u tome gradu. Aleksandar III. je zapravo putovao Jadranom iz Južne Italije u Mletke na sastanak i pregovore sa carem Frederikom Barbarossom. Ali, za vrijeme plovidbe prema Dalmaciji nevrijeme ga je prisililo da se zaustavi. Stoga se zadržao najprije na Visu. A kad su Splićani saznali da je papa na Visu, zajedno sa svojim nadbiskupom pošli su ga pozdraviti. Zvali su ga da im svrati ali je odbio te produžio prema sjeveru da bi pristao tek u Zadru. Iz zadarske luke do katedrale sv. Stošije, prema prastarom srednjovjekovnom običaju, dojahao je na bijeloj mazgi. Kardinal Bosona, koji sve ovo opisuje, svjedoči da su razdragani Zadrani dočekali papu pjevajući "*in eorum lingua illirica*", tj. "na njihovu ilirskom jeziku". Takva formulacija na svoj način je dokaz da su Hrvati u XII. st. nastavali Zadar najmanje kao gradska većina i da su upotrebljavali svoj tadašnji jezik u liturgiji. Osim toga, podatak o postojanju pjesama je dokaz, da su Hrvati imali ne samo pjesnike, koji su ih napisali, nego i glazbenike koji su te pjesme pretvorili u "pjevujuće". Poslije Zadra, nastavljajući plovidbu prema Veneciji, papa Aleksandar III. je svratio i na Rab gdje je blagoslovio stolnu crkvu Blažene Djevice Marije.¹⁰¹

Drugi papa, koji se našao na našem području bio je Pio VII. (1800.-1823.), poznat po obračunima s Napoleonom. Kako je njegov prethodnik Pio VI. bio odredio da se izbor njegova nasljednika mora održati u Veneciji, tako je bilo i urađeno. Tamo je 18. ožujka 1800. za papu izabran filozof, teolog i pravnik Barnaba Chiaromonte, benediktinac, koji se prema Rimu uputio tek početkom lipnja. Austrijski car Josip II. stavio mu je na raspolaganje reprezentativni brod "Bellona" od 1.260 tona kojeg je između ostalog branilo i 50 topova. Nakon što se brod otisnuo iz Venecije, izbilo je veliko nevrijeme pa se brod sklonio u uvalu Mirna u Istri, u kojoj se nalazi i luka Mirna, nazvana po rijeci Mirna što se tu ulijeva u Jadran. Papa je u Mirni ostao 13. i 14. lipnja 1800. ali nema se podataka je li silazio s broda na kopno. Arhiv župe sv. Martina u Taru (a Mirna je dio te župe), naime, potpuno su uništili talijanski vojnici 1948. god. kad su morali napustiti tzv. "zonu B". Budući da nije poznato, da je netko prije toga istraživao taj arhiv, zasad nije moguće odgovoriti na postavljeno pitanje. Jedino arhitrav iznad ulaznih vrata župne crkve u Taru čuva uspomenu na taj događaj - uklesanim natpisom u kamenu.¹⁰²

Treći pohod nekoga pape hrvatskim krajevima dogodio se u rujnu 1994. godine kad je Ivan Pavao II. boravio u Zagrebu, gdje ga je samo na gradskom hipodromu trijumfalno dočekalo oko milijun vjernika. To znači, da je gotovo svaki četvrti hrvatski katolik bio na toj svetoj misi, pa bi bilo vrlo zanimljivo kad bi netko pouzdano mogao odgovoriti na pitanje: je li se ikada na nekom papinu putovanju dogodilo da su ga vjernici neke Crkve uživo dočekali u tolikom postotku prisutnih u odnosu na ukupan

¹⁰¹ Usp. Juraj KOCIJANIĆ, *Pape i hrvatski narod*, Zagreb 1927., str. 123-124.

¹⁰² Usp. Ivica MLIVONČIĆ, *Pape i Hrvati*, str. 94-95.

postojeći broj živih članova Crkve? Odnosno, bilo bi zanimljivo znati, predstavlja li ta sveta misa na zagrebačkom hipodromu pod rečenim vidom neku vrstu svjetskoga primata!

Četvrti dolazak pape zbio se u travnju 1997. godine kad je papa Ivan Pavao II. pohodio Sarajevo i u snježnoj vijavici predvodio misu na stadionu "Koševo".

Peti dolazak, na početku listopada 1998. godine, obilježen je beatifikacijom zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Alojzija Stepinca. Opet je to bio Ivan Pavao II. koji je, poslije Marije Bistrice, sutradan pohodio i Split.

Šesti dolazak, doživjeli smo početkom lipnja 2003. godine, kad je Ivan Pavao II. u Hrvatskoj pohodio Rijeku, Osijek-Đakovo, Zadar i Dubrovnik gdje je proglasio blaženom časnu sestru Mariju Petković, rođenu u Blatu na Korčuli, utemeljiteljicu ženske redovničke družbe Kćeri milosrđa. Bilo je to jubilarno 100. putovanje Ivana Pavla II. izvan Italije u godini, u kojoj je navršio srebrni jubilej svoje petrovske službe.

Sedmi put je to bilo 22. lipnja 2003., kad je Ivan Pavao II. došao u Banja Luku i tamo proglasio blaženim Ivana Merza, koji je rođen u toma gradu.

Osmi dolazak bio je onaj Benedikta XVI., koji je boravio u Zagrebu 4. i 5. lipnja 2011. godine u povodu Nacionalnoga dana hrvatskih katoličkih obitelji, a deveti onaj pape Franje u Sarajevo 2015. godine.

Zaključak

Završavajući ovaj presjek odnosa papa u Rimu i Katoličke crkve u hrvatskom narodu, kao i samoga naroda bez obzira gdje živio, u matičnim krajevima ili u iseljeništvu, mislim da se može opravdano kazati, da je papa Ivan Pavao II. imao posvema pravo kad je, možda i nesvjesno, lapidarno sažeo svu tu povijest u izjavi: Papa je s vama! To jest, s hrvatskim katolicima.

Ovdje bi se moglo samo nadodati: I mi smo s papom!

Naslov: Odg: Re: Odg: Re: Odg: Još o Boki

Datum: Fri, 1 May 2020 00:20:50 +0200

Šalje: dvidmarovic@a1net.hr

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi Joško,

Divan odgovor. Zahvala ocu Biskupu. Pročitaj najnovije Hrvatsko slovo _ spominjem Tvoju i Malkičinu knjigu o Vjenceslavu Čižeku“

Znaš, kada je riječ o kraljici Katarini, zar nije vrijeme da Mostarska biskupija ustanovi Kauzu i pokrene proces beatifikacije? Možda je njenim zagovorom bilo i ozdravljenja? Sve to bi trebalo istražiti. Da je bila mađarska, ili švedska Kraljica, već bi davno bila ne samo beatificirana, već kanonizirana. Što je s Anom Marijom Marović? Bože moj, koliko je Hrvata umrlo mučeničkom smrću braneći Krista, Crkvu i Domovinu. Zamisli, župnika u Kistanjama su partizani ubili, nabili na kolac i donijeli na Badnjak vjernicima u crkvu. Zar taj svećenik nije zaslužio da ga proglase bar slugom Božjim? Koliko već godina čekama što će biti s dobrim ocem Antom Antićem, s Petrom Barbarićem, padrom Pericom, biskupom Langom, Maricom Stanković, a tu

je i kardinal Kuharić, je i pater Bonaventura Duda, za života hodajući svetac, i oni zaslužuju beatifikaciju. Prošlo je 30 godina od pada komunizma i titoizma. Koga se bojimo. Svećenika Burika iz Tovarnika su ubili četnici, prethodno mu poručivši neka ne dolazi u župu. On je ipak došao svojim vjernicima - znajući što ga čeka. U oporuci je dio svoje imovine ostavio mjesnom srpskom parohu. Zar taj čovjek ne zaslužuje beatifikaciju. Ubijen je zbog odium fidei. Puno je to ga za pričati i pisati. Star sam i osjećam kako vrijeme prolazi a naši crkveni oci drijemaju i iskazuju veliku opreznost. Nastavljamo ovu tužnu temu.

Zahvalan:

Đuro Vidmarović

Naslov:DAR AKADEMIKA PEČARIĆA POVODOM BLAGDANA SV.
TRIPUNA

Datum:Tue, 2 Feb 2021 21:47:11 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>, an...

DAR AKADEMIKA PEČARIĆA POVODOM BLAGDANA SV. TRIPUNA

Povodom blagdana sv. Tripuna zaštitnika grada Kotora i cijele Boke kotorske (3. veljače) akademik Josip Pečarić daruje vam knjigu o jednom izuzetnom Hrvatu prof. Đuru Vidmaroviću koji se u svom radu bavio i Hrvatima Boke kotorske. Knjigu možete naći na:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/24877-dar-akademika-pecarica-povodom-blagdana-sv-tripuna>

U ZNAKU SV. LEOPOLDA BOGDANA MANDIĆA

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA U ZNAKU SV. LEOPOLDA BOGDANA MANDIĆA SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

Srijeda, 13. travnja 2016.

Imendan mi je najstarijoj kćerki. Bio je i ocu i bratu. Svojevremeno su na HTV-u za moju izreku "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski" rekli da je stara hrvatska narodna izreka. Nazvao me je brat našalivši se:

- Nisam znao da si stariji od mene.

Odgovorio sam mu na isti način:

- Od Tebe!? Stariji sam od našeg tate.

Igrom slučaja ili ne pišem dnevnik za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća u tjednu kada je u Zagrebu tijelo najvećeg Hrvata iz Boke kotorske sv. Leopolda Bogdana Mandića, tj. počinjem ga u danu kad nam dolazi sv. Leopold, jedan od zaštitnika „Svete godine milosrđa“. Dolazak sv. Leopolda vraća me u same početke borbe za današnju (još uvijek neovisnu?) hrvatsku državu. Naime, u devedesetim godinama prošlog stoljeća u Hrvatskoj je malo ljudi znalo da postoje bokeljski Hrvati. Zato sam u javnim nastupima govorio da dolazim iz Zaljeva hrvatskih svetaca i pitao bih nazočne znaju li oni zapravo odakle sam ja. Nisu znali!

Memoriciid koji je izvršen nad hrvatskim narodom u vrijeme Jugoslavije bio je stravičan. Kada su članovi Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 iz Dubrovnika bili primani kod Župana Dubrovačko-neretvanske županije dr. Jura Burića pozvali su i mene da ih predvodim u tom posjetu. Od tada i datira moje prijateljstvo s dr. Burićem, a na večeri mi je rekao i da će predložiti da dan sv. Leopolda bude dan njegove županije tako da „taj dan ostane kao trajno sjećanje na neraskidivu vezu Dubrovnika i Boke kotorske, Dalmacije i Boke kotorske, odnosno Hrvatske i Boke kotorske.

Jutro je započelo vijestima na kojima je ponovljena vijest tj HNES-ov proboj medijske blokade posebno na HRT. Dane su izjave profesora Šeparovića i Tomca o kandidaturi Vesne Pusić za glavnog tajnika UN-a koja izaziva kontroverzije od početka i o kojoj je bilo riječi na posebnoj konferenciji Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Evo našeg priopćenja:

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

Priopćenje za javnost

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) održalo je 12. travnja 2016. u Dvorani Akademija u Hotelu Palace u Zagrebu Tiskovnu konferenciju/Konferenciju za medije o slučaju Vesne Pusić, kandidatkinje za glavnu tajnicu UN, na kojoj je ta kandidatura osporena iz slijedećih razloga:

Ne postoji valjan prijedlog kandidature; bivša Vlada je najprije podnijela prijedlog 2. listopada 2015, koji je od tajništva UN kao preuranjen odbijen, drugi je prijedlog podnesen 2. siječnja 2016 od Vlade koja je bila samo tehnička i nije imala pravo donositi odluke koje bi obvezivale buduću Vladu,

Kandidatura za Vesnu Pusić podnesena je bez podrške Predsjednice Republika Hrvatske, dakle, „prijedlog nema konsekvencijalnu podršku svih“, kako je izjavila predsjednica Kolinda Grabar Kitarović,

Vesnu Pusić etički je osudilo Hrvatsko nacionalno etičko sudište za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa (objavljeno u knjizi HNES: HRVATSKE VELEIZDAJE, 2015, dispoziiv etičke osude Vesne Pusić dio je ovog Priopćenja za javnost),

Vesna Pusić nije podobna za najvišu funkciju UN, jer nema rezultate, nema ugled, nema sjaj svjetske liderice: što nije dobro u njezinoj djelatnosti na nacionalnom, još manje može biti na svjetskom planu,

O našim ocjenama Vesne Pusić obavijestili smo Ban Ki-moon, glavnog tajnika UN, koji je nedavno izjavio “da će tražiti najviše etičke standarde za izbor glavnog tajnika“, što očito nije slučaj Vesne Pusić;

Pismo smo poslali i svim stalnim članicama Vijeća sigurnosti i predsjedniku Glavne skupštine UN,

Od Predsjednice Republike Hrvatske, premijera i potpredsjednika Vlade RH i Hrvatskog Sabora, molimo i tražimo da razmotre ovaj slučaj i uskrate izriječkom svaku podršku kandidaturi Vesne Pusić za glavnu tajnicu UN.

Na tiskovnoj konferenciji ovo su priopćenje predstavili članovi Predsjedništva HNES-a: akademik Josip Pečarić, književnica Nevenka Nekić, dr. Zdravko Tomac i dr. Zvonimir Šeparović.

Iznijeli smo mnogo činjenica koji pokazuju da je Vesna Pusić krajnje ne-etična osoba, dakle njenim izborom će UN sam Pusić Iznijeli smo mnogo činjenica koji pokazuju da je Vesna Pusić krajnje ne-etična osoba, dakle njenim izborom će UN sam sebe prokazati kao ne-etičnu ustanovu. Nadovezujući se na činjenicu kako je Vesna Pusić lažno optužila RH za agresiju na BiH, a koju je spomenuo profesor Tomac, upozorio sam da se uz to uvijek treba sjetiti koliko se Pusićka zajedno s Josipovićem zalagala da se Srbija ne osudi kao agresor na RH pred stalnim sudom u Haagu u tužbi za genocid. Sud je ipak u presudi konstatirao kako je Srbija izvršila agresiju na RH u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tom izvršila niz genocidnih radnji. sebe prokazati kao ne-etičnu ustanovu. Nadovezujući se na činjenicu kako je Vesna Pusić lažno optužila RH za agresiju na BiH, a koju je spomenuo profesor Tomac, upozorio sam da se uz to uvijek treba sjetiti koliko se Pusićka zajedno s Josipovićem zalagala da se Srbija ne osudi kao agresor na RH pred stalnim sudom u Haagu u tužbi za genocid. Sud je ipak u presudi konstatirao kako je Srbija izvršila agresiju na RH u cilju

stvaranja homogene velike Srbije i pri tom izvršila niz genocidnih radnji. Upozorio sam kako je ona itekako jak kandidat jer je izdala svoj narod i svoju državu i na taj način učinila veliku uslugu i UN-u koji je sramotnim embargom na uvoz oružja zapravo uskratio pravo hrvatskom narodu na samoobranu, a potom je i osnivanje Suda u Haagu za područje bivše države isključio mogućnost da se sudi za najveći ratni zločin – zločin agresije. Upozorio sam kako hrvatski političari nikad ne govore o toj presudi stalnog Suda u Haagu o velikosrpskoj agresiji. Odavno već upozoravam da svjetski moćnici moraju izdašno nagrađivati svoje slugе. Pa Šimunović je na visokom položaju jer je bio spreman na laž protiv generala Gotovine, a Mali Sloba (nasljednik Balkanskog krvnika Slobodana Miloševića) je predsjedavao Generalnoj skupštini. Nisam morao dugo čekati – danas vidimo kako je Orešković podržao Pusićku i time najavio svoj sluganski odnos prema svjetskim moćnicima.

Ne stišavaju napadi domoljubnih Hrvata na izjavu predsjednice koja se, zapravo, priklonila velikosrpskim pogledima Pupovca, Vučića i sličnih. Svoje uobičajeno „izvješće“ (neku vrstu stalnog dnevnika) svojim prijateljima prije dva dana sam i naslovio: I onda dođe nekakav činovničić i svi političari popadaše na koljena. S tim u svezi posebno mi je bio zanimljivo reagiranje HČSP-a: SAD još danas odbija ispričati se za Hirošimu, ali zapovijeda Hrvatima da po stoti put osuđuju NDH. Naime, kod Predsjednice je bio izaslanik američkog State Departmenta za pitanja holokausta, Nicholas Dean, a ja sam bio svojevremeno pozvan na ručak uz razgovor s stručnjakom za holokaust Veleposlanstva SAD-a povodom moje knjige „Serbian myth about Jasenovac.“ Konstatirao sam da svaki narod ima stranica svoje povijesti kojih se treba stidjeti pa sam spomenuo Hirošimu. Naravno, to njemu nije bila stranica povijesti koje se trebaju stidjeti. Pitao me je: -Jasno je da je besmislena brojka žrtava Jasenovaca od 700,000, ali zašto ne prihvatite brojku o kojoj govore Goldsteini? -Nikada je nećemo prihvatiti jer je neistinita, odgovorio sam mu.

Na taj detalj podsjetio me je i sinoć odvjetnik i povjesničar Tomislav Jonjić koji je kao gost u „Markovom trgu“ rekao:

„Groteskno je kada naši državni dužnosnici kažu da NDH nije bila nezavisna. Međutim, kada se usporedi stupanj ovisnosti ondašnje hrvatske i današnje Hrvatske, nisam siguran da bi ondašnja Hrvatska ispala manje neovisna. Sjetite se kako HSP unatoč koalicijskom sporazumu nakon pritiska iz Bruxellesa nije ušao u Sanaderovu vladu.“

Četvrtak, 14. travnja 2016.

Re: Dokle će te dopustati klevetanje?

Datum: Thu, 14 Apr 2016 04:41:41 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Stjepandic, Josip, sinisa.kovacic@hrt.hr <sinisa.kovacic@hrt.hr>, jozo.barisic@hrt.hr <jozo.barisic@hrt.hr>

CC: Igor Vukić, Razum, dr. Stjepan Razum, Jakov Sedlar, Velimir Bujanec

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.

Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvijestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst "Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori. ([poveznica](#))

Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću:

"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.

Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?

Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Anto Đapić. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!

O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu: Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim. Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izmišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo! (poveznica)

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

Koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

I dok se pitam hoće li HTV braniti Hrvate u Boki sv. Leopolda, stiže odgovor iz Ureda Predsjednice.

Marko Skejo, ratni zapovjednik IX bojne HOS-a „Rafael vitez Boban“, predložio je da se pozdrav „Za dom spremni“ unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima, i tako zauvijek zaštititi.

Iz Ureda predsjednice na upit Novog lista nisu izravno odgovorili, nego su ih podsjetili na objavu ureda predsjednice od 25. kolovoza 2015. na sličnu temu pa citirali ovako: „Inicijativa da se pozdrav „Za dom spremni“ uvede kao službeni pozdrav u Oružane snage RH neozbiljna je, neprihvatljiva i na razini provokacije“.

Tada su jugo-komunistički mediji izbjegavali da se u bilo kom kontekstu izbjegne vezivanje Peticije za Domovinski rat, tj. izbjegavali su sam pomen da smo peticiju pokrenuli zbog napada na Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i vezivali su je s NDH. Sada je sam HOS pokrenuo istovjetnu inicijativu i dobio istovjetan odgovor: NJIHOV DOPRINOS U DOMOVINSKOM RATU JE NEBITAN i onda je stvarno na razini provokacije kad netko pozdrav dijela regularnih postrojbi HV iz Domovinskog rata predloži da se unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima. Doista, ti HOS-ovci su tim pozdravom ledili krv agresorima koji su sve hrvatske branitelje proglasili ustašama. Ja sam samo naивно vjerovao da branitelji nisu ustaše mnogima u RH.

Naivan kakav jesam tada sam napisao i pismo koje je objavljeno tek u mojoj nedavnoj knjizi "Oba su pala":

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu Za dom spremni pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja: Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.([poveznica](#))

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.

Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Ili su samo Pupovac i njegovi iz SNV na pravi način upozorili našu Predsjednicu jer su je u svom čuvenom Biltenu već optužili za progon Srba spominjući nju i Peticiju ZDS. Uspješna prevencija, zar ne?

Zahvaljujući biskupu Košiću i njegovoj jučerašnjoj propovijedi Hrvatska zna koliko je sv. Leopold ljubio svoj hrvatski narod: "Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“... Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu." ([poveznica](#))

Biskup poslije mise piše: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!"

Moj Bože, koje divno iskustvo – blizina sa svecem, i to još Hrvatom koji je ljubio svoj narod!

S druge strane – medijski prostor zagađen je raspravom o bojkotu Jasenovca onih koji su nezadovoljni što se (konačno) otvorila javna rasprava o lažima koje se oko toga vrte već desetljećima, a zbog čega je i Tuđman bio u zatvoru. To je dakle nedodirljiva tema za one koji su 1980. poslali Tuđmana u zatvor kao što i sad žele zabraniti svako, pa i znanstveno istraživanje o tome. Jesmo li onda uopće napustili komunizam? Umjesto da se naš politički vrh posipa pepelom i udvara sijačima laži, trebali bi poticati znanstveno istraživanje u komunizmu zabranjenih tema koje su stalno kao omča bila Hrvatima oko vrata. A onda potpora kandidatkinji za UN! Ja nisam jučer mogao vjerovati što sam čuo. I da nema nitko izdvojeno mišljenje! Čestitam HSP AS-u koji danas izrazi drukčije mišljenje (nema njihovu potporu niti za predsjednicu kućnog savjeta, op. JP)! Ako bude, što se nadam da neće, tužiteljica Hrvatske, premda je iz RH, čelna osoba UN-a, tada mogu naša šestorica Hrvata koji već godinama čekaju presudu u Haagu, a ja se svako jutro Bogu molim za njih da budu oslobođeni, znati da oni tamo i ostaju. Na žalost, premda nevini, osuđeni. I s njima naša domovina. Strašno! Zato je bolje da se ja vratim mislima svetom Leopoldu, rodoljubi koji se nije htio odreći svoje hrvatske nacionalne pripadnosti premda je znao da mu slijedi dvogodišnji progon. Rekao je: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!" Sveti Leopold, moli za nas, moli za svoj hrvatski narod! mons. Vlado Košić, biskup sisački. ([poveznica](#))

Kako nas ponosnim čini ona kolona hrvatskih ljudi koji satima čekaju da bi se poklonili našem hrvatskom svetcu iz moje Boke. Na užas svih mrzitelja hrvatskog naroda i hrvatske države!

Petak, 15. 04. 2016.

EU je sudjelovala u velikosrpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Otud ne čudi njihovo obnovljeno stajalište oko srbijanskog zakona po kome je Veljko Marić osuđen u Beogradu zbog izmišljenih zločina. O Mariću je i sinoć govorila europarlamentarka

Marijana Petir. Podsjetila je da je hrvatski branitelj Veljko Marić zbog spomenutog Zakona otet na srbijanskoj granici, ne uhićen jer nije bila raspisana tjeralica.

„Tim je Zakonom Srbija sebi pripisala funkciju malog Haaga te pomiješala univerzalnu i regionalnu jurisdikciju. Marić je srećom transferiran u Hrvatsku, no razočarao me potez tadašnje Vlade i pravosuđa. On je transferiran u zatvor jer je bjelovarski sud samo potvrdio presudu beogradskog suda. To je sramota bivšeg ministra pravosuđa“, istaknula je Petir koja je najzaslužnija što je do tog transfera uopće i došlo.

Naglasila je da je Zakon o regionalnoj jurisdikciji prijetnja za 300 hrvatskih branitelja koliko postoji optužnica u Srbiji.

„Hrvatskom ministarstvu su bila poznata ta imena 300 hrvatskih branitelja, no njih nitko nije obavijestio iz ministarstva o tome. Ovo nije bilateralno pitanje jer se zakon odnosi na sve hrvatske branitelje koji dolaze iz 17 drugih država EU, što znači da i oni mogu biti oteti od Srbije“, naglasila je Petir.

Pisao sam predgovor knjigama o slučaju i stradanjima Veljka Mariću koje je napisao – tko bi drugi – Mladen Pavković. Vodio sam iz Pakistana Prosvjed zbog napada na pravni suverenitet Republike Hrvatske. U dva dana sakupio sam preko 1000 potpisa i uputio ga Hrvatskom saboru 08. 10. 2011. Otvorenim pismom obratio sam se i Predsjednici RH.

Sjetimo se i kako je tijekom Domovinskog rata Šarengradska ada okupirana, a niti nakon 20-ak godina nakon mirne reintegracije nije vraćena u potpuni suverenitet Republike Hrvatske. EU je sigurno zadovoljna da je to tako!

U ranim jutarnjim satima Professor Šeparović je poslao pismo HNES-a o kandidatkinji Vesni Pusić Generalnom tajniku UN-a Ban Ki-moonu. Poslao ga je i na mnoge druge adrese (npr. Angeli Merkel).

Oskar opravdava Predsjednicu koristeći naslov moje knjige: "Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska".

Ogromna većina državotvornih Hrvata ipak misli da se radi, blago rečeno, o posipanju pepelom. A i malo je vjerojatno da u Predsjedničinom uredu uopće znaju za moju tvrdnju kako su hrvatski branitelji danas jedini istinski antifašisti kao pobjednici u ratu protiv fašističkog agresora.

Prije odlaska na Fakultet gledam na HTV-u drage osobe: generale Medveda i Sesara. Poslije Fakulteta dva sata druženja s hodočasnicima iz Tisna i njihovom župnikom don Lazarom.

Doma me čeka odgovor HTV-a. Odgovaram im:

Naslov:

Re: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara

Datum: Fri, 15 Apr 2016 18:38:09 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Povjerenik za korisnike usluga HRT-a <povjerenik@hrt.hr>, glavni.ravnatelj@hrt.hr, jozo.barisic@hrt.hr

Poštovani g. Šeb,

Meni se čini da se g Kovačić malo našalio s Vama.

Vjerojatno je htio izbjeći odgovor na moje pitanje:

"Jesam li i ja bio na Crnoj listi HTV-a?"

Čini se da Vam nije poslao i drugu moju poruku:

Naslov:

Fwd: Pozdrav iz Boke II

Datum: Tue, 12 Apr 2016 09:48:14 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: glavni.ravnatelj@hrt.hr

Evo teksta sa svim "ustašama".

Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG.

Ne morate koristiti dio o meni, niti moj odgovor

- ali trebali bi njen tekst ako hoćete pomoći.

JP

Pod CC i g. Kovačić i g. Barišić su dobili moj odgovor dr. Stjepandiću u kome stoji: "Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću: "Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite. Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?"

Vaš današnji odgovor zapravo je "pomoć" HTV-a na crtanje mete na čelima naše hrvatske ministrice u Vladi CG i dvojice spomenutih predsjednika hrvatskih organizacija u CG.

Ponavljam NISAM JA TO NAPISAO NEGO ONI.

Jasno mi je da se u vrijeme kad se hrvatska vlast posipa pepelom bojite i vi na HTV-u ponašati drugačije.

Ali treba li to biti ovako neinteligentno?

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

P.S. Da bi bolje razumjeli o čemu Vam pišem ispričat ću Vam kako u mojim knjigama ili javnim nastupima govorim o mojim Hrvatima u Boki.

Uspoređujem ih s Hercegovcima ovako:

Kad Hrvatu Boke kotorske netko kaže da je ustaša - prvo od njega pobjegnu svi Hrvati.

Kad Hercegovcu netko kaže da je ustaša - ima besplatno piće do kraja života.

Frapantna je sličnost s današnjom Hrvatskom i ZDS, zar ne?

15.04.2016 u 16:01, Povjerenik za korisnike usluga HRT-a je napisao/la:

Mnogo poštovani gospodine akademike Pečariću,

hvala Vam na pismu koje ste uputili vršitelju dužnosti glavnog ravnatelja Hrvatske radiotelevizije.

Hrvatska radiotelevizija ne može komentirati sadržaj pojedinih novinskih napisa, kao ni stajališta njihovih autora, a isto tako ne objavljuje reakcije gledatelja na napise drugih medija. S obzirom na to da ste svoj zahtjev za objavu odgovora uputili uredništvu novina čiji Vas novinar napada, za očekivati je da ćete na taj zahtjev dobiti adekvatan odgovor.

S osobitim poštovanjem

Zvonko Šeb | povjerenik za korisnike usluga Hrvatske radiotelevizije

U Bujici HNES-ovci prof. Nevenka Nekić i prof. dr. sc. Josip Jurčević o Vesni Pusić. Pero Čorić, saborski zastupnik HSP AS: "U fazi smo prikupljanja potpisa zastupnika Sabora da Pusić nema legalitet niti legitimitet za takvu kandidaturu."

Udruga U ime obitelji je pokrenula peticiju putem koje građani mogu izraziti svoje nezadovoljstvo ovom odlukom.

HDZ na Twitteru: Podrška Vesni Pusić je premijerov stav.

Sve u svemu čini se da je Konferencija za tisak HNES-a i pojavljivanje profesora Šeparovića i Tomca na HTV-a imalo dobrih rezultata, zar ne? Komentari na narod.hr pokazuju da se HDZ-u ne vjeruje.

Subota, 16. 04. 2016.

Nevjerojatno je kako moram stalno upozoravati da su "ustaše" koje stalno spominju "hrvatski" ljevičari zapravo hrvatski branitelji. Marko Curać u novom "Hrvatskom tjedniku" daje citat iz knjige "Rat za Srpsku krajinu" Marka Vrcelja koji je čitavo vrijeme bio na visokim vojnim dužnostima u tzv. Srpskoj vojsci krajine: "Osnovni moto SDS-a je bio "poteraj ili ubij, opljačkaj ili spali" svešto je hrvatsko, jer mi Srbi nikada više ne možemo živjeti zajedno sa Hrvatima, zato što su svi Hrvati ustaše ili izdajnici."

Čitajući samo citat ovog Srbina moraju ti se zgaditi mnogobrojne srpske sluge u RH. Njima je svaka neovisna Hrvatska, ako nije sluškinja Srbiji, ustaška država., zar ne? Ali čitajmo ga dalje: Ušima svojim nisam mogao poverovati da sam čuo to što sam čuo od čelnika SDS. Nisam mogao svojim očima poverovati da sam video to što sam video, a što smo sve mi, Srbi uradili, niti shvatiti zašto smo sve to uradili. Zašto smo morali spaliti svaku kuću koja je bila napuštena? Zašto su morali otići svi Hrvati?...Zašto su morale da se poruše sve kuće po svim hrvatskim selima? Nismo mogli pronaći celu kuću, u koju bi smestili borce da u njima spavaju umesto u rovu. Ako bi i našli takvu kuću, već narednih dana sa nje bi bio skinut krov, pa su se 'borci' bunili što im kuća prokišnjava za vreme kiša, iako su krov sa nje sami skinuli... Narod koji pljačka svog neprijatelja i vojska čije se postojanje zasniva na pljački, ne može dobiti rat'.

A u EU smatraju da Srbija i dalje treba hapsiti i suditi "ustaše". Vjerovali ili ne?

Etički osuđena za veleizdaju V. Pusić je na pitanje novinara da prokomentira peticiju koja se u Saboru potpisuje protiv njezine kandidature, rekla da Hrvatsku sramote uvijek isti ljudi.

"Sramote državu uvijek jedni te isti, pa i sada, i to je ono o čemu sam govorila da u svakoj zemlji uvijek postoje neki, ali ne zaslužuju pažnju u usporedbi s cijelom zemljom."

Dakle, Hrvatska to je Vesna Pusić. Ili ne sramotiš državu ako je izdaješ, ako izdaješ krv! Kovač je na to odmah izjavio kako podržava premijera, dok Reiner kaže: "Ja sam pročitao da to navodno premijer Orešković podržava". Ne čudi zašto su na narod.hr komentatori pokazali nepovjerenje prema HDZ-u.

"Hrvatski tjednik" je uobičajeno prepun tekstova koje treba pročitati.

Već sam naslov kolumne Ivice Marijačić kaže sve o srpskim slugama u RH: "Jedno jedino pitanje ubija ih u pojam: A gdje su kosturi 83.000 jasenovačkih žrtava?"

Naravno meni je posebno zanimljiv članak dr. Stjepana Razuma jer piše o glupostima u najnovijoj knjizi Slavka Goldsteina iz jednostavnog razloga što sam i sam napisao knjigu "Brani li Goldstein NDH?" komentirajući jednu knjigu oca i sina Goldstein koja je kao odgovor na Marijačićevo pitanje. Izdvajam: Poznata je tvrdnja prof. Brandta kako je sin Goldstein izmišljao vrela za svoje "tvrdnje". Razum pokazuje od koga je učio konstatirajući kako tata "Goldstein izmišlja arhivsko gradivo u korist svojih tvrdnji".

Još ću samo izdvojiti dio: "Premda je u javnosti zanijekao istinitost o tzv. "kloniranim" jasenovačkim žrtvama, u ovoj knjizi pokazuje, da baš i nije siguran u ono što su mu radnici JUSP-a Jasenovac glede toga iznijeli, pa piše: Ako čak i mimo svih provjera prihvatimo sumnju nad 14.000 imena, što je onda s preostalih 70.000 imena i prezimena? Hoće li ih Društvo 'à priori' proglasiti lažima, iako su većinom kao žrtve više puta provjeravanju njihovim obiteljima, kućama, selima i lokalnim arhivima? (str. 40). Zanimljivo je kod toga zapaziti kako je to provjeravanje obavljeno među mrtvima jer genocid, o kojem prethodno stalno piše, ne ostavlja iza sebe žive ljude. Koga se to onda pitalo "u njihovim obiteljima"? Dakle, navedenim provjeravanjem i sam dokazuje da nije bilo genocida."

To je tipično Goldsteinski – dr. Razum je u svojim javnim odgovorima na Goldsteinova negiranja falsifikata s Popisa odustao od toga, i prešao na srpsku priču: Dok vi Hrvati dokazujete i uspijete pobiti neke naše laži mi ćemo smisliti mnogo, mnogo više. U mnogim svojim tekstovima sam se pitao: Zar nije dovoljno uhvatiti lažova u nekoliko laži i više mu ništa ne vjerovati? Pa njihov predsjednik je rekao da im je laž najviše pomogla u povijesti. Goldstein Čosićevski kaže: Uхватili ste nas u 14.000 laži, ali tamo ima još 70.000. Dokažite i da su to laži. Nije važno što nema kostura, kako kaže Marijačić, dokažite da su to neistine. Zato sam svojevremeno i parafrazirajući Matoša naslovio jedan svoj članak: Lažu Goldsteini, to je njima od Boga dano.

A Vesna Pusić je presretna što imaju novu knjigu koja kako kaže naslov teksta dr. Razuma "ne vrijedi ni koliko crno ispod nokata". Dobro je, kazala je, što se na "knjigu laži" koja je promovirana i u školama, pojavila i Goldsteinova knjiga istine o Jasenovcu. "Pa tko ne zna, neka uči", rekla je Pusić.

Da priča bude još zanimljivija narod.hr objavljuje tekst povjesničara Blanke Matković i Stipa Pilića u kome već sam naslov kaže kako srpske slugе doista vole koristiti neistine: "Odgovor na neistine iz Goldsteinova pamfleta 'Jasenovac – tragedija, mitomanija, istina'"

Prvo navodim dio u kome sam i sam nekako upleten (izbori u HAZU): "Razumljivo je zašto Goldstein osobito za posljednji rad ne navodi mjesto objavljivanja: umanjiti značaj i autora i rada, ali i ukloniti neispunjenu ambiciju i traumu njegova sina i njega osobno – neuspjeh ulaska među akademijine besmrtnike. Taj dio nas kao autore ne

zanima. Ono što jest važno napomenuti da je taj rad zadovoljio uvjete i kriterije znanstvenog časopisa u kojem je objavljen. Goldstein je svojim postupkom podcijenio naš rad svrstavajući ga u red publicističkih radova, gdje njemu ni po čemu nije mjesto, no svojim stavom podcijenio je i kvalitetu i značaj izdanja HAZU.

A sada o lažima: "U ovoj analizi osvrnut ćemo se samo na Goldsteinove navode i na njih još jednom odgovoriti argumentirano i dokazima. No, potrebno je napomenuti da je Goldstein u svom uratku ignorirao čitav niz izvornih arhivskih dokumenata na kojima počiva naš znanstveni rad. Ovdje ćemo izdvojiti nekoliko bitnih laži na kojima se temelji Goldsteinov uradak, ali pozivamo sve zainteresirane da pročitaju našu analizu u cijelosti. Rad se može naći na Internetu."

Potom slijedi niz primjera koji pokazuju kako znanstvenici pobijaju laži nekoga tko je umislio da je znanstvenik. Obavezno pogledajte.

Naravno, Vesna Pusić nije takova znanstvenica da bi razumjela ovo što pišu znanstvenici! Ali s medijima koji su još u rukama srpskih slugu sve to ne smeta Goldsteinu, pa zato Razum i zaključuje svoj tekst ovako: "Treat će se naraštaji i naraštaji Hrvata još dugo truditi kako bismo se oslobodili toga balasta laži i podvala partizansko-komunističkih zločinaca."

Danas sam bio bratu na grobu. S unucima i njihovom mamom i tatom. Trebalo je biti iznenađenje i za njegove. Mi u Zlatar, a oni kod sv. Leopolda. Ipak smo ih sačekali. Na groblju posjetio i grob Kazimira Svibena, punca mog brata. I nedavno sam ponovno objavio njegov tekst o onoj prevari Slavka Goldsteina iz 1999. godine kada je lažno predstavio kao konačno Izvješće o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. Kazimir je bio njen predsjednik i o Goldsteinovim lažima pisao je za moju knjigu "Brani li Goldstein NDH?". Ta laž pomogla je Goldsteinu da s promjenom vlasti bude postavljen za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac.

Nedjelja, 17. 04. 2016.

Središnji dio proslave boravka tijela sv. Leopolda Bogdana Mandića za nas Bokelje bio je danas. Prije početka mise u 10,20 sati na platou ispred crkve sv. Leopolda Bogdana Mandića, odred Bokeljske mornarice, sastavljen od članova hrvatskih bratovština, otplesao je kolo sv. Tripuna. Na žalost g. Bandić koji je nazočio samoj Misi nije bio na platou i propustio je jedinstvenu prigodu da sudjeluje u samom završetku zajedno s kotorskim biskupom, predsjednikom Hrvatske bratovštine i našim Malim admiralom. Melodiju kola izveo je Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske. Misu je predvodio kotorski biskup Ilija Janjić i izravno ju je prenosio HRT,. Gledatelji su tako izravno mogli čuti kako kotorski biskup spominje Zaljev hrvatskih svetaca. Više o njegovoj propovijedi dano je na portalu narod.hr. Na Misi je bio nazočan i ministar branitelja i glavni tajnik HDZ-a Miljan Brkić čiji se komentar može naći na nizu hrvatskih portala.

Članovi Bratovštine obučeni u odorama Bokeljske mornarice, za vrijeme mise u 11 sati, a i nakon nje čuvali su stražu u crkvi pored svečeva tijela, a tri mornara u odorama Bokeljske mornarice i jedna Bokeljka u tivatskoj nošnji imal isu čitanja na misi. Pogledajte video

Zapravo odore o kojima govorimo smatraju se i nošnjama bokeljskih Hrvata, pa danas u Crnoj Gori kada postoje svečanosti u kojima nastupaju manjine bokeljski Hrvati su u tim nošnjama. Ali ogromna je hrvatska kulturna baština u Boki, a pripadajući raznim državama nije se smjelo isticati ta činjenica. Sve može tamo biti svačije, samo ne hrvatsko. I prilikom nedavnog posjeta Boki naš predsjednik Ivo Škanata bio je stalno „bombardiran“ zahtjevima da izbrisemo ono „Hrvatska“ iz naziva naših bratovština u Hrvatskoj. Odgovorio bi im: „U Crnoj Gori ima jedan posto Hrvata, a u Bokeljskoj Boka Ogromna je hrvatska kulturna baština u Boki, a pripadajući raznim državama nije se smjelo isticati ta činjenica. Sve može tamo biti svačije, samo ne hrvatsko. I prilikom nedavnog posjeta Boki naš predsjednik Ivo Škanata bio je stalno „bombardiran“ zahtjevima da izbrisemo ono „Hrvatska“ iz naziva naših bratovština u Hrvatskoj. Odgovorio bi im: „U Crnoj Gori ima jedan posto Hrvata, a u Bokeljskoj mornarici ih je 99 posto. Da oni vjeruju da ona nije hrvatska nego njihova njih bi bilo 99 posto u Bokeljskoj mornarici, a ne nas. Pametnome dosta! mornarici ih je 99 posto. Da oni vjeruju da ona nije hrvatska nego njihova njih bi bilo 99 posto u Bokeljskoj mornarici, a ne nas. Pametnome dosta!

Karamarko je konačno definirao kako će državotvornim Hrvatima objašnjavati potporu etički osuđenoj za veleizdaju: ‘Pusić definitivno nije naš izbor i nikada ne bih za nju glasao, ali imat će tehničku potporu Vlade’. Kao i da moraju biti civilizirani. I bili bi da poštivanju ono što tvrdi HNES, zar ne?

Zato Marko Ljubić, dnevno.hr, objašnjava i Karamarku i HDZ-ovcima što za srpske slugе u RH, tj. za one kojima je lako izdati krv, znači biti „centar“:

Za njih je centar pozicija njihovog antifašizma, izbjegavanja nacionalnog identiteta, simbolike, progona Thompsona, ustašizacije HOS-a, detuđmanizacija, poltronstvo prema EU i svjetskim zahtjevima. Centar kakav egzistira u ovakvoj Hrvatskoj je potvrda već postignute ustašizacije, fašizacije, političke podobnosti i pravovjernosti u kojoj se ne smije ni spomenuti lustracija, zločini komunizma, znanstvena revizija povijesnih događaja, ključnih uporišta antihrvatskih politika i ukupno – mitova. U tom centru Domovinski rat je „strašna događanja“, „zločini su zločini“, „ljudi su ljudi“, „svi su oni odgovorni“, „zaboravimo prošlost (izuzev one koja Hrvate trajno kriminalizira) okrenimo se budućnosti“ i sl.

U takvoj poziciji centra nema ni govora o zauzimanju čvrstoga stava oko nužnosti znanstvene multidisciplinarne provjere činjenica iz Jasenovca, odustajanja od amatersko-ideološke službene povijesti Slavka Goldsteina, nema istraživanja hrvatske tragedije na Križnom putu, progona Katoličke crkve, nema nikakve mogućnosti otvaranja pitanja nezaslužene statusa pobunjenih Srba u Hrvatskoj u današnjim državnim, javnim, političkim i društvenim institucijama, nema ni govora o progonu zločinaca, nema ni govora o izravnom sudjelovanju u definiranju statusa hrvatskog naroda u BiH izvan floskule o „unutarnjem pitanju BiH“ i čitav niz sličnih pitanja.

Ipak završimo današnji dan s jednom dobrom izjavom jednog HDZ-ovca akademika Željka Reinera: Definirajte mi pravu ljevicu u Hrvatskoj, ja ju ne vidim!

Kritizirali su dvije kolone u Vukovaru, a sada imamo tri proslave u Jasenovcu, kazao je Reiner i dodao da je to kao da 1. svibnja obilježavamo 23. svibnja

Zapravo sam ja i tvrdio nešto slično baš u vrijeme kada je Sanader bio na vlasti. Naime, 2008. je u Trogiru u 6. mjesecu održana međunarodna konferencija povodom šezdesete godišnjice mog rođena. Jedino je „Slobodna Dalmacija“ imala tekst o toj

konferenciji. Nisu napisali da je konferencija meni u čast već sam eto proslavio svoj rođendan (koji je u 9. mjesecu). Za vrijeme prošlih vlasti bilo je još gore – o međunarodnoj konferenciji povodom mojih više od 1000 znanstvenih radova u znanstvenim časopisima nigdje ni slovca. A kako ta „osveta“ izgleda u režiji HRZZ dano je u poglavlju moje knjige „Oba su pala“.

Ponedjeljak, 18. 04. 2016.

Je li išta bolje s novim vlastima? Pisao sam im:

Naslov: Re: Drugo pismo Ministru Mornaru

Datum: Mon, 21 Mar 2016 11:36:55 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: znanost@mzos.hr

CC: ministar <ministar@mzos.hr>

Poštovani kolega prof. Zadro,

Još je prethodni ministar poslao Upravi za znanost i tehnologiju moju žalbu oko postupaka HHZZ-a u svezi s projektom kome sam glavni istraživač.

Pisao sam i sadašnjem ministru prof. Šustaru ali i od ovog ministarstva nikakvog odgovora (proslijedit ću Vam e-mail koji sam poslao u više navrata samom Ministru). U čemu je problem? Moje državotvorno djelovanje, nezamjeranje ili...? Valjda je lakše gaziti po nekih tamo 37 matematičara, nego se nekome zamjeriti?

S poštovanjem

akademik Josip Pečarić

09.12.2015 u 09:26, ministar je napisao/la:

Poštovani akademike Pečarić,

Ovom prilikom potvrđujem da sam zaprimio Vaše dopise vezane uz dolje opisane probleme s Hrvatskom zakladom za znanost te Vas obavještavam da sami ste odmah proslijedio Upravi za znanost i tehnologiju radi provjere i daljnjeg službenog postupanja. Kada ovaj postupak bude dovršen obavijestiti ćemo Vas o ishodu. S poštovanjem,

Ministar

Prof. dr. sc. Vedran Mornar

Ponovno sam nazvao Upravu za znanost i tehnologiju MZOŠ-a. Provjerit će i javiti mi. Koliko sam razumio netko je tamo zadužen za to. Bit će zanimljivo vidjeti rasplet, ako ga uopće bude. Tko sa zdravim razumom može povjerovati da Upravnom odboru Zaklade smeta što su od tri časopisa iz oblasti o kojoj je riječ koji su na svjetskim listama – dva izlaze u RH, a u trećem je jedan Hrvat u Editorial Boardu. Itd., itd. Igrom slučaja danas me o tome pita i moja dekanica. Želi poslati zvaničan dopis Ministarstvu oko toga.

Nije mi lako pisati ovaj dnevnik. Sedam dana pišeš i razglabaš a onda u ponedjeljak pročitaš Hodaka. On u svojoj kolumni na duhoviti način opiše sve što si pisao. Pogledajte početak i kraj njegova današnjeg teksta na dnevno.hr:

”Si vis pacem, para bellum” rekli su Latini. Ako želiš mir spremaj se za rat. Politička scena u Lijepoj Našoj najblaže rečeno je histerična. Slična onoj iz druge polovice 91. godine. Nakon toga došlo je do rata. Dr. Franjo Tuđman i suradnici demokratskom konverzijom pretvoriše se u ustaše. Nije se pazilo na nijanse. Najmlađi Titov general Tuđman, Stipe Mesić, Josip Boljkovac, Vladimir Šeks, Slavko Degoricija, Josip Manolić, Hrvoje Šarinić, general Špegelj i da ne nabrajam do beskonačnosti, svi su bili proglašeni ustašama. Ljuta trava na ljutu ranu. Čitava inozemna demokratska javnost ogorčeno se digla na noge, na čelu sa Martićem, Babićem, Hadžićem, Arkanom, generalom Mladićem itd. Međutim, ”Stranka opasnih namjera” je, na čuđenje demokratske javnosti, glatko dobila izbore. ”Demokratska javnost” je izašla iz Sabora kad se trebalo glasovati o ”razvodu braka” sa ”slobodarskim” Beogradom. ”Ustaše” su, za par godina, u olujnoj utakmici nabili partizane sa 5:0, te isti posjedaše u traktore i sa svojim vjernim navijačima dadoše petama vjetra. U ovih 25.g., pokazalo se samo jedno: povijest se ponavlja i ponavlja. Ustaše su opet u modi i na sceni.

(...)

Kolinda je nedavno pronašla sveti gral mudrosti ustvrdivši da NDH nije bila ni nezavisna ni samostalna. U principu je to točno s obzirom na okolnosti u kojima je nastala i održavala se. Ja imam za Kolindu jedno puno lakše pitanje na političkom kvizu: koliko je Hrvatska danas samostalna? Koliko slobodna i neovisna dok ustrašeno osluškuje Augustina Polokaja koji šalje direktive Europske komisije, NATO-a i bezbojnih činovnika iz Bruxellesa? Činovnika koji se ne usude ni proći kraj kvarta Molenbeek, a kamoli ući u njega. Ali zato su puni hrabrosti kad treba nasapunati glavu našoj političkoj poltronskoj eliti. Zato će biti prijeko potrebno pridružiti se što prije Poljskoj, Češkoj, Slovačkoj i Mađarskoj koje barem nastoje iskazati svoju državnost na brodu, zvanom EU, a koji pomalo slični na Titanik.

Dr. Stjepandić me upozorava:

„Kako su drugovi kreativni, kao u stara dobra vremena! Naime u Telegramu razglabaju s odvjetnikom Miljevićem kako bi se Sedlara moglo kazneno goditi zbog filma. Počeli su ljetos sa zabranom knjiga. Pa nije prošlo. Nastavili s knjigom na knjigu, pa se ispostavilo da su opet išli lažima na istinu. Ostalo je još jedino nekoga zatvoriti!

Bolje oni Sedlara zbog filma nego netko Goldsteine zbog laži u knjizi, zar ne? I sv. Leopold Bogdan Mandić je na sebi mogao osjetiti, kako kaže Davor Dijanović, tu životinjsku, beskrajnu mržnju prema Hrvatskoj. Ali prije svega veliku ljubav onih, koji kao on ne izdaju krv. Ovih dana mu je odalo počast 200.000 vjernika.

Mogu (vidimo i Hodakovu) tvrdnju kako se želi branitelje izjednačiti s ustašama, tj. sa onom „istinom” o ustašama koji su oni stvorili tijekom duge vladavine, na drugačiji način komentira Vjekoslav Krsnik:

„U pozadini ove bjesomučne kampanje nalazi se nastojanje da se ustrajavanjem na tzv. antifašističkim temeljima države Domovinski rat i osamostaljenje Republike Hrvatske ideološki i politički proglase sljednicima NDH-a. Takva klima je posljedica činjenice da u Hrvatskoj nikad nije provedena lustracija, pa su mnogi komunistički kadrovi ali i njihovi nasljednici ostali mentalno zatočeni u komunističkoj Jugoslaviji.” Jedan od onih koji ne izdaju krv je Marko Perković Thompson. Davno sam rekao da on svojim pjesmama više našu mladost nauči o domoljublju od svih nas u školstvu. Jednom je rekao da sam ga ja više branio nego što je on branio sam sebe. Da, i knjige

sam pisao zbog njega. Ali zar to nije logično? Pa bolje je da on smišlja pjesme kojima uči našu mladež kako treba voljeti obitelj, branitelje, domovinu i Boga. U subotu je gostovao na vjerskoj tribini za mlade u Katoličkoj osnovnoj školi u Šibeniku. Odgovarajući na pitanja časne sestre Renate Azinović, govorio je o svojem životu, djetinjstvu u Čavoglavama, Domovinskom ratu, vjeri i obraćenju koje mu se dogodilo kada je prije 16 godina upoznao jednu molitvenu zajednicu kroz koju je dublje uronio u duhovni život. Vijest je to koju su neki lijevi mediji odmah obojili posprdnim epitetima i britkim komentarima o tome da Thompson "obrazuje" mlade "ustaškim pozdravom 'Za dom spremni'".

Danas su im odgovorili na njegovom portalu. Izdvajam sam ovo iz izvrsnog odgovora onima koji za judine škode izdaju krv: „Nevjerojatna je mržnja pojedinih medija u Hrvatskoj. Naime, riječi domoljubne pjesme "ČAVOGLAVE" koja je u Domovinskom ratu braniteljima dizala moral, proglašavati ustaškom samo je potvrda kompatibilnosti i homogeniziranja lijevog fašizma s jugo-komunističkom politikom, tj. proglašavanja hrvatskih branitelja ustašama. Sjetimo se samo bivšeg predsjednika Ive Josipovića i njegovih riječi o USTAŠKIM ZMIJAMA koje je uporno ponavljao, a koje još uvijek nije imenovao. Kad vidimo što pišu mediji skloni takvoj politici, svima nam je jasno na koga je mislio – na hrvatske branitelje, u prvom redu na postrojbe HOS-a kojima je i Thompson u početku rata pripadao.“

Današnje Fakultetsko vijeće me potpuno iscrpilo (preko tri sata), pa ću završiti s komentarom Josipa Jovića o podršci vladajućih Vesni Pusić:

„Ostaju nam dva moguća odgovora. Ili je Oreškovićev kabinet popustio pred međunarodnim diplomatskim pritiskom, što je već pravilo, ili je HDZ u nekom tihom dogovoru s HNS-om oko neke nove koalicije. Izgleda nevjerojatno, ali Machiavelli i njegove „konstelacijske istine“ i relativni principi su očito vječni.“

Danas je napokon, istina na određeno vrijeme došao doma Veljko Marić! Obavezno pročitati Predraga Mišića.

Utorak, 19. 04. 2016.

Danas je uobičajeni sastanak našeg seminara iz teorije matematičkih nejednakosti. Nisam ni očekivao odgovor od Ministarstva pa me i ne iznenađuje što ga nisam dobio ni danas. Mora da je strašno težak problem odlučiti je li normalno kada HRZZ odobri sredstva za nešto, pa kada dokažeš da si uradio točno to što su odobrili – traže ti povrat sredstava. Mora da je jako teško odlučiti je li normalno kada ti odobre sredstva za organizacije konferencija, pa kada ustanove da se radi i o organiziranju prve međunarodne matematičke konferencije u Mostaru i još u čast trojice profesora Hrvatske škole iz teorije matematičkih nejednakosti, HRZZ zaključi da bi možda odobrili troškove za jednog ili dvojicu sudionika iz te Škole. Mi smo uspjeli održati tu konferenciju unatoč tom pokušaju HRZZ. Naša znanstvena škola ide dalje. Kako misle zaustaviti nešto što je dalo više od 40 doktora znanosti samo u Hrvatskoj, tri CC i/ili SCIE časopisa itd. itd.? Prethodno i sadašnje Ministarstvo ne uspijevaju odgovoriti na ta „teška“ pitanja već mjesecima. Da nismo u pravu brzo bi odgovorili, zar ne?

Današnja kolumna Marka Ljubića na dnevno.hr posvećena je Hrvatima BiH i nebrizi RH prema njima. Ljubić u svom Dnevnom detektoru u tekstu čiji naslov sve kaže („Umjesto isprika krivotvoriteljima, lažljivcima i pripadnicima zločinačkih režima

Hrvatska treba pokrenuti istraživanje Jasenovca“) danas piše i o Jasenovcu. Spominje i naše ljetosnje Pismo HAZU: „Ljetos su hrvatski znanstvenici, akademik Pečarić i profesor Marušić s dobrim razlogom i snažnim povodom pokrenuli inicijativu na koju se tada nije ni osvrnuo nitko relevantan u državnoj strukturi, a koja je temelj svih pitanja i Kukavičluk Krajnje je vrijeme da upravo danas, kad se vide izravne pogubne posljedice ljetosnje šutnje i kukavičluka akademskih institucija i nacionalnih politika, ponovo prije svih HAZU, a onda sveučilišta, Matica i sve relevantne nacionalne institucije koordinirano započnu pritisak na državni vrh, ali i pripreme javnost da je to jedini način oduzimanja krvavog mača neprijateljima hrvatskoga naroda iznad naših vratova. pristupa svakome otvorenome pitanju, pogotovo pitanjima kao Jasenovac, koja su snažno odredila hrvatsku nacionalnu povijest, ali prije svega identitet i sudbinu.

Nije kasno.

Znanstvenici, a njih je tada što akademika, što biskupa, što profesora preko dvije stotine potpisalo tu inicijativu, su dali pravac. Potrebna je politička volja.

Krajnje je vrijeme da upravo danas, kad se vide izravne pogubne posljedice ljetosnje šutnje i kukavičluka akademskih institucija i nacionalnih politika, ponovo prije svih HAZU, a onda sveučilišta, Matica i sve relevantne nacionalne institucije koordinirano započnu pritisak na državni vrh, ali i pripreme javnost da je to jedini način oduzimanja krvavog mača neprijateljima hrvatskoga naroda iznad naših vratova.

I ovaj ću put podsjetiti na poruku pokojnog kardinala Kuharića na Pantovčaku 1997. godine hrvatskom državnom vrhu i posredno hrvatskom narodu, da je jedini način ravnopravnog djelovanja u suvremenom svijetu – poštivati istinu i načela. To je oružje malobrojnih naroda, to je temeljna činjenica kršćanstva i nacionalnog identiteta hrvatskog naroda, koju nam nikako ne može, niti bi smio preuređivati Milorad Pupovac i gomila antihrvatskih političkih i aktivističkih lupeža, koji su na krivotvorinama i agresivnosti izgradili svoje bijedne socijalne profile.“

Kako sam ovaj dnevnik počeo s onim što sam govorio o kandidaturi Vesne Pusić na konferenciji za tisak HNES-a, završit ću sa sličnim razmišljanjem Hrvoja Hitreca s Portala HKV-a: „Pa kad UN i njezini glavni financijeri nisu mogli ništa drugo učiniti – suočeni s nevjerojatnom hrabrošću Hrvata – utemeljili su putem Vijeća sigurnosti nelegitimni Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju, proglašivši oslobođanje hrvatskoga teritorija zajedničkim zločinačkim pothvatom i pohvatali hrvatske generale, a za ravnotežu i nešto ratnoga srpskog otpada (ali ne i vođe srbizirane „JNA“). Hrvatske su generale pustili „pogrješkom“ suca Merona, ali se onda bacili na hrvatske vojne i političke zapovjednike Herceg Bosne, pod istom optužbom za zajednički zločinački pothvat i s istim imenima u preambuli (Tuđman, Šušak, Bobetko). U obrazloženju oslobađajuće presude Šešelju do kraja su razgolili svoje plemenito stajalište o „ratovima devedesetih“, to jest da je Srbija imala legalan politički plan zaštite „ugroženih Srba“ u Hrvatskoj i BiH, te ga je ostvarivala (između redaka joj se sugerira da može i opet). Znači, i srpska agresija na BiH je bila legalna i nema joj se što prigovoriti. Ali je zato za agresiju na BiH optužena Hrvatska, što tvrde i Vesna Pusić, pa zato držim da je njezina kandidatura prirodna.

U Haagu već dvanaest godina ili koliko čame Hrvati iz Herceg Bosne pod optužbom koju podržava sestra Pusić. I dok se ona krevelji po svjetskim metropolama, Hrvati

koji su tri puta spasili BiH čame u haaškoj tamnici iz koje ne puštaju ni one koji su i prema nepravomoćnoj presudi već odgulili dvije trećine kazne.“

RH mora biti optužena za agresiju na BiH da bi se kako tako kompenzirao zaključak stalnog međunarodnog suda u Haagu u slučaju tužbi za genocid.

UN je kako se vidi i iz Hitrecovog teksta bio itekako aktivan na strani fašističkog velikosrpskog agresora. Vesna Pusić je svo vrijeme služila svjetskim moćnicima za ostvarenje njihovih interesa, a protiv vlastita naroda – što bi rekao sv. Leopold IZDALA JE KRV, pa je sigurno oni i moraju nagraditi zbog toga. A hrvatskim političarima je bolje ne zamjerati se budućoj glavnoj tajnici UN-a, zar ne? akademik Josip Pečarić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

ŽELJKO OLUJIĆ, ZAGREB, 2022.

**GLASNOGOVORNIK INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN
100**

TUĐMAN 100, 2.

Kao što znate imamo najavljene dva obilježavanja 100. obljetnice rođenja OCA HRVATSKE DRŽAVE dr. Franje Tuđmana.

Naravno onima kojima HRVATSKI predsjednik služi samo za ostvarenje njihovih osobnih interesa smatraju da ga treba slaviti u ime HDZ-a, pokreta koji je osnovao Tuđman i čiju su parolu ZNA SE oni pretvorili u ZA SE! Oni su sve ostvarili zbog ostvarenja svojih interesa pa im je najvažnije što je Tuđman osnovao HDZ. S druge strane Stjepan Tuđman je jedan od osnivača HDZ-a ali zna da je najveće ostvarenje akademika Franje Tuđmana stvaranje hrvatske države i zato je pokrenuo inicijalni krug Tuđman 100 u kojemu su ušli istinski tuđmanisti, dakle neki od njih su članovi HDZ. Kao istinski tuđmanisti oni vide koliko je Stjepan Tuđman u pravu kada današnji HDZ smatra lijevom strankom („lijevi centar“) pa im nije logično da jubilej obilježi neka lijeva stranka u RH jer je upitno možemo li u današnjoj Hrvatskoj neku lijevu stranku smatrati hrvatskom strankom. A s obzirom da je najveće ostvarenje OCA HRVATSKE DRŽAVE ta država, nju trebaju organizirati oni koji znaju da je hrvatsku državu izbio hrvatski narod i da je to jubilej naroda a ne stranke

Zato s druge strane možemo promatrati da imamo doista dvije proslave ovog velikog jubileja i po ideološkoj osnovi a ne samo iz koristoljublja. Jednu proslavu organizira ljevica u RH na čelu s HDZ-om, a drugu desnica tj. državotvorni Hrvati.

Malo više o članovima inicijalnog kruga otkrio je naš poznati odvjetnik Željko Olujić:

DVOSTRUKA PROSLAVA

Olujić otkrio tko još, pod vodstvom Tuđmanova sina, želi sudjelovati u obilježavanju stotog rođendana pokojnog predsjednik *Za 14. svibnja, kada se obilježava dan rođenja prvog hrvatskog predsjednika, inicijalni krug Tuđman 100, okupljen oko Stjepana Tuđmana, najavio je niz manifestacija, a ističu kako se svakog dana širi krug ljudi koji se želi pridružiti, piše u srijedu Večernji list*

23.02.2022.

Dvije proslave Tuđmanova 100. rođendana, sin Štef *protiv* HDZ-a

Bitka za Tuđmanovo nasljeđe: inicijativa okupljena oko Stjepana Tuđmana planira koncert na Trgu bana Jelačića i akademiju u Saboru, a veliku proslavu organizira i Zajednica utemeljitelja HDZ-a. Iz oba tabora poručuju da spajanje ne dolazi u obzir **str. 5**

Dossier: Vrhunac krize na istoku Europe

Putinov korak k stvaranju novog svjetskog poretka

Analiza Mirka Galića: Kako su ruski imperijalizam, arogancija Zapada i ukrajinska naivnost doveli svijet u strah od rata **str. 3**

DAR ČITATELJIMA
SMART - PRILOG O
TEHNOLOGIJ I
DIGITALNIM
TRENDOVIMA

Više od polovice testiranih maslinovih ulja ima lažnu deklaraciju

str. 10.

Domaća maslinova ulja skuplja su od uvoznih, hrvatska proizvodnja zadovoljava svega 45 posto tržišnih potreba

Pobuna u koaliciji, Čuraja za ministra ne žele Čačić i HSLS

str. 9

Analitičari: Vlada se mora prestoziti zbog eura i Schengena i drugu polovicu mandata iskoristiti za odlučno provođenje reformi

Kako je prvim Europljanima Hrvatska postala kolijevka života

str. 42

U izdanju Večernjeg lista u nedjelju izlazi veliki povijesni specijal o neandertalcima, u čijem su stvaranju sudjelovali najbolji domaći i inozemni stručnjaci

Planiraju svečanu akademiju u Hrvatskom saboru, a potom i veliki koncert na Trgu bana Jelačića. Zahtjeve koji bi im trebali omogućiti realizaciju toga predali su jučer, otkriva odvjetnik Željko Olujić, jedan od okupljenih u inicijativi koja sama želi organizirati svojevrstu proslavu za stoti rođendan Franje Tuđmana. Pod "sama" mislimo bez suradnje s HDZ-om, dakle samo pod vodstvom Stjepana Tuđmana, sina prvog predsjednika, navodi dnevnik.

Sve je počelo prije desetak dana u Nazorovoj, u kući Tuđmanovih, gdje je Stjepan Tuđman sa slikarom i piscem Antunom Matešom, zatim bivšim ministrom pravosuđa i savjetnikom prvog predsjednika Bosiljkom Mišetićem te čelnikom Domovinskog pokreta Ivanom Penavom iznjedrio ideju o organizaciji proslave rođendana njegova pokojna oca.

"Inicijator inicijativnog kruga Tuđman 100 obitelj je Tuđman, na čelu sa Stjepanom Tuđmanom. Mene su zvali jer su osjetili da je u Hrvatskoj malo opcija koje su na tragu lika i djela Franje Tuđmana", pojasnio je Penava, kojem se u inicijalnom krugu pridružio još jedan stranački kolega, Stjepo Bartulica.

A tko još, pod vodstvom Tuđmanova sina, želi sudjelovati u obilježavanju stotog rođendana pokojnog predsjednika, otkrio je Željko Olujić.

Ivan Aralica, Mato Artuković, Ante Beljo, Milan Bešlić, Toni Cetinski, Mile Ćuk, Andrija Hebrang, Hrvoje Hitrec, Ljerka Mintas-Hodak, Zvonimir Hodak, Kuzma Kovačić, Mate Kovačević, Drago Krpina, Đani Maršan, Antun Mateš, Bosiljko Mišetić, Željko Olujić, Josip Pečarić, Željko Sačić, Jakov Sedlar, Marin Sopta, Stjepan Šterc, Ivan Tolj..., nabrajao je političare, kipare, redatelje, glazbenike, pravnike Željko Olujić pa istaknuo kako se krug ljudi širi svakodnevno te je zanimanje veliko i u Hrvatskoj i u inozemstvu. Planove imaju, ali oni uvelike ovise o Gradu Zagrebu, kao i o Saboru.

Sjepan Tuđman prošli je tjedan za Novi list detaljnije pojasnio zašto se odlučio na posebnu proslavu. Današnji HDZ vidi kao stranku lijevog centra, a Andrej Plenković, rekao je, nije autentičan tumač i nastavljatelj djela Franje Tuđmana.

Iz stranke odgovaraju i kako je HDZ na svojim tijelima utemeljio "poseban odbor za obilježavanje stote godišnjice rođenja prvoga hrvatskoga predsjednika dr. Franje Tuđmana". Na čelu tog odbora je glavni tajnik HDZ-a Krunoslav Katičić, a što on priprema sa svojim timom, kažu, izvijestit će na vrijeme.

Kako doznaje dnevnik, plan je vrlo sličan onome inicijalnog kruga, a na pitanje zašto se jednostavno ne spoje, i u HDZ-u i u inicijalnom krugu Tuđman 100, kažu da to ne dolazi u obzir.

<https://direktno.hr/domovina/olujic-otkrio-tko-jos-pod-vodstvom-tudmanova-sina-zeli-sudjelovati-u-obiljezavanju-stotog-rodendana-pokojnog-predsjednika-261089/>

Poslije trećesiječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ograđivali od politike predsjednika Tuđmana. Jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića, koji je danas jedan od članova inicijalnog kruga, je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

Naravno mislio je na dužnosnike HDZ-a koji su se masovno odricali OCA HRVATSKE DRŽAVE.

Ja sam tada bio u Australiju u Adelaideu. Dan poslije smrti našeg predsjednika tamošnji HDZ je održao komemoraciju i odredili su mene, dakle nekoga tko nije bio član HDZ-a, da govorim na toj komemoraciji. Evo tog govora:

GOVOR DR. PEČARIĆA NA KOMEMORACIJI U ADELAIDEU*

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane vijekovima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta, pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile već i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3-4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i izuzetne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj - neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu - Hrvatsko čudo.

Danas je sve očitiije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprostavljao i uspješno ih onemogućavao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije Bljesak i Oluja uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali, ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva - NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu - Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni "krivac", što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet, u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih

* Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, "Hrvatski vjesnik", 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu.

naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., izuzetno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u "crne priče", priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovo kulminirali u želji velikih sila da se smijeni "neposlušna" hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacioni stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura bar u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku - napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti ophrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele sprovesti svoje interese, a na uštrb hrvatskih? On je to uspijevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatski narod, pred svakim od nas ponaosob, to je velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali - služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti -drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke - Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja

dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

Hvala Ti, naš voljeni Predsjedniče. Ipak, zašto si nas tako prerano napustio? Možda i nisi. Možda si nas samo natjerao da moramo mnogo više misliti o tvome velikom djelu. Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljajući Tvoje veliko djelo.

Neka je laka slobodna hrvatska zemlja dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku Republike Hrvatske. Neka mu je vječna čast, slava i vječna hvala. Počivao u miru Božjem! BOŽE ČUVAJ HRVATSKU!

"Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999.

Kao što znate bijesni svjetski moćnici mu nisu došli na sprovod, HDZ-ovi dužnosnici su se ograđivali od njega, ali na sprovod mu je došao tadašnji Predsjednik vlade Mađarske VIKTOR ORBAN. I danas vidimo da je današnji predsjednik Mađarske još tada bio tuđmanist, zar ne?

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-100-2/>

Pogledati:

PODCAST VELEBIT – Olujic: Sto godina od rođenja predsjednika Tuđmana i kriza u Ukrajini

<https://www.youtube.com/watch?v=gg5J2qvqsP0>

VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO

Opis Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA ne će biti uobičajen i sa nabacanim statističkim podacima o urednicima, suradnicima, godinama djelovanja, izdacima i problemima s kojima se Uredništvo sućeljavalo tijekom svoga djelovanja jer bi to bilo površno i puno toga nedorečenog.

Upravo iz navedenih razloga odlučio sam se na drugi način opisati cijeli tijek navedenog radija, uzrok pokretanja, način djelovanja i utjecaj na društveni život u hrvatskim zajednicama, kao i opis stanja u Domovini i u drugim hrvatskim zajednicama diljem svijeta. Kako ovaj radio nije bio samo glasnik preko krugovalnih valova nego jedna društveno politička INSTITUCIJA koja je djelovala na brojnim poljima, pa je i opis širi, te se tako dotiče tema u kojima je i sudjelovao, bilo kao Institucija ili samo pojedini njegovi članovi, a u ime radija SLOBODNA HRVATSKA. Sličnih tema i opisa bilo je puno u svijetu pa to prepuštam odgovornim osobama iz tih hrvatskih zajednica da čim prije napišu svoju povijest - radi hrvatske povijesti.

Slijedi navedeni OPIS.

Brojno hrvatsko iseljništvo diljem svijeta, posebno u 18. i 19. stoljeću, pa čak i početkom 20. stoljeća teško je dolazilo do pravih vijesti iz Domovine. Pisma upućivana svojoj ostavljenoj obitelji i rodbini bila su puna tuge, ispunjena bolnim osjećajima iz novih sredina i sa brojnim pitanjima o stanju u obitelji, rodbini i prijateljima, a mnogi od njih nisu ni znali pisati pa su za njih to činili drugi Hrvati ili čak stranci koji su prije s njima naučili hrvatski nego oni jezik nove Domovine. Bol u tuđinskoj pustinji mnogi nisu mogli podnijeti a ni razumjeti, pa su u svojoj tuzi i boli tražili utjehu u piću i čak u neurednom životu, posebno ako su bili osamljeni. U onim sredinama gdje se nalazilo više Hrvata, oni nadobudniji, odlučivali su se na uvezivanje Hrvata i pokretanje društvenog života, od raznih športskih, kulturnih i inih aktivnosti, pa su na taj način lakše podnosili život u tuđini i brže dolazili do vijesti iz Domovine. Posebno olakšanje se događalo u onim sredinama gdje su iz Domovine pristizali svećenici koji su poboljšali društveni i duhovni život. To je za njih bila prava Božja okrepa.

Pored te i takve organiziranosti ipak je bio veliki nedostatak brzine vijesti iz već donekle organiziranih hrvatskih sredina, a posebno iz Domovine, pa se sa osnivanjem

RADIJA rodila ideja da bi bilo idealno pokretanje hrvatskih radio satova. Prvo takvo ostvarenje učinili su Hrvati u gradu Milwaukee, u američkoj saveznoj državi Wisconsin, i to prije nego u Zagrebu. Ta vijest brzo se proširila po svim hrvatskim zajednicama diljem svijeta, te od tada - polako ali sigurno - hrvatski radio satovi otvarali su se skoro u svim većim hrvatskim zajednicama. Negdje je bilo po jedan, a negdje i više radio satova, ovisno o financijskoj mogućnosti i broju slušatelja jer za takve aktivnosti novci se nisu dobivali od države ili lokalnih zajednica nego su se financirali isključivo prema dobroj volji slušateljstva. Sadržaji tih satova bili su različiti; od želja slušatelja, reklama, raznih društvenih događaja u dotičnim sredinama, o nekim povijesnim i političkim temama do ponekih vijesti iz Domovine. Kasnih pedesetih, šezdesetih i početkom sedamdesetih godina 20. stoljeća u Chicagu su postojala dva hrvatska radio sata, i to; HRVATSKO AMERIČKI RADIO SAT (ispred Udruge Hrvatskog američkog društva) i GLAS HRVATSKE u vlasništvu Hrvatskog Domobrana. Kako ni jedan od navedenih radio satova nije zadovoljavao cjelokupne potrebe hrvatskog slušateljstva, posebno u burnom političkom previranju kasnih 60-ih i početkom 70-ih, skupina hrvatskih domoljuba odlučila je pokrenuti novi hrvatski radio sat kojemu će glavno težište biti događaji u Domovini, a ne zanemarujući ni društveno-politički život Hrvata u Chicagu i općenito diljem svijeta. Tako je sredinom ožujka 1976. na sastanku u prostorijama Hrvatske katoličke župe „Sveti Jeronim“ u Chicagu odlučeno da se pokrene novi hrvatski radio sat pod imenom „SLOBODNA HRVATSKA“ i da voditelji budu Vlado Glavaš i fra Leon Galić, a sve sa blagoslovom poznatog hrvatskog književnika i uzornog svećenika fra Hrvoslava Bana. Dogovoreno i ostvareno! Prva emisija novog hrvatskog radio sata „SLOBODNA HRVATSKA“ krenula je u večernjim satima 6. travnja 1976. i to je za Hrvate Chicaga i okolice bila „prava bomba“ koju su dugo čekali i konačno dočekali. Bogu hvala taj hrvatski radio i pod istim imenom sve do sredine 2019. godine prenosio je živu hrvatsku riječ u preko 100,000 hrvatskih domova i skoro isto toliko drugih domova koji su razumjeli hrvatski jezik i vjerno pratili te s nestrpljenjem čekali svaku emisiju.

KAKO I ZAŠTO JE POKRENUT RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“

Kao što sam naveo, na početku sedamdesetih godina, u hrvatskom izbjeglištvu, započela su mnoga previranja. Sučeljavali su se takozvani ideološki pogledi, ali ne samo pisanjem nego provođenjem riječi u djelo. Naravno, na taj način, nadobudniji stariji a posebno mlađi Hrvati nisu mogli prihvaćati one stare ideje koje nisu donosile pozitivne rezultate već unosile podjele i međuhrvatsku svađalačku atmosferu. Tako je, i u čikaškoj hrvatskoj naseobini „pao grom iz vedra neba“ na početku 1976. godine, kada se na sjednici Međudruštvenog odbora društava Chicaga i okolice nisu mogla dogovoriti o zajedničkoj proslavi 10. TRAVNJA. Samo dva društva su držala da je Dan Hrvatske Državnosti njihova svojina, pa su tako dogovorili Hrvatski narodni otpor (HNO), Hrvatska republikanska stranka (HRS), Ujedinjeni Američki Hrvati (UAH), Hrvatski oslobodilački pokret – reorganizacija (HOP R), Hrvatski narodni odbor (HNO), Mjesni odbor Hrvatskog narodnog vijeća (MOHNV), Hrvatski nogometni klub Jadran (HNK J) i Hrvatsko kulturno umjetničko društvo (HKUD) Zrinski Frankopan i bili prisiljeni da prirede drugu proslavu 10. TRAVNJA i to istog

dana i u hrvatskoj dvorani. Upravo radi tog razdvajanja, kod većine se javila zamisao pokretanja novog radio sata.

Na prvu sjednicu u polovici ožujka 1976. godine, došli su: Ivica Penavić u ime HRS, Ivan Karačić ispred MOHNV Zagreb, Mile Markić u ime HN Otpora, Vlado Glavaš ispred MOHNV Chicago, Božo Pervan u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte (UHF), Marijan Mlikotić ispred HN Odbora i fra Leon Galić u ime Hrvatske katoličke župe Sveti Jeronim gdje se i održavala sjednica. Druga društva, koja nisu poslala svoje zastupnike suglasila su se s odlukama održane sjednice. Istu večer udareni su temelji budućem hrvatskom radio satu i određeni su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, da traže radio postaju. Za svega nekoliko dana pronađena je radio postaja i dogovoren početak za 6. travnja. Par tjedana je bilo kratko vrijeme, ali za entuzijaste dovoljno, da se kao ljudi o svemu dogovorimo i pripremimo plan rada, odredimo naziv radio sata, te napravimo raspored za početak. Za urednike i govornike radija izabrani su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, a prihvaćeno je ime radija „Slobodna Hrvatska“. U prvom prijenosu, kao gost pri otvaranju novog radio programa, nastupio je hrvatski književnik i uzorni svećenik fra Hrvoslav Ban.

Nakon 6 mjeseci, fra Leon Galić dobiva premještaj, pa s time njegovo izravno sudjelovanje prestaje ali je i nadalje sa svojom suradnjom i savjetima bio usko povezan. Od tada, pa nadalje glavni teret nosi Vlado Glavaš, mada su se izmjenjivali mnogi stalni ili povremeni suradnici, koji su svaki na svoj način pridonijeli da radio Slobodna Hrvatska postane sadržajno bogatiji i tematski prihvatljiv za sve uzraste. Kao stalna suradnica godinama je bila vrijedna gospođica Marijana Jelača, a na određeno vrijeme bili su: Vlado Mišetić, Ilija Pavljašević, Melkior Mašina, Juraj Baričević i Danica Glavaš. Sa svojim povremenim i izravnim javljanjima kao komentatori ili sa određenim temama iz političkog, društvenog, športskog i povijesnog života Hrvata bili su slijedeći Hrvati i Hrvatice: Tomislav Mesić, Nedjeljko Jukić, Stojan Maslač, Zvonimir Ranogajec, Zlatko Grbavac, Ivan Jurković, Ivica Penavić, Mate Milković, Olga Dizdar, Ljubica Šego, Josip Novak, Jere Šumera, Miško Primorac, Miro Mandac, Krešimir Mišetić i ...

U prvih deset godina, kao gosti nastupali su mnogi istaknuti hrvatski djelatnici koji su prolazili kroz Chicago, pa i neki stranci i to: gosp. Lopez, paragvajski veleposlanik u USA, fra Hrvoslav Ban, otac Ivo Plenković, fra Silvije Grubišić, fra Dionizije Lasić, otac Nikola Dugandžić, otac Ante Gabrić, Stanko Vujica, Franjo Nevistić, Kazimir Katalinić, Ivo Korsky, Michael McAdams, Michael Palaich, Božidar Abjanić, Nikola Kirigin, Petar Radieljević, Vlado Novak, Mile Boban, Velimir Sulić, Ivo Jolić, Marin Sopta, Šime Letina, Alojzija Buconjić, Zdravka Logarušić, Mirko Vidović, Mladen Schwartz, Stipe Bilandžić, Franjo Mikulić, Damir Đureković, Miljenko Eljuga, Kristina Kolić, Ivan Cerovac, Hans Peter Rullman, Josip Remenar, fra Ljubo Krasić, djeca hrvatske škole „Kardinal Stepinac“, Zvonko Ranogajec, Zvonko Pavelić (glavni policijski tajni agent za kriminalna djela sa sjedištem u Los Angelesu), Luka Kraljević, Zlatko Markus, Marija Sopta, Nikolaj Tolstoj, fra Karlo Zovko, fra Bazilije Pandžić, Asaf Duraković, Ada Zubčević, Dinko Dedić, Ragib Avdić, Ruža Tomašić, otac Božidar Nađ (sa izravnim javljanjem sa radija Vatikan na hrvatskom jeziku čiji je bio i glavni urednik), otac Vjekoslav Lasić, Ivan Jelić, Miro Barešić, Jakša Kušan i brojni drugi. Pismena suradnja dolazila nam je od: Stjepana Đurekovića, Drage Sudara, Mirka Bušića, Josipa Remenara, Joze

Kvesića, Mate Ćavar, NN Francuska, NN Švicarska, NN Švedska, NN Italija, NN Njemačka, NN Austrija, pet domovinskih suradnika Brune Bušića, V. Australija i... Na žalost učinjen je jedan veliki propust što smo prava imena radi sigurnosti prikrivali od udbaških progona a na to smo jednostavno bili prisiljeni u ono vrijeme - te plemenite Hrvate bilježili pod NN, a u našu arhivu nismo zapisali prava imena. Sada, nakon 20, 30 ili 40 godina poslije - jednostavno se teško prisjetiti i zato se ispričavam o ovaj nenamjerni promašaj, a što je velika šteta za hrvatsku povijesnu istinu.

Izlaganja različitih pogleda i stavova puno su pridonijeli, da Hrvati Chicaga postanu jedni od najrazboritijih u cijelom svijetu i koji se nisu natjecali za pozicije nego što djelotvornije pomoći svojoj DOMOVINI HRVATSKOJ. Zato je neprijatelj i upućivao svoje otrovne strijele, upravo na Hrvate Chicaga, kako bi nas razbili i demoralizirali. Da ne nabrajam neprijateljske pokušaje i akcije, jer smo živi svjedoci tih nemilih događaja koji su potresali ne samo Hrvate Chicaga nego i cijeloga svijeta. Te su nam tužne slike još uvijek pred očima. Bilo bi najbolje sve zaboraviti, ali današnji hrvatski položaj govori NE, jer iz toga moramo učiti i proširivati znanje.

Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije bio samo vjesnik događaja nego i INSTITUCIJA koja je djelovala uz informativni dio i na društvenom, političkom, športskom i drugom medijskom polju, pa kao takva bila je priznata kod Hrvata i prepoznata u američkim krugovima. Praktički, bio je tamo gdje su ga vodili primarni hrvatski državotvorni interesi, pa su taj rad prepoznavali i američki mediji. Pisani i govorni prinos tome učinio je Vlado Glavaš tako što je često nastupao na dalekovidnicama koje su pokrivala lokalni i američki prostor, na radiju i u novinama, lokalnim i uglednim dnevnicima, kao Chicago Sun Time i Chicago Tribune. Često je imao i sastanke sa istaknutim političarima, od lokalnih do gradonačelnika grada Chicaga, pa čak i Guvernera države Illinois s kojima je vodio otvorene a ponekada i žučne razgovore, na pitanja davao ispravne odgovore i tražio od njih ljudsko i političko odgovorno ponašanje prema hrvatskoj zajednici Chicaga i hrvatskoj povijesnoj istini. Takav sadržaj i ugled radija SLOBODNA HRVATSKA najviše je smetao hrvatskom neprijatelju, pa su udbaške sluge svaku emisiju snimali i istog dana slali u udbaške centrale u Mostar i Sarajevo i uporno radili na rušenju.

DESETA OBLJETNICA RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Prigodom slavlja DESETE OBLJETNICE hrvatskog radio sata „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, urednik, ravnatelj i govornik istog od prvog dana – gosp. Vlado Glavaš napisao je kratku povijest, koja je pročitana na radiju i objelodanjena u spomen-knjizi, pa ovom prigodom, da ne bi nešto ispustili donosimo najvažnije dijelove istog sadržaja. Bilo je to 6. travnja 1976. godine u 21:30, kada su se zaorili zvuci Frankopanove davorije „Na vojsku“, preko radio postaje WSBC na srednjevalnoj dužini 12.40. S tim zvucima počeo je prvi program radija „Slobodna Hrvatska“ u Chicagu, Na samom otvorenju, u uvodnom pozdravu, urednik novog krugovalnog rasporeda, Vlado Glavaš je rekao slijedeće:

„Dragi Hrvati i Hrvatice, izlazimo pred vas ispred radio program SLOBODNA HRVATSKA u Chicagu. Za mnoge će ovaj pothvat, sa svojim sadržajem, biti iznenađenje, jer naš je program jasan: Ne dodvoravati se nikome, to jest otvoreno govoriti o neprijateljskim smicalicama od strane jugo-terora, o gospodarstvenom i političkom stanju u Hrvatskoj, o hrvatskom izbjegličkom životu i o gibanjima u tuđini,

te što je štetno i korisno u hrvatskom radu. Znamo, da će ovakav sadržaj mnoge izazvati već na prvi pogled a zato jer ne želimo biti glasnik zimskih snova, nego hrvatskog htijenja. Želimo ići s narodom, nikako mimo naroda. Želja nam je osjetiti narodno bilo – vaše težnje, da se čuje hrvatska riječ i pod tuđim nebom. Na ovom radiju nećemo slušati previše glazbe i pjesme, jer nam je želja iskoristiti vrijeme u što korisnije svrhe po nas Hrvate i u ovom problematičnom vremenu za hrvatsku budućnost.

Ovo što je najavljeno u početku bilo je održano tijekom daljnjeg rada uz velikodušnu pomoć mnogih slušatelja. Prema predviđenom bilo je i raznih reakcija. Uspavani, koji su „živjeli na lovorikama“ psovali su nam sve do desetog koljena i nazivali nas najpogrdnijim imenima. Većina je prihvatila program u cjelini s velikim odobravanjem. Poznato nam je, da je prijenos slušan i preko brzoglasa, jer krugovalna postaja, u to vrijeme, nije bila dovoljno jaka i domet je bio ograničen. Zato smo nakon nekoliko mjeseci prešli na drugu postaju, WEAW 13.30, malo jaču, ali ni izbliza da zadovolji naše želje kako bi glas dopro u svaki hrvatski dom. Na ovoj postaji zadržali smo se četiri godine, sve do 22. Lipnja 1980. Od tada smo prešli na drugu radio postaju i dobili bolje vrijeme, subotom 14-15 sati. To je bila postaja WCEV na srednjoj valnoj dužini 1450 koja pokriva Chicago i predgrađe. Na ovoj postaji smo se morali zadržati do daljnjega jer jače nisu davale vrijeme za etničke skupine ili ih je bilo nemoguće dobiti.

S promjenom postaje nije se mijenjala politika radija iako je bilo pritiska s više strana, napose s neprijateljske. Padali su česti prigovori, ucjene i prijetnje, kako bi nas preplašili i prisilili na povlačenje. Bilo je među Hrvatima onih koji su bili udbaške sluge, koji su otvoreno ili prikriveno sudjelovali u tim neprijateljskim akcijama.

Samo čvrsta vjera i neustrašivost uredništva i suradnika, a i mnogih rodoljubnih Hrvata, to jest potpornih suradnika koji su pomagali moralno i materijalno jer ništa nije lako održati u izbjeglištvu što iziskuje velika sredstva i vrijeme. Sama pomisao na to, koliko je vremena provedeno nad novinama, uz knjigu, uz radio, s narodom u razgovoru, u pisanju dopisa suradnicima i to sve besplatno, odaje znak dobre volje, da hrvatskom čovjeku i ženi, ovakav rad urednika i suradnika posluži kao izvor vijesti i pregled vremena u kojem živimo, ne zanemarujući hrvatsku prošlost i sve to za sretniju budućnost. Radi istine potrebno je dodati i to da su urednici i voditelji radio satova sami pokrivali novčane izdatke za telefone, novine, knjige, prijevoz i ako se negdje putovalo iz hrvatskih obveza sami snosili svoje troškove koji nisu bili mali, a da ne govorimo koliko je obitelj gubila radi toliko odvojena vremena i novaca, a o strahu što je proživljavala radi tih aktivnosti da i ne govorim.

Ako navedemo da je za svaki program, i to u prosjeku, potrošeno oko 20 sati, a sigurno je bilo daleko više, onda brojka iznosi 10.920 sati utrošenog vremena, preračunato u dane iznosi 455 dana po 24 sata na dan neprekidnog rada u samo deset godina, a da ne spominjem da je sav taj rad bio isključivo na dobrotvornoj bazi i bez bilo kakvih naknada. Kada tu pridodamo brojne druge novčane izdatke - za prijevoz, razna putovanja, smještaje, novine, knjige, troškovi telefona i druge izdatke vezani uz društveno političke djelatnosti - znali su iznositi mjesečno i preko \$1,500.00 odvojenih iz obiteljskog budžeta. Gdje su bile druge društvene, osobne i obiteljske obaveze? A gdje borba za svakodnevni život?! Sami zamislite i pokušajte se staviti u taj položaj

pa ćete lakše razumjeti i ovaj predani, s ljubavlju ustrajni rad i ne izmišljati kojekakve izgovore ili zločeste napade.

Je li se to isplatilo? Ako gledamo površno, jednosmjerno, uskogrudno i nepravедno kritički, onda sigurno ne. Kad lučimo potrebu i učinak od sanjarija i neznanja, tada svakako DA. Poznato je da Hrvati u tuđini malo čitaju, i za ovakve radio dolazi kao potreba, preko koje se širi hrvatska riječ, koju ljudi lakše i radije slušaju nego čitaju. Na temelju toga, mnogi će pokušati pronaći razlog, uzrok i potrebu. Kada se Hrvatu u tuđini ne bi pružilo ni to, on bi polako i nezaustavljivo propadao i postao za Hrvatsku izgubljen i zaboravljen. Kako pustiti čovjeka, da se izgubi iz svoje zajednice, dok imamo mogućnosti, bar donekle, sačuvati hrvatsko zajedništvo u tuđini? To bi bio grijeh i ravno izdajstvu.

Čuli smo brojne primjedbe u proteklom razdoblju, kao na primjer, što će nam radio kada se na njega troši, a ne donosi nam neke vidne rezultate. Bilo bi bolje da su se isti zapitali – kakva bi džungla bila da ga nije bilo i koliko bi Hrvata bilo na okupu i koliko bi nas se uopće osjećalo Hrvatima? Na isti način mogli bismo sebi postaviti pitanje – zašto živimo kada moramo puno trošiti, a sutra ćemo svejedno umrijeti. Čemu sve, kada bez toga možemo biti? Uzaludna su to pitanja i svakako na njih se normalan čovjek ne osvrće nego žao mu je i to malo vremena koje troši u slušanje.

U jesen 1983. godine ispitivano je slušateljstvo samo u Chicagu. Tada je utvrđeno da radio „Slobodna Hrvatska“ sluša u preko 70.000 domova i da se iz godine u godinu slušateljstvo povećava. Zar se to ne isplati za toliko mnoštvo iako svi od njih nisu Hrvati?

MUČNIH DESET GODINA

U ovom desetgodišnjem razdoblju puno se toga dobrog i lošeg događalo. Nakon pada HRVATSKOG PROLJEĆA u hrvatskim iseljeničkim krugovima naglo se počelo ozbiljnije razmišljati i raditi na sadržajnijim programima prema Domovini i lobiranju u međunarodnim krugovima. U hrvatskim zajednicama diljem svijeta i na svakom koraku osjetio se osvježavajući povjetarac i ljudi su sve ozbiljnije shvaćali da hrvatsku sudbinu Hrvati moraju preuzeti u svoje ruke a ne čekati na Washington i druge svjetske sile da nam omoguće bezbrižan dolazak na bijelom konju u SLOBODNU HRVATSKU. Osjetilo se to na brojnim prosvjedima, zabavama, skupovima pa i političkom osvješćivanju, djelovanju i traženju najboljeg načina kako političkim i društvenim, medijskim i kulturnim slijepcima svijeta probuditi savjest odgovornosti, neupućenosti i služenju zabludama, lažima i zloduhu te dokazati im istinu o zločinačkom Titovom režimu i o ispravnom nastojanju borbe Hrvata za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU gdje će vladati samo BOG I HRVATI. U tom otvorenom i hrabrom buđenju mnogi Hrvati su na različite načine tražili putove kako biti najdjelotvorniji u akcijama prema središtima političkih moći, neupućenim medijima i kako uzdignuti slobodarski duh u Domovini. Dok su jedni prikupljali materijalna sredstva koja su usmjeravali prema određenim ljudima i skupinama u Domovini (ta sredstva obično su išla preko svećenika koji su mogli putovati i preuzeti zadatak vjerno izvršavali), drugi su tiskali letke i skupa sa već objavljenim knjigama slali također na određene osobe, treći su radili na lobiranju prema centrima moći i medijima, a četvrti su ozbiljno radili na objedinjavanju različitih političkih gledišta i gradnje zajedničke strategije prema Domovini. Nije to bilo lako, jer su udbaške strukture bile dobro

umrežene i pod zaštitom političkih centara moći, pa su tako kao zaštićene zvijeri nastojali izravno ili neizravno djelovati na rad hrvatskih političkih, kulturnih, športskih, medijskih a nažalost i na crkvene krugove. Ta zločinačka banda imala je teškoće sa izravnim učlanjivanjem u navedene hrvatske strukture jer su se članovi navedenih međusobno dobro poznavali, ali na žalost nisu dobro bili upućeni u udbaške strukture rada, pa su se tako dobro pripremljeni udbaši preko poznanstava učlanjivali u hrvatska društva te bili dosta glasni i zagovornici nelegalnih aktivnosti. Tamo gdje nisu uspjeli izravno sudjelovati koristili su hrvatsku naivnost i slijepce koji su na „lijepu riječi ili iz tz. raznorazne usluge“ znali više štete nanositi hrvatskim aktivnostima nego samo i izravno udbaško članstvo.

Tamo gdje nisu uspijevali ništa saznati ili predvoditi dobro osmišljene hrvatske akcije, odmah su se uključili i u svom stilu dali na njihov zločinački posao. Predvodnike tih akcija prozivali su slugama Washingtona, Moskve, Beograda, plaćenicima i..., blatili ih na svakom koraku, ucjenjivali raznoraznim načinima i smicalicama, zastrašivali djecu, pokušavali se miješati i rušiti obiteljski život, prijetiti a potom su slijedile i same likvidacije. Za sve ove i ovakve akcije dobro su bile upućene i tajne policijske strukture zemalja u kojima su djelovali udbaši, ali na žalost umjesto da ih tajne policijske strukture prokažu, zatvore ili protjeraju - oni su uz pomoć svojih političkih naredbodavaca – toj udbaškoj bandi skoro sve kroz prste gledali, u brojnim slučajevima surađivali, pa su čak slične smicalice i sami pravili. Zajedno ili odvojeno. Pisala su se ucjenjivačka pisma, zatvarali i sudili hrvatski domoljubi po udbaškom napatku i same likvidacije praktički po cijelom svijetu. U takvom stresnom stanju nije lako biti ni Hrvat a kamo li djelovati, javno ili tajno, na hrvatsku dobrobit. Hrvatska ljubav, srce i vjera i u ovakvom nesnošljivom stanju Hrvata pomogli su da su se dizali i neustrašivo ulazili u borbu, a često sa upitnim rezultatima, ali uvijek s nadom u konačnu hrvatsku pobjedu.

O svim ovakvim smicalicama i akcijama, hrvatski radio satovi diljem svijeta bili su obično prvi na udaru jer su u brojnim sredinama bili praktički i jedini prijenosnici javne riječi u sve hrvatske domove. Naravno ovdje ne isključujem Hrvatske katoličke misije i župe, hrvatske novine, revije i knjige koji su uspješno obavljali svete zadatke. I to svatko na svome polju. Ali hrvatski radio satovi imali su posebnu svetu i hrvatsku dužnost na vrijeme i bez straha upozoravati hrvatsku javnost, pozivati na opreznost, na snošljivost, uvezivanje, učenje, odgovornost, ustrajnost, nepokolebljivost, potporu plemenitim akcijama na svim društvenim, političkim, kulturnim, športskim, medijskim i vjerskim aktivnostima, a sve na dobrobit Hrvatskog naroda.

U ovih deset godina dogodile su se brojne akcija koje su zatekle Beograd, Washington i druge centre moći svijeta. Godine 1976. Zvonko i Juliana Bušić, Slobodan Vlašić, Petar Matanić i Frane Pešut uzeli su američki zrakoplov TWA i u jednom danu cijeli svijet upoznali sa Titovim zločinačkim sustavom i pravednom hrvatskom borbom za slobodnu Hrvatsku državu. Sa sličnom akcijom, ali godinu dana poslije Marijan Buconjic, Vladimir Dizdar i Jozo Brekalo upali su u jugoslavensku misiju pri Ujedinjenim narodima u New York-u sa nakanom upoznavanja cijelog svijeta sa zločinačkom Titovom politikom. Akcija je uspješno završena, bez posljedica. U kolovozu 1978. Mile Kodžoman i Božo Kelava zauzeli su Njemački konzulat u Chicagu i uvjetno tražili puštanje desetorice zatočenih Hrvata na čelu sa Stipom Bilandžić u Njemačkoj koje je Beograd tražio za izručenje. Par sati nakon vijesti o

upadu hrvatskog dvojca u Njemački konzulat ispred samog konzulata našlo se par tisuća Hrvata te gromoglasnim uzvicima i hrvatskim pjesmama davali su potporu Kodžomanu i Kelavi, a brojne medijske kamere snimale su svaki hrvatski pokret i zanimalo ih je mišljenje hrvatskih prosvjednika. Dok su prosvjedi trajali, a na poziv uglednog televizijskog voditelja i komentatora Bill Kurtisa (hrvatskih korijenja) na gledanoj dalekovidnici BBC Vlado Glavaš imao je polusatni i izravni razgovor o uzrocima ove i sličnih akcija po svijetu, o stanju u Hrvatskoj, o hrvatskoj povijesnoj istini, zločinačkom Titovom i veliko-srpskom režimu, o progonu Hrvata, udbaškim zločinima nad Hrvatima po svijetu, kao i ustrajnoj i nepokolebljivoj borbi Hrvatskog naroda za svoju slobodu i neovisnost. Ovaj razgovor je uzburkao užarene udbaške, srpske, policijske i druge neprijateljske redove, pa čak i Washington, da su odmah uslijedili prosvjedi protiv gosp. Kurtisa i same dalekovidnice - tražeći od njih ispriku jer su u gostili jednog „ustašu“. Kurtis i samo uredništvo dalekovidnice stalo je u obranu moga nastupa i taj isti ili dijelove razgovora prenosili su više puta sve dok nije bio uspješno riješen slučaj zauzeća njemačkog konzulata. Bogu hvala i bez žrtava! Dok su Kodžoman i Kelava bili u konzulatu - Njemačka je popustila i obećala osloboditi zatočene Hrvate. Nakon ove akcije i straha da se nastave slične akcije po svijetu kako bi u potpunosti raskrinkali Titov zločinački režim, u udbaškom dosluhu američka tajna policija FBI poslala je po svijetu ucjenjivačka pisma brojnim hrvatskim poslovnim, društveno-političkim i inim ljudima a i nekim sumnjivim osobama u hrvatskim zajednicama na Američkom kontinentu i tražili naznačene novčane iznose da se uplate na račune Mire Barešića u Paragvaju i Jakše Kušana u Londonu. Nakon ove smišljene akcije u hrvatskim zajednicama nastala su razna previranja, optuživanja i svađe, da bi u tom košmaru došlo i do likvidacija dvojice Hrvata, jednog u Los Angelesu i jednog u Vancouveru. U Torontu i Kaliforniji uhićeno je nekoliko Hrvata pod optužbom za pripremu atentata i podmetanja eksploziva. U listopadu 1978. u Parizu UDB-a ubija Brunu Bušića. Polako ali smišljeno i po policijskom receptu započinju među-hrvatske svađe i optuživanje za ova i slična nedjela.

U prosincu 1979. na poziv Titove oligarhije u Beograd stiže Odbor za vanjsku politiku američkog Kongresa gdje uz obostrano razmatrana buđenja i uvezivanje Hrvata po svijetu, posebno u Americi i Kanadi, dogovoreno je zajedničko djelovanja u rastakanju tog hrvatskog zajedništva. U pravom smislu, donesene mjere su bile katastrofalne za Hrvate, a koje su sadržavale telefonske prijetnje obiteljima, ucjene, potpuno rastakanje hrvatskog zajedništva, zatvaranje pod krivotvorenim dokazima i sa kupljenim svjedocima, pa kasnije i sa likvidacijama. Ubrzo se taj plan počeo i sprovoditi.

U prosincu 1980. zatvoreno je deset Hrvata iz Amerike i Kanade da bi šest mjeseci poslije bilo zatvoreno još deset Hrvata sa istog prostora. Na tužnom suđenju i uz vidljive laži, spletke i kupljene svjedoke, točno po političkoj odluci, deset Hrvata je osuđeno na dugogodišnju zatvorsku kaznu od 15 do 35 godina robije a druga deseterica puštena su na tu slobodu. Iza toga u planu je bilo zatvoriti još 37 Hrvata iz cijelog svijeta među kojima je bio i Vlado Glavaš. Srećom i tajnim kanalima, odvjetnik Mile Bobana došao je do tog strogo čuvanog dokumenta kojeg smo objelodanili u hrvatskom mjesečniku OTPOR i na Hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA, te upravo radi te javne objave razotkrivena je tajna spletku Beograda i Washingtona i spašeno je od zatvaranja tih 37 Hrvata, navedenih imenom i prezimenom, a radi čega je Vlado Glavaš, u Washingtonu i Beogradu, potajno osuđen na likvidaciju. Mjesec

dana nakon objave navedenog tajnog dokumenta na mom automobilu izvršeno je dvadesetak smrtonosnih sabotaža iz kojih sam osobno (automobil je posebna priča) ostao bez tjelesnih oštećenja zahvaljujući saznanju iz čitanja tajnih dokumenata bivših i razočaranih policijskih obavještajaca Amerike, Engleske, Izraela i Rusije iz kojih su vidljive njihove metode u likvidaciji određenih osoba. U tom zločinačkom pohodu samo me je dragi Bog spasio.

Nakon ovih zatvaranja i smišljene udbaške promidžbe u hrvatskim zajednicama diljem svijeta nastalo je takvo stanje i nepovjerenje da praktički brat sa bratom nije razgovarao. Zahvaljujući svijesti možda stotinjak nepokolebljivih i nepotkupljivih i hrabrih Hrvata diljem svijeta, a i uz potporu hrvatskog svećenstva koje je bilo na hrvatskoj liniji, HRVASTVO je ipak tinjalo i održalo se, ali uz mukotrpnu borbu. Taj kaos UDB-a je još žešće širila i u tom kaosu u Njemačkoj je 1983. ubila Franju Mikulić. Uz rušenje hrvatskog zajedništva glavni cilj ovih tajnih policijsko udbaških planova bilo je i rušenje hrvatskih radio satova, pogotovo onih kojima je bio primarni cilj hrvatska riječ i hrvatska istina, a ne neka zabava i zarada. Tu se svakako prvi na udaru našao Hrvatski radio sat SLOBODNA HRVATSKA i njezin glavni urednik Vlado Glavaš. Teško je to bilo proživljavati i gledati obitelj kako svakodnevno provodi vrijeme u nekom grču ali ne u strahu. Iz tjedna u tjedan sve je manje bilo poziva i novčanih potpora za uzdržavanje radija. Godine 1983., 84., 85. i 86. su bile prava novčana katastrofa za radio jer od pristiglog novca nismo uspjeli pokrivati ni 10% izdataka. Ovu tužnu sliku nismo davali u javnost a niti u širi krug suradnika radija - nego smo primijenili jednu smišljenu psihološko-političku varku koja je naprosto uzburkala udbaške i policijske redove. Ta odluka je bila uistinu hrabra a i koštala je velikog novčanog uloga vlastitih sredstava koja su odvajana od obiteljskog budžeta. Iz emisije u emisiju izmišljali smo imena darovatelja sa dosta velikim priložima i tako neprijatelje bacali u trans a uplašene Hrvate ohrabivali i pomalo ih vraćali u hrvatske državotvorne redove i javne akcije. Uz druge društvene aktivnosti - hrvatskim neprijateljima je bila jedna od najvećih meta upravo moj neustrašivi rad na radiju i zato me je trebalo čim prije eliminirati sa društveno političke scene i javnog prostora. Milom ili silom!!! Ogorčenje je bilo veliko što me nisu uspjeli likvidirati sa sabotажama na automobilu pa su odlučili na fizičku likvidaciju. Navest ću samo četiri krvava slučaja.

Sredinom prosinca 1985. u putničkoj agenciji Perinović u Chicagu čiji je vlasnik bio Perinović, inače rodom od Požege i vodeći udbaša za Sjevernu Ameriku, u njegovom uredu i pod njegovim predsjedanjem a u nazočnosti trojice meni nepoznatih osoba pravio se dogovor o mojoj likvidaciji. Određena je nagrada od \$50,000.00 onome tko me likvidira. O ovom sastanku osobno me je obavijestio jedan Srbin od Dervente koji je bio na tom sastanku i to deset dana poslije zločinačkog čina te rekao mi je da je njemu nuđena nagrada ali je on odbio i osobno meni potvrdio da je spreman o svemu tome i svjedočiti na policiji ili sudu ako ikada do njega dođe. Tog Srbina površno sam poznao jer je više puta dolazio u našu zgradu obavljajući vodoinstalaterske poslove, a uz to bio je sklon piću. Taj zločinački plan likvidacije izvršen je 9. siječnja 86. oko 10 sati ujutro, kada su djeca bili u školi i kada skoro svi susjedi rade. Trojica zločinaca (Kosovar, Sandžaklija i Grcić od Drniša) dovezli su se automobilom i duplo parkirali sa upaljenim žmigavcima na ulici ispred same zgrade gdje smo stanovali. Albanac je ostao u automobilu, Sandžaklija je stajao pred našim ulazom i čuvao stražu, a Grcić je

na prevaru ušao u naš ulaz i uputio se prema našem stanu – točno po u naprijed nacrtanom planu. Da ne idem u detalje, on je zvonio na naše zvonice i kako ja nisam bio doma a vjerovali su da ću biti, izašla je moja supruga Danica i uz kraći razgovor na netočnom engleskom jeziku i uz pitanja o meni (da sada ne ulazim u detalje tijekom razgovora i pitanja) – Danica je u njemu prepoznala udbaša i osjetila je njegove namjere. Taj je bandit u razgovoru osjetio da ga je Danica prepoznala i u tom trenutku izvadio nož i započeo svoj krvavi pir kako bi se riješio svjedoka. Zahvaljujući poznavanju borilačkih vještina i glasnom vrištanju odjednom su se otvorila vrata stanara koji su živjeli iznad nas i zavikali što se to događa dolje, zločinac je osjetio da će biti otkriven na djelu te je odlučio brzim potezima Danicu likvidirati. Sa tri krvava poteza s nožem razrezao joj je jezik, usnu s lijeve strane, uništio slezenu, prerezao nekoliko crijeva i krvnih žila svega nekoliko milimetara ispod srca te pobjegao ostavivši Danicu na kućnom pragu u krvi sa uvjerenjem da je obavio svoj krvavi zadatak. Za sekundu stigao je susjed koji je po zanimanju liječnik i u trenutku davanja prve pomoći, njegova žena je zvala Hitnu pomoć koja je za samo par minuta stigla te pod žurno Danica je prevezena u bolnicu nedaleko od naše zgrade i postavljena na operacijski stol. Iako je na kućnom pragu izgubila skoro 4 petine krvi ipak je zahvaljujući savjesnim liječnicima i Božjoj pomoći preživjela ovaj krvavi zločin. Par mjeseci poslije zločinac je otkriven, zamislite na hrvatskoj zabavi i u hrvatskoj dvorani, a potom i zatvoren, ali pod pritiskom centrale iz Washingtona on je pušten na slobodu. O svim navedenim slučajevima na vrijeme sam obavijestio policiju sa dokazima, ali na žalost bez rezultata. Nakon puštanja krvnika na slobodu a preko poznanstava došao sam kod šefa čikaške policije koji mi je u jednom uljudnom i otvorenom razgovoru i nakon pregledanih svih dokumenata i policijskih izvješća zaključio sam da se radi o dobro isplaniranom zločinu, a zatim je tužnim riječima rekao da je osobno iz Washingtona dobio naredbu da svu dokumentaciju proslijedi njima, te da je s tim cijeli slučaj zatvoren i postao tajna.

Mjesec dana nakon zločinačkog čina nad Danicom UDB-a je nastavila i dalje prolijevati nevinu hrvatsku krv u Chicagu te je u stanu gdje je živio, gosp. Franjo Mašić, voditelj drugog hrvatskog radio sata GLAS HRVATSKE, naprosto bio nožem sasječen i ostavljen u krvi u kadi u njegovom stanu. Tako su se ti udbaški zločinci rješavali nepodobnih Hrvata, bez obzira gdje su se nalazili.

Drugi se slučaj dogodio u studenom 1987. u stanu kada sam od dvojice krvnika bio vezan žicom na podu sa samokresom na glavi. U tom trenutku osjetio sam Božji poziv na smirenost i da će sve proći bez krvi. Uz mojih nekoliko riječi, kao da su od Boga došle, uputio sam ih atentatorima. Čuvši te moje riječi oni su se odjednom - bez riječi i u tišini povukli i ostavili me svezana na podu.

Treći slučaj dogodio se u ožujku 1988. svega pedesetak metara od kuće stanovanja i oko jedan sat poslije pola noći, kada sam se vraćao sa sastanka Međudruštvenog odbora Hrvata Chicaga. U mirnom hodu zamijetio sam da se žešćim koracima meni približavaju neki ljudi. U dubljem razmišljanju o tijeku održanog sastanka, za nekoliko sekundi na mojim leđima našla su se dva samokresa od dvojice nepoznatih osoba i uz riječi: „Sada si naš majku ti ustašku i znaj da ti je ovo zadnji trenutak tvog života“. Bio sam potpuno miran i u toj mirnoći zazvao sam Božju pomoć, te u tren sekunde osjetio sam Božju poruku za smirenost i da ću pobijediti. Naglo sam se kao ris okrenuo i vještim borilačkim potezima izbio im samokrese iz ruku i za tren obojica su se našla

na pločniku, a ja sam pobjegao i za par minuta se našao u obiteljskom domu. Nas dvoje i Danica i ja smo trenirali borilačke vještine za samoobranu...

Četvrti slučaj odigrao se u srpnju 1988. u prijednevnim satima i to pred ulazom u zgradu gdje smo živjeli gdje me je jedan gorostas u stojećem stavu sa rukama u džepovima i bez ikakva povoda sa moje strane namjerno počeo vrijeđati i pogrdno napadati pa čak i prijetiti likvidacijom. U istom trenu kroz glavu mi je prostrujala misao i ukazala slika pred očima da se radi o klasičnom ubojici. Razmišljao sam o bijegu a kada sam zaključio da nema sigurnog izlaza i u sekundi sam odlučio krenuti u boj pa što dragi Bog da. Sa golim sam rukama i kao ris skočio na njega ne dopuštajući mu da bilo što izvuče iz džepa, pa je tako nastao krvavi dvoboj, čak i na ulici radi čega je bio zaustavljen cijeli promet. Dvoboj je prestao kada se taj razbojnik našao na cesti sa prelomljenom rukom, oštećenim nogama, rebrima i natečenim licem, a ja sam i u ovom slučaju zahvaljujući znanju borilačkih vještina i zahvaljujući ANDELU ČUVARU ostao bez tjelesnih oštećenja. Cijeli ovaj krvavi dvoboj promatrala je kroz prozor našeg stana moja žena Danica i mogu si samo zamisliti kako se ona osjećala. Ovaj slučaj je završio i na sudu gdje sam oslobođen za nanesene tjelesne ozljede a krvniku je dosuđeno pokrivanje sudskih troškova, ali bez daljnjih progona.

O svim navedenim slučajevima gradska policija kao i FBI imaju cijelu evidenciju i čak potencijalne svjedoke, ali, kao što sam već naveo i po napatku Washingtona svi ovi slučajevi su ostali bez suđenja. Drugim riječima, i po političkoj odluci zaštićeni su zločinci, a što je sramota i pravo izdajstvo tako zvane zapadne demokracije. Da je to tako potvrđuje dokument kojeg sam preko odvjetnika zatražio iz službene centrale FBI u Washingtonu koji vodi evidenciju o mom i ženinom radu od prvog dana dolaska u USA. Tužno je bilo pogledati to izvješće u kojem je potpuno zacrnjeno preko 50 % cijelog tog tz. dokumenta i u kojem nije bio vidljiv niti jedan od navedenih slučajeva, a i prijetnje koje sam uredno prijavljivao.

PETNAESTA OBLJETNICU RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Završetak Desete obljetnice i sa ulaskom u novu, na žalost UDB-a nije prestala sa prolijevanjem hrvatske krvi po svijetu. Da ne navodim sve slučajeve, ipak ću navesti atentat na Predsjednika Hrvatskog državotvornog pokreta na gospodina Nikolu Štedula, izvršen u Škotskoj 1988. gdje je na kućnom pragu prolio svoju krv, ali na sreću i uz teške životne posljedice ipak ostao na životu.

U slijedećih pet godina puno toga se dogodilo u hrvatskom društvu i na radiju SLOBODNA HRVATSKA, više dobra nego lošeg. Bog čini dobra, posebno svima koji u njega vjeruju. Ovdje svakako treba pridodati većinu Hrvata bez obzira gdje žive. Na svakom koraku osjetila se svježina hrvatskog duha i oslobađanje proživljenog stresnog stanja te su iskazivali ljubav i spremnost pri pomaganju u svim vidovima pomoći kako bi Hrvati konačno došli do ponovne SLOBODNE I NEZAVISNE HRVATSKE DRŽAVE.

Daljnji rad Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA obrađen je u posebnom prikazu a za ovu časnu obljetnicu i sa svojim kratkim osvrtom najbolje je opisao hrvatski književnik i ugledni svećenik fra Hrvoslav Ban. Evo tih njegovih riječi...

„Časna služba Hrvatima u tuđini“

Izdržati punih petnaest godina u izbjegličkom uredništvu, bilo to jednog časopisa ili radio – sata, težak je i naporan posao. Može to razumjeti samo netko, kome je taj teret namijenjen.

U tuđini, bez redovitih izvora obavijesti – napose u prijašnje vrijeme – bez veće hrvatske knjižnice, bez pomoćnih priručnika i bez potrebnih materijalnih sredstava, bez sigurne suradnje jer je to obveza koja se vrlo teško preuzima bez dostatnog slobodnog vremena od svagdašnjeg rada, trebalo je imati ne samo veliku volju, nego još veću ljubav za ovakvo djelo.

Samo i jedino ljubav prema svojem raseljenom narodu može dati snagu čovjeku, koji pristaje na odricanje, na zabacivanje potrebnog odmora, na noćni rad nad papirima i uređivanju rasporeda, na preuzimanju noćnog traženja odgovarajuće glazbe, podučavanje prolaznih suradnika, obrađivanje tekstova, snimanje i presnimavanje govornih i glazbenih vrpca, a sve to iz tjedna u tjedan, u žurbi i napetosti, bez odlaganja i bez predaha.

A što je nagrada onom Hrvatu, koji obavlja uredničku dužnost u tuđini' - vrlo često nerazumijevanja ograničene čeljadi, zlobni napadaji onih koji rade spletke i klevete i koji moraju ispuniti svoju duhovnu prazninu jalom i mržnjom. Svaki je urednik u izbjeglištvu, bez iznimke, nosio taj križ i teškom mukom to proživljavao pa su samo rijetki mogli izdržati do kraja.

Time je veća zasluga i čast onima, a takvi su, na sreću u većini, koji su nastojali razumjeti njima nepoznati urednički posao, koji su spoznali težinu rada jednog hrvatskog izbjegličkog uredništva, pa pripomogli taj rad moralno i materijalno, a ljude, koji se nesebično zalažu, ohrabрили iskrenom pohvalom i plemenitom riječi.

Takvima pripada hvala i u ovom slučaju, kada radio sat „SLOBODNA HRVATSKA“ u Chicagu proslavlja svoju petnaestu obljetnicu rada za „HRVATE“ u ovom Američkom velegradu i njegovoj okolini.

Čestitam glavnom uredniku, gospodinu Vladi Glavaš i svim njegovim vrijednim suradnicima, od onih prvih, do ovih današnjih. I želim izreći svoje veliko zadovoljstvo, da sam, ne često sudjelovao u prijenosima „SLOBODNA HRVATSKA“, nego sam bio i prvi gost, prigodom otvaranja, prvoga prijenosa ovoga zaslužnog radio sata.

Uvjeran sam, da će SLOBODNA HRVATSKA nastaviti i nadalje obavljati svoju časnu službu svojem hrvatskom puku, da ostanu vjerni svojoj braći po rodu i krvi i svojoj stare slave Djedovini, lijepoj i vječnoj zemlji HRVATA.

Čikaški radio sat SLOBODNA HRVATSKA, zadužio je hrvatsko slušateljstvo ovog velegrada i njegove okolice izvanredno mnogo. Svake subote, bez iznimke, bio je taj radio povezan sa slušateljima po svojim izabranim, pomno aktualnim vijestima, s nastupima brojnih istaknutih ljudi, s obiteljskim čestitkama, društvenim obavijestima, osvrtima na povijesne obljetnice, hrvatskom pjesmom i glazbom.

Otud Uredništvu SLOBODNA HRVATSKA i njezinu Glavnom Uredniku, gospodinu Glavašu, odaju priznanje hrvatska društva, obitelji i pojedinci, što se je i prije očitovalo, a napose prigodom ove dične petnaeste obljetnice. Čujemo u crkvi Kristovu riječ: „Što ste učinili mojoj ljudskoj braći – meni ste učinili“. Uredništvo zaslužnog radija „Slobodna Hrvatska“ s vrijednim urednikom na čelu, krijepili su nas nadom u preporod utamničene Hrvatske, u sigurnost njezine pobjede, nakon mučilišta na koje su je razapeli neprijatelji, bodrili su nas glasovi s ovog radio – sata, jačali su naš duh i naš hrvatski ponos u tuđini. Slijedit ćemo one Kristove riječi i kazati: „Što god ova

nesebična, hrvatska ustanova učinila i za jednog Hrvata, učinila je za cijeli Hrvatski narod, za domovinu Hrvatsku“.

PUTANJA RADIJA SLOBODNA HRVATSKA

Od utemeljenja ovaj radio program službeno je bio pod pokroviteljstvom ogranaka HNV iz Chicaga. Drugim riječima, iza radija su bile sve političke organizacije, kulturne ustanove i športska društva koja su priznavala HNV. Tako je to trajalo do konca 1979. godine sve do sukoba u redovima, a napose u vodstvu HNV, u što radio nije htio ulaziti i pomalo se počeo udaljavati dok i službeno nije brisao pokroviteljstvo HNV – početkom 1980. Od tada pa do početka 1982. Radio Slobodna Hrvatska djeluje kao neovisna ustanova, potpomagana od više hrvatskih rodoljubnih društava i pojedinaca. Većina stalnih suradnika i potpornih članova odlučuju da radio djeluje pod pokroviteljstvom Hrvatskog Državotvornog Pokreta Ne za dugo - svega nekoliko godina. U početku novog pokroviteljstva radilo se dobro dok zanos nije opao nakon progona, zatvaranja i osuda deseterice Hrvata iz USA i Kanade, te udbaških spletki, ucjena i ogovaranja što je utjecalo na udaljavanje brojnih Hrvata iz javnog djelovanja. Od 1980. – 87. bilo je najkritičnije i najteže razdoblje, a zasigurno možemo reći najodgovornije i najvažnije. U svim hrvatskim naseobinama svijeta, na hrvatskim predvodnicima osjećao se umor od dugogodišnjeg ustrajnog rada, a kod šireg kruga rodoljubnih Hrvata nazirala se malaksalost, gubi se onaj zanos a s time i vjera u hrvatski uspjeh. Tome je pridonijela taktika Beograda: ZAVADI PA VLADAJ, dođite svi u posjetu „starom kraju“, donesite novac, potrošite, uživajte i govorite iznad dopuštenog, jer je važna strana valuta... Upravo ta taktika je bila dvosjekli mač za jugo-gulag i za Hrvatsku. Devize su išle za Beograd, a Hrvati iz tuđine uživali su i pored straha prenosili su rodbini i prijateljima svoja životna iskustva i potrebu za ostvarenje Slobodne Hrvatske. Ali ne sa žarom da bi potaknuli Hrvate iz Hrvatske na rad, nego zato jer se u tuđini nisu naučili šutjeti ali na žalost nisu ni tugovali radi svoje neaktivnosti.

Iako domovinski Hrvati nisu reagirali na takve stavove Hrvata iz tuđine, ipak su, u podsvijesti, upijali svaku riječ, što je dobro došlo u novom hrvatskom preporodu kojeg su zrake počele obasjavati Hrvatsku u veljači 1989. kada su dr. Tuđman i njegovi suradnici utemeljili HDZ a potom i druge hrvatske političke stranke. U Hrvatskom iseljeništvu slobodarske zrake počele su se vidljivije nazirati 1987. kada je dr. Tuđman započeo svoj javni nastup u Kanadi i u Americi i pomalo razbijao svoju lošu sliku koju su Hrvati u tuđini imali prema njegovoj prošlosti. Dr. Tuđman je i prije dolazio u Švedsku, Njemačku, Ameriku i... ali bez javnih nastupa i pred hrvatskim pukom. Tuđmanovo predavanje na York sveučilištu u Torontu 1987. sa zanimljivom temom o životu i političkom djelovanju braće Radić te njegov nastup na velikom Slavenskom simpoziju u Chicagu, kao i sa predavanjima na nekoliko sveučilišta u Chicagu i... (jedan od glavnih organizatora Tuđmanova nastupa u Kanadi bio je gosp. Marin Sopta a u Americi Vlado Glavaš). Bile su to zrake nade u hrvatsko bolje sutra. Glavne teme njegovih predavanja i javnih nastupa ticale su se hrvatske zbilje iz hrvatske prošlosti i sa nekim naznakama za sretniju hrvatsku sutrašnjicu. Sa objavom cijelog predavanja sa York sveučilišta i uvodnika glavnog urednika hrvatskog mjesečnika za hrvatska društvena i politička pitanja OTPOR gdje ga je Vlado Glavaš najavio kao budućeg Predsjednika Hrvatske države, te iste sadržaje objavio na hrvatskom radiju

SLOBODNA HRVATSKA. U hrvatskim redovima nastala su komešanja, previranja pa i sučeljavanja sa glavnim naglaskom KAKO TO DA JEDAN PARTIZANSKI GENERAL MOŽE BITI PREDSJEDNIK HRVATSKE. Ustaljeni komentari na radiju SLOBODNA HRVATSKA a i na nekim drugim hrvatskim radijima diljem svijeta i u rijetkim hrvatskim glasilima pomalo se počela razbijati ta antipatija prema dr. Tuđmanu, a time i započeo novi vjetar u hrvatskim glavama i razbijati stara razmišljanja. Hrvati u iseljeništvu počeli su ozbiljno prihvaćati onaj poznati i za Hrvatsku presudan javni poziv hrvatskog generala Maksa Luburića iz 1968. u Torontu - da bez hrvatske pomirbe nema ni Hrvatske i da se sinovi ustaša i partizana rame uz rame moraju boriti za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU. Ovu povijesnu i odlučujuću poruku Hrvatskom narodu najprije je prihvatio Bruno Bušić a potom i sami Dr. Franjo Tuđman, a polako i većina Hrvata u tuđini. Posebno se to osjetilo sa novim dolaskom Dr. Tuđmana u Kanadu i Ameriku 1989. i njegovim javnim nastupima u hrvatskim dvoranama i u ime Predsjednika HDZ. Dvorane su bile punjene do zadnjeg mjesta a atmosfera užarena. Pitanja su frcala sa svih strana. Optužbe radi prošlosti, prozivanja radi nejasnih odgovora a i brojni i jasni glasovi potpore Dr. Tuđmanu sa pozivom za pomirenjem jer dolazi vrijeme za Hrvatsku BITI ILI NE BITI. Ovakvi glasovi nazočnih bili su ujedno i političko krštenje dr. Tuđmana - ako želi biti vođa Hrvatskog naroda da mora jednostavno mijenjati sebe i svoju prijašnju politiku. Uvjeren sam, da je Dr. Tuđmanu, koliko je god bio svjestan što ga čeka u budućnosti, da su mu ovi javni skupovi sa Hrvatima i te kako dobro došli da se dogradi u jednog čvrstog i odlučnog predvodnika Hrvatskog naroda, a što je svojim daljnjim radom to i dokazao. U Chicagu i uz nazočnosti oko 500 Hrvata istu večer se učlanilo u HDZ oko 250 osoba i prikupljeno blizu \$50,000 za rad HDZ-a. Upravo iz navedenih opisa Hrvata u tuđini a posebno Hrvati u Hrvatskoj - promjene su dočekali kao svjestan politički narod.

Vratimo se samo nekoliko godina unazad i u krizne trenutke Hrvata izvan Hrvatske kada praktički brat sa bratom nije pričao i sa padom zanosa, razočaranja pojedinaca u osobne sposobnosti ili u društvenu neodgovornost i radio upada u svoju najveću krizu. Suočen s mnogim problemima, odluka pada u ožujku 1984. godine, da radio „Slobodna Hrvatska“ postane ponovo neovisna ustanova. S velikim naporom uredništvo i uprava su sa svojim radom svladali krizu i radio ponovo postaje glasnik rodoljubnih Hrvata, kojima je bilo do rada, suradnje i iskrenog potpomaganja. S istim zanosom ulazi u jedanaestu godinu i dočekuje proslavu DESETE OBLJETNICE, 27. rujna 1986. godine, u dvorani Hrvatske katoličke župe „Svetog Jeronima“ koja se odvijala u pravoj prijateljskoj i domoljubnoj atmosferi i uz nazočnost velikog broja Hrvata koji su došli odati priznanje uredništvu, upravi i drugim dragim Hrvatima koji su velikodušno radili da ovaj radio uspije savladati sve oluje koje su se nad njim urušavale tijekom prošlog vremena, ali ga nisu uspjele dotući. Naprotiv, ta oluja izazvala je još veći hrvatski prkos i sadržaj radija bio je još bogatiji i naprosto osvajao srca Hrvata, pa i brojnih slušatelja drugih nacionalnosti i političkog uvjerenja. Koncem 80. radio emisije je slušalo čak oko 200.000 kućanstava u četiri američke savezne države.

Sve padove, buđenje i preporod Hrvata, hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, pratio je, vodio analize i ohrabrivao Hrvate, kada je bilo najpotrebnije, smirivao uzrujane duhove i pozivao sve Hrvate na snošljivost, razum, čitanje,

razmišljanje i rad za domovinu Hrvatsku. U toj misiji imao je vidne uspjehe, što dokazuje, da su baš Hrvati Chicaga jedan od političkih najjačih naseobina izvan Domovine. Sa spomenutim se ne želi posebno isticati hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“, jer da nije bilo ozbiljnog rada i suradnje svih hrvatskih političkih organizacija, drugih dvaju hrvatskih radio satova, hrvatskih katoličkih župa, kulturnih ustanova, dobrotvornih i humanitarnih društava, kao i športskih klubova – sigurno ne bi bilo uspjeha kojeg su Hrvati Chicaga postizali tijekom proteklih godina. No, s puno prava i s ponosom možemo reći, da je upravo radio „Slobodna Hrvatska“ bio luč hrvatske zbilje Chicaga.

Godina 1988. bila je u istinu burna i koja je najavljivala pravu prekretnicu u hrvatskom društvenom i političkom životu Hrvata, ne samo Hrvata u Chicagu, nego i u cijelom svijetu. Sve ove akcije i djelovanja hrvatskih zajednica, a posebno njihovih predvodnika dobro su pratili domaća sredstva priopćavanja kao i političari. Na ugodno iznenađenje, Guverner američke savezne države Illinois proglasio je gosp. Vladu Glavaš ČOVJEKOM GODINE U DRŽAVI ILLINOIS za njegovo ustrajno i odlučno zastupanje, čuvanje i održavanje ETNIČKOG ŽIVOTA U DRŽAVI ILLINOIS I ŠIRE, te mu je za tu odluku, 26. lipnja 1988. uručena posebna nagrada i KIP SLOBODE sa naznačenim priznanjem.

KIP SLOBODE

S pojavom dr. Tuđmana na hrvatskoj političkoj pozornici još godine 1987. Uredništvo radio sata „Slobodna Hrvatska“ vidjelo je u njemu budućeg hrvatskog vođu i zato je redovito pratilo Tuđmanov razvoj i politički rad, zbog čega je često nailazilo i na kritiku s riječima, da dajemo publicitet bivšem partizanu. Odgovor na kritiku nije dolazio s obranom naših riječi, nego upravo s ozbiljnim radom dr. Tuđmana i suradnika.

PRVI SABOR HRVATSKE DEMOKRATSKE ZAJEDNICE ZA SJEVERNU AMERIKU ODRŽAN U CLEVELANDU 20. i 21. 1990.

Početkom godine 1990. Uprava ovog radio sata uvela je još veću ozbiljnost rada i skoro cijelo vrijeme posvećivano je političkom, duhovnom i kulturnom preporodu u Hrvatskoj i BiH, a ujedno nisu bili potisnuti događaji i u drugim republikama jugo tamnice – posebno u Sloveniji i na Kosovi. Glazbeni dio bio je smanjen na najmanje moguće mjere, što je nekim slušateljima nedostajalo. Uredništvo je uspostavilo izravnu suradnju s Domovinom, a najganutljiviji događaj za slušatelje je bio svakako izravni prijenos s prvog sabora HDZ, u veljači 1990., iz dvorane Lisinski u Zagrebu, kojeg je upriličio član Uredništva gospodin Ilija Pavljašević. Uredništvo je nastojalo svojim nesebičnim radom približiti Hrvatsku svakom Hrvatu Chicaga i okolice sa izravnim izvještajima iz Domovine ili razgovorima s ključnim osobama novog preporoda u Hrvatskoj. Usporedo sa stvaranjem političkih stranaka u Hrvatskoj i ovaj

radio je nastojao, sa izravnim razgovorima čelnih ljudi, ili s posebnim izvještajima razraditi misao, da nas jedino višestranačje može spasiti. U ovim izvještajima nastojali smo biti neutralni, posebno u predizbornoj kampanji, a nakon izbora i pobjede HDZ i dr. Tuđmana, poput sredstava priopćivanja u slobodnom svijetu, stavili smo se u službu nove hrvatske vlasti, s dopuštenjem za pozitivne kritike i s pravom na riječ oporbenih stranaka. Tijekom dvogodišnjeg hrvatskog preporoda važno je istaknuti da je naš dugogodišnji suradnik velečasni Ivan Miklenić, urednik Glasa koncila, svakodnevno slao najnovije vijesti o događajima u Domovini. Uz redovite prijenose na radiju SLOBODNA HRVATSKA ovaj isti radio imao je i svoje dnevne telefonske vijesti od 5-10 minuta koje su se davale točno u pola noći i svakodnevno ih je slušalo čak preko 2000 osoba. Nadalje, na ovom radio satu imali su osobni i posredni nastup, putem razgovora, slobodnih izvještaja ili govorom s javnih skupova gotovo sve najpoznatije osobe političkog, društvenog i vjerskog života Hrvatske i to: Kardinal Franjo Kuharić, papa Ivan Pavao II, majka Terezija, dr. Franjo Tuđman, dr. Žarko Domljan, Josip Manulić s kojim sam imao izravni polusatni i žučni razgovor o njegovoj udbaškoj prošlosti i sadašnjosti, dr. Vlatko Pavletić, dr. Dalibor Brozović, Gojko Šušak, Ante Beljo, dr. Miljenko Žagar, Boris Maruna, Milan Kovač, dr. Šime Đodan, Vladimir Šeks, velečasni Ante Baković, Vjekoslav Krsnik, Josip Jović, velečasni Živko Kustić, Predrag Lucić (novinar), Robert Čagalj (student), dr. Marko Veselica, dr. Anto Kovačević, Ivan Gabelica, dr. Hrvoje Šošić, Fikret Avdić, dr. Fuad Muhić, Alija Izetbegović, Dobroslav Paraga, Ante Paradžik, Krešimir Pavelić, Damir Milić, Duško Lokin, Velimir Zajec, Josip Kuže, Dražen Ladić, Tonko Vukušić, velečasni dr. Vjekoslav Šaravonja, Anica Penić, prof. Zdenka Graf, Jakov Sedlar, Vinko Zorić, Vjenceslav Čížek, Clark Weber, Marko Dizdar, Davor Perinović, Mate Talijančić i brojni drugi znani i hrvatskoj javnosti nepoznati a za Hrvatsku jako bitni..

GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

Naslov: MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA
ODGOVORNOST NA HTVU

Datum: Mon, 29 Mar 2021 08:10:49 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

**MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA
ODGOVORNOST NA HTV-U**

29 Ožujak 2021

HTV-u je poslano 539 potpisa.

Poštovani, u prilogu je link za nastavak potpisivanja peticije koju smo Vam maloprije poslali, S poštovanjem general Ivan Tolj.

<https://community.sumofus.org/petition/67e6d627-44c7-440c-bc35-388bb914e88f/?source=mlt>

Do sada imamo novih potpisa :

"655 have signed. Let's get to 1,000!"

Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25588-mogucnost-potpisivanja-peticije-za-odgovornost-na-htvu>

*

Za malo više od jednog dana je dostignuta ta brojka: 1,000. U ovom momentu imamo novi poziv:

1,051 have signed. Let's get to 2,000!

Kad pogledam današnju kolumnu Zvonimira Hodaka uvjeren sam da vas i on poziva da potpišete peticiju:

Zanimljivo je spomenuti da je u kratkom vremenu HRT obradovao sve poklonike "bratstva i jedinstva" dovodeći na ekrane Goldsteina i Porfirija. I Šešelj je zanimljiv Filozofskom faksu, ali će HRT s njime valjda još malo pričekati. Zanimljiv je istup Zorana Milanovića ovih dana kad tvrdi da je HRT u stvari Yutel. Što je Yutel bio 1991. ne treba posebno objašnjavati. Pupovac, HRT-Yutel, Macan, Puhovski. Evo švedskog stola u hrvatskom političkom bordelju. Za svakoga ponešto. Osobito za one koji piju direktno iz boce.

Pupi je nedavno održao "emotivnu" konferenciju za "štampu" u Preradovićevoj 21. U onoj nekretnini koju mu je Milanovićeva vlada "greškom" vratila u denacionalizaciji.

Pupi je jecajući zacvilio: "Neka nas Milanović ne uči o Baniji, njegova kuća nije ni Hrvatska ni Banija". Opet rašomon? Što je Pupi time mislio? Jel' to znači da Predsjednik nema ni kuće ni kućnog broja? Dobro je što je popis stanovništva odgođen za jesen. Tada ćemo valjda doznati gdje se nalazi Milanovićeva kuća. Možda Pupi misli na neke kuće u zapadnom dijelu Zagreba?

Lako Pupovcu, kad ga čuva Kajtazi, oficir JNA...

No dobro, kao tipični Hrvatek, prekidam dalje nastaviti s ovom temom. Pupovac je morao hitno nešto javno reći pa se čovjek malo pogubio. U Pupijevom pozivu na press konferenciju stajalo je da je povod "jučerašnji verbalni ispad predsjednika Republike Hrvatske". Hvala Bogu, ispad je bio samo verbalni. Mislim si, ako je Zoki vrhovni zapovjednik vojske, mogao bi ispad biti i drugačiji. No, nema od toga nikakvog straha ni dramatike. Uz Pupovca k'o "stina" stoji Kajtazi, bivši oficir JNA. Nek' si Milanović malo razmisli... Neće on samo tako "destabilizirati vladajuću većinu". I nakon svega, Pupovac nije mogao, a da ipak ne pohvali Zorana: "Socijaldemokrat koji govori jezikom Hrvatskog tjednika, koji uvodi trumpizam u hrvatsku politiku, taj popust kod mene ne može imati". Opa! Koje teške optužbe Predsjednika od strane moćnog koalicijskog partnera vladajuće većine. Usporedbom s Trumpom samo je pokazao kako ipak cijeni što mu je Zoki poklonio nekretnine u Preradovićevoj. Ali to je u stvari tek zanemariva sitnica u odnosu na nekretnine koje su nakon 1945. njihovi poklanjali sebi, i to ne zabunom!

*Zločesti i zavidni ognjištari i svi oni koji se boje da neće dugo živjeti nedavno su na fejsu optužili **Jožu Manolića** da je tek sada u 101. godini otkrio tajnu: "Kad sam bio malo dijete najviše sam se volio igrati s dinosaurima!"*

*Razveselio me napokon dopisnik s Kaptola naš **Darko Pavičić**. Čitam u Večernjaku izvrsnu kolumnu **Ivana Hrstića** pod intrigantnim naslovom: "Kako je moguće da je prof. Zlata Đurđević pristala 'staviti glavu na panj'?" Nakon toga, slučajno naletim na našeg mudrog Darka Pavičića i njegov tekstić. Naslov: "Porfirije bi kao pastir trebao blaženog Stepinca bolje razumjeti". O' Bože, kako će Porfirije razumjeti Stepinca? Čovjek ne mora biti ni aktivni ni pasivni vjernik da bi "razumio" i Porfirija i Stepinca. Stepinac se u mladosti kao dragovoljac pridružio srpskoj vojsci na solunskoj fronti. U doba II. svjetskog rata branio je Katoličku crkvu i spašavao Židove. Porfirija znamo iz 2016. kad je u Chicagu otpjevao domoljubni pjesmuljak u kojem se spominju mitraljesci, granate i kokarda četničkog vojvode Đujića. Prema tome, Porfirije itekako razumije blaženog Stepinca. Međutim, jedno je sigurno, Darko Pavičić ne razumije ni jednog ni drugog. SPC djeluje ne samo vjerski nego i politički. Tako je u Crnoj Gori, Makedoniji, Hrvatskoj... Cilj joj je spriječiti kod ovog Pape proglašenje Stepinca svecem. To im je do sada savršeno uspijevalo zbog Papine istočne politike. Uz svjesnu ili nesvjesnu pomoć Pavičića. Zanimljiva je bizantinska lukavost. Kad je izašlo u javnost kako Porfirije pjeva o kokardi četničkom vojvodi, njegova je obrana bila genijalna. Tvrdi da je zašutio kada se pjevalo o "kokardi vojvode Đujića". Samo je otvarao usta, ali nije pjevao. Amen.*

Lažna pisma 'pevača' iz Chicaga

Video snimka pak pokazuje da je ipak pjevao. Pavičić vjeruje Porfiriju. Onako, iz srca. Uostalom, zašto i ne bi? Porfirije je bar hrabar i lukav. Međutim, čim katolički biskup Košić otvori usta, odmah nastaje histerija kriptokomunista, orjunaša i lijeve medijske falange, ali što je zanimljivo, i dijela visokog katoličkog crkvenog klera. Svi takvi jedva

čekaju da Porfirije iz Beograda pošalje ta "duboko problematična pisma" pa da onda zajedno zapljeskaju Porfiriju i papi Franji na (lažnim) dokazima koje navodno posjeduje "pevač" iz Chicaga. Kaže naš Darko: "Iako blaženik, ni Stepinac sigurno kao čovjek nije bio savršen". Epohalno otkriće. Rijetki su savršeni... Možda samo Pavičić, Porfirije i papa Franjo. Drugim ljudima zaista nije dano da budu savršeni. Ali oni su, kao što su pok. nadbiskup Kuharić, pok. biskup Bogović, biskup Vlado Košić... u očima hrvatskog katoličkog puka savršeniji od Porfirija i pape Franje. To su ljudi, baš kao i Stepinac, koji su bili ili jesu posvećeni svom narodu, njegovoj vjeri i stoljetnoj želji za svojom državom. Stoga su sulude inicijative zanesenog **Dragana Nikolića** o zajedničkom klanjanju i pjesmi Porfirija s hrvatskim biskupima u Jasenovcu. Ako netko i započne o kokardi popa Đujića, Porfirije i Pavičić prestat će pjevati. Samo će otvarati usta. K'o u genijalnom filmu **Slobodana Šijana** "Tko to tamo peva" iz 1980. godine.

Oscar Wilde je jednom napisao: "Jedina je razlika između sveca i grešnika u tome što svaki svetac ima - prošlost dok je pred svakim grešnikom - budućnost".

<https://direktno.hr/kolumne/kako-je-milanovic-zbog-zlate-zrtvovao-pjesaka-micu-pupovca-227902/>

STEPINAC: “PRAVI MUŽEVI NE SAGIBLJU KOLJENA PRED LAŽNIM DUHOM VREMENA.” II.

Poneko se pita kakvog ima smisla pisanje otvorenih pisama onima koji su zapravo svojim djelovanjem ili nedjelovanjem najodgovorniji za povod pisanja takvih pisama. Tako su me pitali i zašto pišem vrhovima vlasti kada znam da mi neće odgovoriti. Kratko bih odgovorio: Zar ne vidite i one adrese dane u CC? Njima ja zapravo pišem! Tako se u pismu koje su Hrvatskom saboru uputili akademik Ivan Aralica, admiral u miru Davor Domazet Lošo, književnik Zdravko Gavran, pričuvni general prof. dr. sc. Andrija Hebrang, general bojnik u miru Ivan Kapular, prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak, akademik Josip Pečarić i general bojnik u miru Ivan Tolj govori o nehrvatskoj i prosrpskoj orijentaciji HRT-a. Pitanje je: Zar samo HRT djeluje nehrvatski i prosrpski. Zar samo HRT djeluje u skladu s politikom „Srpskog sveta“?

Poneku knjigu uspijemo i tiskati, kao npr. najnoviju:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26011-knjiga-vladimir-mrkoci>

A koliko je važno pisanje otvorenih pisama, pa i onima koji provode politiku „Srpskog sveta“ pokazuje i sjajna propovijed patera Dominika Gerbica o kojoj sam pisao u jučerašnjem tekstu, a koja kao da se nadovezala na naša otvorena pisma o HTV-u kao Porfirijevoj televiziji:

<https://bezcenzure.hr/toptema/stepinac-pravi-muzevi-ne-sagiblju-koljena-pred-laznim-duhom-vremena/>

Danas dajem dva teksta o pateru Gerbicu, tj. „Srpskom svetu“ u RH:

VJEKOSLAV KRSNIK

27. travnja 2021.

HOMILIJA PATERA DOMINIK KAO GLAS VAPIJUĆEG U CRKVI U HRVATA

Propovijed dominikanca patera Dominika Gerbica na svetoj misi u Prozorju kod Dugog Sela koju je prošlu nedjelju prenosila Hrvatska televizija izazvala je u javnosti sasvim očekivano veliku buru jer je pater Dominik praktički prekršio znakovitu šutnju Hrvatske biskupske konferencije o ozbiljnoj krizi koja trese državu posljednjih nekoliko godina. Uz to što je ta kriza sadržajno višestruka, ona je i moralna kriza pri čemu svoju odgovornost snosi i Crkva u Hrvata, odnosno kolokvijalno rečeno Kaptol kao simbol te crkve.

Treba podsjetiti da je kardinal Josip Bozanić još 1997. godine u Božićnoj propovijedi upozorio na "grijehe struktura", što se naravno odnosilo na odgovornost vlasti za krizu koja je poslije smrti predsjednika Tuđmana čak eskalirala do današnjeg stupnja. Međutim Crkva u Hrvata nakon te upozoravajuće izjave nije otišla korak dalje očito zbog toga što Kaptol ovisi o 300 milijuna kuna godišnje iz Državnog proračuna. S druge strane u postupku beatifikacije blaženoga Alojzija Stepinca Kaptol je praktički izdao "Stepinčevu crkvu" ostajući nijem na agresivnu eskalaciju Srpske pravoslavne crkve koju je tako izravno predstavio svojim intervjuom na Hrvatskoj televiziji novoizabrani patrijarh Porfirije. Kriza je zbog grijeha nečinjena" pogodila i samu

Crkvu u Hrvata u kojoj su tek pojedini svećenici spremni stati uz očekivanje vjerskog i šireg puka. Upravo se propovijed patera Dominika Gerbica dogodila u pravom kriznom trenutku.

Kriza je naravno prije svega politička jer postojeći ustavni okvir nametnut 2000. godine pod vlašću SDP-a i Ivice Račana jednostavno ne odgovara težnjama hrvatskoga društva i izazovima vremena s kojom je ono suočeno. Najočitiji primjer te krize je grubo krašenje članka 1. Ustava Republike Hrvatske u kojemu jasno stoji da "vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu", te da "narod ostvaruje vlast izborom svojih predstavnika i neposrednim odlučivanjem". Vlada Andreja Plenkovića pored niza drugih primjera flagrantno je prekršila ovaj uvodni članak Ustava osporavajući narodu da referendumom traži promjenu nakaradnog izbornog zakonodavstva koje omogućava vladajućima nedemokratsko očuvanje vlasti.

Dvije ključne rečenice koje je u propovijedi izgovorio pater Dominik imale su upečatljivu političku težinu, pa je bilo za očekivati da će se uzburkati postojeća hrvatska javnost. On je prije svega osvrnuvši se na predstojeće lokalne izbore rekao da je "da' za HDZ, SDP, Možemo i sve lijeve, ujedno i 'ne' za Hrvatsku", te da su se "neki tamo bradati sveštenici opasnih namjera (usudili) govoriti nama tko su naši sveci, tko su naše svetinje, tko su naši velikani" te da su svećenici "jedan sabor koji je veći i jači od državnoga". Prisjetio se ne bez razloga i "blaženog, a svetog, Alojzija Stepinca, koji je dao svoju krv i položio svoj život štiteći svoje stado od komunističke nemani", aludirajući na neokomunističku klimu koja institucionalno vlada u Hrvatskoj.

Ovakve izravne ocjene i procjene društvene klime u državi nije se dosad usudio izreći ni jedan katolički svećenik, pa je promptno reagirala Hrvatske televizija izjavom kojom se ogradila od njegove propovijedi, što gledajući čisto pravnički nije bilo u njoj ovlasti nego u ovlasti Hrvatske biskupske konferencije. Pogotovo to nije bilo u skladu s politikom koju u posljednje vrijeme zastupa HTV, što je najočitije došlo do izražaja intervjuom u središnjem dnevniku što ga je dao novi patrijarh Srpske pravoslavne crkve Porfirije kao eksponent četničke velikosrpske politike, ali se u tom slučaju HTV nije ispričao javnosti zbog političkih ocjena što ih je izrekao patrijarh..

Da vodstvo Hrvatske televizije ne odustaje od svoje zapadnobalkanske, da se ne kaže Yutelovske uređivačke politike pokazao je sastanak tzv. Programskog vijeća koji je bio zakazan ranije. Uloga je Programskog vijeća HRT-a da "zastupa i štiti interes javnosti provođenjem nadzora programa i unapređenja radijskog i audiovizualnog programa". Vijeće bira Hrvatski sabor i sastoji se od 11 članova, od kojih dva imenuje HRT-a. Na čelu Programskog vijeća Zdravko Kedžo s diplomom zagrebačkog Fakulteta političkih znanosti koji hrvatskoj politici lifgeruje niz liberalno-ljevičarskih diplomaca. Članovi su Stipe Alfier (HRT), Nikola Baketa, Vlaho Bogišić, Đemal Bratić, Lidija Gašparović, Ivica Lučić, Zorislav Lukić, Robert Markt, Ozana Ramljak i Dean Šoša (HRT). Po sastavu Programsko vijeće nije ništa drugo nego poslušni organ vladajuće stranke odnosno diktatorski rukovođenog premijera Andreja Plenkovića koji u svojoj misiji da promijenio Hrvatsku doveo u središnji televizijski dnevnik "bradatog sveštenika opasnih namjera" patrijarha Srpske pravoslavne crkve Porfirija.

Ako Programsko vijeće "zastupa i štiti interes javnosti provođenjem nadzora programa" trebalo je na toj sjednici koja se samo usput bavila najnovijim slučajevima uzeti u obzir predstavku što ju je uputila skupina intelektualaca, generala i akademika,

jer oni ipak predstavljaju određen interes javnosti. U toj predstavi traže se personalne smjene na HTV-u zbog nastupa patrijarha Porfirija, ali i gostovanja Ive Goldštajna u Stankovićevoj emisiji. Programsko vijeće je jednostavno tu predstavku ignoriralo i prihvatilo mišljenje urednika HTV-a Stipe Alfiera kako je u pogledu nastupa patrijarha Porfirija riječ o "prestižnom materijalu!", te da "HRT može biti samo sretna što je imala intervju s Porfirijem".(?!). S ovakvim HRT-om i poslušnim politički instaliranim Programskim vijećem ne treba se čuditi protuhrvatskoj uređivačkoj politici koja je zavládala na javnoj dalekovidnici, pa je tako urednik Renato Kunić najavio na jesen seriju o NDH koju je pripremio već poznati novojugoslavenski "istoričar" Hrvoje Klasić

<https://bezcenzure.hr/toptema/homilija-patera-dominika-kao-glas-vapijuceg-u-crkvi-u-hrvata/>

PATER GERBIC: DEKLARIRANI KATOLIK NE MOŽE POTPISATI ISTANBULSKU KONVENCIJU

27. travnja 2021.

“Deklarirani katolik ne može potpisati Istanbulsku konvenciju, ne može to odobriti i ne može dignuti ruku za to! Svi koji su tada, zajedno sa SDP-om, glasovali za nju, a smatraju se katolicima, nemaju nikakve veze s katolicizmom”, izjavio je u Bujici, na Z1 televiziji, pater Dominik Kristijan Gerbic, dominikanac kojeg su mediji prozvali zbog nedjeljne propovijedi iz Prozorja, kada je tijekom izravnog prijenosa na HRT-u rekao da je “svako naše DA i HDZ-u i SDP-u i Možemo i svim lijevim, NE za Hrvatsku”.

> Medijska hajka u Srbiji i Hrvatskoj: Evo što je pater Gerbic stvarno rekao na HRT-u

> Medijska hajka na p. Gerbica, građani bijesni: ‘Zašto se ograđivati od istine?’

“Njihove su ideologije lijeve, to se vidi, razvidno je to već dugi niz godina. I nije to sad stvar samo Plenkovića, ta struja u tom pravcu ide već duže vrijeme... Trenutna ideologija koja okuplja oko sebe određeni krug ljudi unutar HDZ-a ne može biti drukčija nego lijevo-liberalna, jer to s kršćanstvom nema nikakve veze! Nema nikakve veze, osim imena! Upravo na primjeru saborskog pljeska SDP-a HDZ-u, prilikom izglasavanja Istanbulske konvencije, vidi se da su njihove ideologije iste”, smatra pater Dominik.

> HBK pozvao zastupnike u Hrvatskom saboru da glasuju protiv ratifikacije Istanbulske konvencije

> HBK: Ne podržavamo Istanbulsku konvenciju, ona implementira i rodnu ideologiju

O Plenkoviću i slučaju patera Dominika Barača

“Živimo u društvu, u kojem se ne smije govoriti o istinama vjere,” nastavio je mladi dominikanac, nakon što ga je voditelj pitao je li zloupotrijebio oltar za političko govornišvo, kao što su ga optužili neki mediji: “Mislim da je hrvatski narod više pun k'o šipak svega toga! U propovijedi nisam rekao skoro ništa, što već nije svima poznato, samo što sam to izgovorio javno, pa je dobilo na težini... Svi o onome što sam propovijedao misle slično ili isto.”

> Plenković unatoč suprotnom stavu HBK o IK tvrdi: ‘Na istoj smo strani kao i Crkva’

> Što su hrvatski biskupi poručili o udomljavanju i posvojenju djece?

> Biskupi HBK: ‘Glasajte za one koji štite brak kao zajednicu muškarca i žene, zagovaraju neradnu nedjelju i vjeronauk u školama’

Nakon propovijedi sam dobio bezbroj poruka potpore od ljudi koje uopće ne znam, ljudi se potpisuju i zahvaljuju – zahvalio se pater Dominik i otkrio: – Bilo je i nekih ekstremnih poruka tipa “Htio sam se ispisati iz Katoličke crkve, a sad vidim da neću!” Ljudima je zaista dosta ovakvog pristupa stvarnosti u kojoj živimo.

U emisiji je uspoređen slučaj patera Dominika Barača, kojeg su zbog doktorata iz boljševizma, komunisti strijeljali nakon II. svjetskog rata, sa slučajem premijera Plenkovića, koji je u svom maturalskom radu veličao Marxa i Kardelja: – Oni su odrastali u nekim određenim lažima i Andrej je bio nečije dijete, netko ga je podučavao, tako ga odgajao... Mora postojati način i nada da čovjek može progledati... Ne radi se ovdje o tome da ja nešto nekome namećem, ali ako vidim da je taj koji živi pored mene – slijep, da je zle nakane, želim mu pomoći da otkrije ljepotu koju ja imam. To je čista ljubav, tu nema zla!

Isti je demon i fašizma i komunizma i nacizma – upozorava pater Dominik Gerbic: – Tu nema razlike, u pozadini je demon!

> Dr. sc. Peternel: ‘Javna televizija se ograđuje od svećenika koji je samo rekao istinu’

> Zašto se HRT ograđuje od propovijedi katoličkog svećenika, ali ne i od poglavara SPC-a?

O Titu i ekstremnoj ljevici

Pater je prokomentirao i najavu kandidata Možemo Tomislava Tomaševića o mogućem povratku Titova trga u Zagreb, čemu se nije usprotivila niti kandidatkinja Jelena Pavičić Vukičević: – Više i mala djeca znaju da je Tito bio zločinac! Europa se ogradila od totalitarnih režima, između ostalog i komunizma, a kod nas se opet vraća na scenu, što je u najmanju ruku, smiješno.

Na pitanje kako komentira Tomaševićovo protivljenje izgradnji katoličke crkve na zagrebačkoj Savici, prije četiri godine, pater Dominik je odgovorio: – On možda nije katolik, pa ima pravo na takve stavove! Blagopokojni Kardinal Kuharić je govorio kako je nama svećenicima bilo lakše u komunizmu, samo iz jednog razloga; tada smo točno znali tko nam je neprijatelj! Sada je to malo teže znati, jer se vuci maskiraju u janjad!

O bradatim svećenicima

Našalio se na račun onih koji su ga napali zbog spominjanja “bradatih svećenika opasnih namjera”: – Za nastup u emisiji sam ostavio bradu, da se vidi kako ja ništa protiv brade nemam! Nije to neprijateljstvo protiv SPC-a, ali pojedine ljude, koji rade krive stvari, treba upozoriti da rade krivu stvar... Treba im napokon otvoreno reći da stanu!

Napadi Srpske pravoslavne crkve i beogradskih medija, za patera Dominika bili su posve očekivani, posebno zato što je u nekoliko navrata, tijekom nedjeljne propovijedi, citirao blaženog Alojzija Stepinca: – Zar mi ne smijemo reći, braneći svoje i znajući istinu o onome što mi jesmo, bilo da je to Porfirije ili neki njegov prethodnik, pa čekaj, to nije istina! Desetljećima se proteže gotovo psihotična laž, koja nije vezana samo uz jednog predstavnika SPC-a, nego i njihove nasljednike, bez obzira što oni dobro znaju što je istina i da je istinu nemoguće sakriti. Kada govorimo o Stepincu, o istini govore i izvori koji nisu katolički i koji nisu hrvatski, a kada netko laže o njemu, to nije ljudsko, to je demonsko ponašanje! Rulja koja je razapela Isusa tražila je Barabu, iako je znala da je Baraba razbojnik, a Isusa je proglasila razbojnikom. Nažalost, Porfirije, zajedno sa svojim predstavnicima SPC-a, neprestano bira Barabu, a Isusa razapinje! Stepinac je nevin, on je prolio svoju krv, on je Božji ugodnik. On je s Isusom.

O pravim muževima

Citirajući Stepinca, pater Dominik je u Prozorju rekao da “pravi muševci ne padaju na koljena pred lažnim duhom vremena”, a u emisiji objasnio: – Stepinac je tipični primjer hrvatskog velikana, jednog muža, muškarca koji nam može biti uzor! Danas je velika kriza, nas muških unutar Katoličke crkve... Kriza je ako ti ne možeš obraniti ono što je tvoje. Ti nisi sposoban svoj dom braniti, nisu svoju obitelj sposoban braniti, svoje svetinje nisi sposoban braniti... Pa kakav si muškarac?! Muški se trebaju muševno postaviti prema svetinjama, jer su to naše istine i mi to živimo, ne živi netko drugi. I ne moraju!

O nebrizi vlasti za Hrvate u BiH

Pater Dominik je rodom iz Zenice, gdje danas više nema ni pet tisuća Hrvata i posebno ga muči nebriga vlasti za Hrvate iz BiH: – Mladi odlaze, čak odlaze i oni koji imaju posao, dakle, ne samo iz ekonomskih razloga... Odlaze situirane obitelji, napuštaju naše krajeve jer ih više ne vide kao mjesto gdje bi odgajali svoju djecu. Do toga su dovele političke igre unutar BiH, a u riječima vrhbosanskog kardinala Puljića vidjet ćete i jedno ogorčenje spram hrvatske politike, zbog njezinog odnosa prema hrvatskom narodu u Bosni. U Hercegovini se to ipak malo drukčije osjeti, jer su oni teritorijalno jedna cjelina...

O epidemiološkim mjerama za crkve

Kritizirao je i epidemiološke mjere, posebno zatvaranje crkvi i ograničavanje broje vjernika koji mogu pristupiti svetim misama: – Naša je uloga dovesti što više ljudi Isusu! Ako se crkve zatvaraju, ako se ograničava broj vjernika na misama, ljudi jednostavno, nakon nekog vremena, vođeni ovim životom kakav je, užurbanim, zaboravljaju na puno toga...

Isus je rekao liječite bolesne – podsjetio je pater: – Suvremeni liberalni teolozi bi rekli – da, ali tada Isus nije znao da postoji korona. Možda bi trebalo napraviti nove prijevode Svetog pisma pa tamo gdje Isus kaže “liječite bolesne”, ispod staviti notu, “to ne vrijedi za koronu”!

Dominika Kristijana Gerbica posebno smeta što na ulazima u crkve zbog zabrana Nacionalnog stožera Civilne zaštite nema svete vode: – To je još jedna od smiješnih postavki unutar Crkve gdje je razvidno da dolazi do sukoba razuma i vjere, a zapravo, cijeli jedan dokument ‘Fides et ratio’ govori da razum i vjera nisu u sukobu. To su dvije komplementarne stvarnosti koje idu jedna uz drugu. Niti je razum protiv vjere, niti je vjera protiv razuma. Onoga trenutka kada bi vjera bila protiv razuma ili obrnuto, nešto s tom vjerom ili razumom ne bi bilo u redu. Tamo gdje vjera zauzima područje razuma, kreće se u područje spiritizma i nekih čudnih pojava... Gdje razum zauzima područje vjere, vjera postaje činovnička vjera, vjera nekih pravila koja može donositi bilo tko, u bilo koje vrijeme... Kada blagoslivljamo vodu, mi molimo od Boga milost da on u to počelo vode, ulije svoj sveti, jaki blagoslov, da ta ista voda poprimi takvo svojstvo da postane zakoniti neprijatelj i da odgoni đavle i bolesti. I sada će ta ista voda, u jednom trenutku odgoniti đavle i bolesti, a u drugom trenutku biti prijenosnik bolesti?! To mi radimo sebi sami... Po mojoj vjeri, ako je blagoslovljena, Bog čini ono što želi s tom vodom. S druge strane, to su neki naši unutrašnji problem, koje je korona kriza pokazala da postoje, a nismo ih bili svjesni, dok nismo došli u stanje krize.

“Živimo u vremenu velikoga straha, neprestanog straha,” napomenuo je na kraju Bujice pater Dominik Kristijan Gerbic: “Stalno smo bombardirani informacijama da ne smijemo ovo ili ono... Činjenica je da običan čovjek živi u strahu i da se ljudi boje. Nama to ne treba, Isus je onaj koji oslobađa! Na koncu, došao je da nas oslobodi. Ako imamo vjeru u Njega, ako Bog postoji, zašto bi onda imali taj strah?!”

Cijelu emisiju pogledajte na poveznici:

<https://youtu.be/3rZ9YpeufwA>

<https://narod.hr/kultura/pater-gerbic-deklarirani-katolik-ne-moze-potpisati-istanbulsku-konvenciju>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25999-pater-dominik-gerbic-u-bujici-odgovorio-na-napade-plenkovic-ev-hdz-nema-nikakve-veze-s-krscanstvom-a-spc-i-porfirije-biraju-barabu-a-ne-isusa>

UMIROVLJENOM VOJNOM BISKUPU MONS. JEZERINCU DODIJELJENA VELIKA ZLATNA PLAKETA

20. travnja 2022.

Udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR 91.) i Croatia TV iz Toronta (Kanada) dodijelili su u srijedu, 20. travnja, u Vojnom ordinarijatu RH u Zagrebu Veliku zlatnu plaketu 'Da se ne zaboravi' umirovljenom vojnom biskupu mons. Jurju Jezerincu, koji je kako su istaknuli svojim djelovanjem ostavio neizbrisiv trag u stvaranju slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države.

Govoreći o motivima dodjeljivanja Velike zlatne plakete Da se ne zaboravi umirovljenom vojnom biskupu mons. Jezerincu, predsjednik udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. Mladen Pavković istaknuo je kako se plaketa dodjeljuje u suradnji s Croatijom TV iz Toronta koju već godinama uspješno uređuje i vodi Anton Kikaš jer je biskup Jezerinac prije povratka u Hrvatsku 11 godina bio u Kanadi gdje je "ostavio neizbrisiv trag u srcima i dušama vjernika, ne dopuštajući da se zaborave i satru hrvatski korijeni."

‘U njemu nije bilo mržnje i osvete’

Biskup Jezerinac je prije svega veliki čovjek, istaknuo je Pavković kazavši kako se na početku hrvatskog obrambenog Domovinskog rata nije se štedio niti bojao, ako treba, i umrijeti za Domovinu.

“Biskupu Jezerincu ne možemo zaboraviti s kolikom je ljubavlju u vrijeme najžešće velikosrpske agresije na RH, pod granatama, obilazio hrvatske branitelje i stradalnike na prvim crtama obrane te kako i tada, kao i danas, u njemu nikada nije bilo mržnje i osvete. Svoju dužnost, osobito vojnog biskupa, obavljao je hrabro i s velikim pouzdanjem, stoga je malo ako mu za sve to kažemo jedno veliko – hvala”, zaključio je Pavković podsjećajući da je biskup Jezerinac prošle godine proslavio 55. godina svećeništva i 30. obljetnicu biskupstva te da ga uvijek prati vedar i veseo karakter. Posebno je spomenuo i biskupovo zalaganje i duboko poštovanje prema blaženiku kardinalu Stepincu.

‘Kad nam je bilo najteže nosio nas je vaš osmijeh’

Okupljenima su se obratili i umirovljeni general Ivan Tolj te publicist i dopredsjednik Udruge Macelj 1945. Damir Borovčak. Čestitajući biskupu Jezerincu na priznanju general Tolj je rekao kako njih dvojicu veže puno toga.

“Bili smo ratna braća, ne po oružju jer vi niste nosili oružje, već krunicu. Vi ste obilježili razdoblje Domovinskoga rata od samoga početka do njegova završetka. Stavili ste se na raspolaganje Hrvatskoj vojsci i hrvatskim ljudima u trenucima kada nam je bilo izuzetno teško. Vi ste učinili sve što ste mogli kao Hrvat, kao čovjek, kao katolik, kao svećenik, kao biskup jer kad nam je bilo nateže nosio nas je vaš osmijeh prema naprijed, i u vašim propovijedima, i svemu što ste činili nada nikad nije umirala,” kazao je umirovljeni general Ivan Tolj.

Govoreći o ulozi biskupa Jezerinca u Domovinskom ratu publicist i dopredsjednik Udruge Macelj 45. Damir Borovčak prisjetio se 91. kada su biskupi imenovali mons. Jezerinca ravnateljem dušobrižništva Vojno-redarstvenih snaga RH čime je započeo njegov pastoralni rad u vojsci.

“Mogu posvjedočiti vrijeme kad je hrvatskim braniteljima odlazeći na prve crte bojišnice dijelio krunice i bio veliki zagovaratelj molitve krunice i organizator molitve krunice u dvorani Ekonomskog fakulteta u Zagrebu,” prisjetio se publicist Damir Borovčak.

‘Učinimo nešto lijepo za Boga i bližnjega’

Zahvaljujući na Velikoj zlatnoj plaketi Da se ne zaboravi mons. Jezerinac kazao je kako to priznanje prije svega svim ljudima, napose svećenicima, koji su vojno redarstvenim snagama Republike Hrvatske u Domovinskom ratu pružali duhovnu pomoć.

“Osobno se sjećam nekoliko vojnika koji su 1991. nabavili krunice u sakristiji katedrale. Jedan od njih je rekao: ‘Ja sam se ispovjedio, pričestio i mirno idem braniti moju Domovinu jer braneći nju branim roditelje, ženu, djecu i ostale.’ Branitelji su bili uvjereni da će samo snagom Božjom, poput biblijskog Davida pobijediti snažnog Golijata. I dogodilo se doista pravo čudo, kako kaže kardinal Kuharić. Hrvatska je tih godina bila, ne samo oslobođena, nego je i pobijedila agresora,” kazao je vojni biskup u miru Juraj Jezerinac.

Tijekom rata od 1991. do 1995. godine bila je osigurana stalna duhovna skrb vojnika, zahvaljujući svećenicima kojih je tada bilo oko 150. “U tom vremenu imali smo velike karizmatične osobe poput svetog pape Ivana Pavla II, kardinala Franje Kuharića i predsjednika RH dr. Franje Tuđmana. I kad gledam danas s određene udaljenosti unatrag, zahvalan sam dragom Bogu za razdoblje mogeg biskupskog služenja posebno od 1991. do 1997. godine. Drago mi je da sam mogao, barem malo, u okviru svoje nadležnosti i mogućnosti, doprinijeti duhovnom dobru naših branitelja, vojnika i policajaca, zahvaljujući prije svega generalnim vikarim i svećenicima,” kazao je mons. Jezerinac kojem su u obilasku branitelja i ranjenika po bolnicama i toplicama pomogli, kako je naglasio, Ante Petric, Martin Paustović i Tomo Kačinari.

Radostan sam što moj nasljednik Vojni ordinarij dr. Jure Bogdan, zajedno s generalnim vikarom Vojnog ordinarijata mons. Markom Medom i svećenicima nastavlja započeti rad dušebrižništva. Ponavljam, ovo priznanje Da se ne zaboravi jest priznanje mojim suradnicima: nekadašnjem gen. vikaru mons. Šantiću, kasnije gen. vikaru dr. Jakovu Mamiću i svećenicima Vojno-redarstvenih snaga Republike Hrvatske. Meni je osobno drago da sam mogao, barem malo, doprinijeti duhovnom dobru našim hrvatskim braniteljima, kazao je mons. Jezerinac i zaključio: “Dodjeljivanje ove nagrade neka bude poticaj da se neke stvari ne zaborave, ponavljam da se ne zaborave! Stoga je veoma važno da svakog dana učinimo nešto lijepo za Boga i bližnjega i svijet će biti drukčiji, bolji i sretniji, kako kaže Majka Terezija.”

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj osnovan je 25. travnja 1997. godine te je istoga dana Sveti Otac Ivan Pavao II za prvog Vjelog ordinarija imenovao mons. Juraja Jezerinca čije je ustoličenje bilo u listopadu 1997. godine za vrijeme nacionalnog hodočašća Hrvatske vojske i policije u Mariju Bistricu.

fotografije: **Damir Borovčak**
Tekst: IKA

<https://www.hkv.hr/reportae/d-borovak/39479-umirovljenom-vojnom-biskupumons-jezerincu-dodijeljena-velika-zlatna-plaketa.html>

INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

TUĐMAN 100, 2.

Kao što znate imamo najavljene dva obilježavanja 100. obljetnice rođenja OCA HRVATSKE DRŽAVE dr. Franje Tuđmana.

Dvije proslave Tuđmanova 100. rođendana, sin Štef **protiv** HDZ-a

Bitka za Tuđmanovo nasljeđe: inicijativa okupljena oko Stjepana Tuđmana planira koncert na Trgu bana Jelačića i akademiju u Saboru, a veliku proslavu organizira i Zajednica utemeljitelja HDZ-a. Iz oba tabora poručuju da spajanje ne dolazi u obzir str. 5

Dossier: Vrhunac krize na istoku Europe

Putinov korak k stvaranju novog svjetskog poretka

Analiza Mirka Galica: Kako su ruski imperijalizam, arogancija Zapada i ukrajinska nalenost doveli svijet u strah od rata str. 3

DAR ČITATELJIMA
SMART - PRILOG O
TEHNOLOGIJ I
DIGITALNIM
TRENDOVIMA

**Više od polovice
testiranih maslinovih ulja
ima lažnu deklaraciju**

str. 10.

Domaća maslinova ulja skuplja su od
uvoznih, hrvatska proizvodnja
zadovoljava svega 45 posto tržišnih
potreba

**Pobuna u koaliciji.
Čuraja za ministra ne
žele Čačić i HSLS**

str. 9

Analitičari: Vlada se mora prestožiti zbog
eura i Schengena i drugu polovicu
mandata iskoristiti za odlučno
provođenje reformi

**Kako je prvim
Europljanima Hrvatska
postala kolijevka života**

str. 42

U izdanju Večernjeg lista u nedjelju izlazi
veliki povijesni specijal o neandertalcima,
u čijem su stvaranju sudjelovali najbolji
domaći i inozemni stručnjaci

Naravno onima kojima HRVATSKI predsjednik služi samo za ostvarenje njihovih osobnih interesa smatraju da ga treba slaviti u ime HDZ-a, pokreta koji je osnovao Tuđman i čiju su parolu ZNA SE oni pretvorili u ZA SE! Oni su sve ostvarili zbog ostvarenja svojih interesa pa im je najvažnije što je Tuđman osnovao HDZ. S druge strane Stjepan Tuđman je jedan od osnivača HDZ-a ali zna da je najveće ostvarenje akademika Franje Tuđmana stvaranje hrvatske države i zato je pokrenuo inicijalni krug Tuđman 100 u kojemu su ušli istinski tuđmanisti, dakle neki od njih su članovi HDZ. Kao istinski tuđmanisti oni vide koliko je Stjepan Tuđman u pravu kada današnji HDZ smatra lijevom strankom („lijevi centar“) pa im nije logično da jubilej obilježi neka lijeva stranka u RH jer je upitno možemo li u današnjoj Hrvatskoj neku lijevu stranku smatrati hrvatskom strankom. A s obzirom da je najveće ostvarenje OCA HRVATSKE DRŽAVE ta država, nju trebaju organizirati oni koji znaju da je hrvatsku državu izbio hrvatski narod i da je to jubilej naroda a ne stranke.

Zato s druge strane možemo promatrati da imamo doista dvije proslave ovog velikog jubileja i po ideološkoj osnovi a ne samo iz koristoljublja. Jednu proslavu organizira ljevica u RH na čelu s HDZ-om, a drugu desnica tj. državotvorni Hrvati.

Malo više o članovima inicijalnog kruga otkrio je naš poznati odvjetnik Željko Olujić:

DVOSTRUKA PROSLAVA

Olujić otkrio tko još, pod vodstvom Tuđmanova sina, želi sudjelovati u obilježavanju stotog rođendana pokojnog predsjednika

Za 14. svibnja, kada se obilježava dan rođenja prvog hrvatskog predsjednika, inicijalni krug Tuđman 100, okupljen oko Stjepana Tuđmana, najavio je niz manifestacija, a ističu kako se svakog dana širi krug ljudi koji se želi pridružiti, piše u srijedu Večernji list

23.02.2022.

Planiraju svečanu akademiju u Hrvatskom saboru, a potom i veliki koncert na Trgu bana Jelačića. Zahtjeve koji bi im trebali omogućiti realizaciju toga predali su jučer, otkriva odvjetnik Željko Olujić, jedan od okupljenih u inicijativi koja sama želi organizirati svojevrsnu proslavu za stoti rođendan Franje Tuđmana. Pod "sama" mislimo bez suradnje s HDZ-om, dakle samo pod vodstvom Stjepana Tuđmana, sina prvog predsjednika, navodi dnevnik.

Sve je počelo prije desetak dana u Nazorovoj, u kući Tuđmanovih, gdje je Stjepan Tuđman sa slikarom i piscem Antunom Matešom, zatim bivšim ministrom pravosuđa i savjetnikom prvog predsjednika Bosiljkom Mišetićem te čelnikom Domovinskog pokreta Ivanom Penavom iznjedrio ideju o organizaciji proslave rođendana njegova pokojna oca.

"Inicijator inicijativnog kruga Tuđman 100 obitelj je Tuđman, na čelu sa Stjepanom Tuđmanom. Mene su zvali jer su osjetili da je u Hrvatskoj malo opcija koje su na tragu lika i djela Franje Tuđmana", pojasnio je Penava, kojem se u inicijalnom krugu pridružio još jedan stranački kolega, Stjepo Bartulica.

A tko još, pod vodstvom Tuđmanova sina, želi sudjelovati u obilježavanju stotog rođendana pokojnog predsjednika, otkrio je Željko Olujić.

Ivan Aralica, Mato Artuković, Ante Beljo, Milan Bešlić, Toni Cetinski, Mile Ćuk, Andrija Hebrang, Hrvoje Hitrec, Ljerka Mintas-Hodak, Zvonimir Hodak, Kuzma Kovačić, Mate Kovačević, Drago Krpina, Đani Maršan, Antun Mateš, Bosiljko Mišetić, Željko Olujić, Josip Pečarić, Željko Sačić, Jakov Sedlar, Marin Sopta, Stjepan Šterc, Ivan Tolj..., nabrajao je političare, kipare, redatelje, glazbenike, pravnike Željko Olujić pa istaknuo kako se krug ljudi širi svakodnevno te je zanimanje veliko i u Hrvatskoj i u inozemstvu. Planove imaju, ali oni uvelike ovise o Gradu Zagrebu, kao i o Saboru.

Sjepan Tuđman prošli je tjedan za Novi list detaljnije pojasnio zašto se odlučio na posebnu proslavu. Današnji HDZ vidi kao stranku lijevog centra, a Andrej Plenković, rekao je, nije autentičan tumač i nastavljač djela Franje Tuđmana.

Iz stranke odgovaraju i kako je HDZ na svojim tijelima utemeljio "poseban odbor za obilježavanje stote godišnjice rođenja prvoga hrvatskoga predsjednika dr. Franje Tuđmana". Na čelu tog odbora je glavni tajnik HDZ-a Krunoslav Katičić, a što on priprema sa svojim timom, kažu, izvijestit će na vrijeme.

Kako doznaje dnevnik, plan je vrlo sličan onome inicijalnog kruga, a na pitanje zašto se jednostavno ne spoje, i u HDZ-u i u inicijalnom krugu Tuđman 100, kažu da to ne dolazi u obzir.

<https://direktno.hr/domovina/olujic-otkrio-tko-jos-pod-vodstvom-tudmanova-sina-zeli-sudjelovati-u-obiljezavanju-stotog-rodendana-pokojnog-predsjednika-261089/>

Poslije trećesiječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ograđivali od politike predsjednika Tuđmana. Jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića, koji je danas jedan od članova inicijalnog kruga, je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

Naravno mislio je na dužnosnike HDZ-a koji su se masovno odricali OCA HRVATSKE DRŽAVE.

Ja sam tada bio u Australiju u Adelaideu. Dan poslije smrti našeg predsjednika tamošnji HDZ je održao komemoraciju i odredili su mene, dakle nekoga tko nije bio član HDZ-a, da govorim na toj komemoraciji. Evo tog govora:

GOVOR DR. PEČARIĆA NA KOMEMORACIJI U ADELAIDEU*

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane vijekovima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj,

* Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, "Hrvatski vjesnik", 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu.

Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta, pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile već i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3-4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i izuzetne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj - neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu - Hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavljao i uspješno ih onemogućavao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije Bljesak i Oluja uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali, ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva - NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu - Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni "krivac", što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet, u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., izuzetno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr.

Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u "crne priče", priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovo kulminirali u želji velikih sila da se smijeni "neposlušna" hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacioni stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura bar u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku - napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti ophrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele sprovesti svoje interese, a na uštrb hrvatskih? On je to uspijevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatski narod, pred svakim od nas ponaosob, to je velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali - služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti - drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke - Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

Hvala Ti, naš voljeni Predsjedniče. Ipak, zašto si nas tako prerano napustio? Možda i nisi. Možda si nas samo natjerao da moramo mnogo više misliti o tvome velikom djelu. Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljajući Tvoje veliko djelo.

Neka je laka slobodna hrvatska zemlja dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku Republike Hrvatske. Neka mu je vječna čast, slava i vječna hvala. Počivao u miru Božjem! BOŽE ČUVAJ HRVATSKU!

"Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999.

Kao što znate bijesni svjetski moćnici mu nisu došli na sprovod, HDZ-ovi dužnosnici su se ograđivali od njega, ali na sprovod mu je došao tadašnji Predsjednik vlade Mađarske VIKTOR ORBAN. I danas vidimo da je današnji predsjednik Mađarske još tada bio tuđmanist, zar ne?

Josip Pečarić

24. 02. 2022.

„ODLIČJE“

Naslov: Fwd: Odličje

Datum: Sun, 8 Dec 2019 20:24:58 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani,

Bilo je prekrasno biti danas u Lisinskom:

<https://narod.hr/hrvatska/foto-video-skoro-sa-predizbornog-skupa-u-lisinskom-napao-grabar-kitarovic-i-porucio-obracam-se-i-simpatizerima-hdz-a-bit-cu-vas-predsjednik>

I dok iz HDZ-a oni koji su se izlegli u MVP-u i svojevremeno podanički sa Karlom od Mosta slavili uhićenje generala Gotovine, a ja sam trebao govoriti na velikom skupu u Splitu, ili koji su u tom MVP organizirali skupove u kojima se raspravljalo o ustaštvu Thompsona, danas pričaju, vjerovali ili ne, nama o suverenizmu i Tuđmanizmu u Lisinskom je Tuđmanova obitelj. Na prvoj slici u prilogu možete vidjeti i Stjepana Tuđmana s kćerkom, a tu sam i ja s kćerkom.

Nevjerojatno je koliko nisu inteligentni ti koji vode današnju Hrvatsku. Oni uspoređuju suverenizam Škorin i Predsjednika Tuđmana i ne shvaćaju da samim tim priznaju da je Škoro doista suverenist. Jer da oni jesu shvatili bi da se za predsjednika Hrvatske ne natječe Predsjednik Tuđman nego oni. Znaju da nisu suverenisti pa računaju da će prevariti glasače dokazujući da je Tuđman veći suverenist od Škore. Kao znanstveni odajem im priznanje jer su ipak shvatili da je besmisleno uspoređivati nekoga tko jest suverenist i njih koji to nisu. Njima je „suverenizam“ kad dovedu i klanjaju se Karlui od Mosta i Vučiću, zar ne?

A danas sam obaviješten i o prijedlogu iz Kanade, koje je poslano Predsjednici i ostalim „suverenistima“ na vlasti. Toliko o tome za koga Hrvati van Hrvatske doista smatraju Tuđmanistom (i suverenistima).

Naslov: *Odličje*

Datum: Sun, 8 Dec 2019 14:29:42 +0000

Šalje: Rudi <ruditomic@hotmail.com>

Prima: ured@predsjednica.hr <ured@predsjednica.hr>, predsjednik Sabora <predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr> Predsjednik HAZUDD <president@hazudd.academy>

CC: prof.zvonimir.separovic@gmail.com <prof.zvonimir.separovic@gmail.com>, Josip Pecaric <pecaric@element.hr>, Vecernji list <gl.urednik@vecernji.net>, jutarnjihr@hazamedia.hr <jutarnjihr@hazamedia.hr>, urednik sloboda dalmacija <glavniurednik@slobodnadalmacija.hr>

Poštovana Predsjednice RH,

šaljem Vam i predsjedniku Vlade, predsjedniku Sabora i predsjedniku HAZUDD ovaj osvrt s najvećom ozbiljnošću i u nadi da ćete donijeti dosljednu odluku po ovom važnom odavanju priznanja zaslužnim osobama za promicanje hrvatske državotvorne ideje i hrvatskog zajedništva u domovini i svijetu.

Neka vas vodi razum i ljubav u donošenju odluke koja može biti veoma značajna uoči izbora i Božićnih blagdana.

Ostajem s hrvatskom odanošću uz lijep pozdrav,

Rudi Tomić

Tuđmanist ili jesi ili nisi. To ne znači biti član HDZ-a, o čemu je Škoro danas i govorio u Lisinskom

Ja nisam bio član HDZ-a u trenutku kada nas j napustio Hrvatski Predsjednik. Bio sam u Adelaidea. Ali dan poslije na Komemoraciji tamošnjeg HDZ-a govorio sam ja.

Evo tog govora:

GOVOR DR. PEČARIĆA NA KOMEMORACIJI U ADELAIDEU^{103[1]}

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: Umro je Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane vijekovima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta, pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustili agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustili već i aktivno pomagali. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3-4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima, doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i izuzetne pameti onih koji su ga predvodili da bi se postigao cilj - neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu - Hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavljao i uspješno ih onemogućavao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije "Bljesak" i "Oluja" uveliko su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali, ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva - NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu - Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, i glavni "krivac", što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

^{103[1]} Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u Vjesniku od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, Hrvatski vjesnik, 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu.

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojima je jedino bitan pojedinac. Svijeta u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštiva prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice Sveti Otac Ivan Pavao II. izuzetno cijenio našeg predsjednika.

Listopada 1998- - Obitelj Tuđman sa Svetim Ocem prigodom njegovog drugog posjeta Hrvatskoj

Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio Kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blž. Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni

su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u “crne priče”, priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovo kulminirali u želji velikih sila da se smjeni “neposlušna” hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacioni stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura bar u naredne dvije godine koliko toliko mirniju poziciju za Hrvatsku - napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti othrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele sprovesti svoje interese, a na uštrb hrvatskih? On je to uspijevaao. Hoćemo li mi bez njega? Da doista pred hrvatski narod, pred svakog od nas ponaosob, to je velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali - služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti -drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franja Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke - Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

Hvala Ti naš voljeni Predsjedniče. Ipak, zašto si nas tako prerano napustio? Možda i nisi. Možda si nas samo natjerao da moramo mnogo više misliti o tvome velikom djelu. Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljajući Tvoje veliko djelo.

Neka je laka slobodna hrvatska zemlja dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku Republike Hrvatske. Neka mu je vječna čast, slava i vječna hvala. Počivao u miru Božjem! BOŽE ČUVAJ HRVATSKU!

Spremnost Hrvatski tjednik, 21. prosinca 1999

“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

**OTVORENO PISMO BISKUPA ZAGREBAČKE CRKVE
POKRAJINE PATRIJARHU SRPSKE PRAVOSLAVNE
CRKVE GOSPODINU PORFIRIJU O NEISTINAMA
GLEDE DJECE U RATNIM PRIHVATILIŠTIMA
JASTREBARSKOM I SISKU**

Vaša Svetosti!

1. Kada je na mrežnim stranicama »Gornjokarlovačke eparhije« objavljena »Molba Svetom Arhijerejskom Sinodu« (s nadnevkom od 15. svibnja 2021.) da se »Komisiji Svetoga Arhijerejskog Sabora za kononizaciju novih svetih« dostavi prijedlog »da se uvrsti praznik Svetih novomučenika – mladenaca Jastrebarskih, koji bi ušli u Heortologion i Kalendar svetih«, pročitali smo tu »Molbu« i posebno njoj priložene materijale te ostali uvelike iznenađeni, ali još uvijek misleći da brojne ondje iznesene neistine ne mogu biti temelj da Arhijerejski sabor pristupi predloženom činu.

Ipak, iz priopćenja »Svetoga arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne Crkve« od 23. svibnja 2022. godine doznali smo da su na svom redovitom zasjedanju, održanu u Srijemskim Karlovcima i Beogradu od 15. do 21. svibnja 2022., saborski oci

pribojili svecima, među ostalim, i »svetu djecu mučenike, jastrebarske i sisačke, s datumom spomena 13. srpnja/26. kolovoza«.

Zbog toga smo se osjetili i pozvanima i dužnima napisati ovo pismo, s dubokim poštovanjem prema patnjama ljudi koji su u svojoj najranijoj životnoj dobi morali trpjeti posljedice okrutnosti ratnih zbivanja.

Nitko nema pravo previdjeti bol te djece koja su bila osamljena, bilo zbog gubitka roditelja, bilo zbog napuštenosti, ostajući primorana živjeti kao siročad. Jednako tako nitko nema pravo previdjeti ili obscijeniti požrtvovnost ljudi koji su se brinuli za njih, boreći se za njihov život i zdravlje do krajnjih granica svojih mogućnosti, iskazujući im ljudskost uz nemala odricanja i prihvaćajući ih u svoje živote, domove i obitelji. Nitko nema pravo ni danas povrijediti njihovo dostojanstvo ili istinu o njihovu životnom putu, pa i stradanjima. Konačno, nitko nema pravo prekriti, svojim uskim interesima ili pokušajima, da se tragedija djece iskoristi kao sredstvo za neke ciljeve koji su daleko od bilo kakve sućuti prema djeci i zauzetosti za pravедnost.

S jedne strane, dakle, znamo da ne smijemo šutjeti o istini i da trebamo dati glas svima kojima je glas oduzet ili se dovoljno ne čuje, a s druge strane nam je žao što uopće moramo istupati na ovaj način. Istodobno smo sigurni da će svaki dobronamjeran čovjek, otvoren istini, prepoznati našu iskrenu nakanu težnje za dobrom.

2. Budući da nam nisu dostupna obrazloženja te odluke, iz kojih bismo mogli razaznati na čemu se sve temelji »pribrajanje svecima« djece koja su se tijekom Drugoga svjetskoga rata nalazila u dječjim prihvatilištima u Jastrebarskom i Sisku, ostaje nam zaključak da se očito dio odgovora na to pitanje može pronaći ponajprije u samoj »Molbi« za kanonizaciju i u spomenutim materijalima koji su joj priloženi. Tako episkop gornjokarlovački gospodin Gerasim u svojoj »Molbi« piše da Eparhija gornjokarlovačka duže vrijeme radi na prikupljanju podataka, ali iznosi i tvrdnju sa zaključkom da se radilo »o strašnim i nezapamćenim mučenjima nedužne dece u logoru Jastrebarski (sic!) koji je bio formiran za vreme Drugog svetskog rata«.

Osim toga, piše da je »logor bio pod upravom časnih sestara kongregacije Svetog Vinka Paulskog« te je time izravno odgovornost za umiranje (jasno okvalificirano kao usmrćivanje) djece pripisana i redovnicama. U »Molbi« se rabi sintagma »priložena svedočanstva i istorijske činjenice«, premda je razvidno da ta svjedočenja, s gledišta vjerodostojnosti, nemaju gotovo nikakvu vrijednost, a ono što se naziva »povijesnim činjenicama« s njima su zapravo u dubokom neskladu.

Spominju se arhivski dokumenti i brojne znanstvene studije znamenitih povjesničara koje navodno potvrđuju tvrdnju da su ta djeca stradala »samo zato što su Pravoslavne vere«, premda nisu navedene naznake na koje se dokumente, znanstvene radove i povjesničare to odnosi.

3. U prilogima »Molbi«, u kojima su sadržana lako osporiva svjedočanstva i prikazi rada prihvatilišta, na četrdesetak se mjesta spominju časne sestre. Ne ulazeći u iznesene nepreciznosti o tome kojoj su redovničkoj zajednici određene sestre pripadale ni u netočnosti navođenja njihovih imena, upadno je da za njih nema lijepih riječi, nego su klevetnički prikazane kao bešćutne i sebične, štoviše – kao osobe koje su djeci uskraćivale skrb glede hrane, odjeće, obuće, posteljine; mučile

ih ispitivanjima, šibale i tukle, tjerale pjevati ustaške pjesme, sudjelovale u ubojstvima, pa čak i ubijale djecu te ih mrtvu gurale u pretrpane mrtvačke sanduke. Takve se klevete odnose poglavito na sestru Pulheriju (Barta), ravnateljicu prihvatilišta u Jastrebarskom, sestru Božimiru Hoić, sestru Graciozu (Ivanšek) te na sestre navođene imenima Bernardeta i Laurencija. Spomenute su i neke druge sestre kojima, kako piše, »prezimana nisu poznata«. Tako se spominje s. Valdemara (vjerojatno s. Aldemara Koščak), zatim Vinfrid, odnosno s. Vinfrida Šušak, s. Viktorija, prezimena Kukenberger, te sestre s navodnim imenima: Florijana, Arcosa, Gaudencije (sic!).

Svakako treba imati na umu da je riječ o obrazovanim osobama koje su posvetile svoj život Bogu i ljudima u potrebi (što je karizma sestara milosrdnica), koje su došle u radno i životno iscrpljujuće uvjete te su, usprkos tomu, s ljubavlju i poštovanjem časno vršile djelo kršćanske ljubavi.

Na nekoliko je mjesta u popratnim materijalima spomenut i nadbiskup Alojzije Stepinac, i to s tendencioznim opisima i negativnim prizvucima u tumačenjima, kao da je i on bio sudionik nekih zlodjela koja su, navodno, počinjena u tim prihvatilištima.

Prije četrdeset i sedam godina nadbiskup Franjo Kuharić (27. rujna 1975., u crkvi sestara milosrdnica u Zagrebu) osvrnuo se na teške optužbe i opovrgnuo klevete koje su se tada, očito intenzivnije, isticale u javnosti protiv časnih sestara koje su djelovale u prihvatilištima djece u Jastrebarskom. On ističe činjenicu da, nakon rata, nijedna časna sestra nije pozvana na sud niti suđena zbog svoga djelovanja. Štoviše, tada su – kad je nadbiskup o tome govorio – neke još bile žive i primale mirovinu za taj svoj rad u službi. Da su učinile to što im se i danas želi pripisati, sigurno bi se s njima drukčije postupalo. Njima je dana mogućnost da i nakon rata djeluju u tom prihvatilištu, uz uvjet da ne nose redovničku odjeću, na što one nisu pristale. Nadbiskup Kuharić napominje da su djeci liječničku skrb pružali liječnici koji su bili »poznati po svom uvjerenju, među kojima je bio i Židov i Srbin«.

Smatramo potrebnim, dužim navodom, iznijeti njegove riječi od prije gotovo pedeset godina: »Na izrečene klevete mogli bismo šutjeti. Ali kad se radi o neistinama koje odjekuju daleko i dugo, onda moramo slijediti Isusov primjer kad je vojniku koji ga je udario rekao: 'Ako sam krivo rekao, dokaži da je krivo! Ako li pravo, zašto me udaraš' (Iv 18, 23).«

Nadbiskup Kuharić nadalje kaže: »U Jastrebarskom se kani trajno skupljati u budućnosti mladež iz svih republika. Svake godine imala bi im se ponavljati ista priča o zločinima časnih sestara. [...] Svake godine nove i nove generacije mladih morale bi biti otrovane mržnjom na tom grobu. Pitamo se: prema kome? Prema časnim sestrama. Ali ne samo prema njima! Ta mržnja bi se iz tih mladih srdaca nužno širila i na Katoličku Crkvu! [...] Mi gledamo opasnost da bi se takvim tvrdnjama mogla u mladim dušama raspaljavati i nacionalna mržnja. [...] Ovo nisam rekao zato da bilo prema kome probudim bilo kakvu mržnju. Mržnja je prokletstvo, nju treba gasiti. Rekao sam to zato da se takve klevete više ne bi ponavljale i da bi tako bilo manje mržnje, više istine, više pravednosti i više ljubavi« (Glas Koncila od 12. listopada 1975., br. 21, str. 3).

4. Gledajući cjelinu tadašnjih događanja, posebno je bolno danas vidjeti produžavanje ideološke propagande iz vremena jugoslavenskoga komunističkoga totalitarizma po kojoj su liječnici, medicinsko osoblje, a ponajviše časne sestre, kao i mnogi dobročinitelji i udomitelji koji su ulagali svoje snage i znanje, koji su se žrtvovali u spašavanju djece u prihvatilištima u Sisku i Jastrebarskom, prikazani kao najgori zločinci. Naime, ako su ta djeca proglašena mučenicima, moraju postojati i mučitelji, a iz priloženoga se podrazumijeva da su to upravo navedeni ljudi koji su istinski zaslužni da je puno zbrinute djece u iznimno teškim okolnostima preživjelo. Umjesto da se ističu njihova djela milosrđa, ponegdje s oznakama istinske svetosti, i da im budemo zahvalni za njihove primjere, na njihova se imena i djela ponovno stavlja teret monstruoznih optužaba i krivnje.

Poznato je da su djeca, koja su 1942. smještena u prihvatilišta, bila napuštena siročad, gotovo gola, izgladnjela i oboljela od zaraznih bolesti te im je u takvom teškom stanju pružena medicinska i svaka druga pomoć koja je bila moguća u tim ratnim neprilikama.

Trebalo bi biti samo po sebi razumljivo da podatke o velikoj smrtnosti djece treba smjestiti u kontekst ondašnje smrtnosti općenito i u konkretne uvjete.

S jedne strane, postoje divna svjedočanstva o velikoj brizi i zauzetosti žitelja Hrvatske, a osobito katolikâ, koji su hranili tu djecu i koji su udomili na tisuće ratne siročadi pokazujući tako veliku kršćansku ljubav prema onima koji su bili u potrebi. S druge strane – uz sva nastojanja usmjerena da se dokaže suprotno – ne postoje ni dokumenti ni iskazi na suđenjima poslije Drugoga svjetskoga rata da je i jedno to dijete siroče bilo ubijeno ili mučeno. Uistinu, nije li čudno da ni jednoj od časnih sestara, koje su navodno počinile zastrašujuće zločine, nije nađena nikakva krivnja niti je koja suđena i osuđena u poslijeratnim procesima, za koje znamo kakvom su »objektivnošću i pravdom« vođeni? Zanimljivo je i to da se ne spominju postupci partizana i njihova djelovanja, zbog kojih su djeca trpjela, kako prije dolaska u prihvatilišta tako i tijekom njihova boravka u prihvatilištu i nakon rata. Istinski bi doprinos bio osvijetliti sve vidike preživljavanja i života stradalnika, kao i uloge ustanova i pojedinaca tijekom Drugoga svjetskoga rata i nakon njega.

Katolička Crkva, na čelu s nadbiskupom Alojzijem Stepincem, učinila je – osobito djelovanjem »Karitasa Zagrebačke nadbiskupije« – uzorna djela ljubavi prema bližnjima brinući se za tu djecu, pri čemu su požrtvornost za djecu u Jastrebarskom i Sisku očitovali osobito katolički svećenici i posebno časne sestre, tako da su se neke – njegujući bolesne – zarazile, a jedna je od njih zbog toga i umrla.

5. Iako smo sigurni da Vam je poznato puno vrijednih znanstvenih radova i priloga, u kojima se – metodom povijesnih znanosti – pokušava doprijeti do što točnijih podataka te do još pojedinosti o zbrinjavanju tzv. »kozaračke djece« i o prihvatilištima u Sisku i Jastrebarskom, navodimo barem nekoliko doprinosa s pomoću kojih se o tome može lako razlučiti istina od neistine, što veća objektivnost od zlonamjernih pamfleta.

Ponajprije bi trebalo uzeti u ruke prešućivan te zbog toga još neobjavljen (ali dostupan) rukopis Narcise Lengel-Krizman Spašavanje djece. Vrijednost je u tome što je autorica povjesničarka komunističke i projugoslavenske provenijencije te

njezino pisanje može dodatno pomoći pri rasuđivanju koje bježi od pristranosti i uzima u obzir različitost izvora.

Gledajući objavljene priloge unatrag trideset i pet godina, vrijedno je pročitati što piše Slovenac, katolički svećenik, lazarist Stanko Žakelj, a što je objavljeno u tjedniku Glasu Koncila (u brojevima 7-13) od 15. veljače do 29. ožujka 1987.

Nadalje, svakako se ne bi smjelo zanemariti djelo Ćirila Petešića *Dječji dom Jastrebarsko*, Zagreb, 1990. U njemu se, među ostalim, mogu naći dragocjena očitovanja i svjedočanstva dr. Branka Dragišića, liječnika u prihvatilištu, pedijatra, profesora Medicinskoga fakulteta u Zagrebu, sina pravoslavnoga svećenika.

Sigurno da puno svjetla dolazi i iz Dnevnika Diane Budisavljević, Zagreb, 2003., kao i iz djela Nataše Mataušić, Diana Budisavljević, prešućena heroína Drugog svjetskog rata, Zagreb, 2020.

Juraj Batelja u svom je knjiškom prikazu: *Blaženi Alojzije Stepinac i grad Jastrebarsko*, Zagreb, 2008. (u III. dijelu: *Blaženi Alojzije Stepinac u Domu ratne siročadi u Jastrebarskom*, str. 69-120) sažeto iznio dostatne podatke za uvid u razna pitanja povezana s prihvatilištima, s naglaskom na djelovanju nadbiskupa Stepinca. Posebnu pozornost zavrjeđuje prošle godine objavljen rad: Igor Vukić – Ilija Kuzman, *Neke spoznaje o zbrinjavanju i zdravstvenoj skrbi djece s Kozare u prihvatilištima 1942. godine*, u: *PILAR – Časopis za društvene i humanističke studije*, 16 (2021.) br. 31, str. 67-102. U njemu je znakovito ono što o medicinskom aspektu liječenja i skrbi u prihvatilištima u Sisku i Jastrebarskom te u domovima u Zagrebu, u obliku raščlambe, objašnjenja i zaključaka piše prof. emerit. Ilija Kuzman, specijalist infektolog s Medicinskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Akademije medicinskih znanosti Hrvatske.

Dakle, smatramo da sadržaj i tih nekoliko naznačenih prinosa pokazuje da je dovoljno toga prikupljeno, objavljeno i dostupno te nas poziva da otvorena uma i srca u nečem što je prozvano zločinom i mučenjem vidimo iznimnu skrb, brigu i posvećenost spašavanju djece.

6. Zbog svega toga ostajemo u nevjerici i u tuzi jer imamo dojam da je »Sveti arhijerejski sabor SPC-a« u ovom pitanju očito prihvatio retoriku i komunističku propagandu koja je prepuna neistina i manipulacija kojima se nedužnima pokušava podmetnuti krivnja za navodna mučenja i ubijanja djece koja su u tisućama, upravo ljubavlju i brigom hrvatskih katolika, spašena od smrti i preživjela teške ratne prilike.

Uz nevjericu i žalost, bez ikakve namjere zadiranja u kriterije za kanonizaciju drugih Crkava, izražavamo svoju duboku zabrinutost ako se odluka temelji na neistinitim činjenicama. Naime, takvi čini mogu ozbiljno narušavati međusobno razumijevanje i zajedničko služenje Istini između Zagrebačke crkvene pokrajine i čelništva Srpske pravoslavne Crkve. Duboko žalimo za umrlom djecom, a ta se bol povećava kada se njihova stradanja pokušavaju iskoristiti na najgrublji način.

Smatramo neizostavnim, a na tu nakanu i molimo, da se glede nedostatno osvijetljenih tema iz prošlosti odnosa Hrvata i Srba, katolikâ i pravoslavnih, odbaci svaka kušnja preuzimanja i produžavanja neistina promicanih u komunizmu, kao i njihovo prilagođavanje nekim sadašnjim ideološkim i političkim ciljevima koji su suprotni Kristovu evanđelju i širenju nebeskoga kraljevstva.

Ako se višesložnim pitanjima zbrinjavanja djece u prihvatilištima u Jastrebarskom i Sisku pristupa nekritički, bez utemeljenja na povijesnim činjenicama i istini, posredno se vrijeđa dostojanstvo ponajprije žrtava, ali i onih koji su poniženi, zbog toga što su – što je posve apsurdno – činili dobra djela. Iznesene klevete daju rasti stablu koje može uroditi samo zlim plodovima sve većega udaljavanja između katoličkih i pravoslavnih vjernika, umjesto pročišćavanja i približavanja snagom Božjega Duha, Duha istine kojega je nebeski Otac, po našem Spasitelju, darovao svojoj Crkvi.

Moleći Gospodina da nas čuva u ljubavi, puni nade da pišemo srcu otvorenomu Istini, u Gospodinu Vas pozdravljamo.

Biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine:

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup metropolit zagrebački, v. r.

Vlado Košić, biskup sisački, v. r.

Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v. r.

Bože Radoš, biskup varaždinski, v. r.

Milan Stipić, vladika križevački, v. r.

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v. r. i

Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v. r.

Zagreb, 25. srpnja 2022., na blagdan sv. Jakova, apostola"

<https://www.bitno.net/vjera/aktualnosti/biskupi-zagrebacke-crkvene-pokrajine-objavili-pismo-patrijarhu-porfiriju-o-neistinama-glede-djece-u-jastrebarskom-i-sisku/>

<https://bezcenzure.hr/vlad/predsjednicima-o-otvorenom-pismu-biskupa-zagrebacke-crkvene-pokrajine/>

PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2022.

Kardinal Alojzije Stepinac: svijetli uzor bogoljublja, domoljublja i čovjekoljublja

11. veljače 2013.

STEPINAC I KOMUNIZAM

Kad su došli na vlast u Hrvatskoj nakon 2. svjetskoga rata komunisti su likvidirali veliku većinu intelektualaca, profesora, pisaca, akademika, svećenika, redovnika i redovnica, koji su svojim znanjem i ugledom odskakali od komunističkog idealtipskog čovjeka, zbog navodne kulturne suradnje s okupatorom.

Konačno je došao red i na najvišu duhovnu vertikalu , na zagrebačkoga nadbiskupa Alojzija Stepinca. Tada se obistinio jedan dio Stepinčeve proročke vizije koju je on zabilježio u svome dnevniku još 5.studenoga 1940. godine: "Pobjedi li Njemačka biti

će grozan teror i propast za male narode. Pobjedi li Engleska ostat će na vlasti masoni, Židovi, prema tome nemoral, korupcija u našim zemljama. Pobjedi li SSSR onda je đavo dobio vlast nad svijetom i pakao".

Još je u kolovozu 1940. Stepinac govorio, da se načela Katoličke crkve ne mogu složiti s komunizmom, jer komunizam želi otkinuti dušu od Boga. Komunistički nauk, kazao je Stepinac, osiromašuje čovjeka, jer gubeći vjerski ideal čovjek gubi smisao za domovinu i za život. Život bez Boga je pakao. (M. Landercy; Kardinal Alojzije Stepinac, Đakovački Selci, 1989.,str.74.).

U svojoj propovjedi pred zagrebačkom katedralom 31.10.1943. na završetku pokorničke procesije Stepinac kaže, među ostalim, sljedeće: "Katolička crkva uvijek je osuđivala a i danas osuđuje svaku nepravdu u ime klasnih, rasnih ili narodnosnih teorija. Ne može se istrijebiti s lica zemlje Cigane i Židove, jer ih se smatra inferiornom rasom. Nitko nema pravo da na svoju ruku ubija i na koji mu drago način oštećuje pripadnike druge rase ili narodnosti.. Mi smo uvijek naglašavali u javnom životu principe vječnoga zakona Božjega, bez obzira radi li se o Hrvatima, Srbima, Židovima, Ciganima, katolicima, muslimanima, pravoslavicima ili kome drugome. Katolička crkva ne poznaje rase koje gospoduju i rase koje robuju".

O komunizmu

A o komunizmu on kaže slijedeće: „ Katolička crkva se ne može složiti sa sistemom koji ide za tim, da zemljoradniku otme zemlju, zanatliji kuću, posebno njegovo vlasništvo koje je pribavio u znoju lica svoga, radniku plod njegova rada i svakom čovjeku njegovu dušu... Ne možemo, nadalje, priznati sistema, koji bi negirao obitelj u kojoj Crkva gleda Božju instituciju i temeljnu stanicu svakog naroda. Htjeti muža i ženu učiniti bračnim drugovima samo na vrijeme dok postoje sjetilne veze, htjeti obitelji oduzeti sveti sakramentalni značaj i zapriječiti da bude izvor života i odgajalište djece, htjeti dijete oteti roditeljima i proglasiti ga vlasništvom države, znači pokolebati prirodni zakon života u njegovim temeljima, znači uništiti ne samo obitelj, nego i sam narod i državnu zajednicu. Ne možemo priznati sistema, koji bi htio negirati osobnoga Boga, Stvoritelja svijeta, a ispovijedanje vjere u Boga svesti unutar četiri zida, gdje te nitko ne vidi niti čuje".

Komunizam Još je u kolovozu 1940. Stepinac govorio, da se načela Katoličke crkve ne mogu složiti s komunizmom, jer komunizam želi otkinuti dušu od Boga. Komunistički nauk, kazao je Stepinac, osiromašuje čovjeka, jer gubeći vjerski ideal čovjek gubi smisao za domovinu i za život. Život bez Boga je pakao.

Ovaj je govor pozitivno odjeknuo diljem Europe i Amerike, a vješto su ga iskoristili i partizani u šumi tiskajući ga okljaštrena u obliku letka i dijeleći ga borcima. No dolaskom na vlast u Hrvatskoj komunisti su nastojali svim sredstvima privoljeti Stepinca da raskine vezu Katoličke crkve u Hrvatskoj sa Vatikanom i da osnuje samostalnu hrvatsku katoličku crkvu, koja bi, poput srpske Pravoslavne crkve, postala državna crkva pod izravnim utjecajem komunističkih vlasti, što bi u budućnosti neizostavno vodilo sjedinjenju tih dviju crkava, a u daljnjem tijeku vrlo vjerojatno sjedinjenju hrvatskoga i srpskoga naroda u jedinstveni umjetni jugoslavenski narod, odnosno u stvari u velikosrpski narod.

Titova ponuda

Kad u tome komunisti nisu uspjeli uslijedilo je prvo zatvaranje Stepinca od 17.5. do 3.6.1945. Slijedećega dana nakon Stepinčevoga puštanja iz zatvora upriličen je sastanak Josipa Broza Tita i Stepinca. I kao što je Tito 1943. nudio Hitleru vojnu suradnju u okupiranoj Jugoslaviji, što je Hitler s prezirom odbio, tako Tito 1945. nudi Stepincu suradnju pod uvjetom da zagrebački nadbiskup raskine vezu hrvatske Katoličke crkve s Vatikanom, što je Stepinac odbio (Pero Simić – Zvonimir Despot:TITO, strogo povjerljivo, Zagreb 2010,str.34,35.).

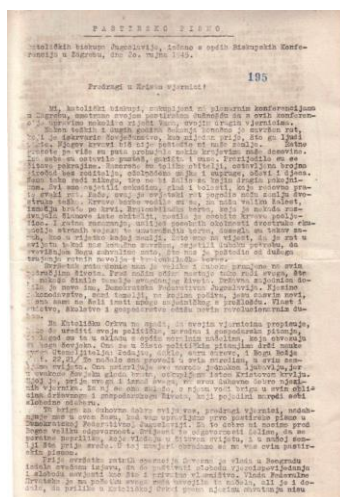
Interesantan je to bio susret. S jedne strane Tito, komunistički narcis, Staljinov poslušnik i istodobno Churchillov štićenik, neprincipijelni karijerist i istodobno boljševički dogmatičar, „cinkaroš" u Moskvi svojih partijskih kolega što je ove koštalo glave, agent Kominterne i suradnik NKVD-a, a, s druge strane, samozatajni asket, čovjek koji pred komunističkim sudom izjavljuje, da je za svoje kršćansko uvjerenje pripravan ne samo trpjeti, nego i umrijeti.

Kad Tito nije uspio nagovoriti Stepinca da odcijepi Katoličku crkvu u Hrvatskoj od Vatikana uslijedile su prijetnje, fizički napadi i pokušaj ubojstva Stepinca (u Zaprešiću kad je otvarao novu župu), blaćenje u medijima, pisanje klevetničkih parola

po zidovima. Stepinac i Katoličku crkvu bjesomučno napadaju uz blagoslov Udbe masoni, osobito dr. Viktor Novak i Dušan Tomić.

Pastirsko pismo

Na sve ovo Stepinac šalje prosvjede zbog teških zlodjela koja su se dnevno zbivala, ubijanja svećenika, montiranih postupaka pred tzv. narodnim **Susret**. *Interesantan je to bio susret. S jedne strane Tito, komunistički narcis, Staljinov poslušnik i istodobno Churchillov štićenik, neprincipijelni karijerist i istodobno boljševički dogmatičar, „cinkaroš“ u Moskvi svojih partijskih kolega što je ove koštalo glave, agent Kominterne i suradnik NKVD-a, a, s druge strane, samozatajni asket, čovjek koji pred komunističkim sudom izjavljuje, da je za svoje kršćansko uvjerenje pripravan ne samo trpjeti, nego i umrijeti.* sudovima. U tim prosvjedima on ističe, da hrvatski narod nije trpio ni u vrijeme Turaka kao što trpi pod komunistima, da su na odstrjelu osobito hrvatski intelektualci samo zbog toga što su radili za vrijeme NDH i zaključuje: "Izgleda prema postupku sadašnjih vlasti, da se za vrijeme od 1941. do 1945. nije smjelo uopće živjeti".

No najžešća osuda komunističkih zlodjela uslijedila je u pastirskome pismu od 20. rujna 1945. u kojemu katolički biskupi, predvođeni zagrebačkim nadbiskupom, spominju, među ostalim, osude i smaknuća mnogih nevinih svećenika, zabranu katoličkog tiska, zatvaranje sjemeništa, ukidanje privatnih katoličkih srednjih škola, sprječavanje vršenja vjerskih dužnosti, pravljenje nepravilnosti katoličkim ženskim redovima, barbarstvo komunista u odnosu na grobove, postupak u komunističkim logorima itd.

Nakon pastirskoga pisma uslijedilo je i okružno pismo Stepinac u studenome iste godine u kojemu on izražava bol što mu je komunistička vlast onemogućila da vrši svoj apostolat izvan Zagreba. U tome pismu Stepinac također iznosi, kako njega, biskupe, svećenike, redovnike i redovnice napadaju svim sredstvima na političkim skupovima, u medijima, natpisima po zidovima, klevetama i lažnim tumačenjem svećeničkih izjava.

Nakon okružnoga pisma komunisti su odlučili Stepinca zatvoriti. Tito, koji je dobio bitku protiv kralja, nije mogao dopustiti da je izgubi pred jednim katoličkim nadbiskupom – i to u svojoj komunističkoj državi (R. Oraški). Zato je po nalogu toga vrlo vjerojatno visokopozicioniranog europskog masona (Mladen Lojkić: Masoni protiv Hrvatske, Zagreb , 2010. str.294.) uslijedio poznati montirani sudski postupak, čija je glavna rasprava otvorena 30.9.1946., a presuda na 16 godina prisilnog rada i 21 godinu gubitka građanskih prava izrečena 11.10.1946.

Dostojanstveno držanje pred sudom

Općepoznato je Stepinčevo dostojanstveno držanje na komunističkome sudu i njegova izreka, da on ne treba milosti, jer da mu je savjest mirna. Za vrijeme njegovog izdržavanja kazne u Lepoglavi počinje njegovo sustavno trovanje. Pretpostavlja se da su ga zračili iz susjedne ćelije, što je razaralo nadbiskupovu koštanu srž i dovelo do teškog oboljenja, policitemije.

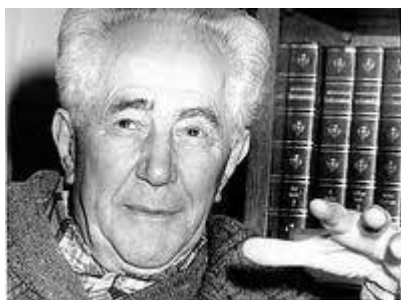
Kod te bolesti ulaze u krvotok velike količine nedozrelih eritrocita, a bolesnik osjeća umor, opću slabost, gubi apetit i postaje anemičan, rapidno mu slabi imunitet i umire. Pošto se Stepinac počeo osjećati vrlo loše, komunističke su se vlasti pobojele da će umrijeti u kaznionici, gdje bi međunarodna javnost mogla zatražiti obdukciju pod kontrolom stranih patologa, te je poslan u svoj rodni Krašić u kućni pritvor, gdje Stepinac umire 10.veljače 1960.

Prilikom balzamiranja njegova tijela na molbu tadašnjeg administratora zagrebačke nadbiskupije dr. Franje Šepera jedan od liječnika je sakrio kardinalovo srce koje je posebno balzamirano i sačuvano za potrebe crkve. Kad je nakon dvije godine Udba saznala za to, zaplijenila je kardinalovo srce i spalila ga u malom krematoriju SUP-ove ambulate u Zagrebu u Šarengradskoj ulici, a pepeo bacila.

Barbarstvo i mržnja

No barbarstvo i mržnja komunističkih vlasti išli su i dalje. Kad je 1993. godine izvršena ekshumacija kardinalova tijela da bi se potvrdilo njegovo sustavno trovanje, otkriveni su tragovi karbolne kiseline koja je uštrcana u vene pokojnika, tako da su posmrtni ostatci balzamiranoga tijela potpuno raspadnuti. Komunistički su vlastodršci time htjeli zametnuti tragove trovanja.

Mržnja No barbarstvo i mržnja komunističkih vlasti išli su i dalje. Kad je 1993. godine izvršena ekshumacija kardinalova tijela da bi se potvrdilo njegovo sustavno trovanje, otkriveni su tragovi karbolne kiseline koja je uštrcana u vene pokojnika, tako da su posmrtni ostatci balzamiranoga tijela potpuno raspadnuti. Komunistički su vlastodršci time htjeli zametnuti tragove trovanja.

Začudo, jedan od objektivnijih sudova o Stepincu dao je poslije rata Milovan Đilas kad je rekao Ivanu Meštroviću slijedeće: "Da vam pošteno kažem istinu, ja mislim, i nisam sam u tom uvjerenju, da je Stepinac čovjek neporočan, postojan karakter, koji se ne da slomiti. On je bio osuđen nevin, ali često biva u povijesti da pravednici budu osuđeni u cilju postignuća nekih političkih ciljeva...nemamo ništa protiv njegova hrvatskog nacionalizma, ali ne možemo podnositi njegovu privrženost rimskom papi. Mi uklanjamo sve što nam je na putu. Svrha posvećuje sredstvo...Da je samo proglasio hrvatsku Crkvu odcijepljenu od Rima, mi bismo ga do oblaka uzdigli." (Vladimir Horvat: Kardinal Alojzije Stepinac, Zagreb-Samobor-Krašić, 2008. str. 196.).

Dopustite mi da na završetku citiram riječi blagopokojnog kardinala Franje Kuharića izgovorene u Rimu 13. prosinca 1990. godine, na skupu koji je organizirala Papinska međunarodna marijanska akademija u suradnji sa Hrvatskim zavodom sv. Jeronima i Hrvatskom zajednicom u Rimu. Tom prigodom je kardinal Kuharić rekao i ovo: "Između listopada 1946. i veljače 1960. Stepinac je napisao mnogo pisama, osobito biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama, koji su u većini spisi velike duhovnosti. Vrlo čvrst, zajedno s poticanjem na ustrajnost, on je izricao uvjerenje da komunizam ne će dugo trajati. Danas, dok mi gotovo jedva vjerujemo, to se događa pred našim očima. Ali, budimo uvjereni, da je to plod mnogih molitava, mnogih suza i mnogih patnja."

Evangelje ljubavi

Poput svoga Učitelja Stepinac je svojim životom posvjedočio evangelje ljubavi, kako nose naslov opsežne tri knjige o životopisu, dokumentima i svjedočanstvima koji su vezani za blaženog Alojzija Stepinca, a materijali sakupljeni od msg. Jurja Batelje.

Stepinac je dopustio da bude raspet od komunističkih Kaifa i Pilata 20. stoljeća. No, usprkos današnjeg pokušaja od strane recikliranih komunista da se te Kaife i Pilate rehabilitira pod oznakom antifašizma (i Staljin je bio uvjereni antifašist, ali što mu to vrijedi kad je bio komunist, dakle krvoločniji od fašista), ti Kaife i Pilati su sramotno nestali sa povijesne pozornice zajedno sa zločinačkom ideologijom komunizma, a

Stepinac, poput svoga Učitelja, ostaje svijetli uzor bogoljublja, domoljublja i čovjekoljublja.

Kako je rekao američki biskup, poznati pisac i televizijski propovjednik Fulton Sheen, Stepinac je došao pred sud kao duhovni vođa Hrvata, a izašao je sa suda kao vođa svoga naroda i kao primjer za svijet.

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/14250-kardinal-alojzije-stepinac-svijetli-uzor-bogoljublja-domoljublja-i-covjekoljublja.html>

AKADEMIK KUZMA KOVAČIĆ, ZAGREB, 2022.

RAZGOVOR ZA „7 DNEVNO“

Marina Tenžera

Ožujak 2021.

Velike se polemike danas vode oko uloge prvog hrvatskog predsjednika. Jedan je tjednik čak imao naslov „zašto Tuđman neće biti upamćen kao velikan“. Što vi kao autor reprezentativnih spomenika Tuđmanu u Zagrebu i u Škabrnji mislite o tome?

To, zapravo, nisu polemike, nego naručeni povlašteni javni monolozi protivnika hrvatske državne samostalnosti - kvaziznanstvenika, ovisnih novinara i sličnih „polemičara“, koje objavljuju projugoslavenski, filokomunistički i filoglobalistički orijentirani mediji. Znamo, naime, da Hrvati nemaju što o tome polemizirati, jer je Franjo Tuđman vodio naš narod do ostvarenja sna o nezavisnosti - i u tome uspio! Upravo to, da je uspio, izaziva, ali i izluđuje „polemičare“. O tome polemizirati bilo bi kao da polemiziramo zašto se, recimo, dobro ne bi moglo zvati zlo, a zlo dobro. To i jest pravi cilj pokretača tih nakaznih „polemika“. Mislim da je „polemiku“ koju spominjete napisao Ivo Goldstein. Njegova javno očitovana odanost Titu, veleubojici Hrvata, govori i o njegovu problematičnom odnosu prema hrvatskom narodu i njegovoj državi. U tome je, čini se, pravi razlog njegove prognoze da „Tuđman ne će biti upamćen kao velikan“. Kad velim da o tome nemamo što polemizirati, ne želim reći da na ovakve nasrtaje na naše pamćenje i naše savjesti moramo šutjeti. Ne, istinu treba govoriti, da bi laž isparila.

Tuđman se zalagao za pomirbu „lijeve“ i „desne“ Hrvatske, ipak, država nikada nije bila ovako podijeljena kao danas. Što mislite o ovom negativnom političkom fenomenu i kako će se on negativno odraziti u budućnosti?

Jasno je tko nije želio i ne želi pomirbu u Hrvatskoj – nelustrirani „ljevičari“. To se vidjelo još za Tuđmanova života, a pogotovo nakon njegova preminuća.

Zagovaratelj razdora poznat je od početka vremena i čovjeka. Kad je ono Isus potjerao zle duhove, sijae razdora od početka, u svinje (Evangelje po Marku), to krdo svinja odmah je, ne sutra nego isti čas, pojurilo u ponor. Iz te biblijske opomene razvidno je što mislim o tome negativnom političkom fenomenu i njegovoj, ne daj Bože, „svijetloj perspektivi“.

Onaj tko voli svoj narod i naciju kojima pripada, svakako ne će slijediti taj sirenski zov, jer zna da razdor donosi čovjeku, narodu i svakoj zajednici samo nevolje. Zato bi poklonici Duha ljubavi u hrvatskome narodu toga zloduha, Duha razdora, trebali stalno „oblačiti u glinu“, da se osuši i konačno raspadne, a to zahtijeva otpor, žrtvu.

Najotrovniji rasad i plod razdora u našem narodu je demografski slom, izumiranje. To je onaj ponor koji smo spominjali, put u bezdan – suprotstavljanje životu i Životvorcu. Za nemar, ako je samo nemar, prema životnome pitanju hrvatskog naroda uskoro će morati odgovarati svi najodgovorniji političari. To će biti glavno, ako ne i jedino pitanje kojim ćemo se dugo baviti. To je, dakle, povijesni čas, vrijeme u kojem će jugoslavenstvo i komunizam, i sve zlo iz njih proizašlo, u Hrvatskoj morati zauvijek zašutjeti.

Koliko ste uspjeli u Tuđmanovu spomeniku u Zagrebu oživjeti njegov lik i kako komentirate da je to djelo doživjelo razne reakcije od jako pozitivnih do jako negativnih?

Ako govorimo o oživljavanju Tuđmanova lika u tome spomeniku, uopće ne vidim razloga negativnim reakcijama, jer to sam upravo i napravio. Čak i više, vjerujem da sam oživio u liku i njegov duh, a po duhu osvijetlio i njegovo slavno djelo. E, tu vidim razlog onim „jako negativnim reakcijama“ koje spominjete. Ne vjerujem, naime, da tim reaktionarima negativnoga predznaka smeta nedovoljna sličnost(po njihovu osjećanju) ili, pak, izostanak naočala (a čuo sam i takve opaske te od novinara dobivao takva pitanja).

Druga je stvar pitanje kiparskoga govora, izraza tj. likovno, stručno pitanje. Razumije se da su moguća različita mišljenja i pogledi, ali čak i stručna mišljenja često su namazana ideološkim bojama, u ovom slučaju crvenom.

O tome mojem djelu rekao sam što sam imao reći u času svečanoga njegova otkrivanja 10. prosinca 2018., jer sam znao da će poslije to biti teško učiniti u ovakvom medijskom svijetu i prostoru, a ne zato da bih nastupio kao govornik. Ali, srećom, o spomeniku je objavljena spomen–knjiga iz pera Ivana Aralice, Ivana Rogića i Milana Bešlića, s fotografijama Gorana Vranića, jedina relevantna riječ napisana do sada o tome spomeniku, koju smo, kako je i red, budući da je Franjo Tuđman akademik, predstavili u Palači, sjedištu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu 11. prosinca 2019., godinu dana nakon podizanja spomenika. Vidimo, eto, ni Horacijeva „Exegi monumentum...“ možda nije uvijek točna.

Spomenicima, umjetnosti općenito, treba vrijeme, ono je pravi sudac. Do tada, mirno i s ponosom živim sa svojim djelom i radujem se da smo njime zabili zadnji čavao u lijes Jugoslavije, i to čavao iskovan od kiparske umjetnosti.

Prvog hrvatskog predsjednika poznavali ste i privatno. Kakav je bio čovjek i što mislite da su njegove najveće zasluge u stvaranju države?

Nas je povezala i ljudski zblížila ljubav prema Domovini, koju sa i sam nastojao svjedočiti prvenstveno u svome kiparstvu, ali i javnom riječju, te sam je imao priliku izraziti i u javnim kiparskim, spomeničkim djelima u vrijeme stvaranja i obrane hrvatske države i u vrijeme pomutnje nakon toga. Više puta sam imao čast susresti se s Predsjednikom i tako doživjeti njegovu osobu gotovo privatno. Doživio sam ga kao iskrena i srdačna čovjeka, čovjeka ljubavi, predana pozivu i spremna ispuniti svoje poslanje koliku god žrtvu ono zahtijevalo. Bila mu je na srcu samo hrvatska sloboda, kojoj je pripremao pute dugo i sustavno. I vidio sam, kao i toliki drugi, da samo on kao istinski državnik to zna i može ostvariti. Njegova je najveća zasluga u ponovnom stvaranju samostalne hrvatske države,

za razliku od drugih hrvatskih velikana u povijesti, da ju je i stvorio. S hrvatskim braniteljima, koji su mu vjerovali i istu ljubav za Domovinu dijelili. Stvorio ju je, znači, na čvrstim temeljima i zato će Hrvatska živjeti vječno, kao i njezin tvorac u srcima Hrvata.

Što mislite je li trebalo u glavnom gradu dizati još jedan Spomenik domovini kada je na Medvedgradu vaš Oltar domovine?

Naravno da nije trebalo. Oltar hrvatske domovine na Medvedgradu jedini je autentični spomenik iz vremena stvaranja i obrane hrvatske države, identitetsko mjesto suvremene hrvatske povijesti, i to nitko ne može promijeniti ni izbrisati iz našeg pamćenja i srca svakoga Hrvata. Za taj spomenik, simbol zahvalnosti svima koji su se kroz povijest žrtvovali za Hrvatsku, zaslužan je upravo hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. Je li se zato i napravio novi spomenik domovini? Bilo bi mu, ipak, bolje da se ni „rodio“ nije!

Koliko je danas Oltar domovine u funkciji s obzirom ne samo na novi Spomenik domovini nego i na činjenicu da je 2000. godine, nakon smrti predsjednika Tuđmana na vlast došla koalicija, a onda i predsjednik Stipe Mesić, koji su svojevrijem ukinuli odavanje počasti državi i narodu na tom mjestu?

Oltar hrvatske domovine danas nije u svojoj izvornoj funkciji službenog mjesta davanja počasti narodu i državi, ali stoji i k njemu će dolaziti naši ljudi dok hrvatska domovina živi. A zemaljska domovina nije samo zemaljska stvarnost i vrijednost, nego i transcendentna. Ona, pak, bijedna, prijetvorna i nasilnička pojava „drugog predsjednika“ i tadašnja koalicijska družba (pa i one kasnije) usudila se dirati u tu svetu stvarnost kao da je njihovo vlasništvo. Dakle, ne samo novac, poduzeća i ustanove, vlast i ostalo da je njihovo, nego i sama vječnost.

Rođeni ste na Hvaru, otoku kipara. Koliko su vas korijeni i djetinjstvo u tom divnom krajoliku odredili kao budućeg umjetnika?

Rodio sam se u drevnome gradu Hvaru, ljepoti njegova prostora i mora što se prednjim prostire. Također, i u radosti obiteljskoga i zavičajnog ozračja, u radosti vjere i plemenitosti kulturne i umjetničke baštine rodnoga grada. Takvo mjesto rođenja, provedenoga djetinjstva i prve mladosti, čini mi se, nužno upućuje čovjekov pogled prema gore, prema Nebu, prema onome što zovemo i – neizrecivo. To je ono stanje duše koja traži riječ da bi izrekla susret s neizrecivim – nagnuće k umjetnosti. Stoga ne čudi što sam svoje prvo javno kiparsko djelo napravio baš u zavičaju, kao uzdarje – Vratnice hvarske katedrale. Time je započela obnova sakralne umjetnosti u Hrvatskoj.

Imali ste samostalnu izložbu u Rimu, za koju ste dobili uglednu međunarodnu nagradu »Fontane di Roma« koja se zvala »Hodočasnik u kiparstvu – hrvatski kipar Kuzma Kovačić«. Što ste izlagali i što vam je značila ova nagrada?

Izložio sam u Rimu, u središtu katoličkoga kršćanstva svoje kipove nadahnute kršćanskom vjerom želeći pokazati da i danas ta umjetnost ima što reći te da je upravo hrvatska umjetnost jedna od najljepših dionica umjetnosti kršćanskoga nadahnuća uopće. Na izložbi se moglo vidjeti svojevrsni opširni presjek kroz moj kiparski rad od početka do toga časa, travnja 2017. godine. Ugledna nagrada, koju su prije među

ostalima primili i glasoviti kipar Giacomo Manzu, slavni glumci Claudia Cardinale i Marcelo Mastroianni, pjesnici, državnici, kardinali i drugi uglednici iz čitavoga svijeta, potvrda je vrijednosti mogega kiparskog nastojanja, potvrda da je kulturna javnost Vječnoga grada prepoznala vrijednosti hrvatskoga kiparstva i – ponovni odaziv umjetnika Riječi.

Kao student sudjelovali ste u Hrvatskom proljeću. Kakva su to bila vremena i kako je izgledao vaš studij kod slavnih profesora?

Došao sam u Zagreb na studij kiparstva na Akademiji likovnih umjetnosti u jesen 1971., nekoliko mjeseci prije nasilnog prevrata, sloma Hrvatskog proljeća. Kad se to nasilje dogodilo, uključio sam se u obranu naših ideala kako sam mogao – paljenjem komunističkih novina na ondašnjem Trgu Republike okruženom kordonima milicije s psima (to je ona vatra što se vidi na dokumentarnom filmu, a čini mi se i na onom igranom, o tim teškim danima). U času dolaska na studij sve se još činilo dobro, poletno smo i ozbiljno započeli svoje studentske dane. Naši profesori bili su, kako velite, mahom najpoznatiji hrvatski umjetnici – kipari Janeš, Ružić, Sabolić, Rukljač, Michelli, zatim slikari Kulmer, Šebalj, Lovrenčić, Perić, Ivančić, Reiser, Parać, Kinert, Kuduz, povjesničar umjetnosti Matko Peić i oni mlađi, sad već veterani, koji su nas poučavali onome što smo i upisali – kiparstvu, slikarstvu i grafici. Dopuštali su i pratili svojim znanjem i iskustvom naše prve kreativne pokušaje, da bismo sa studija otišli potpuno spremni, opremljeni znanjem iz svoje struke, a ne zbunjeni „slobodom“ lutanja koja se danas često nudi na akademijama, u svijetu i kod nas. Naša generacija 1971. dala je proporcionalno velik broj umjetnika, koji danas nastavljaju putem slavnih svojih predšasnika. Možda je slom naših mladenačkih snova o hrvatskoj slobodi bio poticaj da se umjetnošću založim za ostvarenje tih snova, osobito dva desetljeća kasnije kad je ta sloboda u veličanstvenoj borbi i pobjedi nad srpskim okupatorom konačno i ostvarena.

Koliko vam je hrvatska kiparska baština nadahnuće u stvaranju?

Umjetnost, koja je uvijek živa, bilo kao djelo nastalo u prošlosti ili pak u suvremenosti, ne bi mogla biti živom bez svoga korijena, umjetničke, kuturne i duhovne baštine, bez poštivanja onoga što smo primili od onih koji su nam predhodoili. Hrvatsko kiparstvo najvrjedniji je dio hrvatske umjetnosti, od onog pučkog i onog davnog i bezimenog do umjetnosti visokih autorskih dostignuća, staro i novo. Tako da sam u hrvatskoj kiparskoj baštini utemeljio i svoj kiparski izraz i govor, znajući i poštujući jezik kojim je „izgovorena“ naša baština te u njoj nalazeći danas toliko novoga, da mi novo nije bilo potrebno tražiti u budućnosti, nego radije u vječnosti.

Radite u raznim materijalima. Kako se mijenjao vaš umjetnički izraz od prvih radova „kiparskih pjesama“ i kako su oni izgledali?

Kiparstvo bez tijela odnosno tvoriva ne postoji, upravo je ono najbolja potvrda utjelovljenske naravi umjetnosti. Tvorivo, svako sa svojim svojstvima, određuje i formu, tako da se može reći kako se kip može napraviti u svakome tvorivu, ali ne i svaki kip u svakome tvorivu. Ta zavisnost, „suživljenost“ tvoriva i oblika, odredila je početak mogega kiparstva, moje kiparske pjesme, skulpture – simbole jednostavnih oblika koje govore sugestijom i „jezikom“ tvoriva, kako naravnog tako i duhovnog.

To, da je sva vrijednost umjetničkog djela u njemu samome, a ne oko njega, isповijedam i danas tako da istom formom oblikujem te kiparske pjesme i spomenike.

Radili ste mnoga sakralna djela među ostalim oltarni reljef »Vječna proslava« u zagrebačkom svetištu sv. Mati Slobode (2005.). Što nam možete reći o simbolici ovog osobitog djela u kojemu Krist izvire iz bjeline u slavi?

Reljef Vječne Proslave izraz je zahvalnosti našim braniteljima koji su žrtvovali život za hrvatsku slobodu te svjedočenje vjere u Uskrsnuće i Proslavu Kristovu i po njemu u uskrsnuće i Proslavu naših poginulih branitelja. Krist je Sloboda, a njegova Sveta Mati, koju na reljefu kao da Sin nosi u krilu, Mati je Slobode, kako se i zove svetište u kojem se nalazi taj reljef.

Među vašim djelima izdvaja se i kip bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu. Kako ste doživjeli Stepinca i njegovu tragičnu sudbinu s obzirom da je riječ o povijesnoj личности koja i danas izaziva burne polemike?

Blaženi Alojzije Stepinac izaziva polemike tj. protivljenja onih sablažnjenih hrvatskom državnom nezavisnošću budući da je on, od ljudi, hrvatski duhovni kamen zaglavni. Svako protivljenje Stepinčevoj svetosti, njegovu svjedočenju i djelu, protivljenje je i hrvatskoj slobodi i hrvatskome pravu na državu. Njegov otpor trima velezlima, fašizmu, nacizmu i komunizmu (sva tri su ljevičarski pokreti!) i žrtva položena za ljudska i Božja prava velik su dar čitavome čovječanstvu. Tako sam ga i prikazao u kipu, kao žrtvu koju daruje za nas. Već same one divne njegove riječi izrečene protiv komunizma i prije nego je ta čizma ugazila na hrvatsko tlo, dovoljno govore o njegovoj ljudskoj veličini. Kad bl. Alojzije Stepinac bude, nadamo se, uskoro proglašen svetim, to će biti pravi i konačni izlazak hrvatskog naroda iz duhovnog sužanjstva. Bit će to veliko slavlje u Hrvata i Katoličkoj crkvi cijeloga svijeta, koje će prokazati sve nepravde učinjene njemu i hrvatskom narodu, obnoviti vjeru u život naših ljudi i biti znak i potvrda da dobro uvijek na kraju pobjeđuje zlo.

Što vam znači vjera u stvaranju i životu?

„Bez nedjelje ne možemo živjeti!“, govorili su stari kršćani. I meni je vjera, život s Bogom, pravi život i nadahnuće za kiparsku umjetnost. Mi smo bili ljudi katakombe, cijeli naš naraštaj kroz čitav život, i u njima smo palili svjetiljke među kojima je i svjetiljka umjetnosti, da bismo rastjerali tminu. Zato su ova nova nastojanja da nas se ponovo stjera u katakombe za nas staro iskustvo i zbog toga pravi „mačji kašalj“ (stanje je opasno!).

Što nam možete reći o oltaru i ambonu na Bleiburškom polju 2007. godine i činjenici da se političke garniture koje se smijenjuju na vlasti također grubo poigravaju sa ovim mjestom sjećanja na stradale?

Bleiburg je početno mjesto i simbol zvjerskoga pokolja pola milijuna Hrvata, razmjerno jednog od najvećih genocida počinjenog nad nekim narodom u povijesti svekolikog čovječanstva, genocidnog zločina jugoslavenskih komunista i pridruženih im četnika, uz asistenciju britanske kraljevske vojske, nad nevinim i bez suda pogubljenim ljudima. Nezamisliva je lakoća ponižavanja ljudskog života i dok Hrvatska ne pokopa dostojno svoje mrtve i ne osudi jasnom riječju, skupa s čitavim

svijetom, taj u nebo vapijući zločin, ostat će u blatu laži i ne će u zrcalu vidjeti svoje čisto lice. Podižući oltar na bleiburškom polju, napravili smo prvi korak k nacionalnoj katarzi i sretan sam što sam taj oltar imao čast napraviti.

Kako je nastao oltarni reljef »Slava hrvatskim mučenicima« na Udbini?

To je bila zamisao sad pokojnog prvog gospićko-senjskog biskupa Mile Bogovića, čovjeka koji se toliko zalagao za dostojanstvo hrvatskih žrtava, osobito žrtava komunizma, koji me pozvao napraviti Reljef hrvatski mučenika u istoimenoj crkvi na Udbini. Svojevrsni reljefni triptih isklesan je u bračkome kamenu, od velikih blokova koji čine kompoziciju dugu oko 14 metara i visoku gotovo 9 metara, a sva tri čine cjelinu – zemaljsku i nebesku zbilju, prikazujući hrvatska stradanja i Proslavu: lijevo Bleiburg, desno Vukovar, a u sredini Krbavska bitka, nad kojima sjaji veliki lik Uskrsloga Krista okružena hrvatskim mučenicima – svecima, blaženicima i junacima u Slavi.

Radili smo na reljefu dvije godine, a dovršen je 2015. i svečano otkriven i blagoslovljen. Veliki je to pothvat, na čast našem naraštaju.

Među vašim javnim skulpturama ističe se i spomenik papi Ivanu Pavlu II. u Selcima na Braču i reljefa sv. Ivana Pavla II. u Nadbiskupskoj palači u Splitu. Kako ste doživjeli i kako ste prikazali jednog od najomiljenijih svetih otaca u 20-om stoljeću. Što je Ivan Pavao II. značio za Hrvatsku?

Papa Ivan Pavao II., sada svetac, bio je Šimun Cirenac Hrvatskoj i Hrvatima u teškom času borbe za opstanak i anđel koji je pomogao raskinuti okove našega robstva. Zapravo, on je zaslužan za priznanje Hrvatske u svijetu kao nezavisne države.

Spomenik na Braču, cijela Papina figura, prvi je takav njegov spomenik u svijetu, kao djelo kiparske umjetnosti. A reljef u Nadbiskupskoj palači u Splitu možda je prvi koji prikazuje Ivana Pavla II. kao svetca. Ne bismo smjeli zaboraviti da je nas Hrvate ovaj svetac nazvao - narodom nade. Velika je to obveza pred Bogom i pred svijetom.

Autor ste hrvatskoga kovanog novca, kuna i lipa. Najavljena je zamjena kune eurom. Kako ste to doživjeli?

Doživio sam to kao sramoćenje Hrvatske. Umjesto da se još dugo radujemo našem suverenitetu, srljamo pod novčarske skute strancu. Nikakva novčarska ni ekonomska struka ni razlozi to ne mogu opravdati. Neću nikad zaboraviti radost Predsjednika Tuđmana na izložbi o nastanku kune, hrvatskoga kovanoga novca, priređenoj u Modernoj galeriji u Zagrebu 1996. godine i, nasuprot tome, naslađivanje kasnijeg predsjednika Države, predsjednika Vlade, guvernera Hrvatske narodne banke i njihovih drugova najavljujući proces uvođenja eura tj. ukinuća kune, a sve to na proslavi 20. obljetnice uvođenja kune u optjecaj kao hrvatske valute. Bio sam tamo i tužan slušao njihove govore. Odluka o zamjeni kune eurom, tim u svakom pogledu ružnim, ali i opasnim novcem, ne smije proći bez svehrvatskog referenduma. Pozivam, stoga, na otpor ukidanju hrvatske nacionalne valute! Sjetite se samo da ćete na tim novčanicama umjesto likova naših povijesnih velikana gledati hladne zidove nove babilonske kule.

Predajete kiparstvo na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Što nam možete reći o novim generacijama budućih kipara?

Mojim studentima kiparstva na Akademiji u Splitu nastojim prenijeti kiparsko znanje i otvoriti im pogled prema Gore, jer je umjetnost uvijek gledala tako, a ne lijevo-desno. Naši su naraštaji desetljećima odgajani u nakaznome marksističkom materijalističkom duhu i poučavani povijesti koja to nije bila, estetici koja to nije bila, i sve tako redom. Ja nastojim, koliko mogu, to „razmontirati“, a studenti su željni znanja po koje su došli i željni su istine. Oni će, barem najbolji među njima, vjerujem, znati sačuvati visoku razinu hrvatskoga kiparstva i samu vjeru u umjetnost.

Što mislite o suvremenoj globalnoj likovnoj sceni s obzirom da se često izlažu i zastarjele i reciklirane ideje na velikim izložbama umjetnosti?

O toj sceni mislim baš kao o „sceni“, velikoj globalističkoj predstavi punoj praznine. Zanimljivo je da te koncepcije više ne računaju s ljepotom, a to znači ni s istinom. Veliki, pravi hrvatski estetičar Rajmund Kupareo govorio je da „nema ljepote bez istine, ni ružnoće bez laži.“ Ako se odustaje od ljepote (one duhovne, naravno), znači da se priklanjamo laži, a to se u umjetnosti zove kič. Mislim, dakle, da je samoprovzana tzv. suvremena umjetnosti (ne sva umjetnost naše suvremenosti!) zapravo - kič, u likovnome i duhovnome smislu, a s njom i sve te velike izložbe i manifestacije koje nameću krivu sliku i svrhu umjetnosti.

Ovdje ću rado najaviti da skoro izlazi iz tiska Kupareova knjiga „Estetička aksiologija“, prevedena sa španjolskog, u izdanju Ogranka Matice hrvatske u Hvaru. Znak novih vremena, s obzirom da u estetici, osobito kod nas, još uvijek prevladava nesretni materijalistički duh koji s estetikom nema uistinu nikakve veze.

Na kakvom novom projektu radite?

Ispričavam se, ali nije mi baš draga riječ projekt. Uvijek me, naime, podsjeća na Babilonsku kulu i sve što s njom ide. Nasuprot tome, radim novu, kamenu krstionicu za hvarsku katedralu i lik sv. Prošpera, zaštitnika grada Hvara. Također, modeliram reljefe-portrete blaženoga Alojzija Stepinca, Predsjednika Franje Tuđmana i kardinala Franje Kuharića. Pripremio sam i samostalnu izložbu koja se trebala održati u sklopu Međunarodne kulturne manifestacije Dani kršćanske kulture u Splitu, kao Veliku nagradu „Ivo Dulčić“ koju sam dobio na prošlome Salonu kršćanske likovne umjetnosti (2019.), koji se naziva istim imenom velikog hrvatskog slikara i održava u okviru spomenute manifestacije, ali zbog velepošasti ponovo je odgođena. K tome, nastavljam i s kiparskim „pjesničkim diverzijama“, koje tako nazivam jer se na polju umjetnosti, kao i na drugim područjima života, upravo zbiva veliki, odlučni duhovni boj. Umjetnost je uvijek bila mač u obrani ljudskosti. I umjetnici su vitezovi!

Kuzma Kovačić

ŽIVOTNI INTERVJU:

LEGENDARNI KUZMA KOVAČIĆ: DIZAJNI EURA SU RUŽNI, SRAMOTA JE DA IMAMO ISTOG TESLU KAO SRBI

Hvarski i splitski kipar, autor Oltara hrvatske domovine na Medvedgradu, triju Tuđmanovih spomenika, ali i hrvatskoga kovanog novca, u životnom intervjuu teško se miri s činjenicom da kuna odlazi u povijest

Večernji list, 20. VELJAČE 2022

Slavica Vuković

Kuzma Kovačić, akademik i redoviti profesor na Umjetničkoj akademiji u Splitu, po mnogima je najveći i najbolji živući hrvatski kipar. S njegovim raskošnim talentom susrećemo se diljem Hrvatske, BiH, čak i u Vatikanu, gdje su postavljene brojne njegove skulpture. Vratnice i oltar hvarske katedrale djelo su kiparskih ruku Kuzme Kovačića, kao i spomenici Franji Tuđmanu u Zagrebu, Škabrnji i Velikom Trgovišću, Oltar hrvatske domovine na Medvedgradu, spomenik papi Ivanu Pavlu II. u Selcima na Braču, kip Alojzija Stepinca u Zagrebu, reljef Slava hrvatskih mučenika u crkvi u Udbini... Priredio je 60 samostalnih izložbi, najveće su bile u Rimu 2017. i Hvaru 2018., izlagao je na više od 200 skupnih izložbi, djela mu se nalaze u našim nacionalnim muzejima i u Vatikanu. Dobitnik je brojnih stručnih i nacionalnih priznanja i nagrada te nekoliko međunarodnih. Nositelj je triju hrvatskih državnih odličja koja mu je dodijelio predsjednik Tuđman.

Pred nama je zamjena hrvatske kune za euro. Vi o tome nemate dobro mišljenje ni kao Hrvat, građanin Hrvatske, niti kao autor hrvatskih kovanica – kuna i lipa?

Nisam za to da se naša nacionalna valuta ukine i zamijeni eurom jer je ona sidro našeg nacionalnog suvereniteta i izraz hrvatskog identiteta danas. Nije svejedno imati na novčanicama, koje svaki dan gledamo i imamo u ruci, naše povijesne velikane ili pak one hladne zidine, koje s našim nacionalnim identitetom nemaju nikakve veze. Razlozi koji se navode dok se tvrdi da je bolje prijeći na euro su trgovački, bankarski, tobože gospodarski razlozi, ali nije sav smisao novca u tome. Postoje i veće vrijednosti u životu naroda, pa i kad je riječ o novcu. Možda bismo i mogli imati neke takve koristi, iako je i to upitno, ali žrtvovati nacionalnu valutu za tu upitnost čini mi se potpuno iracionalnim. I još takvu odluku donijeti bez nacionalnog referenduma!? Odluka da se kuna ukine, a uvede euro je političke, a ne stručne naravi. Mislim da je ta politička odluka opasna. Struka, pak, dvoji o ispravnosti te odluke. Znakovito je upozorio dr. Ljubo Jurčić na tribini Matice hrvatske održane nedavno u Zagrebu pod nazivom „Euro – da ili ne?“. „Posljedice se neće osjetiti nakon uvođenja eura, već nekoliko godina poslije. Euro je bio dobar cilj, ali Hrvatska nije spremna. I kad ga uvedemo s ovakvom strukturom i ekonomijom, 2030. mladi će otići van. Oni koji ostanu radit će

za strane firme, a ono što bude vrijedilo od hrvatske imovine bit će u stranim rukama.“ Krasnoga li cilja! Ni one slavne „guske u magli“ ne bi ga se posramile.

Premijer je rekao kako smo se za euro odlučili na referendumu kojim smo donijeli odluku o ulasku u Europsku Uniju.

Ako je bilo u potpisanim ugovorima između nas i Europske Unije nešto što nas obvezuje na euro, onda su nam to naše vlasti morale reći. To u referendumskom pitanju nije stajalo. Sve skupa, ovo je zaista tužan čas za mene, posebno kao autora hrvatskoga kovanog novca, kao i za veliku većinu naših ljudi.

Htio bih naglasiti da je hrvatski kovani novac djelo kiparskih ruku, ne samo optjecajni novac koji sam ja oblikovao, već i prigodni - zlatnici i srebrenjaci, koje smo također oblikovali isključivo mi hrvatski kipari. Oblikovanje kovanoga novca uvijek je bio izrazito kiparski posao. Reljef, ta zahtjevna kiparska disciplina redukcije treće prostorne dimenzije, prava je likovna vrijednost, a ne tamo nekakav površni, „strojni dizajn“. Upravo se tako, „strojno“, kompjutorski pristupilo ovom natječaju za „hrvatsku stranu“ eura. Glumi se nekakva demokratičnost, da tobože svi mogu napraviti taj tzv. dizajn, a demokratičnosti kod donošenja odluke o uvođenju te nesretne valute nije bilo. Tako da sve to skupa, preuzimanje eura i ukidanje kune, meni više sliči na nestrpljivu političku želju i odluku da se kuna ukine, a ne toliko da se postigne ekonomska korist. Vidjeli smo kako se prononsirani Jugoslaveni poput Žarka Puhovskog naslađuju zbog ukidanja kune. Spominjući to, sjećam se proslave 20. obljetnice uvođenja kune, hrvatskog novca, to je bilo 2014. u Hrvatskoj narodnoj banci. Tamo su se, baš u toj i takvoj prigodi, Predsjednik hrvatske države Josipović, Predsjednik hrvatske Vlade i guverner Hrvatske narodne banke, zamislite, otvoreno javno i službeno radovali ukinuću hrvatske valute kune i najavi uvođenja stranoga novca, eura, kao našega. Više su se radovali tome nego 20. obljetnici uvođenja kune. Tu sam žalost doživio svojim očima i ušima na toj proslavi. Takve se pojave mogu povezati (i objasniti) i s drugim oblicima reduciranja hrvatstva u našoj javnosti, na političkom i osobito na kulturnom području. Čemu to, pitamo se, koja je to vrst hrvatske političke pameti?

Možete li usporediti sada provedeni natječaj za hrvatski euro, na kojega se vi niste ni javili, s onim za dizajn kovanih kuna na kojemu ste pobijedili?

Natječaj za oblikovanje kuna i lipa, hrvatskoga kovanoga novca, bio je ozbiljan i stručan, temeljit, iako raspisan u ratnim uvjetima kao žurna potreba. Na taj pozivni natječaj bilo je pozvano sedam kipara, starijih i mlađih, onih koji su se bavili medaljerstvom odnosno reljefom, dakle naši najbolji takvi kipari tog vremena. Sjećam se da sam u času poziva na natječaj radio u Hvaru na oblikovanju novoga, kamenog oltara hvarske katedrale. Bio je konac ožujka 1993. godine, a natječaj je u svim njegovim elementima okončan, koliko se sjećam, pred ljeto. Morali smo izraditi crteže kao i modele lica i naličja kovanica, izmodelirati reljefe promjera 15 centimetara. Ustanovljena je bila stručna državna komisija koja je provela natječaj za izbor likovnoga rješenja i za izradbu novčanica i kovanica, a predsjednik je bio prvi ministar financija Marjan Hanžeković. Članovi komisije su bili, primjerice, i vrsni numizmatičarski i likovni stručnjaci Dalibor Brozović i Igor Zidić. Bio je to ozbiljan pothvat, a ovaj natječaj kao da je namjerno bio površan. Oblikovanje hrvatskoga

kovanoga novca bilo je povjereno kiparima, a novčanice su radili naši najbolji slikari - grafičari. Komisija je zadata zadala motive, sadržaj lica i naličja, a mi smo predložiti likovno rješenje. Razmišljajući kako pristupiti traženju rješenja, pomislio sam na to da je antički novac, u kojem je sve podređeno krugu, pravi put u tome traženju, pa sam ponudio rješenja u kojima sam se prisjećao oblika antičkih novčića koje nalazimo na našem tlu i dio su i hrvatske kulturne povijesti. Hrvatski kovani novac bio je prepoznat u struci diljem svijeta kao jedan od najljepših novaca našega doba.

Kako su vam se kao umjetniku svidjeli odabrani radovi za izgled hrvatskog eura?

Nisu mi dragi. Hladni su i dosadni – ružni! Poput žetona u kockarnici.. Taj tzv. dizajn, primjerice fotografija kune preuređena kompjutorskim putem, zaista nije nikakva likovna vrijednost. Ružno je i to da je jedno rješenje prokazano kao plagijat. Ista stvar se dogodila i s kovanicom s likom Nikole Tesle. Uzeta je tuđa fotografija, ali njen autor više nije živ.. Međutim, puno je sramotnije to što Srbija na svom novcu ima potpuno istu fotografiju - portret Nikole Tesle? Sramotnije od uzimanja kune s tuđe fotografije! Ne vjerujem da ljudi koji su odlučivali (politika!) koji će motivi biti na tim „našim“ eurima nisu znali da Srbija već ima doslovno isti Teslin lik na svojoj novčanici.. Meni zato ovo miriše na neko ponovno nesretno zbližavanje - preko novca. Svaka čast izumitelju Nikoli Tesli, ali mi smo u davnijoj povijesti, puno prije njega, već imali velike znanstvenike, za hrvatski identitet puno važnije zaslužnike, poput Ruđera Boškovića, kao i po svemu svijetu glasovite ljude, poput književnika-humanista Marka Marulića, oca hrvatske književnosti. Tako prozirno i sramotno preskočili smo i hrvatske državničke velikane, koji su hrvatskom narodu oživjeli svijest o vlastitom nacionalnom identitetu i državnome pravu, Franju Tuđmana i Antu Starčevića!?

Neki smatraju i da je motiv kune promašen.

To ne! Nikako! Zbog kontinuiteta s nacionalnom valutom. Međutim, moglo se sačuvati baš lik kune s našega optjecajnog kovano novca. Sve skupa, dakle, izvedeno je nestručno u likovnom i nerazumno (u najmanju ruku) u političko – kulturološkom smislu.

Okrenimo se vašem trenutnom radu. Na čemu radite?

Pripremam se za jedan veliki kiparski pothvat, oblikovanje novih, brončanih vratnica bjelovarske katedrale, koja se obnavlja već neko vrijeme. Pozvao me biskup Vjekoslav Huzjak da predložim oblikovno rješenje novih vratnica. Kako je katedrala građena u neobaroknom stilu, treba voditi o tome računa. Radim trenutno studiju, da bih mogao započeti s radom na vratnicama visokim preko tri, a širokim preko dva metra. Doista, veoma zahtjevan posao! Kad se samo sjetimo da je Ghiberti radio firentinske vratnice 28 godina!

Ovo neće biti prve vratnice na katedrali koje radite. Autor ste i brončanih vratnica hvarske katedrale, kao i središnjeg oltara te kipova Petra Hektorovića i Hanibala Lucića. To je osobito zanimljivo zato što ste Hvaranin, to je crkva u kojoj ste kao dječak ministrirali, za nju ste emotivno vezani. Rijetki su živući

umjetnici autori crkvenih portala i oltara, kao i umjetničkih djela izloženih u crkvama.

Istina! I da se našalimo, tako Vam stari majstori koji bi sad imali i po 400 – 500 godina da su živi, postaju vrsnici. No, uistinu je to poseban, neusporedivo lijep osjećaj, ta utkanost u povijest katedrale, njenu umjetničku baštinu, baš tu gdje sam prvi put ugledao i doživio umjetnost i to ministrirajući, kako ste rekli. To je i osjećaj koji čovjeka uzdiže iz zemaljske privremenosti. A kako čovjek živi stalno svoju svakodnevicu, ponekad mu se sve učini kao nešto obično. Ali, zaista nije. Sjećam se kad je kardinal Franjo Kuharić prvi put došao u Hvar, sredinom 90-ih. Predstavljena mu je obnova katedrale. Naš ondašnji župnik don Joško Šantić, koji je pokrenuo obnovu, proveo je kardinala kroz crkvu. Bio sam i ja pozvan kao autor vratnica, oltara i spomenutih kipova. Tada mi je kardinal rekao: "Kada umjetnik sa svojim djelima uđe u jednu katedralu može biti sretan, jer zna da mu je time osigurano pamćenje novih naraštaja i da je ispunjeno njegovo poslanje." To je neupitna istina, pogotovo za umjetnika-vjernika. Time ne želimo, razumije se, umanjiti važnost drugih oblika kiparskog djelovanja u javnom prostoru, kao što je spomenička skulptura, kojoj sam i sam dao određeni prilog, ali ta vjernička dimenzija koja nas upućuje na transcendentno i vječno, obilježi svakog umjetnika na poseban način. Nije lako umjetniku dobiti takvu priliku. To je, eto, bilo i prvo veće kiparsko djelo sakralnoga značaja u novoj Hrvatskoj, po mišljenju struke i riječima drugih – veoma uspjelo. Kad je hrvatski predsjednik Franjo Tuđman posjetio Hvar ratne 1992. godine, predstavljene su mu nove vratnice naše hvarske stolnice.

Predsjednik Tuđman cijenio je vaš rad. Kada je 1993. bio kod Pape Ivana Pavla II za poklon mu je odnio odljev fragmenta Vratnica hvarske katedrale.

Vjerujem da je Predsjednik, koji je bio poznavatelj umjetnosti, cijenio moj rad. Za svoga prvog državničkog posjeta uopće, predsjednik Tuđman posjetio je papu Ivana Pavla II. i darovao mu tom prigodom brončani reljef, fragment Vratnica hvarske katedrale „Gospa s Djetetom“. Zbog svega, bio je to zaista jedan od najljepših trenutaka u mojem kiparskom životu, poput trenutka stvaranja hrvatske države u čitavom našem životu.

Svi su se divili vratnicama pa su vas pozvali da napravite i novi oltar u katedrali. To mi se čini još većim izazovom. Kako ste ga osmislili?

Oltar je središte, bit crkve. U likovnom smislu, trodimenzionalni oblik. Budući da se radi o drevnoj, renesansno-baroknoj katedrali, čitavom sam mojem poslu pristupio na način da se to novo koje ću izraditi skladno uklopi u starome, da se upravo „rodi“ iz staroga. Oltar je, do odredbi Drugoga vatikanskog koncila, bio vezan uza zid, a oblikovan kao sarkofag. Takvi su svi oltari u našoj katedrali i taj sam oblik izvukao u prostor stvorivši time oltar-skulpturu, onu pravu Stijenu, izrađenu od punoga kamenoga bloka - „dijela“ otoka Brača, otoka Hvarske biskupije. (Svaki oltar, naime, sad funkcionira u bitnome kao skulptura i postaje izrazito kiparski posao.) Postavljen na dnu svetišta, okrenut prema puku, on je i žrtvenik, i stol gozbe i sarkofag. Na „antependiju“, na prednjoj plohi oltara, uklesao sam motiv sa staroga glavnog oltara - križ u krugu, tzv. sunčani križ - sad ukrašen starokršćanskim motivom ribljih ljuski. Križ okružuju simboli vode odnosno mora i ribe te simboliziraju krštenje i ujedno naš

životni prostor, zavičaj i domovinu. Kamen je uglačan, pa lijepu strukturu kamena gledamo kao kroz morsku vodu. Mogu reći da su ta dva moja prva sakralna djela, napravljena baš za katedralu rodnoga mi grada, odredila i moj kiparski put. Oni su na blagoslovljen način zaista kiparski uspjeli, a bili su veliki rizik za mene. Da u tome nisam uspio, bilo bi jako teško opet doći doma.

U Hvaru ste se rodili, odrasli, završili osnovnu i srednju školu, a na studij na Umjetničku akademiju u Zagreb ste otišli turbulentne 1971. Jeste li sudjelovali u studentskim prosvjedima?

Došao sam u Zagreb na studij u jesen 1971., ponijevši sa sobom iz doma tu svijest o nacionalnom pitanju, nacionalnoj slobodi. Došao sam u Zagreb s tom radošću i teretom, sretan što se Hrvatska budi i što živim te dane, ali vrlo brzo se odigralo i sve ono negativno – nasilje i drama. Tek došavši na studij, nisam bio uključen u studentske organizacije, ali sam se na studentskim sastancima na Akademiji, pogotovo kad su drama i nasilje već započeli, nastojao uključiti u otpor. Naši profesori bili su vrlo razumni i zaštitnički su se ponašali prema studentima. Kad su započela uhićenja i na Akademiju su došli žbiri, ali naši profesori nikoga nisu izložili ni predali. Kad su počeli spontani prosvjedi na Jelačićevom trgu, uključio sam se odmah u te prosvjede. „Vjesnik“ se još držao, još je zastupao hrvatske interese, ali nakon par dana hajke i tamo su obavili čistku. U znak prosvjeda uzeo sam zato „Vjesnik“, novinu, i zapalio ga nasred Trga. To je ona vatra koja se vidi na dokumentarnom filmu snimljenom tih dana i prikazivanom ponekad. Onda su ljudi počeli donositi novine i bacati ih u plamen. Stvorila se velika lomača, pa je odmah nasrnula „milicija“ s psima i „pendrecima“. Nasilnicima smo se odupirali kako smo mogli. Srećom, nisam bio uhićen. Prve večeri prosvjeda, u društvu s mojim Hvaranima susreo sam našeg profesora povijesti iz hvarske gimnazije Petra Korunića, koji se te godine preselio u Zagreb. Tješio nas je, da je sad teško, ali da će u ne tako dalekoj budućnosti naša muka roditi radošću – slobodom u vlastitoj, hrvatskoj državi.

Kako pamтите te dane, odnosno kako su na vas kao mladog čovjeka djelovali policijska brutalnost, uhićenja, represije...?

Bilo je to veoma teško iskustvo, naravno. Kako smo vrlo rano, već u djetinjstvu, i kao vjernici bili svjesni položaja našega naroda – da smo u katakombama - te smo nevolje nekako spremnije dočekali. Ipak su nas ta zbivanja i iznenadila, jer smo se nadali i željeli smo da bude drugačije. Razmišljali smo u tim okolnostima hoćemo li i kada dobiti novu priliku i hoće li to biti za našega života. To smo mislili mi mlađi, neiskusniji, a ljudi koji su imali uvid u povijesna i politička zbivanja imali su već jasne poglede i vizije, kao što ih je imao i povjesnik Franjo Tuđman te ih i ostvario niti 20 godina poslije te velike nevolje.

Kako je tekao Vaš profesionalni put nakon studija?

Ostao sam u Zagrebu nakon dovršenog studija 1976. još četiri-pet godina. Potreba da se kao mladi, završeni student kiparstva nekako uključim u likovni život bio je razlog za ostanak u Zagrebu. Prvi improvizirani atelier imao sam (unajmio) u Dalmatinskoj 10, ne slučajno, vjerujem, tamo gdje su srpski žbiri zatukli Milana pl. Šufflaya 1931. godine. U tom razdoblju, već za studija i nekoliko godina poslije, surađivao sam s

mojim profesorom, velikim hrvatskim kiparom Brankom Ružićem, od kojega sam mnogo naučio. Pomagao sam mu u njegovim atelijskim i spomeničkim poslovima ušavši tako u sve tajne kiparskoga poziva. Počeo sam izlagati odmah nakon završena studija. Prvu samostalnu izložbu u Zagrebu imao sam 1977. u Galeriji Vladimir Nazor skupa s prijateljem, kolegom sa studija, slikarom Igorom Rončevićem, a potom i doslovno samostalno u Galeriji Schira, pred odlazak iz Zagreba. U Zagrebu sam započeo kiparski život, ali drugi uvjeti života nisu mi se ispunili. Oženio sam se 1976., 1980. nam se rodio sin i odlučio sam u jednom času vratiti se na more, također i iz zdravstvenih razloga. Bila je dvojba između Hvara ili Splita, ali Split je nudio veće mogućnosti potrebne mladome kiparu. Zaposlio sam se, nakon nekoliko godina, na Školi likovnih umjetnosti, a prije toga priredio sam i važnu izložbu u Galeriji umjetnina u Splitu. I u kraćem zagrebačkom razdoblju i poslije u Splitu, nastojao sam neprekinuto djelovati i izlagati iako sam se za koliko- toliko normalne uvjete rada i života morao uvijek sam pobrinuti.

Bitan je i vaš pedagoški rad, jedan ste od osnivača Umjetničke akademije u Splitu.

Sa srednje likovne škole prešao sam na Fakultet prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja 1992. godine. Predavao sam kiparstvo, na likovnom odgojnom području. Iz toga je fakulteta i studija 1997. godine nastala Umjetnička akademija, kojoj sam suosnivač i na kojoj predajem kiparstvo studentima završne godine diplomskoga studija i danas, kao profesor u trajnom zvanju. Ove će godine otići u mirovinu.

Kakav je vaš intimni odnos prema toj činjenici?

A, čujte, kao i svaki čovjek želio sam da mi to životno doba ne dođe tako brzo, ali nova sloboda koju donosi mirovina (nakon one iz doba djetinjstva i prve mladost) nešto je što radosno iščekujemo. Svjestan sam da sam već učinio što sam mogao na pedagoškom polju i da bih se sad najslobodnije mogao posvetiti kiparskom poslu i, naravno, obiteljskom životu, osobito unučici koja mi je sad najveća radost. Koliko god to bio pomalo sjetan čas (oprostiti se od studenata i života na kakav si naviknuo i koji si zavolio), on ima i jedno dobro, pravedno svojstvo - vrijeme je prepustiti mjesto mladima.

Imate iza sebe 60 samostalnih izložbi, 200 skupnih, vaše skulpture postavljene su u brojnim gradovima ne samo u Hrvatskoj, već i u svijetu. Kako to da nema nijednog vašeg spomenika u Splitu?

Sudjelovao sam na nekoliko natječaja i nekoliko puta sam dobio drugu nagradu, a nisam ni izravno pozvan nešto u Splitu napraviti, tako da nije realizirano ništa od mojih prijedloga i zamisli.. Jedino stoji štandarac na Pjaci, Narodnom trgu, ali to nije skulptura u punom smislu riječi. Taj štandarac je bio teško oštećen nedugo nakon što je postavljen: bio je Uskrs, na njega je postavljen uskršnji ukras i netko ga je zapalio. Oštećen je kamen, pa je popravljen, bolje rečeno pokrpan, i to više nije ono što je bilo. I inače sam imao dosta "sreće" sa svojim skulpturama: što palež i oskvrnuća, što ukinuća njihovih funkcija (od spomenika Oltar hrvatske domovine na Medvedgradu, do sudbine Kune) – sve redom čisto divljaštvo.

Oltar hrvatske domovine zamišljen kao mjesto pijeteta žrtvama za Hrvatsku, nije suživio, ali Medvedgrad je nedavno obnovljen. Jeste li bili tamo i vidjeli kako se vaš spomenik uklopio i postoji li šansa da se sada vrati u funkciju?

Nakon smrti predsjednika Tuđmana i dolaska nesretne koalicije na vlast 2000. godine, kao i Stjepana Mesića za predsjednika države, odmah je samovoljno ukinuta funkcija spomenika Oltar hrvatske domovine i nikad mu nije vraćena. Bilo je čak želja, pa i planova, da se nasilno makne s Medvedgrada, ali tomu sam se suprotstavio i to ipak nije učinjeno. Nisam bio na Medvedgradu odkad je uređen, obnovljen, a nisam ni pozvan. Stari je grad obnovljen, ali spomenik je samo očišćen. Međutim, koliko mi je poznato, vječna vatra ne gori, što znači da nije obnovljen. Kad je na televiziji bio prilog da je obnovljen Medvedgrad, sam spomenik nije bio ni prikazan. Toliko o njegovu mogućem povratku u izvornu funkciju. Uostalom, već je napravljen tzv. Spomenik domovini u gradu Zagrebu, na Trgu Stjepana Radića, kraj gradske Skupštine i Lisinskog da bude zamjena ovome. U čemu, naravno, nije uspio ni u jednome smislu. Govorilo se o nepraktičnosti Medvedgrada (pitanje sigurnosti, prometa i sl.) kao mjesta za spomenik koji ima funkciju u državnom protokolu (delegacije, obredi...). Međutim, ja mislim da je glavni razlog bio u žalosnom htijenju vlasti da se hrvatska suvremenost odmakne od vremena stvaranja hrvatske države, Domovinskog rata i osobe predsjednika Tuđmana. Prvi Mesićev čin kad je došao na nezasluženo mjesto predsjednika države bilo je odreknuće od spomenika na Medvedgradu. Na žalost, ni sama stranka koju je osnovao predsjednik Tuđman, tj. njegovi nasljednici, počevši od Ive Sanadera nadalje, nisu razmatrali pitanje povratka spomenika na Medvedgradu u funkciju radi koje je i napravljen. To je bio jedini spomenik od nacionalnog značaja i značenja u Hrvatskoj toga slavnog doba, nastao u vrijeme stvaranja države i Domovinskog rata - kao spomenik svima koji su se kroz povijest žrtvovali za Hrvatsku, osobito branitelja poginulim u Domovinskom ratu. Taj lijepi, važni i u narodu neupitno ispravno shvaćen i potpuno prihvaćen spomenik identitetsko je mjesto naše suvremene hrvatske države, a tako lako je, upravo sramotno, od u najmanju ruku problematičnih političara, odbačen. To je teško shvatiti ako nemamo na pameti propalu, u nekim djelatnim podzemnim političkim krugovima još uvijek živu politiku detuđmanizacije - krugovima podložnim, i na žalost, vjernim onima izvan Hrvatske koji nisu ni željeli našu slobodu.

Vi ste autor spomenika predsjedniku Tuđmanu u Škabrnji, istog takvog u Slavonskom Brodu, ali i onih drukčije oblikovanih u Velikom Trgovišću i Zagrebu. Kako je to raditi tri kipa istog čovjeka?

To je jako teško. Ne velim da je to teško tehnički, nego je teško više puta sabrati svoje kreativne snage i izraziti u takvom spomeniku njegov puni i pravi smisao vezan uz osobu kojoj spomenik podižemo. Prvi spomenik predsjedniku Tuđmanu oblikovao sam 2001. godine. Postavljen je u Škabrnji. Njegov drugi odljev, također original, postavljen je nekoliko godina posije u Slavonskom Brodu. Oblikovanje prvoga, škabrnjskog spomenika bilo je posebno emotivno, a zbivalo se godinu dana nakon Predsjednikova odlaska s ovoga svijeta. To je ujedno bio i prvi spomenik predsjedniku Tuđmanu u Hrvatskoj, pa je i po tome bio poseban i zahtjevan. Raspisan je bio pozivni natječaj, nekoliko je kipara bilo pozvano i moj prijedlog je pobijedio. Kad je u Škabrnji spomenik svečano otkriven, bio je to neizmjereno lijep, ali i sjetan trenutak. Podizanje

toga spomenika formalno je bilo potaknuto i podržano od Tuđmanove stranke, ali to je bilo samo zbog puka, birača, za tzv. unutarnje političke potrebe. Ja sam spomenik radio s velikom odgovornošću i sviješću o velikome dobru koje je predsjednik Tuđman učinio našem hrvatskom narodu. Oblikovao sam njegovu portretnu figuru kao simbol, simbol ljubavi prema domovini, koju je on nosio duboko i iskreno u srcu i koja je pravi temelj naše nacionalne slobode - punine ljepote života u slobodi. Drugi spomenik Predsjedniku napravio sam u njegovu rodnom mjestu Velikom Trgovišću. Oblikovao sam ga kao nešto mlađega, prisjećajući se biblijskoga lika Davida. Mogu reći da sam zadovoljan sa sva tri moja spomenika tvorcu hrvatske suvremene hrvatske države.

Vaš spomenik Tuđmanu postavljen u Zagrebu 2019. godine također je podizao prašinu.

Te prašine dižu oni koji uopće ne žele spomenik Franji Tuđmanu, nigdje i nikad. Na njihovu žalost, rosa s neba vrati njihovu prašinu na zemlju, u blato. I od struke sam ponekad doživio, od manjeg broja povjesničara umjetnosti i kipara, više politički obojene komentare o spomeniku (crveno obojene!), a ne stručne. Spomenik u Zagrebu bio je, konačno, spomenik-priznanje koji hrvatska država podiže svome utemeljitelju, u glavnome gradu. To je pokazala i nazočnost najviših državnih i crkvenih vlasti te predstavnika najviših hrvatskih institucija na svečanosti otkrivanja spomenika 10. prosinca 2018. godine. Formalno, natječaj je raspisao, proveo te spomenik financirao Grad Zagreb, a za podizanje spomenika veoma se zalagao tadašnji, sada pokojni, gradonačelnik Milan Bandić. Taj spomenik izrazito je povezan s pitanjem mjesta na kojemu spomenik treba biti postavljen. U natječaju je bilo ponuđeno mjesto na Trgu dr. Franje Tuđmana, ali uvidjevši da je za takav spomenik potrebno u simboličkom i prostornom smislu bolje mjesto, odlukom Grada Zagreba odlučeno je da se spomenik postavi na drugome mjestu – na dodiru Vukovarske i Avenije Hrvatske bratske zajednice, u blizini Nacionalne i sveučilišne knjižnice, Trga Stjepana Radića (Gradska uprava i Koncertna dvorana Vatroslav Lisinski), i što je najvažnije, na osi od zagrebačke katedrale na sjeveru prema jugu, prema najvažnijim spomeničkim skulpturama hrvatskih povijesnih velikana. To mjesto spoj je staroga i novoga dijela Zagreba i postaje identitetsko mjesto, simboličko sidro hrvatske državnosti.

Jeste li Vi zadovoljni mjestom na koje je postavljen?

Jesam. Kako rekoh, postavljanje spomenika na toj osi ostvarena je simbolička povijesna poveznica, a fizički je na spoju starog i novoga dijela grada, u blizini naših važnih institucija. To je zaista postalo mjesto koje označuje i određuje našu povijest, taj spomenik, simbolički, zadnji je čavao u lijesu propale Jugoslavije i jugoslavenstva uopće, i to izrađen od kiparske umjetnosti. Oblikovao sam ga, u bitnome, slično spomeniku u Škabrnji, ali ne isto. Čini se da je škabrnski spomenik, tako oblikovan kip predsjednika Tuđmana, postao i pravi simbol ljubavi prema domovini, pa sam zaključio da se i u Zagrebu treba držati upravo te i takve poruke. Taj je spomenik zato poprimio obilježje državnog simbola, spomenika od državne važnosti. Vrijeme će, kao i uvijek, pokazati kolika je njegova umjetnička vrijednost, a ja imam pravo reći da sam uvjeren u njegovu vrijednost i da će živjeti koliko i hrvatska država, što znači – vječno.

Od 2020. godine redoviti ste član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, što je također veliko priznanje.

Priznanje svakoga raduje, a takvo pogotovo. Ta riječ je o Hrvatska akademiji znanosti i umjetnosti, najvišoj hrvatskoj kulturnoj ustanovi! Zaključujem da moj kiparski rad, zbog kojeg sam postao redoviti član Hrvatske akademije, nešto znači u našoj nacionalnoj i sveukupnoj kiparskoj umjetnosti, da moje djelo doprinosi riznici naših zajedničkih vrijednosti, a to je nešto što me najviše raduje. Umjetnikov poziv da djeluje na dobro čovjeka, osobito na dobro svoga naroda, poziv je oplemenjivanja i dubinskoga pamćenja te po njemu (umjetniku) svojevrсна ispovijed čitavoga naroda o temeljnim ljudskim pitanjima.

Ovdje još želim dodati to, da bi se Akademija trebala više cijeniti i uvažavati u hrvatskom društvu i državi, tako da može ispuniti svoje prevažno poslanje do kraja.

O PITANJU PAMĆENJA U SUVREMENOJ HRVATSKOJ UMJETNOSTI

prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar

Uvod

O pitanju pamćenja u suvremenoj hrvatskoj umjetnosti, s obzirom na temu ovoga Okruglog stola, možemo govoriti na dva načina: pogledom na umjetničko svjedočenje u vrijeme i o vremenu stvaranja hrvatske države te pogledom na umjetničko svjedočenje u Domovinskom ratu i o Domovinskom ratu, kao i odgovorom na pitanje o samoj naravi te pojave - pamćenju u umjetnosti, s posebnim osvrtom na ovaj naš povijesni trenutak, našu suvremenost.

Kao sudionik zbivanja na polju umjetnosti u vremenu stvaranja naše države i vremenu Domovinskog rata, iznijet ću vlastita iskustva i osvrnut ću se ukratko na odjeke tih zbivanja u hrvatskoj umjetnosti (I.).

U razmatranju naravi pojave pamćenja u umjetnosti iznijet ću neka zapažanja koja držim važnim za razumijevanje sadašnjega duhovnoga stanja u Hrvatskoj, stanja neizvjesnosti i velike duhovne pomutnje, nastalog nakon prijelaza predsjednika Tuđmana u Nebesku domovinu i tragičnoga podaničkoga zaokreta u hrvatskoj državnoj politici, s posebnim osvrtom na odjek tih zbivanja u umjetnosti i na stanje u suvremenoj hrvatskoj likovnoj umjetnosti (II.)

Domovinski rat u umjetnosti

Za čovjeka i za ljudsku zajednicu pamćenje je pitanje identiteta i opstanka. S obzirom na važnost pamćenja presudnih događaja u životu osobe, obitelji naroda, istinito zapamćenje događaja stvaranja i obrane hrvatske države tijekom prve polovice zadnjega desetljeća dvadesetoga stoljeća i tijekom zadnjih petnaest godina presudno je za naš život i život budućih hrvatskih naraštaja. Teško možemo i zamisliti kolika je neistina zavladała kroz ovih više od pola stoljeća o vremenu pokušaja osamostaljenja Hrvatske u vrijeme Drugoga svjetskog rata, kad se, evo, pred našim očima, očima živih svjedoka i sudionika nedavnih zbivanja, poriče istina o organiziranoj i od dijela tzv. međunarodne zajednice poduprtoj srpskoj agresiji na Hrvatsku od 1991. do 1995. godine te se ona zamjenjuje upravo sotonskom lažju o tobožnjem gračanskom ratu i „jednakosti krivnje zaraćenih strana“. Zato je, zbog toga njihova cilja, na sudu u Hagu protjerana savjest i istina o pravu i dužnosti samoobrane, a zavladałe su „pravne činjenice“ -- pravo kao idol. (Da je Haški sud unaprijed presudio vidi se i po tome što je za rat protiv Hrvatske odbio suditi za agresiju, a optuženim Hrvatima u Bosni i Hercegovini upravo želi suditi za agresiju!)

Zbog ovog bitnog razloga, zbog obrane istine, hrvatski su se umjetnici - kipari, pisci, skladatelji, slikari, glumci, pjevači i drugi - od početka tih zbivanja pojavili kao svjedoci. I sâm sam izabrao takvo svjedočenje. Je li umjetničko svjedočenje bilo toliko i takvo kakvo smo se nadali da će biti? Na žalost, niti jedan istinski hrvatski igrani film o Domovinskom ratu nije napravljen. Pamtim neke nezaboravne pjesme kao što je Šoljanov „Vukovarski azruhal“, Aralićine romane „Ambra“ i „Život nastanjen

sjenama", i još neka vrijedna djela, ali nedovoljno je pjesama spjevano i drugih književnih djela napisane, kao što je malo djela drugih umjetnosti stvoreno s obzirom na važnost tih događaja, toga vremena i tih ljudi za nas. Nije jednostavno odgovoriti zašto je tako. Ipak, ono što jest stvoreno, što je: posvjedočeno i što je vrijedno kao umjetničko djelo, vrijedi upravo toliko da postaje simbolom istine.

Zahvaljujući umjetničkoj potrebi za istinom i uvjetovanosti same umjetnosti istinom, stvoreno je u prvom desetljeću naše neovisnosti ozračje umjetničke slobode : (primjerice, sakralna umjetnost i uopće umjetnost kršćanskog nadahnuća ponovno je zadobila svoje dostojanstvo unutar korpusa suvremene hrvatske umjetnosti). Ipak, to se prvenstveno odnosi na djelo onih snažnih umjetničkih osobnosti neovisnih od izvora financijske druge moći, od struktura najčešće povezanih s dobro organiziranim snagama „ostatka“ protuhrvatskog jugokomunističkoga sustava. Ta se tvrdnja odnosi dijelom i na razdoblje prvoga desetljeća, a potpuno na razdoblje drugoga desetljeća hrvatske državne neovisnosti, u kojemu su zaljubljeni njezini temelji. Vrijeme stvaranja države, predratno vrijeme, obilježava radost ostvarenja hrvatskoga sna o slobodi traje prekratko da bi stvorilo umjetnička svjedočanstva, a ratno vrijeme na umjetničkom polju prvenstveno se očituje prosvjedom protiv nasilja nad Hrvatskom, u likovnoj umjetnosti, kazalištu i pjesništvu. Tada nastaju i prvi spomenici, a istodobno se pojavljuju i prvi rascjepi u hrvatskoj politici, kao i naglašeni (ideološki) rascjepi u umjetnosti. Odlaskom s ovoga svijeta tvorca hrvatske nezavisnosti i demokracije dr. Franje Tuđmana pojačavaju se suprotnosti u svim sferama društvenoga života. Rascjep hrvatskoga bića postaje program novih vlasti. To se dogodilo i na području hrvatske kulture i umjetnosti. Umjetnički svjedoci gurnuti su u sjenu, ali oni i odatle djeluju svjesni važnosti svoga svjedočenja vlastitim djelima u obrani hrvatske istine. Ovome u prilog, iznijet ću vlastito iskustvo. U ozračju radosti koju nam je donijela 1990. oblikovao sam brončane „Vratnice Hvarske katedrale“, prvi takav pothvat u Hrvatskoj poslije više desetljeća. Bio je to čin vraćanja dostojanstva našoj sakralnoj umjetnosti. Nakon toga, za ratnih godina i nakon rata slijedila su još neka važna postignuća na polju obnove sakralne umjetnosti, kako drugih umjetnika tako i moja, ali i brojna ratna razaranja naše kulturne i vjerske baštine u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini. U vrijeme rata, okupacije, podignut je „Oltar hrvatske domovine“ na Medvedgradu ponad Zagreba, spomenik hrvatskoj slobodi i svima (baš svima!) koji su se kroz povijest i u Domovinskom ratu za nju žrtvovali - mjesto službenog odavanja počasti Hrvatskoj. Svima su nam poznata protivljenja i prijevori u vrijeme gradnje toga spomenika, koji je sve do danas ostao lakmus odnosa hrvatskih vlasti prema Hrvatskoj, a time i prema osobi i djelu tvorca naše države dr. Franje Tuđmana. Ovo kiparsko djelo, međutim, ostalo je netaknuto u svome dostojanstvu i svojoj umjetničkoj vrijednosti. Odmah nakon završetka rata, nakon slavne „Oluje“ započelo je podizanje spomenika papi Ivanu Pavlu li. u znak zahvalnosti za sve što je učinio za Hrvatsku. U Selcima na Braču postavljen je 1996. taj moj kameni kip, prvi doista kiparski spomenik ovome papi u svijetu. Tim kipom naznačena je i potreba obnove hrvatskoga kiparstva u kamenu. Nakon smrti predsjednika Tuđmana priredio sam 2000. godine izložbu u Zagrebu, u Galeriji Forum, koju sam posvetio njemu i hrvatskim braniteljima, a 2001. postavljen je u Škabrnji prvi (brončani) spomenik predsjedniku Tuđmanu u Hrvatskoj, koji sam također imao čast napraviti. Spomenut ću još tri velika spomenika-zahvale: Spomenik hrvatskoj slobodi u Čapljini (2002.),

Spomenik hrvatskim braniteljima u Makarskoj (2004.) i veliki oltarni Reljef „Pobjede” u Svetištu „Sveta Mati slobode” u Zagrebu (2005.). Dužan sam navesti i brončani spomenik pjesniku hrvatske himne Antunu pl. Mihanoviću (2004.), ponad Omiša, (ukraden ili maknuti?), brončane kipove pape Ivana Pavla II. (2003.), bi. Alojzija Stepinca i kardinala Franje Kuharića (2006.) u vrtu Vojnoga ordinarijata u Zagrebu te spomenik fra Pavlu Vučkoviću u Sinju (2005.). Ta kiparska svjedočenja-zahvale zaključio sam 2008. godine spomenikom Gojku Šušku u Širokome Brijegu, prvim i do sada jedinim njegovim spomenikom u javnom prostoru na hrvatskome tlu.

Na našu sramotu, još uvijek nemamo spomenika predsjedniku Tuđmanu u Zagrebu, a ratnom ministru obrane Gojku Šušku još uvijek nema spomenika u Hrvatskoj. A nema još ni spomenika nebrojenim hrvatskim žrtvama monstruoznog komunističkoga jugoslavenskoga (srpskog) velezločina s konca Drugog svjetskog rata i nakon njega!? Ova nabrojena djela stvorio sam po savijesti, u poniznosti, iz obveze svjedočenja i po svijesti o pravoj naravi kiparske umjetnosti odnosno o njezinoj nezamjenjivoj komunikacijskoj ulozi u društvu.

Posttuđmanovsko razdoblje u suvremenoj hrvatskoj likovnoj umjetnosti

Pitanje pamćenja u suvremenoj umjetnosti zapravo je pitanje o identitetu umjetnosti. Umjetnost, kao posebni izraz čovjekove stvaralačke duhovnosti, dio je i njegove cjelokupne kulture. Bez obzira na povijesna očitovanja u kojima je umjetnost bila više ili manje dijelom života ljudske zajednice pak od njega izdvojena, umjetnost je (kao i sva kultura) po sebi također oblik pamćenja. Ona pamti najplemenitija svjedočenja o smislu ljudskoga života, koja umjetnici u svojim djelima priopćuju drugim ljudima. To se odnosi na sve vrste umjetnosti, a likovna umjetnost, na koju najprije pomišljamo govoreći o umjetnosti i na koju se ovo razmatranje odnosi, sačuvala je u cijelima umjetnika, na sebi svojstven miran i jasan način, ljudsko pamćenje u oblicima koji govore o čovjekovu poimanju svijeta i sebe samoga, o njegovu odnosu prema istini. Uz kulturnu sastavnicu, nacionalni identitet čini i vjerska sastavnica, a govoreći o hrvatskom narodu, kršćanstvo tj. katoličanstvo graditelj je njegova nacionalnog identiteta. Kršćanstvo je, osim spasenjskoga dara Božje Objave po Kristu, čovjeku donijelo još jedan veliki dar (osobito katoličanstvo) - sačuvalo je sveukupno povijesno pamćenje ljudskoga roda i izgradilo zapadnu civilizaciju. Tolika je snaga pamćenja Crkve da je njime očuvala čovjeka od strašnog pada u neljudskost. Stoga pamćenje za hrvatsku kulturu, za očuvanje hrvatskoga kulturnog identiteta, ponajprije znači: ne zaboraviti kršćanske korijene, tj. ne živjeti i ne stvarati tako kao da Boga nema, kao da nema istine, kao da, zapravo, ništa nema svoga jasnoga identiteta – pa tako ni umjetnost.

Umjetnost je, po hrabrosti svjedočenja o smislu, komplementarna duhovnoj snazi vjere, čuvaru najdublje tajne o čovjeku - njegovoj transcendenciji. Sumnjom u ovu temeljnu vlastitu istinu, što se zbiva već više od jednog stoljeća u umjetnosti, a osobito u naše vrijeme, dakle zaboravom, gubitkom pamćenja, umjetnost je konačno samu sebe stavila u pitanje, a umjetnik, podijelivši se u sebi, napuštajući u sebi čovjeka, napušta i velike ljudske ideale o kojima je uvijek prvi svjedočio. Time, naoko paradoksalno, prestaje postojati autonomija umjetnosti kao naročite ljudske

vrijednosti, one vrijednosti koja se rađa iz najintimnijih dubina čovjeka, a ne iz kakve teorije ideologije.

Umjetnost, što je najvažnije, mora čuvati ono bitno i nepromjenjivo od svoje naravi te s kritičkom odgovornošću prihvaćati novo koje je potrebno za njezinu životnosti.

Očevidno, danas je umjetnost, kako posvuda u zapadnome svijetu tako i u Hrvatskoj, u sebi izrazito podijeljena na onu umjetnost otvorenu prema suvremenosti, koja se jednostavno zbiva u sadašnjosti (nju ovdje ne problematiziramo) i na tzv. suvremenu umjetnost kao program, izvanjski program, ideološki, isključiv prema svakom drukčijem razumijevanju umjetnosti od onoga koje propovijeda „suvremena“ (kako je od milja, bez subjekta u nazivu, nazivaju njezini sljedbenici). Tako shvaćenu suvremenu umjetnost, kao tobože jedinu autentičnu umjetnost našega vremena, koja misli da ima vlast arbitrirati, kako na polju umjetnosti tako i na drugim područjima društvenoga života, prema mome mišljenju označuju sljedeće bitne karakteristike: zaborav transcendentnoga i osporavanje posebne stvaralačke snage vjere, tj. gubitak temelja dostojanstva umjetnosti; rascjep između umjetnika čovjeka u istom stvaralačkom subjektu; odbacivanje načela utjelovljenja, tj. jedinstva jednakosti duhovne i tjelesne biti umjetničkog djela, što rezultira gubitkom (likovnoga) jezika; odbacivanje Ljepote kao uzroka i svrhe umjetničkoga djela i poricanje poetske zbilje umjetničkoga djela, te posljedica, iščeznuće doživljaja iz umjetnosti; odbacivanje vlastite, likovne tradicije, tj. odricanje od živoga stvaralačkog odnosa prema vlastitoj prošlosti (time i gubitak vjere u nove mogućnosti sadašnjosti kao i u mogućnost zadobivanja budućnosti); arbitrarnost i subverzivnost kao metoda djelovanja, uz istodobno izrazito plodnu suradnju s nositeljima moći u svijetu, uz svojatanje atributa „suvremena“ (kontradikcija na razini pojma jer tako shvaćena umjetnost ne trpi nijednu stalnost i određenost, dakle ni onu vremensku, tj. „suvremensku“); gubitak komunikacije s onima kojima bi umjetničko djelo trebalo biti upućeno, tj. konačno babilonska rasulo jezika (pojavljuje se dosada); njezine su glavne izražajne forme (oblici komuniciranja) sljedeće: prenaplaćena, suha racionalnost, koja se često promiseće u svoju suprotnost, u iracionalnost, sve do osiromašenja djela samo na ideju (koncept, akcija - happening), pretežno banalizirana vizualnost (instalacija), najčešće ideologizirana pseudo-kazališna gesta (performans, izvedba) i hladna, izrazito naplaćena virtualnost (video-umjetnost i multimedija).

Ne dovodi li baš takvim svojim djelovanjem utemeljenim na spomenutim zasadama tzv. „suvremeni umjetnik“ u pitanje smisao svoga naročitoga poslanja, koje i sam neprestano ističe? Ne dovodi li u pitanje dostojanstvo umjetnosti kao umne krijepesti koja je čovjeku darovala veličanstvene duhovne vrijednosti? Ne dovodi li time u pitanje i samu slobodu umjetnosti i slobodu čovjeka uopće? Ima, doduše, među umjetnicima tzv. „suvremene umjetnosti“ onih koji ne pripadaju u svemu takvom programu ili ideologiji, no to ne može promijeniti njezina osnovna obilježja. Ako se, naime, u umjetnosti sve nabrojena izgubilo, ako ni jedna od njezinih stalnih vrijednosti više nije potrebna, što je onda njezina istina? Nije li tako shvaćena umjetnost, očišćena od tajne ljudskoga srca u kojemu živi ljubav, zapravo velika praznina i laž - pravi pravcati kič?

Gubitkom pamćenja tzv. suvremena umjetnost urušila se u sebe, nemajući više odnosa s transcendentnim, a time ni s čovjekom. Tako se razaranjem dostojanstva umjetnosti

ostvaruje i razaranje dostojanstva čovjeka kao Slike Božje, a zatim nužno i razaranje identiteta ljudskih zajednica, pa onda i razaranje hrvatskoga kulturnog identiteta.

Na žalost, u Hrvatskoj se danas nameće i službeno podupire gotovo isključivo tu i takvu „suvremenu umjetnost“, koja otvara vrata i prozore relativizaciji umjetničkih vrijednosti kao i vrijednosti na svim poljima društvenoga života u državi.

Ne zaboravimo, duhovna kretanja određenog vremena započinju i očituju se najprije u umjetnosti, a zatim i na drugim područjima života. Najbolji primjer toga redosljeda jest strahotni „Mesićev performans“ nezakonitoga dijeljenja tajnih državnih dokumenata, bezakonje izvedeno video-tehnikom preko televizijskog medija. Plod duha takve „suvremene umjetnosti“ jest i „Haški sudski performans“ u kojem se bezočna laž promiseće u „pravnu istinu“ prema kojoj bi sveta dužnost obrane slobode hrvatskog naroda bila – zločin. Plod toga duha jest, znači, mogućnost postojanja svojevrsne „umjetnosti bezakonja“ i, posljedična, ozakonjenje bezakonja na pravnoj razini. Od, primjerice, ritualnoga rezanja hrvatske državne zastave do svjesnoga kršenja hrvatskog ustava samih hrvatskih državnih vlasti (osim, dakako, onih odredbi koje nas „obvezuju“ na izdaju vlastitih prava i probitaka). Postupak i svrha, a osobito sredstva - isti su!

Zaključak

Da se s umjetnošću nije dogodilo što se dogodilo, što sam, evo, pokušao opisati, vjerojatno bi se danas glasnije čulo i ovo: Ne samo da nismo dužni poštivati nepravedne zakone i sudove (njihovo bezakonje), nego smo ih dužni ne poštivati!

Mi, zapravo, nismo ni svjesni koliko je gubitak pamćenja u umjetnosti otvorio prostora zaboravu istine o čovjeku i koliki je prostor zlu otvoren zaboravom čovjeka u umjetniku.

PAMĆENJE I SUVREMENOST. RASPRAVE O PROŠLOSTI, SADAŠNJOSTI I
BUDUĆNOSTI, UHIP, Zagreb, 2011.

**MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 3.:

ODGOVOR PROF. DR SCI. DANILU A. ĐUROVIĆU

Dragi Danilo,

Hvala na komentaru o mom prijatelju Miru Glavurtiću. Jednom su mu kao izdavaču dali knjigu protiv mene oko jedne moje polemike s jednim navodnim Crnogorcem iz RH. Knjigu autor nije htio potpisati, a on mu je nije htio tiskati bez njegovog pravog imena kao autora. Miro mi je dao kopiju te knjige, a glupo mi je bilo uopće odgovarati na tako nešto jer autor nije ni znao da ju je Miro meni dao. Sličnu polemiku sam imao sa Srbima iz Kotora koji se nisu htjeli predstaviti. Ja sam dobar dio te polemike tiskao u jednoj svojoj knjizi o Boki. Činjenica da si Ti Crnogorac, u vrijeme naše mladosti nisi ni morao znati kakav je u toj državi bio položaj nas Hrvata. Ja sam naučio i želeći se vratiti u Kotor izabrao sam Beograd za studije i već kao magistar konkurirao u Višoj pomorskoj školi. Tu su bile svakakve igre da se ne vratim, poslali su me u vojsku tako da tamo budem u vrijeme natječaja i tijekom dvije školske godine. Na natječaj su mi dali prednost nad dva naša kotorska srednjoškolska profesora, ali su pronašli da mi fali tri mjeseca radnog staža pa se nisam vratio u Kotor kao magistar (elektrotehnike). Ako su u startu računali na ta tri mjeseca i zato sam poslan u vojsku, moramo priznati da im je to bilo pametno. Viša je poslala fakultet, a ja sam doktorirao matematiku, ali sam bio asistent iz fizike u Beogradu. Dogovorili smo se da raspisu natječaj za mjesto docenta, raspisali su ga i kao jedini kandidat opet nisam primljen. Kasnije sam doznao da je razlog bio nešto najgluplje što su mogli smisliti: S obzirom da sam bio asistent iz Fizike u Beogradu (što kao mr elektrotehnike jedino i mogu biti), ne mogu biti izabran za docenta iz matematike tada već sa 70 znanstvenih radova u matematičkim časopisima što tada sigurno u Crnoj Gori niti jedan matematičar nije imao). Kada sam doznao upitao sam ih: A da sam bio vratar na Muzičkoj akademiji u Beogradu, znači li to da bih ja na vašem fakultetu kao doktor matematičkih znanosti mogao biti samo vratar na Pomorskom fakultetu u Kotoru? Došao sam u Zagreb, ali opet im moramo priznati da su bili pametni. Što im treba Hrvat za koga u knjizi Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest (str. 413.): *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav*

Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi. “

Pa i u tekstu Đura Vidmarovića koji je donedavno bio predsjednik DHK-a možeš naći rečenicu:

Miro Glavurtić je jedan od Hrvata iz Boke kotorske koji su zadužili hrvatsku kulturu, a koji se nije odrekao svoje nacionalnosti. Navodim najveća imena među njima: Viktor Vida, Vjenceslav Čížek, Andrija Maurović, Antun Šojat, Ivo i Željko Brkanović, Luka Brajnović, prvi guverner Kanade, Mike Stepovich, Maja Perfiljeva, akademik Josip Pečarić, Antun Dabinović itd.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/41066-d-vidmarovic-politiziranje-smrti-mire-glavurtica.html>

O mojim pokušajima povratka u Kotor pisao sam u tekstu koji možeš naći na Internetu: <https://kamenjar.com/ekskluzivno-akademik-pecaric-moj-zivot-u-beogradu/>.

Inače svoju djecu sam odgajao u smislu o kojem Ti pišeš, ali kako nisi bio Hrvat u svom opisu nisi ni mogao znati da Ti nedostaje upravo to što sam im govorio:

"Ako vam ovdje smeta to što ste Hrvati - onda to morate biti. Ako vam ne smeta - onda nije važno što ste!".

Ima u mojim knjigama puno sličnih zgoda, ali mislim da je i ova dovoljna za razumijevanje onoga što sam Ti htio reći.

S druge strane, vidio sam da sam svoju knjigu ZALJEV HRVATSKIH SVETACA posvetio dragom prijatelju Krstu Papiću w kojim sam se godinama družio nedjeljama, učlanio ga u Hrvatsku bratovštinu Bokeljska Mornarica 809 pred katedralom uoči našeg posjeta kardinalu Kuharića, a on se rodio kao Crnogorac, a kada je doznao o Crvenoj Hrvatskoj proučavao je to i postao i Hrvat i katolik. A knjigu sam završio s tekstom o Tebi koji si se rodio u Kotoru i Crnogorac si katolik. Poštujem svačiji izbor ali imam i pravilo: Kada netko izvrši agresiju na Tvoju domovinu možeš uzeti u ruke ili pušku ili pero. Ili nisi čovjek.

Pozz

Joško

On 28/01/2023 08:55, danilo.djurovic@ucg.ac.me wrote:

Dragi moj akademiče Joško, lično sam znao, sada pok. Mira Glavurdića, Njegovu sestru Bertu i drugu sestru i zeta pok. Blaža Markovića, prof. fizičkog i šefa prodavnice obuće , "Košuta" na trgu od Oružja u Kotoru. Sa njim sam se povremeno družio kada je bio u Kotoru. Jednom prilikom mi je zahvalio što sam pomogao njegovom zetu Blažu Markoviću oko iznošenja stvari iz prodavnice koja je stradala od zemljotresa 1979.godine. Čak mi je u dva navrata poklonio svoje dvije malene knjižice. Ja svakog poštujem za života i poslije smrti, jer svako najbolje zna što je, kako i kojim putem da ide i sl. Prisjećam se kako se žalio, nije bitno na koga, ali u svakom slučaju nije bio za života prihvaćen onako kako je zaslužio ili trebalo da se prema njemu odnose. Danas mnogi barataju sa nacionalizmom, zaboravljajući da prije nekoliko milenijuma nijesu postojale te, danas, svadljive nacije, već smo svi od Jednog, Istog i Jedinog Stvoritelja, kojeg nažalost ignorišemo poradi nekih trenutno "IN" aktuelnih ovozemaljskih potreba. Za moju prolaznu malenkost su svi ljudi na Planeti Zemlji Božjja, Allahova, Jehovina,.... stvorenja. Niko nije iz bilo koje nacionalne vlasti stvorio čovjeka ni bilo koje drugo živo biće, ali njihove patopolitičke vizije su

doprinjele da se ljudi svađaju, mrže, ubijaju, nestaju i sl. Mnogo sam u životi prošao i nikada nijesam dijelio ljude, već kao Istinski vjerujuće biće poštovao sam i poštovati ću sva stvorenja. Oni koji rade protivu bilo koga moraju da shvate da je to njihov subjektivni stav, koji može biti jako udaljen od objektivnosti. Mnogo sam puta imao šanse da budem "velik", "poznat" i "cijenjen", da dobijem neka "zvanja" i sl., ali ja sam toliko mali da sam u svojoj glavici rekao, neću da budem ono što me od bilo koga razdvaja-ili da budem ono što ja nijesam. Nijesam želio izgubiti sebe, kako bi postao ono što su oni. Uvijek zahvaljujem Stvoritelju što je u meni Njegovom Izvornosu unio Duh-Dušu, koja je jedino pravo Svijetlo na našem zemaljskom proputovanju. Zato ne želim da ugasim Svijetlost i toplinu koju posijeduje Božija Tvar-moja Duša i Duh! Mnogo sam puta rekao, da nijesam birao roditelje, mjesto rođenja, ime, prezime, vijeroispovijest, naciju i sl., kao što nijesu ni moji praoci, pa ni Ti ni Tvoji praoci, ali ja kao prolaznik ovim zemaljskim putem-običan smrtnik poštujem ono što sam "naslijedio", ali ne da bi sa time kazivao da sam bolji, pravedniji i časniji od drugih. I to što smo naslijedili u zadnjih 2023.godine, nije mijerodavno jer je svako danas aktuelno živo stvorenje samo "list" od stabla i njegovih korijena, što ide u prilog nespornoj argumentaciji da su postojali naši preci koji su nekada bili "pagani", ne u ružnom, već u realnom i korektnom smislu te riječi, a sigurno i prije toga nešto drugačije. Danas kada eksponiramo svoje porijeklo koje se vezuje za period od 2023. godina unazad ili nešto više, htijeli priznati ili ne, negiramo sve naše pretke koji su bili ono što jesu, negirajući njih, a time u izvornom smislu i sami sebe. Ako želimo biti Istinska djeca našeg Istog Stvoritelja, ne treba da se ponosimo sa "velikom sizmom" raskolima, carstvima, (ne)vijerskim ratovanjima, mržnjom zato što oni ili neki nijesu kao ja, ne pripadaju onom kome ja pripadam i sl. Ja sam od svojih porodica, unazad desetak, dvadesetak ili stotina generacija naslijedio ovo što sam danas, ali mi to ne daje "vizu" niti bilo koje opravo da sam bolji ili vrijedniji od onih koji nemaju naslijeđe kao ja. Draga su mi sva stvorenja (ljudi, biljke, životinje,..) i sve što je dragi Stvoritelj, stvorio iz ljubavi, tako da moji subjektivni stavovi o ljudima, nacijama, rasama i sl. mogli bi me udaljiti od Istinske Izvorne vijere, a to je HVALA TI STVORITELJU NA MOJE STVARANJE, KAO I STVARANJE SVEGA ONOG STO ZNAM, NEZNAM, ŠTO VIDIM I NE VIDIM!" Kada bi drugačije razmišljao i prilagođavao se vremenu aktuelnih nametanja od čovjeka i politika, siguran sam i to tvrdim da bi izgubio svoj Izvorno autentičan individualitet koji se naziva Božije stvorenje. Tebi, Tvojim porodici i svim saradnicima želim sve najbolje i najljepše, jedan Tvoj prijatelj-smrtnik iz Kotora prof. dr sci. Danilo A. Đurović

Subject: Re: Fwd: Fwd: MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 3.: Odgo
prof. dr sci. Danilu A. Đuroviću
Date: Sat, 28 Jan 2023 16:05:46 +0000 (UTC)
From: Vlado Glavas <vladoglavas@yahoo.com>
Reply-To: Vlado Glavas <vladoglavas@yahoo.com>
To: pecaric@element.hr

Dragi Joža,

Pročitao sam cijeli tekst pun zanimljivosti iz kojeg se može puno toga naučiti i podsjetiti na skoro zaboravljene činjenice i događaje, pa se i ovog puta mogu zahvaliti

i dragog Boga zamoliti da te i dalje čuva u zdravlju kako bi mogao obaviti svoje planirane zadatke.

Svako dobro i srdačne pozdrave tebi i obitelji upućuju,
Vlado i Danica s obitelji

DILDO I TEA U KNJIGAMA MLAĐEG BRATA, ZAGREB, 2023.

POLEMIKA" SA SRPSKIM PRIJATELJIMA IZ BOKE

U petak, 20. veljače 2004. godine dobio sam interesantan e-mail¹⁰⁴:

Štovani gospon Joško,

Već duže vreme pratimo vaš »znanstveni« rad na polju publicistike. Šta da kažemo, kakva država u kojoj živite, takav i nivo vaših publicističkih radova. Pljuvački, nihilistički i satanizujući (po receptu genocidne RKC).

Uostalom, vi ste rasli u okruženju tate Đilda, brata Đilda i sestre Tee, svih zatrovanih genocidnom ustaškom ideologijom¹⁰⁵. Posebno je vaš brat Đildo (baš nas interesuje

¹⁰⁴ Zašto je ova prepiska sa Srbima u Boki ušla u ovu knjigu? Na to je najbolje odgovorio već spomenuti student iz Boke: "Ideja da prepiska sa Srbima iz Boke uđe u novu *Borbu za Boku* čini mi se odlična. Dobro je da je mnogi pročitaju a pogotovo oni Bokelji (a vjerujte tu mislim i na neke vrlo istaknute koji su na moje pitanje što misle o vama (oni naravno nisu znali da ja *Borbu za Boku* držim na kantunalu umjesto druge jedne) počeli priču o ultranacionalistu, desničaru i tako dalje, na moje veliko iznenađenje, jer tko god pročita forum na netu (neki hrvatski ne sjećam se) gdje ste Vi bili gost i odgovarali na pitanja ne može takav zaključak izvesti ni u ludilu (ako ništa drugo) .

¹⁰⁵ Poznato je da je u Drugom svjetskom ratu Boka postala dio Italije, a 1943. godine su u nju ušle njemačke trupe. "Tata Đildo" je dočekaio stvaranje NDH u Virovitici, bio je simpatizer HSS-a i nije bio član ustaške organizacije. Vratio se u Kotor. "Ustaša" je postao kada je Boka postala dio Crne Gore, dakle kada su svi Hrvati postali "ustaše". Možda pisac misli na činjenicu da je bio zatvoren. O tome sam pisao u *Borbi za Boku kotorsku*:

"Zbog Loda je stradao i moj otac, iako ne zbog razvijanja zastave. Kao i uvijek i tog dana su gotovo svi Kotorani bili u podne ispred katedrale. Otac je zatvorio kavanu (državnu - naravno), i krenuo prema katedrali. Susreo ga je jedan partijski funkcionar (od onih koji su 1948. naprasno od Hrvata postali Crnogorci) i tražio da se vrati na posao. Naravno, došlo je do sukoba, a moj otac je ipak došao pred katedralu. Mnogo kasnije ispričao mi je jedan drugi funkcionar iz tog razdoblja, inače kotorski pravoslavac, da je otac pobjesnio i rekao tri stvari: kako je on veći Hrvat od Stjepana Radića, veći katolik od pape, i da on sve njih ... Naravno, ne čudi onda da je poslijepodne imao općinsku komisiju u kavani. Bio je poznat kao čovjek koji svima, a najviše kotorskoj sirotinji, daje na vjeru, pa je lako bilo ustanoviti manjak. Dobio je dvije godine za to, i samo pola godine za ono što mi nazivamo verbalni delikt. Zanimljivo je da je sam sudac uvjeravao moju majku kako se otac treba žaliti na presudu. Baka sve to nije preživjela. Umrla je. Nisu mu dopustili da joj bude na sprovodu. Majka je ostala s troje male djece. Bez posla. Nudili su joj ga uz uvjet da se odrekne muža. Odbila je. Dapače, odmah smo i nas dvoje mlađih imali Svetu potvrdu. Kako preživjeti s troje male djece i bez ikakvih primanja? Iz kuće su već bili odnijeli sve što je bilo vrednije. Nisu dječju uniformu mornara Bokeljske mornarice, u koju me je majka odijevala za Sv. Tripuna. Ali glad nas djece ju je natjerala da je proda. Budzašto. Kako smo samo žalili za tim odjelcem! Jedina pomoć bila je eventualno naći nekoga za prenočište. Naravno, to je bila sredina pedesetih, pa toga nije moglo biti puno. Pa ako i bude neki putnik s autobusa u 2 sata poslije pola noći, morali ste iste noći popuniti obrazac i odnijeti ga u miliciju. A ovi su imali zato pravo svake večeri dolaziti vam u stan i provjeravati imate li neprijavljenih gostiju. Žrtva tih njihovih provjera nisam bio ja već stariji

kako mu je ruka?), još kao kotorski poluprikriiveni ustaški junoša, bio inficiran i fasciniran učenjem i ručnim radovima Francetića, Lj. Miloša, Luburića, Majstorović-Filipovića, Bobana, Moškova, Ivana Merca, Stepinca i drugih. Mada potičete iz takve porodice, ipak su svi iz vaše generacije iz Kotora (Klajn, Bjelica, Đuračić, Milošević i dr.), u najmanju ruku zatečeni vašim "angažiranjem".

(...)

Sutradan je "srpskom prijatelju" odgovoreno, naravno bez ulaženja u komentiranje njegovih tvrdnji:

Poštovani gospodine/gospodo,

Zahvaljujem na Vašem e-mailu koji me je neobično dirnuo.

Raduje me kada sam vidio kako se trudite biti uljudni. Istina, uobičajeno je u uljudnom komuniciranju kada se nekoga oslovljava imenom kojim ga zovu prijatelji i potpisati se vlastitim imenom, a ne nekakvim "3909 – CN - »NO POPE«", ali ne treba baš tražiti dlaku u jajetu, zar ne?

Vaše pismo me je posebno dirnulo kada vidim da mene i moje držite učenicima takvih svetih ljudi kao što su blaženi Stepinac i blaženi Merz (pretpostavljam da je to spomenuti Merc).

Vidim da znate i moju generaciju iz kotorske Gimnazije. Ali mi je neobično što ne mogu pogoditi tko ste Vi. Naime, u vrijeme kada smo mi bili skupa u Kotoru nitko, ama baš nitko nije pisao ekavicom, pa pretpostavljam da ste se skoro doselili u Boku. Nije valjda da Vas je tek Slobodan Milošević naučio ekavicu?

Ako je ipak po srijedi ovaj drugi slučaj, onda me raduje da ste pod stare dane naučili tko ste i što ste. Bolje ikad nego nikad, zar ne?

A ako je to slučaj, tj. ako ste još sposobni ponešto naučiti, bit ću slobodan i pokušati.

Ne čudi me što je moja *Borba za Boku kotorsku* izazvala takvu reakciju ako ste tek odskora naučili ekavicu. Naime, uz ekavicu morate prvo naučiti i ove najvulgarnije crtice iz velikosrpske ideologije. O tome sam pisao (naravno ne znanstvene radove već čisto publicističko ismijavanje) u knjizi:

J. Pečarić: *Srpski mit o Jasenovcu* / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Drugo izdanje: *Srpski mit o Jasenovcu I: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Element, Zagreb, 2000.

brat. Milicajac bi jednostavno došao, vidio da nemate nikoga i sjeo bi. Majka bi se bojala i probudila brata. Sjedili bi tako cijelu noć i gledali bi se. Dječaku od svojih 12-13 godina se spavalo. Klonula bi mu glava, a istog trena majka bi ga prodrmlala. Pa opet tako. Danima. Poslije godinu dana, shvatili su da je ne mogu slomiti, pa su majci dali najslabije plaćeni posao. Otac je izašao iz zatvora. Visok preko 180 cm imao je manje od 50 kila. Živio je još 7-8 godina. Više bez posla nego zaposlen. Umro je ne shvativši kako Boka može biti dio Crne Gore. U svojoj 47-oj godini života. Bili smo uz njegov krevet. Nas troje, sada već jedan student i dvoje gimnazijalaca. Obećali smo mu da ćemo završiti škole. Obećanje smo izvršili."

Iz ove "polemike" postalo je jasno da je u grupi neki Srbin, rođen ili barem odrastao u Kotoru. Svojim pismom potvrdio je sve ono što je pisano u *Borbi za Boku kotorsku*: Ako si bio Hrvat odmah si njima bio ustaša. ☺)))

Mislim da tu knjigu niste pročitali jer bi bilo glupo konstatirati da nemam odgovor na Vaše tvrdnje. Inače, dr. Milan Bulajić se branio da on ne misli kao Vi (ja sam tvrdio da misli). Kako je to izgledalo u našem "dvoboju" na radiju "Slobodna Europa" možete vidjeti u mojoj knjizi:

J. Pečarić: *Srpski mit o Jasenovcu II / O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

Dakle, dr. Bulajić je pokušao dokazati da ne zastupa tako priglupе stavove. Zato me raduje što ste se javili Vašim e-mailom. Tako možete ponešto naučiti i više ne pisati ono što ne želi napisati ni jedan Milan Bulajić.

Naravno, u velikosrpskoj ideologiji je na dobar način izvršena podjela uloga. Ako ste svjesni da je to što govorite glupost kojoj se svi smiju ali znate da ima pozitivan učinak, onda je to za pohvalu. Ako niste svjesni toga onda vas netko svjesno pravi budalama.

(Na engleskom obje knjige su tiskane kao:

J. Pečarić: *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.)

U knjizi:

J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.,

prepričan je razgovor s jednim američkim stručnjakom za holokaust koji mi je rekao da mi je bilo lako izaći na kraj s dr. Bulajićem kada svi znanstvenici u svijetu znaju koliko su priglupе njegove tvrdnje. A od Vaših se ograđuje sam Bulajić. S obzirom na to da živite u mojoj Boki, bilo bi mi drago da nešto naučite iz mojih knjiga i da ne pišete bedastoće od kojih se i on ograđuje.

Naravno, kada vidim da ste na razini od koje se ograđuje i jedan Milan Bulajić, s takvom reputacijom u znanstvenom svijetu, ne čude me ni ostale bedastoće o hrvatskoj državi i sl. Ako budete iz mojih prethodnih knjiga nešto naučili, predlažem vam daljnje učenje o drugim temama. Naravno ima puno knjiga, a kako baš volite moju publicistiku, predlažem Vam neku od mojih:

J. Pečarić: *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001.

J. Pečarić: *Sramotni sud u Haagu*, Stih, Zagreb, 2001.

J. Pečarić: *Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

J. Pečarić: *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.

J. Pečarić: *Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2*, Zagreb, 2003.

J. Pečarić: *Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH*, Zagreb, 2003.

Slobodanu Miloševiću se svidjela moja knjiga *Sramotni sud u Haagu* pa me čak "unaprijedio"; "Dobar je ovaj moj Crnogorac" ☺))))))

Naravno, ako želite ostati na temama iz tog kraja preporučam knjigu:

A. Pečarić and J. Pečarić: *Strossmayerova oporuka*, HAZU, Zagreb, 2002.

Uskoro će biti tiskano i drugo izmijenjeno i prošireno izdanje moje *Borbe za Boku kotorsku* koja Vas se toliko dojmila. Sada ćemo uzeti sadašnji podnaslov za naslov, pa će se knjiga zvati:

U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski.

Siguran sam da će Vam se to novo izdanje još više svidjeti.

Još jednom zahvaljujem na nezasluženoj pohvali za mene i moju obitelj. Doista je velika stvar kada nas netko kao Vi smatra učenicima hrvatskih blaženika Stepinca i Merza. Doista, velika HVALA!

Vaš,
Akademik Josip Pečarić

Odgovor je uslijedio u srijedu 25. veljače:

(...)
3909-CN
»No Pope«

Odgovoreno im je sutradan:

Draga gospodo, sljedbenici organizacije "3909-CN" ("No Pope"),

I dalje mislim da ljudi koji se poznaju trebaju komunicirati s imenima i prezimenima, a ne se kriti iza nekakvih organizacija čiji su sljedbenici. Takvim potpisom ispada da mi je pisala ta organizacija, a sada kažete da ste grupa koja slijedi tu organizaciju. Očito niste razumjeli što vam pišem, ali vidio sam iz vašeg prvog dopisa da vi štošta ne razumijete, pa me to i ne iznenađuje. Da ponovim, mogli ste se potpisati kao "sljedbenici organizacije "3909-CN" ("No Pope")", inače je po srijedi neistina, tj. laž ako vam je tako milije!

Ja razumijem vaš strah poslije posljednjeg rata i one velike bježanije Srba kada je odnos snaga u oružju postao približno jednak. Inače, poznato vam je da je pokojni srpski akademik Vaso Čubrilović upozoravao Miloševića da može zaratiti sa svima samo ne s Hrvatima, jer će taj rat izgubiti. Moj dojam je da i vi osjećate grižnju savjesti što također niste upozorili Miloševića upravo kroz primjer moga brata čiju ruku spominjete. Znete koliko su ga se bojali, iako se tukao samo jednom rukom ☺))) Očito vas je to asociralo na srpsku agresiju na razoružane Hrvate i bježaniju koja je uslijedila kada smo se mi kako tako naoružali. Sve je to o.k., ali ipak ne vidim valjani razlog da se vi danas, kada je sve gotovo, bojite potpisati imenom i prezimenom ispod teksta iza koga stojite. Pogotovo oni koji me poznaju (pišete "Neki od nas vas lično poznaju"). Nije u redu i zato što je jasno da ću ja pomisliti da se radi o nekima koje ja znam (od škole su čak dogurali i do više ☺)))), a možda ljudi s vašim pisanjem nemaju nikakve veze.

Jasno vam je da nema smisla gubiti vrijeme na vaše pismotvorine, sve dokle god ne smognete hrabrosti potpisivati se i to tako da ja mogu provjeriti jeste li se krivo predstavili ili ne. Ponavljam, razumijem vaš strah, ali kada nastupate sa stavovima koje iznosite treba se tako i ponašati. Jasno mi je da znate kako sam ismijao dr. Bulajića koji se pokušavao ograditi od tako glupih stavova koje vi iznosite, pa vam je nezgodno da ja znam imenom i prezimenom tko je među vama taj koji može razmišljati na taj način.

Inače, i njemu je bilo postalo jasno da su takve gluposti postale kontraproduktivne, inače se ne razlikuje od vas ☺))) Ipak on ima ono dr. ispred imena, bez obzira na to koliko je ispaao smiješan u našem "dvoboju" ☺)))

Valjda će netko među vama nešto i razumjeti iz povijesti, i zašto su svi pobjegli iz zajednice sa Srbima, osim Crnogoraca. A čini mi se da i oni sve više i više počinju razumjeti s kim su u zajednici ☺)))

Dakle, svojim bedastoćama samo pomažete i njima da što brže progledaju i napuste taj suživot. Ako to svjesno radite – onda je to za svaku pohvalu ☺)))

Čini mi se da ste vi i simpatizeri ustaškog pokreta. Evo što pišete u prvom pismu:

"Uostalom, vi ste rasli u okruženju tate Đilda, brata Đilda i sestre Tee, svih zatrovanih genocidnom ustaškom ideologijom. Posebno je vaš brat Đildo (baš nas interesuje kako mu je ruka?), još kao kotorski poluprikriiveni ustaški junosha, bio inficiran i fasciniran učenjem i ručnim radovima Francetića, Lj. Miloša, Luburića, Majstorović-Filipovića, Bobana, Moškova, Ivana Merca, Stepinca i drugih."

Pa da vidimo kako je to biti "ustaško genocidan" kako to pišete u vašem drugom pismu:

"Neki od nas vas lično poznaju, ostali ste nam u lepom sećanju, kao divan mladić, vaspitan, miran, izuzetno pametan (sve nam je ovo u jednom nedavnom kontaktu potvrdio i Mr Stephen Hawking)."

Molim vas, podsjetite me tko je g. Hawking.

Moram priznati da za nekoga tko pod stare dane nauči ekavicu lijepo mislite o ustaškom "vaspitanju" ☺)))

Ili vam samo logika nije jača strana? ☺)))

I doista. Tako ne razumijete ni što znači vaše: "Ne želimo s vama polemisati". Glupo je da vam to ja objašnjavam, jer doista možete lako naći nekoga tko bi vam to objasnio pa i to trebam li ja, poslije takve vaše želje, komentirati ono što ste napisali. Uostalom, glupo mi je komentirati tekstove koje mi šalju u osobnom pismu osobe čija imena i prezimena ne znam.

Logika vam je na klimavim nogama i kod vaše usporedbe oko mog hrvatskog jezika i vaše ekavice. Prvo, u Kotoru se govorilo hrvatski, pa je s vremenom to mijenjano (podsjetite me kada je kino u Kotoru postalo – bioskop ☺)))). Ekavicom se u Boki nikada nije govorilo. Drugo, ja živim u Hrvatskoj, a vi u Crnoj Gori (koliko je znam tamo se govorilo uvijek ijekavicom). Osim toga, ne čini mi se da je vaš termin "obrušili" (na vašu ekavicu) odgovarajući. Činjenica je da ste vi u Boki trebali učiniti napor naučiti ekavicu koja se tamo ne koristi. A malo poruge nije na odmet. Uostalom, iz mojih tekstova ste vidjeli da je poruga konstanta u mom pisanju.

Drago mi je da je Tuđman Mađar. To je valjda povezano s vašom ekavicom. Valjda trebate paralelu s Miloševićem (čini mi se da sam napisao da ste počeli s ekavicom zahvaljujući njemu ☺))) koji nije Srbin (možda je "crveni Hrvat" ☺)))).

Što se tiče knjige koju mi preporučujete, mogu ja vama preporučiti također knjige tiskane u svijetu od stranih autora. Pri tome, jest činjenica da su Srbi, zahvaljujući tome što je Jugoslavija bila "Srboslavija", mogli imati mnogo više takvih ljudi. A to što oni pišu bedastoće, to je pitanje za psihijatre. Ne mislite valjda da bih trebao pročitati svaku glupost koju netko napiše? Jeste li čitali što su o Srbima pisali Englezi dok su bombardirali Beograd? Isto što i ja ali s mnogo više podataka. Ali tada ih niste

slušali, pa su vam samo pokazali da sve znaju o vama ☺)))) S obzirom na to da vam se interesi uglavnom poklapaju, to neće biti čest slučaj.

Opet spominjete i brojke u Jasenovcu. Očito niste razumjeli što sam vam napisao u prošlom pismu. Pročitajte ponovno u mojim knjigama! Posebno moj razgovor s Bulajićem i ono što mi je o njemu rekao stručnjak iz SAD-a. Ponavljam: vaše tvrdnje su mnogo gluplje od Bulajićevih. Da vam je logika malo jača strana, shvatili biste da upravo ovo što vi navodite pokazuje kako je smiješno uopće i pomisliti da bi knjigu, koju ste mi preporučali, trebalo pročitati. Ja sam se u svojoj knjizi već toliko izrugao na takve tvrdnje da mi je besmisleno to iznova ponavljati. Dakle, knjige u ruke (*Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*) ☺))))).

Vjerojatno će vam posebno biti interesantan dio o srpskim narodnim pjesmama gdje se vidi da je Srbima obvezna lektira ono što pripisujete drugima ☺)))) Meni se posebno dopalo kako Srbi zahvaljuju kad im netko učini dobro (iskuje mu dobru sablju pa mu Kraljević Marko iz zahvalnosti odsječe ruku ☺)))))

Što se tiče blž. Merza vidim da se ispravlja. Ranije ste pisali: "Zamislite gospodine Joško, kakva je to crkva koja u blažene proizvede npr. jednog Alojzija Stepinca, osuđenog za ratne zločine, ili npr. jednog Ivana Merca 'ravnatelja ustaške mladeži', u Banja Luci, za vreme II svetskog rata." Pitajte nekoga da vam objasni znači li ova tvrdnja da je Merz, koji je umro 1928. godine, bio ravnatelj ustaške mladeži za vrijeme II. sv. rata. A to što je Stepinac osuđen, opet sam komentirao u svojim knjigama (zagovornici ste ideje da su staljinistički procesi pravi poštteni sudski procesi). Dakle, takvima sam se već rugao, pa mi je glupo to opet činiti. Dakle, pročitajte moje knjige, pa ćete vidjeti kako su i druge vaše gluposti izrečene u ovim e-mailovima ☺))))). Opet niste razumjeli zašto sam spomenuo polemiku s Bulajićem (doista je bila smiješna – on i danas ne može spavati kada je se sjeti, a ja umirem od smijeha ☺))))). Činjenica je da on sa svojim tvrdnjama ima status neozbiljnog znanstvenika, pa su vaše tvrdnje još smješnije.

S obzirom na to da ne želite polemizirati, nije mi jasno želite li da vam ja dam reference u kojima ćete naći tumačenja vaših tvrdnji o "srpskim" prezimenima, Špiljarima¹⁰⁶ ili krsnoj "slavi". O tome su pisali i govorili i katolički svećenici u

¹⁰⁶ U Crnoj Gori srpsko se ime kao etničko ne spominje do 16., zapravo do sredine 17. stoljeća, a i tada samo u vezi sa srpskom Pravoslavnom crkvom.

S druge je strane, 1664. g. turski putopisac Evlija Čelebija našao pučanstvo u Pivi kao čiste prave Hrvate. Već smo spomenuli kako su se fra Ivanu Franji Jukiću stanovnici Bara i Spiča predstavili kao Hrvati još 1852. godine. Nekoliko godina kasnije, kada je Tkalević susreo nekog Crnogorca u Carigradu i kazao mu, da je Hrvat, Crnogorac je uskliknuo: "Oli od Podgorice!".

Zagrebački *Srbobran* donio je razgovor, što ga je imao njegov dopisnik s jednom skupinom Crnogoraca u Carigradu. On ih pozdravi: "Dobro veče, braćo Srbi!" – Oni mu složno odgovoriše: "Nijesmo mi Srbi, prijatelju!". – "Nego?", odvrati začuđeno dopisnik. – "Mi smo Crnogorci...". – Dopisnik je pokušao da drukčije kaže, pa reče: "A kojim jezikom govorite? Valjda srpskim?". – "Ne!", odgovore oni. – "Nego?". – "Mi govorimo hrvatskim jezikom, ali smo Crnogorci!". – Opet upita dopisnik: "Kako se zove ovdje vaš poglavica?". – Oni odgovore: "Hrvat-baša!".

Književniku Adolfu Veberu, g. 1885., rekla je jedna Crnogorka u Carigradu: "Ovdje svi, bili vlasli, bili katolici, ne zovu sebe drugačije, nego Hrvati. Pa to je ime od starine." U službenom dokumentu g. 1863. izdanom u Carigradu, spominje se "Dimitrije Vicković, poglavar Hrvatâ u Zupcima" (Crna Gora).

I srpski pisac Ljubomir Nenadović, koji je g. 1859. neko vrijeme boravio u Carigradu, zabilježio je da se Crnogorci u Carigradu ne zovu drukčije nego Hrvati. On to tumači tako, da su Crnogorci uzimali bratsko i srodno ime hrvatsko, da bi se zaštitili od turskih progona. Međutim, kako nam je poznato

Boki¹⁰⁷. Pa je jednostavnije da njih pitate. Ili ni oni ne znaju tko ste vi, pa se bojite? Možete se raspitati, npr. kod Jevrema Brkovića o katoličanstvu Crne Gore¹⁰⁸. Veza njegove obitelji i obitelji Moškov ☺))))

Perinović je Hrvat? ☺))))

Inače, glupa vam je logika. Neki Hrvat to kaže – istina je. Treba: Neki Hrvat to kaže – Kupili smo ga!!! ☺))))

Opet me zasmijavate vašom tvrdnjom: "Vi kroz vaše publicističke radove pokušavate dokazati nemoguće, ako tako nastavite sakupljat će te jeftine političke poene u »tuzemstvu« ali ćete ostati smešni u nekim globalnim relacijama, jer kompletna svetska historiografija istovetno misli o monstruoznoj državi tzv. NDH, o Paveliću, o Stepincu i o angažovanošću genocidne RKC, sa papom Pijom XII na čelu, u II. svetskom ratu."

Naravno opet niste ništa razumjeli, pa ni ono što sam vam već napisao. Ja ne pokušavam ništa DOKAZATI. Samo se rugam onima koji misle slično vama. RUGAM SE ☺))))

Što se tiče negativnosti u RKC. Naravno da ih ima. Ja sam pisao o onim u SPC u mojim knjigama. Pogledajte ☺))))

Prvo, najviše knjiga sam napisao u vrijeme kada je u Hrvatskoj na vlasti bio preobučeni komunista/jugonostalgicar. Glupo je povjerovati da se tako dobivaju "politički poeni". Ni danas, nije pogodno vrijeme, jer RH želi u Europu koja je pomagala velikosrpsku agresiju, pa se mora na štošta zatvoriti oči. Ja to ne činim. Valjda vas netko može podučiti da se tako ne dobivaju "politički poeni" već suprotno ☺))). Još ćete pomisliti da se ja potpisujem imenom i prezimenom ispod svojih tekstova iz straha, a vi se ne potpisujete iz junaštva. Valjda je i ona bježanija iz Hrvatske – junaštvo ☺))))

Dakle, ne smeta mi biti "smešan" u globalnim relacijama ☺))). U njima ostaje da sam među deset (!) svjetskih matematičara po broju radova na MathSciNet-u ☺))))!

Opet vam moram reći da pokušate naći nekoga da vam objasni onaj dio iz prošlog e-maila o razgovoru sa stručnjakom za holokaust iz SAD-a (ili takvi ne spadaju u "kompletnu svetsku historiografiju" ☺)))).

Da završim s ovim malim komentarima, iako nemam običaj raspravljati o osobnim pismima koja pišu ljudi koji se boje potpisati vlastitim imenima i prezimenima. Ja se svoga ne stidim ☺))))

srbovanje crnogorskih vladara Petrovića, izgleda logično da su Crnogorci jedino u Carigradu i mogli reći da su ono što potomci Crvene Hrvatske mogu i biti – Hrvati.

¹⁰⁷ Pitanje oko slavljenja *krsnog imena* u Hrvata Bokelja, obradio je don Srećko Vulović u svojoj knjižici: *Tko su bili starosjedioci Boke kotorske*. Iako se Srbi rado pozivaju i isključivo prisvajaju taj običaj kao svoju nacionalnu posebnost, moramo ih razočarati, jer takvi običaji u kojima hrvatske katoličke obitelji slave svoga obiteljskog zaštitnika živjeli su nekada na području cijele makarske biskupije, a danas se taj običaj zadržao i na području Imotske krajine, o čemu je pisao i danas piše fra Vjeko Vrčić, možda najbolji poznavatelj povijesti Imotske krajine njezinih običaja i života.

¹⁰⁸ Još g. 1610., kada je papinski izaslanik, barski nadbiskup Bizzi, rodnom iz Raba, pohodio Crnu Goru, bila su glavna stara dukljanska plemena Bjelopavlića, Pipera, Bratonožića i polovica Kuća katolička. Ali tijekom 17. stoljeća u pomanjkanju katoličkih svećenika i neprijateljstava Turske, koja je tada vodila ogorčene ratove sa zapadnim katoličkim narodima, te pojačanim djelovanjem novoosnovane cetinjske episkopije, katolicizam je malo pomalo gotovo iščezao u Crnoj Gori. Jedan dio prešao je na islam, a većina na pravoslavlje.

Vaš,
Akademik Josip Pečarić

P.S. S druge strane kada mi pišete takva pisma ja uzimam slobodu slati ih na razne adrese. Tako zabavljate i druge u Hrvatskoj i van nje ☺))). Nadam se da vam je to o.k? Evo jednog: "Dio ove večeri, muž i ja smo se zabavljali ovim morbidnim pismom." ☺))))

"Srpski prijatelji" ne odustaju pa odgovaraju u petak 27. veljače, a istog dana im je odgovoreno (u odgovoru je dano i cijelo njihovo pismo):

Draga gospodo sljedbenici organizacije "3909-CN" ("No Pope"),

Vidim da vas nisam naučio da je Vaš potpis "3909-CN" ("No Pope") u stvari lažno predstavljanje, ali jasno mi je da baš i niste ponajbolji u učenju. A ovdje se radi o lažnom predstavljanju, pa to vama i ne smeta ☺))) (Veliki hrvatski književnik Matoš jednom napisa "Lažu Srbi i to im je od Boga dano" ☺)))! Očito sam bio optimist kada sam pomislio da ćete ipak potpisati svoj novi e-mail sa "sljedbenici organizacije "3909-CN" ("No Pope")" ☺))))

Evo još jednom mojih komentara izravno na vašem tekstu (ide s "*"), iako sam možda neizravno rekao da neću više odgovarati. Kako vidim da ne "kopčate" baš najbolje, moram ipak odgovoriti i reći to izravno: "Neću više odgovarati ako se bojite potpisati svojim imenom i prezimenom!" Evo mi i doma prigovaraju što vam uopće odgovaram kada se bojite predstaviti se, pa im pojašnjavam da kao profesor moram voditi računa da niste sve razumjeli, pa vam moram ponoviti ☺))))

Poštovani g. Joško,

- Gospon Joško, morate shvatiti da mi ne vodimo polemiku sa vama, zbog vas, nego zbog toga što vi pokušavate dokazati ono što se ne može dokazati. Ne znamo da li vaš mentalni sklop može shvatiti suštinu naše polemike.

* Ja ne mislim fetišizirati školovanje, ali evo odmah potvrdite koliko i malo škole nije na odmet ☺)))) Evo pogledajte moje pismo koje ide uz ovo vaše i pronađite moju rečenicu " Tako ne razumijete ni što znači vaše: "Ne želimo s vama polemisati"." Dakle, već sam upozorio kako niste željeli sa mnom polemizirati, a sada ipak vodite polemiku sa mnom. S malo logike (škole) shvati li bi da isto tako kao što niste znali vodite li polemiku sa mnom ili ne, možda i ne razumijete čiji "mentalni sklop može shvatiti suštinu naše polemike"

Predmet naše polemike nijeste vi ili mi (koji stojimo iza »3909 CN«) već su predmet ove teme o kojima diskutujemo, prema tome nije bitno ko stoji iza diskusija, već što je predmet diskusije. Prema tome , nebitna su imena, bitna je istina odnosno pokušaj friziranja istine od vaše strane.

* Drago mi je da učite što je predmet diskusije koja možda nije ili jest polemika ☺))) Ponovno ću vas podsjetiti da je vaše prvo pismo počelo s:

"Uostalom, vi ste rasli u okruženju tate Đilda, brata Đilda i sestre Tee, svih zatrovanih genocidnom ustaškom ideologijom. Posebno je vaš brat Đildo (baš nas interesuje kako mu je ruka?), još kao kotorski poluprikriiveni ustaški junoša, bio inficiran i fasciniran učenjem i ručnim radovima Francetića, Lj. Miloša, Luburića, Majstorović-Filipovića, Bobana, Moškova, Ivana Merca, Stepinca i drugih."

Ako sam dobro razumio vaš najnoviji komentar, po vašem mentalnom sklopu, znači da su moj tata, brat i sestra ono što podrazumijevate pod genocidnom ustaškom RKC. Ili sam nešto pobrkao jer mozak jednog akademika ne može razumjeti tako visoku inteligenciju onih kojima nije jasno jesu li pripadnici ili sljedbenici grupe ... ☺))))

- Apsolutno se slažemo sa vama, da ste vrhunski matematičar. Izvinite, g. Joško ali vama to niko ne osporava. Ovde nije bilo reći o matematičarima.

* Opet nedostatak školovanja. Morali su vas u srednjoj školi ili prije naučiti da je matematika vrhunac logike. Jedan hrvatski akademik napisao je za moju polemiku s Goldsteinama da je to knjiga iz matematike "samo je predmet proučavanja jednog matematičara bila knjiga iz povijest" ☺)))) Ah, opet neki akademik. Ni on sigurno ne može razmišljati na tako visokom nivou kao vi ☺))))

Međutim, da li je to dovoljna preporuka da budete i vrhunski historičar tj. publicista? Mislimo da nije! Jer, priznaćete npr., Brazilac Ronaldo je verovatno danas, najbolji fudbaler sveta, ali da li to u isto vreme, znači da on mora biti i dobar vaterpolista naprimjer. Naravno, da ne! Ista je stvar i sa vama. Što kažu, videla žaba da konja potkivaju, pa i ona digla nogu.

* Dakle, oni koji znaju logički misliti, vidjet će, kako vi tvrdite, da je Ronaldo igrao vaterpolo. Dapače i da je igrao u nekoj reprezentaciji ili nečem sličnome (naime neke od mojih knjiga su bile na listama najčitanijih u Hrvatskoj i tu sam poznatiji po njima nego po matematičarima. Hvale ih i obični ljudi i akademici). Poučite mene neukog: Tko hvali Ronalda kao matematičara? Ako opet ne razumijete što sam vam napisao, pitajte nekoga školovanijeg. Mora i među bokeljskim Srbima biti neko pismen ☺))))

- Sami ste sve rekli o nivou vaših publicističkih radova, izjavivši da vam je cilj da se **narugate**. Ruga se onaj ko je nemoćan, ko u nedostatku dokaza, pribegava neargumentovanom omalovažavanju, satanizaciji i neistinama. Znaite, kada nestanu argumenti, nastupa malicioznost. Uostalom, mogli bismo vam stručno dati jedan psihološki osvrt, na ovakvo ponašanje, ali to bi nam uzelo mnogo vremena. Zar vas ova vaša želja da se narugate ne podseća na Kotor. Ipak ste vi ostali pravi Kotoranin, u duši. Volite da se nasprdate. Tipično za nekadašnji Kotor.

* Usporedite prvi i drugi dio vaše tvrdnje. Ako ih spojimo ispada da se Kotorani vole nasprdati/narugati jer su nemoćni tj. "u nedostatku dokaza, pribegavaju neargumentovanom omalovažavanju, satanizaciji i neistinama. Znaite kada nestanu argumenti, nastupa malicioznost". Moji maliciozni Kotoranin. ☺)))) Morate priznati da dobro napredujem u dostizanju vaše visoke razine. ☺)))) Da sam od vas učio logiku

vjerojatno ne bih bio među deset matematičara po broju radova nego među 1.000.000, a svima je jasno da je 1.000.000 više od 10, dakle bolje, zar ne? ☺))))

Mene su neukog učili da je Bog stvorio budale da im se pametni rugaju. Dobro i jednima i drugima. Pametni se zabavljaju, a budale su u centru pažnje. ☺))))

- Vi, praktično suštinu vaših žaoka prema nama, usmeravate na upotrebu ekavice. Zar je to toliko važno? Zar je to neki krunski dokaz? Kakve veze ima to kako se neko izražava? Uostalom, nedavno smo proverili kod vaših kotorskih ispisnika, iz vremena studija u Beogradu, i svi su jedinstveni da ste se u to doba i vi vrlo dobro snalazili na ekavici. To ne treba uzimati za zlo. To je bio vaš izbor, vaša intima.

* Ovo vam je ispričao neki Srbin (Matoš: "Lažu Srbi i to im je od Boga dato"). Dapače, kolege s fakulteta su mi rekli na odlasku iz BGD-a da su se trudili uhvatiti me da se ponekad prevarim i kažem nešto na ekavici i nisu uspjeli. U povjerenju: Dogodilo bi se i na predavanjima, ali bih ja ponovio rečenicu – onako nenametljivo – i ispravio se ☺)))) Dajte mi imena tih lažova da ne moram baš citirati Matoša. Ljepše bi bilo reći samo: Taj i taj laže. Iskustvo iz BGD-a s lažima. Kada je pokazano da su neki profesori nešto slagali da me zaustave u napredovanju, dobili su više glasova nego na prethodnom glasovanju kada se nije znalo da lažu. Valjda je bilo očito da je očito Hrvat onaj koji misli da to nešto znači. Dapače, pokazali su da su oni Srbi i dobili više glasova. ☺))))

- Što se tiče tzv. »Oluje« i »Bljeska«, pa valjda svi na ovom belom svetu znaju da su Srbi iz Hrvatske proterani, uz logističku podršku NATO snaga, obaveštajne podatke, naoružanje, taktiku tj. plan »napadaja«, itd. Hrvati su bili samo puki izvršioči. Konce je vukao neko drugi.

A, pre toga je od strane Beograda, stigla naredba da se napuštaju teritorije i odlazi u zbeg. Pa, dobro je poznato da su se vaš »otac nacije«¹⁰⁹, drug Ferenc Tudosmanji i drug S. Milošević prethodno o tome dogovorili uz blagoslov zapada. Ali, znate što se nisu bili dogovorili? Nisu se bili dogovorili da posle izlaska Srba iz Hrvatske, »herojska« hrvatska vojska udari na goloruki narod i izvrši stravičan pokolj. Zar vas ovo ne podseća na nešto? Da, da, upravo na to što ste pomisli? Proradio je onaj genocidni životinjski instikt u hrvatskim »postrojbama«. Kada su osetili priliku nisu mogli odoleti onom animalnom u sebi. Što ćete, gospon, svatko svoj križ nosi. Zna li vi, g. Joško, da su prve izbeglice iz Knina u Kotor stigle 20-tak dana pre »pada« Knina. Kada su počeli pričati što treba da se dogodi za 20-tak dana, svi su se smejali. Nisu verovali. A 20-tak dana posle toga nastao je zbeg. Uostalom, u Jevanđelju lepo stoji: »Ko ne veruje, uveriće se«.

* Ja sam tada bio u Australiji i kako sam već znao podosta o srpskom kukavičluku, također sam uvjeravao ljude da će Srbi pobjeći odmah čim vide da ne mogu za protivnike imati nenaoružane ljude kao na početku rata. U *Monitoru* možete naći tekst koji sam spomenuo u *Borbi za Boku* o srpskom "junaštvu" i Vukovaru. Pročitajte. Vjerojatno su se Milošević i Tuđman i za to dogovorili ☺)))) 2.000 hrvatskih branitelja

¹⁰⁹ Poznato je da to nije moj naziv. Ja koristim "Otac hrvatske države"

protiv 30.000 Srba, a odnos u teškom naoružanju 1 prema 100. I trebalo je "junacima" tri mjeseca.

Kako vam se ne rugati? ☺)))) Zar je trebalo biti mnogo pametan pa pogoditi da će kada bude 1 prema 1 nastati bježanija Srbalja ☺))))

- Niste nam ništa »komentirali« o memoarima prvog predsjednika HDZ za BiH, g. Davora Petrinovića? Pa njega je lično bio postavio drug Ferenc Tudomanji.

* Pročitajte ponovno moj prethodni e-mail. Sada ste samo napisali: Nismo vas opet razumjeli. ☺))))

- Što se tiče »podrijetla« stanovnika Špiljara, najbolje bi bilo da lično dođete u Kotor, i napravite jedan mali dodatni napor i odete do samostana Sv. Klare, tamo se nalazi franjevačka biblioteka, u kojoj su pohranjene i tzv. »Knjige prijelaza«. Iz njih ćete veoma lako saznati ko je, kada i odakle došao u Špiljare, kako se ranije prezivao i kada je izvršen »prijelaz«, sa tzv. šizmatске grčko pravoslavne vjere u katoličku.

* Jeste li čitali knjige o Crvenoj Hrvatskoj? Meni su interesantnije današnje priče. U Hrvatskoj ne mogu vjerovati kada im pričam kakve u Boki ima braće. Djeca im idu u isti razred. Jedan Hrvat, drugi Crnogorac/Srbin (danas to više nitko ne zna ☺))))). To nisu prijelazi. A da, gadan je samo jednostrani prijelaz – zlo je onaj drugi. Ma dajte, ostavite se gluposti o tome što je netko tko je nekada bio katolik, nasilno ili ne postao pravoslavac, a onda se vratio na katoličanstvo. Mislite da bih trebao pisati kao vi da kada jednom postaneš pravoslavac nije zlo, ali kada odeš onda je to zlo. Doista tu razinu vaše inteligencije teško je dostići. ☺))))

Međutim, opet pokazujete da vam logika nije jača strana. Pa kada bi netko kao ja došao u takva istraživanja više bi ga interesiralo da točno ispita one dokumente na koje su me svojevremeno upozorili naši svećenici u kojima se govori kako su Grbljani postali pravoslavci. I ne samo oni. Katolički svećenici nisu odlazili, a onda se "ubacili" pravoslavni. Oni su upozoravali svoje katoličke svećenike, pa kad nije bilo odjeka – prešli su na pravoslavlje. Sada su Grbljani najžešći Srbi ☺)))) Pitajte nekoga od naših svećenika, možda mi pošalju kopije tih papira ☺)))) Dobro bi došlo u novom izdanju knjige. ☺))))

- Ujedno vas g. Joško, pozivamo da posle toliko godina »izbivanja« iz Kotora, ovoga leta posetite Kotor. Pa Kotor je grad vaše mladosti. Ne plašite se, niko vas neće ni krivo pogledati. Nemamo mi vremena za takve prizemnosti. Uostalom, zašto bi vas neko dirao? Ako mislite na vašu pisanu reč, to je najmanji zločin u odnosu na ostalo.

* Što bi me vuklo u Kotor? O vama sudim po držanju Hrvata iz Kotora. Da mi se mislite svetiti - to ste mogli i bez toga. Ali kada se sjetim da ste podržavali agresiju na nenaoružanu Hrvatsku i mnogi od vas sudjelovali u njoj, gadi mi se doći. Prilazili bi mi kao da niste sudjelovali u zločinu, a ja bih se trebao smješkat jer ne bih znao je li taj i taj zločinac ili nije. Da se barem smijete potpisati tako da znam kome ne treba pružiti ruku, a kome mogu. Barem da napišete tko je "branio" jednu "nenaoružanu" srpsku čeljad, tako da znam tko je tko.

Naravno, nisu svi kao vi. Neki Crnogorci i Srbi su me sve vrijeme rata pozdravljali. Jedan prijatelj se javio i kartom. I danas se sjećam jednog razgovora s njim prije rata. Pitao me je:

- Joško, bi li Ti pucao na mene?

Sledio se kada je čuo moj odgovor:

- Bih.

- Zar u mene? Pa imaš li takvog prijatelja kao što sam ja?

- Naravno da bih. Pucao bih jer bi Ti s oružjem došao u Hrvatsku. Došao bi ubijati i mene i moju djecu. Ja ovamo sigurno neću dolaziti.

Naravno. Dobro je razumio što sam mu rekao. Koliko je među vama dolazilo u Hrvatsku ubijati mene i moju djecu?

A u Hrvatskoj? Evo jučer na jednoj promociji knjige (autor je vjerojatno još jedan sljedbenik "genocidne ustaške RKC" ☺)))) više me je ljudi pozdravilo nego što bi u Kotoru tijekom cijelog ljeta. - Zašto ne pišete? – Pišite. - Imam sve vaše knjige, i sl.

Ali, mnogo se Kotor promenio. Priznajemo, nije to više onaj Kotor, od nekada. Izgubio je dušu. Sada tu žive neki novi klinci, koji su uglavnom došli negde sa severa, i sa sobom doneli uglavnom violentnost i primitivizam. Ni mi koji stojimo iza ove prepiske sa vama, ne poznajemo nikoga ko živi u starom gradu. To je tragedija jedna. A nekada, smo poznavali svakog stanovnika grada pojedinačno. Sećate li se Tonija Gašlera? Ili Đura Cota (Dončića), tete Ivke, Marije Huri, Petrice Crne, Antice Štivalun. Sećate li se kafane Dojmi, ekspresa ili Vardara? Bilo je nekada, kasno leti, i »muzike di note«, ispred kafane od Neđeljka, kada bi uveče uz gitaru pjevali Božo Menč, Daga Kažanegra, Branko Paljušić, Bato Lisica i drugi. Možda je i bolje ako i ne dođete u Kotor, jer bi ste izgubili sve one iluzije koje u sebi nosite o Kotoru.

* Kotor je izgubio dušu mnogo prije. U starom gradu živi moja sestra. Ne poznajete je jer je "sljedbenica genocidne ustaške RKC"? ☺)))

I kaže mi da ima onih koji su joj se prije javljali, a sada joj se ne javljaju. Ali i obratno. ☺))))

- Nemojte misliti da je baš sjajna situacija ni među hrvatskom zajednicom u Kotoru i u Boki uopšte, u personalnom smislu. I tu bi ste se verovatno razočarali. Na površinu su isplivale nekadašnje komunjure koje su uvek izbegavale pjacu od Sv. Tripuna, da ih ne bi neko ni u snu povezao sa crkvom. A, danas su ti u prvim redovima na misama. »Hrvatski glasnik« je pun njihovih imena. Tuga jedna.

* Evo u nečemu se slažemo. Očito ne znate da mene napadaju ti isti ☺))) Valjda da bi se vama upucavali ☺))) Ustaša sam i njima, i vama i ostalim komunjarama/jugoslavima u Hrvatskoj ☺))) Bit će o tome u nastavku *Borbe za Boku kotorsku: U Boki kotorskoj svaki kamen govori – hrvatski*. Dakle, sadašnji podnaslov postaje naslov. Tješite se, njima je to teže nego vama ☺))))

- Što se tiče Jevrema Brkovića, pa i vama je verovatno jasno da se radi o jednom iskrivljenom umu, konvertitu, koji je do kasnih 60-tih najviše srbovao po Beogradu, krećući se u društvu Radovana Karadžića, Matije Bečkovića i drugih tadašnjih

srpskih disidenata. Posle znate i sami što se sa njim desilo. Inače u književnom smislu to je jedan minorni »spisatelj«. Veličina jednog književnika se meri brojem prodatih knjiga. A, broj njegovih prodatih knjiga se broji prvim deseticama dvocifrenog niza. Čak ni članovi njegove porodice nisu pročitali sva njegova »dela«. Dovoljno je, ako vam kažemo da je ovaj »vrstan književnik« u stvari svršeni gimnazijalac.

* Očito ne znate da je Krleža nešto slično. Dakle, to vam nije mjerilo. Opet niste razumjeli u kojem kontekstu sam vam spomenuo Brkovića, pa mislite da ja ovo ne znam. ☺)))

- U vezi s popisom stanovništva u C. Gori, ovako vam stoje stvari. Verujete li vi g. Joško da još uvek do sada nije objavljen zvaničan rezultat popisa stanovništva u C. Gori. Da li vam to nešto govori? Zna li da su prvi fragmentarni rezultati popisa objavljeni tek posle više od mesec dana, i to za svega 600.000 stanovnika. Smejurija živa. Verujte nam ovo je živa istina. Od 23 opštine u C. Gori, DPS drži vlast samo u 7 uglavnom mešovitim opština (gde je veliki procenat muslimana i Šiptara). U ostalim opštinama lokalnu vlast drži opozicija. U Podgorici, je posle rata na Kosovu, izbeglo preko 25.000 Cigana-Roma, koji su odmah dobili smeštaj i lične isprave, i postali su vrlo značajan deo glasačkog tela DPS (nepotrebno je reći da od oko 50.000 Srba izbeglica u C. Gori, niko nije dobio lične isprave, da ne bi imali pravo glasa). Zna li da je na popisu u Podgorici prikazano svega 2.800 Cigana-Roma. Zna li što se desilo sa onih ostalih 22.000 Cigana-Roma? Postali su Crnogorci! U Podgorici vlast drži DPS, zahvaljujući glasovima lokalnih muslimana i Šiptara. U svih 7 opština u kojima vlada DPS, je krivotvoren popis u pogledu broja Crnogoraca. Prvo je bilo objavljeno da Srba u C. Gori, ima 39 %, pa 36 % i na kraju 31 %. A Crnogoraca zvanično ima 40 %. Zna li koliki se procenat od pravoslavnog življa u C. Gori izjasnio da im je maternji jezik srpski? Preko 70 %. Ovde nešto ne štima. Zna li vi g. Joško da su Crnogorci sa 40 % stanovnika u C. Gori, postali nacionalna manjina. Nema ju čak ni cenzus od 50 %, a da ne govorimo da nemaju kritičnu masu za neke druge projekte.

* Jasno Vam je valjda da ja znam rezultate popisa. Pa zar se nije puno Srba doseljavalo iz Hrvatske tamo dolje? A i među vama ne znam tko je tko. (Nemojte sada da ispadne da netko priča da smo i mi bili ovo ili ono. Ne bi se poklapalo s onim što ste napisali o obitelji "sljedbenicima genocidne ustaške RKC".) Dakle, ne sviđaju Vam se promjene u Kotoru, a sviđa vam se što je danas mnogo više Srba u CG ☺)))) Tko tu koga laže? ☺)))) Možda sam naivan, pa i nasjednem.

- Zna li g. Joško, da je »književnik« bez tiraža, Jevrem Brković u svom listu »Crnogorski književni list«, pred početak popisa iznio uverenje da će se preko 85 % pravoslavnog stanovništva pisati kao Crnogorci. Kakav diletantizam. Posle objave nezvaničnih rezultata popisa niti jednom rečju se nije osvrnuo na rezultate popisa. Možete shvatiti njegovo razočarenje.

Želimo vam ugodan vikend!

»3909-CN«

(»No Pope«)

* To je nebitno za ovo naše dopisivanje. Vaš problem je ipak što je odnos snaga još uvijek 30 prema 70 posto. Ja ne mogu ulaziti u to što jest, a što nije krivotvoreno. Za jezik. Ljude su učili cijeli život da im je jezik srpski. Sustavno. Teško ih je naučiti drugo. Nemojte se puno u to uzdati. Takvo srpstvo će izdati za dolar dva. Ipak se morate plašiti za svoju poziciju. Zato razumijem zašto se bojite potpisati se.

Želim i ja vama ugodan vikend, i pozdravite mi onog prijatelja koji je jedna školska generacija ispred mene ☺))) Kažite mu da ga pozdravlja netko lijepo odgojen u "genocidnoj ustaškoj obitelji" ☺)))

Akademik Josip Pečarić

P.S. Mnogi koji su ovamo čitali našu prepisku već su mi rekli da se zabavljaju i drago im je što im je šaljem. Zato i sada ponavljam da više neće biti, tako da poslije ovog pisma ne očekuju više ☺))) Možda su pomislili da ćete poslije ove polemike svi u katolike ☺)))

"Srpski prijatelji" ne odustaju, pa šalju novo pismo 3. ožujka. Evo u naznakama što mi pišu, s komentarima napravljenim za čitatelje, jer više nisam raspravljao o onome što su mi pisali.

Štovani gospon Joško,

○ Vi, g. Joško, u negativnom kontekstu govorite o ekavici i njenoj uporabi s naše strane. Iznova smo konsultirali neke vaše ispisnike i nedvojbeno su nam potvrdili da ste se za vrijeme izbivanja u, tom vama danas tako mrskom, Beogradu, jako dobro snalazili na ekavici. Zar danas pomalo komično ne djeluje vaša preko noći pohrvaćena sintaksa. Ali to je vaš osobni izbor, i mi ga poštivamo. Dapače, kada toliko mrzite Beograd, da ste pravi, vi bi ste se javno odrekli diplome iz Beograda. Bolje je biti i bez diplome nego s diplomom iz vama »mrskog, nekulturnog, nedemokratskog bizantskog i šizmatičnog« Beograda.

* I tako Srbi provjeriše kod onih koji lažu jer im je to od Boga dano i nedvojbeno ustanoviše istinu ☺))) Nije mi jasno zašto bih se trebao odreći diplome koja je dobivena zahvaljujući novcu koji su otimali Hrvatskoj i Sloveniji. ☺)))

Potom su me podučili o istini, logici, o tome kako su stanovnici Špiljara Srbi, na isti način kako su to Hrvati iz Zapadne Hercegovine i Konavala. Tako kažu:

"Zar ne znadete, gospon Joško, da sve do 1848.g., u »zaljevu svetaca« nije bilo niti pomena o Hrvatima. Do tada su se katolici iz »zaljeva svetaca« iskazivali kao Bokezi-katolici ili Srbi-katolici. Znadete li da je 1848.g., »Slavjanska čitaonica« u Dobroti, preimenovana u »Hrvatsku čitaonicu«. Znade li g. Joško, da su sva ta zbivanja u »zaljevu svetaca« u to vrijeme, bila izravna posljedica učinkovitosti tadašnjeg vrhbosanskog nadbiskupa Josefa Staedtlera."

* Naravno, po srpskom običaju, malo ukradu na godinama. Srbi-katolici su se pojavili kasnije, a njima su postojali do 1848. godine, a smiješno je i komentirati priču o vrhbosanskoj nadbiskupiji u vrijeme kada nije ni postojala.

Moram priznati da me Srbi uvijek iznenade. Doista nisam očekivao da ću od njih "naučiti" i sljedeće:

"To isto je genocidna RKC učinila sa Italijom. Izmisli je Italiju, ujedinila je sve narode na području Apenina, koje napućavaju romanizirani germani, celti, ostaci nekih romanskih naroda, te romanizirani Albanci (Arbreši), Grci i Saraceni na jugu. Nametnula im je zajednički jezik, mješavinu jezika kojima se govorilo u regijama Lazio i Emilia Romagna. Dala je novoj državi ime po hipotetičkom plemenu Italima. I to je to. Ali, želimo vas informirati glede ovog slučaja, da postoje Lega Nord i Umberto Bossi! Sapienti sat!"

Očito ne znajući ništa o genetskim istraživanjima podrijetla Hrvata¹¹⁰, preporučili su mi:

"Mi vam predlažemo, gospon Joško, da kao vrstan znanstvenik, svjetskog glasa, pokrenete inicijativu da se na teritoriju »vaše lijepe«, organizira jedno antropometrijsko snimanje stanovnika. Rezultati tog snimanja bi zauvijek raspršili sve špekulacije i osporavanja o podrijetlu Hrvata. Rezultati bi pokazali da su današnji Hrvati ili etnički Hrvati ili da su samo deklarativni Hrvati. Naravno, to vi, ili bilo tko drugi u Hrvatskoj, nećete nikada poduzeti, jer bi na vidjelo izašla prijevara, koju je fabricirala genocidna RKC."

Dalje su me podučili o Luciferu (naravno to im je sam Papa Ivan Pavao II.), IRA-i, Međugorju, genocidnim biskupima, počev od biskupa Komarice, pa do kardinala Kuharića, zločinima planiranim na Kaptolu i u Vatikanu, nekada posve srpskim gradovima u Hrvatskoj (npr. Vukovar), i oblastima (Baranja).

Naravno, uvijek se vidi što ih boli. Tako kažu:

"Još je »uzoriti Kardinal« Stepinac, 1941.g., u Kotoru iznio tlapnje da »svaki kamen u zaljevu svetaca, svjedoči o njenoj pripadnosti hrvatskom etničkom i kulturnom prostoru«. Ne daj Bože, da je ovo točno, jer bi i žitelji »zaljeva svetaca, bili već monstruozno poklani."

¹¹⁰ Antropološke analize kostura iz antičkih i srednjovjekih grobišta diljem Dinarida od Hrvatske do Srbije (Ž. Mikuić 1984-1990 itd.) pokazale su da nema ni traga tzv. "velike seobe naroda". To isto je od 2000. konačno i neopozivo, dokazala i biokemijska genetika svih Slavena i balkanskih naroda. Tako je genetski spektar Hrvata pokazao samo 29% Balto-Slavenski genotip (Eu19), a od ostalih 71% neslavenskih tipova s 45% prevladava indodinarski (vedoarijski) tip (Eu7). Ta istraživanja su u potpunosti potvrdili tvrdnje iz oštro napadane knjige fra Dominika Mandića *Hrvati i Srbi, dva stara različita naroda*. O tome vidjeti P.A. Underhill et al. (21 koautor) 2000: *Nature Genetics* (USA), 26: 358-361; P.A. Underhill et al. (8 koautora) 2001: *Annals of Human Genetics* (UK), 65: 43-62. I Z.H. Rosser et al. (87 koautora) 2000: *American J. of Human Genetics* 67: 1526-1543

Naravno, ne razumiju da su ovdje rekli: "Da mi doista vjerujemo da je Boka hrvatska, sve bi Hrvate već poklali. Inače, ideje koje su, kako pokazuju povijesna vrela, s vremena na vrijeme dolazile od pravoslavnog pučanstva Boke.

Iz završetka pisma vidi se da ih boli to što je Bokeljska mornarica u Hrvatskoj hrvatska bratovština:

○ Začudno je da vi kao istaknuti bokeljski mornar ne pokrenete inicijativu, zajedno sa g. Zvonimirom Janovićem, da se i vaša matična organizacija u Kotoru, nazove punim imenom »Hrvatska Bokeška Mornarica - 809«, a ne samo Bokeljska Mornarica Kotor. Čega se stidite ili plašite? To bi bilo jedno svojevrsno promicanje hrvatstva u Boki. Odavno su sve maske pale, zašto da poglavnici iz Kotora, još uvijek promiču to otrcano soc-realistično bratstvo-jedinstvo. Postoje HKD »Napredak i HGI a najhrvatskija od svih Bokeljska Mornarica, još uvijek nema hrvatski predznak. Nečuveno.¹¹¹

»3909-CN«

* Nema više u potpisu ono "NO POPE". Možda su ipak na putu da postanu katolici? ☺))) U sljedećem pismu su najavili: "Mi samo sakupljamo i sistematiziramo povijesne činjenice i trudimo se da na laži odgovaramo istinom. Naša izdavačka djelatnost će tek da slijedi." To je i objasnilo njihova pisma. Vjerojatno neće, poučeni iskustvom dr. Bulajića, tiskati ono što sam u pismima ismijao. ☺)))

Naravno, ne čudi što su se moji srpski "prijatelji" iz Boke posebno okomili na "genocidnu" Rimo-katoličku crkvu. Po pravilu: pripiši drugome ono što si sam činio, što činiš ili ćeš činiti. O korjenima srpske mržnje prema katolicima smo svojevremeno napisali slijedeće¹¹²:

"Korijeni srpske mržnje prema katolicima i Hrvatima idu sve do Nemanjića. Tako je Raški veliki župan Stefan Nemanja (1170.-1196.) pokorio Duklju (Zeta) i razorio gradove u Gornjoj Dalmaciji (osim Kotora) i uništio spomenike latinske pismenosti i mnoge katoličke crkve. O tome postoje svjedočanstva župana Stefana u njegovom djelu *Život Stefana Nemanje* gdje kaže: 'Ostale gradove poobara i poruši i pretvori slavu njihovu u pustoš'¹¹³. To potvrđuje i biograf Domentijan¹¹⁴. Početkom XIV. stoljeća srpski kralj Milutin nemilosrdno je progonio katolički živalj, u Raši je zabranio katolički obred i na sve moguće načine mučio katolike.¹¹⁵ Anonimni autor putopisa, dominikanski svećenik iz Francuske, piše 1358. da su u Zeti katolici gonjeni, crkve im rušene, svećenici napadani i zatvarani, a barski nadbiskup Gijom Adam također piše o proganjanju katolika i rušenju crkava i samostana.¹¹⁶

¹¹¹ U ovom dijelu teksta pokazuju da još nisu dobro naučili ekavicu ☺)))

¹¹² A. i J. Pečarić, *Strossmayer i Srb, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru*, HAZU, Zagreb 1997., str. 81-96. Također: A. i J. Pečarić, *Strossmayerova oporuka*, HAZU, Zagreb, 2002.

¹¹³ *Srpske biografije I*, Beograd 1930., 45 ("pročeje že grede ispovrže i razruši, i izmeni ih v obraz opustenija")

¹¹⁴ Elementa Montenegrina, 1/90 Hrestomatija, *Crnogorski narod srpska politika genocida nad njim*. Vidi: dr. Danilo Radojević, *Autokefalna crnogorska pravoslavna crkva*, str. 46

¹¹⁵ Isto, str. 47

Dr. Ivan Marković, *Dukljansko-barska mitropolija*, str. 111

¹¹⁶ Dr. Danilo Radojević, *Autokefalna crnogorska pravoslavna crkva*, str. 47

Iako je 'silno mrzio i gonio' katolike, kralj Milutin, da bi osigurao francusku pomoć, pri napadu na Bizant, obratio se Papi u Avinjon (Provansa), 1308., poručivši 'da bi htio da pređe u katoličanstvo'. Papa je ozbiljno shvatio poziv i uputio je emisare, kao i uputstva o katoličkoj vjeri u koju je, navodno, trebao prijeći kralj i njegov narod. Pošto je francuski kralj odustao od pohoda, kralj Milutin je stavio do znanja papinskim legatima da ne mogu propovijedati u njegovoj zemlji, navodeći kao razlog da zbog majke i brata ne smije prijeći u katoličanstvo.¹¹⁷ I car Dušan je 'zatvarao katoličke bogomolje i vršio presiju na katolike'.¹¹⁸ Čl. 6. Dušanova zakonika glasi: 'A što se tiče latinske jeresi, što su se hrišćani obratili u azimistvo (= pričešćivanje prijesnim hljebom), da se opet u hrišćanstvo povrate. Ako li se nađe kogod te ne posluš a ne povрати se u hrišćanstvo, da se kazni kako piše u zakoniku svetih otaca'.¹¹⁹ I u čl. 7. se naređuje obraćanje onih koji su prešli u 'vjeru latinsku'. U čl. 9. katolici su nazivani 'poluvjernicima', i on predviđa strogu kaznu za katolike koji bi se oženili pravoslavljkama, a ako ne prijeđu na pravoslavlje: neka im se oduzmu žene i djeca.¹²⁰ A čl. 10. glasi: 'I ako se desi da takav jeretik živi među hrišćanima, da se žigošu po obrazu i da se protjera, a ako bi se našao kogod da ga krije, i on da se žigoše'.¹²¹ A kada je mađarska vojska osvojila područje do Rudnika, a s istočne strane su zaprijetili Turci, Dušan se obratio za pomoć papi Inocentiju VI, u Avinjon. Njegovo poslanstvo bilo je zaduženo da izjavi 'kako je njegov gospodar gotov da primi katoličku vjeru, te da će se katolicima dati vjerske slobode i oduzeta imanja vratiti'.¹²² Mato Topalović¹²³ o tome piše: 'A ono veli onaj Dušan Silni i proslavljeni koji kad je u stisci bio, u Rim je pisao i poslanike slao za dobiti pomoć, a kad ga je opasnost pomoću Rima mimoišla, onda je vraćao zlo za ljubav. Al da, to je politika naroda srpskoga zahtjevala! O, koliko bi se i koliko primjera navesti dalo takve prelivodne politike iz historije srpskih kraljeva i careva, koja ih je na poslijetku i kraljevstva i carstva lišila. Velimo dakle, tkogod još ovako misli i mislit može, u tom se ne nalazi duh starog kršćanskog Pravoslavlja, nego u njemu diše duh arijanstva i patarenstva, koji je također pod izlikom i svetim imenom od Pravoslavlja naše ove slavoilirske strane i države na to naveo i dotjerao, da samo sjedneš pa da plačeš nad njima!.'

A danas? Zoran Vukman piše u *Hrvatskom slovu*, 7. svibnja 2004.: "Prije nekoliko dana, na zidu crkve Sv. Mateja Apostola u Boki kotorskoj, osvanuli su prijeteći grafiti – 'ovo je Srbija, i ovu crkvu treba zapaliti.' Na katoličkom groblju u župi Dragalovci kod Banja Luke, uništeno je na desetine nadgrobnih spomenika (...) U Vojvodini su napadi na hrvatske i mađarske katolike već odavno pravilo i lokalna srpska

¹¹⁷ Isto

Miodrag Al. Purković, *Avinjonske Pape*, Srpske zemlje, Požarevac, 1934., str. 18

¹¹⁸ Isto

Miodrag Al. Purković, nav. djelo, str. 62

¹¹⁹ Mato Topalović, *Nuncij Viale-Prela u Đakovu i u Beogradu (Od 30. juna do 3. juna 1851.)* "Zagrebački Katolički List" 1851. (br. 29 i 51). Također objavljeno u: Josip Juraj Strossmayer, *Dokumenti i korespondencija*, Knjiga prva, od god. 1815. do god. 1859., str. 457-470. Izdala JAZU, Sabrao i uredio Fedro Šipić, Zagreb 1933.

¹²⁰ Dr. Danilo Radojević, nav. djelo, str. 47-48

¹²¹ Mato Topalović, nav. djelo

¹²² Dr. Danilo Radojević, nav. djelo, str. 47

Miodrag Al. Purković, nav. djelo, str. 60

¹²³ Mato Topalović, nav. djelo

šovinistička rekreacija. Moža o tomu jednom nešto zapjeva i Đoka Balašević, kultni pjevač hrvatskoh Jugoslovena."

Ovi e-maili srpskih "prijatelja" iz Boke podsjetili su me na poznata srpska istraživanja njihove povijesti. Tako je još Miloš S. Milojević napisao 1872. godine srpsku povijest *Odlomci istorije Srba i jugoslavenskih zemalja u Turskoj i Austriji* Spomenimo neka poglavlja: Tragovi nekadanjem življenju Srba u Indiji i življenja srpskog u Africi, O starim Kinezima i njihovom sudararu sa Srbima, O Srbima u Italiji, Dolazak starih Elina i Rimljana u srpske zemlje itd. Tako doznajemo: "Ime Srbin mnogo je starije od imena Sloven" (str. 107). Tu možemo naučiti o Sibirskoj Srbiji, u Mesopotamiji osnovaše Novu Sarbarsku (Srbiju), pa se vjeruje da su Srbi "zidali vavilonske kule".

S.L. Lazić će u knjizi *Srbi u davnini*, Zagreb, 1894, tvrditi da su Srbi narod "u kojem se i sam Hrist rodio" (str. 232), a u svojoj *Kratkoj povjesnici Srba* će reći "neki vele, da je i sam Aleksandar Veliki bio Srbin" (str. 11).

Spomenimo još Baltičku Srbiju, Dansku Srbiju, Srpsku Galiju, španske i portugalske Srbe. Srbi su vodili teške borbe u Engleskoj gdje im je ubijen kralj Raško, protiv Karla Velikog, naselili su Italiju. Rumunji su porimljeni Srbi, a Bugari su Srbima u Bugarskoj nametnuli samo svoje ime, itd. itd.

Sve je u duhu poznate pjesme (beogradski politički list *Srbski Narod*, od 25. ožujka 1944.):

Nebo je plave srpske boje
A u njem stanuje srpski bog.
Oko njega anđeli srpski stoje
I služe Srbina boga svog!

Sve u svemu dobio sam 12 pisama mojih Srba iz Boke. Redovito bi im odgovorio s jednom rečenicom, citirajući ovu pjesmu.

HANNAH ARENDT U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM.

UVODNI TEKST

HANNAH ARENDT I MLADEN IVEZIĆ O RASNIM ZAKONIMA U NDH

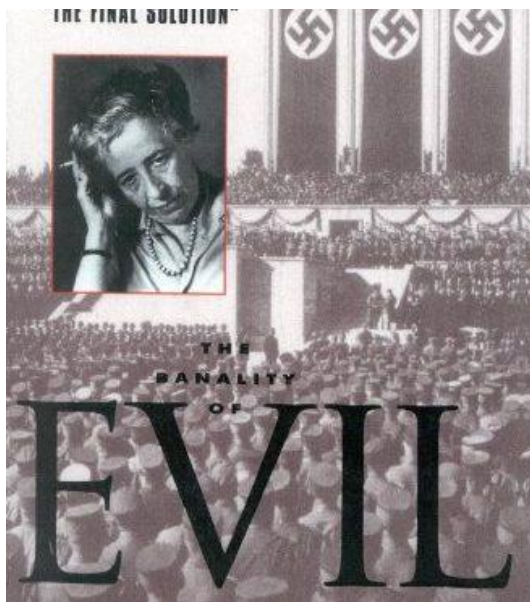
Na društvenim mrežama niz komentara izazvao je tekst:

RASNI ZAKONI U NDH U KOMENTARU ČUVENE SVJETSKE
PUBLICISTICE, ŽIDOVKE HANNAH ARENDT

30 travnja, 2023

Na današnji dan 30. Travnja 1941. Godine uvedeni su rasni u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

O provođenju rasnih zakona u NDH pisala je slavna židovska filozofkinja, profesorica, doktorica Hannah Arendt. Hannah Arendt rođena je u Njemačkoj 1906. Godine, doktorirala je filozofiju na Heidelbergu, surađivala s poznatim filozofom Martinom Heideggerom.

Dolaskom Hitlera na vlast 1933.godine emigrirala je u SAD-e 1935. godine i postala glavna urednica časopisa The New Yorker i profesorica na Sveučilištu u Chicagu (družila se s mojom tetom rođenom u Chicagu visokom dužnosnicom u State Departmentu od 1956. godine doktorirala na temi stradavanja Hrvata nakon rata, Blajburg).

Profesorica Arendt vratila se u Izrael se 1961. godine i izvještavala sa suđenja Adolfu Eichmannu u Jeruzalemu gdje je sakupila dokumente o zločinima Nacionalsocijalističke Njemačke i njenih satelita na Balkanu. U spomen svim stradalima neljudskog sistema nacionalsocijalizma koje su rasni zakoni odveli u smrt profesorica Hannah Arendt napisala je knjigu s tezom o “banalnosti zla”, koja je prevedena na mnoge jezike: Eichmann in Jeruzalem, Ein Bericht von Banalität des Bösen, Serien Piper 1964, Band 308, München.

Posebno je zanimljiv Paragraf XI. knjige dr. Arendt o deportaciji Židova iz država bivše Jugoslavije, zatim Bugarske, Rumunjske i Grčke.

Iz opere Banalnost zla, Elle Milch-Sheriff, o Hannah-i Arendt i Martinu Heideggeru

Arendt piše o stradanju Židova u Nezavisnoj državi Hrvatskoj.

Što piše Arendt, nije ustašica ni revizionistica o stradanju Židova u Nezavisnoj državi Hrvatskoj i Srbiji. Prema dokumentima koje je prikupila profesorica Arendt njemački Reichminister unutarnjih poslova naredio je da NDH mora biti „Judenfrei“, čista od Židova do veljače 1942.godine.

Adolf Eichmann, odgovoran za progon Židova na Balkanu poslao je svog najbližeg suradnika Franza Abromeita u Zagreb da kontrolira i provede naređenje „konačno rješenje“ zajedno s njemačkim Polizeiatteachéjom.

Nijemci su uočili da mnogi Židovi iz okolnih država dolaze u Zagreb i odatle putuju dalje u Italiju. Kad je Italija 1943. godine kapitulirala ispitivali su zašto naređenje „Judenfrei“ u NDH nije provedeno.

Nijemci su uočili da mnogi Židovi iz okolnih država dolaze u Zagreb i odatle putuju dalje u Italiju. Kad je Italija 1943. godine kapitulirala ispitivali su zašto naređenje „Judenfrei“ u NDH nije provedeno. Nijemci su našli da u hrvatskom antižidovskom zakonu stoji čudni paragraf: svi Židovi koji su nešto pridonijeli (Sache Kroatiens), hrvatskoj stvari postaju „Ehrenarien“, počasni Arijevci i zato se ne smiju progoniti (stranica 225. knjige prof. Arendt)!

Nadalje SS-Nachrichtendienst je otkrila da su mnogi članovi vlasti NDH sve do poglavnika imali žene Židovke, pa su javili Kaltenbrunneru da su ustaše „jüdisch versippt“, židovski u srodstvu i zato se ne provode rasni zakoni piše profesorica Arendt u svojoj knjizi.

Profesorica Arendt piše kakva je situacija bila u Srbiji na osnovu dokumenata koje je prikupila. Na stranici 226 profesorica Arendt piše:

Sekretar vojne uprave za civilna pitanja Harald Turner u kolovozu 1942.g javio je u Berlin: „Srbija je jedina zemlja u kojoj je problem Židova i Cigana potpuno riješen“. Zadnji vagon s plinskom komorom u kojem je ugušeno 6280 žena i djece vraćen je u Berlin. Ovaj kontrast između Srbije i Hrvatske Eichmannova obrana pokušala je iskoristiti u njegovu obranu! Filozofkinja Arendt nije jedina koja je svojim istraživanjima o stradanju Židova u okupiranoj Europi tvrdi da su Židovi u NDH poslije Švicarske bili najsigurniji.

Nezavisna država Hrvatska, saveznik Nijemačke u II. svjetskom ratu donijela je 30. travnja 1941. g rasne zakonske odredbe koje su se doticale tzv. „nearijskih“ Židova i Roma. Rasne odredbe bile su:

- a) Zakonska odredba o državljanstvu,
- b) Zakonska odredba o rasnoj pripadnosti i
- c) Zakonska odredba o zaštiti arijske krvi i časti hrvatskog naroda (sva tri donesena 30. IV. 1941), te Zakonska odredba o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda (4. VI. 1941) i dr.

Baš me zanima što će reci društvenopolitički radnici s takozvane Hrvatske televizije (više srpske) o donošenju „rasnih zakona“ u NDH 30. travnja.

Dug je put do slobode moj narode, moj hrvatski narode..., laži Olujom poražene srpske fašističke politike ovaj naraštaj Hrvata će raskrinkati a njihove udarne oštrice snosit će odgovornost za laži koje i danas šire o časnom hrvatskom narodu.

RASNI ZAKONI u NDH u komentaru čuvene svjetske publicistice, Židovke Hannah Arendt – Croativ.net

<https://hrvatskiratnik.hr/rasni-zakoni-u-ndh-u-komentar-u-cuvene-svjetske-publicistice-zidovke-hannah-arendt/>

Manje je poznato da je mr. sc. Mladen Ivezić u knjizi *Jasenovac/Brojke*, Zagreb 2003. (str: 88-90) dao izvrsnu raščlambu ovih zakona polemizirajući sa stavovima oca i sina Goldstein:

„Teška je goldsteinovska laž o 'Zakonskoj odredbi o državljanstvu'. Ta odredba kaže („Narodne novine“, br. 16., 30. travnja 1941., str. 1.)

Točka 1.

Državni pripadnik je osoba, koja stoji pod zaštitom Nezavisne Države Hrvatske.

Državno pripadništvo stiče se po propisima zakonske odredbe o državnom pripadništvu.

Točka 2.

Državljanin je državni pripadnik arijskoga podrijetla, koji je svojim držanjem dokazao, da nije radio protiv oslobodilačkih težnja hrvatskog naroda i koji je voljan spremno i vjerno služiti hrvatskom narodu i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Točka 3.

Državljanin je nosilac političkih prava prema odredbama zakona.

Evo goldsteinovskih laži o toj odredbi (*Holokaust u Zagrebu*, str. 121.): *"Zakonskom odredbom o državljanstvu" zaokružena je diskriminacija Židova. Prema točki 2. te odredbe državljanin je NDH samo 'pripadnik arijskoga podrijetla, koji je svojim držanjem dokazao, da nije radio protiv oslobodilačkih težnja hrvatskog naroda i koji je voljan spremno i vjerno služiti hrvatskom narodu i NDH'. Prema točki 1. iste odredbe 'državni pripadnik je osoba, koja stoji pod zaštitom NDH'. Drugim riječima, osoba, koja nije 'arijskog porijekla', tj.- Židov ili Rom, ne može biti 'državni pripadnik' i ne 'stoji pod zaštitom NDH', pa je prema tome izvan svake zaštite i zakona, izložena svakoj vrsti samovolje i progona'.*

Logika po Goldsteinima

Vidimo da u kratkim izvodima Goldsteini čak 4 puta pogriješno citiraju. Mnogo gore; Goldsteini grubo lažu. Oni odredbu iz 2. točke, koja se odnosi na državljanstvo, primjenjuju na širi pojam, na pripadništvo, pa ispada da onaj, tko ne može biti državljaninom, ne može biti ni pripadnikom, što znači da se partikularno negativni sud tretira kao univerzalno negativni (po shemi 'jedan čovjek nije dobar, dakle nijedan čovjek nije dobar'), što je glupost, koja, umotana u manipulaciju citatima, može polučiti dojam istine. Dvije su stvari namjerno, radi laži, Goldsteini učinili: prebacili su jedno načelo u nepripadni stavak, primjenjujući ga na nepripadnu skupinu i onda iz toga izvukli neistinit zaključak.

Ono što stvarno Odredba kaže jest:

1. točka: 'svi su pripadnici zaštićeni',

2. točka: 'samo neki pripadnici mogu biti i državljani'.

Logički proizlazi; 'i oni pripadnici, koji ne mogu biti državljani, jesu zaštićeni'. Uostalom; vidimo da rasna pripadnost nije jedini uvjet za državljanstvo i da za državljanstvo domaćih ljudi treba i dokaz djelatnosti (zasluga iz prošlosti i spremnost), a ne samo svojstva (rođen u Hrvatskoj ili od Hrvatâ). Dakle, ni čistokrvni Hrvat nije državljanin, ako to ne zasluži!

Goldsteini lažu, da Ciganin ili Židov ne može biti državnim pripadnikom (a Odredba to nigdje ne piše, nego, naprotiv, time, što pripadništvo definira kao širi pojam i odmah poslije toga, označujući jedan dio tih pripadnika – državljane, kao uži, jasno kaže da i oni koji nisu državljani, jesu državni pripadnici) te, kažu Goldsteini, da su zato Židovi i Cigani 'izvan svake zaštite i zakona', izloženi 'svakoj vrsti samovolje i progona' (a Odredba, suprotno tome, kaže da su, kao državni pripadnici 'pod zaštitom Nezavisne Države Hrvatske').

Ima još mnogo takvih laži Goldsteinâ o hrvatskim zakonima, ali to ćemo u posebnoj knjizi šire prikazati.“

Dovoljno je vidjeti samo ovu raščlambu da bi se razumjelo zašto Ivezić nije doktorirao.

Taj njegov citat sam prvo objavio u jednom svom tekstu u

Hrvatskom slovu, 24. Siječnja 2003. Dugačak je pa je moj brat koji je bio sudac (općinski pa županijski) pomislio da je to moja raščlamba pa mi je čestitao na njoj. Naravno taj članak s tim citatom objavio sam I u knjigama:

J. Pečarić. *Nepoćudne knjige / Trijumf Tuđmanizma*, Zagreb, 2003. Str, 164-166.

J. Pečarić, *Mr. sc. Mladen Ivezić*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021. (str. 78-79):

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf>

Objašnjenje problema koje je u RH imao Ivezić sadržano je u naslovu kolumne dr. sc. Damira Pešorde; *Hrvatstvo je peh I u Hrvatskoj kao što je bilo u Jugoslaviji* ('Hrvatski tjednik, 20. 4. 2023.)

D. Pešorda: Hrvatski peh – Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća (hkv.hr)

DRAGOVOLJAC – Hrvatstvo je u Hrvatskoj oduvijek bilo neisplativo

Jasno je da od ovakvih vlasti u državi gdje su mnogima bliži oni od kojih su hrvatski branitelji napravili zečeve (po Miloševiću) od samih branitelja teško očekivati da bi se usudili suprotstaviti se gazdama i koristili načelo kardinala Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

*

U ovoj knjizi dajem tekstove iz mojih knjiga u kojima se spominje Hanna Arendt.

Josip Pečarić

**BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ – DRUGA
KNJIGA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**GOVOR O. DALIBORA RENIĆA, PROVINCIJALA
HRVATSKE POKRAJINE DRUŽBE ISUSOVE, NA
SPROVODU MONS. VALENTINA POZAIĆA**

19.5.2023.

**Govor o. Dalibora Renića, provincijala Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, na
sprovodu mons. Valentina Pozaića**

Draga braćo i sestre, poštovana rodbino našeg pokojnog brata,

Stojimo pred otvorenim grobom biskupa i redovnika p. Valentina Pozaića, zahvaljujući Bogu za jedan plodan život koji je darovan Crkvi i narodu. Na svijet je došao u Selnici u Župi Marija Bistrica, kad se 15. rujna 1945. godine dječak Valek rodio kao osmo od jedanaestero djece u obitelji, s kojom je ostao blisko povezan do kraja.

Nakon drugog razreda sjemeništa i gimnazije na Šalati, sa 17 godina je stupio u

novicijat Družbe Isusove na Fratrovcu. Po svršetku filozofsko-teološkog studija na zagrebačkom Jordanovcu, za svećenika ga je zaređio nadbiskup Franjo Kuharić 1973. godine. Licencijati i doktorat iz moralne teologije postigao je na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu. U međuvremenu je bio odgojitelj u sjemeništima na Fratrovcu i Šalati, a nakon doktorata, od 1984. pa sve do umirovljenja predavao je moralnu teologiju na isusovačkom Filozofsko-teološkom institutu na Jordanovcu, kojem je bio i nadstojnik u dva mandata, te kršćansku etiku i bioetiku na današnjem Fakultetu filozofije i religijskih znanosti, kojemu je bio jedan od osnivača i zatim redoviti profesor. Od 1994. do 2000. je bio rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu, koji je uz isusovačke kandidate odgajao i brojne druge bogoslove iz više biskupija i redova iz raznih zemalja.

Svoj najveći doprinos hrvatskom društvu pater Pozaić dao je kao promicatelj bioetike. On je doslovno donio bioetiku kao disciplinu u Hrvatsku. Osnovao je Centar za bioetiku 1986. godine, objavio mnogo članaka knjiga iz tog područja, organizirao više simpozija, nastupao medijima, sudjelovao u državnim, crkvenim akademskim povjerenstvima, i sve to također na međunarodnoj razini. Osobito mu je bilo stalo da u promicanje i obranu vrednote ljudskog života i dostojanstva uključi liječnike i znanstvenike, što je činio kao jedan od osnivača dugogodišnji duhovnik Hrvatskog katoličkog liječničkog društva. Ni tada, ni kasnije, nije izgubio pastoralni osjećaj, nego je rado odlazio k Misionarkama ljubavi, u Caritas ili k bolesnicima od AIDS-a u zaraznoj klinici.

Kad ga je papa Ivan Pavao II. Na Svijećnicu 2005. imenovao pomoćnim zagrebačkim biskupom i naslovnim biskupom Pićana, prihvatio je to kao znak velikoga povjerenja Nadbiskupije i Svete Stolice, iako je to bila žrtva s obzirom na njegov znanstveni rad. Svejedno, darovao se sasvim u službu Crkve ondje gdje ga ona želi i treba. Spremno je prihvaćao i zadaće rješavanja osjetljivih pitanja, makar to značilo izložiti se valovima često nepoštenih i prizemnih napada. Kad su se u hrvatskom društvu razvile užarene rasprave o obiteljskim i bioetičkim pitanjima bioetičkim pitanjima, stručnost i odvažnost biskupa Valentina pokazale su se izuzetno dragocjene. Iznosio je katolički nauk – da budemo precizni poput njega: naravni moralni zakon jasno beskompromisno, ali uvijek razumno i argumentirano.

Za biskupsko geslo izabrao je svetopisamske riječi „Život biraj“. Bio je uvjeren da čovjek može birati i da ga treba odgajati da bira poučeno i savjesno. Znao je citirati: „Kukavičluk pita: Je li sigurno? Taština pita: Je li popularno?... A savjest pita: Je li ispravno?“ (M.L. King) Dok je katoličkim liječnicima i farmaceutima pomagao u obrani slobode savjesti, imao je pred očima svog velikog uzora blaženog Alojzija Stepinca.

Nakon što je papa Franjo u svibnju 2017. prihvatio njegovu ostavku na službu pomoćnog biskupa zbog zdravstvenih razloga, vratio se živjeti u isusovačku zajednicu na Jordanovcu. Nakon potresa, zbog kojega se cijeli kolegij morao iseliti, odlučio je preseliti se u Svećenički dom sv. Josipa na Kaptolu. Koristim ovu priliku da zahvalim vodstvu i osoblju doma za ljubaznu i marljivu skrb o patru Pozaiću, osobito u njegovim zdravstvenim tegobama.

Pater Pozaić je volio isusovačko zajedništvo i gradio ga. Znao se šaliti, često sa suptilnom oštricom, i nije zamjerio kad je šala stigla na njegov račun. Sastajao se redovito sa svojom generacijom iz treće probacije. Sjećam se njegovih suznih očiju

dok se 2005. opraštao od zajednice odlazeći na biskupsku službu. Ni kao biskup nije propuštao važnije događaje naše provincije, bio to sprovod ili blagdan. Kao rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu bio je i moj poglavar i odgojitelj. Bio je i jedan od ispitivača koji su me primili u Družbu. Za mene i za sve nas bio je autoritet u svakom pogledu, pouzdan i povjerljiv autoritet, jer smo znali da njegove prosudbe odluke, čak one stroge, nisu hirovi, a da je imao mnogo razumijevanja za one koji su se trudili bili iskreni. Ipak, ostaje mi spomenu ponajviše kao sin Crkve, raspoloživ za svaku zadaću u službi njezina dobra: pater Pozaić – principijelan, pravedan, pouzdan i ponizan.

Oče biskupe, patre Valentine, Hrvatska pokrajina Družbe Isusove je ponosna na vaših 60 godina redovništva. Zahvalni smo za ugled koji je Družba i po vama stjecala. Na nama je odgovorna zadaća da ga opravdamo. Neka vam Krist Gospodin, kojeg ste nesebično slijedili, bude vječna nagrada, po zagovoru Djevice Marije, Majke Božje Bistričke, kojoj ste do kraja bili dječjački pobožni i odani. Počivao u miru Božjem.

Dopustite mi još da zahvalim preuzvišenom Nadbiskupu, uzoritom Kardinalu i Nadbiskupskom duhovnom stolu za organizaciju ovog sprovoda.

Zahvaljujem ujedno svima koji su nam uputili izraze sućuti i svima vama na zajedništvu u molitvi za dragog pokojnika. U 14:30 je misa zadušnica u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca na Kaptolu 28. Uz misu zadušnicu nakon sprovoda, naša provincija vas poziva i na zadušnicu koju ćemo 26. svibnja u 18:30 slaviti u crkvi Bezgrješnog Srca Marijina na Jordanovcu.

<https://www.zg-nadbiskupija.hr/dokumenti/aktualnosti/govor-o-dalibora-renica-provincijala-hrvatske-pokrajine-druzbe-isusove-na-sprovodu-mons-valentina-pozaića>

**PROFESOR EMERITUS BORAS, A NE TUĐMAN /
SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU, ZAGREB, 2023.**

**ZNANSTVENICI TUĐMAN I VUKELIĆ I
'ZNANSTVENICI' U SENATU
(ODGOVOR DON KAĆUNKU)**

Dragi don Kaćunko,

Zahvaljujem Ti se na komentaru moje čestitke članovima Senata Zagrebačkog sveučilišta:

Subject: Re: Fwd: Fwd: Članovima Senata Sveučilišta u Zagrebu: ČESTITAM VA
DRŽAVNI BLAGDAN 'DAN KOKOŠARA'

Date: Thu, 22 Jun 2023 23:18:28 +0200

From: Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Bravisimo, fratello!

Evo sam i ja antioidima "čestitao" na Fejsu ovako: "**ČESTITKA" SVIMA KOJI 22.6. NEŠTO SLAVE ILI OBILJEŽAVAJU...**

U srijedu 21. lipnja 2023., na prvi dan ljeta i posljednji dan nastavne školske godine, Mladen Pavković je objavio dobar komentar - <https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/mladen-pavkovic-varazdinski-komunisti-ne-daju-ni-da-se-spomene-krvavi-komunisticki-rezim> - na koji sam mu odgovorio:

Čista LOGIKA, ali i manjak njihove inteligencije - jer njihov postupak je PRIZNANJE da su (pravni i krvni) NASLJEDNICI krvavoga komunističkoga režima!!!

Zato ga se ni na vlastitu sramotu ne mogu odreći, jer im je davao ("njihov otac", kako se Isus izrazio o farizejima!) oduzeo i stid i sram i pamet...!

Ali ipak nije svako zlo za zlo - dobro je da je barem netko javno priznao svoje duhovne korijene i predke!

Čestitam Varaždincima Dan mitologije brezovičke šume, tj. razkida prijateljstva Hitlera i Staljina, odnosno Dan rođenja ideoloških sijamskih blizanaca: fašističkog antifašizma i antifašističkog fašizma!

NB: Kao prilog evo i dalje aktualan lanjski komentar generala Željka Glasnovića (od 7. lipnja 2022.)

MACELJ – ogledalo srama hrvatskih vlasti

Taj tekst koji mi je poslao don Kaćunko dajem u Prilozima, ali i novi tekst generala Glasnovića:

U HRVATSKOJ SE NASTAVLJA FALSIFICIRANJE POVIJESTI

<https://kamenjar.com/u-hrvatskoj-se-nastavlja-falsificiranje-povijesti/>

Naslov njegovog teksta ponajbolje objašnjava zašto sam ovogodišnju čestitku poslao članovima Senata Zagrebačkog sveučilišta. Jednostavno je – većina njih bi trebali biti znanstvenici. Jesu li znanstvenici ili 'znanstvenici' pokazuje njihov odnos prema sjajnoj mladoj povjesničarki dr. sc. Vlatki Vukelić koja je na primjeru jučerašnjeg blagdana pokazala upravo to što je u naslovu generalovog teksta.

Jasno je da je 'znanstvenicima' važnije mišljenje partiske organizacije grada Zagreba stranke koja je naslijedila Komunističku partiju i ponosi se njenim učincima. Posebno su ponosni na svog nekadašnjeg vođu JB Tita koji je svrstan među 10 najvećih ubojica u prošlom stoljeću. Kako sam i ja među deset u svijetu po broju objavljenih znanstvenih radova očito bih se i ja morao ponositi svojim kolegom po tome da smo među prvih 10. Izgleda da na Zagrebačkom sveučilištu nisu zadovoljni mojim odnosom prema svom kolego „među 10“ pa uopće i ne odgovaraju na moja pisma.

Šalu na stranu mene je strašno kada vidim da se oni koji bi trebali biti istinski branitelji znanosti to nisu nego su obične sluge političarima. Na napad iz SDP.a na nekog znanstvenika zbog njegovih znanstvenih radova, pa senat najvećeg sveučilišta u državi umjesto da im to bude potvrda vrijednosti znanstvenika podlegnu pritiscima iz stranke nasljednice zločinačke partije onda je to dno dna, zar ne?

Istina to njima ništa ne znači jer nitko od njih nije ni blizu mojih preko 1300 znanstvenih radova, iz moje znanstvene škole je izašlo preko 60 doktora znanosti, 4 znanstvena časopisa su na svjetskim bazama, imam preko 200 suradnika po svijetu. Itd.

Slična priča je s izborom Borasa za 'poludocenta emeritusa'.

U knjizi: D. Jelčić i J. Pečarić, *Povijesni prijevori*, Zagreb, 2006. Postoji moj tekst: JUGOKOMUNISTI I DANAS KRIVOTVORE HRVATSKU POVIJEST.

Kao da je general Glasnović pisao nastavak na taj moj tekst iz 2006., zar ne?

Još je zanimljivije da je taj tekst dan u poglavlju:

ZNANSTVENI RAT IZMEĐU „LEGITIMISTA” I „REVIZIONISTA” što je zapravo naslov teksta prof. dr. Miroslava Tuđmana koji je objavio u *Glasi Koncila*, 20. listopada 2002. i u svojoj knjizi *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2003., str. 129-147.

Ta knjiga je bila literatura na doktorskim studijima na Filozofskom fakultetu, a tekst je zapravo njegov govor s predstavljanja moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Još je zanimljiviji prvi moj tekst u tom poglavlju:

KULTUROM POMIRENJA PROTIV KULTURE LAŽI, a predstavlja moj govor na raspravama u povodu godišnjica smrti HRVATSKOG predsjednika

Tekst je dan u knjizi: Globalizacija i identitet – Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike. Zagreb, 2004.

Zapravo u knjizi je dan prošireni tekst jer je prof. Tuđman sugerirao da kada pišem o Jasenovcu ne pišem samo kao o srpskom mitu nego da uključim i 'zasluge' hrvatskih

komunista. Tijekom razgovora o tome zvao je svoju majku pa mi je ona poslala tekstove koje sam koristio za taj dio u članku. Dio o Jasenovcu je:

2. Jasenovac i "genocidnost" hrvatskog naroda

Tako će u istom tekstu biti navedene i riječi predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovca Slavka Goldsteina:

"Predsjednik Savjeta Spomen područja također navodi da je u Jasenovcu od jeseni 1945. do zime 1947. doduše boravila kažnjenička grupa od maksimalno šestotinjak zatočenika, ali radilo se o ljudima pravomoćno osuđenima na kazne prisilnog rada. Nema podataka, nastavlja Goldstein, o tome da je netko iz te grupe ubijen."

Naravno, ispada da u Jasenovcu nisu bili pravomoćno optuženi, tj. oni koji su digli oružje na državu u kojoj su živjeli. Ne priznaju državu, pa ona i ne postoji. Spomenimo samo da je komunistički ustanak imao za povod napad na SSSR, pa su komunisti – kako su to objašnjavali u udžbenicima u vrijeme kada su vladali državom – onemogućili da njemačke trupe stacionirane u NDH odu na istočni front.

Naravno, ne čudi što je Jasenovac konstanta u pisanju naših "ljevičara". M. Tuđman kaže¹²⁴:

"Mit o Jasenovcu i genocidnosti Hrvata, odnosno zatiranje svake ideje i prava Hrvatima na vlastitu državu, osnovna je postavka jugoslavenske, preciznije velikosrpske, političke i historiografske paradigme."

U tome je u prvom redu figurirala laž o broju žrtava Jasenovca. Josip Vrhovec, ministar vanjskih poslova i član Predsjedništva SFRJ do 1989. o tome kaže¹²⁵:

"Jasenovački mit nazvan 'milijun žrtava' nanio nam je golemu štetu jer je nosio poruku da tako masovan broj pobijenih nije mogao biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda." Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: 'To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000.'" Zato su za Vrhovca rezultati tog popisa "pokazali da je naša priča o milijun žrtava samo u Jasenovcu – u sferi naučne fantastike, ali s veoma pogubnim političkim posljedicama. Naime od ukupnog broja od 600 000 fašističkih žrtava (u Jugoslaviji) na Jasenovac je otpalo najviše do 80 000 i u Predsjedništvu (nam je) pružena prilika da ispravimo tu dugovječnu zabludu. Ali ustuknuli smo pred kvazi-brigom da bi se narod ljutio što smo mu – dosad lagali!"

I na spomenik u Jasenovcu željeli su napisati takav lažan broj žrtava. Dvojba im je bila između 600 000 i 900 000. Dakle u vrijeme kada je popis žrtava bio načinjen i kada su ga partijski vrhovi znali. To je spriječio Franjo Tuđman i njegov Institut pismom Komisiji za historiju CK SKH.¹²⁶ Laž o 700 000 jasenovačkih žrtava spomenuo je i Predsjednik Vlade dr. Ivo Sanader u svom nedavnom govoru prigodom obilježavanja obnove spomenika autora Bogdana Bogdanovića: "Laži o 700 000 jasenovačkih žrtava i teza o genocidnosti Hrvata služile su kao podloga velikosrpskoj agresivnoj politici kojoj se svojevremeno suprotstavio i autor jasenovačkog spomenika, arhitekt Bogdan Bogdanović."¹²⁷ Ni riječi o tome kako upravo zahvaljujući dr. Franji Tuđmanu ta laž nije uklesana na tom spomeniku.

¹²⁴ M. Tuđman, nav djela.

¹²⁵ *Globus*, 21. prosinca 2001. Navodimo tekst prema *Fokusu*, 13. lipnja 2003.

¹²⁶ Franjo Tuđman, *Horrors of war / Historical REALITY AND Philosophy*, New York, 1996. pp. 34-36.

¹²⁷ *Večernji list*, 17. 03. 2004.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća postalo je jasno da je broj od 700 000 žrtava Jasenovca, dakle broj za 100 000 veći od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićevu knjigu tiskao je Slavko Goldstein, dakle očito u istom cilju. Kasnije će se Slavko i Ivo Goldstein pozivati na Žerjavića (koji je tvrdio da je u Jasenovcu bilo do 85 000, ali i da daje veći broj iz pijeteta prema žrtvama), ali povećavaju njegov broj (do 100 000), pa Slavko Goldstein može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".¹²⁸ Jasno je da time i dalje stoji kvalifikacija Josipa Vrhovca: "tako masovan broj pobijenih nije mogao biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda". Primijetimo da slavonski partizani govore o tisućama onih koji izgubiše život u Jasenovcu, do sredine 1944. g. Dakle, o tisućama, a ne o desecima tisuća. Ali, i slavonski partizani su Hrvati. Dakle, po Goldsteinu bi i to trebalo biti "potpora i ignorancija Hrvata prema tomu zločinu". Ubijano je u prosjeku, po Goldsteinu, svakoga dana oko 70 ljudi, a ti slavonski partizani – očito Hrvati tvrde da je ukupno do sredine 1944. g. ubijeno na tisuće ljudi.

Međutim, Dr. Vjekoslav Perica pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu¹²⁹. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da i brojka koja se danas spominje jeste brojka koja također služi istoj svrsi, ali i to da je potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića¹³⁰.

U svezi s brojkom žrtava u Jasenovcu je i jedna druga laž Goldsteinovih. Naime, Ivo i Slavko Goldstein 20. listopada objavili su u Slobodnoj Dalmaciji tekst "Akademik Pečarić uporno laže", kao svoj komentar intervjua koji je Josip Jović napravio povodom predstavljanja moje knjige Brani li Goldstein NDH?. O čemu se radi? U intervjuu u Slobodnoj Dalmaciji 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini u spomenutom tekstu: "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u

¹²⁸ Globus, 10. siječnja 2003.

¹²⁹ Sloboda Dalmacija, 27. srpnja 2002.

¹³⁰ Hrvatsko slovo, 14. ožujka 2003.; J. Pečarić, Trijumf tuđmanizma, str. 182.

istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava'** (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. "Usporedbom ovih citata vidi se da je očita laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Treba li spomenuti da su u svojoj laži dobili potporu uredništva koje nije objavilo moju reakciju? "Ljevičarska ljubav prema upotrebi laži (poznata je tvrdnja da je Slobodna Dalmacija Bilten SDP-a), ili posljedica straha jer su u istom tekstu Goldsteini zaprijetili: "Potruditi ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". Je li se Goldsteina uplašio i Sanader kada pred njim u Jasenovcu nije ni spomenuo dr. Tuđmana?

Slavko Goldstein mora lagati i o Bulajiću, kako bi nam mogao "prodati" svoj broj koji korespondira s brojem Draže Mihailovića. Zato on kaže¹³¹: "U Beogradu postoji popis sa 77 tisuća imenom i prezimenom pobrojanih žrtava, koji nije potpun. Držim da je konačan broj žrtava manji od sto tisuća." Ne kaže da je to Bulajićev popis! Na str. 159. moje knjige piše: "Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: 'To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000.'" Čudi li nekoga to što je Goldsteinu relevantna referenca Bulajićev popis? U Bulajića vjeruje, a sve je učinio da spriječi popisivanje koja su radili Hrvati! Čudi li nekoga kada obojica spominju broj 100.000?

M. Tuđman kaže kako je optužba da je netko "historiografski revizionist" tipična marksistička pozicija i terminologija. Upravo je nevjerovatno da se nekoga optužuje zato što ispravlja nečije laži. Tako su Goldsteini revizionisti za one koji tvrde da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, a za njih su revizionisti svi oni koji smatraju da je pretjerana i velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića (80.000-100.000). Naravno, glavni revizionist je dr. Franjo Tuđman, upravo zato što je on uvidio da je i sam popis iz 1964., zbog želje za dobijanje što veće reparacije od Njemačke, bio uvećavan. Iako je bio zatvaran zbog samog iznošenja brojke s tog popisa, ipak je u drugim djelima spominjao i manje brojke. U stvari, u pravu je mr. sc. Mladen Ivezić kada kaže¹³²: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše." Drugom riječima, kada je jasno da netko laže, onda se ne pokušava umanjiti njegova laž, već utvrditi istina! Zato biti revizionist ne može biti negativno. Znanost mora težiti istini. S druge strane, inzistirati na laži je sve drugo, samo ne znanost. Zato "legalisti" mogu biti samo gubitnici.

Naravno, nisu samo brojke bile lažne kod naših "levičara". Vratimo se tekstu Tonija Gabrića.¹³³ U njemu Slavko Goldstein dalje tvrdi kako svjedočenja o Jasenovcu kao postaji križnog puta nisu mjerodavna (naravno, ona o ustaškom logoru jesu). Kao da je moglo biti bilo kojih drugih podataka osim svjedočenja. Jedno takvo svjedočenje sam i sam zabilježio. Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođen 6. lipnja 1925. godine kaže:

"Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu.

¹³¹ Globus, 10. siječnja 2003.

¹³² M. Ivezić, nav. djelo, str. 199.

¹³³ Feral Tribune, 13. veljače 2004.

Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

Ili je po Goldsteinu važno što nitko iz te grupe nije ubijen, a za ove koje spominje g. Miloš – nije važno?

Goldstein će dalje tvrditi: "Sve što se zbivalo poslije 2. svibnja 1945. u mjestu Jasenovac i oko njega nije ni približno istovjetno onome što se tu zbivalo od ljeta 1941. do travnja 1945. godine – niti po trajanju i karakteru zločina, niti po razmjeru nasilja i broju žrtava, niti po sustavno smišljenom planiranju."

Kao da se jedna postaja Križnog puta može izdvojiti iz cjeline. Dakle, kada su komunisti, kojima je uzgred budi rečeno pripadao i sam Goldstein, sustavno smisli plan, dakle u miru, mnoge zarobljene hrvatske vojnike i civile, bitno mu je da to nije bilo baš u Jasenovcu. Moramo mu odati da je u pravu da po karakteru to nije istovrstan zločin. Zločini u Jasenovcu su bili tijekom rata, a oni na Križnom putu poslije rata, dakle u miru! A za razmjer, teško je danas govoriti upravo zahvaljujući Slavku Goldsteinu. Naime, Goldstein je bio član Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, pa je rezultate njihovog izvješća o radu od osnutka (11. veljače 1992. do rujna 1999. godine) hrvatskoj javnosti lažno prikazao¹³⁴ kao konačno, što je s dolaskom "ljevičara" na vlast imalo za posljedicu ukidanje rada te Komisije, i postavljanje Goldsteina na funkciju predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Tako danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od preko 80.000, dakle brojka Goldsteina i Draže Mihailovića. Kako su

¹³⁴ Predsjednika Komisije g. Kazimir Sviben u svojim "Napomenama o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" (J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?*, Zagreb 2002., str. 171-175., kaže:

"Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osparavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane 'mane'. Kao 'krunski' dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća)...

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

istraživanja Komisije pokazivala da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle broja ubijenih u miru s onom ubijenih u ratu, očito je da je laž dobro poslužila da se sakrije istina. Naravno, Goldstein zato može reći da su brojku Goldsteina i Draže Mihailovića danas prihvatili svi "ozbiljniji" povjesničari, da bi pri tome pohvalio predsjednika Vlade dr. Sanadera što je posjetio Jasenovac. Naravno, pod ozbiljnim povjesničarima Goldstein podrazumijeva i sebe iako ima (ne)svršenu srednju školu. S druge strane, magistar povijesnih znanosti Mladen Ivezić je analizirao podatke iz partizanskih izvora pa zaključuje¹³⁵:

"U Sabirnome i radnom logoru Jasenovac (dakle svim njegovim radionicama i podlogorima, na radu u šumi i sl.) i Staroj Gradiški život je od svih mogućih uzroka izgubilo najvjerojatnije između 1 000 (tisuću) i 2 000 (dvije tisuće), eventualno 3 000 ljudi, a nemoguće da ih je umrlo više od 5 000."

Očito je stoga da se mora obnoviti Saborska komisija za žrtve rata i poraća, i da se ne koriste brojke koje promoviraju ljudi koji su pokazali da im laž nije nešto čemu nisu skloni, dakle da doista prestanu političke manipulacije i licitacija s brojkama. Jedno je sigurno, sva dosadašnja ozbiljnija analiza pokazuje da velikosrpska brojka Goldsteina i Draže Mihailovića neće nikada biti prihvaćena i namjera joj je istovjetna onoj koju je imala brojka od 700.000. Dapače, još je i pogubnija za podjele u hrvatskom narodu, jer je brojku koja je za 100 000 veća od ukupnog broja žrtava u cijeloj Jugoslaviji, nisu mnogi prihvatiti ni mnogi ljevičari.

Goldstein je pohvalio Sanadera što je došao u Jasenovac. Valjda hoće reći da je Sanader Titov nasljednik, jer Tito to nije nikada učinio. Za razliku od dr. Franje Tuđmana. Tako Goldstein pred predsjednikom hrvatske vlade govori da je strašno ono što radi sam Goldstein, a to je politizacija i licitacija s brojem žrtava u Jasenovcu.

Prema Gabrićevom tekstu Goldstein tvrdi: "Nijedan od mnogo desetaka tisuća ubijenih u Jasenovcu nije kriv za ubijanja na Bleiburgu i Križnom putu, ali među desecima tisuća neopravdano ubijenih na Bleiburgu i Križnom putu bio je priličan broj pripadnika Luburićeve Ustaške obrane koji su ubijali i pomagali ubijati u Jasenovcu i drugim logorima." Opravdava li posredno Goldstein i zločine u Jasenovcu? Naime, očito je među toliko i toliko neopravdano ubijenih u Jasenovcu bio i priličan broj onih koji su digli oružje protiv države u kojoj su živjeli, a da ne spomenemo i ubijene četnike. Ili optužuje još više jugokomuniste? Ipak radilo se o ubojstvima, bez suđenja, u miru?

Danas se pozivaju na Predsjednika Tuđmana kad misle da im to odgovara, ali im ne smeta što je on najveći – po njima – revizionist, pa je takva i dr. Vukelić pa kada je Tuđman već bio predsjednik države ona ne može biti dekanica. A ni Miroslav Tuđman zaslužen nije profesor emeritus. Kao što je iz gornjeg teksta očito i on je mislio da je važna povijesna istina a ne 'istina' koju 'znanstvenicima' serviraju političari.

Kad slušaš političare u RH onda Ti oni objašnjavaju kako im u svijetu puno nabacuju razne 'istine' o Hrvatskoj i Hrvatima. I onda im je odgovor podržavanje srpskih laži. Odgovor koji pokazuju da u trideset godina nisu ništa uspjeli (nisu ni pokušali) u promicanju istine. Nisu razumjeli zašto im je kardinal Kuharić rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje.“

¹³⁵ M. Ivezić, *Jasenovac/Brojke*, Zagreb, 2003., str. 200.

I onda se čude što ima nekih koji razumiju kardinalovu poruku pa se hvale tim svojim sluganstvom,

Ali oni su političari. Je li veći dio Senata Sveučilišta u Zagrebu sastavljen od političara?

Akademik Josip Pečarić

TOMISLAV DRŽIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

JOŠ O ZAUSTAVLJANJU 'ZELENE PUPAVKE' U RH

Tom Držić mi je još prije dvije godine napisao: „*Vrijeme je da se zaustavi "zelenu pupavku", Pupovca i njegovu ekipu.*“

Prema HINI čini se da je nešto slično kazao i Predsjednik RH s tim da uvijek – kada su političari u RH u pitanju – trebamo znati smijemo li im vjerovati što se lako vidi iz njihovog odnosa prema ZDS.

MILANOVIĆ: SRBI I DALJE LUPETAJU O ETNIČKOM ČIŠĆENJU. E, DOSTA VIŠE

01/05/2023

Foto: Hina

Ako Srbija želi u Europsku uniju, mora uvesti sankcije Rusi”, rekao je predsjednik Zoran Milanović u ponedjeljak i pritom izrekao svoje ocjene o jučerašnjem sastanku hrvatskog premijera s premijerkom Srbije.

“Srbija ako želi u Europsku uniju, mora prekinuti ovu vrstu odnosa s Rusijom, mora. Mora uvesti sankcije”, rekao je hrvatski predsjednik novinarima nakon obilježavanja Međunarodnog praznika rada u organizaciji Saveza samostalnih sindikata Hrvatske (SSSH).

Poručio je Beogradu da rat u Ukrajini traje više od godinu dana, a da se oni još nisu izjasnili "gdje su".

Predsjednik Milanović je dodao da se njega smatra rusofilom, ali premijer (Andrej Plenković) "najnormalnije se nalazi i kuje nekakve velike, ali dosta nejasne planove s ljudima koji su ruska platforma u Europi", rekao je.

Tim riječima komentirao sastanak premijera Andreja Plenkovića sa srbijanskom premijerkom Anom Brnabić u Banskim dvorima u nedjelju.

"Brnabić je glasnogovornica, ona je kurir gospodina Vučića. Naravno, ja to ne podcjenjujem, ali treba znati tko igra kakvu ulogu", dodao je Milanović i pozvao Srbiju da prestane "lupetati o etničkom čišćenju u Hrvatskoj".

Srbijanska premijerka rekla je u listopadu prošle godine da se Hrvatska pokazala kao neprijateljska zemlja Srbiji, a u svibnju da je Hrvatska etnički očišćena.

Brnabić je u nedjelju sudjelovala na Velikoj skupštini Srpskog narodnog vijeća (SNV) u zagrebačkoj koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski.

SNV "ne predstavlja Srbe u Hrvatskoj", to je "prevara" i "nije reprezentativna ustanova", rekao je Milanović.

"Žigmanova je Vučić uzeo kao neku gestu, ali u stvari mu ne treba jer ima većinu bez 20 Žigmanova. Plenković je Pupovčev talac i obrnuto (podcrtao JP). To u politici nije dobar odnos", dodao je Milanović. (Hina)

<https://kamenjar.com/milanovic-srbi-i-dalje-lupetaju-o-etnickom-ciscenju-e-dosta-vise/>

Obično hrvatski kolumnisti tvrde da Plenković može jednostavno riješiti problem 'zelene pupavke' u RH. Ja ne mislim tako jer sluge ne mogu ništa samostalno riješiti ako se njihov gazda s tom ne slaže. Dok god svjetski moćnici imaju kompleks Franje Tuđmana koji je stvorio hrvatsku državu iako je oni nisu htjeli i pokušavaju ostvariti ono što su željeli (Srpsku Hrvatsku) dotle će Plenković slušati 'zelenu pupavku'. A očito je za to još uvijek najbitnije ono s čim je vođena fašistička agresija na Hrvatsku (branitelji su ustaše, a država Tuđmanova ustaška država) tj. problem je poklič hrvatskih branitelja ZDS. A znamo da se po tom pitanju slažu i Milanović i Plenković i 'zelena pupavka' i ...

U Hodakovom tekstu vidim spominjanje podjele o kojoj sam govorio više puta u 'Bujici', u 'Mojoj Hrvatskoj': Srbi dijele Hrvate na "srpske sluge i ustaše". Mnogi znaju da kod mene uz to ide i "A ja vam ne volim biti sluga," Je li Milanović na putu da kaže nešto slično znat ćemo iz njegovog odnosa prema ZDS.

Hodak u svom tekstu kaže i:

Fala Bogu, sad smo mirni jer kad Sava Štrbac podržava Vladu i Ministarstvo pravosuđa i uprave onda smo sigurno na pravom putu. Prema provaliji.... I sad naš Sava Štrbac hvali "herojsku borbu" Vlade RH protiv agresora - HPC.

Tekst te Štrbčeve pohvale Vladi poslao sam prijateljima, kolegama u HAZU ali i vlastima prije nekoliko dana tako da je cijeli moj komentar dan u naslovu: HPC ILI KAKO SAVO ŠTRBAC HVALI HRVATSKU VLAST.

Hodak je moj istomišljenik pa nije neobično da objavimo i identične poglede. Dan prije teksta o Štrbcu objavio sam tekst u kome sam naveo i poruku pok. kardinala Franje Kuharića izgovorenu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim.“

Vidjeti npr. moju knjigu o kardinalu Kuhariću:

J. Pečarić, *„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima“*, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ponos.pdf>

Istog dana vidim na hrvatskim portalima kako novi zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša najavljuje kanonizaciju kardinala Kuharića:

Naime, proces je najavljen prije 11 godina, na njegovu 10-tu godišnjicu smrti, no do danas nije se mnogo promijenilo.

– Već je sluga Božji, Biskupska konferencija je odobrila da se može tako i nazivati, ali s druge strane mislim da je dobro i pokrenuti, što je namjera i postupak za beatifikaciju, da postane blaženi kardinal Kuharić. Hoćemo li to uspjeti, to ćemo vidjeti i nastojati koliko je u našim moćima.

<https://narod.hr/kultura/novi-zagrebacki-nadbiskup-kutlesa-o-zlostavljanju-maloljetnika-u-crkvi-kanonizaciji-stepinca-beatifikaciji-kuharica>

Istina ponekad se i zabrinem sa svojim postupcima. Naime nije mi jasno zašto je prije dva dana HRT3 dala reprize emisije o meni koju su snimili prije 22 godine. Nadam se da je slučajno a ne da sam učinio nešto što se njima sviđa tj. Nešto što je protiv hrvatskih nacionalnih interesa.

Josip Pečarić

HRVATSKI VELIKANI DALIĆ, MODRIĆ I LOVREN, ZAGREB, 2023.

ZAKLJUČNI TEKST

LIJEVOM NAŠOM

NISU 'POVRATNIK' I ČETNIK DANE RANG MODRIĆA I LOVRENA, ALI IPAK...

Zvonimir Hodak

Općinsko državno odvjetništvo u Osijeku munjevito je reagiralo. Šest godina nakon što su se Luka Modrić i Dejan Lovren navodno ogriješili o član 305. st. 1. Kaznenog zakona RH., Općinsko državno odvjetništvo u Osijeku podiglo je optužnicu protiv obojice. Pa, kome obojci, a kome opanci, a kome i optužnica.

03.07.2023.

Terete naši "tužioci" i Luku i Dejana da su "svjesno i neistinito 13. lipnja 2017.g. na Županijskom sudu u Osijeku iskazivali o aneksima ugovora"....itd. itd. Ova brzina budi nadu da je pravda možda spora, ali nedostižna! Doći će vrijeme kad će i onaj koji je ubio Lukinog djeda na kućnom pragu jednog lijepog dana, a možda i prije, pročitati u Indexu da je optužen... Recimo, za smetanje posjeda.

Ni oni koji su obitelj Lovren iz BiH natjerali na bijeg sve do Karlovca, ne mogu mirno spavati. Do sada se za "ove stvari" optuživala naša draga Orjuna... Ali, od kuda sada Orjuna u Osijeku? Šest punih godina se čitalo, analiziralo, zbrajalo, spajalo, množilo i onda složilo u jednu optužnicu koja je po društvenom Richteru negdje na 7,5 rihterića.

'Igrale se delije'...

Sjetih se tako drugara Dane kojega je čekala optužnica za ratni zločin, a naš Dane je prije toga 12 puta prelazio preko granice dolazeći na komemoracije svojih suboraca pod zajedničkim naslovom "igrale se delije". O njegovoj sudbini nakon toga više nigdje ni riječi.

Kao ni o "povratniku" koji je bacio bombu na dvojicu radnika Elektre... Dobro, nisu "povratnik" i Dane rang jednog Modrića i Lovrena, ali ipak. I oni bi neke razveselili. Ne koliko Modrić i Lovren, ali ipak...

"Malo govno" i "dabogda sve izgubili" su "kletve" koje se polako realiziraju. A u nogometu je na kraju sve u realizaciji. Pročitajte samo komentare na portalu Index.hr.

Sve sama euforija i slavlje, pohvale pravosuđu s posebnim potrebama. Usred štrajka "ufatilo" dvojicu kapitalaca.

Jedan tip na Facebooku me se dojmio "intelegencijom". Kaže on: "Luka, mogu ti popu*iti... jednostavno se nemoj više vraćati u Hrvatsku...". Koja briljantna ideja... Kao briljantin u kosi ujutro nakon umivanja...

Inače, "res judicata" latinski je izraz za stvar koja je već presuđena prije pet godina i to pravomoćno. O njoj se više ne može odlučivati. To zna državna odvjetnica, ali baš je briga. Međutim, to zna i Laura Valković, odlična odvjetnica koja brani Modrića. Ako tu pobijedi "duboka država", onda imamo sve odgovore tko vlada našom državom...

Res judicata, ili prigovor presuđene stvari ne vrijedi jedino za Modrića i Lovrena.

I na kraju - grad Osijek. Hrvatski grad koji je za vrijeme Domovinskog rata bio ugrožen na dnevnoj bazi. Granatiran s druge obale Drave. Jednom davno Karolina Vidović Krišto i dr. Josip Jurčević su me angažirali da podnesem kaznenu prijavu protiv Vojislava Stanimirovića, pričuvnog oficira bivše JNA, koji je ujedno bio i gradonačelnik Vukovara pod srpskom okupacijom. Prijavu sam dokumentirao, napisao i poslao na Županijsko Državno odvjetništvo u Osijeku. Nakon otprilike pola godine prijava je bila odbačena s obrazloženjem kao da je prijavu sastavio tim odvjetnika koji brane našeg Vojislava... Ništa, nula bodova.... Bravo državni odvjetnici! Perfektno odrađen posao!

Novi vrući kesten za hrvatsko pravosuđe

Suđenje Mamiću i ostalima pred Županijskim sudom u Osijeku rezultiralo je osuđujućom presudom, a suci odlepršali u pritvor, nad njima se provode istrage, neki su pobjegli sa suda u odvjetništvo... Međutim, Vrhovni sud RH i dalje misli da u Hrvatskoj postoji samo jedan županijski sud u zemlji pa je nemoguće delegirati nadležnost nekom drugom županijskom sudu.

Je li to zaslužio Osijek, grad koji je tako nastradao u Domovinskom ratu?! Sada ga čeka evidentni pokušaj uništavanja ljudi koji su u zadnjih šest godina digli nacionalni ponos do neslučenih razmjera. Postupci protiv Modrića i Lovrena su novi vrući kesten za hrvatsko pravosuđe, izazivat će neminovno nove podjele, a Orjuna će lebdjeti poput balona, sretna i puna optimizma. Kao da ne zna da je optimist obično loše obaviješteni pesimist...

Rupe na cesti zovu se udarne. Kako se zovu rupe u zakonu?

Pitanje glasi: treba li državni službenik plaćati sindikalnu članarinu i od onog dijela prihoda koji je stekao primanjem mita? Odgovor je: treba ako je pošten!

U Srbiji s pravom vlada vrijeme euforije. Sportske. Novak Đoković je osvojio 23 Grand Slam turnira. Nitko kao on. Nikola Jokić je u NBA ligi po statistikama jedan od najboljih, ako ne i najbolji. Kod nas imamo Luku Modrića i nogometnu repku, ali i pitanje koje lebdi u zraku: ako državni odvjetnici nastave raditi ovako revno i promptno, tko će nam ostati. Ostat će nam nešto što se je uvijek kod nas podcjenjivalo i spominjalo s podsmjehom.

Ratovanje... Novi Bljesak, Oluja, Lijevče polje, Odžak... Netko će reći dosta je svih vrsta ratova. Nažalost, to je nemoguća misija. Ratova će uvijek biti. U nogometnim ratovima smo superiorni. Nogomet sad najblaže rečeno "visi". Kako je krenulo, morat

ćemo se držati samo nogometno-ratnih pobjeda. Ah, mi Hrvati! Nije li to povijesni cinizam.

Naše komšije se smatraju velikim ratnicima, ali su, povijesno gledano, osvojili samo jednu veliku pobjedu - Cersku bitku u kojoj su, pod vodstvom Stepe Stepanovića, pobijedili na bodove austrougarske snage koje su činili opjevani ratnici-Česi. Bila je to bitka koja se odigravala od 16. do 19. kolovoza 1914.g. i točka. "Pobjeda" na Kosovom polju i slični "trijumfi" su zapravo bili porazi. Ipak, po ljevičarima i Orjuni, mi smo povijesno bili tek njemačke sluge, a oni veliki ratnici. Velemajstori su u umijeću kako poraze pretvoriti u pobjede. Od njih definitivno treba učiti. Da je barem DORH iz Osijeka nadležan i za njih...

Putina su u Rusiji napokon upozorili da nije pametno zadržati istu narav ako izgubiš snagu.

Balkanske gudure

Upravo se na svim razinama proslavlja deset godina od ulaska RH u EU. Vlast nabraja uspjehe, a građani, kada ih pitaju, uglavnom jadikuju nad inflacijom koja nam je došla s eurom. Koliko smo odmakli od "balkanskih gudura"? Skoro ništa. Još uvijek tražimo novčić u "lebu", slavimo brezovačke "ustanike", 27. srpnja u Srbu...

Špilja Jadovno, ili Šaranova jama i dalje čuva tajnu od 40 tisuća tamo ubijenih Srba. Mali je problem što u toj 42 metra dubokoj jami nije nađena ni jedna ljudska kost. Čak ni životinjska. Za tu jamu je Hitler navodno poslao ustašama famozne Goldstenove drobilice.

Moj teniski partner Žuki tvrdi da nas je aktualna vlast tako osiromašila da pojedinci i dnevni obrok plaćaju u obrocima.

Vrijeme teče, huji, prolazi, a ljudi sve češće odlaze. Otišao je i Inoslav Bešker, zadnji partijski sekretar iz pokojnog Vjesnika. Crkva mu se gadila, ali ne Vatikan i Rim. U Italiji je ostao do kraja... Žestoko je kritizirao Franju Kuharića i Franju Tuđmana.

Uglavnom, otišao je još jedan ljevičar koji se rukama i nogama borio da ostane živjeti i raditi u trulom kapitalizmu napravivši karijeru u komunizmu i "samoupravnom" socijalizmu. Paradoksalnih stvari je sve više i više. Iako narod kaže da o mrtvima treba govoriti sve najbolje, ne mogu ne spomenuti kako je za života bio u nekim arhivima obilježen kao suradnik KOS-a kodnog imena "Oliver"...

Kada su neki 1991. godine skinuli maske, nitko ih nije prepoznao.

Puna podrška pravosudnim štrajkašima!

Pravosuđe se trese. Sudski. službenici i daktilke štrajkaju. Ministar pravosuđa se čudi. Imaju 4,5 tisuće kuna na mjesec, a trebaju živjeti od eura. Činjenica je da ova država ima novca, čak i za bacanje. Koliko samo godišnje "povuku" iz države nevladine udruge, manjinci, Pupovčeve Novosti...

Umjesto da hitno povećaju plaće, ministar obećava "strukturalne" reforme s kojima će se povećavati plaće tek tamo jednog lijepog dana. A do tada jedna daktilka će i dalje raditi za tri suca i 4,5 tisuća kunića. Čini mi se da štrajkaši u pravosuđu ovaj put idu do kraja. S punim pravom. Mislim da će netko ovaj put "pojести go*na", ali to neće biti sindikati... Puna podrška štrajkašima!!

Često moji naivni čitatelji protestiraju i traže odgovor na pitanje: zašto se stalno spominju samo fašistički zločini? Zar ih i komunisti nisu činili? Jesu, ali su kazne odslužili u -partijskim čelijama!

Na čelu kolone u lovu na Modrića, Lovrena i Dalića ističe se naročito portal Index.hr i njegovi novinari. Tako "mudri" Zvonko Alač prodaje bozu: "Modrić je davno trebao biti izbačen iz reprezentacije. To je jasno i bez optužnice". Index.hr preferira prije svega moral pa onda istinu i konzekventnost. Dobra fora, ali samo za naivne i dalmatinske orjunaše.

Matija Babić, osnivač tog portala i glavni ideolog, svojedobno se malo zaigrao. Zaradio je optužnicu na Županijskom sudu u Zagrebu. Država je bila oštećena za nešto više od tri milijuna kuna. Alačev gazda, pastoralan i iskren, na kraju je dobio "rigoroznu" kaznu: rad za opće dobro... Prevedeno "guljenje krumpira". Jesu li ti krumpiri ikada oguljeni, e to ne znam... nemam pojma ni je li dio tih krumpira ikada pojeo njegov vjerni sluga Zvonko Alač.

U vrijeme tih događaja imao sam branjenika iz Metkovića s optužnicom u Sisku zbog identičnog kaznenog djela. On je Lijepu našu oštetiо za nekih 700 tisuća kuna. Presuđen je bio na dvije godine i šest mjeseci zatvora. "Duboka država" je uvijek na djelu. Volio bih doznati, ali do sada nisam uspio, imena članova vijeća koji su našeg Matiju uzdrмали ovom "drakonskom" kaznom guljenja krumpirića.

Neki moji branjenici su me zapitkivali bi li i njima za tri i nešto milja kuna mogao ishoditi ovakvu kaznu kao što je dobio Babić. Štoviše, bili su spremni iz tih krumpira napraviti pire krumpir, pomfrit, a ako treba i kesten-pire. Bili su spremni i pokajati se te nakon toga otići u Vijetnam... No, resursi "duboke države" bili su već pri kraju. Najprije je krumpire gulio jedan Sanaderov ministar, a onda i naš Matija. A svi ostali u red. Uvjet je da su lijevo orijentirani.

Jedan naš pokojni lijevi profa, kao član uprave "Posmrtnе #Pripomoći" uzeo je bio kredit od nekih 120.000 maraka. Kada je stvar pukla, profa se pokajao, vratio marke, ali stvar je ipak izašla u novinama. Meni su se u to vrijeme počeli javljati moji klijenti tvrdeći da bi se oni pokajali za mnogo manje iznose.

Muškarci vladaju svijetom, a žene vladaju muškarcima. Jasno je tko u stvari vlada svijetom. Ali, tko vlada Hrvatskom od smrti dr. Franje Tuđmana? Još će puno Save proteći uzvodno dok to doznamo. Imamo samo nagađanja i pogađanja. Kao, dio vlasti je u rukama ovih, onih... Ali tko vlada Miloradom, Indexom...? Osjećam da će se i taj odgovor uskoro pojaviti. Možda će okidač koji će nam otvoriti oči biti baš slučaj Luke Modrića i Dejana Lovrena. Bumo videli – rekli su slepci!

Evo još jedan primjer koje smo mi društvo. Gradonačelnik Varaždina je član SDP-a. Ujedno je to i dokaz da ta strančica još diše, ali voda im polako dolazi do nosa. I tako netko, vjerojatno oporba, odlučio je dignuti spomen-ploču ubijenoj časnoj sestri Družbe sestara milosrdnica. Oduvijek ljevičarski Varaždin se za divno čudo složio. Kada je mudri gradonačelnik pročitao da na ploči piše "ubijena od komunističke vlasti", dobio je tzv. direktni proljev. Odmah, prosim lepo, izbrisati "od komunističkih vlasti". Sada se valjda radi na tome da se ubijena "sestra milosrdnica" nekako preko veze ubaci na listu ubijenih u Jasenovcu. Tamo primaju sve. Svaki ubijeni je dobro došao.

Baš kao i onaj bliski rođak pokojnog Slavena Letice koji je umro u logoru El Shatt u Egiptu, a Slaven ga je pronašao na spomen ploči ubijenih u Jasenovcu. Opet ta je**na "duboka država" kojom vladaju plitke glave.

<https://direktno.hr/kolumne/nisu-povratnik-i-cetnik-dane-rang-modrica-i-lovrena-ali-ipak-320057/>

<https://kamenjar.com/hodak-nisu-povratnik-i-cetnik-dane-rang-modrica-i-lovrena-ali-ipak/>

Dodatak: Hrvoje Hitrec: Možda će u rečenim školama djeci pričati da su ti Hrvati bili ne samo ratnici, nego i velesila u nogometu, osvajali krupne medalje na svjetskim i europskim prvenstvima. A onda je Luka Modrić optužen da je lagao na sudu i sve je otišlo dođavola, Luka rekao da se ne želi tako igrati. Vraćam se u zbilju, kao što vidite, pa i u one dijelove novinstva s početka kolumne koji su šutjeli kao miševi dok je hrvatskoj reprezentaciji dobro išlo, ali su u sebi gutali bijes jer je ta škvaldra bila previše hrvatska, previše katolička, ma jednom riječi previše nacionalna. I sada su sretni, sada bi razvlačili Luku i izvlačili reprezentaciju iz sretne luke, ponizili bi čak i Dalićevu poniznost koja im zvuči prekršćanski. Ima naravno i onih (poput Davora Ivankovića) koji su tu mišju novinsku družbu i njezine namjere razotkrili na pravi način. A i narod se valjda pita. No da, tko ga pita.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/41965-h-hitrec-92.html>

Naslovnica *Hrvatskog tjednika*, 6. 7. 2023.,:

DORHOV UDAR NA MODRIĆA I LOVRENA

novi je pokušaj rušenja kulta nogometne reprezentacije čije uspjehe više ne mogu
podnositi Jugoslaveni i velikosrbi

To je naziv kolumne glavnog urednika Ivice Marijačića, ali o tome piše dr. sc. Damir Pešorda u svojoj kolumni::

SRBOVANJE U DORHU

Ili hajka na Modrića i Lovrena.

*SPORT: MODRIĆ SE NAKON SASTANKA S DALIĆEM ODLUČIO OSTATI U
REALU*

<https://narod.hr/sport/sport-modric-se-nakon-sastanka-s-dalicem-odlucio-ostati-u-real>

A. KAČUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ, ZAGREB, 2023.

Kako kršćanin prosuđuje svaku pobjedu

BISKUP MILE BOGOVIĆ UZ DAN POBJEDE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI TE DAN BRANITELJA 2012.

Državni je blagdan Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan branitelja. Dobro je tom prigodom malo dublje razmisliti što je to: pobjeda, domovinska zahvalnost, tko su branitelji

Nacionalna proslava

Mi kao Hrvati imamo pravo slaviti ovaj dan jer smo nakon mnogo stoljeća dobili svoju samostalnu državu Hrvatsku. Ona je mogla biti uspostavljena jer smo pobijedili onoga koji ju je ugrožavao.

Mi izražavamo zahvalnost svima koji su zaslužni za uspostavu naše države. Mnogi su kojima to izražavamo: u prvom redu to je ondašnje političko vodstvo i branitelji,

Branitelje posebno spominjemo u naslovu Dana jer smo imali dosta onih koji nam nisu željeli dobro, koji su nas napadali, ali imali smo dosta u svojim redovima onih koji su nas branili i obranili.

Vjernička proslava

Treba li se razlikovati politički govor od vjerničkoga? Ovdje sve to trebamo prosuđivati i kao vjernici. Treba se razlikovati ovaj moj govor od raznih političkih govora koji će se danas izreći ili koji su se izrekli o pobjedama, o zahvalnosti i o braniteljima. Kardinal Kuharić je rekao da je Božje čudo da su Hrvati ostvarili svoje političke ciljeve. Koji tako gledaju, danas dolaze u crkvu da se Bogu zahvale. Drugi gledaju na to kao rezultat ljudskih snaga na ovim prostorima i ne vide tu mjesta Bogu. Mi pripadamo onima koji osjećaju Boga i u sebi i u svijetu. Zato mu i danas zahvaljujemo.

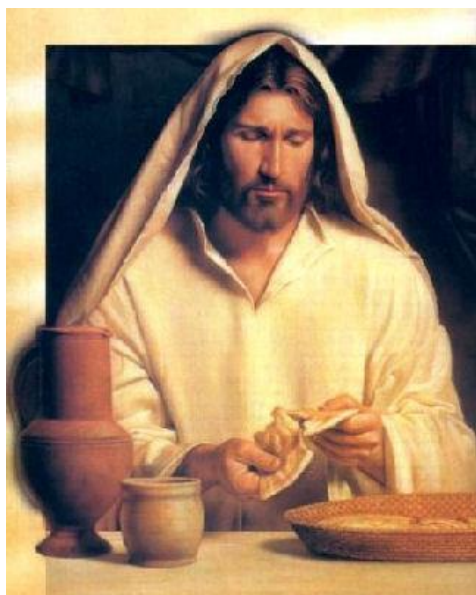
Mislim na one koji danas nisu prisutni samo zbog protokola, nego prvenstveno zato jer su vjernici.

Sada nešto o pobjedi, zahvalnosti i braniteljima

a) Prava **pobjeda** je pobjeda dobrote i ljubavi. Može li se uopće govoriti o pobjedi ondje gdje su pobijedili zlo i mržnja? Samostalnu domovinu željeli smo zato jer smo

smatrali da će onda svakome čovjeku biti osigurana njegova prava i ljudsko dostojanstvo, da će se društvo razvijati u smjeru osjetljivosti za potrebne, a ne u bahatost moćnih. Prošle nedjelje vidjeli smo u čemu je čudesna veličina: dijeliti s drugim ono što imaš – to je čudesno rješenje gospodarske krize, uvjet života. Ima hrane dovoljno na zemlji, ali neki će je radije baciti u more ili spaliti nego dati drugome. Ono što ima, to je samo njegovo. Ne zna dijeliti s onim koji nema a potrebno mu je. Najveći si pobjednik onda kada nećeš dijeliti samo ono što imaš, nego dijeliti i samoga sebe s drugima.

Ja sam kruh – to je najjača pobjednička formula za pojedinca i društvo.

Isus nije uzeo za simbol davanja sebe nešto što je već gotovo u prirodi: voće i vodu, nego ono u što čovjek treba uložiti svoj trud i znanje: kruh i vino. To ne raste niti izvire. Za to se treba truditi. Ono za što treba raditi, dijeli s drugima, dijeli sama sebe. Ne ono što si našao gotovo.

U tom duhu kršćanin prosuđuje svaku pobjedu.

Kada bismo se borili zato da nakon pobjede tlačimo one koji su do tada nas tlačili, da tada mi nametnemo silu onima koji su nad nama vršili nasilje, onda to ne bi bila pobjeda ljudskosti, nego daljnje ponižavanje čovjeka i društva. Znademo kako su neki opravdavali povlastice jednih i ponižavanje drugih. Tko je pobijedio! Nadjačala je bila sila, a ne pravda i poštenje. I danas neki misle da jer su pobijedili na izborima nisu dužni paziti što je u skladu s pravdom i ljudskim dostojanstvom. Mjerilo im je moć. Tada uvijek dolazi do ponižavanja drugih. „Komu zakon u topuzu leži, tragovi mu smrde nečovještvom!“ (Njegoš)

Nije li bila nakon drugog svjetskog rata na našim prostorima u mnogočemu poražena ljudskost? Poražena je i ponižena bila od onih koji su se smatrali pobjednicima. Kakva

je to pobjeda ako smatraš da si dobio pravo druge ponižavati i mučiti. Pravi pobjednici bili su oni koji su pretrpjeli njihovu nečovječnost, koji su poginuli za istinu i pravdu.

Teško nam je danas uvjerljivo govoriti o njima kao pobjednicima. Zapravo, nemoguće ako ne pogledamo Isusov križ, koji je uvijek pred nama. Zar nije Kristova pobjeda izvojevana upravo tako da je poraz u očima svijeta pretvoren u najveću pobjedu za čovjeka. Danas sa svetim Pavlom ispovijedamo da nema nekog drugog imena u kojemu bi nam bilo dano spasenje. Nema, dakle, veće pobjede za čovjeka od toga Isusova „poraza“.

b) Gubitak **zahvalnosti** je pad u ljudskosti i vjer(nost)i. Stalna je napast da s onim što si primio da se vladaš kao da imaš pravo s time raditi kao da nisi primio. Ta napast javlja se na početku čovječanstva. Napasnik nagovara čovjeka da ne vodi brigu o tome što je sve primio od Boga. To neka zaboravi i gleda samo na sebe. Bez Boga (onih koji su te obdarili) možeš biti velik. Bio je to pad. Bilo je to nijekanje temelja na kojima je čovjek postavljen.

Adam je izabrao gubitničku stranu. Zar ne vidimo da se slično događa i sa zahvalnošću u našim hrvatskim redovima. Mi ćemo se osloniti – kažu danas mnogi - na nekoga drugoga i na sebe, a ne na ono što je bilo u prošlosti. Misle da to imaju pravo zaboraviti, kao i prvi čovjek pred Napasnikom.

c) **Branitelj** treba biti trajno stanje, u sebi gajiti vrlinu da braniš uvijek pravdu u društvu, da zaštićuješ ugroženoga, da si spreman založiti svoje snage i znanje za drugoga, zaštititi ga od svakog napadača. To je tako uzvišeni pojam da je Isus djelovanje Božjega Duha u svijetu nazvao braniteljskim. „Poslat ću vam Branitelja!“ U srednjem vijeku su tu ulogu imali vitezovi. Zato su i spomenute vrline nazivane: viteške kreposti. Bizantski car u 10. stoljeću zapisao je predaju da su Hrvati sklopili savez sa svetim Petrom da neće ići u tuđe zemlje napadati druge, a ako njih netko napadne da će ih braniti Bog i Sv. Petar. Branitelj kad se pretvori u branitelja svojih prava gubi viteške kreposti i osjećaj za ugroženo dobro u društvu. On treba biti kruh svojoj sredini, kako smo u evanđelju čuli da Isus reče za sebe! Branitelj ne smije nikada biti mučitelj i mrzitelj.

Kršćanska vizija pobjede

Bog je stvorio svijet iz ljubavi. U temelju svijeta i čovjeka je, dakle, Božja ljubav. Gdje je ona jača ondje smo bliže pobjedi, pa makar svjetovnim mjerilima izgleda drukčije.

Biti na Božjoj strani, uvijek je biti na strani konačnog pobjednika.

Mi smo se opredijelili za pobjedu Isusa Krista koji je logikom svijeta bio gubitnik. U njemu je ljubav prema čovjeku bila uvijek jača od svake ljudske mržnje. U mišljenju svijeta Herod, Pilat i farizeji su imali pravo jer su bili pobjednici. Pravi pobjednik, međutim, bio je Isus i u tu njegovu pobjedu i mi se želimo ugraditi.

Mnogi danas kažu da su Hrvati u 2. svjetskom ratu bili gubitnici. Oni dakako misle u ratničkom smislu. Ali zar je to jedini način da se gleda na poraz i pobjedu? Zar su gubitnici i oni koji su opraštali neprijateljima, molili umirući u nekoj „hudoj“ jami? Moglo bi se napisati knjigu o tome kako je u ratnim pobjednicima bilo poraženo ljudsko dostojanstvo i čovjek općenito, a kako su mnoge pobjede za čovjeka odnijeli oni koji su svoj križ donijeli do svoje kalvarije i predali se u Božje ruke.

Mi smo u Oluji bili ratni pobjednici. I kod tih naših ratnih pobjednika stvarno je poražen svaki koji je mržnjom i osvetom bio gonjen. U duhu vjere koju i ovdje zajedno ispovijedamo držimo da je pravi pobjednik onaj koji je branio nezaštićene, koji je krenuo iz ljubavi prema drugome, a ne iz mržnje prema drugome. I koji je na tim pozicijama ostao, i dalje tako radi u drugim okolnostima.

Takvih je bilo mnogo, takvi i danas žive među nama. Hvala im! A dobri Bog neka u svima nama učvrsti pravi pobjednički duh, osjećaj zahvalnosti prema svima koji su nas zadužili svojim životima; neka nam udijeli pravi braniteljski osjećaj prema svakome i prema svojoj domovini Hrvatskoj. Amen.

mons. dr. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mile-bogovic/12415-biskup-bogovic-kako-krscanin-prosuduje-svaku-pobjedu.html>

(6. kolovoza 2012.)

Biskup Mile Bogović: Za reviziju prakse i povijesti koja šuti o stradalima

PROPOVIJED GOSPIĆKO-SENJSKOG BISKUPA MILE BOGOVIĆA, MACELJ, 7. LIPNJA 2015.

Istina se ne stvara nego se traži

Čitajući nedavno objavljenu knjigu Damira Borovčaka o maceljskim žrtvama, stekao sam dojam da je istina o njima već dobro poznata. Tu je opisano ono najvažnije što se ovdje dogodilo pred 70 godina, tu su događaji i obilježavanje maceljskih žrtava, sve od misnog slavlja kardinala Kuharića 9. lipnja 1991. pa do najnovijih vremena.

Međutim, istina se može roditi, ali postoji razrađen način da se ona živi kao prognanica i zatočenica, da se stavi u "kućni pritvor", jer mogućnicima i bogatima koji istinu ne slijede nego stvaraju svoje „istine“, ona uvijek smeta, kako je to očito već iz susreta Isusa i Pilata. I nakon što je Pilatova žrtva, Isus, uskrsnuo od mrtvih, moćnici su potplatili stražare da svjedoče kako Isus nije uskrsnuo nego su njegovo tijelo apostoli ukrali dok su oni, stražari, spavali. Za svoje lažno spavanje, oni su dobili novac, a i za novo Pilatovo skidanje odgovornosti sa sebe, za drugo njegovo pranje ruku, stajao je na raspolaganju veliki novac. Velika laž mogla je živjeti uz potporu velikog novca i velikog nasilja. Naime, nastao je progon Crkve.

Rukopis slične velike laži možemo prepoznati i u nasilju nad maceljskim žrtvama kao i svima drugima na našem prostoru nakon Drugog svjetskog rata.

Ne nositi kamenje – snažan duh optuživanja

Ovo je mjesto na kojem propovjednik može lako izmamiti suze, ali također i probuditi i pojačati mržnju na one koji su ovdje počinili strašni zločin.

Hvala Bogu da više ne trebamo skrivati suze za ovdje stradalima, kao što je to bilo sve do 1990. godine.

Nažalost, desetljećima se o ovdje stradalima nije smjelo govoriti, a ako se negdje o njima govorilo, bilo je tu upravo u prilog jačanja mržnje prema njima i njima sličnima. Mi smo za reviziju takve prakse i povijesti, ali na taj način da se mržnja ne stvara i ne širi prema nikome nego da se širi i jača poštovanje prema svim žrtvama, napose prema onima kojima je bilo oduzeto svako ljudsko dostojanstvo i o kojima se jako dugo moglo javno samo s prijezirom govoriti, jer su bile žrtve režima na vlasti.

Želeći ovdje danas odati poštovanje žrtvama i mučenicima, trebamo to učiniti na doličan način. Kako rekoh na početku, Crkva poziva sve da odbace kamenje koje su pripremili da ga bacaju na grješnike, i one u prošlosti i nas suvremenike. To je u duhu čitanja poruka Maceljskih žrtava, i drugih žrtava raznih jama i križnih putova koncem rata i u poraću.

Duh optužbe stigao je i na Bleiburg i na Macelj, bez milosrđa. Po tom duhu te žrtve su posljedica žrtava u Jasenovcu i Jadovnu i drugima u vrijeme postojanja Nezavisne Države Hrvatske. Braneci nedjela, optužuje se i žive i mrtve. Pljušte osude i s lijeva i desna, ali se i ljevica i desnica žele predstaviti kao nepogrješive. Tu je izvor razilaženja i svađa. Nijedan se rat ne vodi tako da su na jednoj strani pravednici, a na drugoj grješnici. Nijedna svađa također nije sukob čiste dobrote i čiste zloće. Kad bi na druge bacali kamenje samo oni koji su sami bez grijeha, ne bi bilo sukoba ni ratova.

To je u vrijeme trajanja rata teško shvatljivo jer je ratna mašinerija usmjerena u suprotnom pravcu. Ona izbacuje i ništi one koji se u to ne uključe. Mnoge je ona povukla za sobom ni krive ni dužne, ali su i ti morali slijediti logiku rata i neprijateljstva.

Čitajući povijesna vrela, nalazimo među mučiteljima u Maclju mnoge Hrvate. Koliki su otišli u ustaše ili partizane ne zbog velike želje nego jer im drugoga izlaza nije bilo. A poslije su uključeni u jedan mehanizam kojem se nije ni moglo oduprijeti. Jednom trebamo doći i do toga da je na obje zaraćene strane bilo ljudi koji su mnogo dobra učinili, da su pravedniji od onih koji ih optužuju, koji se olako bacaju kamenjem na druge. Ne priliči, doduše, da se o tome ovdje govori, jer ovdje je jasno tko je počinio zločin. Nećemo ovdje ići za izjednačavanjem ni pravednosti ni krivice. No, ne osuđujemo djecu samo zbog grijeha očeva, nego im pomognimo da po zlu ne nastave očev trag, nego po dobru.

Poštivanje žrtava – treba ih sve popisati

Mi budimo vjerni kršćanskom duhu koji je naglasak stavljao na poštovanju žrtve, a ne na zločinu počinitelja. Nisu naime kršćani raspirivali mržnju na Heroda i Pilata, na farizeje i druge progonitelje Isusove, nego na njegovu žrtvu i predanje za druge.

Prisjetimo se spomenutog prizora kada su doveli pred Isusa preljubicu. Imali su već pripremljeno kamenje u rukama da je kamenjuju. A Isus je rekao: "Tko je bez grijeha neka prvi baci kamenje!" Ne liječi se društvo kamenjem. To treba biti motiv svakog kršćanskog okupljanja na ovakvim mjestima. "Tko sam ja da osuđujem?" - rekao bi papa Franjo. Svi smo mi grješnici i imamo dovoljno razloga za osobno kajanje. No, nisu toliko opasni grješnici, nego oni koji sebe proglašuju nepogrješivima. Jedan naš crkveni prelat imenovao je takve pokvarenjacima jer su nepopravljivi. Kako nam u

poslanici poručuje apostol Ivan: "Tko god mrzi brata svojega, ubojica je"! Među ostalim pravima, neke su ideologije sebi prisvojile čak i pravo na mržnju. I u praksi se obilno tim revolucionarnim pravom koristile.

Jedan od najzaslužnijih za promociju komemoracije i poštovanja maceljskih žrtava, fra Drago Brglez, zapisao je: "Crkva u Hrvata posjeduje skriveno blago na njivi Gospodnjoj. To je velika zajednica šutnje u kojoj se 45 godina moralo šutjeti, a tek devedesetih godina moglo se progovoriti" (Borovčak, 107). Kad bismo mogli registrirati osjećaje tih žrtava, vjerujem da bi se potvrdilo to fra Dragino mišljenje. Imamo nekoliko takvih pisama "iz bezdanke" koje smo objavili u kalendaru CHM. Da spomenem samo Ivu Katalinića, uglednog senjskog građanina, kojega su partizani osudili na smrt upravo zato što je bio ugledan a nije bio s njima. Zajedno s drugima dospio u zatvor i kroz rešetke uspio izbaciti mali listić, pismo svojoj ženi: "Draga Seko! Reci majki da sam miran, izmolili smo krunicu i pokajanje, za žive i mrtve, Bogu smo se preporučili, pravedni umiremo i to nas tješi; neka majka bude mirna i neka moli Boga, i ništa drugo. Dragi tata, zadnja mi je želja da mi budeš dobar Branki i Seki. Još jednom zbogom. Vaš Ive."

Koliko je takvih nezapisanih pisama bilo u ovoj jami! Tu je rudnik dobrote, vjere i ljubavi! Ovdje je doista to biserje o kojemu govori fra Drago.

Od Kalvarije se širio osjećaj poštivanja žrtava, a ne mržnja na ubojice. CHM je izraz toga odnosa prema žrtvama, a nipošto bastion neprijateljstva prema nekome. Želimo poput prvih kršćana da budemo povezani mrežom naših mučenika koja će svaku našu vezu oplemenjivati i s kojom ćemo se ponositi – i s onima iz vremena Dioklecijana, i s onima iz vremena Sulejmana, i s onima iz vremena Tita.

„Ovi naši pokojnici neće nam moći progovoriti; prenijeti koliku su bol i patnju morali pretrpjeti i u kakvim su mukama umirali, ali zaslužuju da se njihova žrtva poštuje." (Kardinal Bozanić 2005.) Nemojmo misliti da su te žrtve beskorisne i uzaludne. Znajmo cijeniti to blago. Što u tome budemo jači, moći ćemo i više praštati. A žrtvama spasimo bar imena, koliko god je to moguće. Komisija za hrvatski martirologij nastavila je rad Hrvatske komisije za žrtve rata i trudi se oko toga. Rezultate svoga rada spremni smo predati državnoj komisiji kada ona proradi.

Svehrvatski grob

Na slučaju Macelj možemo mnogo naučiti. Nakon što je Komisija za žrtve rata iskopala 1163 skeleta žrtava, pojavio se problem kamo s tim kostima. Punih 12 godina one su stajale na tavanima i u podrumima, gdje su smetale i postale suvišne. Tek kada su vrijedni ljudi pobrinuli se da se rješenje nađe ovdje, pitanje je riješeno na najbolji mogući način. Ali samo za tih 1163 žrtve. Kostis iskopanih u Markovića jami kraj Trilja također su imale sličnu sudbinu. Bile su u kontejnerima dok nije opet nađen neki dalmatinski fra Drago da ih dostojno pokopa.

Potrebno je naći rješenje, cjelovito rješenje. Već dugo govorimo da bi se to moglo riješiti tzv. Svehrvatskim grobom, gdje bi se pokopale kosti svih neidentificiranih žrtava, pogotovo onih iz manjih grobišta. Na velikim grobištima svakako treba napraviti nešto ovako kako je napravljeno u Maclju. Najvećem dijelu pobijenih ne zna se ni mjesto ni vrijeme stradanja. Također je predloženo da taj Svehrvatski grob bude na Krbavskom polju, našem najvećem stratištu na području Hrvatske, podno Crkve hrvatskih mučenika. Nažalost, za taj grob na našoj Kalvariji još nemamo dovoljno Tobijā, Josipā iz Arimateje i Nikodemā, a kad se oni i pojave suvremeni Pilati pokazuju se krući od onoga iz prvoga stoljeća i neće nam predati tijela onih koje su osudili. U prvom čitanju čuli smo kako je Tobija pokapao ubijene sunarodnjake, odnosno kako su Josip i Nikodem dobili tijelo Isusovo da ga dolično pokopaju

Hraniti dobrotu

U onoj legendi o sv. Jurju i zmaju kaže se da je zmaj došao u jedan grad i tražio da ga hrane. I ljudi su to činili. Kako su ga hranili tako je on postao jači i zahtjevniji. Da ga nisu hranili ili bi otišao od njih ili bi uginuo. Ovako je postao i opasan. To je logika zloće. Zato, ne hraniti zmaja u našem narodu. U tijelu treba pokrenuti pozitivne procese koji će voditi prema oslobođenju. Nije samo pitanje riješiti se zla. Tu Crkva treba prednjačiti. Papa Ivan Pavao II. vidio je u našem narodu pozitivne snage koje je Europa već izgubila. Mi bismo mogli biti polazište za liječenje Europe od gubitka vrijednosti patnje i u mnogo čemu drugome. EU gubi osjećaj za vrijednost patnje, zato umire.

Omogućiti svakom cvijetu da donese plod. Zalijevati i hraniti praštanje, milosrđe. Ne očekujmo da će nas svijet razumjeti. Neshvatljivo je to za logiku svijeta. Ali Crkva je na tome nastala, raste i donosi plodove.

Zaključak

Završit ću riječima kardinala Bozanića izrečene ovdje pred 10 godina.

"Voljeli bismo hrabro i iskreno zatvoriti tu stranicu povijesti, bez mržnje i želje za bilo kakvom osvetom, imenujući pravim imenom sve ono što se događalo. Čini se pak da istina i danas nailazi na veliki otpor, o čemu svjedoči sustavno veličanje ideologa i nositelja zla poraća... Želimo vjerovati da će se konačno naći spremnosti i hrabrosti među onima koji odlučuju da se istraži prava istina o ratnim i poratnim događajima i njihovim sudionicima. To je minimum zadovoljštine što ga dugujemo tolikim žrtvama." (Borovčak, 114).

mons. dr. **Mile Bogović**

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mile-bogovic/20532-biskup-mile-bogovic-za-reviziju-prakse-i-povijesti-koja-suti-o-stradalima.html>

(9. lipnja 2015.)

**PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA
TISKOVNU KONFERENCIJU**

Subj: Hrvatska Pravoslavna Crkva poziva na tiskovnu konferenciju
Date: Wed, 29 Sep 2021 09:24:05 +0200
From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

**HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU
SVE HRVATSKE MEDIJE I IZVJESTITELJE**

u petak 1. listopada 2021. s početkom u 10:00 sati

**EUROPSKI DOM
DVORANA BRUXELLES
Zagreb, Jurišićeva 2**

Tema konferencije:

- Nepravilnosti u obrascima aktualnog popisa stanovništva
- Prava pitanja Porfiriju
- Oskvrnuće hrvatske zastave na prostorijama HPC-a

Na tiskovnoj konferenciji govoriti će:

zastupnik u Hrvatskom saboru Ante Prkačin, Ruža Tomašić,
akademik Josip Pečarić, pukovnik HV-a Ratko Despot i dr.

**U interesu potpunog obavješćavanja hrvatske javnosti
pozivaju se na tiskovnoj konferenciji nazočiti
predstavnici svih medija u Hrvatskoj.**

Hrvatski Arhiepiskop †Aleksandar
pravoslavljie.hr@gmail.com

KOMU SMETA HRVATSKA ZASTAVA?

26 rujna, 2021

Svake nedjelje s početkom u 10,00 sati održavamo božansku sv. liturgiju u našoj crkvi na adresi Domjanićeva br. 5 u Zagrebu. Kad smo danas stigli, ispred ulaza bila je postavljena plastična kanta za smeće, koja je obično ispred ulaza Domjanićeve br. 7 i koju, kao što nam je posvjedočila susjeda, svako malo netko postavlja ispred ulaza crkve pa ju ona svako jutro vraća na mjesto. Danas nije bila ta situacija nego se je na tu kantu netko popeo i strgao hrvatsku državnu zastavu koja se vijori iznad ulaza crkve, na visini od oko 4 metra. Otrgnut je i nestao dio zastave od otprilike između 20 i 30 centimetara. Dvojica mladih i profesionalnih policajaca iz pete policijske postaje stigla su par minuta nakon našeg poziva i obavili svoj posao, kao i ekipa za očevid. Mi iz Hrvatske pravoslavne crkve naviknuli smo da nas se vrijeđa i prijeti preko društvenih mreža, da nas se sve mora pobiti, jer smo „ustaše”. Naviknuli smo se i da se o nama govori da nas nema, ali evo tu smo pa se na nama može svatko izživljavati. Kada je 2010. u Zadru, Ivo Matanović najavio osnivanje Udruge hrvatskih pravoslavnih vjernika, oglasio se tadašnji Predsjednik Ivo Josipović i rekao da „Hrvatska pravoslavna crkva nikad ne će biti registrirana.” Njemu se je tada pridružio i ministar kulture Biškupić. Kasnije nam je to, skoro isto napisala Pučka pravobraniteljica Lora Vidović, kad smo tražili sastanak na kojem bismo razgovarali o pravima hrvatskih pravoslavaca. Nama, Hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru, je ravnatelj JUSP Jasenovac (nakon posjeta ministrice kulture Obuljen Koržinek), prije četiri godine zabranio dolazak u Jasenovac jer smo poglavar crkve, koja je nastala u NDH (notorna laž). Prije dvije godine umirovljenom pukovniku HV-a Ratku Despotu (Hrvatu pravoslavne vjere), prijetili su: „Likvidirat ćemo tebe i tvoju državu”. Prije par godina, na hrvatskog branitelja pravoslavca Đuru Plavljanića su pucali, ali ga srećom nisu pogodili ... Mi iz HPC-a, mi koji nismo „ugroženi”, naviknuli smo na provokacije na koje ne reagiraju ni državni vrh niti mediji, ali sada je u pitanju državna zastava RH, koja simbolizira državu. Je li trganje hrvatske zastave, postavljene iznad ulaza u Hrvatsku pravoslavnu Crkvu napad na Republiku Hrvatsku ili samo na HPC?

PODSJETNIK: <https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27956-nova-knjiga-akademika-pecarica-akademik-nenad-trinajstic>

SRPSKI SVET I HPC

Iz intervju a arhiepiskopa Aleksandra od 2 ožujka, 2017.:

“Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu.” (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/>

PORFIRIJEV DESANT NA CETINJE:

<https://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/37942-razgovor-s-p-popovicem-crna-gora-je-na-rubu-rata.html>

IMAMO PORFIRIJEVU TELEVIZIJU!

IMAMO PORFIJEV KRUŽOK!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27944-svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinjcu-o-tragicnoj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrdi-jugoslaveni>

<https://narod.hr/hrvatska/olujic-o-klasicevom-dokumentarcu-ustaskom-atentatoru-pripisuju-se-rijeci-koje-dolaze-iz-jugoslavenske-sluzbe>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/37950-j-novak-uhodani-obrtnik-i-drugi-diletanti.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o-nekic-nevenka/37920-n-nekic-pitanja-za-emisiju-u-nastavcima-ndh-na-hrt-emitiran-prvi-nastavak-20-rujna-2021.html>

IMAMO I NAPAD NA HPC – U SREDIŠTU ZAGREBA
OSKVRNUTA DRŽAVNA ZASTAVA!

<https://kamenjar.com/u-sredistu-zagreba-oskrnavljena-drzavna-zastava/>

ZNAMO I TKO VLADA HRVATSKOM:

<https://direktno.hr/domovina/video-iznenadio-gledatelje-vucica-imenovali-predsjednikom-republike-hrvatske-245667/>

KAKO TO IZGLEDA OPISUJE HRVOJE HITREC:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27951-banane-u-zagorju-hrvatska-u-banani>

Vidjeti i:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27933-hrvatska-je-prodala-svoju-povijest-i-zato-nema-buducnost>

A ZNAMO KAKO JE BILO I PRIJE PORFIRIJA:

PISMO BISKUPA HBK PATRIJARHU SPC IRINEJU

6. veljače 2019.

Zagreb, 18. studenog 2018.

Vaša Svetosti!

U novije vrijeme, napose nakon prošlogodišnjega završetka rada Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije i Srpske Pravoslavne Crkve, čija je zadaća bila zajednički razmotriti lik bl. Alojzija Stepinca prije, tijekom i nakon II. svjetskog rata, učestale su izjave i svojevrsni prijekori u javnim nastupima i medijima najviših predstavnika Srpske pravoslavne Crkve, upućeni Katoličkoj Crkvi i biskupima u Republici Hrvatskoj, među kojima posebnu težinu imaju Vaše riječi. Ovim pismom Hrvatska biskupska konferencija želi Vam o njima dobronamjerno i s poštovanjem iznijeti svoj stav.

1. Vaša Svetost je nekoliko puta javno ponovio kako biskupi u Hrvatskoj šute. Na hirotoniji dalmatinskoga episkopa, gospodina Nikodima Kosovića (1. listopada 2017.) u prisutnosti splitsko-makarskoga nadbiskupa msgr. Marina Barišića i šibenskoga biskupa msgr. Tomislava Rogića, ustvrdili ste kako od braće katolika očekujete »pre svega od predstavnika Crkve da čujemo reč jevanđeljsku, reč mira, reč ljubavi, da čujemo reč da smo pre svega hrišćani i kao takvi da bar jedni prema drugima pokažemo ljubav i uvažavanje«. U svom intervjuu Televiziji Hram (3. siječnja 2018.) kazali ste kako Vas »iznenađuje ćutanje Rimokatoličke Crkve. Crkva u Hrvatskoj ćuti. I danas se dešava mnogo nemilih događaja. Crkva ćuti«. Istaknuli ste da »Crkva koja je u velikoj meri doprinela tim bivšim odnosima, (treba) da podigne svoj glas u interesu istine, pravde, u interesu zajedničke vere«.

Na 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.), govoreći o stradanju srpskoga naroda tijekom XX. stoljeća, izjavili ste da je najtragičnije to što su ona došla »jednim delom od muslimana, a mnogo više od naše braće rimokatolika«. Dodali ste: »Naša Crkva toliko godina očekuje da čuje reč kajanja i izvinjenja naše braće rimokatolika, nikada nismo tu reč čuli. Verovatno je nećemo ni čuti. I ono što

nas posebno stavlja pred veliku jednu muku, a to je što mnoge ideje prošlosti i danas su prisutne u tim narodima. (...) Narod koji stvara istoriju na zločinu, na krvi drugoga naroda, taj narod nema budućnosti».

U svojoj propovijedi (4. kolovoza 2018.) u Bačkoj Palanci, prigodom godišnjice vojno-redarstvene akcije Oluja među ostalim ste rekli: »Danas, posle dve decenije pitamo se što je taj narod (hrvatski) rukovalo i motivisalo da dignu svoju ruku na braću svoju, na braću koji su delili podneblje i ovu blagoslovenu zemlju dugi niz godina? Kakva ih je sila na to motivisala i da li je imalo neke sile druge koja je mogla da to zadrži i onemogućí? Imala je. To je bila institucija Crkve koja je jedino mogla da zaustavi taj ponor, to zlo koje je iznenadilo ne samo naš narod, nego čitav narod sveta, pogotovo hrišćanske narode. I ako ima netko tko je zatajio, i netko tko je mogao da to zlo zaustavi, to je bila Crkva. (...) Crkva koja je pozvana da širi ljubav, narod koji čita jevanđelje, narod koji se moli Bogu i istome Spasitelju, zaboravio je kome pripada i stavio se u jednu sasvim drugu stranu koja ne može nikada i ničim biti opravdana. Strašna tragedija, ta mržnja koja je počela u prošlosti nastavila se i u vreme takozvane Oluje, i što je tragično, ona je prisutna i danas.»

Za Vašega pohoda Crnoj Gori u mjesecu srpnju ove godine, na pitanje novinara s kojom biste povijesnom epohom usporedili položaj Srba danas u Crnoj Gori, u intervjuu za podgorički dnevnik Dan (23. srpnja 2018.) odgovorili ste: »Usporedio bih ga sa položajem Srba u Hrvatskoj, u doba endehazije (NDH). Nažalost u Hrvatskoj ni danas nije bolji položaj Srbima.«

Neposredno po završetku rada Mješovite komisije za zajedničko razmatranje lika bl. Alojzija Stepinca, svi srpski članovi ove Komisije potpisali su 16. srpnja 2017. priopćenje za javnost, u kojem polemiziraju s beogradskim Večernjim novostima, te s uvredljivim konotacijama govore o zagrebačkom Kaptolu, prepoznajući u pisanju navedenih srpskih novina »kaptolsku dirigentsku palicu«, jer su prenijele hrvatski prijevod završnoga *Priopćenja Mješovite komisije*, pripisujući prevoditelju namjerne netočnosti. Glasnogovornik Srpske Pravoslavne Crkve, bački episkop Irinej u *Saopštenju* od 18. srpnja 2017. nastavio je polemiku sa spomenutim novinama, nazivajući njihovo pisanje »kaptolskim komentarima iz Zagreba« i iskazujući svoj stav ne baš blagim rječnikom: »Ne bih da se ovde i njima bavim iako su mi veoma dobro poznati pošto sam ih slušao i čitao stotinama puta, a sadržaj nekih znam gotovo naizust. Sve u svemu, navijačko, servilno – rekao bih: kaptololatrijsko i antipatrijaršijsko – sočinjenje...«

Ni u nekim drugim prilikama bački vladika Irinej nije birao riječi kad je govorio o Crkvi i biskupima u Hrvatskoj. Kao glasnogovornik Srpske pravoslavne Crkve osobito teške optužbe izrekao je u *Saopštenju* za javnost Svetog Arhijerejskog Sabora Srpske pravoslavne Crkve sa redovnog zasjedanja održanog u Pečkoj Patrijaršiji i Beogradu od 29. aprila do 10. maja 2018. godine. U *Saopštenju* je ustvrdio: »Konstatovano je takođe da su odnosi sa Rimokatoličkom Crkvom, Crkvama Reformacije i ekumenskim organizacijama korektni i konstruktivni, što nažalost, ne važi za odnose sa Hrvatskom biskupskom konferencijom, u kojoj, pored dobronamernih biskupa koji deluju u duhu Drugog vatikanskog sabora, postoji, nažalost, i dobar broj biskupa neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike. Sabor se nada da će oni prvi izvršiti veći uticaj na hrvatske rimokatoličke vernike nego ovi drugi.«

2. Vaša Svetosti! Pitamo se, kakav bi mogao biti cilj i smisao navedenih tvrdnji po kojima kod Katoličke Crkve u Hrvatskoj i njezinih pastira ne postoji gotovo nikakvo dobro, nego samo zlo. U ne tako davnim vremenima slušali smo slične ocjene i o Vatikanu i o papi. Međutim, danas čujemo pohvale papi Franji i Rimokatoličkoj Crkvi, a pokude biskupima i Crkvi u Hrvatskoj. U intervjuu objavljenom u Jutarnjem listu (7. siječnja 2017.) ponešto ironično kažete “da ispadne kako srpski pravoslavni episkopi više drže do autoriteta rimskog biskupa negoli pojedini hrvatski katolički biskupi”. Smatramo neobičnim da poglavar jedne pravoslavne mjesne Crkve javno suprotstavlja biskupe Katoličke Crkve u Hrvatskoj papi Franji, upućuje im prijekore i pripisuje zločine cijeloj toj Crkvi i cijelom hrvatskom narodu. Za zločine, kako u hrvatskom tako i u srpskom te u drugim narodima, krivi su pojedinci s imenom i prezimenom pa je na njima odgovornost za ono što su počinili.

Ne uspijevamo razumjeti namjere Saopštenja sa zadnjega zasjedanja Svetoga Arhijerejskog sabora Srpske Pravoslavne Crkve kad javno razvrstava hrvatske biskupe i tumači tko je od njih dobronamjeran i tko od njih djeluje prema II. vatikanskom saboru a tko ne, te većinu od njih označuje kao ljude »neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike« bez objašnjenja na temelju čega ih smatra takvima. Bački vladika Irinej u intervjuu Politici (20. lipnja 2018.) ponovio je tvrdnju o korektnim odnosima s Rimokatoličkom Crkvom u cjelini, ali ne i s biskupima Hrvatske biskupske konferencije, »uz časne i hvale vredne izuzetke«, te u znatnoj mjeri i Bosne i Hercegovine, koji »kao da i ne čitaju izjave i deklaracije koje objavljuje njihov sopstveni vrhovni poglavar zajedno sa pravoslavnim patrijarsima, a ni druge izjave i tekstove pape Franje«. Željeli bismo znati koji su razlozi zabrinutosti Vaše Svetosti i bačkoga vladike Irineja za odnos hrvatskih biskupa prema papi Franji? Naša povezanost s rimskim biskupom utemeljena je u vjeri Katoličke Crkve da je papa nasljednik sv. Petra, glava Biskupskoga kolegija, Pastir sveopće Crkve koji predsjedava zajedništvu u ljubavi, pa mu u tom duhu trajno iskazujemo puno povjerenje i duboko poštovanje te u vjerničkom posluhu prihvaćamo njegovu učiteljsku riječ. S obzirom na odnos između Srpske pravoslavne Crkve i Katoličke Crkve u Hrvatskoj smatramo da ga treba krasiti evanđeosko načelo: »Pogriješi li tvoj brat, idi i pokaraj ga nasamo. Ako te posluša, stekao si brata« (Mt 18,15-16). U prosudbama o drugima polazište treba biti argument istine koji valja obrazložiti »blago i s poštovanjem, dobre savjesti« (1 Pt 3,16), a eventualnu uvredu oprostiti i »do sedamdeset puta sedam« (Mt 18,22). Navedenim javnim negativističkim načinom komuniciranja nije moguće riješiti bilo kakav problem ili pitanje. Takav pristup u hrvatskome društvu izaziva otpore prema nastupima Vaše Svetosti, budi nepovjerenje prema Vašoj osobi i prema Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi te prema samim srpskim građanima u Hrvatskoj, produbljuje ranjenosti iz ratnoga vremena koje još nisu ozdravljene, potiče mržnju. Nastupi koji ne očituju nikakva suosjećanja za žrtve i stradalnike uzrokovane od srpske strane, osobito teško pogađaju one hrvatske ljude koji su za vrijeme nedavnoga Domovinskoga rata bili istjerani iz svojih domova na području tzv. Republike srpske krajine, Bosne i Hercegovine, napose iz banjalučkoga kraja, gdje nije bilo rata, a ubijena su i trojica svećenika. Tijekom 1991. godine u Hrvatskoj je bilo 536.000 prognanika i izbjeglica, dok ih je 1992. bilo oko 800.000 iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Socijalističke Republike Jugoslavije, odnosno Srbije, Vojvodine, Kosova i Crne Gore. Kuće su im najvećim dijelom bile razorene, brojna rodbina

poubijana a mnogi otjerani u srpske logore. U to doba među prognanicima je bio i jedan sadašnji hrvatski biskup, koji je kao župnik s vrećicom u ruci zajedno s vjernicima izbjegao iz svoje župe pred nasiljem srpskih snaga. Određeni broj drugih svećenika, redovnika i redovnica završio je također u srpskim logorima, a jedan je svećenik ubijen. Tijekom Domovinskoga rata u Hrvatskoj po dosadašnjim saznanjima stradalo je 15.007 osoba, od kojih je 13.914 ubijeno, a 1093 nestalo. Više od 1300 objekata Katoličke Crkve i drugih svetinja uništeno je ili teško oštećeno. Navedene činjenice otvaraju pitanja na koja svi mi dugujemo odgovore istini i pravednosti. Temeljno je pitanje koje si moramo svi postaviti: Je li istinito i moralno ono što o drugima javno govorimo? Prešućujemo li dio istine? Jesmo li možda postali »suci što naopako sude« (Jak 2,4) i drugima oduzimamo dobar glas?

Posebnu težinu ima izjava Vaše Svetosti da je nedavni rat mogla spriječiti Katolička Crkva u Hrvatskoj. Nije ona imala nikakva utjecaja na srpskoga predsjednika Slobodana Miloševića, na Jugoslavensku narodnu armiju, na paravojne postrojbe iz Srbije, niti na druge koji su pokrenuli i vodili rat na hrvatskome tlu. Naše zauzimanje za mirno rješavanje problema kod njih nije imalo nikakva odjeka. Rat je očitovao da nije utemeljena tvrdnja koju smo nekoliko puta čuli od Vas, kako hrvatski katolici slušaju svoju Crkvu za razliku od pravoslavnih vjernika. Poznato je, naime, da je većina srpskih političara, kao i Srpska Pravoslavna crkva u vrijeme demokratskih promjena 90-tih godina prošloga stoljeća, zastupala stav kako srpski narod ne može živjeti s hrvatskim narodom u samostalnoj hrvatskoj državi nego isključivo u okviru zajedničke države, a ako to nije moguće, Srbi nemaju drugoga izbora nego uzeti oružje u ruke. U pismu Lordu Peteru Carringtonu, predsjedatelju Mirovne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, patrijarh Pavle je u studenom 1991. napisao: »Ti naši sunarodnici, iste vere i krvi, suočeni su sa sledećim kobnim izborom: ili će se oružjem u ruci izboriti za opstanak u istoj državi sa maticom srpskog naroda, ili će biti prisiljeni da se iz te nove Nezavisne Države Hrvatske pre ili posle isele. Trećeg nema. Za to ih srpska država i srpski narod moraju zaštititi svim legitimnim sredstvima, uključujući i oružanu samoodbranu srpskih života i svih srpskih krajina. Teritorije na kojima je srpski narod vekovima živio i na kojima je aprila 1941. imao etničku većinu pre genocida izvršenog nad njim od strane hrvatskih kvinsliških vlasti, ne mogu ostati u sastavu bilo kakve nezavisne Hrvatske, već se moraju naći pod zajedničkim državnim krovom sa današnjom Srbijom i svim srpskim krajinama.« Premda je patrijarh Pavle 1999. godine prigodom svoga prvoga posjeta Zagrebu nakon Domovinskoga rata savjetovao Srbima da budu lojalni građani Hrvatske i potaknuo ih »Časno ispunjavajte svoje građanske dužnosti i postupajte savesno po državnim zakonima Republike Hrvatske«, posljedice navedene srpske politike osjećaju se i danas u srpsko hrvatskim odnosima, za koje se ne može optuživati Katoličku Crkvu. Izneseni stav o nemogućnosti Srba da žive s Hrvatima u hrvatskoj državi pokazao se osobito pogubnim tijekom vojno-redarstvene akcije Oluja, kad je vodstvo krajiških Srba naredilo njihovo iseljavanje iz mjesta stanovanja i odlazak iz Hrvatske, kako svjedoči pouzdana ratna dokumentacija.

Vaše mišljenje koje ste iznijeli na već spomenutom 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.): »Gde god žive Srbi, to je Srbija, bilo u Srbiji, bilo u Bosni, bilo u Vojvodini, bilo Crnoj Gori i u drugim mestima« ne pridonosi miru i razumijevanju, jer samo Srbima dajete određena prava, bez objašnjenja kakva bi prava

imali drugi građani koji žive sa Srbima. Povjerenje među Srbima i Hrvatima ne izgrađuje ni Vaše prešućivanje hrvatske države. Naime, kad upućujete pisane poruke vjernicima Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj, Vi gotovo redovito ne navodite državu u kojoj oni žive nego pokrajine Dalmaciju, Slavoniju, Liku. Neovisnost Republike Hrvatske priznale su gotovo sve svjetske države te joj Vaše ignoriranje ne može nauditi, ali ono nanosi štetu Vašemu ugledu u Hrvatskoj i ujedno građane srpske nacionalnosti stavlja u nova iskušenja. Kad u svojoj nedavnoj izjavi u Crnoj Gori tvrdite da Srbima ni danas nije bolje u Hrvatskoj nego li je bilo za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske, uvjeravate svoje sunarodnjake i druge hrvatske građane u nešto što nije točno i što ulijeva strah. Status Srba u Hrvatskoj definiran je Ustavom i zakonima, oni imaju svoje predstavnike u Hrvatskome saboru i na svim razinama lokalne uprave te danas participiraju kao koalicijski partneri u Vladi Republike Hrvatske i imaju mogućnost legalnim putem zauzimati se za ostvarenje svojih prava. Osim toga, ubrzo nakon potpisivanja posljednjega Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske o gospodarskim pitanjima, Hrvatska je Vlada sklopila sličan Ugovor sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom po kojem joj iz državnoga proračuna dodjeljuje određena financijska sredstva te je ona otvorila i vlastitu Gimnaziju u Zagrebu. Nije malen broj nekretnina, oduzetih tijekom komunističke vladavine u Jugoslaviji, koje je Republika Hrvatska vratila Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi.

3. Vaša Svetosti. Sve što su hrvatski biskupi u Jugoslavenskoj biskupskoj konferenciji a potom i u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji na čelu s kardinalom Franjom Kuharićem govorili i činili tijekom rata od 1991. do 1995. i nakon njega do danas, dokumentirano je i svakome dostupno, među ostalim i u jednoj od najnovijih knjiga koju je napisala Julija Barunčić Pletikosić pod naslovom *Katolička Crkva u Hrvatskoj i Domovinski rat 1991 – 1995*. U različitim prigodama, na susretima s patrijarhom Pavlom, u propovijedima, nastupima u javnim medijima biskupi su se zauzimali za pravo Hrvata na slobodnu državu, te pravo svih njezinih građana, napose Srba da u njoj žive svoj vlastiti nacionalni, kulturni i vjerski identitet. Dizali su glas protiv svakoga nasilja, tražili da se nastali problemi rješavaju mirnim putem, snažno se borili protiv mržnje i osvete Srbima. Za najtežih progona hrvatskoga stanovništva i rušenja njihovih kuća i svetinja, kardinal Kuharić je u svojoj propovijedi u Petrinji, na blagdan sv. Lovre 10. kolovoza 1991., pozvao: »Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače, čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njega! Ako je ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom nego ću poštovati život njegova oca, brata, sina, sestre!« Nažalost, ovakve riječi nismo čuli od predstavnika Srpske Pravoslavne Crkve. Od Kuharićeva evanđeoskoga stava posve se razlikuje izjava pakračkoga episkopa Lukijana Pantelića, koji je u to isto vrijeme uvjeravao svoje sunarodnjake da djeluju po načelu »Sada ćemo opet uzeti Stari zavet u kome piše 'Oko za oko, zub za zub, mladić za mladića', a posle Novi zavet, 'ko tebe kamenom ti njega hlebom'«.

Hrvatski su biskupi nakon legalne i međunarodno priznate vojno-redarstvene akcije Oluja upozoravali na nedopustivost ubojstava, pljački i paleža kuća srpskih izbjeglica te su se zauzimali za njihov povratak. Želimo napose spomenuti šibenskoga biskupa msgr. Srećka Badurinu, koji se izložio nemalim pogibeljima u takvom nastojanju. Među ostalim, biskupi su intervenirali kod hrvatskih vlasti da se episkopi Srpske

Pravoslavne Crkve, koji su na početku rata otišli iz Hrvatske, vrata u svoja sjedišta, a svoju osjetljivost za stradanja srpskih svetinja iskazali su i na taj način što su u knjigu *Ranjena Crkva u Hrvatskoj – Uništavanje sakralnih objekata u Hrvatskoj* (1991. – 1995.), u izdanju HBK 1996. godine, stavili i prikaz razorenih sakralnih objekata Srpske pravoslavne Crkve u Hrvatskoj.

4. Usred ratnih zbivanja, kad su neki smatrali da nije uputno javno nastupati sa stavovima koji bi mogli obeshrabriti hrvatske vojnike u obrani slobode vlastite domovine, hrvatski su biskupi, 1. svibnja 1995. godine, na dan početka vojno-redarstvene operacije Bljesak, uputili javnosti Pismo Hrvatske biskupske konferencije o pedesetoj obljetnici završetka Drugoga svjetskog rata u kojem su iznijeli jasna stajališta s obzirom na stradanja tijekom II. svjetskog rata i neposredno nakon njega te na trenutačne ratne nevolje. Izrazili su žaljenje prema svakoj žrtvi u Jasenovcu i u drugim mjestima stradanja srpskih, židovskih, romskih, hrvatskih i drugih žrtava, te prema onim Srbima koji su izgubili živote u ratu 1991. – 1995., među kojima su po posljednjim statistikama stradale 7204 osobe, većinom pripadnika srpskih vojnih postrojbi, uračunavajući u taj broj i 873 osobe koje se vode kao nestale, te se zauzeli za pomirenje. Hrvatski su biskupi među ostalim u pismu kazali: »Pravo na život i dostojanstvo svake osobe pod Božjom je zaštitom. Stoga, svakoj nevinoj žrtvi dugujemo jednako poštovanje. Tu ne može biti razlike ni rasne, ni nacionalne, ni konfesionalne, ni stranačke. Temeljna jednakost u dostojanstvu svih ljudi proizlazi iz same naravi čovjeka, stvorena na sliku i priliku Božju. Pojedinačne i osobito masovne likvidacije bez ikakva suda i dokaza krivnje, uvijek su i posvuda teški zločini pred Bogom i pred ljudima. Stoga ćemo se kod svetoga oltara spomenuti žrtava hrvatskog naroda i Katoličke Crkve. Spomenut ćemo se žrtava srpske nacionalnosti i Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj. Spomenut ćemo se žrtava Židova, Roma i svih kod nas ubijenih u Drugome svjetskom ratu samo zato što su druge nacije, druge konfesionalne pripadnosti ili drugoga političkog uvjerenja.«

U spomenutom Pismu biskupi su postavili pitanja koja su aktualna i danas: »Nije glavna težina pitanja u tome kako žaliti žrtve vlastite zajednice i kako prepoznati krivnju druge zajednice. Hrvati i Srbi, katolici i pravoslavni, muslimani i drugi pred težim su moralnim pitanjem: Kako žaliti žrtve druge zajednice, kako priznati krivnju u vlastitoj zajednici? A zatim: Kako okajati krivnju, kako zadobiti oprost Božje i ljudsko, mir savjesti i pomirenje među ljudima i narodima? Kako započeti novo doba osnovano na pravednosti i istini?«

Ključ odgovora hrvatski biskupi našli su u molitvi Gospodnjoj: »Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim.« Podsjetili su na poticaj pape Ivana Pavla II. u homiliji na misi u Zagrebu, 11. rujna 1994. godine: »Tražiti oprost i sam oprostiti, tako bi mogla biti sažeta zadaća koja je pred svima, ako se žele postaviti čvrste pretpostavke za postizanje istinskog i trajnog mira«. Ustrajni u toj zadaći, hrvatski biskupi na različite načine nastoje promicati navedenu evanđeosku svijest. Među ostalim, čine to svake godine na Dan žrtve Vukovara, uključujući u molitvu – uz nedužne žrtve ubijenih na Ovčari – i sve druge ratne stradalnike te potiču na praštanje i pomirenje. Jednako tako svake godine u jasenovačkoj katoličkoj župnoj crkvi slave s brojnim vjernicima Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, kada se u svojoj molitvi, kajanju i praštanju spominju nedužnih žrtava bilo koje nacionalne i vjerske pripadnosti, ubijenih pod bilo kojom zastavom, od žrtava jasenovačkoga

logora i bleiburškoga križnoga puta do žrtava Domovinskoga rata, kako na hrvatskoj, tako i na srpskoj strani. Tomu činu molitve i pokore posljednjih godina pribiva i slavonski episkop Jovan koji je svjedok da biskupi i Crkva u Hrvatskoj ne šute. Žalimo što Vaša Svetost nije upoznata s našim nastojanjima oko praštanja i pomirenja te u spomenutoj propovijedi u Bačkoj Palanci (4. kolovoza 2018.), pozivajući na praštanje tvrdite: »Mnogo puta smo to kazali, ali nažalost ne vidimo da i druga strana nešto slično čini.«

5. Vaša Svetosti. Svjesni da nas je Bog »pomirio po Kristu i povjerio nam službu pomirenja« (2 Kor 5,18), ponavljamo i danas ono što smo istaknuli u Pismu 1995. godine: »Željeli bismo posebno da katolici i pravoslavni u Hrvatskoj zauzmu zajednički kršćanski stav i prema žrtvama i prema krivnji za žrtve, prema grijehu i prema pomirenju. Ako se u prošlosti manipuliralo s povijesnim činjenicama, požurimo čas kad ćemo u slobodi i odgovornosti pred Bogom i pred ljudima javno očitovati istovjetan kršćanski odnos i prema žrtvama i prema krivcima. Molimo da to vrijeme što prije sine!« Navedeno Pismo dostavili smo Vašoj Svetosti posljednji puta prije nekoliko godina po msgr. Orlandu Antoniniju, apostolskom nunciju u Beogradu, ali na naše prijedloge nismo do danas dobili nikakva odgovora.

Kao pastiri Crkve želimo u našem društvu svjedočiti vjernost Isusovoj riječi: »Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan. Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se. (...) Jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti« (Lk 6, 36-38). U tom opredjeljenju ohrabruje nas i Vaša tvrdnja izrečena u intervjuu Jutarnjem listu, 7. siječnja 2017.: »Reči koje optužuju, upiranje prsta prema susedu, ne donosi nikome ništa dobro. Treba ih se čuvati. Ne dao Bog da reči verskih lidera budu izgovor za nova nasilja i nove nesreće!« Smatramo svojom evanđeoskom zadaćom zauzimati se i dalje za međusobne susrete i razgovore, za nastojanje oko razumijevanja, za gradnju mostova u izravnoj bratskoj komunikaciji, čemu pridonose i povremeni susreti između pojedinih episkopa Srpske Pravoslavne Crkve i biskupa Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Predlagali smo više puta na pisani i usmeni način da nađemo mogućnost redovitih susreta Komisije Hrvatske biskupske konferencije za odnos sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom i Komisije Srpske Pravoslavne Crkve za odnos s Katoličkom Crkvom u Hrvatskoj o pitanjima koja se odnose na dvije Crkve i na njihovo djelovanje, ali ni na njih nismo dobili odgovora, te se Komisije nakon smrti patrijarha Pavla nisu više sastale. Rad u Komisiji o bl. Alojziju Stepincu pokazao je koliko je važno razgovarati na dostojanstven način kao braća i o najtežim povijesnim prijeporima oko kojih se ne uspijevamo složiti, izbjegavajući polemiku putem javnih medija koja ne priliči kršćanima i pokazuje da zastupajući evanđelje nismo drugačiji od sinova ovoga svijeta. Valja nam zajednički posvjedočiti da su praštanje i pomirenje jedini put oslobođenja od zarobljenosti prošlosti i dnevno-političkih interesa, da nas moć evanđelja izdiže iznad naših ukopanosti u nemoć zla, i očituje da je Crkva u našim narodima prvenstveno posvećena čovjeku, služeći mu evanđeoskim putem.

Uz izraze posebnoga poštovanja i zajedništva u Isusu Kristu, našem jedinom Gospodinu, srdačno Vas pozdravljamo.

Msgr. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski, predsjednik HBK, v.r.

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i metropolit, potpredsjednik HBK, v.r.

Msgr. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski i metropolit, v.r.
Msgr. Ivan Devčić, nadbiskup riječki i metropolit, v.r.
Msgr. Đuro Hranić, nadbiskup đakovačko-osječki i metropolit v.r.
Msgr. Antun Škvorčević, biskup požeški, v.r.
Msgr. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, v.r.
Msgr. Nikola Kekić, vladika križevački, v.r.
Msgr. Vlado Košić, biskup sisački, v.r.
Msgr. Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v.r.
Msgr. Mate Uzinić, biskup dubrovački, v.r.
Msgr. Dražen Kutleša, biskup porečki i pulski, v.r.
Msgr. Ilica Petanjak, biskup krčki, v.r.
Msgr. Jure Bogdan, vojni ordinarij u RH, v.r.
Msgr. Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski, v.r.
Msgr. Tomislav Rogić, biskup šibenski, v.r.
Msgr. Petar Palić, biskup hvarski i generalni tajnik HBK, v.r.
Msgr. Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v.r.
Msgr. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v.r.

LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

SLUGE SVJETSKIH MOĆNIKA I STEPINAC (POLEMIKA O OLIVERU)

Mnogo puta sam ponavljao da sluge svjetskim moćnicima u RH lako možete vidjeti prema njihovom odnosu prema lažima o

1. Stepincu;
2. Jasenovci; i
3. Za dom spremni.

Možda je netko pomislio da tu ne spadaju i oni iz HDZ-a jer kao oni nisu protiv Stepinca.

A zapravo oni kao nekakva demo-kršćanska stranka to ne smiju javno pokazati. Ali da nema razlike u odnosu na druge tzv. lijeve stranke može se pokazati na nizu primjera.

Pokažimo to na primjeru nedavne polemike Sesardića i Tomića u povodu smrti Ninoslava Beškera:

INOSLAV BEŠKER: ODLAZAK JEDNOG OD POSLJEDNJIH
JUGOSLAVENSKIH MEDIJSKIH IDEOLOGA KOJI JE STEPINCA NAZVAO
'ZLOM DUŠOM'

<https://narod.hr/hrvatska/inoslav-besker-odlazak-jednog-od-posljednjih-jugoslavenskih-medijskih-ideologa-koji-je-stepinca-nazvao-zlom-dusom>

Jedan podnaslov iz tog teksta:

Bezobzirni napadi na Crkvu, Kuharića i Stepinca

Na Sesardićev tekst o pokojnom Beškeru reagirao je Tomić.

U *Fusnote za fah idiote* dan je komentar:

Ante Tomić o Nevenu Sesardiću i njegovu tekstu o Inoslavu Beškeru;

'Kako se profesor koji je naglo postao veliki Hrvat strvinarski okomio na pokojnog velikana.

HT: Kako se Ante od Kante strvinarski trsi zaštititi svoga „velikana“ Olivera. Ako ništa drugo, barem je dosljedan: srbofili i Jugoslaveni u raj, Hrvati u u pakao. Kad je on strvinarski slao u „raj“ Mihanovića izmislivši čak i mjesto pogreba, šutio je svaki udbaški tjednik. Umjesto da bude protjeran iz medija, ništa se propalome književniku nije dogodilo.

Ali odgovorio je i sam Sesardić:

SESARDIĆ: MEDVJEĐA USLUGA ANTE TOMIĆA POKOJNOM BEŠKERU

23. srpnja 2023.

foto: HINA/Lana SLIVAR DOMINIĆ/ lsd/ Fah/ Montaža: Narod.hr

“U subotnjem osvrtu u Jutarnjem listu na moj članak “Čudna apoteoza jednog novinara” (objavljen na ovom portalu), Ante Tomić pokazuje da ima problema s dvjema radnjama bitnima za novinarski posao: s čitanjem i s argumentiranjem”, piše Neven Sesardić za Heretica.com.

Prenosimo objavu u cijelosti:

Problemi s čitanjem

“Ante Tomić na početku kaže kako sam neukusno i kukavički išao polemizirati s Inoslavom Beškerom ubrzo nakon njegove smrti te da nisam mogao odoljeti “sigurnoj pobjedi s nekim kome je medicinski nesumnjivo utvrđen prestanak moždane aktivnosti“. Tomić nije uopće primijetio da sam i na samom početku i na kraju svog članka vrlo jasno dao sasvim drugi razlog za pisanje tog teksta. Naravno da cilj nije bila pobjeda u “polemici“ s pokojnim Beškerom. Namjera je bila — kao što je bilo vrlo jasno rečeno (dvaput) — suprotstaviti se onim krajnje neodmjerenim veličanjima Beškera od strane nekoliko poznatih novinara i njihovim tvrdnjama da bi on trebao služiti kao uzor ljudima u toj profesiji.

Naveo sam i razloge zašto on nije dobar uzor i zašto ga u mnogim stvarima ne bi trebalo slijediti. Bilo je posve evidentno da sam kritizirao neumjesne panegirike Beškerovih kolega koji su dosegali razinu idolatrije, a ne “polemizirao“ s pokojnikom. Drukčije rečeno, da nije bilo tog njihovog kolektivnog nastupa obožavanja, ni mog teksta sigurno ne bi bilo.

>Inoslav Bešker: Odlazak jednog od posljednjih jugoslavenskih medijskih ideologa koji je Stepinca nazvao zlom dušom

Problemi s argumentiranjem

U više od prve trećine Tomićeve kolumne nema nikakve argumentacije protiv tvrdnji iz mog teksta, ali umjesto toga ima opisa vrana koje ključaju mrtve životinje, fantaziranja o mojim postupcima prije pisanja teksta, a ima i izravnih uvreda na moj račun (npr. “poremećeni sociopat“, “slabić“ i “bijednik“). Čudno je da čovjek koji je studirao (i čak uspio diplomirati) filozofiju nikada, izgleda, nije bio obaviješten da vrijeđanje oponenta nije znak superiornosti nego samo nemoći i prostakluka.

U polemici koju sam vodio s Tomićem prije više od trinaest godina dao sam njemu i ljudima slične mentalne konstitucije besplatni savjet da, prije nego što “krenu u napad“, prvo duboko udahnu zrak te popiju tabletu za smirenje. Ta dobronamjerna sugestija nije pala na plodno tlo, što nisam, naravno, ni očekivao da će se dogoditi. Tomić je ostao, da kažemo, konzistentan — i to u smislu onog poznatog Emersonovog aforizma: “The foolish consistency is a hobgoblin of little minds.“

Premda centralno mjesto u mojem članku iz Heretice (više od polovice cijelog teksta) zauzima kritika Beškerovog optuživanja Hrvatske za etničko čišćenje, Tomić o tome ne kaže ništa. Apsolutno ništa. Nula. Dakle, o sadržaju glavnog argumenta iz mog teksta koji vehementno napada on ne daje nikakvu informaciju čitateljima. Bizarno. Taj najvažniji dio mog članka očigledno spada u ono što, kako Tomić sâm kaže, “zaista nema potrebe opisivati“ jer “bilo bi dugo i dosadno“ (?!).

Jedina tema iz mog teksta o kojoj Tomić nešto konkretnije kaže jest Stepinac.

>Niko Kovač nacionalist koji voli najmanje jednog Srbina: Kako uvijek ekstremni ljevičari poput Ante Tomića govor mržnje uspiju prodati pod satiru?

Stepinac

U svom prethodnom članku o Beškera citirao sam njegovu tvrdnju iz 1985. da je “povijesno i sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka“. To sam ovako komentirao:

“Zamislite koliko je Bešker, koji je bio smatran stručnjakom za Katoličku crkvu, morao biti ideološki zatucan (ili nepošten) kad se mogao, samo četiri godine prije pada Berlinskog zida, pozivati na staljinistički proces kardinalu Stepincu kao na neki pravno regularan i bona fide sudski postupak!”

Tomić ovdje brani Beškera na posve neočekivan način. On ne osporava stav koji pripisujem Beškera (jer je moja atribucija čvrsto zasnovana na samom Beškerovom tekstu iz 1985.). Tomić je odlučio “zagristi metak“ i ustvrditi da, doista, Bešker jest “dosljedno i ustrajno“ te “čitavog svog života“ zastupao stav kako je “povijesno i sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka“. Ova tvrdnja je porazna po Beškera.

Je li moguće da je on doista do kraja života uzimao ozbiljno presudu Stepincu iz 1946.? Teško je reći, ali s druge strane ta ideja sada dobiva na plauzibilnosti jer Tomić ga je ipak osobno poznao, naziva ga velikanom, ima slične političke stavove... Nakon ovakve Tomićeve “obrane“, Beškero bi javni ugled mogao biti dodatno erodiran.

Ali i Tomićev. Jer, govoreći o Stepincu, on piše:

“Jer je jednostavno istina da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka, da je njegova uzoritost blagoslovlila jednu užasnu diktaturu i kad su vrapci u Zagrebu znali

da se u savskom blatu sto dvadeset kilometara jugoistočno masovno ubijaju Srbi i Židovi. Tu povijesno i sudski tvrdo dokumentiranu činjenicu...” [Kurziv: N. S.]

Koji je to sud “tvrdo dokumentirao” činjenicu da se Stepinac “spandao s bandom najgorih krvoloka”? To je jedino mogao biti onaj staljinistički proces iz 1946., a ta je presuda danas potpuno dezavuirana. Hrvatski je Sabor 14. veljače 1992. donio “Deklaraciju o osudi političkog procesa i presude kardinalu dr. Alojziju Stepincu”, a Županijski sud u Zagrebu je 22. srpnja 2016. u cijelosti poništio presudu Stepincu iz 1946. zaključivši da ona “krši sve sastojke načela zakonitosti kao središnjeg načela vladavine prava”.

Stepinčev proces

Ne mogu ovdje, naravno, ulaziti u raspravu o tom procesu, ali radi kurioziteta navest ću jednu znakovitu anegdotu iz tog vremena o kojoj sam doznao iz vrlo pouzdanog izvora (gotovo iz prve ruke). Glavni je sudac u tom procesu bio Žarko Vimpulšek, a javni tužitelj Jakov Blažević. Vimpulšek je, pravno gledano, po funkciji trebao imati veću moć od Blaževića, ali u partijskoj hijerarhiji Blažević je bio neusporedivo jači i on je odlučivao o svim bitnim stvarima. Blažević je prije početka suđenja naložio Vimpulšku da ga ponekad prekine i da ne bude uvijek na njegovoj strani, sve u cilju da se pred međunarodnim promatračima sačuva privid nepristranog i regularnog pravnog postupka. Nakon što je Vimpulšek u tom duhu na raspravi jednom nešto prigovorio Blaževiću, ovaj se kasnije u pauzi, kad su bili nasamo, bijesno izderao na njega da što mu pada na pamet da se ponaša tako drsko. Vimpulšek je probljedio i odgovorio: “Ali, Jakove, tako smo se dogovorili!”

Budući da danas dobro znamo da u poslijeratnim političkim procesima poput Stepinčevog ishod nije ovisio o dokazima nego o direktivama nove vlasti, teško je razumjeti kako to da još ima ljudi u Hrvatskoj koji stvarno vjeruju da bi pravorijek u takvoj grotesknoj parodiji sudskog postupka mogao utvrditi bilo kakve “činjenice”.

Da bismo do kraja shvatili koliko je radikaln stav Beškera i Tomića o Stepincu, stavimo jednu do druge njihovu tvrdnju o bivšem hrvatskom kardinalu i nedavnu izjavu Porfirija Perića, patrijarha Srpske pravoslavne crkve:

1. “Ostaje činjenica, povijesno i sudski utvrđena, da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka.” — I. Bešker (1985.) i A. Tomić (2023.)
2. “Stepinac nije sudjelovao u zločinima NDH.” — Porfirije Perić (2021.)

Stepinac nije sudjelovao u zločinima NDH

Dok Perić izravno negira da je Stepinac sudjelovao u zločinima NDH, Bešker i Tomić tvrde upravo suprotno. Jer ako su oni u pravu da je sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka — za što je bio osuđen na 16 godina zatvora — odatle onda slijedi da on jest sudjelovao u zločinima NDH.

Nije li nevjerojatno da, bar sudeći samo prema onome što je ovdje izrečeno, vodeći srpski svećenik (koji je prije desetak godina bio snimljen kako u Chicagu pjeva četničke pjesme) ima bolje mišljenje o Stepincu nego dvojica vrlo poznatih novinara Jutarnjeg lista? Ili možda to i nije tako nevjerojatno.

Tomić mi je prigovorio da sam u osjetljivom trenutku skrenuo pozornost na neke problematične aspekte Beškera novinarskog rada, ali ispada da sam ja zapravo pokazao više pijeteta prema njegovom kolegi nego on sâm. Naime, ja jesam citirao i

kritizirao Beškerovu ekstremnu i (po mom mišljenju) neodrživu rečenicu o Stepincu iz 1985., ali nikako ne implicirajući da je on nastavio zastupati takav stav i nakon 1985. Tomić je pak otišao puno dalje i sada je svog prijatelja do kraja kompromitirao rezolutno tvrdeći da je Bešker zadržao to svoje uvjerenje do smrti. Kako se kaže, s takvim prijateljima, neprijatelji ti ne trebaju.

>Dijanović: Digitalno doba i kultura otkazivanja

Argument ad hominem

Tomić je tijekom studija filozofije morao čuti nešto o tome da treba izbjegavati logičku pogrešku zvanu "argument ad hominem", koja se sastoji u tome da se ne držište predmeta diskusije i počnete se baviti osobnim karakteristikama vašeg oponenta. Ali, kao što biva s nekim studentima, kako čuo, tako i zaboravio.

Napuštajući teren rasprave o Beškeru, Tomić u jednom trenutku pokušava odgonetnuti moje motive za pokretanje nekih tema pa ex nihilo dolazi do proizvoljnih i kvaziduhovitih objašnjenja koja nemaju veze ni s čim i koja, naravno, ne zaslužuju komentar. U daljnjem nastupu irelevantnosti, on kaže kako ja dajem naslutiti da sam se "živinski napatio" za vrijeme komunističkog režima. Nisam to mogao dati naslutiti jednostavno zato što ne samo da nikad nisam ništa slično rekao, nego sam to dapače izravno negirao u nekim svojim publikacijama.

Opet sasvim nepovezano s raspravom, Tomić uvjerava čitatelje da je ideološka stega nakon Titove smrti popustila te da je bilo bezopasno, dapače pomodno biti antikomunist. Preporučio bih Tomiću da pročita nedavno objavljenu knjigu povjesničara Ivice Miškulina Usta širom zatvorena: Delikt mišljenja u komunističkoj Hrvatskoj 1980.-1990., gdje će se moći informirati o tome za kakve su totalno benigne pa i ridikulozne "verbalne delikte" — i koliko često — ljudi u tom periodu dobivali duge zatvorske kazne, a da se još ni izdaleka nisu niti približili antikomunizmu.

Stil je čovjek

Samo na osnovi toga što sam uočio i opisao lako primjetne rupe u Beškerovim argumentima o Stepincu i navodnom hrvatskom etničkom čišćenju, Tomić pravi spektakularan skok u zaključivanju i iz toga izvlači konkluziju da sam — što god to značilo — odjednom postao "veliki Hrvat". A potom kaže kako bi "netko mogao pomisliti da sam robijao sa Stepincem u Lepoglavi i hranio ga brižljivo krepkom pilećom juhom" te da izgledam "kao netko koga je samo zubobolja spriječila da se u rujnu 1976. sa Zvonkom Bušićem i drugovima ukrcam u onaj Boeing 727 na letu između New Yorka i Chicaga".

O, Bože blagi! Što uopće reći na ovako nešto? Na žalost, takve besmislene eskapade dio su Tomićeva stila i "humora" i one začudo oduševljavaju mnoge čitatelje i navode ih da s nestrpljenjem iščekuju njegove nove kolumne. Moj dobar prijatelj je, između ostalog, i zbog toga jednom kazao da je Tomić, kao književnik, zapravo Kundera za siromašne (duhom).

Zbogom, Jutarnji!

Nakon objavljivanja Tomićeve kolumne kontaktirao sam glavnog urednika Jutarnjeg i najavio da bih im poslao svoj odgovor. Ubrzo je stigla kratka poruka: "Nismo

zainteresirani.“ Nisu bili zainteresirani čak niti zaprimiti i pogledati tekst koji odbijaju objaviti.

To je tim čudnije jer je Jutarnji u posljednjih dvadesetak godina objavljivao moje članke o mnogim vrlo kontroverznim temama, uvijek bez ikakvih kraćenja, bez uredničkih intervencija u sadržaj teksta, bez sugestija da se neki “osjetljivi” dio ublaži, itd. Nijedan moj tekst nikada nije bio odbijen. A sada novi članak biva odbijen na neviđeno i bez ikakva objašnjenja. Što se dogodilo? Ne znam pouzdano, ali iznijet ću hipotezu koju smatram najvjerojatnijom.

Neosporno je da je u vezi s mojim člancima Jutarnji godinama pokazivao stanovitu toleranciju prema političkim stajalištima koja u njihovom listu nisu inače bila previše zastupljena. Ali, često je lakše tolerirati razlike u ideologiji nego različita mišljenja o ljudima (posebice o onim ljudima s kojima je čovjek blizak).

>Damir Pešorda: I za ovogodišnju obljetnicu Oluje Ante Tomić iskalio je svoju zlovolju zbog te veličanstvene akcije kojom je oslobođena Hrvatska
‘Band of brothers (and sisters)’

Novinari koji su vezani uz Jutarnji na neki način su postali kao band of brothers (and sisters). Kad istaknuti pripadnik te neformalne grupe umre, drugi ga počnu kovati u zvijezde i predstavljati kao teško dosegljiv model novinarstva. Jao si ga onome tko se usudi to osporiti. Tog se čovjeka obasipa uvredama, ne daje mu se prilika na barem kratku repliku, a čak se ne želi niti pogledati njegov odgovor prije nego što ga se odbije.

Budući da je urednik Jutarnjeg odbio moj odgovor, a da nije uopće bio upoznat s njegovim sadržajem (zapravo, on tada još nije bio niti napisan!), razlog za njegovu odluku morao je biti moj prethodni članak u Heretici. Taj članak jest bio kritički intoniran, ali u njemu nije bilo osobnih uvreda, neprovjerenih tvrdnji ili insinuacija. Moji argumenti nisu do sada bili ozbiljno osporeni niti je pokazano da su činjenice na koje sam se pozivao irelevantne ili nebitne. Nije li bilo posve legitimno nakon nečega što bi se moglo nazvati pokušajem “beatifikacije” jednog novinara podsjetiti na važne, ali potpuno prešućene, podatke iz njegove biografije koji ne bacaju tako dobro svjetlo na njegovo sveukupno djelovanje?

Renomirane novine znaju pri opraštanju od svojih novinara biti selektivne, u smislu da daju puno veći naglasak na ono pozitivno u životopisu tih njihovih suradnika, ali one ipak ne žele kompletno izostaviti neku značajnu oprečnu informaciju jer znaju da će zbog toga biti s pravom kritizirane. Nije dobra praksa kad novinari prihvate sljedeće geslo (u antiaristotelovskom duhu): “Prijatelj nam je istina, ali veći su nam prijatelji naši kolege.”

Sve u svemu, odluka da se u prezentaciji nekog spora apriorno potpuno isključi jedna perspektiva (uz odbijanje urednika da uopće zaviri u sadržaj teksta u kojem je ona iznesena) teško može biti protumačena drukčije nego kao proizvoljni embargo i nastojanje jedne uske grupe da zaštiti sliku koju u “svojim” novinama jednostranim informiranjem stvaraju sami o sebi i nauštrb interesa vlastitih čitatelja. Poruka je, izgleda, sljedeća: ako makar i argumentirano i pristojno izrazite neslaganje s opetovano izraženim mišljenjem novinara da njihov blaženopočivši kolega zaslužuje mjesto u samom panteonu hrvatskog žurnalizma, znajte unaprijed da u slučaju eventualne polemike s vašim tekstom uredništvo neće biti zainteresirano objaviti vaš

odgovor jer, što god da napišete, taj vaš članak neće imati nikakve šanse vidjeti svjetlo dana u Jutarnjem listu.

To je novinarska verzija onog što se nekad zvalo *crimen laesae maiestatis*.”

O autoru:

* Neven Sesardić diplomirao je filozofiju i grecistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1974. godine. Na istom fakultetu magistrirao je i doktorirao filozofiju 1982. godine. Bavio se spoznajnom teorijom i filozofijom znanosti (osobito fizike). Profilirao se rano kao zastupnik analitičke filozofije. Zastupajući filozofske koncepcije Karla Poppera, prihvatio je i njegovu liberalnu političku teoriju, pa je s tog gledišta krizirao marksističke koncepcije. Politički se angažirao u demokratskim promjenama 1989. – 1990. godine u Hrvatskom socijalno-liberalnom savezu (HSLŠ, kasnije stranka). Zalagao se je za liberalno-demokratska načela; nije se uključio u praktičnu politiku.

<https://narod.hr/hrvatska/sesardic-medvjeda-usluga-ante-tomica-pokoynom-beskeru>
I u najnovijem Hrvatskom tjedniku (7. 7. 2023.) imamo komentar dr. sc. Damira Pešorde:

SPOR OKO OLIVERA.

Izdvojeno je slijedeće:

Jedini polemički odgovor koji razumije Ante Tomić u Jutarnjem listu odgovor je kantom kakav je dobio u Splitu, a ne onaj suvisli Sesardićev. Antiša Prološki i jest skočio u obranu Olivera, odnosno Inoslava Beškera, zbog njegove mržnje prema Hrvatskoj i Katoličkoj crkvi.

Naravno u tekstu Pešordi je Bešker 'opanjkač blaženog Alojzija Stepinca i Franje Kuharića'.

Zato HDZ i ne mora napadati Stepinca. Dovoljno je hvaliti Beškra;

SUĆUT PREDSJEDNIKA SABORA JANDROKOVIĆA OBITELJI PREMINULOG HRVATSKOG NOVINARA BEŠKERA

<https://www.sabor.hr/hr/press/priopcenja/sucut-predsjednika-sabora-jandrokovica-obitelji-preminulog-hrvatskog-novinara>

OŽALOŠĆENI PREMIJER

**PLENKOVIĆ UPUTIO IZRAZE SUĆUTI BEŠKEROVOJ OBITELJI: ‘NJEGOVO
IME OSTAT ĆE TRAJNO ZABILJEŽENO U POVJESNICI HRVATSKOG
NOVINARSTVA’**

**Sa žaljenjem sam primio vijest o iznenadnoj i preranoj smrti gospodina
Inoslava Beškera, napisao je premijer**

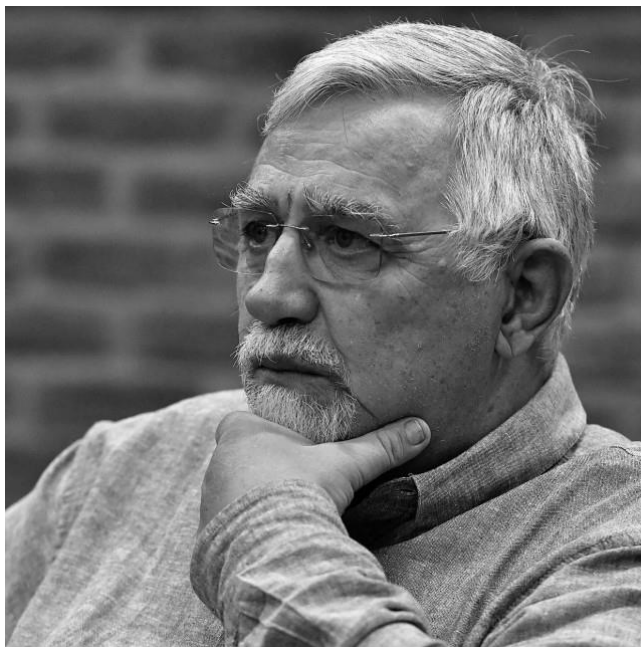
Hina

29. lipanj 2023.

TUŽNA VIJESTUmro je Inoslav Bešker

OPROŠTAJ OD BEŠKERA Pavičić: ‘Sad ćemo svi biti gluplji’; Ivanišević: ‘Njegovo ime i prezime hrvatski je prijevod tražilice Google’

Premijer **Andrej Plenković** uputio je u četvrtak izraze sućuti obitelji novinara **Inoslava Beškera**, istaknuvši da će njegovo ime ostati trajno zabilježeno u povjesnici hrvatskog novinarstva.

"Sa žaljenjem sam primio vijest o iznenadnoj i preranoj smrti gospodina Inoslava Beškera. Tijekom više od pola stoljeća profesionalnog rada i djelovanja pisao je za brojne domaće medije, a svoje je bogato znanje i iskustvo nesebično prenosio novim naraštajima novinara, slavista i kroatista predajući na hrvatskim i europskim sveučilištima", napisao je premijer.

Višestruko nagrađivanog novinara domaća i inozemna javnost napose će pamtiti po cjelovitim i jedinstvenim izvještajima o religijskim i vjerskim temama te o vanjskoj politici.

Bio je izvrstan poznavatelj Vatikana, odakle je izvještavao više od trideset godina. Opis deset godina pontifikata pape Franje objavio je u knjizi koja objedinjuje više stotina njegovih tekstova i izvještaja o Papi i prilikama u Vatikanu.

Ime Inoslava Beškera ostat će trajno zabilježeno u povjesnici hrvatskog novinarstva. U ime Vlade Republike Hrvatske i moje osobno, primite izraze iskrene sućuti i dubokog poštovanja, stoji u sućuti premijera Plenkovića.

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/plenkovic-uputio-izraze-sucuti-beskerovoj-obitelji-njegovo-ime-ostat-ce-trajno-zabiljezeno-u-povjesnici-hrvatskog-novinarstva-15350394>

Da, domaća i inozemna javnost napose će pamtiti po cjelovitim i jedinstvenim izvještajima o religijskim i vjerskim temama kao što su hrvatski blaženik Stepinac i kardinal Kuharić.

Josip Pečarić

VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

REAGIRANJA SLUGA SVJETSKIH MOĆNIKA (PADNE LI HOS I SVI OSTALI ĆE DOĆI NA RED, 4.)

**„Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu.“
(Siniša Glavašević, studeni 1991.)**

**„Pustite da prvo prođu Hrvati“
(Redar koloni Vlade u Vukovaru 2013.)**

Josip Pečarić

Napadi na HOS i ZDS krenuli su poslije MEMORANDUMA SANU 2. Hrvatska vlast služi tome jer je takva želja svjetskih moćnika. Simbol HOS-a odobren od hrvatskih vlasti, pa tako i Plenković (skinuo spomen ploču poginulim jer ima od nevoljene države odobren simbol, a u Kninu ih pozvao pa hapsio) i Milanović (bacio bi tu istu ploču u smeće, zabranjivao HOS-ovcima da nose taj simbol koji je odobrila nevoljena država i zabranjivao im da budu na proslavama akcija u kojima su sudjelovali). Zato su zanimljiva njihova reagiranja s tim da je očito teže Predsjedniku vlade jer je on i skinuo ploču u Jasenovcu prije ispada Predsjednika Države, a on je i hapsio u Kninu. Mnogo puta sam napisao i ponekad i rekao da se sluge svjetskih moćnika lako prepoznaju po lažima o:

1. STEPINCU
2. JASENOVCU
3. ZDS

Najvažniji dokaz sluganstva im je ZDS jer se tako izravno napada Domovinski rat kada su branitelji nazivali ustašama, a Hrvatsku Tuđmanovom ustaškom državom. Predsjedniku Tuđmanu na sprovod nisu došli bijesni što je u ratu pobijedio. Ostali su im jedino sluge po onoj uputi kineskog filozofa i ratnika Sun Tzua (*Umijeće ratovanja*):

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja, bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu.

... Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje ... Poništavajte sve vrijednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Znalački su na vlast doveli takve jer su svjesni podjele na Hrvate i one koji za sebe kažu da su Hrvati.

Zato ovdje dajem dva najnovija reagiranja dvojice predsjednika koji uopće ne spominju ni uklanjanje spomen ploče, ni ružni postupci prema HOS-ovcima sve do hapšenja u Kninu. Njima je tolerancija kada iskazuju nepoštivanje braniteljskih obilježja koje je odobrila hrvatska država, a iskazi ljubavi prema oznakama fašističkih agresora na Hrvatsku.

Da lakše je biti sluga nego slušati naputak velikog hrvatskog kardinala Franje Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

CRKVA ZANIJEMILA KNINSKI ŽUPNIK OČITAO 'LEKCIJU': 'NIJE LIJEPO OVO ŠTO SE DOGAĐA, MOLIM DA SE PREKINE OVAKVA PRAKSA'

Vojni biskup u Republici Hrvatskoj Jure Bogdan predvodio je svečanu misu u subotu 5. kolovoza u Kninu u prigodi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja, 28. obljetnice VRO „Oluja“ i svetkovine nebeske zaštitnice Vojnog ordinarijata u RH Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta

Autor D.D. / Foto: ScreenshotSubota, 5.08.2023,

Vojni biskup u Republici Hrvatskoj **Jure Bogdan** predvodio je svečanu misu u subotu 5. kolovoza u Kninu u prigodi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja, 28. obljetnice VRO „Oluja“ i svetkovine nebeske zaštitnice Vojnog ordinarijata u RH Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta.

Misu u crkvi Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta koncelebrirali su umirovljeni šibenski biskup Ante Ivas, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Marko Mrše, svećenici Vojnog ordinarijata i drugi svećenici.

Prije početka mise okupljene je pozdravio biskup Bogdan, prenijevši čestitke za Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja šibenskog biskupa Tomislava Rogića i dubrovačkog biskupa Roka Glasnovića koji s mladima iz Hrvatske sudjeluju na Svjetskom danu mladih u Portugalu, piše **IKA**.

Biskup Bogdan u propovijedi je istaknuo „tri stijene na kojima smo kroz povijest gradili svoju sadašnjost, a to su: Petrova stijena – Rimokatolička crkva, domovina i obitelj“. Poručio je da „imamo obvezu prema potomcima i sretnoj budućnosti nastaviti poštovati i promicati vrjednote svojih predaka.“ Pozvao je da te tri stijene „čuvamo i branimo poput naših branitelja u Oluji 95. i to čestitošću, profesionalnom stručnošću, vrlinama i krepostima ljudskoga i kršćanskoga života.“

U završnoj riječi gvardijan i župnik u Kninu fra **Josip Gotovac** istaknuo je da „svaka obljetnica VRO ‘Oluja’ u svima nama vraća jake emocije ponosa i zajedništva koje smo imali nakon oslobođenja domovine 1995.“ Kazao je da „Republika Hrvatska nije sljednica ni ustaškog nacizma ni partizanskog antifašizma. Država Republika Hrvatska stvorena je u Domovinskom ratu.“ Izrazio je uvjerenje da je naša pobjeda izvojevana uz Božju pomoć kao i zajedništvo našeg kroz povijest napaćenog hrvatskog naroda.

Upozorio je da u isto vrijeme ponosa na slavnu pobjedu u „Oluji“ nije lijepo što se događa na proslavi ovoga dana. Naime, svake godine dolazi sve manje branitelja i posjetitelja. Mnogo je onih koji dođu, ali moraju ostati iza prepreke. Stoga je fra Josip pozvao da se prekine ta praksa jer su nam upravo branitelji omogućili da se slavi ovaj dan.

„Naša domovina je vlasništvo cijelog hrvatskog naroda. Imamo svoju vlast, vojsku, policiju, institucije, mi smo jedan narod i jedno tijelo. Želio bih da proslava ‘Oluje’ bude spontano svenarodno veselje bez ikakvih velikih ograda i podijeljenosti“, kazao je fra Josip.

Rekao je da je visoka cijena kojom smo platili slobodu. Često spominjemo broj žrtava – 15.000 poginulih i nestalih, od kojih je 402 djece. Mnogi su ranjeni, porušeni su nam domovi, uništena nam je ekonomija. „I upravo zbog visoke cijene slobode nemamo pravo biti nemarni i molim predstavnike vlasti da u strateškim odlukama slušaju volju naroda kroz institut i referendum“, dodao je fra Josip. Istaknuo je najzaslužnije za stvaranje samostalne Republike Hrvatske, najprije zagovor Blažene Djevice Marije, zatim mudro političko vodstvo na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, dobrog kardinala blagopokojnog Franju Kuharića, hrabrost hrvatskih branitelja i zajedništvo cijeloga naroda.

Primijetio je da nije lijepo da se hrvatske branitelje spominje i stavlja u bilo kojem obliku u negativni kontekst. „Hrvatski branitelji su časni ljudi na koje je rat ostavio duboke ožiljke. Oni kao i njihove obitelji s tim ožiljcima i dan-danas žive“, primijetio je fra Josip. Obrativši se braniteljima, fra Josip je rekao: „Dragi branitelji, ma što tko govorio o vama, vaše zasluge u stvaranju Hrvatske su u pravom smislu herojske.“ Kazao je da se snaga zajedništva pokazala i po završetku rata. Izgradili smo porušeno. „U ratu koji nam je nametnut mi smo pobijedili, ali nikoga ne mrzimo, štoviše mi molimo kršćanski za svoje neprijatelje. Ali, zbog visoke cijene slobode imamo moralnu obavezu od napadača tražiti dva uvjeta: iskreno kajanje i nadoknadu svekolike štete“, poručio je fra Josip.

Pozvao je na obnovu zajedništva našega naroda „jer to je jedini put i jedina naša snaga i naša budućnost“. „Zaustavimo podjele. Neka nam dobrobit domovine i naroda bude na prvom mjestu. Odrecimo se osobnih, privatnih interesa“, potaknuo je fra Josip, zaključivši: „Ne sumnjam da će doći vrijeme procvata naše drage domovine.“

Na misi su sudjelovali predsjednik Hrvatskog sabora Gordan Jandroković i saborski zastupnici, predsjednik Vlade Andrej Plenković, potpredsjednici Vlade, ministri, izaslanici predsjednika Republike Hrvatske i vrhovnog zapovjednika Hrvatske vojske, gradonačelnik Knina, župani, predstavnici kulturnih ustanova i lokalnih vlasti, načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga admiral Robert Hranj, vojnici, dočasnici, časnici, generali, glavni ravnatelj policije Nikola Milina, pripadnici i djelatnici

policije, branitelji, obitelji hrvatskih branitelja, hrvatski ratni vojni invalidi, obitelji poginulih, nestalih i preminulih hrvatskih branitelja i drugi hodočasnici i vjernici.

<https://www.dalmacijadanas.hr/crkva-zanimila-kninski-zupnik-ocitao-lekciju-nije-lijepo-ovo-sto-se-dogada-molim-da-se-prekine-ovakva-praksa/>

POGLEDAJTE I POSLUŠAJTE:

<https://www.facebook.com/bujicavelimirbujanec/videos/propovijed-za-pam%C4%87enje-pogledajte-kako-je-fra-josip-gotovac-u-kninu-o%C4%8Ditao-bukvi/189057284166651/>

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

DRUGO SUDBENO VIJEĆE

Broj: HNES – SV / 3 – 2015

Zagreb, 18. travnja 2015.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište u Drugom sudbenom vijeću za odlučivanje o etičkim optužbama za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa, u sastavu: Zvonimir Šeparović - predsjednik, Zdravko Vladanović - glavni tajnik te članovi Vijeća: Nikola Debelić, Ante Beljo, Vladimir Iljkić, Josip Jurčević, Zvonimir Hodak, Nevenka Nekić, Željko Olujić, Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đuro Vidmarović, u postupku protiv Milorada Pupovca za koju je podignuta etička optužba na sjednici održanoj 20. studenoga 2014. godine u Vukovaru, jednoglasno je donijelo ovu

ODLUKU

O ETIČKOJ OSUDI

MILORAD PUPOVC, rođen 15. studenog 1955. godine u Donjim Ceranjima kod Benkovca, državljanin Republike Hrvatske s prebivalištem u Zagrebu, pripadnik srpske etničke manjine u Hrvatskoj, redoviti sveučilišni profesor na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, zastupnik u Hrvatskom saboru i predsjednik saborskog Odbora za vanjsku politiku, potpredsjednik Samostalne demokratske srpske stranke i predsjednik Srpskog narodnog vijeća.

ETIČKI JE ODGOVORAN

1. što je kao zastupnik Srba u Hrvatskoj, od početka velikosrpske agresije na Republiku Hrvatsku, stao na stranu okupatora, umjesto da pokuša umiriti dio etničkih Srba iz Hrvatske koji su se priključili agresoru, posjećivao je svoje selo Ceranje Donje kod Benkovca, pod nadzorom srbijanske okupacijske vlasti iz kojeg su istjerani svi Hrvati, kuće im srušene, a imovina opljačkana, te se sastajao sa svojom braćom Vojislavom i Mladenom, koja su bila pripadnici agresorske vojske, hrabreći sunarodnjake da ustraju u agresiji, pri čemu je Mladen, jedan od njegove braće, bio u Alfa centru kod Bruške, koji je vodio zloglasni kapetan Dragan,
2. što je u veljači 1992. grubo napao kardinala Kuharića i optužio Katoličku crkvu u Hrvatskoj, izjavivši da je u Hrvatskoj „11 tisuća srpske djece pokršteno“, a te tvrdnje nikada nije dokazao,
3. što je 1991., kao predstavnik Srba sudjelovao u razmjeni dvojice liječnika etničkih Srba za liječnika etničkog Hrvata i domoljuba dr. Ivana Šretera, iako je Pupovac tada već znao da je dr. Šreter mučen i ubijen nekoliko dana prije razmjene, a da mu se ni do danas nije otkrio grob,
4. što je svoju društvenu i političku moć gradio na protuhrvatskoj mitologiji o Drugome svjetskom ratu, komunizmu i jugoslavenstvu,
5. što je u Hrvatskom saboru istupao provokativno iznoseći neargumentirane stavove, kao u slučaju kada je pročitao lažno pismo izmišljenog Hrvata, koji je vrijeđao Muslimane u Hrvatskoj, i u slučaju kada je nosio žutu traku na ruci sugerirajući da su Srbi progonjeni kao Židovi u vrijeme nacizma te kada je

dijelio samoljepljivu traku (selotejp) aludirajući na generala hrvatske pobjedničke vojske Branimira Glavaša,

6. što je praktično privatizirao srpski tjednik Novosti, koji plaćaju hrvatski porezni obveznici, u kojem uporno potiče mržnju među većinskim hrvatskim i manjinskim srpskim narodom iznoseći laži o Hrvatskoj i Hrvatima, i pri tome se politički obračunava sa svojim neistomišljenicima,

7. što je, prema optužbama drugih srpskih političkih stranaka i organizacija, zloupotrebio svoju poziciju u Hrvatskom saboru i Vladi Republike Hrvatske kako bi Srpskom nacionalnom vijeću i sebi priskrbio materijalnu korist, tako da je prema nalazu Državne revizije otuđio 3,8 milijuna kuna, zatim 2,2 milijuna kuna, kao i donacije norveške Vlade za razvoj regionalne suradnje i solidarnosti i donaciju Veleposlanstva Kraljevine Norveške u Zagrebu, što je svjesno odredio nelegalne paralelne članove Nadzornog odbora, kako bi osigurao da se lažni završni račun usvoji sa, 'zamračenih' 2,1 milijun kuna, a sa osnovanom sumnjom da je taj iznos prisvojio za sebe, tako da ga je tadašnji predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović optužio da je, dok je njegov SDSS bio u vlasti, „za Srbe učinio vrlo malo, za sebe iznimno puno“, i da je „reketirao“ sve prijašnje koalicijske partnere, da je netransparentno trošio novac namijenjen manjinama i da je svoju politiku sveo na „etnobiznis“ optuživši ga da namjerno potiče sukobe niskog intenziteta, kako bi se Srbima nametnuo kao njihov „zaštitnik“,

8. što je prekršio Zakon o sprječavanju sukoba interesa istodobnim obnašanjem dužnosti saborskog zastupnika uz članstvo u Nadzornom odboru Tesla štedne banke d.d., za što ga je Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa kaznilo novčano s 9.000 kuna, 9. što je u veljači 2015., izjavio za ljubljansko Delo da je zabrinut postojanjem tendencija koje Hrvatsku vraćaju u ratne 90-te i poticanjem neprijateljstva prema manjinama te liberalnim i socijalnim strankama, što se vidjelo i na inauguraciji nove hrvatske predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović, te nije propustio reći „da što se tiče Jugoslavije, mogu reći da je to bila dobra država“, pojašnjavajući da su „neki intelektualci u tadašnjem Udruženju za jugoslavensku demokratsku inicijativu predviđali da će zbog 'nacionalističkih politika' doći do krvavog rata“,

10. što je na skupovima u Srbu, pokušavao rehabilitirati četnički pokret, ne spominjući da su u Srbu 1941. godine Srbi-četnici u suradnji s talijanskim okupatorima i komunističkim partizanima, pobili veliki broj Hrvata i spravili sa zemljom hrvatska sela u okolini Srba,

11. što nikada nije osudio srpsko-četničke zločine nad hrvatskim narodom niti se kao predstavnik srpske manjine u Hrvatskoj ispričao hrvatskom narodu za zločine, mučenja, razaranja i progone hrvatskoga življa u tzv. „Krajini“ od 1990. do 1995.,

12. što je kao predsjednik Odbora za vanjsku politiku Hrvatskog sabora, nakon oslobađajućih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču, pa time i dr. Franji Tuđmanu, Domovinskom ratu i hrvatskom narodu, u stranom tisku izjavio da je „ostalo otvoreno pitanje tko je kriv. Za dvojicu generala odluka je dobra, ali za osjećaj pravde nije,“

13. što je prozvao predsjednicu Republike Kolindu Grabar-Kitarović, da je bliže ustaškoj nego europskoj ideji Hrvatske, i izrekao uvrede protiv novoizabrane Predsjednice zbog crkvenog blagoslova njezina Ureda, pa se zbog svega toga Milorad Pupovac

ETIČI OSUĐUJE ZA VELEIZDAJU HRVATSKIH NACIONALNIH INTERESA OBRAZLOŽENJE

Nakon što je na svojoj prvoj radnoj sjednici održanoj u Pastoralnom centru Sv. Bono u Vukovaru protiv Milorada Pupovca, pred Hrvatskim nacionalnim etičkim sudištem, podnesena etička prijava te slijedom iste podignuta etička optužba za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa, ovo Sudbeno vijeće provelo je postupak i pri tome utvrdilo etički relevantne činjenice i okolnosti koje se navode u dispozitivu ove Odluke. U razmatranju etičke optužbe, Vijeće je polazilo od notornih činjenica da je Milorad Pupovac osnovnu školu završio u Zadru, a potom u Zagrebu gimnaziju. Da je nakon završenog studija filozofije i lingvistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, na istom fakultetu ostao raditi kao asistent lingvistike. Kao docent preuzeo je novoosnovanu katedru za lingvistiku i orijentalne studije. Danas je šef Katedre za primijenjenu lingvistiku, Odsjek opće lingvistike. Autor je više knjiga iz područja znanosti o jeziku i predavač na više domaćih i stranih sveučilišta. Vijeće također polazi od činjenice da je Milorad Pupovac društveni odnosno politički predvodnik srpske etničke manjine u Republici Hrvatskoj. Danas je saborski zastupnik i predsjednik Odbora za vanjsku politiku Hrvatskog sabora. Za cijelo vrijeme javnog djelovanja nije se odrekao komunističkih i projugoslavenskih političkih uvjerenja i prikrivenog zagovora velikosrpske politike prema Republici Hrvatskoj. U politiku ulazi 1989. kroz Udruženje za jugoslavensku demokratsku inicijativu. Prije propasti te stranke osniva Ligu socijaldemokrata. Kako ni s tom strankom nije polučio dobre rezultate na izborima u srpnju 1991., u Lipiku okuplja četrdesetak srpskih intelektualaca i osniva Srpski demokratski forum. U veljači 1992. verbalno je napao kardinala Kuharića i Katoličku crkvu u Hrvatskoj svojom sramotnom izjavom da je u Hrvatskoj 11 tisuća srpske djece pokršteno. Kardinal Kuharić odmah je tražio provjeru takve tvrdnje pa je Živko Kustić, tadašnji glavni urednik „Glasa Koncila“, ustvrdio da „nijedan takav slučaj nije zabilježen“. Zbog toga je Okružni zagrebački tužitelj u svibnju 1992. podigao optužnicu protiv Pupovca zbog širenja lažnih vijesti. Do procesa nikada nije došlo.

Početkom 1995. napušta SDS i osniva Samostalnu srpsku stranku (SSS). Uoči izbora priključuje se Akciji socijaldemokrata Hrvatske i s njihove liste ulazi u Sabor. Poslije je prešao u Samostalnu demokratsku srpsku stranku (SDSS) Vojislava Stanimirovića, gdje je bio potpredsjednik. S njihove liste bio je u više mandata saborski zastupnik. Godine 1997. u prostorijama „Prosvjete“ osnovao je Srpsko narodno vijeće (SVN) kao neku vrstu krovne udruge Srba u Hrvatskoj. U vrijeme dok je SDP bio na vlasti (2000. – 2003.) Pupovac je bio marginaliziran. No, zato je sa svoja tri saborska mandata bio ključni koalicijski partner HDZ-a u razdoblju od 2003. do 2011. Iz SDSS-a je bio i potpredsjednik vlade.

Druge srpske stranke, posebice Nacionalno vijeće Srba u Hrvatskoj i Srpska pravedna stranka u Republici Hrvatskoj, optuživale su ga da je tu poziciju koristio kako bi SNV-

u i sebi priskrbio materijalnu korist. Prema riječima Nenada Vlahovića, predsjednika SPS-a, Pupovac je „za sebe učinio puno, obogatio se na srpskoj tuzi i jadu.“ Na skupštini SNV-a je rečeno: „Vi Hrvati imate svoju hobotnicu, a naša je hobotnica Pupovac“. Srbi su prijavili Pupovca USKOK-u zbog 2,2 milijuna kuna. Srbi su optuživali Milorada Pupovca da samovoljno troši njihov novac.

Žestoki sukob, u kojem je puno toga došlo na vidjelo, dogodio se 2011. između Milorada Pupovca i tadašnjeg predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića. Tjednik Novosti koje izdaje SNV objavio je tekst u kojemu se govorilo o Josipovićevoj ulozi u bogaćenju njegova prijatelja Marka Vojkovića koji je mimo natječaja dobio posao ubiranja naknade za glazbena autorska prava. Josipović je uzvratio žestoko. Pupovca je optužio da je, dok je njegov SDSS bio u vlasti, „za Srbe učinio vrlo malo, za sebe iznimno puno“. Ustvrdio je kako je „rekretario“ sve prijašnje koalicijske partnere, da je netransparentno trošio novac namijenjen manjinama. Pupovčevu politiku Josipović je sveo na – „etnobiznis“ optuživši ga i da namjerno potiče sukobe niskog intenziteta kako bi se Srbima nametnuo kao zaštitnik. Na stranu Josipovića u tom sporu stala je i Koalicija udruženih izbjeglica iz Srbije koja je na stajalištu da Pupovac „nije učinio gotovo ništa“ da se riješe njihovi izbjeglički problemi, iako je njegova stranka zadnjih 8 godina ili bila na vlasti ili je podržavala. Odnos s Josipovićem promijenio se u vrijeme izbora 2014. – 2015. kada su, navodno, ogromna sredstva namijenjena za srpska manjinska prava, uložena u izbornu predsjedničku kampanju Ive Josipovića.

Prema dr. Zdravku Tomcu u „državničkoj petoj koloni“ u Hrvatskoj ključnu ulogu ima Milorad Pupovac, predsjednik Odbora za vanjsku politiku Hrvatskog sabora. Nakon oslobađajućih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču on i dalje, zajedno sa srbijanskom politikom, optužuje „Oluju“ i hrvatske branitelje na isti način kako su to činili srbijanski predsjednik Tomislav Nikolić, četnički vojvoda i potpredsjednik vlade Aleksandar Vučić. Ne samo zbog njegove sadašnje protuhrvatske politike nego i zbog ponašanja u vrijeme Domovinskog rata treba u Saboru postaviti pitanje može li Milorad Pupovac biti predsjednik Odbora za vanjsku politiku nakon što je, kada je Hrvatska bila izložena agresiji, lažno optužio kardinala Franju Kuharića da je kriv jer je navodno iz pravoslavne u katoličku vjeru prešlo više od 11 tisuća srpske djece. Milorad Pupovac smatra da je oslobađajuća presuda hrvatskim generalima i Hrvatskoj nepravедna. On kao predsjednik Odbora za vanjsku politiku Hrvatskog sabora napada umjesto da brani hrvatsku politiku. U novinama Der Standard u Beču između ostalog je rekao: „Poslije oslobađanja generala Gotovine, Markača i Čermaka ostalo je otvoreno pitanje tko je kriv. Zašto rat za ponovno uspostavljanje granica, koji je prerastao u veliki zločin etničkog čišćenja, treba biti legitiman? Za dvojicu generala odluka je dobra, ali za osjećaje pravde nije.“ Dakle, Pupovac optužuje Hrvatsku za etničko čišćenje i tvrdi da je Oluja zločinački pothvat. Za Milorada Pupovca oslobađajuća je presuda povratak u 90-te te kaže: „Za one koji su inicirali da se Hrvatska razračuna s tamnom stranom 90-ih i politikom Tuđmana to nakon ove presude izgleda besmisleno i bez svrhe. Jer presuda nije razumljena kao sloboda za dva generala, nego kao sloboda od krivnje, i kao pobjeda one politike od koje se Hrvatska distancirala poslije godine 2000.-te“. Dalje u jednom od intervjua Pupovac kaže: „Mi sada ulazimo u Europsku uniju s dominantnom logikom da je rat prošlost te da je time riješeno i pitanje ratnih zločina, etablira se nov kanon. Tada će mnogi od

nas živjeti ne samo u ogorčenosti nego i s pitanjem: „Što da učinimo s činjenicom da su se zločini dogodili, a da odgovorni ne samo što nisu kažnjeni nego nisu ni posramljeni.“ Pupovčeve su izjave u potpunosti u skladu sa srbijanskom politikom obaju Memoranduma i u skladu s izjavama Aleksandra Vučića, potpredsjednika vlade Srbije koji u listu Politika u Beogradu kaže: „Imaju li i Srbi pravo na pravdu, i tko je odgovoran za brojna ubojstva srpskih civila na području Hrvatske, kao i najveće i najteže etničko čišćenje provedeno na Europskom tlu nakon II svjetskog rata? Ako Gotovina i Markač nisu krivi za počinjene zločine, tko jest?“ Dakle, nema bitne razlike u izjavi potpredsjednika Srbijanske vlade i izjave predsjednika Odbora za vanjsku politiku Hrvatskog sabora. Prema tim izjavama čini se da je Pupovac predsjednik Odbora za vanjsku politiku Srbijanske skupštine, a ne Hrvatskog sabora.

Milorad Pupovac je nad jamom Jadovno, u kojoj nisu pronađene kosti, izjavio da su „zločini u Jadovnom matica svih kasnijih zločina druge polovice 20. stoljeća u Hrvatskoj i u BiH.“ Za Pupovca je hrvatski junak Stjepan Devčić, koji je ubijen u Velebitskom ustanku 1932., godine „ustaški terorist“. Pupovac je u Saboru iznošenjem sadržaja anonimnog pisca iskoristio da bi na sjednici saborskog odbora zatražio da je „došlo vrijeme da se u Hrvatskoj konačno pokrene borba protiv fašizma.“ Pupovac nije nikada objasnio što je učinio ili propustio učiniti za spas dr. Ivana Šretera, hrvatskog domoljuba, koji je nestao u srpskom četničkom zločinu u Zapadnoj Slavoniji. Nije nikada objasnio što je radio na okupiranom području 1993. godine u svom rodnom kraju u druženju sa četničkim pobunjenicima, vlastitom braćom Mladenom i Vojislavom, pripadnicima postrojbi zloglasnog kapetana Dragana. U slučaju hrvatske tužbe za genocid protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) Pupovac cinično izjavljuje da je „šteta za hrvatski novac“, premda, je Sud utvrdio da se radilo o srpskoj agresiji, da brijunski transkripti ne pokazuju nikakve zle namjere prema civilima srpske narodnosti i da topnička vatra na Knin nije bila usmjerena na civile, nego na vojne objekte. Milorad Pupovac, koji je ocijenjen u Hrvatskoj kao „Srbin po zanimanju, na račun Hrvatske po kojoj pljuje prima plaću“, a njegova politika poručuje: „Srbi neće priznati Hrvatsku jer to je samo 'privremena ustaška država'“. Prema jednoj drugoj ocjeni, „Pupovčeva mržnja prema Hrvatskoj je jedinica mjere zla.“

Na temelju izloženih činjenica i u duhu općih propisa kojima se uređuje pravo javnosti na pristup informacijama, valjalo je radi generalne i specijalne prevencije odlučiti kao u dispozitivu ove Odluke, odnosno etički osuditi Milorada Pupovca za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa.

Predsjednik Drugog sudbenog vijeća i predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta:

Dr. sc. Zvonimir Šeparović, v.r.

Članovi Drugog sudbenog vijeća Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta:

Zdravko Vladanović, dipl. iur., glavni tajnik, v.r.

Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, v.r.

Ante Beljo, v.r.

Vladimir Iljkić, dipl. iur., v.r.

Prof. dr. sc. Josip Jurčević, v.r.

Zvonimir Hodak, dipl. iur., v.r.

Nevenka Nekić, prof., v.r.

Željko Olujić, dipl. iur., v.r.
Akademik Josip Pečarić, v.r.
Dr. sc. Zdravko Tomac, v.r.
Mr. sc. Đuro Vidmarović, v.r.

DOSTAVITI:

1. Javnosti, putem medija
2. Pismohrana, ovdje, -

<https://kamenjar.com/wp-content/uploads/2015/04/6.-HNES-ETI%C4%8CKA-OSUDA-MILORAD-PUPOVAC.pdf>

<https://bezccenzure.hr/branitelji/kad-napokon-zavrse-bitku-s-hos-om-i-ndh-om-na-red-dolazi-republika-hrvatska-padne-li-hos-i-svi-ostali-ce-doci-na-red-12/>

VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA
(PADNE LI HOS I SVI OSTALI ĆE DOĆI NA RED, 20.)

„Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu.“
(Siniša Glavašević, studeni 1991.)

„Pustite da prvo prođu Hrvati“
(Redar koloni Vlade u Vukovaru 2013.)

Dvadeset godina je prošlo od kako sam objavio knjigu:

J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.

Tada je bilo očito da oni svjetski moćnici koji nisu željeli Hrvatsku nastavljaju borbu po onoj tvrdnji kineskog filozofa i ratnika Sun Tzua o najogavnijim ljudima iz naroda čiju zemlju treba pokoriti.

Dvadeset godina oni korak po korak rashrvaćuju Hrvatsku. Uvjereni su bili da su ispunili želje svojih gazda.

A onda im se dogodio Vukovar. I Penava.

Njihova zadaća nazvana je detuđmanizacijom, pa sam napisao tekst dan u toj knjizi:

***Detuđmanizacija i HDZ*¹³⁶**

(Tekst je dan poglavlju o knjizi knjige TRIJUMF TUĐMANIZMA)

I onda im se dogodila Kolona sjećanja u Vukovaru.

Puno tekstova o tome sam već napisao sam ili dao što su drugi napisali, pa ću danas još samo dati dio teksta koji je napisao hrvatski književnik i kolumnist Javor Novak:

JAVOR NOVAK: BIZANTINSKA POSLA

Objavljeno: Utorak, 28 Studeni 2023

¹³⁶ Tekst je ponovo objavljen na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37582-detudmanizacija-i-hdz>

Teško je četniku Vučiću pala ovogodišnja velika vukovarska kolona sjećanja. Masovnija nego ikad. Nikako da ustaše prekinu s tim. Ne može on ništa slično organizirati u Srbiji. Pa dugačka kolona u Škabrnji. Pa sprječavanje Pupovca i njegovih diva i u Škabrnji i u Vukovaru. Cijeli svijet vidio je koliko i kako se u Hrvatskoj poštuju žrtve. I kako se vrhunskim pijetetom nikada ne zaboravljaju.

A čije su to žrtve? Tko je taj koji je poklao tisuće hrvatskih ljudi? Naravno i to se predobro zna: Srbija i Vučić, koji se tih zločina nikada nije odrekao. Koji (još) ne priznaje ni notorno postojanje srbijanskih koncentracijskih logora. I sad što? Kako će progutati tu gorku čašu? Poništiti ju ne može, ona se već dogodila. Za kontra prosvjed u Beogradu je nemoćan. Hrvatska je proslavila svoje junake HOS-a, nema natrag. A idu mu izbori i sve ga to vrlo teško optužuje i opterećuje, umjesto da mu nosi predizborne bodove.

Ne pomaže ni Vučić u kuhinji, Vučić uz kotlovinu, Vučić iz frižidera, svakakvu će budalu on od sebe sada raditi samo ne bili li dobio nov mandat. Kako sve to slabo djeluje okrenuo se starim srbskim neprijateljima: nije Srbija kriva, nije Milošević, nije (navodno umiruće bolean) vojvoda Šešelj, nije adlatus mu Vučić – Hrvatska je ta koja je kriva. Vječno ustaška čim nije srbska. Stara ploča uvijek pali. Sa' će Jasenovac sam' što nije. Ionako ih RH godinama iritira prijateljstvom s Kosovarima, s Albancima pa čak i s Albanijom. O Ukrajini da i ne govorim. Diramo čak i njihove drage Ruse.

Hrvatski je diplomat još i špijunirao i vrbovao po Srbiji, nego. Samo što ne kažu da je pronašao tajno spremište srbskog plutonija. Van s njim dakle, odmah. No, zašto RH nije stepenicu više, protjerala srbskog veleposlanika iz Zagreba, a ne tek njihova savjetnika? Odgovor leži u tradicionalno ulizivačkim odnosima visokih struktura u RH koje su svojedobno srbskom veleposlaniku u restoran Vinodol u Zagrebu na ruku donosile materijale. Sjećate se lignje? A sjećate se paketa Jadranke Kosor: EU dokumenti kao poklon budućoj (europskoj?) Srbiji? Hristos se rodi.

digresija

Ne gleda Srbija na Hrvatsku samo iz zavisti što imamo prekrasno more, polja nafte i plina, turizam. Srbija nam zavidi i na visini plaća i mirovina. Ma koliko one nama bile turbo niske, njima su astronomija. Jer, pa zašto? Srbija već pune 33 godine ne može više sisati Hrvatsku i Sloveniju, finili su Mare bali. Nema više naših para od turizma i sada Srbija polako tone u se. Suočava se napokon s vrijednošću same sebe. „Srbin ne ume da radi, ali ume da ratuje“ glagoljao je fašist Milošević sve dok mu nismo priredili Oluju i traktorizaciju, a onda se pokazalo da srbijanski zečevi umeju samo da begaju. Srbija ne ume ni da gubi.

Iako u Srbiji za HOR-ta nije pao niti jedan jedini dimnjak, a kamo li da bi joj bili spaljeni gradovi i sela, BDP Srbije, dvostruko po stanovništvu brojnije države, još nije ni nalik BDP-u RH, koja je bila teško razarana, koja nažalost i dan danas plaća mirovine balvanašima, četnicima i krvnicima SDSS-a, koja je primila i medicinski zbrinula 350.000 izbjeglica i prognanika. A to rađa iznimnu srbsku zavist. Hrvatska nije propala kako su planirali i žustro željeli. To stvara burnu zavist jer i u budućnosti nikada više neradnička Srbija ne će moći financijski sisati Sloveniju i Hrvatsku. Nema više nove beogradske gazele, nema Sava centra, nema više pruge Beograd-Bar, što smo sve mi plaćali. Ne, nije to uopće u redu što Hrvatska više

financijski ne šopa Srbiju i nikada više ni ne će, puniti tu vreću bez dna. Nek se samo naoružavaju, nek jedu topove dok im standard pada. Srbi napokon trebaju pljunuti u šake i prihvatiti se posla. Nek se uzdaju u se i u svoje kljuse. Ako mogu.

zavaravanje...

V. list, ide na ruku vlastima pa nas želi utješiti zašto su hrvatske mirovine tako očajno niske. U tu svrhu list se okreće državama propale juge: Srbiji, BiH i Crnoj Gori. No, koga to još zanima? Prosječna RH mirovina nije ni 450 eura i to kad se zbroje sve one i najviše i privilegirane mirovine. Nitko recimo ne radi izračun prosječne hrvatske mirovine među najbrojnijim dijelom onih „običnih“ umirovljenika. Nitko ne odbacuje iz izračuna pojedinačne, a enormne mirovine u kojem su i svi oni sa bonusima. Koliko je takvih? Kad bi se dakle isključilo privilegirane pokazalo bi se da je prosječna hrvatska mirovina jedva iznad 200 eura, ako je i toliko.

Također nikada se ne rade istraživanja koliko bi dvije mirovine u obitelji ili mirovina samca stvarno trebale iznositi, a da se umirovljenici mogu normalno hraniti, plaćati režije, kupovati odjeću i obuću, imati mobitel, TV i omrežje te održavati automobil. Nije li to ono najosnovnije? Dakle bez pomaganja obitelji potomaka, bez ljetovanja, bez putovanja... ali i bez raznih oblika liječenja.

Zavaravanje se zatim nastavlja pričicom o postotcima koliko su mirovine rasle, pa se baja bajku o najvećem postotnom povišenju ikada. To je ista notorna laž kao i sa rastom BDP-a. Ako ste na dnu Europe pa zabilježite rast od 4 % BDP-a vi ste najbrže rastuća ekonomija u EU. Nisu nam jedino rekli da još nismo dosegli ni prosječni BDP Europske unije. Tako je i s mirovinama, one su toliko bile na dnu da povećanje od 8,5 % izgleda ogromno u odnosu na EU. Bajaju i kako je to najveći skok u 24 godine. Ali nikada nam nisu rekli kolike su mirovine u EU, nego nas farbaju sa Srbijom, BiH i C. Gorom. Stara je poslovice: ugledaj se u bolje od sebe, a ne u one lošije. Nisu nam nikada rekli da to što mirovine u RH već po 150-ti put rastu još nisu ni blizu primjerice Slovenskima.

...i obmanjivanje

Za ikakvu valjanu poredbu trebalo bi se osvrnuti barem na Mađarsku, Italiju, Sloveniju i Austriju te na EU prosjek. Ali poredbu svega: plaća, mirovina, inflacije, rasta jednog i drugog i trećeg. Zatim bi bilo nužno imati podatke o troškovima života: hrane, režija, odjeće, obuće, troškova automobila, omrežja, TV-a, mobitela... To je jedina slika koju trebamo, a ne zavaravanje s neakvim regionom. Tek tada bi se vidjelo što je to zapravo tih mizernih 450 eura RH prosječne mirovine, koliko ona stvarno vrijedi i kako građani s njome žive. Notorno je: tu leži istina i podatak o stvarnom položaju hrvatskih ljudi i o standardu koji je u nas, već treće desetljeće zapravo ne-standard. Zar je tako nemoguće ući u podatke statističkih zavoda susjednih nam sjevernih zemalja?

A o tome što planira SDP suvišno je i komentirati: mirovine od 750 eura? Čudi me da nisu nabajali i 1.000 eura. Sve, samo da dođu na vlast. Otkuda? Pojma nemaju. Kako? Pojma nemaju. Ali nude. Tako je obećavao i Možemo, pa sada vidimo koji su njihovi „dometi“ i kako su brzo i potpuno polomili zube.

ne zna što bi od muke

Izbavitelj upotrebljava teško oružje kad kaže da su seljaci koji prosvjeduju instruirani od nekih političkih stranaka. Ma zamislite kriminala. Pa druže Izbavitelju zar mi ne živimo u demokraciji? Ili je bar vi tako nazivate. Zar je zabranjeno

instruirati bilo koga, bilo kad, bilo gdje? Pa gdje vi živite? Što su drugo klubovi stranaka u Saboru i ona odurna stranačka stega? Pojedini zastupnici mogu misliti svojom glavom koliko god hoće ali kad govore u Saboru moraju glagoljati po stranačkoj stezi. Nisu oni nikakvi narodni zastupnici već stranačke sluge. Je li to manipulacija kojom se i vi služite Izbavitelju? Vaša orkestracija, jesu li to i vaše instrukcije? Ali vama se trese politička fotelja, tlo pod nogama pa više ni ne znate što sve trabunjate.

Vrhunac bahatosti Izbavitelja je afera s Geodetskim fakultetom i sredstvima EU za koje on vrlo nervozno i ljutito tvrdi da nisu sredstva EU mada dokumenti novinarima govore drugačije. „Meni trebate vjerovati“ poručuje im on u stilu što mi možete, mogu što hoću ili: Europski tužitelj će i sam shvatiti da je pogriješio. Ma jasno, svi su u krivu jedino Izbavitelj nije. Pa kad je tomu tako, zašto se toliko znoji pred novinarima, zašto kipti? Netko tko je u pravu trebao bi imati mnogo samopouzdanja, a Izbavitelj ga nema.

ispravak krivoga navoda

Prošli sam tjedan u kolumni napisao: „...nenarodna vlast u RH koja zbog svoje trgovačke koalicije paktira s SDSS-om, danas SDS-om. Nije šija nego vrat.“ Povijesne istine radi, treba istaći slijedeće - u Krvavom Uskrsu na Plitvicama 1991. godine, među uhićenima su bila i dva rukovoditelja Srpske demokratske stranke: Goran Hadžić, član Glavnog odbora SDS-a i Borivoje Savić, tajnik Izvršnog odbora općinske organizacije SDS-a u Vukovaru, a uhićen je i Manolićev omiljeni kriminalac (međunarodni kiler?) ratni zločinac i koljač Arkan. Poslije Plitvica oslobodio ga je iz zatvora, omogućio prijevoz u Beograd i poklonio mu trofejni pištolj! Za nagradu. Riječ je naravno o ekstremističkim pobunjenicima takozvane SAO Krajine. Prema tome, očito je kako Pupovčeva današnja participacija u vlasti RH jest temeljena na istom tom imenu okupatorskoga SDS-a iz propale ali zločinačke tzv. SAO Krajine! I nikome ništa!

Isto tako treba reći da se taj isti Milorad Pupovac travnja 1991, još skrivao kao predsjednik stranke - Lige socijalnih demokrata, a onda je poslije odlučio da se može, pa je skinuo janječju kožu i bez problema osnovao i registrirao četnički SDS. Na sramotu Hrvatske i Hrvatskih državnih organa. O Sanaderu i „Vaskrs se rodi“ te o njegovu pljunutu blizancu Izbavitelju, ovom prilikom nema mjesta...

No ispričavam se jako: to nije tema, ili kako to nepismeno naziva Izbavitelj: to je „ne tema“. Nisu tema zločinci među partizanima, petokaraka krvava zvijezda, pokolj na Bleiburgu, Kočevskom rogu, Jazovki, Hudoj Jami, na Golome otoku i Grguru... Nisu tema komunistički zločini, ni dragi Titovi presvučeni četnici, ni genocidna kokarda, ni okupatorska zastava Srbije koja je napadala i rušila Hrvatsku, a sve to danas živi i pljačka domovinu. Skupo nas koštaju, ne samo moralno, već i financijski. Nije tema Pupovac koji je glavni biserko najnepopularnijeg političara u RH i to godinama. To treba moći ali njega to uopće ne smeta. Ništa to ne smeta ni Izbavitelja. I to treba moralno moći. Tema su, skandal su, problem su junačke jedinice HOS-a, pozdrav Za dom spremni, pod kojim su nam ginuli naši najbolji borci. Vječna je tema grb HOS-a. Jel' da druže Izbavitelju i druže Milanoviću?

Nije nevažno reći i to da je u toj „Ligi“ s Pupovcem i tim i takvim Srbima tada bio i naš velehvaljeni, a anacionalni filmski redatelj Rajko Grlić.

skenirana ministrica

Pogotovo je Izbavitelj neuvjerljiv kad brani svoju, kako je kazao, kućnu prijateljicu ministricu kulture Ninu Obuljen Koržinek u aferi poznatoj kao Geodetski fakultet. Kako su se raspisali brojni mediji ta afera zbivala se pod okriljem ministarstva kojeg još uvijek vodi ministrica Obuljen. Ona je bez natječaja dala 19 milijuna kuna Geodetskom fakultetu za sumnjiv posao snimanja baštine nakon potresa. Mediji tvrde da je posao debelo preplaćen. No nije samo to sumnjivo: ministrica mjesecima eskivira od medija postavljena pitanja o ovom golemom poslu koji je osobno ugovorila. Službena dokumentacija je manjkava i sporna te sadrži podatke koji su dubiozni. Da stvar bude još gora Ministarstvo kulture hvalilo se tim projektom u svim medijima.

No, pokazalo se da bi privatne tvrtke za snimanje zgrada tražile čak pet i po puta niži (!) iznos od onog isplaćenog u projektu Nine Obuljen Koržinek i uhićenog po nalogu Ureda europskog tužitelja dekana Geodezije, Almina Đape. Dekana poznatog po nabavi skupocjene jahte i istog takvog automobila. Još mu fali zrakoplov. Nakon upita poslanog prije više od sedam mjeseci, ministrica Obuljen Koržinek odbila je i odugovlačila medijima dati čak i informaciju koliko je javnog novca isplaćeno Geodetskom fakultetu za navedeni posao! Njena prčija? Poput Izbavitelja i ona se silno ljuti.

Koliko Ministarstvo kulture ne zna svoj posao ili mulja s podacima, najbolje pokazuje primjer ugovorenog opsega posla. Prvo su poslali u javnost podatak da je površina pregledanih zgrada milijun i po četvornih metara, a zatim su izjavili da je riječ o površini koja je za više od 30 % manja - 940.000 četvornih metara.

grlom u traktore

Krajem prošloga tjedna Izbavitelj se još jednom stao napuhivati: kaže da s nikim tko ga ucjenjuje ne će pregovarati. A što su drugo demonstracije nego traženje svojih prava, možete to zvati i ucjenom. Drugi dio Izbaviteljeve izjave čisti je poziv na nasilje: policija će osigurati granične prijelaze i normalan promet. Je li on svjestan u koju vatru ulazi? Prvi uhićen seljak, prvi maknuti traktor, prvi specijalac Hrvatske policije i na cestu će grunuti svi seljaci. Čak i oni koji prvobitno nisu htjeli demonstrirati. Kako mu to nije jasno? Želi li da padne krv? Vrijeđanje ljudi da su marionete, politički izmanipulirani i nahuškani samo je još jedno Izbaviteljevo ulje na vatru. Pa ne protestiraju ti ljudi tek tako, u njima se godinama i s pravom skupljalo veliko nezadovoljstvo. Ako to Izbavitelj ne zna, ne razumije i nije u stanju shvatiti i poštivati, dobit će što nije očekivao. A idu mu izbori. Nema on dovoljno policajaca. Seljake ne može ograditi kao Markov trg. Sve što je možda kapitalizirao imenovanjem Slavonca Anušića za ministra, sada će četverostruko izgubiti sa seljacima. Sve se vraća, sve se plaća.

(...)

<https://www.dragovoljac.com/index.php/javor-novak/37556-javor-novak-bizantinska-posla>

Hrvatski narod je u Vukovaru jasno stavio do znanja i svjetskim moćnicima i njihovim slugama u RH da će i taj rat izgubiti, kao što je izgubio i oružani sukob kada su hrvatski branitelji od 'njihove' srpske vojske napravili – kako je to Milošević rekao – ZEČEVE.

Danas je dan kojega se sjećamo po žrtvi najvećeg među nama.

Lili Benčik podsjeća na to uz pjesmu meni drage hrvatske pjesnikinje iz Australije i tekst koji dajem u prilogu:

Poštovani

Danas je obljetnica smrti generala Praljka

U SPOMEN DIVU Marija Dubravac
(Junače slava ti! Uglazbio Stanko Šarić)

Bio si div, silan, neslomljiv,
Gord ko Velebit, hrabar ko Zrinski,
Bio si ponos narodu svojem,
Naš svjetionik, junak istinski.
Ime će tvoje upisat stijena,
U čast junaku hrvatskih gena.
Iz praha tvog divovi niču
Ko i ti glasom junačkim kliču:

PRIPJEV:

S prijezirom rušim zakon vam cio
Zločinac nisam nikada bio.
Rađe ću časno leći u grob
Već bit pogancu sluga i rob.
Bio si vodič u crnoj tmini
Kroz rat i vatru kročio prvi,
Nesretne, bolne, na srce svio
I nisi pi'o čije su krvi.

Ubogom, moćnom, Bog isti sudi,
Slavni su pred njim pravedni ljudi.
Iz praha tvog divovi niču,
Ko i ti glasom junačkim kliču:

PRIPJEV:

S prijezirom rušim zakon vam cio
Zločinac nisam nikada bio.
Rađe ću časno leći u grob,
Već bit pogancu sluga i rob.
Ostajem junak, sin doma svog,
Neka mi sudi pravedni Bog.

Lp Lili Benčik

Poslušajte mog dragog prijatelja Stanka Šarića:

https://www.youtube.com/watch?v=iWUMD_vZZ8I

Josip Pečarić

**BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ / ČETVRTI STUP MOJE
HRVATSKE 2. ZAGREB, 2024.**

MONS. VLADO KOŠIĆ, BISKUPA SISAČKI

**GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE "JUNAČKA I SVETA
HRVATSKA. PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG
RATA"**

Sisak, Veliki Kaptol, 28. siječnja 2021.

Dragi prijatelji, poštovani generale HV gosp. Ivane Tolj, poštovana profesorice Nikolina Mesić, poštovani naši gledatelji na našoj web-stranici i fb Sisačke biskupije! Kada se predstavlja neka knjiga, to je prilika da se autor /ili u ovom slučaju autori/ zahvale svima koji su pomogli da ona ugleda svjetlo dana. Tako je meni na prvom mjestu ugodna zadaća izreći veliku hvalu Ivanu Tolju, mojem dugogodišnjem prijatelju i suradniku, koji je prihvatio biti suautor ovog djelca, odnosno pisma kako sami definiramo genus ove knjige u podnaslovu.

Hvala posebna Stjepanu Vegi koji je uredio ovu knjižicu; hvala Mariji Mitar koja ju je lektorirala; hvala Tanji Mosler koja ju je grafički oblikovala; hvala tiskari Kerschhoffset iz Zagreba koja ju je tiskala.

Zašto baš mi, Ivan i ja, i zašto o Domovinskom ratu? Netko će prigovoriti da biskupu nije zadaća govoriti o ratu, a drugi da biskup i general nisu dobar par. Biskupi naime propovijedaju o miru, a generali vode ratove. Pa ipak! Ja sam jedini biskup u HBK koji sam prošao kroz Domovinski rat, i to na doslovno prvoj crti jer sam od 1990. bio župnikom u Hrastovici, gdje me zatekao rat, da bih 1991. u rujnu – točnije 10. rujna 1991. - zajedno sa svim mojim župljanima bio prognan iz župe te 1992. bio imenovan i župnikom Petrinje, koja je bila okupirana, tako da sam kroz tri godine (1992.-1995.) boravio u Mošćenici, tada jedinoj slobodnoj filijali župe svetog Lovre u Petrinji. Stoga sam si uzeo za pravo progovoriti o temi Domovinskog rata jer to mogu iz vlastitog iskustva.

Drugo, Ivan Tolj jest general ali on je prije svega hrvatski pjesnik i književnik, kojeg sam upoznao za vrijeme studija kada me je k njemu slao prof. Ivan Golub jer sam bio urednik studentskog časopisa „Spectrum“, u čije uredništvo je redovito stizao velik broj pjesama, a profesor me slao Ivanu da nam on pomogne izabrati doista vrijedne pjesme za objavljivanje i odijeliti ih od manje vrijednih pjesama.

Ta naša povezanost urodila je krajem prošle 2020. godine razgovorima o tome da bismo trebali izdati neki dokument o 30. godišnjici Domovinskog rata, budući da je 2021. godina upravo taj jubilej. Obojica se naime bojimo da se ono što je u tom vremenu bilo s jedne strane teško, a s druge strane lijepo može zaboraviti ili čak

iskrivljivati. Mi mislimo da su događaji koji su započeli prije 30 godina obilježili našu nacionalnu povijest do te mjere da bismo na temelju njih trebali biti trajno zahvalni i Bogu i ljudima. A upravo je najteža bila 1991. godina.

Bogu zahvaljivati poput Židova koji svoj izlazak iz egipatskog ropstva svake godine najsvečanije slave najvećim svojim blagdanom, Pashom. Nakon dugog razdoblja neslobode slobodu su doživljavali kao Božji dar. Tako bismo trebali i mi Hrvati za slobodu i neovisnost zahvaljivati Bogu jer nam je on učinio mnoga čudesa. Sluga Božji kardinal Franjo Kuharić jednom je, sjećam se, rekao da smo mi doživjeli tri čuda: prvo je, rekao je, što smo u tako dugom razdoblju usprkos tolikim prijetnjama zatora ipak opstali; drugo je čudo, izjavio je kardinal Kuharić, što su nas kao samostalnu državu priznale sve zemlje, od kojih su mnoge bile protiv naše neovisnosti; i treće je, što smo se premda na početku razoružani i bez sredstava za obranu, obranili i na kraju pobijedili u Domovinskom ratu.

Potrebno je također zahvaliti i mnogim ljudima koji su se nesebično žrtvovali za našu slobodu, za mir i neovisnost našega hrvatskog naroda. To su prije svega hrvatski branitelji, koji su poginuli braneći Domovinu. Njima pribrajamo i one koje nazivamo nestalima, a koji počinjavaju vjerojatno po neznanim grobištima i koje još njihovi najmiliji traže; također tu su i branitelji koji su se poslije rata ubili, kao i oni koji su preminuli od teških posebno malignih bolesti što su direktne posljedice rata i njihova sudjelovanja u njemu. Ne možemo zaboraviti i njihove obitelji koje su podnijele i još uvijek podnose veliku žrtvu i teret za čitavo naše društvo. Smatramo da sve ove skupine nisu dovoljno vrednovane u našem društvu te da bi im trebalo posvetiti više pozornosti i dati im više potpore jer su oni to zaslužili.

Sigurno nije potpora samo materijalno zbrinjavanje, premda je i to potrebno. Najvažnije je da im se ne uskraćuje poštovanje, da ih se gleda kao naše heroje, da im se ne podmeće ono što oni nisu. Nitko tko nije bio bilo branitelj u ratu bilo blizu njih na prvoj crti obrane Domovine nema pravo govoriti o braniteljima s visoka i s prezirom, jer to su naši najčasniji članovi društva. I nije u prvom planu nacionalna pripadnost naših branitelja, jer bilo je među njima osim Hrvata i pripadnika drugih naroda. U prvom je planu njihova ljudskost i svijest o pravednoj stvari koja ih je vodila do te mjere u obranu Domovine da su za nju bili spremni žrtvovati i vlastiti život. Pred tim se moraju svi pokloniti. I osobito je područje naše Banovine, koju je – kao i druge dijelove naše Biskupije, a i šire Domovine - nedavno pogodio i razorni potres, bilo područje gdje su naši ljudi kroz tešku borbu neprestano morali izdržavati na branu Domovine. Nije bez razloga papa Lav X. nakon pobjede bana i biskupa Petra Berislavića kod Dubice 1519. nazvao našu Domovinu „Predziđem kršćanstva“. Jednako je tako bilo i u Domovinskom ratu.

A znamo da ne mogu biti dvije istine, ne može se o istim događajima u jednoj zemlji govoriti suprotno, s oprečnih stanovišta.

Nemoguće je također da se na silu dogodi željeno hrvatsko-srpsko pomirenje za koje međutim nisu ostvarene temeljne pretpostavke, a to su istina i pravednost. Dok se ne prizna istina i dok se ne zadovolji pravda, nije moguće istinsko pomirenje. Također je teško očekivati da će narod doživjeti svoj duhovni mir, ako ga se neprestano maltretira lažima i poluistinama. O nama samima ovisi hoćemo li pristati na poniženja i podvale. Hrvatska na žalost ništa ne čini, ili veoma malo, da prikaže svoju istinitu prošlost u Drugom svjetskom ratu i poraću, kao na žalost ni u Domovinskom ratu.

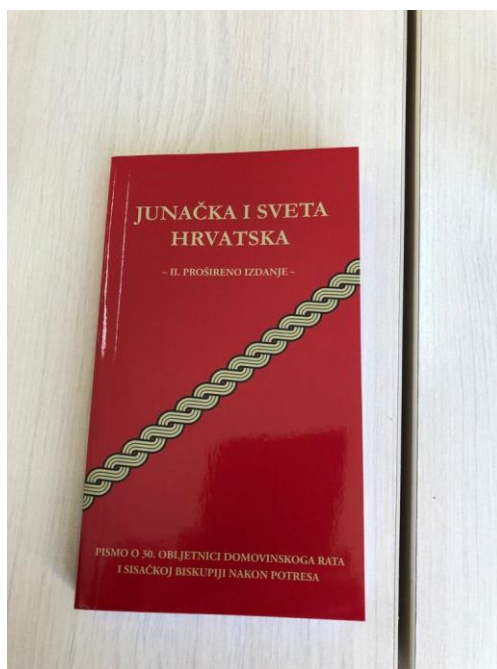
Više bi bilo potrebno uložiti napora da se postigne hrvatsko-hrvatsko pomirenje jer je ono nužno za napredak naše Domovine. A na žalost ne samo da se na tome ne radi, već se radi upravo suprotno, na podjelama, dakle protiv takvog pomirenja koje nam je nasušno potrebno.

Takvu su viziju naše domovinske budućnosti imali naši hrabri branitelji, i to ne samo u Domovinskom ratu nego i kroz svu našu tešku prošlost. O tome progovaramo u ovoj knjižici. Takvu su Hrvatsku sanjali i naši junaci i naši sveci. Nabrajamo ih kao najbolje članove našega naroda. Molimo osobito Bl. Djevicu Mariju, koju naš narod rado naziva Kraljicom i Odvjetnicom Hrvatske da nam izmoli da i mi budemo nasljedovatelji tih slavnih muževa i žena, naših hrvatskih junaka i svetaca da bismo tako gradili Domovinu u miru, da ima sretnu budućnost. Drago mi je da je molitva Fidelissima mog prijatelja Ivana Tolja postala lijep zaključak ovog pisma i da je došla na zadnje korice. Tako se očituje posvećenost našega naroda BD Mariji. Neka nas ona zagovara da na zasadama prošlosti gradimo naše društvo i Domovinu u onim vrijednostima koje su joj kadre osigurati budućnost.

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/govori/6088-govor-na-promociji-knjige-qjunaka-i-sveta-hrvatskaq-2812021>

Napomena. Biskup dr. sc. Vlado Košić je jedini od biskupa potpisao *Zahtjev za kadrovskim smjenama na HTV-u* iako se zapravo na taj način branila Crkva u Hrvata I sama hrvatska država od napada koji dolaze od javne televizije koju čak I predsjednik države naziva Jutel.

Tiskano je i drugo prošireno izdanje ove knjige:

ĐURO VIDMAROVIĆ**PORUKE, UPOZORENJA, MOLITVE****JUNAČKA I SVETA HRVATSKA**

– PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG RATA. Sastavili
Vlado Košić, sisački biskup i Ivan Tolj, general HV u miru,
„Sisačka biskupija“, Sisak 2021.

Pred nama je nevelika knjižica pod skromnim podnaslovom „Pismo o 30. obljetnici Domovinskog rata“ Na koricama iznad naslova, nema imena autora. Tek na unutrašnjoj stranici saznajemo kako je riječ o dvije eminentne osobe; msgr. prof. dr. Vladi Košiću, sisačkom Biskupu i Ivanu Tolju, generalu HV u miru. Riječ je o intelektualnom, teološkom, historiografskom i političkom susretu dviju osobe od kojih se to ne bi očekivalo. Zapravo, riječ je o prvome u hrvatskoj povijesti zajedničkom nastupu hrvatskoga biskupa, koji je teolog, ali i pjesnik i hrvatskoga generala, koji je poznati pjesnik.

Biskup Vlado Košić je rođen 20. svibnja 1959. godine u Družbincu u općini Petrijanec u okolici Varaždina. U Petrijancu je pohađao osnovnu školu. Završio je gimnaziju klasičnog smjera na Dječaćkom sjemeništu u Zagrebu. Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu diplomirao je iz područja teologije i filozofije. Svećenik je postao 1985. Godine 1989. magistrira u specijalizaciji dogmatske teologije radom **Traktat „De libero arbitrio et de gratia“ Ivana Paštrića (1636-1708.)**. Doktor teologije postao je 1997. godine. Službovao je kao kapelan u Karlovcu i Zagrebu, a kao župnik u Hrastovici (1990.-1995.) i Petrinji (1992.-1995.), dakle u vrijeme Domovinskog rata, kad i sam kao prognanik živio u petrinjskoj filijali u Mošćenici, uz samu crtu razdvajanja s okupiranim područjem. Od 1995. godine radi kao asistent pri Katedri dogmatske teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 23. lipnja 1997. obranio doktorsku disertaciju **Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) - značajke**, pod vodstvom red. prof. dr. sc. Ivana Goluba. Na Sveučilištu u Zagrebu 28. studenog 1997. promoviran je u doktora teoloških znanosti te je 1998. izabran za višeg asistenta, a 2003. za naslovnog docenta.

Sveti papa Ivan Pavao II. proglasio ga je pomoćnim biskupom Zagrebačke nadbiskupije krajem 1998., a ustoličen je početkom sljedeće godine. Obavljao je poslove generalnoga vikara Nadbiskupije i biskupskog vikara za područje Siska. U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obavlja poslove predsjednika Komisije "Iustitia et pax" te Vijeća za ekumenizam i dijalog. Papa Benedikt XVI. imenovao ga je prvim biskupom Sisačke biskupije 5. prosinca 2009., a ustoličen je u Sisku 6. veljače 2010. izvršenjem bule o uspostavi biskupije i preuzimanjem službe. Doktorirao je na temu djelatnosti Franje Pejačevića, kod mentora Ivana Goluba.

Redovni je član, a od 25. siječnja 2001. i predsjednik Hrvatskog mariološkog instituta KBF-a Sveučilišta u Zagrebu, član je Odjela za kršćanski istok Instituta za ekumensku teologiju i dijalog „Juraj Križanić“ i Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije „Tkalčić“. Objavljuje svoje radove iz dogmatske teologije i povijesti hrvatske teologije

u Bogoslovskoj smotri, Riječkom teološkom časopisu, Katehezi, Vita consecrata i drugim časopisima

Knjige:

"Zapisi s ruba - o Bogu ljepote, o Svetom Trojstvu, životu i ljubavi", 1995 **Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) – značajke**, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997. (disertacija);

Župnik na prvoj crti, MH Petrinja – Tonimir, Varaždinske Toplice 1999.;

Zapisi s ruba, Teovizija, Zagreb 1999.;

Vrijednosti svakodnevce, Glas Koncila, Zagreb 2002.;

Marija, Majka Sina Božjega, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 2003.;

„Veće ljubavi nitko nema od ove“, križni put, KS, Zagreb 2004.;

"Novo staro lice Boga", 2005. *"Biskup na prvoj crti"*, 2013.

Biskup Košić je preveo s njemačkog jezika dogmatsko djelo **„Bog trojstvene ljubavi“** Franza Courtha, izišlo u izdanju KS u Zagrebu 1999. Uređuje zbornike Hrvatskog mariološkog instituta, u kojima objavljuje i svoje studije. Objavljuje svoje radove i u drugim zbornicima, kao npr. rad „Mariologija u misli Ivana Pavla II.“ u **„Ivan Pavao II. Poslanje i djelovanje“**, zbornik radova; GK i drugi, Zagreb 2007., str. 169-182; Katoličko-pravoslavni odnosi u Hrvatskoj i Europi: šanse i perspektive“ u **„U služenju Božjemu narodu“**, zbornik radova u čast msgr. Dr. Antunu Škvorčeviću, Požega 2007., str. 391-413; „Il contributo croato alla mariologia del Concilio Vaticano II“ u zborniku Poljskog mariološkog društva **„W służbie Bogarodzicy“**, Polskie Towarzystwo mariologiczne, Czestochowa 2009, str. 188-208. Uredio je s Gordanom Črpićem zbornik **„U službi pravde i mira. For the Sake of Justice and Peace“** izjava, priopćenja, apela i izvještaja Komisije HBK „Justitia et pax“ 1989.-2009., KS, Zagreb 2009.

Osobita su mu znanstvena zanimanja: dogmatska teologija – prvenstveno mariologija i pneumatologija, te povijest - osobito hrvatske - teologije, ekumenizam i dijalog.

Dne 5. prosinca 2009. papa Benedikt XVI. bulom „Antiquam fidem“ ponovno je uspostavio Sisačku biskupiju te Vladu Košića imenovao sisačkim biskupom. Dana 6. veljače 2010. preuzeo je vodstvo ove Biskupije. Na taj je način u vjerski i crkveni život Hrvata vraćena je jedna od njezinih najstarijih Dieceza. Spominje se na splitskoj crkvenoj sinodi 925. (kralj Tomislav) kao jedna od Crkava koja je ponuđena z biskupsko sjedište čuvenome narodnome biskupu Grguru Ninskome.

Dr. Košić je prihvatio veliku odgovornost. S jedne strane to je povijest Biskupije, s druge povijest hrvatskoga vjerničkoga puka u ovome dijelu Hrvatske, a treće, Biskupija u koju je posvećen bila je razorena, jer su velikosrpski osvajači uništili većinu crkava i sakralnih objekata, a Hrvate protjerali. Biskup je uložio ogroman napor kako bi obnovio najprije Crkvu kao narod božji, a onda hramove i crkvene institucije. Godine 2020. Sisak i Banovinu zadesio je razarajući potres. Štete su ogromne. Većina crkava je ponovo stradala.

Kao povjesničar i filozof pokrenuo je kulturni resorgimento, duhovni, ali i kulturni preporod povijesnih razmjera. Bez uvrede drugim biskupima, njegovi se uspjesi i naponi mogu usporediti s onima pokojnoga Ličko-senjskog biskupa prof. dr. Mile

Bogovića. Kao hrvatski biskup koji misli i na povijesnu ukorijenjenost svoje biskupske časti, ali i na nacionalnu dimenziju svoga biskupskoga poslanja u konkretnom narodu, vremenu i prostoru mladi se sisački biskup našao vrlo brzo na meti brojnih intrašovinsta, jugobolesnika, komunističkih agitatora i trbuhozboraca, ljevičara i ateista svih boja i fela. Međutim, pred njima je bio crkveni pastir neporočnog svećeničkog života, vjeran Bogu i narodu, ali i intelektualno superioran sveučilišni profesor i eminentni član hrvatske znanstvene zajednice. Osim toga, iskusio je velikosrpsku okupaciju i izbjeglištvo, te povratak na spaljena obitavališta. S osobom takvog ljudskog i intelektualnog habitusa moglo se polemizirati jedino vrijeđanjem.

Drugi autor knjige **JUNAČKA I SVETA HRVATSKA je pjesnik i general Ivan Tolj**. Rođen je u mjestu Blatnica, pored Čitluka, 17. siječnja 1954., ali od ranoga djetinjstva živi u Zagrebu. Studirao je na Teološkom, Pravnom i Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Od 1993. načelnik Političke uprave u MO RH. Umirovljeni general i glavni urednik lista „Hrvatski vojnik“. bio zastupnik u Drugom sazivu Hrvatskoga sabora. Ostao je u narodnoj memoriji kao časnik HV koji je prvi narodu obznanio kako je vojno-redarstvena akcija „Oluja“ pobjedonosno završena.

U politiku, a potom i u vojsku ušao je kao afirmirani pjesnik. Malo je poznato kako ga je upravo Miroslav Krleža poticao na pjesničko stvaralaštvo, shvativši snagu i širinu poetskoga govora mladoga autora. Nakon ulaska u politiku i HV Tolj je zatomio u sebi pjesnika kako ne bi dao protivnicima mogućnosti omalovažavanja. A s time se suočio na početku, o čemu svjedoči pisac ovih redaka. Kada je rat završio skrbio se o narušenom zdravlju i obitelji, tako da je vrijeme vratiti se opet i na literarnu „bojišnicu“. Želim napomenuti, jer se to prešućuje namjerno, Ivan Tolj je prvi u povijesti pjesnik-general Hrvatske vojske. Da, Petar Preradović je bio general, ali austrijske carske vojske. To ne umanjuje vrijednost njegovoga književnoga djela.

Podsjećam na najvažnija Toljeva pjesnička djela: Otočanka (pjesme, 1980.); Biokovski bal (pjesme, 1983.); Kozmopolitska jesen (pjesme, 1983.); Slavenske zime (pjesme, 1987.); Anima Croatorum (pjesme, 1990.); Križnice (pjesme, 1991.); Drinske elegije (pjesme, 1992.) i Drinske elegije (izabrane pjesme, 1994.).

Tolj je autor stiha koji bi trebali upamtiti svi koji pišu poeziju „Kad kažem Hrvatska, riječi moja budi široka“.

Knjiga koju predstavljam sastoji se od tri tematske cjeline, nazvane „Junačka Hrvatska“, „Sveta Hrvatska“ i „Domovinski rat“. Dragi mi je što su jednim od navedenih naslova podsjetila na velikog čovjeka, rodoljuba i književnika, Petra Grgca i njegovo djelo *Sveta Hrvatska: povijesna kronika*, Zagreb, 1938.; Zagreb, 1989.

Ovaj prikaz ne kani pristupiti ovome djelu kao literarnom učinku, jer on to nije, već kao štivu koje nas poučava i savjetuje.

U Uvodnoj riječi objašnjeni su razlozi objavljivanja ovoga pisma-knjige:

„Povod je ovog Pisma 30. obljetnica Domovinskog rata koji je s tom žestinom započeo u Hrvatskoj 1991. godine. Danas se nalazimo već punih 30 godina poslije tih presudnih događaja, i to je prilika da se osvrnemo na to razdoblje, tim više što bismo željeli ne samo učvrstiti istinu o prošlosti, nego i uočiti ono što se trebalo razriješiti u minulu razdoblju, a nije se dogodilo, zbog propusta, pa i grijeha ne činjenja svih političkih garnitura, od završetka Domovinskog rata, a posebice od 2000. do danas! Ili na ono što je još gore od pasivnosti i nečinjenja, niz loših, nerazboritih, kriminalnih

postupanja, političkih i gospodarskih poteza s dalekosežnim, katastrofalnim posljedicama za državu, društvo i narod. (...) Umjesto guranja glava u pijesak, umjesto napuštanja domovine i odlazaka tisuća i tisuća mladih ljudi pa i cijelih obitelji iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, potrebno je kao i prije trideset godina, ponovno ujediniti sve snage i pamet i krenuti u saniranje svih višegodišnjih zastranjivanja! (...) Bog nas je preko ruku pape, sv. Ivana Pavla II., i zagovorom Blažene Djevice Marije i svih svetih, osobito svetaca i blaženika našega hrvatskoga naroda, zakrilio i zaštitio u teškim, gotovo bezizlaznim trenucima naše suvremene povijesti. U prvim mjesecima strašne agresije na Hrvatsku, bili smo nenaoružani, goloruki, sami sa srcem i krunicom oko vrata. Izostala je pomoć i potpora Europe, za koju su naši predci stoljećima prolijevali krv, a bijasmo živa brana od Turaka. (...)

Ne budemo li uporno i revno prenosili istinu mladima i budućim naraštajima, povijest stradanja i zla može se ponoviti u još gorem obliku ...“

Nakon snažne Uvodne riječi autori prelaze na prijelomne povijesne događaje koji su odredili i našu današnju životnu stvarnost. Poglavlje s pravo nosi naslov „Junačka Hrvatska“.

„Na hrvatskom tlu neprestance se odvijao krvavi vrtlog, koji je kulminirao u dvadesetome stoljeću. Prvi svjetski rat, još strašniji i krvaviji, po nas Drugi svjetski rat i na kraju od 1991. do 1995. najnoviji rat, koji je odvojevala naša generacija i završila ga pobjedom nad višestruko nadmoćnijim velikosrpskim agresorom. (...) Hrvatska se opirala svim svojim snagama. Taj otpor, ta borba za Krst časni i slobodu zlatnu, to neslomljivo nastojanje da ostanemo svoji i na svome, ta vjernost Evanđelju, našem krsnom zavjetu zapisanu na krstionici kneza Višeslava, vjeri otaca i Katoličkoj crkvi, izdržala je sve kušnje vremena. Do danas!“

Slijedi popis i opis slavnih bitaka koje su obilježile povijest hrvatskoga naroda.

1. Sigetska bitka. Autori o njoj pišu: „Jedna je od najslavnijih bitaka u hrvatskoj i europskoj povijesti, vodila se od 5. kolovoza do 7. rujana 1566. godine“.

2. Gvozdansko. „Ferhad – paša Sokolović i Kapitdži paša su 3. listopada 1577. godine započeli opsadu grada. U šest godina prije toga Turci su četiri puta bezuspješno napadali Gvozdansko. Ovaj, peti put, na grad su bili udarili s deset tisuća vojnika. Opsada je trajala sve do 13. siječnja 1578. godine. Toj silnoj vojsci suprotstavilo se svega tri stotine ljudi, od toga samo pedeset obučених i iskusnih vojnika. Svi ostali bili su rudari, njihove žene i djeca, koji su se bili tih mjeseci sklonili u tvrđavu ne bi li se tako zaštitili od stalih turskih provala, pljačke i nasilja. Zapovjednici tvrđave i obrane, svi redom Hrvati – kapetan Damjan Doktorović, Andrija Stepšić, Juraj Gvoždanović i Nikola Ožegović – organizirali su obranu u gotovo nemogućim uvjetima. Zima je bila te godine iznimno hladna, stabla su pucala od leda, čak su konji i ono malo stoke koje su imali ugibali od hladnoće. Bilo kakav pristup gradu bio je potpuno onemogućen, što visokim snježnim nanosima i strašnom zimom, što jakim turskim opsadnim snagama.

(...) Kad su nakon tri i pol mjeseca opsade ušli u tvrđavu, zatekli su užasno i nikada viđeno stanje: smrznute branitelje, raspoređene na bedemima, s puškama u ledenim mrtvim rukama, mrtvu i smrznutu djecu, privijenu uz isto tako smrznute i mrtve majke.

Kad su Turci i njihovi zapovjednici vidjeli te prizore i oni su se nad mrtvim Hrvatima sažalili. I oni su bili zatečeni ovako neviđenim junaštvom! Zapovjedili su da se dovede katolički svećenik i da se, uz vojne počasti, kršćanski pokopaju“.

3. Sisačka bitka 1593.

„Velejunaštvo naših starih, i to upravo u gradu u kojem je danas sjedište Sisačke biskupije, dogodilo se prije 428 godina. Sisak su opsjedali Osmanlije koje je predvodio Hasan – paša Predojević, ali hrabri branitelji su odolijevali i 22. lipnja 1593. izvojevali veličanstvenu pobjedu. (...) Sisačka pobjeda slavila se diljem Europe. (...) Ta je pobjeda značila prekretnicu u tzv. stoljećima plača, tj. 16. i 17. stoljeću, koja su značila veliku kušnju za Hrvatsku zbog stalnih prijetnji Osmanlija“.

4. Villefranche

Villefranche je gradić u blizini Lyona. „Tamo se 16. rujana 1943. godine odigrala još jedna drama, junaštvo, koje je ušlo u anale hrvatske i francuske povijesti. Hrvatski vojnici, njih stotinu i pedeset podigli su pobunu u njemačkom garnizonu i dvadeset se sati opirali nadmoćnim njemačkim snagama. Bio je to prvi jači otpor i obračun s okupatorom u Francuskoj. Dvadeset sati slobode za francuski gradić Villefranche značio je smrt svih hrvatskih vojnika.

(...)

Četrdeset i osam godina kasnije, 1991. kada je tzv. JNA, udružena se četnicima i ostalim zločinačkim formacijama krenula na Hrvatsku i započela krvavi pir po hrvatskim selima i gradovima, jedan je mladi Francuz, slušajući i gledajući vijesti, odlučio krenuti u pomoć napadnutom i nenaoružanom hrvatskom narodu. Zvao se Jean – Michel Nicolier. On je ušao u jedinicu HOS – a i odjenuo odoru s grbom i natpisom „Za dom spremni“, u kojoj je i ubijen.

(...) Pogibija hrvatskih vojnika u Francuskoj, 1943. god. i mučenička smrt Francuza Jean – Michela u Vukovaru, u Hrvatskoj 1991. dvije su tragične i plemenite priče. Duboko ljudske i duboko kršćanske. U njima se zrcali sjaj i ljepota Dobra i grozota, bijeda i tama zla!“

5. Bleiburg i Križni put

„Bleiburg i Križni put zajedničko je ime za najveće stradanje hrvatskoga naroda. Britanci, koji su na Bleiburško polje primili nepreglednu kolonu civila i razoružanih vojnika, iz zrakoplova su procijenili da se radi o pola milijuna civila i oko 200.000 vojnika. Znamo da su već u Bleiburgu partizani nakon predaje počeli ubijati hrvatske razoružane vojnike i civile i to se nastavilo osobito na marševima smrti, tzv. Križnom putu, posebno diljem Slovenije i Hrvatske, ali i Bosne i Hercegovine, Srbije pa sve do Makedonije. Teško je reći koliko je ljudi pobijeno. ... Sam je *maršal* u Varaždinu, u tijeku egzekucija 20. svibnja 1945. izjavio da su do tada pobili dvjesto tisuća *bandita*“. Jedno od pod-poglavlja nosi polisemički naslov:

DOM(OVINA) NA PIJESKU I DOM(OVINA) NA STIJENI

U ovome tekstu autori upozoravaju na gorući problem biološkog opstanka hrvatskoga naroda:

„(...)“

Pitanje svih pitanja je goli biološki opstanak hrvatskoga naroda! Stopa mortaliteta već godinama nadmašuje stopu nataliteta! U usporedbi s ostalim europskim narodima visoko vodimo u neslavnim rekordima nepodmlađivanja stanovništva i ubrajamo se u nisko natalitetne zemlje. Po starosti stanovništva u samome smo vrhu, ne samo europske, već i svjetske ljestvice! Kada se svemu tome pridodaju i slika lošega gospodarskog stanja i k tome još stalno iseljavanje i napuštanje ionako opustjele Domovine, pa nesuočavanje s gorućim zlom pobačaja i slabe neučinkovite potpore mladim obiteljima, zapošljavanju i osnivanju vlastitoga doma, onda je stanje više nego alarmantno i ove nas na uzbunu, na promjenu jer za nekoliko desetljeća mogu od nas i od naše slave ostati ostaci ostataka i brisanje s europske i svjetske karte naroda i država.

(...)“

Slijedi poglavlje koje nas čini ponosima: SVETA HRVATSKA:

„Red je da u kontekstu ovoga pisma i njegova sadržaja kažemo i po koju riječ o skupini veličanstvenih, naših blaženika i svetaca, bez čijih bi života i djela povijest i sadašnjost našega naroda i Katoličke crkve izgledala drukčije, siromašnije, a naši životi bez zagovornika kod Kralja vjekova kojemu sve živi! Ovaj natpis stoji u našem glavnome gradu Zagrebu, na samome ulazu u Mirogoj, na crkvi Krista Kralja i podsjeća nas da se odlaskom s ovoga svijeta vjernima Gospodinu život mijenja, a ne oduzima! Nabrojiti ćemo neke iz naših hrvatskih narodnih redova, koji su prednjačili u vjernosti i na uzoran način svjedočili da je Isus Krist, Sin Boga svemogućega, Put, Istina i Život!“

U ovom poglavlju autori predstavljaju slijedeće hrvatske blaženike, svece ili kandidate za oltar. Mnogi naši obrazovani ljudi ne znaju koliko Hrvati imaju kanoniziranih, koliko beatificiranih osoba, koliko tzv. „slugu Božjih“, a koliko osoba koje su svojim životom i svojim martirijem zaslužila jedno od navedenih priznanja. Često sam slušao kako se ne razlikuje beatifikacija od kanonizacije. Npr. Dobro otaca Ante Antić je „Sluga Božji“, kardinal Stepinac je blaženik, a Bogdan Leopold Mandić je svetac. Između blaženika i svetca nema razlike, osim što se prvi štuje u okviru svoje nacionalne Crkve, a svetac se štuje u svim rimokatoličkim crkvama.

Evo popisa osoba dostojnih oltara, zatim beatificiranih i kanoniziranih, koje je dao naš narod:

Kraljica Jelena – „Bila je žena kralja Mihajla Krešimira II. i majka kralja Stjepana Držislava iz druge polovice 10. stoljeća. Poznata je kao *majka hrvatskoga kraljevstva i majka sirota i udovica*. Nakon smrti pokopana je u crkvi Gospe od Otoka na Solinskom polju, u najstarijem hrvatskom svetištu, u čijim je ruševinama poznati arheolog don Frane Bulić otkrio nadgrobnu ploču iz 976. g. s njezinim imenom“.

Bl. Augustin Kažotić – rođen u Trogiru 1260. g., a umro u Luceri u Italiji 1323. g. Bio je dominikanac i kao biskup u Zagrebu istaknuo se svojim radom na duhovnoj obnovi hrvatskoga naroda, posrnula zbog razvrata plemstva. Isticao se svetim životom i hrvatskim rodoljubljem. Prvi je hrvatski blaženik, beatificiran 1702. g.“

Sv. Nikola Tavelić, prvi je hrvatski svetac i veliki predstavnik svete, katoličke i mučeničke Hrvatske. Rodio se u Šibeniku oko 1340. g. te kao svećenik franjevac djelovao je u Bosni i u Jeruzalemu. Tamo je kao misionar umro mučeničkom smrću 1391. g. Svetim ga je proglasio papa Pavao VI. 1970. godine“.

Kraljica bl. Katarina Kosača – Kotromanić, „zadnja bosanska kraljica (Blagaj kod Mostara, 1425. – Rim, 25. listopada 1478.), umrla je u Rimu i papi povjerila Bosnu i

Hercegovinu, nakon što su ju zauzeli Osmanlije i pogubili njezina muža, posljednjeg bosanskog kralja Stjepana Tomaševića 25. svibnja 1463.“

Bl. Gracija iz Mula, „rodio se u Mulu kod Kotora, u zaljevu, poznatu po nazivu Zaljev hrvatskih svetaca 1438. g. u siromašnoj ribarskoj obitelji. Pripadao je augustinskom redu. Blaženim je proglašenim 1889. g.“

Bl. Ozana Kotorska, „Hrvatica rođena pod imenom Katarina Kosić u Relezima, kraj Kotora u Boki Kotorskoj 25. studenoga 1493. kad je sav hrvatski narod i kršćanski svijet Europe tugovao zbog hrvatske tragedije na Kravskom polju, na kojem je u bitci s Turcima izginuo cvijet hrvatstva, većina plemstva, inteligencije i ljudi, stupova na kojima je tada kako – tako, počivala, ionako ispaćena i ranjena Hrvatske. ... Ozana se isticala tjelesnom ljepotom, a poglavito dobrotom srca i čistoćom svoje duše. Mlada je osjetila duhovni poziv i pristupila je samostanu trećoredki sv. Dominika u Kotoru gdje je svojom žrtvom i isposništvom snažno utjecala na život svoji suvremenika i suvremenica, posebice mladeži. Umrula je 27. travnja 1565., a tijelo kćeri Dukljaninove Crvene Hrvatske još je neraspadnuto i privlači mnoge štovatelje. Blaženom ju je proglasio papa Pio XI. 1927. godine.“

Sv. Marko Križevčanin, rođen je u Križevcima 1588. „Umro je mučeničkom smrću, do samoga kraja braneći, pred protestantskim naletom, istine katoličke vjere. Umro je u Košicama gradu u današnjoj Slovačkoj koji je u to vrijeme bio utvrda ugarskog kalvinizma, zajedno s dvojicom isusovaca, jednim Mađarom i jednim Poljakom. Papa Pio X. proglasio je svu trojicu blaženima 15. siječnja 1905. Papa Ivan Pavao II. proglasio ih je svetim 1995. godine.“

Šimun Filipović, „rođen je u Seoni u Bosni 1732., a umro u Ripatransonu u Italiji 9. svibnja 1802. Slavimo ga kao časnog slugu Božjeg. Bio je svećenik franjevac.“

Petar Barbarić, rodio se u Šiljevištu kod Ljubuškoga u Hercegovini 1874., a umro u Travniku kao sjemeništarc 8. razreda isusovačke gimnazije 1897. Za njega traje postupak za proglašenjem blaženim.“

Josip Lang, „rodio se u Lepšiću kraj Ivanić Grada 1857. Bogosloviju je studirao u Rimu na Gregorijani. Bio je odgajatelj i rektor Bogoslovnoga sjemeništa i župnik sv. Marije na Dolcu u Zagrebu. Imenovan kanonikom, a potom i pomoćnim biskupom zagrebačkim. Isticao se svojom velikom ljubavi prema siromasima i beskućnicima. Nesebično je pomagao ljudima u njihovim duhovnim i materijalnim potrebama. Sav svoj novac je dijelio potrebnima, pa čak se i zaduživao da bi mogao činiti milosrdna djela! Umro je na glasu svetosti 1. studenoga 1934. Za njega se vodi postupak za proglašenje blaženim“.

Bl. Ivan Merz, „rodio se u Banja Luci 1896. Umro je u Zagrebu kao profesor francuskoga jezika i književnosti u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji 10. svibnja 1928. u tridesetidrujoj godini života. Bio je istaknuti laički djelatnik, isticao se u svjedočenju Evanđelja osobito među mladima. ... Merz je bio i idejni začetnik Križarske organizacije. Križari su se zalagali za duhovnu obnovu hrvatskoga naroda. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim u Banja Luci 22. lipnja 2003.“

Brat Bonifacije Ivan Pavletić (Zbjegovača kod Kutine, 25. lipnja 1864. – Rim, 4. studenog 1897.) Pripadao je redovničkoj družbi Sinovi Bezgriješnog Začeca kao brat laik. Godine 2006. u Rimu je pokrenuta kauza za njegovo proglašenje blaženim.“

Marica Stanković (r. 1900. – 1957.), „suradnica bl. Ivana Merza. Žena izvanredne duhovne snage. Godinama je uređivala glasilo „Za vjeru i dom“, u kojem je napisala mnogobrojne članke. Umrle je na glasu svetosti u Zagrebu 8. listopada 1957.“

Sv. Leopold Bogdan Mandić, rodio se u Herceg Novom 12. svibnja 1866., a umro u Padovi na glasu svetosti 30. srpnja 1942. Kao svećenik kapucin posebno se isticao kao ispovjednik i kao promicatelj kršćanskoga jedinstva. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je svetim 16. listopada 1983.“

Ante Antić, „rođen je u Šepurinama kod Šibenika 26. travnja 1893. Umro je u Zagrebu 4. ožujka 1965. Bio je karizmatičan ispovjednik.“

Rudolf Eckert, „rodio se 27. veljače 1889. u Travniku, a umro 12. ožujka 1915. u Rijeci. Jedan je od prvaka hrvatskoga katoličkog pokreta.“

Ivo Protulipac, rođen u Karlovcu 4. lipnja 1899., ubijen u Trstu 31. siječnja 1946. Katolički djelatnik, svestrana osoba, liječnik i odvjetnik. Ubio ga je agent UDBE Gino Benčić. Ivo Protulipac pada u red istaknutih muževa i mučenika hrvatskoga naroda i crkve u Hrvata.“

Bl. Miroslav Bulešić rođen je u mjestu Čabrunići, u Istri, 13. svibnja 1920. Svećenik i mučenik za vjeru i narod. Ubijen, zaklan 24. kolovoza 1947. od komunističke ruke. Proglašen blaženikom 28. rujna 2013.“

Bl. Drinske Mučenice, pet časnihi sestara Družbe Kćeri Božje Ljubavi, četnici su 15. prosinca 1941. na najokrutniji način mučili, ubili i bacili u rijeku Drinu kod Goražda, u Bosni. Bile su to: s. Jula Ivanišević, s. Berchmana Leidenix, s. Krizina Bojanc, s. Antonija Fabijan i s. Bernadeta Banja. Beatificirane su u Sarajevu 24. rujna 2011.“

Bl. Marija Petković (Blato, Korčula, 10. prosinca 1892. – Rim, 9. srpnja 1966.), redovnica, utemeljiteljica zajednice Kćeri Milosrđa sv. Franje, jedine redovničke zajednice osnovane u Hrvatskoj. Papa Ivan Pavao II. proglasio ju je blaženom u Dubrovniku, 6. lipnja 2003.“

Bl. Kardinal Alojzije Stepinac, rodio se u Brezarićima kod Krašića, 8. svibnja 1898. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim u Mariji Bistrici 3. listopada 1998. godine.“

Sluga Božji, kardinal Franjo Kuharić (1919. – 2002.), zagrebački nadbiskup, veliki borac za istinu o bl. Alojziju Stepincu.“

Vrijednost ove knjige jest i popis svećenika Sisačke biskupije koji su stradali kao svećenici, a za koje šira javnost do ovoga popisa nije znala.

„U časni niz mučenika Sisačke Crkve ubrajamo i 25 svećenika, ubijenih u Drugom svjetskom ratu i poraću, koji su služili na području sadašnje Sisačke biskupije ili su bili rodom iz područja Sisačke biskupije te jedan bogoslov. Dvadeset i jednog ubili su partizani, jednog su prije samog rata ubili četnici, dvojica su poginula od savezničkih bombardiranja, a jednog su u Jasenovcu ubili ustaše. Bili su to:

PETAR ŽAGMEŠTAR, sisački kateheta (1926. – 1945.), veoma omiljen i sposoban organizator djelatnosti katoličke mladeži u sisačkoj gimnaziji i općenito u Sisku, jednostavno je nestao u svibnju 1945. nakon što su partizani „oslobodili“ Sisak.

ANTUN IRGOLIĆ, župnik u Starom Farkašiću, ubijen je od komunista početkom veljače 1943., samo zato jer je bio katolički svećenik.

ANTE LIZATOVIĆ, kapelan župe sv. Nikole biskupa u Hrvatskoj Kostajnici i upravitelj kapele u Donjim Kukuruzarima, ubijen je od komunista 1. svibnja 1943.

ŽELIMIR LIKO, kapelan u Kutini, ubijen od komunista 1948. nakon namještenog sudskog procesa u kojem nisu bili dopušteni svjedoci obrane.

IVAN ŠIMUNOVIĆ, župnik u Ivanić Gradu, ubijen nakon montiranog suda 1945., bez ikakve dokazane krivnje – dapače u spisu pod tom stavkom piše: *Nepotrebno ispušteno, dakle, samo zato jer je bio katolički svećenik.*

IVAN DRŽAIĆ, župnik u Donjoj Kupčini, bio je prva svećenička žrtva u Drugom svjetskom ratu: ubili su ga partizani 15. studenoga 1942., zajedno s još nekoliko župljana bez suda i bez krivnje.

IVAN BUTUROVIĆ, župnik u Pisarovinskoj Jamnici, ubijen je od partizana bez suda 28. svibnja 1944.

VJEKOSLAV VENKO, župnik u Hrvatskoj Dubici, u namještenom komunističkom sudu osuđen i strijeljan 9. kolovoza 1946.

IVAN PERHAČ, župnik u Kratečkom, osuđen je bez krivnje na zatvor u Staroj Gradiški gdje je ubrzo tj. 17. svibnja 1947. umro od posljedica mučenja.

SLAVKO RUKAVINA, rodом iz Gline (r. 1913.) bio je kao mladi svećenik vjeroučitelj u Zagrebu. 1965. povlači se s narodom prema Austriji i tom je prilikom likvidiran.

IVAN LAZIČKI, kapelan u Petrinji, a potom vojni dušobrižnik u Zagrebu. Ubijen je od komunista 1945.

JANKO VEDRINA, župnik u Bučici, ubijen od četnika 8. kolovoza 1935. Imao je samo 31 godinu. On je dokaz kako je postojala četnička organizacija u Glini prije Drugog svjetskog rata. Jedina je žrtva među našim svećenicima koji je stradao od četnika.

DRAGUTIN DELIJA, rodом iz župe Velika Ludina. Partizani su ga mučili i ubili kao župnika u Voloderu 4. prosinca 1945.

FRANJO MODRINJAK, svećenik mariborske biskupije odakle je nadbiskup Stepinac primio više od 300 svećenika. Bio je na službi župnika u Žažini kada je poginuo tijekom savezničkog bombardiranja Popovače 30. ožujke 1945.

JOSIP BELOVIĆ, salezijanski bogoslov poginuo u savezničkom bombardiranju Popovače 3. veljače 1945.

FRANJO JAGIĆ, bio je župnik u Gornjoj Jelenskoj i subsidijar u Kutini, a ubijen je od partizana u Sloveniji kod Dravograda 1945.

STJEPAN ŠTROMAR, rodом iz župe Gore, bio je kapelan u Moravču, sv. Ivanu u Zagrebu i na Mariji Bistrici. Ubijen je u masovnom pokolju od strane partizana u Maceljskoj šumi 1945. godine. Imao je samo 30 godina.

STJEPAN POVOLJNJAK, mladi svećenik rođen u Kravarskom 1919. Ubili su ga komunisti 14. svibnja 1946. Imao je tek 27 godina.

FRANC OREŠNIK, svećenik rodом iz Slovenije kojega je primio s većinom prognanih kolega nadbiskup Stepinac i imenovao subsidijarom u Velikoj Ludini. Zbog sumnje u suradnju s partizanima ustaše su ga uhitile i odvele u logor Jasenovac gdje je ubijen 1944.

FRA. BENEDIKT ČIGA, župnik u Čuntiću ubijen na Križnom putu 1945. Imao je tek 30 godina.

MATO KOLUNDŽIĆ, župnik u Maji, a zatim u Gori. Premješten u Dugu Resu gdje su ga partizani ubili u noći s 22. na 23. siječnja 1945.

ALEKSANDAR ČAVLEK, bio je župnik u Gornjoj Jelenskoj do 1940. odakle je otišao u mirovinu. Ubili su ga komunisti 15. rujana 1946. u rodnom Klokovcu, župa Krapinske Toplice.

ANTUN ĐURIĆ, župnik u Divuši. Poslije rata osuđen na smrt strijeljanjem bez ikakvih dokaza.

JOSIP KLAPŠIĆ, upravitelj župa Divuša i Gvozdansko. Ubijen od partizana u svibnju 1945. godine.

JOSIP VEDRINA, kapelan u Hrvatskoj Kostajnici, kao župnik ubijen u Loboru od komunista 25. rujna 1949. godine.

U ovaj slavni red svećenika mučenika Sisačke biskupije u 20. stoljeću ubraja se i najnoviji mučenik ANTUN GRAHOVAR, župnik Svete Marije u Sisku, ubijen 9. studenoga 1990., na početku Domovinskoga rata. Njega možemo smatrati prvom žrtvom srpske agresije na Hrvatsku.“

U svetu i junačku Hrvatsku ulazi i razdoblje Domovinskog rata. Poglavlje ima historiografski karakter. Da se ne zaboravi. U ovom se poglavlju ističe slijedeće:

„Prije svega, valja jasno i konačno definirati kakav je to bio rat. Nazvali smo ga Domovinskim, jer je u njemu obranjena domovina i utemeljena država. Točniji i jasniji bio bi naziv obrambeni i oslobodilački rat! U uporabi službena naziva, potrebno je uvijek imati u vidu sve aspekte tih događaja koji su odredili našu suvremenu povijest. U Kninu je 22. prosinca 1990. proglašena tzv. Srpska autonomna oblast SAO Krajina. Vodstvo SDS potiče Srbe širom Hrvatske na pobunu – neredi u Dalmaciji, Lici i Slavoniji, blokiraju se prometnice, željeznički promet prema jugu Hrvatske s ciljem odsijecanja tih dijelova i nanošenja gospodarske štete.

(...)

U Pakracu 2. ožujka 1991. srpski pobunjenici uz pomoć tzv. JNA napali su policijsku postaju i razoružali policajce Hrvate. U protuudaru postrojbe MUP – a RH oslobađaju postaju i zarobljuju dio terorista, dok određeni dio bježi u šumu i brda. Potom su u Pakrac ušle s tenkovima jedinice JNA. Sutradan u Kninu Srbi mobiliziraju srpsku parapoliciju, a 17. ožujka 1991. *Izvršno vijeće* tzv. SAO Krajine proglašava odcjepljenje od Hrvatske. Već 29. ožujka srpske terorističke skupine zaposjedaju Nacionalni park Plitvice. Postrojbe MUP – a ih 31. ožujak protjeruju pri čemu gine Josip Jović prva službena žrtva Domovinskog rata, nakon čega je bilo jasno da se agresija ne smanjuje, već povećava i da je rat postao okrutna stvarnost.

- Predsjednik Tuđman krenuo žurno u osnivanje Zbora narodne garde (ZNG) koji je prethodnica osnivanju HV.

(...)

U Borovu Selu, 1. svibnja 1991. srpski teroristi točnije rečeno četnici zarobljuju dvojicu hrvatskih policajaca, muče ih i zvjerski ih ubijaju. Pripadnici MUP – a sutradan odlaze u Borovo Selo ispitati slučaj. Dočekala ih je zasjeda koja je napala policijski autobus. U borbi je poginulo 12 policajaca, a 21 ih je bilo ranjeno.

Uvidjevši su težinu i pogibelj u kojoj smo se našli kao narod, kardinal Franjo Kuharić sastaje se 7. svibnja s metropolitom SPC Jovanom u Srijemskim Karlovcima, ne bi li se na taj način zaustavio rat. Iz tog sastanka proizašla je zajednička izjava u kojoj su osudili nasilje. Unatoč tome, rat je nastavljen još većim intenzitetom. Kardinal Kuharić sastao se i s patrijarhom Pavlom 1992. u Ženevi te s ruskim patrijarhom Aleksejem II. u Sarajevu 1994., ali svi ti susreti nisu urodili željenim mirom.

(...)

Treba reći da je zapravo već 1990. započela pobuna Srba u Hrvatskoj, tzv. *balvan revolucija*, pala je tada i prva žrtva! Bio je sisački svećenik Antun Grahovar, koji je brutalno nožem ubijen u župnoj kući na Viktorovcu 9. studenoga 1990.

U Bosni i Hercegovini 1. listopada 1991. dogodio se prvi oružani sukob. Srbi su zauzeli i razorili hercegovačko mjesto Ravno, nastanjeno Hrvatima.

(...)“

Autori ispravno upozoravaju na ulogu Svetog oca tijekom nastojanja glede priznavanja RH kao međunarodno-pravno suverene Države.

„Hrvatska se ne bi obranila da nije bilo upravo te duhovne snage koja je ujedinila sve naše ljude koji su željeli pomoći da nas srpska agresija ne uništi. Trpjeli smo velike žrtve, oplakivali svoje najbolje sinove i kćeri, opraštali se od ubijenih i tragali za nestalima, ali smo sačuvali obraz, dostojanstvo i vjeru. I Bog nam je pomogao.

Možda se to najbolje vidi u odnosu koji je prema nama i našoj nesreći njegovao sveti papa Ivan Pavao II. On nas je najbolje razumio te svojim diplomatskim aktivnostima potaknuo da nas kao samostalnu državu priznaju zemlje tadašnje Europske Zajednice, 15. siječnja 1992., s tim da nas je dva dana prije njih priznao Vatikan, što je u povijesti vatikanske diplomacije bio svojevrsni presedan i veliki znak potpore.

(...)“

Autori se nisu libili jasno navesti uzroke srpske agresije na Hrvatsku:

„Podgriijavanje ideje da Srbija treba prošiti svoje teritorije, i to na račun onih krajeva u kojima većim ili manjim dijelom žive pravoslavci, stara je više od 150 godine.

(...)

Zanimljiva je uloga njihove pravoslavne crkve kojoj je kralj Karađorđević dao jurisdikciju nad svim pravoslavnim vjernicima u toj prvoj Jugoslaviji. Naime, tek se 1920. osnovala Srpska pravoslavna Crkva, a njezina ovlast najednom se gotovo teritorijalno udvostručila jer je prije bila svedena na Srbiju, odnosno Pečku patrijaršiju. Svi pravoslavci u bivšoj Austrougarskoj bili su izvan njihova dosega, a za hrvatske pravoslavce bila je središnja crkvena vlast arhiepiskop u Srijemskim Karlovcima. To tada prestaje i prije sto godina započinje upravo preko Srpske pravoslavne Crkve srbizacija u tadašnjoj Jugoslaviji. Tako i pravoslavci u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini koji su bili većinom vlasi, Rusini, ali i Hrvati, pa tek onda Srbi, svi postaju najednom Srbi.

Međutim zanemaruju se u novije vrijeme bitna činjenica, a to je da se SPC i nakon raspada (druge) Jugoslavije tj. 1990. sama proglasila nadležnom i dalje za sve pravoslavne vjernike na području bivše Jugoslavije, tj. i u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, i dakako u Srbiji, Crnoj Gori i Makedoniji. I tu su i dalje problemi jer SPC ne priznaje teritorijalni državni princip vlastitog kanonskog područja. Za njih je i dalje živa Jugoslavija i oni su i dalje jedina kanonska pravoslavna crkva koja se brine za svoje vjernike kao i prije. U čemu je razlika? Pa i mi hrvatski katolici imamo po svijetu, a najviše po Europi, hrvatske katoličke misije koje vode naši hrvatski svećenici. Međutim, to je za nas naša dijaspora, dok sa SPC pravoslavci u Hrvatskoj nisu dijaspora, već njihov narod na njihovom kanonskom području, tj. u istoj državi, koju su si oni zamislili, od koje ne odustaju i druge nove državne subjekte ne priznaju. U tome je glavni problem i kamen spoticanja, oni se dosljedno i dalje brinu za svoje stado i šire srpstvo u svim novim susjednim državama, koje ne priznaju.

Veoma je zanimljivo kako to da nova hrvatska država ne razumije narav toga odnosa i hrani svoje neprijatelje izdašnim dotacijama iz državnog proračuna. No, nije to najveći problem! Puno je poraznija činjenica što se hrvatska država boji i same rasprave o mogućnosti obnove Hrvatske pravoslavne crkve, premda bi im trebalo biti poznato da se velik broj pravoslavaca u Hrvatsko izjašnjava pravoslavicima hrvatske nacionalnosti. Imamo i priznate tradicionalne crkvene zajednice u Hrvatskoj koje nitko ne dovodi u pitanje, premda su brojčano puno manje, od broja pravoslavaca, koji se osjećaju Hrvatima i žele da im se prizna pravo nacionalnoga i vjerskog identiteta“.

Ž

VELIKA DUHOVNA OBRANA DOMOVINE

(...) „Naši su biskupi na čelu s nadbiskupom zagrebačkim Franjom Kuharićem, pozivali na mir, ali i na pravednost i poštovanje ljudskih i nacionalnih prava.

(...)

Međunarodna zajednica nije prepoznala dramatičnost događaja 1991., tako da je velik dio obrane bio doista na nama samima i dakako našim ljudima iz dijaspeore koji su sve činili da pomognu domovini“.

POLITIČKO – VOJNA I NACIONALNA OBRANA DOMOVINE

„Naš je sveti blaženik Alojzije Stepinac isticao da je ne samo dopušteno, nego i obveza katolicima voljeti svoju domovinu. To nije negativni odnos prema drugima, nego pozitivni odnos prema sebi i svojim. Nitko ne može zamjeriti djetetu što više voli svoju majku, nego druge majke, pa tako ne može nitko oduzeti pravo svakom čovjeku da voli svoju domovinu.

Uvijek su nacionalne države bile zajednice koje su se najbolje mogle organizirati i brinuti se za svoje građane. I to treba u svakoj prilici i neprilici iskoristi na dobro“.

Vrlo je hrabro napisano poglavlje DANAŠNJA HRVATSKA JOŠ NIJE RAZRIJEŠILA GLAVNA PITANJA AGRESIJE NA NAŠU DOMOVINU. Autori jasno ističu:

„Ponosni smo na stvorenu slobodnu i neovisnu hrvatsku državu, ali moramo primijetiti da ni u 30 godina njezina samostalnog života nisu razriješena neka važna pitanja za njezinu opstojnost“.

Odnos prema braniteljima:

„Tako odnos prema hrvatskim braniteljima malo po malo dolazi na dnevni red politike koja manipulira istinom i želi podijeliti branitelje i uvesti svoju interpretaciju istine o Domovinskom ratu“.

Nisu pronađeni svi poginuli i nestali hrvatski branitelji:

„Još nažalost hrvatska država nije pronašla sve poginule i nestale koji su stradali u Domovinskom ratu. Tu čini se nedostaje odlučnost da se od suprotne srbijanske strane, ako treba i ultimativno, traže informacije o našim braniteljima. Također je nedopustivo da se Srbiji otvaraju vrata pregovoru s EU, a da se nije zatražila ratna odšteta, da se čak nije zatražilo priznanje o agresiji i jasna osuda režima koji je prouzročio teška razaranja i gubitak velikoj broja života. Još uvijek srpska strana ne priznaje ni postojanje logora u Srbiji, u kojima su mjesecima bili zatvoreni i mučeni hrvatski

branitelji, zarobljeni u bitkama u Hrvatskoj, posebno u Vukovaru. To su uvjeti koji bi se srpskoj strani trebali postaviti kao *conditio sine qua non* bilo kakvih daljnjih pregovora i pomoći. I pitanje sudova za ratne zločine s općom jurisdikcijom predstavlja sramotu za hrvatsku državu.

(...)“

Nepotrebne i štetne polarizacije:

„Ne razumijevajući odnos prema Domovinskom ratu hrvatska država pokazuje i o nedosljednoj pravosudnoj praksi kada jednom osuđuje, a drugi puta oslobađa pripadnike pojedinih ratnih postrojbi zbog njihovih ratnih znakova i pozdrava. Tu treba biti jasan: naši se branitelji u Domovinskom ratu nisu borili za NDH, nego za slobodnu Hrvatsku i sve pozdrave i znakove iz tog razdoblja treba tako shvaćati i prihvaćati: kao obranu domovine.

Spomenuti možemo biskupa đakovačkog Josipa Jurija Strossmayera čije je poznato geslo bilo: sve za vjeru i za dom! A on je umro 1905. i nije ni mogao ni htio uspostavljati NDH, ali je jasno isticao načelo da je spreman sve dati za vjeru i za svoj dom i to je plemenito jer dom znači Domovinu.

Uopće bi bilo potrebno zauzeti pozitivan stav prema svim pojavama iz naše prošlosti koje su nažalost iz ideoloških razloga postale sporne i dijele naš narod, a ne bi trebale. Recimo tako se ideološki, u komunističko vrijeme, upotrebljavalo i stare hrvatske riječi, poput drugovi, zdravo i sl. Sada kad više nema komunizma, zašto ne bismo oslobodili ideologije naše lijepe hrvatske izraze i dali im izvorno neutralno značenje. Katolička crkva se nije nikada, pa ni u komunizmu, odrekla takve pozitivne uporabe riječi koje su komunisti posvojili.

Ali ne samo iz vremena komunizma, nego i iz drugih ideološki obojenih vremena, poput NDH, postoje izrazi koji nisu po sebi loši i kojima bi trebalo vratiti njihovu izvornu vrijednost. (...) Premda je Lijepa naša himna Republike Hrvatske, jasno da ju Hrvati pjevaju i u Bosni i Hercegovini, i u dijaspori. I zašto se u BiH ne bi pjevalo upravo ta inačica, u kojoj se spominje i rijeka Drina, jer je to povijesni prostor hrvatskoga naroda u kojim granicama i Hrvati, kao i Srbi i Bošnjaci, imaju pravo isticati da je to njihova zemlja?“

Nakon gore navedenih upozorenja slijedi poglavlje: RAK RANE DANAŠNJEG HRVATSKOG DRUŠTVA: demografska politika, lustracija, ostatci komunističke ideologije, klijentelizam...

„Ovdje ne možemo zaobići velike probleme koje ima naše hrvatsko društvo, a posljedica su krivog vođenja zemlje i naroda i to kroz posljednjih 20 godina.

Apsolutni prioritet naše nacionalne politike u Hrvatskoj treba biti demografska politika. (...) Naime, elite koje se smjenjuju na vlasti u posljednjih 30 godina u slobodnoj Republici Hrvatskoj ne dopuštaju Hrvatima iz dijaspare da sudjeluju u političkom i gospodarskom životu domovine. To treba apsolutno promijeniti i stvoriti takav izborni zakon na temelju kojeg bi ravnopravno sudjelovali svi državljani RH ma gdje bili u vođenju zemlje i u njezinoj izgradnji. Matematički gledano, ako je u Hrvatskom saboru 151 zastupnik, od kojih je 8 iz redova manjina, tada bi u preostali broj od 144 trebalo biti barem 73, a ne samo 3 zastupnika iz hrvatske dijaspare! Tim više što moramo priznati da je naša dijaspora u Domovinskome ratu uvelike pomogla

da smo se obranili budući da su oni u Domovinu slali obilatu humanitarnu, ali i novčanu pomoć.

(...)

Demografska obnova hrvatskoga naroda je, možemo reći, nulti zahtjev, ono prvo što treba biti ispred svega u nacionalnoj strategiji, planiranju i njenom vođenju.

(...)

Na vrhu popisa svih zala koja su prisutna u našem društvu je izostanak tzv. lustracije. U postkomunističkom društvu jedino Hrvatska i Slovenija nisu provele nikakav oblik lustracije, tj. udaljavanja iz javnih, osobito političkih službi onih koji su bili dio bivšeg represivnog komunističkog sustava. Time bi društvo prodisalo i dalo priliku mladim, neopterećenim ljudima koji nisu ostvarili svoje diplome i visoke pozicije u društvu na temelju ideologije, vjernosti diktaturi proletarijata i poslušnosti partiji. I premda je tek prije dvije godine Makedonija donijela takav zakon, u RH nitko nema volje da se s time suoči. Svi kažu, sad je već kasno, ali nikad nije kasno činiti dobro i ukloniti zlo. Javlja se sve više zahtjevi da država ukine sve simbole totalitarnih bivših režima, ali – zanimljivo – samo selektivno. Dok je notorna činjenica da je komunizam prouzročio hrvatskom narodu najveće stradanje u njegovoj povijesti, poznato pod imenom Bleiburg i Križni put koji simbolizira nevjerojatna ubojstva hrvatskoga naroda, komunistički se simboli, imena, spomenici i ideje neosporavaju. Stoga, ako treba zabraniti i progoniti sve znakove totalitarnih režima, tada na prvome mjestu to treba biti crvena zvijezda, imena zločinačkih komunističkih lidera, njihovi spomenici i njihova ideologija koja još uvijek u hrvatskom javnom prostoru ima svojih zagovornika i zagađuje naš duhovni prostor.

Među većim zlima, s kojima se očito ni jedna garnitura vladajućih ne želi obračunati, je korupcija u redovima svih razina vlasti.

Pravosuđe na radi, organi gonjenja učine svoje, ali se sve zataška, sudske parnice traju desetak godina. Mediji čini se imaju najveću ulogu u tome, tj. jedini oni profitiraju, a zapravo također daju mali ili nikakav doprinos razrješavanju i kažnjavanju tih zala.

Drugo je klijentelizam, pogodovanje u zapošljavanju, već uigrani zakon veza i poznanstava što znači da sustav kao takav ne funkcionira. Mladi su ljudi razočarani, nakon završenih škola, ne mogu na temelju svojih diploma, ocjena i kvalifikacija dobiti posao jer se uvijek traži neko posredovanje, a najčešće je to pripadnost određenoj političkoj stranci.

Poslije Domovinskog rata ušao je u Hrvatsku tzv. divlji kapitalizam, koji najzornije ilustrira zakon o ovrhama, čime se na prosjački štap dovode tisuće naših ljudi“. (...)

Zaključna misao pripada poglavlju POMIRENJE.

„(...)

Postavlja se pitanje, tko se s kime miri i zašto, ima li kod obje strane potrebe za pomirenjem, je li moguće da i dalje oni koji su izvršili zločine ustraju u njihovoj opravdanosti i ne odgovaraju za njih, a druga strana samo treba forsirati dobre odnose bez da se prije razriješe razlozi koji su doveli do sukoba i teških povreda ljudskog i nacionalnog dostojanstva i ljudskih prava.

Kao što je govorio sveti papa Ivan Pavao II. pravo pomirenje među ljudima i narodima moguće je jedino na istini i pravdi. To dakako treba strpljivo graditi jer je teško napustiti mitove i laži iz kojih se rađaju mržnje, nasilje i ratovi. (...) Za pomirenje su

naime potrebne dvije strane: nije dovoljno da jedna strana oprost, pa i najteže zločine drugoj strani, potrebno je da se ta druga strana pokaje, prizna i obešteti žrtvu te prihvati pruženu ruku oprosnicu. Tek tada dolazi do pomirenja, koje je zapravo Božje djelo u ljudima i gradi se polako i s uvažavanjem, poštujući sve okolnosti i teškoće koje se pri tom stavljaju na put.

Kada se govori o pomirenju Hrvata i Srba, tada su tu uključeni nažalost mnogi elementi. Nije to samo politički odnos izrabljivanja, progona i mučenja hrvatskih ljudi od strane srpske politike, i to intenzivno u zadnjih sto godina, nego je tu i podjela na zapadno i istočno kršćanstvo, što je bio povod istočnoj strani da sve učini da svoju jurisdikciju protegne što dalje na zapad. Umjesto da kršćanstvo bude poveznica između ova dva naroda, ono se nažalost interpretiralo – osobito s prijetvorne bizantinske strane – kao razlika koja treba drugu stranu prevesti na svoje. Blaženom Alojziju Stepincu zamjera se da je rekao da su Hrvati i Srbi dva svijeta koji nikada neće moći zajedno, a papa Franjo, koji je na prijedlog srpskog patrijarha zaustavio njegovu kanonizaciju, rekao je jednom gotovo isto izjavivši jednoj španjolskoj medijskoj kući da te narode nikakvo ljepilo nije moglo zadržati zajedno.

(...)

Čudno je da se danas forsira hrvatsko – srpsko pomirenje, a bez potrebnih pretpostavki, dok se istovremeno odbacuje hrvatsko – hrvatsko pomirenje upornim povijesnim podjelama koje su već odavno trebale završiti“.

Na kraju naši biskup i general predlažu STRPJIVOST. Mudro i odgovorno.

„Dakle, treba nam strpljivosti u ostvarenju ciljeva, no sami ciljevi se ne smiju odgađati i treba ih jasno i odmah imenovati. A onda se ustrajno za njih boriti i ostvarivati ih. Gospodin uvijek štiti one koji su hrabri. Poznata je riječ našeg svetog blaženika Alojzija Stepinca: *Bog ne trpi one koji miruju, a predodređeni su za borbu.*

Nevelikom knjigom **JUNAČKA I SVETA HRVATSKA – PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG RATA.**

, zapravo zajedničkim pismom biskupa Vlade Košića i generala Ivana Tolja dobili smo pouku, poduku i orijentir. Tko ima uši neka čuje, tko može pročitati, neka pročita. Sapienti sat!

**SANJA I TERESA IVA DROBILICE,
DRAGOVOLJAC.COM, 2024.**

**UZ OSNIVANJE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI
ZBOR “FRANJO TUĐMAN”**

Više portala objavilo je jučerašnju vijest o polaganjem vijenca i paljenjem svijeća na grobu HRVATSKOG predsjednika članova udruge Hrvatski domoljubni zbor “Franjo Tuđman” pa tako i portal dnevno.hr:

<https://www.dnevno.hr/vijesti/hebrang-i-hodak-odali-pocast-prvom-hrvatskom-predsjedniku-cuvati-cemo-bastinu-ovog-velikana-2285761/>

Međutim ovaj portal je objavio i drugu obavijest o tom događaju:

ZANIMLJIVA IMENA

Gubi li HDZ primat na Tuđmana? Impozantna ekipa zajednički odala počast prvom hrvatskom predsjedniku

<https://www.dnevno.hr/vijesti/gubi-li-hdz-primat-na-tudmana-impozantna-ekipa-zajednicki-odala-pocast-prvom-hrvatskom-predsjedniku-2285803/>

Izdvajamo drugi dio tog teksta:

Poznata su to imena uglavnom prekaljenih bivših političara, novinara, intelektualaca i mnogih drugih koji su se uvijek kretali u domoljubnim i konzervativnim krugovima

(Andrija Hebrang, Ljerka Mintas Hodak, Zvonimir Hodak, Ivan Kujundžić, akademik Josip Pečarić, Antun Mateš, Hrvoje Hitrec, Jakov Sedlar, Željko Olujić, Josip Jurčević, Stjepan Tuđman i brojni drugi članovi udruge. Op JP)

S druge strane, počast su odali i članovi HDZ-a čiji je osnivač i prvi predsjednik Tuđman ostavio najdublji trag u toj stranci. No, nakon brojnih lutanja i mijenjanja smjera političkog djelovanja, danas unutar stranke postoje brojni nezadovoljnici koji smatraju kako je HDZ pod palicom Andreja Plenkovića potpuno promijenio paradigmu i odmaknuo se od Tuđmanove doktrine.

Shodno tomu, današnje osnivanje ove udruge mogla bi biti povrat baštine Franje Tuđmana, no ovog puta bez HDZ-a.

Buja nezadovoljstvo

Naš sugovornik blizak osnivačima rekao nam je kako nije cilj otimanje prava na baštinjenje Tuđmana HDZ-u, ali se ta stranka davno odrekla prvog hrvatskog predsjednika.

“Ne moramo mi nikome ništa oduzimati. Jasno je da je HDZ danas jedan potpuno drugi HDZ. Nema to puno veze s Tuđmanom. Pogledajte samo politiku prema hrvatskoj vojsci, proizvodnji, kulturi... Plenković je tu stranu smjestio tamo gdje bi je eventualno nekada stavio Račan, a mi smo odlučili vratiti Tuđmana narodu”, rekao nam je izvor jako dobro upoznat s ciljevima udruge.

Bilo kako bilo, nije prvi puta da se govori o tome kako je pod Plenkovićem HDZ izgubio početni domoljubni zamah i, kako nam kaže izvor iz samog HDZ-a, napustio politiku suverenizma.

“Vidio sam osnivače te udruge, to su sve cijenjena imena. Dosta ih je i bilo oko HDZ-a. No, razumijem potrebu da se bolje poštuje Franju Tuđmana. Mi ga jesmo pomalo zaboravili, nije tajna da je dosta ljudi u stranci nezadovoljno što premijer i uže vodstvo ne zastupa suverenističke stavove, već smo se potpuno podredili politici Bruxellesa i Ursule von der Leyen”, rekao nam je sugovornik iz stranke.

Podsjećamo, dr. Franjo Tuđman bio je prvi hrvatski predsjednik kojemu malo tko osporava da je bio kvalitetan vojni predsjednik jer je pod njegovim vodstvom Hrvatska pobijedila u Domovinskom ratu i obranila se od velikosrpske agresije i tada europskog vojnog giganta JNA.

Ljevica i kritičari mu zamjeraju da je nakon rata nastavio vladati autokratski i uz gušenje ljudskih prava, a Haag ga je želio na optuženičkoj klupi.

No, nitko mu ne može osporiti i zauvijek će ostati upisan u povijesnim hrvatskim knjigama kao predsjednik koji je imao cilj slobodnu i neovisnu Hrvatsku te je to uz suradnike i branitelje ostvario.

Što o novoj udruzi kaže jedan od osnivača prof. dr. sc. Andrija Hebrang dano je u tekstu:

HEBRANG O SURADNJI S HODAKOM: 'IZIGRANI SMO I PREVARENI,
TUĐMANU SDSS NIKAD NE BI PAO NA PAMET'

(...)

Misija udruge

Danas je Tuđmanova politika, smatra Hebrang, u potpunosti napuštena, osobito u pogledu očuvanja suvereniteta Republike Hrvatske. "U mnogim Tuđmanovim knjigama stoji: 'Europska unija može opstati samo kao zajednica suverenih naroda'. U tom smo pogledu posve izigrani i prevareni, pa danas nemamo ni financijski niti monetarni suverenitet niti čuvamo vlastite nacionalne granice".

Kao sljedeću ključnu točku, Hebrang ističe privatizaciju kapitalnih dobara jer, smatra, za Tuđmanovo vrijeme niti jedna važnija tvrtka nije prešla u većinsko vlasništvo stranaca, dok je danas situacija upravo suprotna. Pored navedenog, Hebrang je naglasio da je nedopustiva "koalicija sa strankom koja je nastala na zločinu protiv Hrvata, a to je SDSS".

"Tuđmanu nije palo na pamet postaviti nacionalnu manjinu u takav odnos u kojem je ona odlučujući faktor za donošenje najvažnijih zakona", dodao je. Udruga je još u fazi prikupljanja članstva za kategoriju utemeljitelja, nakon čega slijedi definiranje statuta i daljnjih aktivnosti, kako nalaže zakon. Svi zainteresirani mogu se javiti bilo kome od članova inicijativnoga odbora, a tko god se prijavi - dobro je došao, poručio je naš sugovornik.

Politička djelatnost

S obzirom na jaka imena od kojih su neka i sami političari, zanimalo nas je hoće li udruga i djelovati politički ususret izborima. Hebrang je takvo što opovrgnuo. "Mi ne mislimo voditi politiku, ali mislimo osvježiti ono što je u njoj bilo najvažnije i što je dovelo do stvaranja i obrane Republike Hrvatske", istaknuo je Hebrang za portal Direktno.

Hebrang je naglasio i kako su članovi inicijativnoga odbora bivši političari pa se ne planiraju aktivno uključiti u politiku, ali svoje iskustvo žele prenijeti javnosti i postojećim te potencijalnim budućim politički aktivnim pojedincima. Pozivaju se svi koji to žele da podrže osnivanje udruge te da se priključe njezinu budućem djelovanju", zaključio je Andrija Hebrang.

<https://direktno.hr/direkt/hebrang-o-suradnji-s-hodakom-izigrani-smo-i-prevareni-tudmanu-sdss-nikad-ne-bi-pao-na-pamet-333382/>

Jučer sam na Mirogoju čuo kako s nazivaju današnji HDZ: HRVATSKA DETUĐMANIZIRANA ZAJEDNICA .

Blago rečeno. Plenkovićev HDZ je od domoljubne strane napravio njenu suprotnost koja se s MOŽEMO takmiči koja je najglobalističkija stranka u RH.

Utemeljitelj Republike Hrvatske akademik Franjo Tuđman im treba samo pred izbore, a svaki drugi korak im je usmjeren na rušenje Tuđmanove ostavštine.

S druge strane Lili Benčik mi šalje svoj prošlogodišnji tekst koji je objavio niz hrvatskih portala a sada ponovo i dragovoljac.com

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37694-lili-bencik-dr-franjo-tudman-23-godine-poslije>

<https://bezccenzure.hr/vlad/dr-franjo-tudman-24-godine-poslije/>

Prošle godine ja sam i upozorio na njega u tekstu u kome sam dao svoj govor na komemoraciji u Adelaideu dan poslije Tuđmanove smrti:

<https://bezccenzure.hr/vlad/godisnjica-smrti-utemeljitelja-republike-hrvatske/>

U tekstu Lili Benčik dane su izjave o Tuđmanu:

„Kada danas pogledamo kontekst u kojima se mnogi narodi i dalje bore da uspostave svoju nacionalnu državu ili da očuvaju svoj teritorijalni integritet tek sad postajemo svjesni kolika je bila uloga Franje Tuđmana u uspostavi hrvatske moderne države“

Domagoj Knežević, Hrvatski institut za povijest.

„Najvažnije je za Franju Tuđmana to da je bio sistematičan, temeljit, uporan marljiv i da nije odustajao ni u jednom trenutku od te svoje zamisli da Hrvatska može postati samostalna država,“

Zorislav Lukić, Matica hrvatska.

Lik i djelo dr. Franje Tuđmana kroz izjave o njemu:

Strani diplomati i dužnosnici:

„Gospodine predsjedniče, Vi ste zadužili svoj narod, jer ste mu u povijesnim trenucima bili na čelu i omogućili stvaranje države. Ali kao i svi veliki ljudi, niti Vi nećete dočekati izraze zahvalnosti za to. Učinit će to tek dolazeće generacije. Ali vjerujte, učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.“

Henry Kissinger Dr. Franjo Tuđman - vizije i postignuća - UHIP, 2002., str. 141

„Ostaje neprijeporno: Amerika duguje vječnu zahvalnost Washingtonu i Lincolnu, a Francuska De Gaulleu. Ništa manje, ako ne i više, Hrvatska duguje Tuđmanu. I što nas vrijeme više udaljuje od njega, sve jasnija bit će nam istina: da je najsvjetlije razdoblje hrvatske povijesti zauvijek obilježeno njegovim imenom.“

Thomas Patrick Melady (Veleposlanik SAD-a pod tri predsjednika) - Dubravko Jelčić: Tuđman i budućnost Hrvatske, Zagreb 2003., 183.

„Dolazim kako bih zahvalio predsjedniku Tuđmanu i hrvatskom narodu što potpomažu mirovni proces u Bosni. Došao sam izraziti podršku ne samo mirovnom procesu, nego i federaciji u Bosni između Muslimana i Hrvata, mirnom dogovoru o povratku Hrvatskoj zemlji u istočnoj Slavoniji i konačno partnerstvu Hrvatske ne samo sa SAD, nego i s drugim zapadnim zemljama koje vjeruju u slobodu, ljudska prava i demokraciju, u mir i napredak, i koje sve na tome rade zajedno.“

- **Predsjednik Bill Clinton**, veljače 1996. (Thomas Patrick Melady: Tuđman i budućnost Hrvatske, Zagreb 2003., 127.)

„Franjo Tuđman bio je hrvatski domoljub. Njegovo djelo započeto je davno prije zbivanja iz proteklih nekoliko godina... Podupirući mandat Ujedinjenih Naroda i mirnu reintegraciju uz izbjegavanje novih sukoba, on je spasio tisuće života – ne samo hrvatskih, nego i ljudi cijele regije. I što je još važnije, njegova mudra politika omogućila je normalizaciju odnosa sa SR Jugoslavijom... Znam da je strastveno vjerovao u europsku Hrvatsku...“

General Jacques Klein (upravitelj prijelazne uprave Vijeća sigurnosti UN-a za Hrvatsko Podunavlje)

„Danas mislim da smo trebali više surađivati s Tuđmanom iako su nam prigovarali da smo potpuno povezani s Pantovčakom, a to nije bila istina. Dobio sam naredbu iz Washingtona da zaustavim prodor hrvatske vojske prema Banja Luci, i Tuđman je bio kooperativan, ali možda bi bilo drukčije da smo ih pustili da odrade taj vojni dio zadatka.“

- **Richard Holbrooke** (američki diplomat, posrednik u Daytonskim pregovorima), Večernji list, 14.11.2005.,

„Više puta smo se sastajali u Zagrebu, nekoliko puta u SAD, Bruxellesu. Pamtim ga kao vrlo sposobnog i čvrstog pregovarača koji nije lako odstupao. Mislim da je u Daytonu dobio puno što je planirao. Po mom mišljenju, Tuđman se mora smatrati ocem nove samostalne hrvatske države.“

- **Willy Claes**, bivši belgijski premijer, generalni tajnik NATO-a 1994.-1995., *Globus*, „Smatram da je bivši predsjednik Tuđman bio veliki državnik i da mu dugujemo mnogo za neovisnost Hrvatske.“

- **Dr. Otto von Habsburg**, *Globus*, 31. ožujka 2000.

„Tuđman je bio mudar, poznavao je povijest i, otvoreno govoreći, uz njegovo vodstvo Hrvati su preko Oluje i drugih vojnih akcija spasili Bosnu i Hercegovinu.“

- **Herbert S. Okun**, američki veleposlanik: *Večernji list*, 15. travnja 2006.

„Predsjednik Tuđman je neobično strpljivo i mirno saslušao sva izlaganja nazočnih i ne sjećam se da je ikoga prekidao, da je upadao u riječ ili na bilo koji način utjecao na izlaganja. Govorili su o njemu kao posebno autoritativnoj osobi, kao diktatoru, a ja sam ga doživljavao kao politički vrlo pristojnog čovjeka koji je govorio nakon svih i koji je svima dopuštao da kažu svoje mišljenje.“

- **Julije Derossi**, (*O Tuđmanu s osobnim pogledom*, Zagreb 2002., HDZ, 179.)

„Predajući predsjedniku Tuđmanu visoko međunarodno priznanje za mir "Caterina de' Medici", prof. Pier Lorenzo Eletti je rekao: Dr. Tuđman "jedan je od lidera i graditelja nove Europe, predani borac za demokraciju, samostalnost Republike Hrvatske i mir u svijetu", uvevši ga time u društvo dobitnika tog uglednog priznanja, među kojima su i ličnosti poput Willija Brandta, Francoisa Mitteranda, Mihaila Gorbačova.“

- **Prof. Pier Lorenzo Eletti**, *Vjesnik*, 26. studenoga 1990., 1.

„Smatram da je bivši predsjednik Tuđman bio veliki državnik i da mu dugujemo mnogo za neovisnost Hrvatske“

- **Dr. Otto von Habsburg**, *Globus*, 31. ožujka 2000.

„Primio sam Tuđmana u Quirinalu. Poznavao sam i prije njegovu povijest. Danas ga mnogi kritiziraju i kažu da je imao čvrstu ruku. Pitam se bi li bilo moguće naćiniti ćudo, koje je on naćinio davanjem neovisnosti Hrvatskoj, da nije ponekad upotrijebio i ćvrstu ruku prema vani i unutra. Svojom politikom uspio je vratiti krajine koje su bile okupirane“

- **Francesco Cossiga**, bivši predsjednik Republike Italije, *Većernji list*, 17.11.2001.

Hrvatski dućnosnici, pisci i novinari:

„Hrvatsku je Tuđman ostavio u relativno dobrom stanju. Dug je inozemstvu bio oko devet milijardi dolara, od ćega je polovica bio naslićećen dug bivše države, strancima je bilo prodano mnogo manje banaka i velikih profitabilnih, stratećki državnih firmi, uvoz se još nije bio razmahao kao što će se dogoditi poslije, a sve do danas stanje se (ne)zaposlenosti nije bitno poboljšalo. Umjesto da se ćuva to naslićeće na kojem se mogla stvarati nacionalna ekonomija, postupilo se obratno...“

- **Milan Ivkoćić**, *Većernji list* str. 11, Subota, 29. kolovoza 2009.

„Nisam susreo ćovjeka koji bi više od njega vjerovao u narod i njegovo jedinstvo.“

- Akademik **Ivan Aralica**: *Ambra*, Zagreb, 2001., 380.

„Neka im Bog oprosti sve laći o Tuđmanu ... Na kraju dajem vam i osnovnu ocjenu dr. Tuđmana kao ćovjeka. Volio je vlastiti narod, ali nije imao predrasuda ni prema komu. Otkad sam mu posto savjetnik pa do smrti nikada ga nisam ćuo da negativno

govori o drugim narodima i vjerama. Bio je svjestan politike granica u današnjoj Europi i nije tražio promjene za Hrvatsku. Ukazivao je na povijesne nepravde i ljudska prava Hrvata u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Srbiji i na Kosovu... “

- **Prof. dr. Slobodan Lang** (bivši savjetnik Predsjednika RH, Veleposlanik, zastupnik u Saboru), Hrvatski List, br. 220, 11. prosinac 2008

„Predsjednik Tuđman dobro poznaje hrvatski kulturni milje, što ne treba čuditi, jer se u njemu kretao i jer iz njega potječe. Pogotovo, jer mu je poznavanje tog okoliša, u vrijeme kad je kulturni nacionalizam bila jedina živa nacionalna snaga, bilo potrebno u ostvarivanju državotvornih nakana. Ne čudi me ni što poznaje sve važnije književnike i njihove političke orijentacije, to također spada u krug interesa rasnog političara, ali me čudi što tako dobro poznaje samu književnost, osobito prozu, da je uza sve što je činio, i za to našao vremena...”

- **Akademik Ivan Aralica**: I tu je kraj, Zagreb 1999., 28/9.

„Koliko ja znam, Tuđman je mnogo toga (lošega) znao o ljudima, nisu mu bile skrivene njihove zakulisne i prljave igre i djela, ali je sve to tolerirao, podnosio i tek u rijetkim trenucima očajavao i ponavljao: "S mnogima od njih pod drugim okolnostima ni kavu ne bih popio".

- **Nenad Ivanković**: Predsjedniče, što je ostalo? Varaždin 2000., 16.

„Mnogi nisu znali kako krenuti. Tuđman je znao. Bila je iznimna sreća što se toliko toga skupilo u jednoj osobi: povjesnik koji je bio svjestan svih razdora i nejedinstva u prošlosti, čitač učinjenih pogrešaka koje se ne smiju ponoviti, svjedok novije povijesti i poznavatelj tadanje vlasti, poznavatelj osoba i odnosa komunističkih moćnika, čovjek obaviješten o pravom stanju stvari u jugo-armiji, dakle svega što je moglo biti – i bilo je – uporabljivo u ključnom trenutku...”

- **Hrvoje Hitrec**, O Tuđmanu s osobnim pogledom, Zagreb 2002., HDZ, 68/9.

„U bivšem sistemu dr. Franjo Tuđman imao je položaj i mogućnost da udobno živi s privilegijama i ugledom, ali uz cijenu da bude neosjetljiv za sudbinu svoga naroda. Znanjem i iskustvom uvidio je nepravde i svojom savješću je izabrao težak put nenasilne borbe za slobodu i povijesna prava i istinu o svom narodu. Otkrio je prave probleme, pošao je svjesno putem koji će ga voditi u progone, sve do tamnice. Nailazio je ne samo na nerazumijevanje velikih nego i na protivljenje. Dostojanstvo se velikih se upravo tako očituje da budu zaštita slabih i malih, da jamče slobodu i ostvarenje neotuđivih ljudskih i nacionalnih prava potlačenih.”

- **Kardinal Franjo Kuharić**: Ne malakšimo, Kana, 30/1999., br. 12, str. 12.

Jedan od oblika negiranja Tuđmanovog djela jeste izdašno financiranje onih koji najvulgarnije govore o HRVATSKOM predsjedniku. Kao oni slave Tuđmana, a koaliraju s Pupovcem i daju silne novce njegovim Novostima. Zašto?

Pa pogledajte u tom tekstu gđe Benčik iz prošle godine što piše o jednom njihovom novinaru. Naime u tekstu postoje i dio:

I na kraju što o Dr. Tuđmanu pišu „titovi pioniri“

„Tuđman je bio govornik i neostvareni diktator.”

Viktor Ivančić- Viktor Ivančić 26.3.2012. u 09:37

Dobio je nagradu "Duško Kondor", koju dodjeljuje sarajevska nevladina organizacije "Gariwo" za afirmaciju građanske hrabrosti. Radi se o jednoj u nizu međunarodnih nagrada koje je dobio za novinarski rad u proteklih tridesetak godina. Da nije jedno i bjedno bilo bi smiješno. Dobitnik „međunarodnih nagrada“ iz bivše Jugoslavije., koje si međusobno dijele kao međunarodne nagrade, od onih koji su još uvijek na titovom putu, koji se čvrsto drže "druže Tito mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrećemo" I od tuda neviđena mržnja prema dr. Tuđmanu, jer je „skrenuo“ sa titova puta i pobijedio titovu Jugoslaviju.

„Zasad se u Novostima osjećam vrlo komotno. Novosti su svakako, bez obzira na „manjinski“ predznak u zaglavlju, danas najrelevantniji politički tjednik u Hrvatskoj. Ne osjećam se ni ugroženim ni zakinutim po pitanju izbora, makar je točno da me neki „mainstream“ mediji ne bi rado objavljivali, niti bih ja za njih pisao“

Ahaha, moram se i nasmijati, pa naravno niti jedan drugi medij ne bi plaćao za primitivne, huškačke i licemjerne tekstove, ali Novosti se obilno financiraju iz Proračuna RH, po Ustavnom zakonu o pravima nacionalnih manjina i tu se doista lijepo osjeća komotno kada ga svi mi plaćamo.

Životno (ne) djelo Viktora Ivančića je ogromna mržnja prema dr. Tuđmanu i Republici Hrvatskoj, a koliko ta mržnja još uvijek 23 godine nakon Tuđmanove smrti vlada njime pokazao je tekstom o njegovoj grobnici u kojoj mu se pridružila nedavno preminula supruga Ankica.

„Za one što će požuriti s optužbom da sam bešćutni gad lišen minimuma pijeteta moram dodati kako je zajednički boravak dvaju supružnika u grobnim odajama jedini uistinu ljudski element ove priče. Ne radi se o tome da Ankici Tuđman nije mjesto uz pokojnoga muža, nego da Franji Tuđmanu nije mjesto uz Krista Kralja, a ako je ipak završio uz Krista Kralja, onda je to zoran prikaz groteskne naravi njegova državotvornog projekta, pobjednički bofl nacionalne megalomanije koju je sâm svesrdno poticao i kojoj se zdušno odavala njegova familija. Pa je tako, u doigravanju, i zaslužna udovica završila uz Krista Kralja, kako onoga s unutrašnje, tako i onoga s vanjske strane ploče.“

<https://www.portalnovosti.com/grobnica-na-kraju-grada>

Pa doista i je gad, gad ispunjen mržnjom prema dr. Tuđmanu i državi Hrvatskoj! Gad koji svojim tekstovima samo raspiruje i potiče mržnju. I ne samo on, on je samo primjer; pored njega su Boris Dežulović, Marjan Vogrinec, Miljenko Jergović, Gordan Duhaček, Armando Černjul i još nekoliko istaknutih titovih pionira, titojugenda i titovih balila...

Kažeš za osnivača HDZ-a da je govнар, a onda su novine i preko njih i sam Ti debelo nagrađen od stranke na vlasti koji su sretni da netko drugi kažu a ne oni tako nešto, zar ne?

Zapravo gđa Benčik je naslov dala po Ivi Drobilici, pa je prvo citirala njegovu izjavu uz komentar i sliku:

Ivo Goldstein je među gorljivim detuđmanizatorima. Kao veleposlanik Republike Hrvatske u Parizu držao je titovu sliku na kaminu.

Stranka koju je osnovao Franjo Tuđman ne može reći da je njihov predsjednik JB Tito, pa je lijepo podržavati takvog veleposlanika. Naravno ne tako očito kao što to može Predsjednik države, zar ne?

Sjetimo se da ga je poslije neizbora u HAZU poslan na to mjesto odakle je slika na kaminu.

A Plenković ga je izabrao za člana one svoje komisije kojoj je zvijezda petokraka kojom je rušen Vukovar dobra, a ZDS kojim je branjen Vukovar loša. A onda im je loš i HOS...

Naravno znanstvene reference Iva Drobilice su sjajne.

1. Mentor prof. Brandt ga je uhvatio u lažima koje je objavljivao kao istinu (izmišljao i povijesna vrela i autore) pa nije mogao doktorirati u Zagrebu
2. Tata mu je postao Predsjednik Jevrejskih opština u Beogradu, pa je sinek doktorirao u Beogradu (objavi doktorat kao knjigu pa je i ona osporena)
3. Kada je tata postao posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH postao je kandidirao za redovitog člana HAZU i na Izornoj Skupštini dobio najmanje glasova u povijesti Akademije.

Zato sam zamolio gđu Lili da mi pošalje link za članak

IVO GOLDSTEIN ZA GLOBUS

POVIJEST IZMEĐU ISTINE I KULTA: ZAŠTO FRANJO TUĐMAN IPAK NIJE
HRVATSKI NACIONALNI VELIKAN

Bio je ključna osoba u stvaranju hrvatske države, ali izabrao je nacionalizam, razvijao je kult države i pronosio je govor mržnje...

Globus - Povijest između istine i kulta: Zašto Franjo Tuđman ipak nije hrvatski nacionalni velikan (jutarnji.hr)

Naravno poslije tekstova o Ivu Goldsteinu dvojice od osnivača Hrvatskog domoljubnog zbor "Franjo Tuđman" prof. dr. sc. Andruje Hebranga:

HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD
ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI

<https://kamenjar.com/hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-jedina-drobilica-je-on-jer-drobi-takve-gluposti-da-je-to-neprobavljivo/>

i prof. dr. sc. Josipa Jurčevića:

JURČEVIĆ ZA DIREKTNO: GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI
ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO
DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA

<https://direktno.hr/direkt/jurcevic-za-direktno-goldsteina-ne-treba-smatrati-znanstvenikom-toliko-se-puta-blamirao-od-drobilice-do-drugih-iracionalnih-stajalista-278357/>

s dr. Goldsteinom se čovjek može samo šaliti. Uostalom po svom čuvenom pronalasku dobio je i ime IVO DROBLILICA.

Zato se meni iz tog veleumovanja Iva Drobilice posebno dopao dio kad on 'kritizira' HRVATSKOG predsjednika:

Umjesto da potiče prosvijećenost dopuštao je primitivizam („kila mozga dvije marke“). Umjesto otvorenosti propagirao je malograđansku uskogrudnost. Umjesto slobode govora pronosio je govor mržnje.

Nije rijetko da ljudi govoreći o drugima, zapravo govore o sebi samima. Tako ove dvije rečenice sjajno opisuju upravo Iva Drobilicu.

PRIMITIVIZAM

Ivo Drobilica je pokazao kako izgleda kad nisi primitivac:

O Goldsteinovom ponašanju koje je suprotno ponašanju primitivaca pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, Vijenac, 397, 21. 05. 2009. (Goldsteineov kompendij neznanja, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogreške i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Misle, misle. Nedugo poslije toga postao je Goldstein veleposlanik, a vidimo da i danas žele takvog veleposlanika.

Pogotovu što je on to kako izgleda ne biti primitivac pokazao nedavno:

Ivo Goldstein, hrvatski povjesničar židovskog podrijetla, sveučilišni profesor i autor više knjiga izgubio je živce zbog izjava starijeg gospodina sa štapom. A kako je to izgledalo kada su krenuli u raspravu o Srbima i četnicima zabilježila je kamera Z1 televizije za Bujicu.

<https://cronika.hr/2021/06/skandal-u-novinarskom-domu-goldsteinu-popustili-zivci/>
Povjesničarka DR. VLATKA VUKELIĆ to je komentirala: “To je čin agresije bez opravdanja, tako se ne ponaša jedan sveučilišni profesor!”

Možda, ali veleposlanik RH – DA.

UMJESTO SLOBODE GOVORA - GOVOR MRŽNJE

Dr. Geiger je kao što smo vidjeli govori o uljuđenom odnosu Goldsteina prema onima koji koriste govor mržnje tj. *iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogriješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu.* Metoda obrane slobode govora prema takvima su tužbe za duševne boli. Od spomenutih članova udruge Hrvatski domoljubni zbor “Franjo Tuđman” koliko je meni poznato do sada je tužio Željka Olujica i mene.

Svjedoci u tužbi protiv mene bile su mu supruga i kćerka. Evo njihovog svjedočenja: *Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.*

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje.

Vjerovali ili ne tužio me je zbog moje knjige:

J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Drugim riječima, nije imao takvih boli kada sam pisao knjige o njegovim glupostima, kada ga nisu izabrali u HAZU, ali jest zbog knjige o Puhovskom.

Zato treba ponoviti:

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar,

on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija.

Kako se radi o prvostupanjskoj presudi treba čekati kraj procesa, ali sigurno ta priča zaslužuje posebnu knjigu, zar ne?

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/uz-osnivanje-udruga-hrvatski-domoljubni-zbor-franjo-tudman/>

JUBILEJI BISKUPA KOŠIĆA, ZAGREB, 2024.

IVAN TOLJ

”DAJ DA SAMO TEBE U SVIM LJUDIMA LJUBIGOSPODINE, TI ZNAŠ. TI SVE ZNAŠ. AMEN.”

Dvadeset i pet je godina prošlo od ovih zaključnih riječi, punih vjere i pouzdanja u Onoga koji ga je odabrao i koje je Vlado Košić izgovorio na dan biskupskoga ređenja u zagrebačkoj prvostolnici. Ja ih pak odabirem za naslov moga osvrta o ovoj 25. obljetnici, značajnoj kako za slavljenika, tako i za Crkvu u Hrvata i cjelokupan hrvatski narod. Ove njegove riječi nisu samo molitvene. Odabirem ih prije svega i zbog toga što su izgovorene na samome početku njegova biskupskoga puta, i koje su gotovo programatski ostvarivane do današnjega dana. Te su riječi bile njegovo bezuvjetno predanje, odluka i ideal. One su bile i ostale mjera u njegovu odnosu prema ljudima, u upravljanju biskupijom, propovijedanju i javnome djelovanju.

O mons. dr. sc. Vladi Košiću, biskupu sisačkom mogli bi se napisati traktati. Njegovo župnikovanje u teškom ratnom razdoblju, doslovno ”na prvoj crti”, njegovi radovi iz mariologije, dogmatske teologije i povijesti hrvatske teologije, objavljeni po mnogim stručnim časopisima, doktorska disertacija o teologu Franji Ksaveru Pejačeviću (1707. – 1781), tiskana u Kršćanskoj sadašnjosti, 1997. godine.

Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je pomoćnim biskupom zagrebačkim 29. prosinca 1998. god., a 6. veljače 1999. zajedno s mons. Josipom Mrzljakom zaređen je za biskupa. Benedikt XVI. bulom, ”Anitiquam fidei” ponovno je uspostavio Sisačku biskupiju i Vladu Košića imenovao sisačkim biskupom. Izgleda da mu je Providnost ne samo kao župniku, već i kao biskupu odredila ”prvu crtu”. Postao je episcopus siscienis upravo tamo gdje je župnikovao, na tom ispaćenom dijelu naše Domovine i koji je nakon svih povijesnih stradanja i nesreća razorio još i potres.

Sjećam se, kako me je prije 25 godina obradovala vijest o njegovom biskupskom imenovanju. Tom sam se prilikom sjetio našega prvoga susreta 1980. god.

Baš kao što mi i sada dok ovo pišem u Telašćici, na terasi ponad mora, naviru sjećanja... Prošloga me je ljeta, upravo ovdje, gdje već godinama drugujem s morem, iznenadio svojim posjetom, prijateljskim druženjem i razgovorom.

Početkom studenoga 2020, stigla mi je, u covidnoj noći, poruka s ”prve crte,” iz Siska. Bio je to biskupov poziv na neobičnu suradnju, na zajednički mali projekt, pismo javnosti, prije svega vjernicima njegove Biskupije, pa i šire od toga, povodom 30. obljetnice od početka Domovinskoga rata. Bio sam počašćen i dirnut njegovim pozivom...

Napisao sam mu, odmah, kako se kaže, na prvu, više iz srca nego iz glave: ”Dragi Vlado, voljeni i poštovani naš biskupe! Prvo, hvala Ti na povjerenju, koje pokazuješ prema meni, kada si pored toliko umnijih od mene, odlučio da supotpisem pismo od

velike važnosti za naš narod. Trideseta obljetnica Domovinskoga rata, a i de facto i trideset godina od formiranja naše Države, izvrstan je povod i razlog za ovakvo obraćanje cjelokupnome hrvatskom narodu, od Drave do Drine i diljem svijeta u kojem nas je, nažalost, više nego u Domovini!

Pozorno sam pročitao svako slovo i riječ koju si napisao. Tekst mi se sviđa, čak štoviše, izvrstan je i prihvatljiv i razumljiv širim slojevima, narodu, kojemu je i namijenjen. Jasno, moguće je širiti tekst i učiniti ga još većim, što mi se ne čini da bi bilo dobro. Naime, pismo ne smije biti predugačko iz više razloga. Ljudi ne vole predugačke tekstove, a i plasiranje po medijima je lakše kada je tekst kraći. Iz ovoga Tvoga nacrtu pisma, može se izvući nešto što bi moglo izgledati kao dokumenat, deklaracija! Ja mislim da sam Ti svojedobno poslao pismo javnosti, koje sam napisao, a potpisalo ga je 16 generala. Svi su ga mediji u Hrvatskoj, a i šire objavili cjelovito, vjerojatno i zbog toga što nije bilo predugačko. Molim Te pogledaj to pismo, zbog forme. Htio sam da to bude mala generalska deklaracija o stanju države i nacije. Možda bi bilo dobro da i s ovim našim pismom slično napravimo. Bez daljnega, moguće je ići na veći tekst. U tom slučaju predlažem, uvodni dio, nešto kao preambulu, koju bi mediji koristili i barem to cjelovito objavili.

Ovo su moji nabačaji u sitne sate, dva ujutro, sve nam to valja dobro promisliti, a hvala Bogu imamo dovoljno vremena. Drago mi je da si bolje sa zdravljem i molim Boga da Te što prije i posve napusti ova covidna pošast. Puno Te pozdravljam! Ivan

Dragi Ivane, došao mi je odgovor u sitne sate i pročitao sam ga, a i sada ponovno. Hvala Ti na trudu i spremnosti na suradnju! Evo, ima vremena da se o svemu još promisli i tekst dotjera... nisi napisao možeš li i koliko sudjelovati pisanjem, posebno gdje sam ja mislio da teme ili podnaslovi Tebi pripadaju... Da, hvala na generalskoj deklaraciji o HOS-u koju su potpisali 16 generala, upoznat sam s tim, i znam da si Ti to sastavio, a ja se sjetio ovog ljetnog intervjua koji sam neki tjedan čitao pa sam to povezao. A i naše prijateljstvo još od studentskih dana... ovih sam dana puno razmišljao, pa i pisao o prof. Golubu, komu je usput rečeno 25. 10. bila druga godišnjica smrti, a ove mu je godine 90. godišnjica od rođenja... Pokrenuo sam inicijativu da se Osnovnoj školi u Posavskim Bregima (kod Ivanića, moja biskupija) ime promijeni u Osnovna škola Ivan Golub, budući da je on 1957./58. bio tamo župnik i napisao knjigu Pisma (Josipu Turčinoviću), no što je praktički podignut spomenik Posavskim Bregima... to je bilo usput.

Što se našeg pisma tiče, razmišljam da bi moglo izići i prije. Evo mi smo u ponedjeljak obilježili 30. godišnjicu svirepog ubojstva našeg sisačkog župnika Antuna Grahovara, ja ga tu spominjem kao prvu žrtvu Domovinskog rata, premda je formalno ona bila prije početka Domovinskog rata, ali ljudi tu kod nas to tako doživljavaju. Možda sam ja došao na tu ideju o toj obljetnici jer je ona i moja: ja sam u ovaj kraj za župnika Hrastovice kod Petrinje došao početkom rujna 1990., ne znajući što me čeka, s velikim elanom prvog župničkog mjesta, među dobre ljude... a tada je već bila na djelu tzv. balvan revolucija, no nas to nije uznemiravalo, mislili smo da će to proći...

Zapravo ja razmišljam kako da opravdamo da smo baš nas dvojica autori – ili možemo napisati : sastavili IT i VK ?

Ti si pisac, književnik, pjesnik i ujedno general HV, sudionik Domovinskoga rata i sve to imaš kao iskustvo i znaš o tome lijepo pisati, čiste si duše, bez ljage, katolik... jedino si sam svoj strijelac, kao i ja. Ti si izašao iz HGZ-a, a ja u HBK ne predstavljam

neku poziciju pa će se neki čuditi, zašto baš ja... Ali to se može obrazložiti mislim upravo time što sam ja i osobno tu godinu i te ratne godine proživio – jedini od biskupa – doista na prvoj crti! Vidjet ćemo što bismo još mogli. Ti samo molim Te napiši svoj tekst odnosno tekstove, svoje primjedbe...

Ja nisam želio ni puno podataka ni puno imena pa ni citata jer bi to bilo nečitko, to ne bi trebao biti ni znanstveni rad ni kronologija, nego podsjećanje na velike događaje za koje kao narod i kao vjernici moramo Bogu i ljudima biti zahvalni.

Srdačno Te pozdravljam u ove rane sate i želim svako dobro! Javi se! Bilo bi dobro da se negdje i vidimo i o svemu popričamo... kada i gdje budeš mogao.

Ja sam još jedan tjedan dana u nekoj poštadi, premda osjećam da sam dobro, ali još se oporavljaju pluća... pa trebam pripaziti. Srdačno, Vlado

Dragi Prijatelju, intenzivno razmišljam o svemu. Hvala Ti, lijepo si obrazložio razloge za potrebu takvoga pisma, kao i naše povezanosti, satkane davnih dana i utemeljene na istvu srca i riječi i istih stremljenja i nada! Desetljeća su iza nas u kojima smo sve to potvrdili. Nismo imali prilike za češće susrete i druženja. Na kraju krajeva, naša bliskost i prijateljstvo počivaju na ovim dubljim i trajnijim čimbenicima!

Napisat ću sve što je potrebno! To nije u pitanju! Kako se dogovorimo, tako će uz Božju pomoć i zagovor našega Alojzija Stepinca i biti! Kada dokraja ozdraviš, moramo sjesti za stol, sve pojasniti i krenuti u realizaciju.

Da, moglo bi tu biti svakakvih priča, zašto njih dvojica, što oni hoće, našla tikva čepinu ili krpa zakrpu. Pitat će se, možda, i u HBK i u HGZ, a i šire, vrli naši intelektualci, pametnjakovići... Meni to ne predstavlja nikakav problem. Lijepo si rekao, svoji smo ljudi, a i strijelci i to ne baš loši! Biskup i general zajedno, pa i dva književnika zajedno, dva nekompromitirana Hrvata i domoljuba zajedno pišu o ovako važnoj temi i obraćaju se javnosti.

Znaš, ako ćemo ići na duži tekst, onda je to poslanica i ima rezona. Ti si biskup s ugledom. Uvjeran sam da bi tekst potpisalo dosta uglednika, pa bismo time smanjili kritike, zašto i zbog čega "njih dvojica" i "što si oni umišljaju" obraćajući se naciji!

Ako isključujemo kraću verziju, predlažem da se držimo Tvoga nacrtu. U tom slučaju, ja bih između Tvojih rečenica ponešto dodao i nastojao da se stilski i sadržajno podudaramo. U ratnu faktografiju ne treba previše ulaziti, ona je poznata. Važan je idejni, načelni pristup, a on je već u Tvome nacrtu dobro postavljen. Malo ćemo sve to izbrusiti, zajednički dakako. Riječ po riječ. Ti imaš puno više posla i obveza nego ja. Kada god možeš, slobodno me nazovi u svako doba dana i noći. Vidiš da sam noćna ptica, možda i vrana... Ne izlazim nigdje zbog te korone. Iskreno, nisam se cijepio i ne ću. Neka bude što bude, više me je strah da ja nekome nešto ne prenesem. Čudan, čudan je taj virus i sve ovo što se događa u svezi s tim. Blizi se kraj Tvojoj karanteni, pa ćemo dogovoriti susret u Sisku ili u Zagrebu. Glede pisma, bit će sve jasnije u četiri oka. Ivan

Dragi Ivane, Hvala na odgovoru... i mene veseli ova suradnja... možemo napraviti neki popis podupiratelja koji bi eventualno samim svojim potpisom dali na važnosti ovom pismu / ili možemo ga kako drukčije nazvati? Ali možda ne bi bilo ni to važno, čak mi se sviđa da budemo sami... Znaš i sam da trpim i izvana ali i iznutra kritike zbog mog stila i nastupanja, pa sad još to... ali kažem Ti da je moguće objašnjenje: eto, čovjek bio u tom ratu na prvoj crti kao župnik i sve proživio pa ga to drži... ali mislim da je da je važniji sadržaj koji bi bio poruka svima koji ju žele čuti.

Spomenuo sam Goluba jer je zapravo on nas spojio – kad sam bio urednik Spectruma, poslao me k Tebi da procijeniš vrijednost pristiglih pjesama i tako pomogneš da izdvojimo vrijedne od nevrijednih i objavimo što je dobro...

A sad neka je njemu laka hrvatska zemlja, a mi radimo što možemo... što se mene tiče, ja ću ako Bog da funkcionirati u Sisku poslije 22. 11., što znači da bismo se mogli susresti tada, npr. 23. 11., ako Ti se dolazi u Sisak. Ali ja ću uskoro doći čak dvaput u Zagreb : 20. 11. imam sastanak Vijeća za nauk vjere u HBK, kojem sam predsjednik, a onda imamo sjednicu HBK, 24. i 25. 11. pa bismo se mogli naći, možda prije sjednice... Srdačan Ti pozdrav, Vlado

Dragi Vlado, ne znam jesam li Ti o tome pričao. Zanimljiva i zgodna crtica o Golubu. Sjećam se, u jednom od naših čestih, u ono doba, susreta, rekao mi je pred zagrebačkom prvostolnicom, gledajući u Nadbiskupski dvor, da mu je svašta u životu bilo nuđeno i da nije prihvatio, jer da on osjeća da je pjesnik i da je tako najviše svoj i kao takav najbliže Bogu! Svoje je teološko umijeće i znanje proživljavao kao pjesnik! U tome je bio poseban. Donekle je, meni se barem tako čini, i Bonaventura Duda bio takav. Zaljubljenik u poeziju, a i sam je i to vrlo uspješno napisao neke pjesme, pa i jednu od izvrsnih hrvatskih duhovnih pjesama: "O, Ti koji jesi, biti mi daj..."

Smišljajući što reći, što napisati povodom proslave 25. obljetnice biskupstva Vlade Košića, zaključio sam da je to najbolje učiniti na posve netipičan i neuobičajen način: iskreno i autentično, pismima i mislima koje smo izmjenjivali u nastajanju "Junačke i svete Hrvatske", (objavljeno, Sisak, 2021.) poslanice, kojom smo se obratili javnosti i tako zajednički obilježili 30. obljetnicu od početka Domovinskoga rata. Pismo je doživjelo i drugo prošireno izdanje s posebnim osvrtom na strašan potres koji je krajem 2020. i početkom 2021. pogodio Sisačku biskupiju, devet je osoba poginulo, tisuće ljudi je ostalo bez krova nad glavom, a od 63 župe u Biskupiji u njih 31 nije bilo moguće slaviti euharistiju u župnim crkvama, koje su bile srušene ili teško oštećene. Vjernici su se okupljali po dvoranama. Biskupija je podigla još 14 dvorana u župama koje nisu imale dvorane ili alternativne prostore.

I nakon ostvarena i objavljena suautorstva Junačke i svete Hrvatske, na indirektan način ovakvim mojim postupkom, objavom naše male korespondencije, biskup postaje "suautorom" i ovoga moga skromnoga priloga u zborniku i obilježavanju ove njegove časne obljetnice.

Doista, bez ikakvih pretenzija za uzimanjem nekoga povijesnog spomena, valja reći da je bez presedana, barem u nas Hrvata, ako ne i u širim razmjerima, objavljivanje pisma, koje zajedno pišu i potpisuju jedan biskup i jedan general. Tim više što je pismo napisano, s vremenskom distancom, trideset godina nakon presudnih događaja za hrvatski narod, u kojima su, svaki na svoj način, kao sudionici i branitelji sudjelovali. Pismo je bilo i nužni osvrtaj na nimalo povoljno stanje u kojem se, nakon toliko godina od završetka rata, kao narod i društvo nalazimo.

Ova naša mala prepiska u funkciji je i onog osnovnog što bih želio reći o biskupu Košiću, o njegovom liku i djelu a i ponešto o našem dugu poznanstvu i prijateljstvu. Poezija i Ivan Golub, kao što se biskup prisjeća, "skrivali" su naš davni prvi susret. Uslijedilo je naše poznanstvo i prijateljstvo. Draga mi je ta "krivnja. Draga poezija. Hvala Bogu na takvome daru. Daru blizine i prijateljstva.

Upravo zbog toga i ne samo zbog toga, želim prozboriti ponešto ovom prigodom o pjesničkom dijelu Vladina srca i osobe, koje se zrcali u njegovoj pjesmi "Vjerujem"...

Osim toga u tim stihovima nazirem i neku svoju muku i svoj Credo, pa ih i zbog toga izdvajam ... Mislim da je u tih nekoliko stihova uspješno zgusnuo svoj život, svoje svećeničko i biskupsko poslanje, bez ikakve patetike, deklarativnosti, banalnosti i suvišne ispovijednosti, kojima počesto podliježu pjesmotvori i uradci duhovne provenijencije.

Vjerujem

Vjerujem Ti Gospode
 kad ne vjerujem
 S Tobom sam Gospode
 I kad to nisam
 S Tobom želim zajedno
 i u vatru i u vodu
 I kroz život i kroz smrt
 Ocu Tvojemu i momemu
 Ocu našem
 Zašto sam toliko sam
 To samo Ti znaš
 Al moja vjera je
 U Tebi

Biskup Vlado Košić je želio je da ta obljetnica prođe u molitvenoj tišini. Jedan sam od onih koji su mu govorili da ta "tišina" nikako ne bi bilo dobra i da bi bila čak i nepravedna prema mnogima koji cijene njegov rad i djelovanje, prema onima koji ga poštuju i vole ne samo kao biskupa, već i kao teologa, mariologa, vrsna propovjednika i autora zapaženih teoloških radova i knjiga, ali, što nije nevažno, čak štoviše, i kao književnika i pjesnika. Po mome uvjerenju, njegove pjesme i pjesnička proza objavljene u knjizi "Ljubav svemu se nada" vrijedne su svake pozornosti, a neke od njih i uvrštenja u tijekove i antologije hrvatskoga pjesništva.

Košićeva knjiga ratnih zapisa i sjećanja "Župnik na prvoj crti", koja je dosad doživjela tri izdanja, dragocjen je i u nekim aspektima jedinstven doprinos i svjedočenje o ratnim prilikama na Banovini, gdje je 1990. kao mladi svećenik bio postavljen za župnika u Hrastovici, koju je 1991. zahvatio rat, velikosrpska agresija, stradanje i progonstvo...

U teškim i dramatičnim ratnim prilikama 1992. postavlja ga nadbiskup kardinal Franjo Kuharić i za petrinjskog župnika. S vjernicima, koji su mu bili povjereni, kao svećenik, župnik na prvoj crti dijelio je sve zlo i nedaće koje su potresale taj kraj i hrvatske ljude. "Biskup na prvoj crti" (knjiga njegovih homilija), prisjeća se knjige "Župnika na prvoj crti" i kaže:

"...Kao svjedok teških ljudskih stradanja bilježio sam – što u svoje bilježnice, što u župne spomenice, a što, ponajviše, u svoje srce i svoje osjećaje – te ratne događaje i sudbine svojih župljana. Ovdje sam ih donio onakve kakvi još uvijek žive u meni..."

Bilježenjem događaja u župnim spomenicama, ostavljeni su i sačuvani podaci koji su na taj način spašeni od zaborava i mogu poslužiti kao prilog u izučavanju i pisanju povijesti Domovinskoga rata u tome prevažnom dijelu naše Domovine, koji je od srbočetničke, partizanske i komunističke ruke strahovito stradao i u 2. svjetskom ratu,

a poglavito u poraću 1945. Slična su zvjerstva, razbojništva i krvave scenarije, progon i stradanje hrvatskoga puka, genocid, kulturocid i zatiranje svega hrvatskog, rušenje katoličkih crkava, ponovili 1991. Zlosilje je trajalo kroz sve četiri godine okupacije i rata, koji su pobjedonosno okončani hrvatskom, oslobodilačkom, vojno - redarstvenom operacijom Oluja.

Knjiga "Župnik na prvoj crti" sadrži u sebi osim sjećanja na ljude i događaje, elemente i dokumentarnog, autobiografskog romana i mogla bi, da je u nas mudrosti i pameti, poslužiti kao lektira u osnovnim i srednjim školama i kao izvrsni predložak filmskim i kazališnim redateljima. Valja reći da ti zapisi ratnoga župnika, branitelja vjere, vjernika i Domovine, idu u red ponajboljih književnih, proznih uradaka o Domovinskome obrambenome ratu, patnjama i stradanjima ljudi i ulozi Crkve u ratnim uvjetima i okolnostima.

Ono pak što je autor o svemu tome upisao u "svoje srce i svoje osjećaje" pretočeno je i u neke pjesmotvore, molitvene pjesme i prozne zapise u zbirci "Ljubav svemu se nada", koji, kako već rekoh, imaju trajnu vrijednost.

Da je tome tako, dostatno je citirati nekoliko stihova iz pjesme "Vukovar":

"... Ipak vidjeh djecu, Gospodine,
Djeca se smiješe
Nose hrvatsku zastavu
Dugu kao neki šal
Velik i širok
U boji krvi, čistog snijega i sinjeg mora
Hoće li to ova djeca koja se smiješe
Čitavu Hrvatsku obući zastavom
Kao šalom..."

Ili pak, impresivnu pjesmu, "Lice moje mame":

Pitam se je li ti, mama,
ova duboka bora iznad lijevog oka
Zbog moga rođenja
Zbog mnogih neprospavanih noći
Je li ti ova bora nad desnim okom
Od moje mladosti i brige za mene
Jesu li ove bore na čelu
Od moje škole i zbog tvojih strepnji
Što će biti od mene
A onda ove bore pod očima i lijevo i desno
Zbog rata i tvojih nesanica
S molitvama za me kad su me mogli ubiti
A ja to nisam znao no ti jesi
Nisu li tvoja dva izborana obraza
Sva puna tragova od molitava i straha
Za mene
Reci mi, mama,
O kako volim zagrliti i izljubiti
Tvoje drago lice, mama,

To tvoje lice ima na sebi
Zapis o tvojoj ljubavi

Valjalo bi opširnije pisati i o drugim dijelovima knjige "Ljubav svemu se nada", o ostalim pjesmama, crticama i molitvama. O Domovinskome brevijaru i molitvenim zapisima iz propovijedi, koje je u pojedinim prilikama izgovarao, a imaju, osim molitvene i meditativne nakane i književnu konotaciju, poetsko prozne proplamsaje, vrijedne pozornosti... Valjalo bi se posebno osvrnuti i na knjigu "Biskup na prvoj crti", izbor njegovih javnih nastupa i propovijedi kao sisačkog biskupa, koja se otvara s biskupovim znamenitim govorom u Bleiburgu, 15. svibnja 2010. I kojeg je započeo citiranjem snažnih i dirljivih stihova pjesnika Vinka Nikolića:

"Polje bijelih ljiljana u svibanjske bijele zore / bolno pokošeno. / Polje plavih ljubica u svibanjske noći / suzama orošeno. / Nevino je je janje / vođeno na klanje. / Kud je Hrvat prošlo, / makovi su rujni po poljima cvali. "

Nimalo slučajan početak propovijedi... Biskupov odabir upravo ove pjesme govori o njegovom poetskom senzibilitetu i dubokom suosjećanju s najvećom tragedijom u povijesti hrvatskoga naroda.

Tu su i nezaboravne propovijedi prigodom hodočašća, sv. misa i redovitih godišnjih komemoracija za junačke branitelje Gvozdanskog ili pak za stradale, pobijene i protjerane Zrinjane.

"... I mi smo ovdje, draga braćo i sestre, kako bismo i usnama i srcem izrekli ono što oni koji su tu pobijeni ne mogu reći. Pozvani smo, i od Gospodina obdareni snagom i moći, da se bez straha usprotivimo nepravdi i da se borimo za istinu i pravdu – i o Zrinu, i o Španovici, i o Borićevcu, i tolikim drugim mjestima stradanja našega naroda. I da već jednom skinemo lažnu masku "osloboditelja" koji su obični i najkrvaviji zločinci, a koji se i danas skrivaju pod krinkom "antifašista"..." (Biskup Košić, Zrin, 9. rujna 2012.)

Potom, valjalo bi, puno toga napisati o biskupovu odnosu prema braniteljima, prema obiteljima palih hrvatskih bojovnika. Svi su oni u njegovim mislima, molitvama.

Nad stravičnom jamom Jazovkom, 22. lipnja 2013. izgovara:

" Molimo Te, Gospodine, podari svoj mir i blaženstvo našim poginulima. I u Drugom svjetskom ratu, u Jazovki i u tolikim jamama i skrivenim grobištima diljem Lijepe naše! Podari svoj mir i svima poginulima u Domovinskom ratu! Pomozi i nama da vjerujemo da s Tobom i mi pobjeđujemo, da se obrate zločinci, da se uspostavi pravednost i učvrsti mir! Molimo Te, neka nas ispuni Tvoja sveta milost hrabre i jake vjere, da naše zalaganje bude za budućnost i za vječnost naše Domovine i našega naroda! Amen."

I kad već pomalo braniteljski glasovi jenjavaju, što zbog njihovih poodmaklih godina, stradanja i rana u njihovim dušama i tijelima, što zbog općeg nemara i neosjetljivosti, Biskupov se glas čuje i on diljem svoje Biskupije i Hrvatske, govori u njihovo ime, naglašavajući da hrvatski temelji slobode i države počivaju na njihovoj hrabrosti i njihovoj žrtvi.

A u sisačkoj je katedrali, 3. rujna 2012., između ostaloga je rekao:

"Kada danas molimo za žrtve Domovinskoga rata, kada mislimo na heroje koji su i živote položili za slobodu naroda, tada i sami moramo stati pred a se i pred naše mlade naraštaje te se zapitati: tko smo mi, na čijoj smo mi strani i što mi svjedočimo o

njihovoj žrtvi? Da ne bismo, ne stanemo li odlučno na stranu istine i pravde, i mi bili sukrivci njihova danas zaborava, a sutra možda i progona. Neka nas Bog toga oslobodi!”

Tisuće i tisuće hrvatskih sinova, jedva stasale hrvatske mladosti, s kronicama oko vrata, krenulo je u obranu Hrvatske... Branitelji su mu zahvalni što on to ne zaboravlja. Branitelji ga smatraju, kako mi rekoše na jednoj proslavi, svojim ratnim kolegom i duhovnim generalom. Nije me iznenadio izrečeni kompliment. Biskup Vlado Košić itekako ga je zavrijedio. Bio je s njima onda kada je trebalo... Onda, kao svećenik, u ratnim okolnostima na Banovini, s molitvama na usnama i s kronicom u ruci, a danas i sve ove godine kao biskup, nepokolebljiv u navještaju Evandjelja i obrani katoličke vjere i kršćanskih načela, vjeran Bogu, Crkvi i svome hrvatskome narodu.

Moj mali doprinos u nastajanju našega pisma, kojeg smo nazvali ”Junačka i sveta Hrvatska, smatram jednim od meni najdražih uradaka... A podosta sam toga u svome književnom i javnom djelovanju pisao, potpisivao, supotpisivao, uređivao i objavljivao...

Pismo smo zaključili, molitvenom pjesmom, koja je nastala, negdje ranih osamdesetih godina, poslije našega prvoga susreta, na Kaptolu, u sjeni zagrebačke prvostolnice... Mislim da je dobro i ove moje reducirane (zbog nužno ograničenog prostora u zborniku !) prisjećaje, završiti tom istom molitvom, koju smo, na moju želju, bratski podijelili i supotpisali, posvetivši je Mariji, ”Nadi uciviljenih našega naroda”.

FIDELISSIMA

Molimo Te za dvadeset i prvo stoljeće
ovoga svijeta, za sretan ulazak u četrnaesto
kršćansko stoljeće našega naroda, jer Tebi se,
Kraljice naših trinaest stoljeća, prigibahu
kneževska, kraljevska, viteška koljena ovoga
naroda. Pod Tvojom su zaštitom sa stratišta
njihove duše hrlile Kralju vjekova i naših
trinaest nevolja, trinaest predziđa, trinaest
slavnih sjećanja. Trinaest gorkih postaja:
vjere, krštenja i nadanja.

I tisuću tri stotine puta Put. Tisuću tri stotine
puta Istina. I tisuću tri stotine puta Život
kroz bespuća trinaest stoljeća. Pod Križem
tisuću tri stotine puta tisuću tri stotine žena je
stajalo iz našega naroda plaćući. Po zgarištima,
po planinama i dolinama su se žalosne skupljale
+da Te pozdrave: Zdravo Marijo! Zdravo Kraljice
Majko Milosrđa... Zdravo Fidelissima Advocata
Croatiae... Zdravo!

Trinaest stoljeća i još trinaest stoljeća i još
i još Neka bude volja Tvoja, Nado uciviljenih

našega naroda. Zauvijek: Najvjernija Odvjetnice
naša, Majko naša, Djevice naša. Zauvijek neka
bude Zdravo Marijo. Zdravo neka bude zauvijek.

Fidelissima, molimo Te na pragu četrnaestog
predziđa kršćanstva našega naroda. Molimo Te...

Gospo i Gospodarice, vole Te sluge nevjerne:
episcopus tuus Croata Vlado
et poeta tuus Croata Ivan

CARITAS OMNIA SPERAT, Zbornik radova u čast mons. Dr. sc. Vladi Košiću
povodom 25. obljetnice biskupstva i 65. obljetnice života, Sisačka biskupija. Str.79-
91.

<https://bezcenzure.hr/toptema/general-ivan-tolj-o-vladi-kosicu-mons-dr-sc-sisackom-biskupu/>

Janko Lulić – govor na predstavljanju zbornika “Caritas omnia sperat”

velj 6, 2024

•

PREČ. JANKO LULIĆ, KANCELAR
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU ZBORNIKA “CARITAS
OMNIA SPERAT”
Sisak, 5. veljače 2024.

Preuzvišeni oče biskupe Vlado, cijenjeni predstavljači Zbornika, profesorice Kovač, profesore Tanjiću, uvaženi i dragi gosti, predragi u Kristu.

Starozavjetni autor mudro nas poučava kako *Sve ima svoje doba i svaki posao pod nebom svoje vrijeme...* tako se na životnoj stazi isprepliću rađanje i umiranje, rušenje i građenje, smijeh i tugovanje, bacanje i sabiranje, šutnja i govor, mržnja i ljubav. Sve nabrojene okolnosti nisu strane niti jednom čovjeku koji je Božjim voljom zakoračio u ovozemaljsku stvarnost. Ono što nas razlikuje jest perspektiva iz koje na spomenute stvarnosti gledamo. Upravo taj pogled čini svakog pojedinca osobitim, posebni, drugačijim. Njegova osobna povijest, kao kap ulijeva se u slap životnog toka koji teče pred njim i najčešće ga odvodi u smjeru suprotnom njegovim željama i očekivanjima. Tada se u njemu pojavljuje i ona čežnja za odgovorom koju je još i pjesnik izrazio riječima: što u tom slapu znači moja mala kap. Svjestan da nije plod slučajnosti niti spleta okolnosti, prepušten sebi i vlastitim domišljanjima, pojedinac svoj odgovor traži izvan sebe, točnije iznad sebe. Traži ga na svojem izvoru, u Onome čiji se pogled zaustavio na njegovoj maloj kapi. I dok pojedinac, čovjek, kroz čitavu svoju povijest vodi bespoštednu borbu u utrci s vremenom, njegov izvor ga uči kako se životna stvarnost ispravno može vidjeti tek kada se zastane. Uistinu, ljepotu prirode, svega onoga što nas okružuje prepoznajemo tek onda kada zastanemo i kada se zagledamo. Tek tada možemo primijetiti kako se i poljski ljiljan zaogrnuo u ljepotu kojom se niti kralj u svojoj slavi ne zaodjenu, kako nas uči Vječna Očeva Riječ.

Pa kada je ljepotu prirode nemoguće uočiti bez nužnog zaustavljanja ili barem usporavanja hoda, koliko je tek nemoguće ispravno uočiti čovjeka, ako se pred njim ne zaustavimo. Možda je i to razlog zašto tako olako prelazimo preko života, kako tuđih, tako i vlastitih.

Kao da smo dopustili da on za nas postane nešto uobičajeno, nešto što se samo po sebi mora događati, na kraju na nešto na što polažemo pravo, a da pri tome gubimo iz vida činjenicu kako je on dar, kako smo darovani sebi samima, ali i jedni drugima. Zato nam i različite obljetnice, ali i iznenadni događaji, žele pojačati svijest darovanosti ljudskoga života na zemlji, ali još više potrebu zahvalnosti za taj isti dar.

Uostalom, i sam Gospodin, ostajući među nama, ukazao nam je da je potrebno zaustaviti se, zagledati, zahvaljivati. Ništa od toga ne možemo učiniti ako i dalje nastavljamo životom juriti, ne prebivajući pri tom u srcu trenutke i osobe koje susrećemo na životnim putevima.

Zato se večeras želimo zaustaviti, zagledati, ali i zahvaliti za život i rad konkretnog čovjeka, biskupa Vlade, koji se utkao u živote i svih nas ovdje prisutnih. Svoju osobnu povijest dijelio je i dijeli s našom, kao sin, brat, učenik, školski kolega, svećenik,

predavač, biskup. Njegov životni hod započeo je u na sjeveru naše domovine, u Družbincu (župa Petrijanec), a nastavljao se u Zagrebu, prvo u Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika u Zagrebu na Šalati, te na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Božji promislom, te odlukom njegovog tadašnjeg ordinarija, a sada sluge Božjega kardinala Franje Kuharića, njegov dušobrižnički rad započinje u Karlovcu – Dubovcu, nastavlja se u Zagrebu – Španskom, a kasnije i u našim krajevima, Hrastovici i Petrinji/Mošćenici. Vrijeme je to velikih i turbulentnih promjena, ostvarenja stoljetnog hrvatskog sna, stvaranje Lijepe nam domovine Hrvatske. Poput starozavjetnih proroka, on svjedoči mukama naroda koji se teško oslobađa iz ropstva sistema koji je godinama na suptilan i podmukao način želio ovladati dušama. Kako i sam svjedoči, u tim trenucima na stvarnost i strahote ratnih nedaća gledao je optikom crkvenosti i ljudskosti, a poput brižnog pastira stada nije dopustio da se taj *dio povijesti u njegovu srcu prekrije nanosima prašine zaborava, već ga je zabilježio s ljubavlju i s dubokim poštovanjem prema svima onima čija se osobna sudbina duboko upisala u njegovu.*

Osim u srcu, muke i patnje koje je tada dijelio s povjerenim mu narodom, ostavio je zabilježene i u zapisima s *prve crte*. Po završetku obrambenog, Domovinskog rata, nastavlja svoj životni i svećenički put u Zagrebu, na Katoličkom bogoslovnom fakultetu kao asistent pri Katedri dogmatske teologije, gdje je obranio doktorsku disertaciju pod vodstvom red. prof. dr. sc. Ivana Goluba. Sami biografski podaci ne bi izazvali toliko zanimanje kada ne bi znali i vjerovali da je ipak njihov autor sam naš Gospodin. Tako se 29. prosinca 1998. godine, Božjim promislom, te odlukom danas sv. Pape Ivana Pavla II. morao naš svečar otisnuti na jednu novu katedru. Primarno pomoćnog biskupa zagrebačkog i naslovnog biskupa Ruspe. Tu odgovornu službu vršio je revno deset godina, vođen svojim geslom *Caritas omnia sperat* (Ljubav svemu se nada) te mnogima i od nas podijelio sakramente Potvrde, kao i službe lektora i akolita u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu. Tada još nismo ni sami znali, a vjerujemo niti on, da će Božjim promislom biti i naš zareditelj u prvom i drugom stupnju sakramenta sv. Reda, u ponovno uspostavljenoj Sisačkoj biskupiji. Još i danas ostaju svježije u sjećanju slike trenutka kada je prilikom završetka đakonskog ređenja u Zagrebačkoj katedrali, 05. prosinca 2009. godine, tadašnji apostolski nuncij u RH Mario Roberto Cassari pročitao svečani proglas o osnivanja dviju novih biskupija, sa sjedištima u Sisku i Bjelovaru. Tadašnji rimski prvosvećenik, nedavno preminuli papa Benedikt XVI., za prvog ordinarija ponovno uspostavljene Sisačke biskupije imenovao je upravo biskupa Vladu. Tih dana morao se naš svečar otisnuti ponovno na jednu novu katedru, povjerene mu biskupije čiji teritoriji mu nije bio nimalo nepoznat. Suočavanje sa novim izazovima, jednog po mnogo čemu specifičnog kraja, na čijem se tlu više ratovalo nego mirovalo, nisu bili zaprjeka da se u ponovno uspostavljenoj biskupiji, dodirnu ruke njezinih vjernika i njihova pastira. Zapčinje jedna nova životna etapa u gradu na tri rijeke, između Banovine, Moslavine, Posavine i Pokuplja, dijela Korduna i Vukomeričkih Gorica, na kojima se počinje graditi živa Crkva, stavljena pod zaštitu Sv. Kvirina i bl. Alojzija Stepinca.

Tu su i nova duhovna zvanja, novoosnovane župe, svetišta, kao i mnogi uredi i povjerenstva kojima se željelo uskladiti rad i djelovanje, te mnoge aktivnosti kojima se izgrađivalo još veće zajedništvo mjesne crkve sabrane oko svoga biskupa. Iako je već petnaest godina prošlo od njegova ustoličenja, biskup Vlado ponovno se, zajedno

sa svojim vjernicima, morao suočiti sa novom nedaćom, ovoga puta posljedicama razornog potresa koji je krajem 2020. godine teško ranio veliko područje povjerene mu biskupije. Kao i prije tridesetak godina, tako i sada morao je gledati teškoće i ranjenost ljudi i mjesta, razrušene kuće, teško oštećene crkve, kapelice, župne kuće. Jauk naroda duboko je ponovno utisnut u njegov život, a briga i ljubav za duhovnu i materijalnu obnovu prvotne su nakane njegovih molitava koje upućuje Gospodinu. U nakani da se još više učvrsti zajedništvo ranjene biskupije, 26. studenog 2022., molitvom prve večernje u bazilici Sv. Kvirina u Sisku, biskup Vlado otvara i biskupijsku sinodu čije plodove tek očekujemo i prepuštamo ih s punim pouzdanjem u Božje ruke.

Ipak naše biografije, naše osobne povijesti, nisu plod naših djela ni sposobnosti, njih i dalje brižljivo zapisuje ruka Onoga koji nas nije ostavio prepuštene na milost i nemilost jurnjave s vremenom u kojem se opet isprepliću rušenje i građenje, smijeh i tugovanje, rađenje i umiranje.

Vjerujemo da će i ovaj Zbornik čijem predstavljanju večeras nazočimo ostaviti jedan upečatljiv trag, ne samo u pogledu znanstvene i kulturne perspektive, već i u prizmi ogleđa o životu konkretnog čovjeka, njegove osobne povijesti koja će ostati zapisana za budućnost novih naraštaja kojima ćemo, prije ili kasnije, morati prepustiti svoje mjesto u vremenu, da i sami znadu zastati, zagledati se i zahvaljivati.

Dragi preuzvišeni oče biskupe Vlado, 25 godina u životu jednoga čovjeka, možda naizgled nije mnogo, no ako pažljivo promotrimo biografije ljudi, vidjet ćemo kako se u tom vremenskom okviru pojedinac rađa u obitelji, proživljava djetinjstvo i mladost, školuje se ili zapošljava, odlučuje za život u braku, svećeništvu ili redovništvu. Kroz 25 godina pojedinac donosi možda najvažnije odluke koje u bitnom obilježavaju njegov životni hod. Možda 25 godina izgleda kao jedna kap, ali svakako ni malo beznačajna u velikom slapu života. Stoga dok Bogu zahvaljujemo za Vaših 25 godina služenja u punini Svetoga Reda, želimo Vam obilje Božjeg blagoslova kako bi svoju službu i dalje nastavili vršiti predano na sve veću slavu Božju i na dobro svih, povjerenih Vam vjernika. A za onih 65 godina Vašeg životnog hoda, što Vam više poželjeti nego da Vas Svemogući Bog blagoslovi dobrim zdravljem, mirom i radošću u srcu i duši. Svoje želje i nakane za Vas stavljamo pod moćni zagovor Marije Bogorodice, Sv. Kvirina i bl. Alojzija Stepinca.

<https://biskupija-sisak.hr/janko-lulic-govor-na-predstavljanju-zbornikacaritas-omnia-sperat/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1666 citata: 24049, H-index: 54;

MathSciNet: publikacija: 1372, citata: 7021, H-index: 28;

Scopus: publikacija: 834, citata: 8142, H-index: 38;

WoS: publikacija: 835, citata: 7242, H-index: 35..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi”

dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“. Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

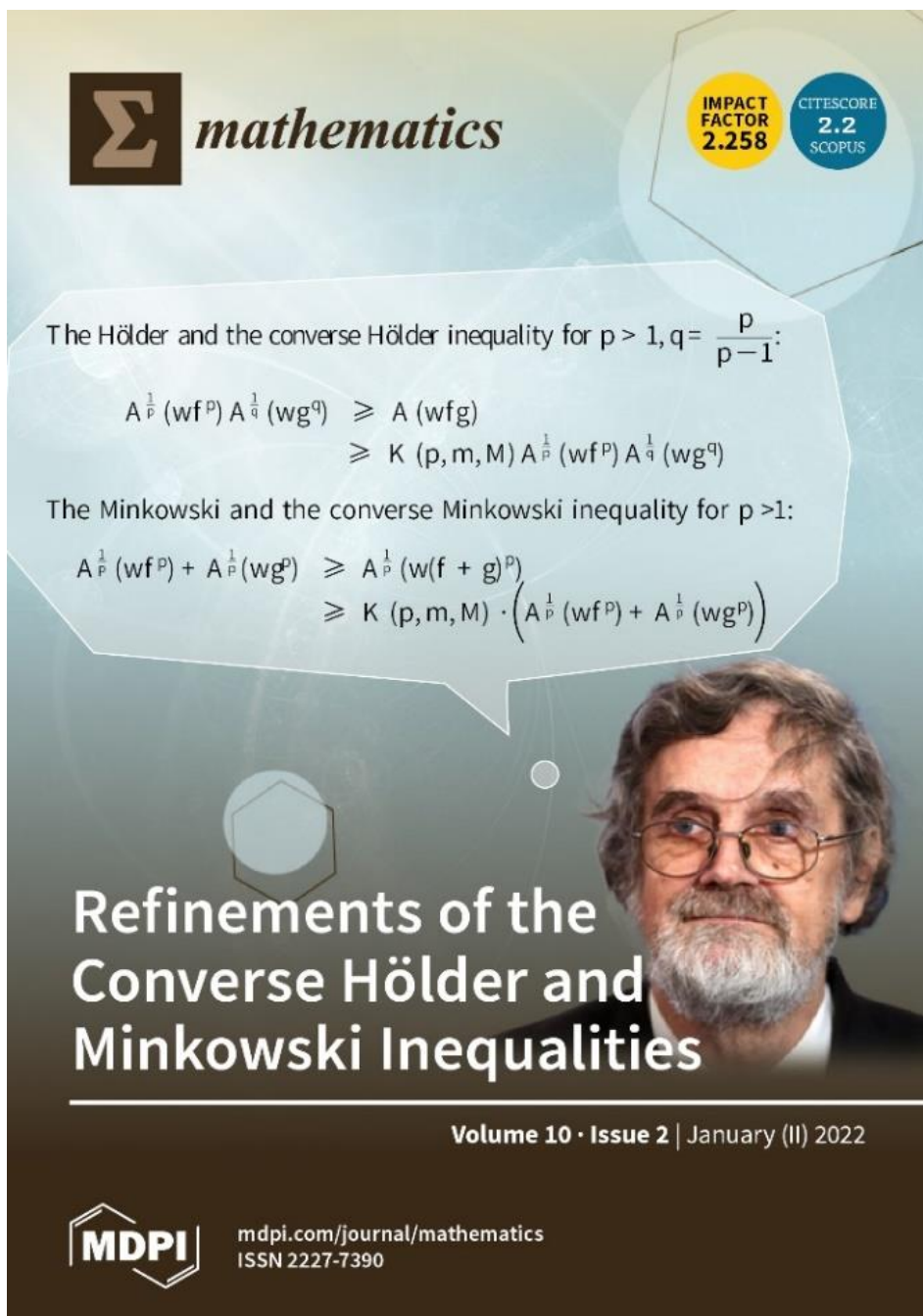
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258 CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

MDPI [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 190 publicističkih knjiga.

4/6/2024.